

Josip Pečarić
Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Nijedan dio ove knjige ne smije se preslikati niti umnažati na bilo koji način, bez pismenog dopuštenja nakladnika

Cip zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem

ISBN 978-953-58565-4-2

JOSIP PEČARIĆ

**DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE
TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC**

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

ZAGREB, 2023.

© Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

*Urednica:
Anđela Hodžić*

*Grafičko i likovno oblikovanje omota
Igor Vukić*

KAZALO

UVOD	11
PSIHOPATSKE ORGIJE	13
STJEPAN RAZUM, ISTINA JE NAJJAČE ORUŽJE	16
NIKOLA BANIĆ I MLADEN KOIĆ, OTKRILI SMO BEZBROJNE ANOMALIJE I MANIPULACIJE NA MREŽNOME POPISU	19
IGOR VUKIĆ, MOJ FELJTON O JASENOVCU	21
IGOR VUKIĆ: NAJVAŽNIJA OTKRIĆA O LOGORU JASENOVAC	29
ANĐELKO KAČUNKO, DUGO TRAJE PUPOMANJINSKO KRAUSORGIJANJE	31
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	33
JASENOVAC JE MIT. TO ZNAM JER SU MOJI PRECI KAO SRBI ZAVRŠILI U TOM LOGORU	33
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	37
VELEIZDAJNICIMA JE VELEIZDAJA POSLUŽILA ZA POVRATAK NA VLAST-TKO JE NAJVEĆI VELEIZDAJNIK HRVATSKE?	37
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	41
PREDGOVOR, DR. SC. STJEPAN RAZUM: ZBORNIK O LJUDIMA I DOGAĐAJIMA	41
"MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE ...	43
VELEIZDAJNICI U JASENOVCU	49
JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK BILI FAŠISTI?	56
DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	63

VLADIMIR MRKOCI, ČLAN DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	63
PISMA PROF. MARUŠIĆU	69
STJEPAN RAZUM, DR. MARUŠIĆU, JA NE PRIZNAJEM NI VAŠE NI LUSTIGOVE TVRDNJE O USTAŠAMA DOK NE DOBIJEM ZNANSTVENI ODGOVOR TKO SU BILI I KAKO SU DJELOVALI!	72
PRILOG: M. MARUŠIĆ, NE ĆEMO PRISTATI NI NA ŠTO OSIM NA ISTINU O JASENOVCU	75
JE LI ZORAN PUSIĆ BOLESTAN?	80
MR. SC. MLADEN IVEZIĆ, ČLAN <i>DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC</i> : KLASIĆEVE NEISTINE I BRUTALNE LAŽI!	84
JOŠ O "ZNANSTVENICIMA" (PO PUSIĆU) IZ DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	92
STJEPAN RAZUM: ŽRTVA KOMUNISTIČKOGA TOTALITARIZMA	104
DR. SC. STJEPAN RAZUM, PREDSJEDNIK DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	106
STJEPAN RAZUM, UZROK SMRTNOSTI DJECE U VRIJEME II. SVJETSKOG RATA	109
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	111
JOSIP STJEPANDIĆ, MENTALNI BLJESAK I TEKSTOVNA OLUJA ZA ISTINU I PRAVDU	111
PISMO HAZU	117
MATKO MARUŠIĆ, KNJIGA „JASENOVAČKI LOGORI – ISTRAŽIVANJA“ RUŠI LAŽNI MIT O JASENOVCU U PRAH I PEPEO!	117
PISMO HAZU	120
MARKO LJUBIĆ, JESU LI JOSIP PEČARIĆ I MATKO MARUŠIĆ POKRENULI LUSTRACIJU U AKADEMSKOJ ZAJEDNICI?	130
DAMIR KRAMARIĆ, I JUGOSLAVENSKI POVJESNIČARI PROTIV LAŽI O JASENOVCU, A HRVATSKA PRISTAJE DA JU TUKU JASENOVAČKIM MITOM!	134
MARKO LJUBIĆ, GOLDSTEINI ŽIVE OD PROPAGANDE – ŠTO ĆE IM AKADEMICI, ZNANOST I ISTINA	137
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: NAROD KOJI ZABORAVI SVOJU POVIJEST NEMA BUDUĆNOSTI, A U HRVATSKOJ JE PUNO ONIH KOJI ŽELE DA JE ZABORAVIMO	141
MESIĆ SEBE PROGLASIO GADOM	145
EVO ZAŠTO NE DAJU ISTRAŽITI JASENOVAC	147
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	149
NOVA KNJIGA MR. SCI. MLADENA IVEZIĆA <i>RATNI ZLOČINAC TITO</i>	149
KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM?	153
PRILOZI: ŽIVOTOPIS DR. SC. STJEPANA RAZUMA	158
PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU	160
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, I.	164

POSEBNI SAVJETNIK PREDSEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU <i>SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II.</i>	166
POSEBNI SAVJETNIK PREDSEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III.	171
IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC	174
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	187
MOJ GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE „DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE“ U SPLITU	187
PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?	191
ISPRIKA DR. SC. SLAVKU GOLDSTEINU	194
ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU	197
ODGOVOR MARKU LJUBIĆU	200
"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"	203
DAMIR KALAFATIĆ, HRT-'OTVORENO' KAO PRIJEKI SUD PARTIJE!?' ...	206
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	209
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“	209
IGOR VUKIĆ, UZALUDNI POZIVI NA RASPRAVU O POVIJESTI	214
ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I <i>NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?</i>	216
BIVŠI POSEBNI SAVJETNIK PREDSEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE	221
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	225
IGOR VUKIĆ NOVI ČLAN HNES-a	230
TRIBINA "NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI" U KRAPINI	232
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	235
JOSIP PEČARIĆ, KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?	235
DRUGI PUT USPJEŠNO ODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI'</i>	239
JOŠ O PLENKOVIĆEVOJ SRPSKOJ HRVATSKOJ	242
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.	245
JASENOVAC TREBA BITI MJESTO MOLITVE I SKRUŠENOSTI, A NE POLITIKANSTVA I MRŽNJE	245
NEPRISTUPAČNE SLUŽBENE STRANICE JUSP-A JASENOVAC NA OMREŽJU	247
NOVI DOKAZ KRIVOTVORENOGA POPISA JASENOVAČKIH RATNIH ŽRTAVA	248
GOLDŠTAJNIZACIJA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE	250
NOVA ZNANSTVENA ISTRAŽIVANJA: LOGOR JASENOVAC JE KOMUNISTIČKO-VELIKOSRBSKI MIT	255

LOGOR JASENOVCU KAO SREDSTVO TRAJNE KOMUNISTIČKE INDOKTRINACIJE	261
ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA	264
JAVOR NOVAK: HAJKA PO METODAMA KOMUNISTIČKE BORBE	272
MATKO MARUŠIĆ, NAPADI NA IGORA VUKIĆA I KAROLINU VIDOVIĆ KRIŠTO SU KOMUNISTIČKI NAPAD NA SLOBODU ZNAJSTVENOGA ISTRAŽIVANJA I SLOBODU GOVORA	275
IGOR VUKIĆ ČLANOVIMA PROGRAMSKOG VIJEĆA HRT-A: POTICANJE RASPRAVE O JASENOVCU TREBA NAGRADITI	279
ZVONIMIR DESPOT SEBE PROGLAŠAVA MJERODAVNIM OCJENJIVATI ŠTO JE 'PTIČJI DREK', A ŠTO ZNANOST?	281
THOMPSON I VUKIĆ	285
ANĐELKO KAČUNKO, ZAŠTO SE NEKI BOJE ISTINE I REVIZIJE LAŽI O JASENOVCU?!	288
PROTIV PROGONA	291
JAVOR NOVAK, HAJKA (JOŠ) NIJE OKONČANA (DIO 2.)	293
DAMIR NUIĆ, HRT NASTAVLJA PROMOVIRATI KOMUNISTIČKI SVJETONAZOR I JUGOSLAVENSKU VELIKODRŽAVNU IDEJU	296
CRVENI KMERI S TZV. HTV-A NA BRANIKU VELIKOSRPSKOGA JASENOVAČKOGA MITA	298
INTERVJU: IGOR VUKIĆ, SADA VIŠE NEMA NIKAKVE DVOJBE: JASENOVAC NIJE BIO LOGOR SMRTI I NE TREBA GA VIŠE OBILJEŽAVATI NA POSTOJEĆI NAČIN	302
IGOR VUKIĆ: HRVATSKI GRAĐANI SIGURNO SU ZRELI ZA PUNU ISTINU O LOGORU JASENOVAC	310
POGOVOR: POSTOJI LI REVIZIONIZAM U ZNANOSTI?	315
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	321
THOMPSON JE PROBLEM I U CRNOJ GORI	321
JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.	327
LIJEPO JE BITI „POVJESNIČAR AMATER, TE KAO TAKAV SVAKOM LONCU POKLOPAC“	327
VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.	332
GOSTOVANJE NA AUSTRALSKOM RADIJU 3zzz	332
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	336
NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!	336
PRVI STUP MOJE HRVATSKE	339
LAKŠE SE DIŠE: IMA ME U BILTENU SNV-A ZA 2018.	344
“PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI”	347
RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ	350
OTVORENO PISMO PROF. MATKA MARUŠIĆA	352
PISMO OBITELJI TUĐMAN	361
IGOR VUKIĆ: POZDRAVNI GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ	364

SISAK: PREDSTAVLJENA KNJIGA „RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ"	367
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020.	369
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, KNJIGA BEZ KOJE JE NEMOGUĆE PISATI POVIJESNU ZNANOST	369
ISTINA I SAMO ISTINA NAM TREBA	376
DRUKER, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.	384
JOŠ JEDAN PREDSEDNIK DRŽAVE – REVIZIONIST?	384
ĐURO VIDMAROVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	387
USTAVNI PATRIOTIZAM: ONO ŠTO U RH VRIJEDI ZA HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE!	387
STJEPAN RAZUM U SLUŽBI ISTINE, ZAGREB, 2021.	391
IGOR VUKIĆ, LJUBAV PREMA TRADICIJI I PROTURJEČNIM FENOMENIMA	391
UVOD	394
DODATAK: DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	397
VLADIMIR MRKOCI, ZAGREB, 2021.	433
24. VELJAČE 2017. UMRO VLADIMIR MRKOCI – POVJESNIČAR KOJI JE RAZOTKRIVAO LAŽI KOMUNIZMA I MITOVE O JASENOVCU	433
KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA: IGOR VUKIĆ	436
KNJIGA O OSNIVAČU DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC	440
PROF. DR. SC. JOSIP JURČEVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	445
UVOD	445
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	448
IZ KNJIGE O MARKU FRANOVIĆU: MARKO JE ČOVJEK OD VELIKOG ZNAČAJA KOJI VOLI KORAČATI DALEKO OD SVJETLA POZORNICE ...	448
MR. SC. MLADEN IVEZIĆ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, 2021.	453
UMRO JE HRVATSKI POVJESNIČAR MR. SC. MLADEN IVEZIĆ	453
ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	457
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU'	457
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.	464
PISMO KOLEGAMA I PRIJATELJIMA	464

UVOD

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovali su u lipnju 2014. hrvatski povjesničari, akademici, profesori i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u Jasenovcu od 1941. do 1945., kao i u nakon 1945. godine.

Novija istraživanja – utemeljena na autentičnim dokumentima iz arhiva, izjavama svjedoka i analizi objavljenih knjiga – pokazuju da taj logor od 1941. do 1945. nije bio „logor smrti“ kako je to godinama tvrdila jugoslavenska, komunistička historiografija.

Prema podacima koje su prikupili članovi društva, bio je to radni logor za protivnike Nezavisne Države Hrvatske (u najvećem broju komuniste i njihove suradnike) te za skupinu Židova koji su bili izuzeti iz deportacija u njemačke logore. Deportacije Židova iz NDH bile su provedene po njemačkom diktatu.

Do 1990. godine službeni broj žrtava jasenovačkog logora bio je 700.000. U taj se broj, pod prijetnjom zatvorske kazne, nije smjelo javno sumnjati. Sada u hrvatskoj javnosti prevladava tvrdnja da je u logoru ubijeno oko 80.000 ljudi. Članovi društva smatraju da je i to višestruko preuveličan broj.

Stalno je u logoru bilo oko 2000 zatočenika, dok je kroz njega prošlo još nekoliko tisuća osoba. Logor je bio i sabirni centar za ratne zarobljenike i Židove koji su transportirani u njemačke logore. Zatočenici su imali zdravstvenu zaštitu, a mogli su od kuće primati pakete s hranom i lijekovima. Nakon isteka kazne, puštani su kućama (osim Židova). U nekoliko amnestija, iz logora je i prije kraja određene kazne pušteno na slobodu više od 1600 zatočenika.

Članovi društva uvjereni su da bi sveobuhvatno istraživanje potvrdilo ocjenu da je to bio radni i sabirni logor, kako mu je glasio i službeni naziv, u koji zatočenici nisu dovođeni s namjerom da bi bili ubijani.

Postoje svjedočanstva da je logor nastavio s radom i nakon 1945., a zatočenici su bili protivnici komunističkog režima i pobornici Staljinovog Informbiroa. Odatle i pridjev „trostruki“ u imenu društva.

Do sada su članovi društva objavili više autorskih radova o ovoj temi

Knjige o logoru objavili su članovi društva Vladimir Horvat i Vladimir Mrkoci: „Ogoljela laž logora Jasenovac“, zatim Josip Jurčević: „Nastanak jasenovačkog mita“, Mladen Ivezić: „Jasenovac-brojke“ i „Titov Jasenovac“. Tomislav Vuković napisao je „Drugačiju povijest“, a akademik Josip Pečarić „Srpski mit o Jasenovcu“.

Na internetu se mogu pronaći i dijelovi feljtona „Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru“, Igora Vukića.

Knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“ napisala je skupina autora: Vladimir Horvat, Igor Vukić te Stipo Pilić i Blanka Matković.

Igor Vukić autor je dvije samostalne knjige: „Radni logor Jasenovac“ i „Jasenovac iz dana u dan – kronologija“. „Radni logor Jasenovac“ preveden je i na engleski. Pod naslovom „Labour camp Jasenovac“ može se naći na web-knjižari Amazon i drugim mrežnim knjižarama.

Istraživanje jasenovačkih logora, osobito razdoblja nakon 1945., u skladu je i s Rezolucijom Vijeća Europe 1481 iz 2006. godine, o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Predsjednik Igor Vukić

Tajnik Anto Periša

Članovi Upravnog odbora Stipo Pilić, Mate Rupić, Stjepan Razum

Moju knjigu koju spominju u gornjem tekstu koji je dan na stranicama Društva napisao sam još u vrijeme kada je Predsjednik RH bio HRVATSKI predsjednik, a izdavač je bio Hrvatski institut za povijest. Poslije prevrata 2000. godine u hrvatskim institutima je bivalo sve teže i teže objavljivati tekstove koji su zastupali hrvatsku a ne jugo-komunističku paradigmu u povijesti. Tako se pokazalo da je tjednik *Hrvatski tjednik*, uz neke hrvatske portale, davao najistinitije tekstove iz povijesti. Dva predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac dr. sc. Stjepan Razum i Igor Vukić su na ponos svih nas koji smo članovi društva objavili niz izvrsnih tekstova u tom doista hrvatskom tjedniku.

Zato u nastavku ovog uvoda dajem tekstove iz tog tjednika s naslovom koji je uzet s naslovnice tjednika od 27. travnja 2023.

U knjizi su dani tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje naše društvo.

Akademik Josip Pečarić

PSIHOPATSKE ORGIJE
nad nedokazanim i izmišljenim jasenovačkim žrtvama

Naslov je zapravo s naslovnice novog broja *Hrvatskog tjednika*. Hrvatske sluge su i ove godine u Jasenovcu u sklopu ovog orgijanja pokazale da im je glavna meta ZDS jer im taj hrvatski pozdrav kao pozdrav pobjedničke Hrvatske vojske itekako smeta i 'dokaz' da su Srbi s pravom u Domovinskom ratu nazivali hrvatske branitelje ustašama, a RH Tuđmanovom ustaškom državom. Naravno uz ZDS laži o Jasenovačkom logoru su također nešto po čemu se prepoznaju sluge svjetskim moćnicima u RH. Srpske sluge u RH već su uspjele u mnogim težnjama koje nije uspio Milošević ratom. Najvažnije je što TH pomaže SRPSKI SVET velikim novčanim sredstvima,. Tu je najvažnije to što Srbija nije isplatila ratnu štetu, nego se more reći da je suprotno pa daje velika sredstva onima koji sprovode politiku Srpskog sveta u RH (SPC i Pupovčevoj organizaciji i medijima). Tako možemo reći da s tim sredstvima – recimo onim koje bi Srbija trebala platiti ratnu odštetu – u srpskim rukama su mnogi mediji u RH. Uglavnom, pokazalo se istinitom tvrdnja Sun Tzua da je Srpske sluge mnogo uspješnije u osvajanju RH za Srbiju od njihovih vojski.

U *Hrvatskom tjedniku* se posebnom stranicom najavljena tri teksta o Jasenovačkom logoru:

Deseta obljetnica
Rušenja najveće
Povijesne prijevare i
Podvale protiv Hrvata

Kako se URUŠIO Velikosrpski mit o Jasenovcu

*Čuvari četničkoga mita gube u svim
Raspravama pa u očaju pribjegavaju sili.
Sve im se teorije raspadaju na pitanju
gdje su posmrtni ostaci više od 83 tisuće
navodnih žrtava na koje ostaju bez
teksta. Danas čitav svijet zna da je to
podmukla laž i nitko im ne vjeruje!*

U nastavku dajem te tekstove dr. sc. Stjepana Razuma, dr. sc. Nikole Banića i dr. sc. Mladena Koića i Igora Vukića, ali i jedno ranije pismo don Anđelka Kaćunka objavljeno u istom tjedniku.

OBLJETNICE

Deseta obljetnica
rušenja najveće
povijesne prijevare i
podvale protiv Hrvata

Kako se URUŠIO velikosrpski mit o Jasenovcu

Čuvari četničkoga mita gube u svim raspravama pa u očaju pribjegavaju sili. Sve im se teorije raspadaju na pitanju gdje su posmrtni ostatci više od 83 tisuće navodnih žrtava na koje ostaju bez teksta. Danas čitav svijet zna da je to podmukla laž i nitko im ne vjeruje!

Stjepan RAZUM,
Član Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac

**ISTINA JE NAJJAČE ORUŽJE,
Zato jasenovačka laž ne može opstati**

Posljednjih desetak godina hrvatska je javnost zaokupljena, među inim, intenzivnijim razodkrivanjem, s jedne strane, odnosno skrivanjem, s druge strane, istine o Jasenovcu u doba Drugoga svjetskoga rata i u poraću. Promicatelji nasliedenoga velikosrbskoga mita o Jasenovcu iz doba socialističke Jugoslavije uporno se trude skriti od očiju javnosti tu istinu na način da trajno podmeću laži koristeći svoj politički položaj u suzbijanju onih, koji žele razodkriti tu istinu. Taj velikosrbski mit pomalo je razdrman već u prvom desetljeću slobodne Republike Hrvatske i to je nastavljeno u drugom njezinom desetljeću. Za to su zaslužni znanstvenici i iztražitelji: akademik i predsjednik dr. Franjo Tuđman, dr. Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Ljubica Štefan, mr. Mladen Ivezić, dr. Vladimir Horvat, prof. Vladimir Mrkoci i novinar Tomislav Vuković. Objavom knjige Tomislava Vukovića godine 2012., "Drugačija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini ...)", započelo je još intenzivnije traženje istine o Jasenovcu. Iste godine dao je "Hrvatski list" priliku meni podpisanomu izreći svoje spoznaje o Jasenovcu, što je izazvalo veliko protivljenje od strane negatora istine i političkih uhljeba. Pogotovo im je zasmetalo tumačenje častnoga hrvatskoga pozdrava "Za dom spremni". Nakon toga uslijedili su i drugi znanstvenici i iztraživači svojim radovima o Jasenovcu. Tu je svakako na prvom mjestu Igor Vukić svojim neumornim iztraživačkim arhivskim radom, na temelju čega je napisao nekoliko knjiga. Svoju knjigu o lažnom popisu jasenovačkih žrtava podario je hrvatskoj javnosti Josip Kljaković-Šantić (2016.). Svojim međuznanstvenim pristupom velike su količine laži s Jasenovca odpuhnuli dr. Nikola Banić i dr. Mladen Koić, koji su objavili više desetaka članaka u "Hrvatskom tjedniku" i na raznim mrežnim portalima razodkrivajući pojedinačne lažnjake na službenom jasenovačkom popisu žrtava.

Negatore jasenovačke istine i političke uhljebe jako su zaboljela osobito dva recenzirana izvorna znanstvena rada, koja su objavili Stipo Pilić i mr. Blanka Matković u akademijinom zborniku "Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru" (2014.), odnosno dr. Nikola Banić i dr. Neven Elezović na englezkom jeziku u mrežnom časopisu "IEEE Access" (2020.). Istina o Jasenovcu probija se i izvan hrvatskih granica englezkim prievodima knjiga, kao što su "Radni logor Jasenovac / Labour camp Jasenovac" (2019.) i "Razotkrivena jasenovačka laž / Jasenovac – a lie uncovered" (2020.).

Istina je najjače oružje u svim razpravama i ideološkim sukobima. No, nije dovoljno da bude samo napisana na papiru i u knjigama. Ona mora živjeti u svijesti ljudi. Svjestni toga, pobornici istine su godine 2014. osnovali Društvo za iztraživanje trostrukoga logora Jasenovac, kako bi svojom djelatnošću trajno uprisutnjivali istinu o Jasenovcu u hrvatskom narodu. Krajnja nam je svrha bila i jest, osloboditi hrvatski narod od tereta jasenovačkih laži, kako bi mogao slobodno živjeti. Bilo je velikih otpora za upis toga društva u Registar udruga građana Republike Hrvatske. Ustrajnim radom vodstvo društva je svladalo sve prepreke, te su njegovi članovi do danas vrlo zauzeti u promicanju istine o Jasenovcu. Društvo je do sada objavilo četiri knjige na hrvatskom jeziku i tri englezka prijevoda. Održana su mnoga predavanja tih knjiga diljem Hrvatske i Bosne i Hercegovine, kao i mnoga predavanja na raznim tribinama. Dio hrvatskoga naroda, koji prati ta događanja i koji čita "Hrvatski tjednik", koji je najjači promicatelj hrvatske istine, oslobođen je tereta nametnute krivnje, te više ne vjeruje političarima, koji pokušavaju i nadalje promicati velikosrbski mit. Drugi dio hrvatskoga naroda ovisan je o javnim priobćajnicama, pa još uvijek sliepo vjeruje svemu onomu što političari pred kamerama izreknu.

Može se reći, da je ukinut monopol nad istinom, jer smo se uspjeli izboriti u javnom prostoru za vlastito djelovanje, govorenje i promicanje istine. Naravno je, da suprotni tabor, t.j. negatori istine i politički uhljebi nisu zadovoljni s takvim stanjem, pa u nedostatku

argumenata za obranu svojih “istina” prizivaju argument sile, kako bi državna vlast svojim represivnim mogućnostima suzbila slobodno izražavanje i predstavljanje rezultata javnosti. Poznato je, da je najuspješnije suzbijanje neke ideje nekom drugom idejom. Ideja se ne može suzbiti silom. Tko to pokušava, pokazuje da mu je ideja slaba, da nema argumenata, kojom bi ju obranio. Na žalost, političko stanje u Hrvatskoj je trenutačno takvo, da donedavni monopolisti nad istinom, a današnji gubitnici u svim razpravama, jer ne mogu obraniti svoju ideju, odnosno velikosrbski mit, prizivaju represivno djelovanje državnog aparata, protiv onih koji se bore samo snagom istine i jasne ideje. Slušajući takve gubitnike Hrvatski je sabor donio prije nekoliko dana “Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira”, prema kojem bi se kažnjavalo onoga, koji bi pozdravljao pozdravom “Za dom spremni”. A to je pozdrav kojim su hrvatski branitelji obranili i oslobodili Hrvatsku od velikosrbskoga neprijatelja. Budući da se ne valja bosti s rogatim, kako nas uči mudrost našega naroda, predlažem da hrvatski branitelji u budućnosti koriste pozdrav “Za hrvatski dom spremni”.

Kad je riječ o Jasenovcu treba stalno ponavljati, ono što je prof. Vladimir Mrkoci napisao god. 2008. u svojoj izvrstnoj knjizi “Ogoljela laž logora Jasenovac”, a to su sljedeći zaključci: 1.) za množvena ubijanja u logoru Jasenovac nema nikakvih dokaza; 2.) komunistička vlast pokušala je dokazati svoje teorije i svoj napuhani mit izkapanjima u tri navrata, ali to nije uspjela, jer je trajno nailazila na žrtve vlastitoga zločina; 3.) od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaškoga režima; 4.) točan broj žrtava logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene; 5.) logor Jasenovac bio je radni logor, a ne logor uništenja; 6.) logor Jasenovac postojao je i nakon godine 1945. pod upravom komunističkih vlastodržaca i u to je doba nastao najveći broj jasenovačkih žrtava. Slično je Igor Vukić u svojoj nizanci u “Glasu Koncila” godine 2013. uztvrdio, da ratni logor u Jasenovcu nije bio logor iztrebljenja, već sabirni i radni logor, te da u njega nisu dovođeni ljudi zato što su bili drugčiji (po vjeri, naciji, rasi ili slično), već samo oni koji su ugrožavali stanovništvo i poredak ND Hrvatske, Židovi zbog političkoga pritiska Njemačke, a privremeno i oni koje je zbog ratnih podhvata trebalo zbrinuti.

Borba za jasenovačkom istinom nastavlja se, dokle god o njoj ne bude upoznat većinski dio hrvatskoga naroda i dokle god hrvatski političari u tom pogledu ne budu počeli razmišljati i raditi u korist hrvatskoga naroda.

Hrvatski tjednik, 27. travnja 2023.

Nikola BANIĆ i Mladen KOIĆ

**OTKRILI SMO BEZBROJNE ANOMALIJE I MANIPULACIJE
NA MREŽNOME POPISU,
A POSEBAN SU KURIOZITET ŽRTVE ROĐENE NAKON Drugog
svjetskog rata**

Nakon što je Hrvatski tjednik 11. lipnja 2015. godine objavio istraživanje dr. Stjepana Razuma o 14.000 umnoženih žrtava s mrežnog popisa Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac, potaknuti tim istraživanjem računalni stručnjaci Hrvoje Kalinić i Nikola Banić su 7. studenog 2015. također u Hrvatskom tjedniku objavili rezultate svog istraživanja „Pouzdanost, popunjenost i samodosljednost 'Poimeničnog popisa žrtava KCL Jasenovac 1941.-1945.'“ To je bio početak sustavnog računalnog istraživanja podataka s mrežnog jasenovačkog popisa koje je narednih godina nastavljeno u suradnji Nikole Banića i Mladena Koića.

Tijekom istraživanja mrežnog jasenovačkog popisa usporedbama raznih baza podataka utvrđeno je da se podatci navodnih žrtava učestalo mijenjaju, a brojne „jasenovačke žrtve“ nalaze se na popisima stradalih na različitim mjestima smrti nevezano uz logore Jasenovac i Stara Gradiška. Štoviše, neke od „žrtava“ su nedvojbeno bile žive nakon završetka Drugog svjetskog rata. Lažne žrtve uključuju i više poznatih osoba što je teško isključuje slučajnost kao uzrok takvih „pogrešaka“ u popisu.

Statistička forenzika je pokazala razne anomalije naročito izražene kod godina rođenja navodnih žrtava s popisa koje nisu karakteristične za druge slične popise i često su znak ozbiljnih manipulacija podacima. Poseban kuriozitet na mrežnom jasenovačkom popisu su „žrtve“ rođene nakon Drugog svjetskog rata.

U propalaj komunističkoj Jugoslaviji službeni broj jasenovačkih žrtava je bio 700 tisuća. Nakon poraza Titove komunističke JNA i njihovih srpskih saveznika u agresiji na Hrvatsku 1990-ih krenulo se s redizajnom jasenovačkog mita. Taj „novi“ jasenovački mit od oko 100 tisuća žrtava trebao je neko bar naizgled znanstveno opravdanje, a za to su iskorišteni Žerjavićevi izračuni ratnih gubitaka.

Radovi Vladimira Žerjavića se samo u detaljima razlikuju od sličnih izračuna pročetničkog emigranta Bogoljuba Kočovića objavljenih nekoliko godina ranije. Primjerice, Žerjavić je u odnosu na Kočoviće rad povećao broj srpskih žrtava, ali sveukupno se radi o istom redu veličine ukupnog broja žrtava iz Jugoslavije. Ukupan broj jugoslavenskih žrtava kod Kočovića i Žerjavića ne razlikuje se bitno od izračuna Ive Laha iz 1952. ili Myersa i Cambella iz američkog ureda za statistiku iz 1954. godine. Znači ukupan broj ratnih žrtava ostaje uglavnom isti od 1950-ih samo se rezultati po nacionalnosti mijenjaju u skladu s potrebama politike. Navedeni rezultati znatno odskaku, odnosno znatno su veći od izračuna demografskih gubitaka sveučilišta Princeton iz 1966. godine. I tako dok ukupan broj ratnih žrtava s područja Jugoslavije stagnira, broj žrtava na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac raste.

Hrvatski tjednik, 17. travnja 2023.

MOJ FELJTON O JASENOVCU

Sa zapanjujućim otkrićima zaustavio je Slavko Goldstein u *Jutarnjem listu*, no ne i u *Glasu Koncila*

Piše: IGOR VUKIĆ

Prije ravno deset godina u Uredu predsjednika na zagrebačkom Pantovčaku održan je izvanredni sastanak svih savjetnika tadašnjeg predsjednika Ive Josipovića. Okupili su se za velikim stolom, pijuckali kavu dok je tajnica svakome dijelila po dvije stranice fotokopiranog novinskog teksta. Nakon što su se neko vrijeme savjetnici upoznavali sa sadržajem teksta, predsjednik Josipović upitao ih je pomalo dramatično podižući glas: „Jeste li vidjeli ovo? Recite mi! Kako da 'ovo' zaustavimo!“

„Ovo“ što su savjetnici dobili pred sebe, bila su prva dva nastavka feljtona koji je pod zajedničkim naslovom „Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru“ te 2013. počeo izlaziti u katoličkom tjedniku Glasu Koncila. Bio je to feljton kojem sam bio autorom. U to vrijeme sam još bio novinar kojeg bi dobar dio mojih kolega - kad bi ih netko pitao o mojem svjetonazoru - svrstao na lijevu stranu hrvatskog političkog spektra.

Feljton je bio rezultat prethodnog istraživanja iz dostupnih već objavljenih izvora (knjiga i članaka) i tek kraćeg vremena provedenog u arhivima. I već tada je sadržaj feljtona snažno odudarao od bilo čega ranije objavljenog o Jasenovcu. Već na letimično čitanje – kakvo su proveli Josipovićeve savjetnici – vidjelo se da logor u Jasenovcu nije opisan kao najgori „logor smrti“.

Ne tako davno prije no što sam feljton ponudio za objavu nekom mediju, otkrio sam da u Hrvatskom državnom arhivu postoji određen broj autentičnih dokumenata nastalih u

jasenovačkom logoru, a do tada ih nitko nije ni pregledao, a kamoli pokušao objaviti. Bilo je tu i mnogo originalnih dokumenata iz tog vremena koji su se manje ili više izravno odnosili na Jasenovac. Do tada je u javnosti prevladavala predodžba da o jasenovačkom logoru nema nikakvih dokumenata, da su izgubljeni, spaljeni, odneseni nekamo (npr. u Beograd), da su svakako nedostupni... Sugeriralo se kako su za razliku od Nijemaca, ustaše bili primitivci koji nisu ni znali kako se vode kartoteke i drugi uredski poslovi. I ja sam do tada tako mislio.

Sve je to bilo daleko od istine.

Za novinski feljton o jasenovačkom logoru, s mnoštvom podataka koji do tada nisu bili uvrštavani u takve priloge, bilo je dovoljno materijala. Već su i knjige objavljene do 1990. temeljitom čitatelju pružale obilje zanimljivih, a zanemarenih činjenica, koje su pokazivale sasvim drukčiju sliku zbivanja u Jasenovcu od one mitološke, nametnute javnosti.

Kad sam skupio brojne izvorne podatke za novinsku seriju, pomislio sam da će nakon objave u nekim novinama svi brzo shvatiti kakva je Jasenovac zapravo prijevara. Očekivao sam kako će krenuti serija komentara, novinarskih i povjesničarskih potraga za podacima... Organizirat će se rasprave i sučeljavanja te će se razmjerno brzo jasenovački logora dovesti na mjesto na kojem više neće moći poslužiti kao gorivo za mržnju.

Josipović odabrao šutnju da se ne širi istina

Danas, deset godina kasnije, mora se priznati da je predsjednik Josipović imao dobre savjetnike. Nakon kratkog pregledavanja fotokopija novinskih stranica, savjetovali su mu neka uopće ne reagira na feljton i neka ne pokuša „zaustaviti Reuters“, odnosno seriju u Glasu Koncila. Znamo i da su neki odmah istaknuli da ja autor feljtona nisam do tada bio poznat po izmišljanju izvora svojih članaka pa je vjerojatno točno sve što sam napisao. Reagira li se javno, samo će se skrenuti pozornost na te činjenice. Bolje je sve ignorirati i djelovati tako da se činjenice iz feljtona ne prošire na medije srednje struje, odnosno, na opću javnost.

Svaka čast savjetnicima na njihovu poslu. Deset godina poslije i dalje se u glavnoj medijskoj i javnoj sferi o jasenovačkom logoru govori povijesno pogrešno, na način koji se govorilo i tada. Način je to koji odgovara vladajućoj politici, bez obzira što u širem smislu donosi štetu hrvatskim interesima.

Istodobno je to pokazatelj koliko je tvrdokoran taj jasenovački mit. Ne treba to ni čuditi. Mit je stvaran desetljećima pa ne može biti ni srušen preko noći. U njegovu obranu djelovale su tajne jugoslavenske službe, mediji, suci i tužitelji, „poštena inteligencija“... Nije se puno promijenilo ni poslije 1990., samo je brana rasvjetljavanju hrvatskih povijesnih kontroverzi postala nešto složenija i delikatnija.

O tome ponešto govori i krivudavi put feljtona do novinskih stranica. Feljton koji je napokon objavljen te 2013. u Glasu Koncila u 22 nastavka, prvo je bio ponuđen Jutarnjem listu, otprilike početkom 2012. godine. U tom sam dnevniku radio kao novinar od 2001. do 2004. pa su znali kako se odnosim prema podacima koje sam skupljao za tekstove. U prvi mah čak sam naišao na otvorena vrata. Urednik Jutarnjeg lista Davor Butković bio je vrlo zainteresiran za objavu feljtona. Čitao je mnogo o tim stvarima, znao je da su uvijek donosile izvrsnu nakladu, a iznenadilo ga je kada sam mu pokazao da su već ranije objavljene neke zbirke dokumenata koje drukčije prikazuju jasenovačku stvarnost. Činilo se kako je doista ozbiljno odlučio uvrstiti moj feljton u Jutarnji list. Dogovorili smo već i broj nastavaka feljtona pa čak i moj honorar.

Goldstein *Jutarnjem listu*: Ono Vukićevo ne objavljujte ni pod koju cijenu!

Nedostajala je samo jedna sitnica. Trebao sam otići kod Slavka Goldsteina, dati mu feljton na čitanje, i ako on kaže da može, idemo u objavu!

Čitateljima Hrvatskog tjednika ne treba dodatno predstavljati Slavka Goldsteina. Reći ću ipak da se s njim tada moglo razgovarati o nekim povijesnim činjenicama, dok se s njegovim nasljednicima i povjesničarima srodnog svjetonazora danas ne može razgovarati. Slavko Goldstein bio je spreman i prihvatiti neku ocjenu nekih povijesnih zbivanja drukčiju od njegove, ako mu se podastru jasni dokazi.

No objava tako nečega u dnevnom listu poput Jutarnjeg, nije dolazila u obzir. Imam pouzdane dokaze da je upravo on (premda je meni u lice govorio drukčije), urednicima Jutarnjeg lista savjetovao da ne objavljuju feljton. Slavko Goldstein i ja tako smo ostvarili sadržaj jednog aforizma: „Kad sretnem svog cenzora, uvijek izmijenimo nekoliko riječi“ Urednici Jutarnjeg nisu htjeli otvoreno reći da feljton neće biti objavljen. To je slobodarski, liberalni list, koji objavljuje sve što je važno i relevantno, potkrijepljeno čvrstim novinskim izvorima. Nema za nas tabua, ne bojimo se mi nikoga, ne, ne... Ali nakon par mjeseci zavlačenja bilo je i zadnjem naivcu (a tu sam negdje), jasno da od objave feljtona neće biti ništa. Potvrdio mi je to izravno i kolega s kojim sam radio u tim novinama koji mi je ispričao kako je Goldstein došao u redakciju i govorio da se „ono“ Vukićevo ne objavljuje ni po koju cijenu.

I onda sam razmotrio mali broj mogućnosti koje su mi stajale na raspolaganju. Objaviti sve na internetu? Tko će to vidjeti u tom informacijskom moru. Sinula mi je jedna naizgled neizvediva ideja: zašto ne bih pokušao u Glasu Koncila! Do tada ni u najluđim snovima nisam mogao zamisliti da bih ja, Igor Vukić, ikad objavio ikakav članak u Glasu Koncila! Ali u razmišljanju što bi se moglo učiniti pojavio se jedan puteljak: u Glasu Koncila urednik rubrika s povijesnim sadržajem bio je Tomislav Vuković, novinar i urednik koji je i sam ranije pisao o jasenovačkom logoru! I to vrlo inteligentno, savjesno prikupljajući dostupne dokumente. Urednik koji je shvaćao važnost pisanja i objavljivanja novih provjerljivih činjenica o tako važnoj temi.

Nisam ga do tada upoznao niti negdje sreo i razgovarao s njim, ali procjena je bila točna. Premda smo se prvi put vidjeli u redakciji Glasa Koncila na Kaptolu, vrlo brzo je Vuković zaključio da je pred njim materijal vrijedan objave. Ispunio sam svaki njegov urednički zahtjev u doradi teksta i feljton je – zahvaljujući i tadašnjem glavnom uredniku Ivanu Mikleniću – mogao ugledati svjetlost dana.

„Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru“, bio je zaista primjereni naslov. Uredniku i novinaru Tomislavu Vukoviću, koji svojim člancima u posljednje vrijeme obogaćuje i Hrvatski tjednik, nikada neću moći dovoljno zahvaliti na odluci da feljton uvrsti na stranice *Glasa Koncila*.

Arsen Bauk najzaslužniji za našu registraciju

Predsjednik Ivo Josipović pustio je dakle da feljton izlazi kroz tu cijelu 2013. godinu, ne poduzimajući neke represivne korake. Sa svojega je motrišta postigao časovitu korist i na temu nije brzo privučena osobito velika pažnja. Ali u demokratskom društvu ipak ne možete sve držati pod kontrolom. Feljton u Glasu Koncila privukao je pozornost male skupine povjesničara i ljubitelja povijesti koji su i sami već i ranije naslućivali pa i znali da negdje u arhivima postoje podatci objavljujani u pojedinim nastavcima.

Malo po malo, počeli smo se upoznavati, povezivati i razmjenjivati informacije. Na jednom od seminara o povijesnim temama upoznali smo se dr. Stjepan Razum i ja. Razum je voditelj Arhiva Zagrebačke nadbiskupije. U Hrvatskom državnom arhivu upoznao sam povjesničare Stipu Pilića, profesora povijesti i zemljopisa u osnovnoj školi i Matu Rupića,

zamjenika ravnatelja Memorijalnog centra Domovinskog rata. Povezali su me s paterom Vladimirom Horvatom, isusovačkim svećenikom, povjesničarom i filologom, kojemu je bilo veoma stalo da se rasvijetli jasenovačka povijest.

Uskoro se javila se ideja o osnivanju udruge kojoj bi cilj bio istraživanje i javno predstavljanje provjerenih (a zanemarenih) podataka o Jasenovcu. Iduće godine, 2014., osnovano je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Za prvog predsjednika izabran je dr. Stjepan Razum, a meni je pripala dužnost tajnika. Među osnivačima društva bili su akademik Josip Pečarić, koji je još devedesetih vodio niz javnih polemika i objavio knjige u kojima je dovodio u pitanje službene brojeve žrtava Jasenovca, zatim dr. Josip Jurčević, koji je magistrirao na temu jasenovačkih proturječja. Među osnivačima su bili i povjesničari dr. Stjepan Kožul, dr. Mato Artuković, mr. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci, novinar Tomislav Vuković, inženjer Anto Periša i drugi.

Društvo je posvećeno ozbiljnom povijesnom istraživanju logora od 1941.-1945., te zbivanjima nakon 1945., kao i svim nedovoljno istraženim i opisanim zbivanjima u Drugom svjetskom ratu i razdoblju nakon tog rata. Zagrebački Ured za udruge isprva je odbio registraciju naše udruge, ali nakon godinu dana postignuto je priznanje i društvo je pravomoćno upisano u registar. Važnu ulogu u postizanju registracije imao je tadašnji ministar uprave Arsen Bauk. Iako član SDP-a i koalicijske vlade na čelu s premijerom Zoranom Milanovićem, Bauk je primio predstavnike našeg društva i kao legalist prihvatio naše argumente. Usvojio je žalbu na odbijanje gradskog ureda pa potom i gradski ured nije imao kud, nego je upisao društvo u Registar udruga. Nije nam poznato je li i tadašnji premijer Milanović bio upoznat s našim problemima s upisom u registar i je li ministru Bauku dao neko svoje mišljenje o tome. Za sada vrijedi ocjena da je ministar Arsen Bauk, današnji zastupnik SDP-a u Hrvatskome saboru, najzaslužniji u vlasti za našu registraciju. Upis u registar omogućio nam je pravnu osobnost, otvaranje računa i normalno poslovanje poput drugih udruga. Omogućilo je prikupljanje donacija, izdavanje knjiga, plaćanje honorara suradnicima i sve drugo što čini rad jedne nevladine organizacije. Društvo je izdalo četiri knjige na temelju istraživanja arhivskih dokumenata o Jasenovcu. Prva je bila „Jasenovački logori - istraživanja“, 2015., u kojoj su bili radovi patera Vladimira Horvata, Igora Vukića te Blanke Matković i Stipe Pilića. Slijedio je 2018. „Logor Jasenovac u Drugom svjetskom ratu“, englesko-hrvatsko izdanje, namijenjeno inozemnoj publici, osobito hrvatskome iseljeništvu, gdje se mladi već slabije služe hrvatskim jezikom pa im je od pomoći i engleska inačica.

Zatim su izašle knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“, 2019., u kojoj su radove o logoru objavili akademik Josip Pečarić i dr. Stjepan Razum. Prošle godine, 2022., objavili smo „Stvarni Jasenovac“ knjigu Tomislava Vukovića. Na arhivskom sadržaju pregledavanom od 2011. do 2017., utemeljene su i moje knjige „Radni logor Jasenovac“ iz 2018. i „Jasenovac iz dana u dan – kronologija“ iz 2019., koje je su izašle u zagrebačkoj Nakladi Pavičić. Te se knjige prodaju u knjižarama i online i dan-danas te predstavljaju povijesno-publicističke bestselere s ostvarenom prodajom od više tisuća primjeraka.

Klasić se odbio suočiti u studiju kod K. Vidović Krišto

Treba li reći da čak ni objave takvih knjiga i publiciranje arhivskih materijala nisu još uspjele snažnije osvojiti središnji javni prostor? Ili možda ipak jesu. Barem - donekle. Već 2014. godine u izdanju Večernjeg lista objavljena je knjiga „Hrvatske kontroverze“ koja se prodavala na kioscima zajedno s novinama. Autor joj je novinar i publicist Ivica Radoš. Zahvaljujući njegovu povijesnom obrazovanju i profesionalnoj hrabrosti, jedna četvrtina knjige bila je posvećena jasenovačkom mitu. Obraden je kroz veliki intervju koji je vodio

sa mnom i preko kojeg smo donijeli važne nove informacije o istraživanju Jasenovca. Premda je prije objave te knjižice u Večernjakovom uredništvu bilo velikih dvojbi, ipak je prevladala pametna odluka da se intervju objavi.

Nakon čitanja tog intervjuja javili su se ljudi koji su htjeli te informacije promovirati u svojim programima (na lokalnim radijskim i televizijskim postajama) i drugim medijima. Počela je suradnja s Hrvatskim tjednikom. Veliki iskorak dogodio se u proljeće 2018., nakon što je Naklada Pavičić objavila moju knjigu „Radni logor Jasenovac“. Bio sam pozvan u emisiju „Dobar dan Hrvatska“, koja se u poslijepodnevnim satima emitirala na Hrvatskoj televiziji. Urednica emisije bila je Karolina Vidović Krišto, danas saborska zastupnica i predsjednica stranke Odlučnost i pravednost. Njezina urednička odluka bila je sasvim razumljiva: u studio pozvati autora knjige koji obrađuje važnu i osjetljivu temu, a čija je promocija nekoliko dana prije u Novinarski dom dovela više oko 200 znatijelnika. Prema klasičnom novinarskom obrascu urednica je htjela da o sadržaju knjige i jasenovačkom logoru razgovaram s Hrvojem Klasićem, profesorom povijesti na Filozofskom fakultetu, koji se do tada u javnosti ponekad javio s izjavama i ocjenama Jasenovca. Svatko bi očekivao da će se sveučilišni profesor povijesti rado odazvati na javni razgovor o toj temi.

Klasić je prvo pristao, a onda u zadnji čas odustao. Tako sam dobio priliku da u desetak minuta s novinarima-domaćinima izložim svoje viđenje zbivanja u logoru. Moram priznati da ni u snu nisam očekivao reakciju koja je uslijedila. Drugi dan je Dnevniku voditeljica Marta Šimić Mrzlečki pročitala je nekakvu patetičnu osudu mojeg nastupa koju je dobila od uprave HRT-a. Na brzinu je bilo sazvano Vijeće HRT-a gdje je trebala biti donesena odluka o trenutnom otkazu Karolini Vidović Krišto, a možda i još kome u organizaciji emisije. Srećom, vrlo razumnim istupima nekoliko članova Vijeća (Ivica Lučić i drugi), uz demonstracije koje je ispred HRT-a organizirao Hrvatski helsinški odbor (Ivan Zvonimir Čičak), u suradnji s braniteljskim udrugama (Zorica Gregurić, Josip Jurčević) i slobodarskim pojedincima poput profesora Nevena Elezovića, nije se dogodio najgori scenarij. Premda je većina sudionika emisije kasnije pod većim ili manjim pritiskom napustila HRT. A ja o sljedećoj prilici za sudjelovanje u programu javne televizije mogu samo sanjati.

Huškačka kampanja srpskih *Novosti*, Dorh zaključio da naš rad nije sporan

Naše društvo uspjelo je 2017. putem natječaja dobiti i potporu za svoj projekt istraživanja arhivske građe o jasenovačkom logoru. Bila je riječ o natječaju Ministarstva hrvatskih branitelja, a projekt je u prvoj godini dobio potporu od 50 000 kuna. Iduće godine, dodijeljeno nam je 30 000 kuna. Premda se radi o relativno skromnim sredstvima u odnosu na ono što od države dobivaju različite nevladine udruge, nama je potpora puno značila, a rezultati istraživanja su bili vrhunski. U Hrvatskom državnom arhivu pronašli smo dokumente o kojima nismo mogli ni sanjati! Cjelokupni zapisnik suđenja ustašama koji su u logoru pljačkali zatočenike! Popisi skupina od nekoliko stotina zatočenika puštanih iz logora i amnestiranih na pojedine važnije datume! I još mnogo takvih dokumenata koji su logor u Jasenovcu pokazivali u realnom svjetlu, drukčije od službenih otrcanih opisa kakvi se obično objavljuju u hrvatskim medijima kad se govori o Jasenovcu.

A tim je medijima trebalo dvije-tri godine da otkriju što se događa. Iako su podatci o natječajima javni trebalo je neko vrijeme da se pokrene javna hajka. Prednjačio je list *Novosti*, glasnogovornik dijela vladajuće koalicije Plenković-Pupovac, sa serijom poluistinitih i klevetničkih napisa. Od novinarske etike da se razgovara i s napadnutom stranom, iako im je to ponuđeno, nije bilo ni zrnca. Pridružio se i Jutarnji list s pokojim

priglupim komentarom. Sve zajedno dovelo je do reakcije tadašnje pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja je od Državnog odvjetništva zatražila da pregleda naš rad (navodno nakon pritužbe *jednog građanina*) i pokrene službeni postupak protiv mene i društva. Od Vlade i premijera Andreja Plenkovića zatražila je obrazloženje zašto primamo državnu potporu.

U Državnom odvjetništvu pregledali su slučaj koji im je prijavila pravobraniteljica, a vjerojatno i cjelokupni naš rad dostupan na našoj internetskoj stranici, u našim knjigama. Lako su na internetu dostupne i brojne izjave u televizijskim emisijama i na javnim tribinama. Lori Vidović potom je stigao odgovor da je Županijsko državno odvjetništvo zaključilo kako nisu ostvareni elementi kažnjivih djela koji bi predstavljali osnovu za njihovo daljnje postupanje. „Bez detaljnijeg pojašnjenja razloga ovakve odluke“, mrzovoljno je prokomentirala pučka pravobraniteljica u izvještaju za 2018. godinu, u koji je morala koja je uvrstiti i odgovor DORH-a.

Vlada i premijer odgovorili su pak kako u našem projektu nema ništa sporno, jer smo ispunili sve natječajne uvjete! Bilo je to ugodno iznenađenje, ali i nije trebalo biti iznenađenje: mi smo doista ispunili sve uvjete i nije bilo razloga da naš projekt ne dobije kakvu-takvu potporu. Nakon što smo od DORH-a na pobudu Lore Vidović dobili odobrenje za naš rad, poveselili smo se da su napokon zapuhali neki dobri vjetrovi za naša povijesna istraživanja.

Ministar Medved odbija pomoć, susret s Pupovcem

Nedugo zatim uslijedio je obrat: na sljedećem natječaju Ministarstva hrvatskih branitelja našem projektu je uskraćeno financiranje! Prema su natječajni uvjeti bili isti kao i prije, a i naš projekt je imao iste elemente. Jednostavno je trebalo nastaviti u sljedeću projektnu fazu, kako je to bilo predviđeno natječajnim uvjetima. Prema Vladinoj odluci ostala je - koza cijela, a vuk(ić) gladan. Dobili smo i nekakvo obrazloženje da se takvim temama ne bi trebale baviti udruge građana, nego povijesni instituti!? Pa zašto onda raspisujete takve natječaje? Kad se povijesni instituti zapravo ne bave takvim temama, onda je tu prostor za građansko društvo. Pa civilne udruge postoje jednim dijelom i zato da uskoče tamo gdje zakazuju institucije.

No što je-tu je. Državna potpora našem društvu nije bila jedini, a ni glavni izvor financiranja našeg rada. Nastavili smo osloncem na mnogobrojne donatore iz Hrvatske i svijeta, koji su nas podupirali od srca i iz uvjerenja, s mnogo malih donacija, jer kad se male ruke slože... Svi prihodi Društva objavljuvani su na stranicama registra neprofitnih organizacija pri Ministarstvu financija pa se svatko može uvjeriti s koliko smo novca postigli dosadašnje rezultate.

Naravno, s novim uspjesima i objavama, stizali su i novi mrzitelji i napadači. Tako je jednom Milorad Pupovac, važna karika vladajuće koalicije, čak s govornice Hrvatskog sabora zatražio da DORH protiv mene provede postupak i da prema članku 325. Kaznenog zakona budem kažnjen do tri godine zatvora zbog negiranja genocida nad Srbima u Jasenovcu i ND Hrvatskoj. Kad sam ga jednom prilikom sreo i upitao nije li ga sramota da kao humanistički intelektualac traži zatvor za drugog humanističkog intelektualca i to zbog njegova pisanja i govora, Pupovac je kategorički zanijekao da je ikad takvo što tražio! Iako postoji snimka tog njegova zahtjeva. Toliko o hrabrosti i dosljednosti tog sveučilišnog profesora i saborskog zastupnika.

Bez obzira na to mi smo nastavili raditi, istraživati i predstavljati naše radove na brojnim tribinama u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Njemačkoj, Sjedinjenim Američkim Državama, Argentini, Australiji... Uspio sam isposlovati i sad već legendarni nastup u

programu beogradske Hepi televizije, gdje sam o Jasenovcu raspravljao s čuvenim Vojislavom Šešeljem i voditeljima Milomirom Marićem i Katarinom Korša. Kad god smo mogli dobiti priliku sudjelovali smo u programima regionalnih i lokalnih televizija kao što su zagrebački Z1, Televizija Slavonije i Baranje, televizije Četiri rijeke u Karlovcu. Od tiskanih medija snažnu potporu imali smo u Hrvatskom tjedniku, na čemu se uredniku Ivici Marijačiću i cijelom njegovu timu najtoplije zahvaljujemo.

Vjerujemo da smo u tim nastupima i susretima na raznim mjestima uspjeli potaknuti i druge, napose mlade istraživače, da sami krenu u istraživanje obilja arhivske građe o tim proturječnim, ali izazovnim povijesnim područjima. Pomalo si laskamo uvjerenjem da smo dosta doprinijeli da se u javnosti već počela mijenjati percepcija događaja u Sisku i Jastrebarskom 1942., nakon slamanja partizanske skupine na planini Kozari i okolici. Čak i u nekim dijelovima tzv. ljevice u Hrvatskoj počinju se pojavljivati stavovi kako barem Jastrebarsko nije bio „logor za djecu“, već prihvatilište te kako su država i Caritas ipak zaslužni za zbrinjavanje djece. Vremenom će se potvrditi i u središnjoj javnosti prihvatiti i naši argumenti da je i Sisak bio dječje prihvatilište gdje je također djeci pružena najbolja moguća pomoć u tim ratnim okolnostima.

Kao što smo uvjereni da će tako biti i s našim opisima logora u Jasenovcu. Nije to bilo odmaralište, niti to tvrdimo, kako nam to neduhovito žele pripisati neki naši kritičari. Ali se ni broj njegovih žrtava ne može mjeriti u više desetaka tisuća, kako to govore službeni hrvatski muzeji, središnji mediji, većina političara i poneki površni povjesničar s Filozofskog fakulteta. Deset godina od prvog objavljenog novinskog feljtona djeluje kao dugo razdoblje, ali s obzirom na to koliko je dugo stvaran jasenovački mit i koliko je energije i novca u njega uloženo (i koliko se još svakog dana ulaže na mnogim stranama), deset godina je kratki rok za rušenje takve stamene konstrukcije. Nastavljamo s još jačim elanom, s uvjerenjem da će proces rastakanja mita biti nezaustavljiv i da će se još ubrzati do iduće godine, kad budemo slavili desetgodišnjicu osnutka Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Igor Vukić

Hrvatski tjednik, 27. travnja 2023.

IGOR VUKIĆ: NAJVAŽNIJA OTKRIĆA O LOGORU JASENOVAC

1. Laž o ubijenih 20 tisuća djece

Vjerojatno najgnusnija laž koja se nalazi na popisu Javne ustanove - spomen područja Jasenovac jesu imena 20 101 djeteta navodno ubijenog u Staroj Gradišci i Jasenovcu. Sudbina djece uvijek izaziva jake osjećaje, pa su tvorcima mit o Jasenovcu djecu često koristili u propagandne svrhe. Činjenica jest da je u Staroj Gradišci 1942. umro određeni broj djece pravoslavnih roditelja, koja su već zaražena raznim bolestima dovedena na logorsko područje nakon vojnog pothvata na Kozari. No već im se u logoru pokušalo pomoći, s malim uspjehom zbog nedostatka prostora i lijekova. Hrvatske vlasti su gotovo zato veliki broj djece toga zbjega premjestile u dječja prihvatilišta u Sisku, Jastrebarskom i Zagrebu. Nakon liječenja i oporavka djeca su bila udomljavana u obiteljima u gradovima i selima. O tom procesu dr. Ilija Kuzman i ja napisali smo i recenzirani znanstveni rad (Igor Vukić, Ilija Kuzman, „Neke spoznaje o zbrinjavanju i zdravstvenoj skrbi djece s Kozare u prihvatilištima 1942.“, časopis *Pilar*, god XVI. (2021), br. 31(1)).

Dokumenti, vjerodostojne izjave svjedoka i drugi izvori ozbiljnim istraživačima pokazuju da u logoru i nije bilo velikih skupina djece pa je i nemoguće da bi broj dječjih žrtava bio takav kako to govori službeni hrvatski popis. No u logoru, i to baš u Jasenovcu, bila je jedna skupna od nekoliko desetaka dječaka koji su tu učili za različita obrtnička zanimanja – za automehaničare, limare, električare, brijače i slično. Postojala je logorska obrtnička škola, u kojoj su nastavnici bili zatočeni i drugi civilni majstori koji su dolazili raditi u logor. Imao sam sreću upoznati dvojicu tih dječaka: Stipu Špiranovića i Zvonka Pajora, i razgovarati o njihovim sjećanjima na događaje iz logora. Ondje su boravili između njihove 12. i 15. godine života, sasvim dovoljno da jasno mogu opisati što su vidjeli. Ukratko, slično su opisivali događaje na koje sam i ja naišao u istraživanju te ih potvrdio i drugim izvorima i dokumentima.

2. Prešućivanje činjenice o brojnim amnestijama tisuća zatočenika

U knjizi Antuna Miletića o Jasenovcu iz 1986. postoji jedan popis puštenih zatočenika iz logora na 10. travnja 1944. godine. Malo tko je i nakon 1990. išao tim tragom vidjeti je li bilo još takvih slučajeva. Stoga mi je bilo veliko iznenađenje da u Hrvatskom državnom arhivu postoji fond izvornog gradiva iz ND Hrvatske, oko 200 kutija, koji je u arhiv stigao 1998. godine. Pregledavanjem tog fonda, pripremajući tekst za feljton i knjige, pronašao sam još nekoliko popisa pomilovanih zatočenika, odnosno puštenih prije isteka kazne. Prve amnestije počele su već u travnju 1942., prilikom obilježavanja prve godišnjice osnutka države. Za Božić 1943. pušteno je kućama 185 zatočenika, u travnju 1944. njih 289. Za 14. srpnja, 1944. povodom rođendana poglavnika Ante Pavelića puštena su 172 zatočenika. Za Božić 1944. kući je otišlo 373 zatočenika i zatočenice. Povodom 10. travnja 1945. proglašeno je skupno pomilovanje 456 ljudi zatočenih u logorima. Treba li reći da se u historiografiji sve do sada ove amnestije nisu naročito spominjale ni isticale, niti su bili intervjuirani ljudi koji su tako izašli iz logora. Njih su pak saslušavala istražna tijela komunističkog režima odmah poslije rata. Njihove izjave u većini su bile različite od očekivanih i pokazivale su logor u realnom svjetlu. Zato i nisu bile objavljivane, dok ih mi nismo pronašli u arhivskim fondovima.

U spomenutom fondu izvornog gradiva nalazi se niz dragocjenih dokumenata istraživačima Jasenovca. Primjerice, veliko izvješće o obavljenim radovima u 1942. godini.

Izgleda kao izvješće kakvo sastavljaju suvremena poduzeća, s opisom radne snage, radionica i obavljenih radova, popisa materijala i alata i mnogih drugih informacija koje pokazuju kakav je bio stvarni život u logoru.

3.Zapisnik o strijeljanju ustaša zbog pljačke zatočenika

U tom arhivskom fondu pronašli smo do tada neotkriveni zapisnik sudskog postupka protiv ustaša iz logorske postrojbe koji su kršili zadanu disciplinu pa su primjerice, pljačkali zatočenike i oduzete predmete htjeli iznijeti izvan logora. Zbog toga i zbog pljačke u vojnih pohodima u okolici logora, deseterica jasenovačkih ustaša osuđena su na smrt. U istom fondu je i jedno autentično izvješće o strijeljanju 16 zatočenika 5. veljače 1942., zato što su napali stražare i pokušali pobjeći.

4.Logor je imao samo šest malih baraka i tu se već vide laži JU SP Jasenovac

Nedavno smo objavili i fotografije snimljene iz američkih zrakoplova 1944. i 1945. godine. I iz njih je vidljivo kako je Jasenovac bio mali logor (samo šest baraka za stanovanje zatočenika) pa ni broj žrtava nije mogao biti velik.

Jedno od zanimljivih otkrića rada na jasenovačkoj temi bila je činjenica da je o logoru još prije 1990. objavljeno nekoliko knjiga koje su logor opisivale drukčije od službene inačice. Primjerice, knjiga bivšeg zatočenika Milka Rifferra (objavljena još 1946. godine). Osobito to vrijedi za knjigu „Sećanja Jevrena na logor Jasenovac“ iz 1972., u kojoj tridesetak Židova opisuju vrijeme koje su proveli u logoru. Arhivsko gradivo o Jasenovcu u hrvatskim arhivima vrlo je obilno, dokumenata ima i inozemnim arhivima. Logor Jasenovac može se opisati u realnom svjetlu do nevjerojatnih potankosti, samo treba imati volje za rad. Što je volja jača kao i podrška tome radu, i rezultati će prije stići do javnosti.

Hrvatski tjednik, 27. travnja 2023.

Zabrana ZDS nepotrebno, nepravedno i kontraproduktivno...(2)

S obzirom na to kako **DUGO TRAJE PUPOMANJINSKO KRAUSORGIJANJE,** čudo da se još nisu sjetili „Jasenovac“ službeno proglasiti – „USTASKIM SRBOKAUSTOM“

U povodu najave novoga Zakona o prekršajima protiv javnoga reda i mira, u sjajnom članku u Hrvatskom tjedniku od 13. travnja, Josip Jović ističe kako je i koliko bi bila nepotrebna, nepravedna i kontraproduktivna zabrana pozdrava Za dom spremni! (ZDS). Komentator opisuje četiri temeljna razloga kojima se vodi **lažni antifašizam** kao pr(a)vi agitator i "glavni stožer" u dugotrajnoj kampanji protiv ZDS-a, čiji su čelnici notorni dvojac M. Pupovac i O. Kraus.

Ne kanim komentirati prijedloge novoga Zakona – Jović je analitički temu dobro postavio, nego ću – premda ovaj fenomen ima i svoju "duhovnu pozadinu" (koja je posebna tema) – samo podsjetiti na "širu sliku" te pojave, koja je sada najavama nenormalno visokih kazni dignuta na najvišu moguću razinu. Jović ističe kako je u svojoj deklaraciji usklađenoj sa sličnom europskom deklaracijom Hrvatski sabor osudio *oba totalitarizma*, tj. onaj pronacistički i onaj prokomunistički. Ali, naglašava da, očito praksa ne ide tim putem. "O zločinima počinjenim u NDH govori se, osuđuje, komentira, pretjeruje i izmišlja na veliko, dok se oni drugi zločini nad Hrvatima neposredno nakon Drugoga svjetskog rata i duboko nakon njega, pa čak i o zločinima počinjenim u vrijeme Domovinskog rata, govori s velikom rezervom s tendencijom prešućivanja. Pa i u ovomu je slučaju izostala ravnoteža. Na simbole jugokomunizma očito se ne misli", premda upravo oni najviše remete javni red i mir u Hrvatskoj!

A zašto je tako? Slab poznavatelj fenomena lako će pomisliti da je to "tipično hrvatski" problem. Međutim, o tome se u Europi već dugo vode razprave i polemike na najvišoj razini. Sjajno objašnjenje dao je suvrjemeni francuski mislilac i pisac djela s područja filozofije politike Alain de Benoist u djelu "Komunizam i nacizam". Ističući kako se zločine komunizma obično i dalje izbjegava odrediti kao takve, on navodi riječi Jeana Daniela da je staljinistički komunizam pribjegavao "nacističkim sredstvima", pa ističe kako je vjerojatno bliže povijestnoj istini da je nacizam rabio "komunistička sredstva" jer se "komunizam od Lenjina, i prema njegovoj izričitoj naredbi, odlučno upleo u put zločina protiv čovječnosti kao metode vladanja".

Benoist donosi i što o tome piše Jean-François Revel: "Iako je (komunističko) čudovište kao politički fenomen mrtvo, kao kulturni fenomen ono je i dalje i te kako živo. Zid je srušen u Berlinu, ali ne u ljudskim glavama. Opisati stvarni komunizam ostaje verbalni delikt [...] Zašto se negacionizam određuje kao delikt kada je riječ o nacizmu, a ne kada je riječ o komunističkom zločinu? No, u očima ljevice postoje dobri i loši krvnici." U našem slučaju očito je da su upravo takvi "balvani" u očima navedenog protu-NDH i anti-ZDS dvojca Pupovac-Kraus. Oni – kao u špici nekoć popularne balkanske serije, u kojoj kao "dva vozača malo jača sjede iza *yupravljača*" – složno osmišljavaju vlastitu djelatnost kojom ne samo 'bildaju' vlastiti protuhrvatski identitet nego također osiguravaju opstojnost na političkoj pozornici. Time ujedno višestruko profitiraju na "agendi" navodnog (hrvatskog) antisemitizma i izmišljenog antisrbizma, koje bi se (po analogiji s raznim "fobijama") moglo *prevesti* kao *judofobija* i *srbofobija*.

Upravo navedeni "janusoidni pojam", koji se nimalo slučajno očituje kao temelj "kampanje lažnoga antifašizma", kako Jović precizno naziva taj protuhrvatski fenomen, ima nekoliko funkcija. Jović dobro opisuje četiri, a u zaključku još preciznije ističe, orwelovski rečeno, *krajnju zlomisao toga zlohvata*: "Hrvati bi vječno morali živjeti pod hipotekom ustaštva koju nikako i nikada ne mogu otplatiti...!", a to već ulazi u područje 'duhovnosti', jer pokazuje demonsku zlobu i dijaboličnu mržnju, što je područje specijalizirano za egzorciste!

Kako lukavo sotona djeluje može se (premda autor tu namjeru nema ni u primisli!) zaključiti i iz svjetskog bestselera američko-židovskog povjestničara Normana G. Finkelsteina "Industrija holokausta. Razmišljanja o izrabljivanju židovske patnje". Autor polazi od temeljne tvrdnje da židovski establishment zlorabi sjećanje na holokaust ter glavne protagoniste zloporabe naziva *industrijom holokausta* koju optužuje za laž i pohlepu. Pozivajući se na bogatstvo nekorištenih izvora Finkelstein razodkriva "dvostruku iznudu europskih zemalja kao i židovskih tražitelja, ter hrabro zaključuje da je **industrija holokausta** otvoreno prerasla u iznuđivačku mafiju", istaknuto je na omotu knjige. Analogno tome, s obzirom na činjenicu kako dugo traje *pupomanijsko krausorgijanje*, nevjerojatno je i čudno da se još nisu sjetili "Jasenovac" i službeno proglasiti – "ustaškim srbokaustom"!

ANĐELKO KAĆUNKO

Hrvatski tjednik, 20.4.2023.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

JASENOVAC JE MIT. TO ZNAM JER SU MOJI PRECI KAO SRBI ZAVRŠILI U TOM LOGORU

Osnivačka Skupština *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* održana je 6. lipnja 2014. u Zagrebu. Na Skupštini su sudjelovali: dr. sc. Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, dr. sc. Branko Hebrang, dr. sc. Vladimir Horvat, mr. sc. Mladen Ivezić, dr. sc. Stjepan Kožul, Vladimir Mrkoci, Stipo Pilić, dr. sc. Stjepan Razum, Vlado Razum, Mate Rupić, Drago Štokić, Smiljana Šunde, Igor Vukić, Tomislav Vuković. Dr. sc. Josip Jurčević i akademik Josip Pečarić su se ispričali, što je navedeno na početku Skupštine i očekuje se da će se uključiti u rad Društva kao osnivači.

Spomenimo Članak 7. Pravila Društva:

Članak 7.

Svrha Društva

(1) Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugoga svjetskog rata i poraća.

(2) Svrha je zatim osvijetliti okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, kao i narav i postojanje ratnoga sabirnog i radnog logora, te poslijeratnog logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i informbiroovaca u Jasenovcu, ali isto tako nastanak i razvoj velikosrbskoga i jugoslavenskoga jasenovačkoga mita.

Za predsjednika Društva izabran je dr. Stjepan Razum, a za tajnika Igor Vukić.

Koliko je postojanje ovog društva neophodno za RH pokazuje i sljedeći članak koji je objavljen na portalu Dnevno.hr, 07. 06. 2014. Autorica S. Vučković govori o istraživačkom radu tajnika Društva.

'JASENOVAC JE MIT. TO ZNAM JER SU MOJI PRECI KAO SRBI ZAVRŠILI U TOM LOGORU'

"Fotografije mrtve djece su bile savršeno oruđe za iskrivljivanje činjenica, iako sam kroz istraživanje i kazivanja svjedoka doznao da su ustaše činile sve kako bi spasile djecu, angažirali volontere koji su ih oblačili, hranili ili vodili u udomiteljske obitelji. Mnoga su, nažalost, bila pokošena ratnim uvjetima i poumirala od gladi i zaraze...", tvrdi Igor Vukić.

Teško dopire glas Igora Vukića do hrvatske javnosti. I mi smo sasvim slučajno došli do njega zahvaljujući Zdravku Tomcu koji je s neskrivenim oduševljenjem svom društvu objašnjavao zašto je impresioniran ovim zagrebačkim novinarom, publicistom i istraživačem. "Igor Vukić je", moglo se čuti iz usta Zdravka Tomca, "održao sjajno predavanje u prostorijama Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata. Pričao je o logoru u Jasenovcu. Nažalost, njegova šokantna otkrića teško da će doprijeti do javnosti jer Vukić, osim što je godinama istraživao temu Jasenovca, ima informacije iz prve ruke. Njegova je obitelj, kao srpska, bila zatočena u tom logoru!"

Da je istraživanje Igora Vukića poprilično zataškano u javnosti, potvrdio je i on sam, a mi smo se potrudili da njegova priča preko nas barem djelomično izađe na danje svjetlo:

– U Jasenovcu su, kao Srbi, završili moj otac, baka, prabaka i pradjed. Moj je djed poginuo kao partizanski zapovjednik, a ostatak obitelji je, kao što sam rekao, nakon bitke na Kozari prepraćen u logor. Kad imaš takvu priču u obitelji, onda te to mora ponukati na istraživanje. Ja sam '66. godište i "jugoslavensko" sam dijete, ali sam svakim danom odrastanja sve više shvaćao koliko su nam lagali – započeo je svoju zanimljivu priču susretljivi Vukić koji nije skrivao zadovoljstvo zbog činjenice da će još netko, izuzev jednog ili dva medija, objaviti ono što on smatra apsolutnom jasenovačkom istinom.

Popis je višestruko uvećan zbog ratne odštete

– Popis žrtava u logoru Jasenovac rađen je na osnovi popisa iz 1964., koji je pak nastao nakon što je Njemačka pristala platiti ratne reparacije Jugoslaviji. Nijemci su tražili ozbiljan popis ratnih žrtava. Jugoslavenska strana krenula je u izradbu popisa. I tu se trpalo sve, neki su popisani više puta, a pretpostavka je da su mnoga imena naprosto izmišljena. Prema izjavama preživjelih, ono što se događalo u Jasenovcu u velikom je neskladu s popisom žrtava. Prve godine postojanja logora bilo je oko tisuću do 1300 zatočenika. A u popisu JUSP-a Jasenovac stoji da je 1941. ubijeno 10.700 ljudi. To vas tjera da dalje istražujete, zar ne? – doznajemo od Vukića čiji je feljton o Jasenovcu objavio Glas Koncila, a vodeći ga mediji glatko odbili.

– Totalitarni sistem se svojski potrudio da nam Jasenovac prikaže u što gorem svjetlu. Jedan dio zarobljenika prosljeđen je u Slavoniju. Drugi dio zarobljenih ljudi otpreman je preko logora u Jasenovcu i Staroj Gradišci na prisilni rad u Njemačku ili Norvešku. Moj je pradjed na popisu žrtava u Jasenovcu, navedeno je da je ubijen u tom logoru. Međutim, pronašao sam ga na jednom popisu odvedenih u Norvešku. Veliki broj ljudi koji je na popisu jasenovačkih žrtava su umrli u Slavoniji od kojekakvih bolesti. Drugi svjetski rat je, naravno, za sobom ostavio silne žrtve, međutim, sve te silne fotografije ubijenih, a naročito djece s Kozare, nisu autentične. O tome je 2008. Nataša Mataušić napisala knjigu "Jasenovac – Foto-monografija" donoseći nove činjenice uz fotografije koje su desetljećima služile za svojevrsnu manipulaciju jasenovačkim žrtvama. Fotografije mrtve djece su bile savršeno oruđe za iskrivljivanje činjenica, iako sam kroz istraživanje i kazivanja svjedoka doznao da su ustaše činile sve kako bi spasile djecu, angažirali volontere koji su ih oblačili, hranili ili vodili u udomiteljske obitelji. Mnoga su, nažalost, bila pokošena ratnim uvjetima i poumirala od gladi i zaraze... – kaže Vukić koji je razgovarao sa stotinama preživjelih logoraša.

Preživjeli logoraši: "Nije bilo tako"

– Često se pisalo da u Jasenovcu nije bilo dobre evidencije zatočenika, no to nije točno. Postojala je vrlo precizna kartoteka, članovima komisije prezentirana je kao dokaz da se radi o uređenu radnom logoru. Opisano im je na koji način redarstvene oblasti šalju prijedloge o upućivanju zatočenika u logor, kako se o njima izdaju točne personalne liste, s fotografijom i osobnim opisom, i kako se sve bilježi u logorsku kartoteku, iz koje se kopije šalju u Zagreb. Opis toga evidencijskog sustava može se naći u radu "Lišavanje slobode i prisilni rad u zakonodavstvu NDH", kojem je autor Mario Kevo. Rad je objavljen 2010. u zborniku "Logori i prisilni rad u Hrvatskoj i Jugoslaviji 1941 – 1951". Tu su i faksimili obrazaca u koje su se upisivale odluke po kojima UNS nekoga šalje u radni logor i potvrde logora da je netko zaprimljen. Objavljeni su i faksimili "odpustnica", odnosno potvrda o puštanju iz logora po izdržanoj kazni. Komisija se sastojala od šefa Ustaške nadzorne službe (UNS) Eugena Dide Kvaternika, a članovi komisije bili su i Giuseppe Massucci, tajnik papinskog legata Ramira Marconea, zatim Stjepan Lacković, tajnik nadbiskupa Stepinca, te predstavnici Hrvatskoga Crvenog križa i Srpskoga Crvenog križa iz Beograda. Prema sjećanju Ante Miletića, zatočenika od veljače 1942. do sredine 1943, u proljeće 1942. za doručak je uglavnom bila kukuruzna kaša, za ručak kuhana repa i kupus, a za večeru krumpir i juha od krumpira. Za ručak je katkad bilo i konjskog mesa. Hinko Steiner kaže da su često dobivali i govedsku juhu od skuhanih govedih kostiju. Za Uskrs 1942. određen je slobodan dan. Zatočenici su dobili svečani obrok s kuhanim jajima i komadom slanine. Kruh se pekao u velikoj pekari, za ustaše i zatočenike. Miletić je ubrzo iz lančare prebačen za podvornika u logorsku bolnicu u mjestu Jasenovcu. "Tu je bilo hrane koliko god je trebalo. Prava 'Esplanada'. Najeo sam se tih mjeseci griza na mlijeku za tri života", ispričao mi je bivši logoraš Miletić – kaže se u Vukićevom feljtonu.

Igor Vukić ne osporava logor u Jasenovcu, ne osporava niti ubijanja koja su se tamo dogodila. Osporava, međutim, brojke za koje kaže da su višestruko uvećane i ljuti ga manipulacija jasenovačkim žrtvama koja ne prestaje:

– Broj žrtava u logoru puno je manji od službenog popisa. Tih '80-tih godina u bivšoj Jugoslaviji bilo je nedopustivo proturiječiti službenim brojkama. Bez problema bi vas

strpali na tri godine u mentalnu ustanovu, ako biste pokušali dokazati da je broj ubijenih znatno manji. Upravo to se dogodilo beogradskom novinaru Markoviću koji je zbog toga završio u mentalnoj instituciji. Jednostavno, proglasili bi vas ludim. Ne znam, možda i ja sad riskiram (smijeh). Ali, nadam se da ipak živimo u nekom "mekšem" vremenu – kazao je Igor Vukić, potomak zatočene srpske obitelji u Jasenovcu.

Portal dragovoljaca Domovinskog rata, 09. 06. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

VELEIZDAJNICIMA JE VELEIZDAJA POSLUŽILA ZA POVRATAK NA VLAST-TKO JE NAJVEĆI VELEIZDAJNIK HRVATSKE?

Mnogi su mi se javili oko završetka "Oluje" kada su nama u studiju netočno preneseni rezultati brojanja glasova. Inače, link za samu emisiju dan je i na Portalu HKV-a. Zapravo, jasno je svima koji misle isto što i mi o tim veleizdajnicima da je ta veleizdaja njima poslužila za povratak na vlast. Zato treba pročitati prof. dr. Miroslava Tuđmana:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/tribine/udruga-hip/19166-m-tudman-vratiti-se-politickom-programu-dr-franje-tudmana.html>

Zapravo rezultat brojanja glasova, tj. gledatelji Mreže TV odlučili su u anketi tko je najveći veleizdajnik Hrvatske:

Konačni rezultati - najveći veleizdajnik Hrvatske je:

1. Ivo Josipović 44%
2. Stipe Mesić 9%
3. Vesna Pusić 6%
4. Milorad Pupovac 1%
5. Svi podjednako 37%
6. Niti jedan 3%

Drugim riječima samo 3% nije smatralo da su Josipović, Mesić, Pusićka i Pupovac veleizdajnici (postotak koji se u tehnicu zanemaruje).

97:3 je odnos kojega se baš i ne sjećam na sličnim glasovanjima.

Podsjetio me je na komentar mog nedavno preminulog brata kome je i posvećena moja knjiga 'Ako voliš Hrvatsku svoju' povodom mog dvoboja na radiju "Slobodna Europa" s srpskim "genocidologom" Milanom Bulajićem. Brat mi je rekao da je, nogometnim riječnikom rečeno, rezultat bio 50:2 za mene. Zapravo mi Jasenovac nije slučajno pao na pamet. Naime. dok su veleizdajnicima optužbe protiv naših generala pomogla da dođu na

vlast, znaju da unatoč oslobađanju moraju stalno "podgrijavati" laži i o tome i o drugim povijesnim lažima koje su ih održavale na vlasti. Da tome Jasenovac služi i danas iznova nas upozorava dr. sc. Stjepan Razum:

Zašto se ometa nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu?

Ured grada Zagreba za udruge odbio je 21. listopada 2014. upis Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udruga Republike Hrvatske.

Društvo su osnovali hrvatski povjesničari, akademici, profesori i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u Jasenovcu od 1941. do 1945., kao i nakon 1945. godine.

Novija istraživanja - utemeljena na autentičnim dokumentima iz arhiva, izjavama svjedoka i analizi objavljenih knjiga - pokazuju da taj logor od 1941. do 1945. nije bio „logor smrti“ kako je to godinama tvrdila jugoslavenska, komunistička historiografija.

Prema podacima koje su prikupili članovi Društva, bio je to radni logor za protivnike Nezavisne Države Hrvatske (u najvećem broju komuniste i njihove suradnike) te za skupinu Židova koji su bili izuzeti iz deportacija u njemačke logore. Deportacije Židova iz NDH bile su provedene po njemačkom diktatu.

Do 1990. godine službeni broj žrtava jasenovačkog logora bio je 700.000. U taj se broj, pod prijetnjom zatvorske kazne, nije smjelo javno sumnjati. Sada u hrvatskoj javnosti prevladava tvrdnja da je u logoru ubijeno oko 80.000 ljudi. Članovi Društva smatraju da je i to višestruko preuveličan broj. Stalno je u logoru bilo oko 2000 zatočenika, dok je kroz njega prošlo još nekoliko tisuća osoba. Logor je bio i sabirni centar za ratne zarobljenike i Židove koji su transportirani u njemačke logore. Zatočenici su imali zdravstvenu zaštitu, a mogli su od kuće primati pakete s hranom i lijekovima. Nakon isteka kazne, puštani su kućama (osim Židova). U nekoliko amnestija, iz logora je i prije kraja određene kazne pušteno na slobodu više od 1600 zatočenika. Članovi Društva uvjereni su da bi sveobuhvatno istraživanje potvrdilo ocjenu da je to bio radni i sabirni logor, kako mu je glasilo i službeni naziv, u koji zatočenici nisu dovođeni s namjerom da bi bili ubijani.

Postoje svjedočanstva da je logor nastavio s radom i nakon 1945., a zatočenici su bili protivnici komunističkog režima i pobornici Staljinovog Informbiroa. Odatle i pridjev „trostruki“ u imenu Društva.

Društvo je planiralo nakon registriranja otvoriti račun i prikupljati sredstva za nastavak potrage za informacijama o događajima iz tog vremena te za tiskanje radova o tome.

No Ured za udruge odbio je upis uz objašnjenje da se istraživanjem logora već bavi specijalizirani muzej u Jasenovcu. U Uredu smatraju i da bi rad Društva bio u sukobu s povijesnim tumačenjima kakva su zapisana u Ustavu Hrvatske.

S obzirom da takve ocjene predstavljaju kršenje prava na znanstveno istraživanje, na slobodu govora i udruživanja, Društvo je uložilo žalbu i uputilo je Ministarstvu uprave Republike Hrvatske. Od 18. studenog počeo je teći rok od 60 dana u kojem Ministarstvo uprave mora odgovoriti na žalbu.

Do sada su članovi Društva objavili više autorskih radova o ovoj temi. Informacije o tome mogu se pronaći u intervjuima predsjednika društva dr. Stjepana Razuma, objavljenima i na internetu. Knjige o logoru objavili su članovi društva Vladimir Horvat i Vladimir Mrkoci: „Ogoljela laž logora Jasenovac“, zatim Josip Jurčević: „Nastanak jasenovačkog mita“, Mladen Ivezić: „Jasenovac-brojke“ i „Titov Jasenovac“. Tomislav Vuković napisao je „Drugačiju povijest“, a akademik Josip Pečarić „Srpski mit o Jasenovcu“. Na internetu se mogu pronaći i dijelovi feljtona „Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru“, tajnika društva Igora Vukića.

Ni jedno od tih djela nije u Hrvatskoj zabranjeno, niti je protiv autora pokrenut bilo kakav postupak za eventualno kršenje zakona. Zato i novinski komentatori u Hrvatskoj ukazuju da vlasti nemaju razloga sprječavati djelovanje Društva, kad njegovi članovi već prikupljaju i objavljuju dostupne podatke o jasenovačkim logorima.

Istraživanje jasenovačkih logora ne može biti nikako protiv Ustava RH, nego je zapravo u skladu s Rezolucijom Vijeća Europe 1481 iz 2006. godine, o potrebi međunarodne osude zločina totalitarnih komunističkih režima.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

([email:drustvo.jasenovac@gmail.com](mailto:drustvo.jasenovac@gmail.com))

Predsjednik dr. Stjepan Razum

Tajnik Igor Vukić

Članovi Upravnog odbora Stipo Pilić, Mate Rupić, Vladimir Horvat

U Zagrebu, prosinac 2014.

Druga povijesna tema koja ih "muči" (ukinuli su pokroviteljstvo Sabora) je Bleiburg.

A ta me tema uvijek podsjeti na moj izbor u HAZU. Iako sam biran kao matematičar, jedan kolega je prigovarao zato što sam pisao o Boki i Bleiburgu (zanimljivo da se nije usudio spomenuti i knjigu o Jasenovcu:)).

Tadašnji tajnik Razreda akademik Ašperger mu je tada rekao: Zašto mislite da se o žrtvama u Bleiburgu ne smije pisati, a o onim prije toga smije. Zna li Vi da je tri člana moje obitelji stradalo u Bleiburgu? Ali o tim temama mnogo je pozvaniji prof. dr.dr.h.c. Nikola Debelić, član predsjedništva HNES-a. Zato pogledajte razgovor s njim u Hrvatskom tjedniku, 11. prosinca 2014. Razgovarao je g. Marko Curać koji mi je bio desna ruka, zajedno s Matom Kovačevićem, u mnogim akcijama (čitaj: otvorenim pismima) koje sam vodio.

Vaš,

Josip

P.S. Pogledajte:

Kako se član stožera osuđenog veleizdajnika odnosi prema braniteljima (čitaj: što stvarno Josipović misli i kako se ruga braniteljima):

<http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic>

<http://narod.hr/hrvatska/grabar-kitarovic-zemlju-ce-iz-krize-izvuci-malo-srednje-poduzetnistvo-ne-ustavne-promjene/>

O drugim takovim ljudima kojima se okružio Veleizdajnik govori i Osuda za veleizdaju Iva Josipovića!

Kako nas varaju:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140190-senzacionalno-razotkrili-smo-tko-su-duhovi-biraci.html>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/140207-kujundzic-trazi-ostavku-ministra-bauka-i-povlacenje-odluke-ustavnog-suda-o-broju-potpisa.html>

O Otvorenom pismu:

Što se tiče međusobne podrške svrgavanju s Pantovčaka prozvanog veleizdajnika mislim da se Milan Kujundžić nedvosmisleno nekoliko puta izjasnio. Npr. na prekjučerašnjem gostovanju na Vinkovačkoj televiziji na direktan upit voditelja o hipotetskoj mogućnosti neulaska u drugi krug koga bi osobno i stranački podržao odgovorio je „...Ovo je projekt

ZA hrvatski narod....JA SAM SPREMAN....svakako NE za sadašnjeg predsjednika Josipovića...“. U prilogu je cijeli taj intervju, to je negdje na samom kraju oko 1:02:00.

https://www.youtube.com/watch?v=_BfAnSgCPPY

Uz pozdrav i poštovanje uz podršku svim Vašim nastojanjima za bolju i pravedniju Hrvatsku,
Krešimir Štetić

kao osoba iz Obiteljske stranke uključena u rad Izbornog stožera prof. Kujundžića i koja prati nastupe predsjedničkih kandidata

Ipak bi mi bilo draže da smo prof. Tomac i ja dobili izravni odgovor. Ono kao kolege sveučilišni nastavnici se baš ne trebamo ignorirati. Ali mi smo tu najmanje važni. Važno je da prije izbora ovo svi znaju. Uvjeren sam da svoje izgleda znatno povećava kandidat koji uspije da o tome doznaju svi glasači!

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumne/76-gost-kolumne/34981-matko-marusic-kako-hrvatska-treba-pomoci-i-srbiji-na-putu-u-europsku-uniju>

<http://www.dnevno.hr/magazin/glazba/140212-thompson-obiteljima-daruje-ulaznice-za-koncerte-u-zagrebu-i-splitu.html#>

Glas Brotnja, 13. 12. 2014.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA
HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

PREDGOVOR

**DR. SC. STJEPAN RAZUM:
ZBORNİK O LJUDIMA I DOGAĐAJIMA**

Svaka knjiga akademika Josipa Pečarića svojevrsni je ljetopis događanja u javnome hrvatskome prostoru, a osobito na njezinom političkom planu. Kao jedan od rijedkih znanstvenika i akademika, Pečarić nastupa u javnom medijskom prostoru i nastoji doprinijeti ozdravljenju hrvatskoga narodnoga bića od zaraze komunističkoga totalitarizma koji se i nakon četvrt stoljeća slobodne Republike Hrvatske još uvijek žilavo drži hrvatskoga bića. To čini prateći događanja u hrvatskom narodu i medijske istupe javnih djelatnika, osobito političara, te se na njih osvrće, tumači ih, upozorava na njihove pogrešne, najčešće protuhrvatske nastupe, a sve duhovne i intelektualne "grbine i provalije" nastoji ispraviti na svoj svojstveni način isticanja njihova bezsmisla. Kao istinski logičar lako uviđa bezsmisao marksističkih dijalektičara koji radi svojih potreba izvrću bjelodanu istinu, dok istovremeno vlastitom hrvatskom narodu nameću lažnu sliku o njemu samome.

U ovoj najnovijoj knjizi akademik Josip Pečarić brani Hrvatsku od fašista koji se vole nazivati antifaašistima, stoga ih i piše pod navodnicima – "antifaašisti". Ti "antifaašisti" su bili fašisti već tijekom Drugoga svjetskog rata, kada su kao titovci učinili strašne ratne zločine nad velikim dijelom nenaoružanoga stanovništva Nezavisne Države Hrvatske. Raskrinkavanjem djela i mitova tih "antifaašista" bavi se, među ostalim, i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, pa Pečarić veliki prostor u svojoj knjizi posvećuje tom Društvu i njegovim članovima.

Knjiga je sastavljena od sedam dijelova, u kojima pisac obrađuje pojedine teme iz tekuće hrvatske stvarnosti. Na prvom mjestu su navedeni "antifašisti", tj. zakrbuljeni fašisti koji bezočno teroriziraju demokratsku i miroljubivu većinu hrvatskoga naroda. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac udruga je tek godinu dana stara, odnosno mlada, koja je samim svojim postojanjem uzбудila neke nehrvatske Hrvate koji svoju sadašnjost i budućnost grade na zločinačkoj prošlosti svojih očeva i djedova. Akademik Pečarić, i sam član te udruge, založio se, a to čini i ovom knjigom, za pravo postojanja i djelovanja te udruge. Pečarić je, što je dokazano već toliko puta u njegovim javnim istupima, veliki humanist, tj. zaštitnik nezaštićenoga, zaštitnik progonjenog, zaštitnik poniženog. Nastavlja tako djelovati i u člancima objavljenim u ovoj knjizi. Osim što štiti navedeno Društvo, on se posebno zalaže za pravo na život u slobodi i dostojanstvu progonjenih Hrvata, hrvatskoga generala Branimira Glavaša i branitelja Veljka Marića. Zalažući se za njih, akademik Pečarić višekratno upućuje pisma, kako Ustavnom i Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, tako i Predsjednici Republike Hrvatske, Kolindi Grabar-Kitarović.

Zanimljivo je da je navedeno Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovano 6. lipnja 2014., a Hrvatsko nacionalno etičko sudište, dan kasnije, 7. lipnja 2014. Akademik Josip Pečarić član je i Društva i Sudišta, te je zauzeto djelatan u oba tijela. Sudište je dosada već pokazalo opravdanost i svrhu svoga postojanja. Na njemu su već etički osuđeni za veleizdaju Ivo Josipović (10. prosinca 2014.), Stjepan Mesić, Vesna Pusić i Milorad Pupovac (18. travnja 2015.). A podignute su optužbe za druge pojedince – veleizdajnike i neprijatelje hrvatskoga naroda. Premda te osude i optužbe nemaju pravnu i zakonsku snagu, već samo ćudorednu, one već danas, a još više će u budućnosti biti mjerodavne za prosudbu ljudi i događaja u ovim našim vremenima. Osuđeni veleizdajnici, ako se ne pokaju i obrate na hrvatski domoljubni put, ostat će trajno obilježeni kao veleizdajnici. Ako im je danas u tom pogledu svejedno, a vjerojatno nije, morali bi misliti na svoje potomke koji će ih se zbog toga zasigurno stidjeti. No, i prije toga, bilo bi poželjno da i Državno odvjetništvo i hrvatsko sudstvo poduzme potrebne korake da ih kao takve također optuži i osudi.

Pečarićev pogled usmjeren je i prema hrvatskim velikanima, kao što su već navedeni hrvatski general i branitelj Glavaš i Marić, te pravедnik među narodima dr. Stanko Sielski (1891. – 1958.), aka-demik Nikola Kallay (1942. – 2015.), akademik Smiljko Ašperger (1921. – 2014.) i pjevač Ivo Fabijan Mrvelj (1950. – 2006.). O svima njima donosi spomen-slova za trajno sjećanje među hrvatskim pokoljenjima. Samo onaj narod koji štuje svoje velikane, ima uzdignuti pogled i može ponosno prolaziti vjekovima.

U posljednjem dijelu akademik Pečarić donosi tekstove vezane uz objavu svoje predhodne knjige, "Propade im crvena Hrvatska", koja je objavljena tek pred dva-tri mjeseca. Tu nalazimo razgovor obavljen s njime na portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća, te tekstove Damira Pešorde, Mate Kovačevića i druge.

Imajući u vidu sadržajno bogatstvo knjige i različitost ljudi čije je članke akademik Pečarić uvrstio u nju, ona je svojevrsni bogati zbornik suvremene hrvatske stvarnosti.

Stjepan Razum

"MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI JE VOLE

Milanovićevu izjavu "Mi ili oni" svaki iole misleći Hrvat dobro je razumio: Mi koji ne volimo (bolje reći mrzimo) ili oni koje vole Hrvatsku i hrvatski narod. Čini se da je Milanoviću došla u ruke moja knjiga čiji naslov sve govori: *"Ako voliš Hrvatsku svoju"*. Ili je pročitao sjajnu propovijed biskupa Košića na obljetnici smrti hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđmana. A možda je konačno shvatio i zašto je Biskupska konferencija pred izbore upozorila Hrvate da predsjednik države mora voljeti svoj narod. Tko bi mogao znati što je po srijedi, zar ne?

Umnažanje brojki žrtava u logoru Jasenovac bila je najvažnija karika u "discipliniranju" Hrvata u ostvarenju Titove tvrdnje o tome da će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu. Nasljednici jednog od deset najvećih zločinaca u prošlom stoljeću nikako sebi ne mogu oprostiti što nisu uspjeli potvrditi njegovo životno geslo tj. spriječiti nastanak hrvatske države.

Ali, mijenja li se nešto u samom Spomen području Jasenovac? U najnovijem Hrvatskom tjedniku tiskano je pismo dr. sc. Stjepana Razuma, predsjednika Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac (Hrvatski tjednik, 2015., br. 552, od 23. IV. 2015., str. 7):

Nepristupačne službene stranice JUSP-a Jasenovac na omrežju: Priznaje li JUSP da je popis žrtava lažan?

U danima smo kada Europa i Hrvatska obilježavaju prestanak Drugoga svjetskoga rata. Svake se godine u Jasenovcu, gdje se nalazio ratni i poratni logor, obilježava tzv. proboj logoraša koji se dogodio 22. travnja 1945., ali do danas u nerazjašnjenim okolnostima. I ove će se godine u Jasenovcu zasigurno sastati skupina tzv. antifašista koji će veličati taj događaj, bacajući istodobno sve prokletstvo na Nezavisnu Državu Hrvatsku. No ovogodišnje obilježavanje tog proboja događa se u posebnim okolnostima. Naime, Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac učinila je svoje službene stranice (www.jusp-jasenovac.hr) nepristupačnima javnosti. To se dogodilo već početkom mjeseca travnja. Članovi Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac smatraju da je to pozitivna reakcija uprave JUSP-a Jasenovac na novinsku nizanku Tomislava Vukovića, "Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru", koju objavljuje u "Glasu Koncila" od prvoga ovogodišnjega broja pa do sada. Vuković je u toj nizanki dokazao da su na poimeničnom popisu žrtava jasenovačkoga ratnoga logora tisuće kloniranih, tj. umnoženih žrtava. Nakon dugog niza godina, u kojima je kampanjski, neznanstveno i netočno umnažala žrtve, uprava JUSP-a Jasenovac sada je konačno učinila korak unatrag. Pred njom se nalazi veliki izazov kako prebroditi tu neugodu zatečenosti u laži i krivotvorenju. Za sada je popis na njihovoj mrežnoj stranici samo nedostupan, ali će ga trebati i izbrisati. Trebat će netko priznati da su namjerno i neznanstveno širili laž i neistinu. Trebat će konačno u muzeju u Spomen-području mijenjati postav tako da se maknu sva imena ugravirana na visećim prozirnim podlogama. Sa zanimanjem ćemo pratiti kako će to uprava JUSP-a Jasenovac, danas na čelu s ravnateljicom Natašom Jovičić, izvesti. Najčasniji način ispravlja-nja pogreške jest priznati pogrešku.

Titova bista je otišla s Pantovčaka. Zato se Jasenovac, najdomoljubniji poklik na svijetu ZA DOM SPREMNI i sl. i dalje moraju koristiti u protuhrvatske svrhe.

Tako Premijer na obilježavanju 70. obljetnice proboja logoraša iz logora u Jasenovcu nije 'zaobišao' niti predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović, koja je uklonila Titovu bistu s Pantovčaka:

"I kada političar, kada javno odgovorna osoba koju je birao hrvatski politički narod, kaže da je veličanstvena atmosfera na stadionu na kojem se skandiralo, odnosno *urlalo da si spreman dati život za dom i domovinu*, onda je bolje da to prešuti ili da hladno i dostojanstveno ode s tog stadiona. To nije veličanstvena atmosfera, to je tužna atmosfera, to je turobna atmosfera. Volim Hrvatsku i volim da pobijedi 10:0, ali ne na takav način, ne po svaku cijenu, ne država po svaku cijenu. Ova država! Ova Hrvatska! *Živjele antifašističke ubojice na stotine tisuća Hrvata*, živjela moderna i humana Hrvatska", poručio je Milanović i zaključio obraćanje (italikom sam označio moja pojašnjenja u njegovom govoru, JP).

Na spomen Josipa Broza Tita odjeknuo je pljesak okupljenih. S pravom. Ipak je Josip Broz Tito uvršten među deset najvećih zločinaca prošlog stoljeća, a Ante Pavelića nema nigdje na toj listi.

Naravno, pogriješno je govoriti samo o poslijeratnim ubojstvima i zločinima. Partizani su itekako bili izvrsni u tome i tijekom rata, pa su Titove zasluge još i veće. Zato je u pravu Milanović kada kaže:

"Za mene je u 2. svjetskom ratu postojala samo jedna hrvatska vojska, to su bili hrvatski partizani i partizani Hrvatske", istaknuo je premijer Zoran Milanović te dodao da će na njih uvijek biti ponosan. "Naime, regularna vojska države u kojoj su djelovale paravojne postrojbe o kojima govori Milanović nisu ni približno pobile toliko Hrvata koliko partizani.

Poznato je da su ovi "antifašisti" s pravom blagonaklono gledali na velikosrpski fašistički napad na Hrvatsku devedesetih. Pobijedili su ih istinski antifašisti hrvatski branitelji. Normalno jer je cilj regularnih i inih vojski koje su tada napale Hrvatsku bio pobiti, protjerati, ... što više Hrvata.

Ljupko je ipak vidjeti kako Milanović ponavlja kako voli Hrvatsku. Valjda je shvatio da je "antifašist" Josipović izgubio predsjedničke izbore jer je velikom broju Hrvata postala očita njegova tj. njihova mržnja prema svemu hrvatskom.

U Splitu je čak spomenuo kako se prave popisi onih koji ne vole Hrvatsku. Je li mislio na od HNES-a osuđene i optužene za etičku veleizdaju: Josipović, Pusićka, Mesić, Pupovac, Lončar, Teršelička i on sam? Jedno je ne voljeti Hrvatsku. Ali biti veleizdajnik!

Zgodno je pogledati kako na "antifašizam" gleda prof. dr. sc. Zdravko Tomac bivši potpredsjednik Tuđmanove ratne Vlade nacionalnog jedinstva te bivši predsjednički kandidat SDP'a, a danas član Predsjedništva HNES-a:

"Razumljivo je to što se događa. Posve je očito da postoji velika moć i velik utjecaj udbaških i KOS-ovskih struktura na hrvatsku politiku. Oni se kriju pod krinkom antifašista i brane totalitarni komunistički sustav koji i danas, na žalost, ima jake oslonce i sudionike u sferi društvene moći u Hrvatskoj. Ta se struktura sada osjeća ugroženom jer je napadnuta s više frontova. Zato se tako grčevito brane. Do posljednje su kapi krvi pokušali braniti izručenje Perkovića i Mustaća. Čak su i Ustav htjeli mijenjati ne bi li spriječili suđenje tim

udbašima. S razlogom su se bojali da će to otvoriti nove procese. To suđenje doista otvara nove procese. Pokazalo se, naime, da te strukture (udbaške i kosovske) imaju velik utjecaj u hrvatskom pravosuđu. Njemačka je zato morala zaštititi svjedoke koje Hrvatske institucije nisu htjele štiti. Druga je ključna stvar pobjeda **Kolinde Grabar Kitarović** na izborima. I zbog nje se osjećaju ugroženima. Predsjednica je najavljivala da će se suprotstaviti svim totalitarizmima. Ne samo ustaškom, već i komunističkom. Kada je bistu Tita maknula s Pantovčaka, digla se strašna hajka. Čak su joj oduzeli i pokroviteljstvo nad Danom pobjede. Spremali su joj koncert zvižduka u Jasenovcu, jer ide na Bleiburg. No, predsjednica je u Jasenovac mudro otišla sama i rekla ono što je trebala reći. Strategija im je pala u vodu. Predsjednica će ići i u Bleiburg, a oni se s time ne mire. Treća činjenica koja ugrožava strukture vezene uz obavještajne službe bivše države jest da je Hrvatska članica EU pa se mora držati demokratskih standarda. Demokratski standardi prijetnja su, dakako, totalitarnom sustavu", primjećuje dr. **Zdravko Tomac**, bivši član Socijaldemokratske partije, te bivši potpredsjednik Tuđmanove ratne Vlade nacionalnog jedinstva.

Ista retorika Mesića, Josipovića, Šešelja i Nikolića

Tomac potom primjećuje kako Mesić i Josipović u isto vrijeme stvaraju nekakav antifašistički blok te istodobno 'kreću u odlučan boj'.

"Mesić stalno govori o nekakvoj obnovi ustaštva. Ističe da to nije staro ustaštvo, već nekakvo novo ustaštvo. Slične izjave daje i **Ivo Josipović**. Valja primijetiti da iste teze u Srbiji guraju i eksponenti velikosrpske politike. Četnički vojvoda **Nikolić**, **Šešelj** i **Vučić** govore isto što i Mesić te Josipović. Oni, dakle, zajednički idu u novi boj. Sve to je povezano s proslavom Oluje. To je trebalo biti centralno mjesto gdje će se odbaciti optužbe vezane uz tu veličanstvenu vojnu akciju. Tri su temelja za odbacivanje svih optužbi protiv Oluje. Prvi je Tuđmanov arhiv, gdje se vidi da ta akcija nema nikakve veze s ustaškom politikom te da je Hrvatska bila napadnuta i da je Oluja bila oslobodilačka akcija. Drugi temelj je presuda Haškog suda, u kojoj je rečeno da je Oluja bila legitimna vojno oslobodilačka akcija, a treći temelj je presuda Međunarodnog suda pravde prema kojoj je Hrvatska bila žrtva agresije, dok je Srbija agresor. Dvadeseta godišnjica Oluje bi trebala biti krunski događaj na kojem će Hrvati konačno proglasiti pobjedu. Nekome je to jako smetalo. Smeta i dalje velikosrpskoj politici koja tvrdi da je general Gotovina ustaša. Ovdje je riječ o spoju mentalnih komunističkih i velikosrpskih politika, a možda i britanskom politikom. Shvatili su da su njihovi interesi ozbiljno ugroženi, zbog čega kod njih vlada velika nervoza. Sada pokušavaju spasiti što se spasiti može", pojašnjava dr. Tomac.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13448/Mesi%C4%87-Josipovi%C4%87-UDBA-i-velikosrbi-zajedno-u-odlu%C4%8Dnom-boju-protiv-Oluje.htm>

O nastupu fašista, ispričavam se antifašista sve govori već sam naslov prikaza Marcela Holjevaca *Skup u Jasenovcu: Lešinarene nad žrtvama i politikanstvo umjesto pijeteta*

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/skup-u-jasenovcu-lesinarene-nad-zrtvama-politikanstvo-umjesto-pijeteta>

Izdvojit ću i podnaslov:

Skup u Jasenovcu je više djelovao kao skup poraženih 1995. godine nego kao odavanje pijeteta žrtvama nacizma. Pupovac kaže da se 'Hrvatsko društvo mora oduprijeti fašizaciji i nacizaciji'. Upravo to smo 1991. i uradili.

Naravno, treba pročitati cijeli njegov tekst. Mnogima će biti jasnije zašto sam u Lisinskom njihovu hrvatsku nazvao Jugoslavenska, tj. Srpska Hrvatska.

Zašto sam Milanovićeve tvrdnje o pozdravu ZA DOM SPREMNI promijenio, objašnjava i Damir Kalafatić:

Ako je itko u našoj Hrvatskoj domovini bio istinski borac protiv srbijanskog fašizma to su onda bili hrabri, antifašistički borci HOS-a koji su ponosno na svojim odorama nosili domoljubnu oznaku 'za Dom spremni'. Tijekom borbe za slobodu protiv srbijanskih fašista-četnika i Titine yugo-armade ta oznaka nikomu nije smetala a danas nekima poput kurira Slavka i sličnih mu ljigavih tipova, itekako smeta.

Slično prof. dr. sc. Andriji Hebrangu koji je nedavno "antifašizam" izjednačio s fašizmom mislim i ja. Ali ne smeta mi kada ga se još nazove 'CRVENI FAŠIZAM' kao Luka Podrug u emisiji *Bujica*. Kazao je i kako se svi mrzitelji Hrvatske zovu antifašistima. Evo prikaza njegovog nastupa na Direktno.hr: 24. 4. 2015. jer Podrug daje niz primjera njihovog djelovanja:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13475/Podrug-Komunisti-su-kao-i-Srbi-ubiju-vas-i-ka%C5%BEu-da-su-vam-pomogli.htm>

PODRUG: KOMUNISTI SU KAO I SRBI, UBIJU VAS I KAŽU DA SU VAM POMOGLI

Politički tajnik HČSP-a i autor spomenika IX. bojne HOS-a u Splitu Luka Podrug u emisiji 'Bujica' uoči najavljenog okupljanja 2. svibnja izrazio je ogorčenje svim političkim opcijama, budući da pravednu bitku branitelja nisu prenijeli u Sabor i smijenili Zorana Milanovića, Predraga Matića i Bojana Glavaševića.

"Zamislite da vam četnici ubiju oca, a vi budete naučnik njihove ideologije", rekao je Podrug koji je pomoćnika ministra branitelja nazvao Pupovčevim šegrtom.

Na velikom skupu 2. svibnja za Hrvatsku nastupat će i Thompson kojeg, za 'razliku od drugih koji ga osporavaju', Podrug ima samo riječi hvale.

"Od legendarnih Čavoglava kojom su pobijedili četnike pa do "za dom spremni", su molitve. Njegove pjesme su politički program i svjetlo u svakom smislu", rekao je Podrug koji očekuje da će 2. svibnja okupljeni Vlasti uputiti crveni karton za hitan odlazak.

Ukazao je na drugo lice ministra obrane Predraga Matića pozivajući se na snimke u kojima je Matić govorio o nacionalnoj antikomunističkoj vlasti, o ovoj ekipi koja je došla na vlast. Osim toga, rekao je da je ministar obrane Ante Kotromanović bio u kontaktu s Ivom Sanaderom.

"Kotromanović se pokušavao dodvoriti Sanaderu. Bio je s njim u vezi i oni su nam stalno kroz stožer nastojali provoditi HDZ-ov politiku. Mi smo se opirali", rekao je Podrug koji je pozvao sve branitelje da nakon promjene vlasti 'sastave zakon o pravima hrvatskih branitelja koji do sada nije donijela niti jedna vlast'.

Napomenuo je kako se sva prava branitelja svode na invalidnost i bolesti što je nesreća, a prava, naglasio je, treba crpiti iz same činjenice dragovoljnosti sudjelovanja u Domovinskom ratu.

Komentirao je Milanovićev govor u Splitu u kojem je oporbu nazvao zlom, a kojeg su mnogi okarakterizirali kao govor mržnje.

"On je medicinski fenomen, ali treba liječiti one koji su za njega glasovali. Nekontroliran je i pitanje je koliko je psihički stabilan. Nevjerojatno je da je tako bahat i vuče za nos cijelu naciju. Od njega se ne očekuje da razgovara s braniteljima. On je sa svima zavađen. Hrvati rijetko uključuju mozak, to je problem", rekao je Podrug.

Smatra kako je antifašizam crveni fašizam te ukazuje kako se svi mrzitelji Hrvatske zovu antifašistima.

"Komunisti rade kao i Srbi, oni vas ubiju i kažu da su vam pomogli, njima je laž u korijenu. Oni nisu toliko nesposobni, koliko Hrvatsku ne vole. Postoje oni koji je vole i koji je vode, a vode je oni koji je ne vole", rekao je Podrug.

Autor spomenika IX. bojni HOS-a ispričao je kako je odvjetnik Zvonimir Hodak u ime zajednice IX. bojne HOS-a podnio kaznenu prijavu protiv nepoznatih počinitelja koji su razbijali čekićem spomenik.

"DORH je prije nekoliko dana odbacio prijavu, a u obrazloženju kažu da su obavili razgovor s Podrugom. Ja javno govorim da nisam s nikim razgovarao. Osim ako policija prisluškuje razgovore i smatra ih informativnima. Ne sumnjam da me prisluškuju. Nitko me nije pozvao na razgovor, a u rješenju odbačaja kaznene prijave piše da sam saslušan", kazao je Podrug.

Istaknuo je 'fenomen' prema kojem Tomislava Karamarka proglašavaju najnegativnijom osobom, a predsjednik HDZ-a dobiva sve izbore za redom.

"Mrze ga, jer je Hrvat kao i Brkić i sadašnje vodstvo HDZ-a, a malo ih je u politici. Mi smo prijatelji, domoljubi, Hrvati. Unutar HDZ-a će prevladati domoljubna opcija, uvesti će lustraciju, pomest će ih i uvest politiku ljubavi i odanosti prema državi. Od vodstva očekujem da se to promjeni. Apsolutno vjerujem sadašnjem vodstvu HDZ-a. Po nikakvim uvjetima ne bi surađivali s prošlim HDZ-om. Što više sadašnji HDZ napadaju uvjereniji smo da su na boljem putu", rekao je Podrug.

Progovorio je o problemu u Hajduku ističući kako je Torcida sasvim rodoljubna i desna, ali da njom manipulira vodstvo. Izrazio je nadu da će se navijači probuditi.

Navijački neredi su režirani u vrhu države, ukazuje Podrug, da bi se na taj način uzeli glasovi Kolindi Grabar Kitarović i HDZ-u u Splitu i Dalmaciji.

(Crveni) Fašisti su svjesni da moraju učiniti sve kako ne bi izgubili na parlamentarnim izborima. Hrvatska u rukama onih koji je vole jest definitivan poraz krucijalne misli jednog od najvećih zločinaca prošlog stoljeća o tome kako će prije Sava poteći uzvodno nego Hrvati imati državu. Doista je njima MI ILI ONI. Računaju na činjenicu da su svi glavni mediji u njihovim rukama. Bili su i na predsjedničkim izborima pa su ih izgubili. Ali što im drugo preostaje? Prije nego što je ustvrdio kako Hrvati rijetko uključuju mozak Luka Podrug je citirao jednu moju izjavu kao poruku pred slijedeće izbore:

Ugasite televizor, uključite mozak!

Predsjednički izbori pokazali su da Hrvati sve više uključuju mozak, zar ne?

Glas Brotnja, 27. 4. 2015.

Dragovoljac.com, 27. 4. 2015.

Kamenjar.com, 27. 4. 2015.

----- Proslijeđena poruka -----

Naslov:Re: Fwd: "MI ILI ONI" – MI KOJI NE VOLIMO HRVATSKU ILI ONI KOJI
JE VOLE

Datum:Mon, 27 Apr 2015 09:55:10 +0200

Šalje:durdica

Prima:pecaric <pecaric@element.hr>

>

>Dragi Joža

evo u prilog i divne stihove A.G.Matoša.

Pozdrav

Đurđa

U katedralu jedne teške noći,
uđoh tiho i priđoh do oltara,
Sa zvonika jecahu zvona stara,
htio sam duši molitvom pomoći
Kad tamo pri tamnom visokom odru,
jedna žena gledaše u daljinu,
Tri su joj boje ovile haljinu,
prepoznah crvenu, bijelu i modru.
I reče mi tiho: moli se sinko
Nad nama pletu neke čudne niti,
Hrvat je opet tako teško biti...

A. G. Matoš

VELEIZDAJNICI U JASENOVCU

Moj zadatak u Lisinskom bio je predstaviti knjigu koju je za tu prigodu HNES tiskao. Neobično predstavljanje jer su prije mog izlaganja pročitani najvažniji dijelovi knjige: osude i optužbe veleizdajnicima. Zato me je obradovalo kada sam ugledao prikaz knjige koji je na dan Blažene Ozane Kotorske (450-a obljetnica smrti u njezinoj kapeli na Trnju, a među nazočnima je bio i hrvatski velikan Dario Kordić sa suprugom) objavio na portalu HKV-a veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec. Zato itekako treba pogledati što Hitrec piše o knjizi:

Veleizdajnici i maloizdajnici

Hrvatsko nacionalno etičko sudište objavilo je drugu knjigu pod naslovom "Hrvatske veleizdaje II." s podnaslovom: Josipović-Mesić-Milanović-Pusić-Lončar-Trešelić-Bildt. Sudbeno vijeće HNES-a donijelo je, podsjećam, u studenome prošle godine odluku o etičkoj osudi veleizdaje Ive Josipovića jer je etički odgovoran za postupanje protivno pravno zaštićenim načelima i temeljnim tradicijskim vrijednostima hrvatskoga naroda, jer je zlorabom moći i djelovanju suprotnom Ustavnu i zakonima RH počinio veliku i nenadoknadivu štetu hrvatskim nacionalnim i državnim interesima.

U obrazloženju se navodi sustavno njegovo djelovanje na krivotvorenju povijesne istine o Domovinskom ratu, o sudjelovanju u izradi strategije o suradnji RH s Haaškim tribunalom na temelju koje je RH optužena za udruženi zločinački pothvat, nadalje za sukreatorstvo na Deklaraciji kojom je prihvaćena nadležnost Haaga za Oluju, za potajno sastajanje sa srbijanskim veleposlanikom u vrijeme dorade tužbe RH protiv Srbije za genocid, i predavanje dokumentacije, što se okružio osobama projugoslavenski orijentiranim (Lončar, Jović), što je u vrijeme posjeta Sarajevu ustvrdio da je hrvatska državna politika izvršila agresiju na BiH i da snosi glavnu krivnju za sva zla počinjena devedesetih, što se odustalo od tužbe protiv Crne Gore i bitnog dijela optužbe za etničko čišćenje koje je RS provela uoči i na početku Oluje nad etničkim Srbima, što je 2010. u Vukovaru izjednačavao agresora i žrtvu, što je zagovarao nezakonito postavljanje ćiriličnih ploča u Vukovaru, što je nakon oslobađajuće presude hrvatskim generalima nastavio podupirati petokolonaške organizacije, što je sudjelovao u organiziranju i nadalje podržavao protuhrvatsku Documentu, što aktivno sudjeluje u nestručnim interpretacijama hrvatske povijesti, što u javnim govorima želi poistovjetiti RH s NDH, što sudjeluje u promicanju hrvatske državne politike zasnovanom na komunističkoj totalitarnoj ideologiji, što je u javnim nastupima veličao titoizam itd. sve do afere "lex Perković".

U travnju 2015., znači nedavno, osuđen je i stanoviti Stjepan Mesić. Etički je odgovoran što je 1967. "iznimno žestoko progonio potpisnike Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika", što je u Australiji i europskim zemljama držao proustaške govore i pjevao ustaške pjesme (prva polovice 1990-tih) i tako kompromitirao RH, što je u proljeće 1994. "sudjelovao u izvođenju državnog udara", što je u svibnju 1995. lažno optužio RH za etničko čišćenje Srba iz zapadne Slavonije, što je 1998. bio lažni svjedok protiv RH na MKSJ u Haagu i bio jedan od glavnih promicatelja optužbe o navodnoj krivnji hrvatske države za ratne zločine i agresiju na BiH, što je 2000. umirovio sedam generala Hrvatske vojske koji su uputili pismo hrvatskoj javnosti, što je bio jedan od najvećih zagovaratelja lažne teze da Crna Gora nije sudjelovala u agresiji na RH, što je

bio jedan od najistaknutijih progonitelja hrvatskih branitelja, što je izravno sudjelovao u najtežoj veleizdaji protiv teritorijalnog integriteta RH (Savudrijska vala – pristajanje na izvansudsku arbitražu sa Slovenijom), itd.

Osuđena je i Vesna Pusić, odgovorna za sustavnu borbu protiv hrvatskih interesa, širenje krivotvorina o Domovinskom ratu, za sustavne pokušaje pretvaranja agresije Srbije, Crne Gore i JNA u navodni građanski rat, za pokušaj povlačenja hrvatske tužbe za genocid protiv Srbije, za organizaciju Okruglog stola pod nazivom "Hrvati i Srbi" usred rata 1993. na kojemu se tvrdilo da nema agresora ni žrtve nego se radi o dogovoru Tuđman-Milošević oko komadanja BiH. Nadalje: za izjave kako je Deklaracija Hrvatskoga sabora o Domovinskom ratu sramota i najave da će zajedno s A. Nobilom napisati novu, za izjavu da podržava pravo Srbije da aktivira presude Vojnog tužilaštva i Vojnog suda JNA protiv hrvatskih branitelja.

Kriva je što je najteže diskriminirala Hrvate iz BiH i opirala se dopisnom glasovanju rekavši da su oni "na niskoj civilizacijskoj razini da bi mogli dopisno glasovati", što je u svojoj prosrbijskoj politici zastupala bezuvjetnu potporu ulasku Srbije u EU a da nisu riješena pitanja granica, nestalih, naknade štete itd., što je sprječavala gradnju Pelješkoga mosta namjerno varajući hrvatsku javnost, što je pristrano dijelila novac nevladinim udrugama, što je počela kandidaturu za gl. tajnicu UN za koju nema kvalifikacije – bez suglasnosti predsjednice Republike i Vlade RH i započela kampanju apsurdno skupim interkontinentalnim putovanjem na kojemu obmanjuje, što je pokazala bešćutnost prema ženama silovanim u ratu pozivajući ih na "gay paradu", što je u Saboru tražila da se Vice Vukojević izbací iz Ustavnog suda (izmišljeno silovanje Muslimanke), što je 1993. bila supotpisnica pisma u kojemu se tražila smjena Franje Tuđmana, što je 2014. otkrila državne tajne (slučaj četiriju Hrvatica pripadnica islamske ISIL), te još podosta toga uključujući neobično reagiranje na izjave Vojislava Šešelja... U obrazloženju se mogu naći i ostali detalji, primjerice da V. Pusić kao ministrica vanjskih poslova nije reagirala kada je FIFA u presudi Joeu Šimuniću napisala da su Hrvati u vrijeme II. svjetskog rata bili manjina, ali su pobili milijune pripadnika drugih naroda koji su tu živjeli.

Također je 18. travnja 2015. osuđen Milorad Pupovac, profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, pripadnik srpske etničke manjine. Etički je odgovoran što je od početka agresije stao na stranu okupatora, umjesto da pokuša umiriti dio etničkih Srba koji su se priključili agresoru, posjećivao je svoje selo Ceranje Donje kod Benkovca iz kojega su istjerani svi Hrvati i hrabrio sunarodnjake da ustraju u agresiji, što je u veljači 1992. napao kardinala Kuharića i optužio Katoličku crkvu u Hrvatskoj izjavivši da je u Hrvatskoj "11 tisuća srpske djece pokršteno", a te tvrdnje nikada nije dokazao, što je 1991. kao predstavnik Srba sudjelovao u razmjeni dvojice srpskih liječnika za Hrvata i domoljuba dr. Šretera, premda je znao da je Šreter već mučen i ubijen nekoliko dana prije, nadalje: što je političku moć gradio na protuhrvatskoj mitologiji o Drugom svjetskom ratu, komunizmu i jugoslavenstvu, što je u Saboru pročitao provokativno lažno pismo izmišljenog Hrvata koji vrijeđa Muslimane, što je u Saboru nosio žutu traku sugerirajući da su Srbi progonjeni kao Židovi u vrijeme II. rata, što je privatizirao srpski tjednik Novosti koji plaćaju hrvatski porezni obveznici, a u njemu potiče mržnju među većinskim hrvatskim i manjinskim srpskim narodom, što je zlorabio poziciju da SNV-u i sebi priskrbi materijalnu korist te je po nalazu Državne revizije otuđio milijune kuna, što je prekršio zakon o sprječavanju sukoba interesa (Tesla banka), što je u Srbu pokušavao rehabilitirati četnički pokret, ne spominjući zločine nad Hrvatima, što nikada nije osudio srpsko-četničke zločine nad hrvatskim narodom niti

se ispričao za zločine nad hrvatskim življem u tzv. krajini od 1990. do 1995., te što je prozvao predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović da je bliže ustaškoj nego europskoj ideji Hrvatske, te izrekao uvrede zbog crkvenog blagoslova njezina Ureda.

Znači, tri su hrvatska ili srpska političara osuđena (etički), a podignuta je etička optužba za veleizdaju protiv Zorana Milanovića zato što je postupao protivno etičkim načelima i temeljnim vrijednostima hrvatskoga naroda, što je pokušavao onemogućiti izručenje Perkovića i Mustaća, kriminalizirao Domovinski rat brojnim postupcima kao što je prisilno uvođenje ćirilicnih natpisa u Vukovar i pokretanje kaznenih postupaka protiv osoba iz Stožera za hrvatski Vukovar, što je hrvatska vlada pod njegovim vodstvom prihvatila da Srbija vodi postupke protiv hrvatskih branitelja, što je zajedno s Josipovićem i Pusićkom diskreditirao tužbu Hrvatske protiv Srbije za genocid, što je inicirao ukidanje pokroviteljstva Hrvatskoga sabora nad komemoracijom u Bleiburgu, što je ignorirao branitelje, stopostotne invalide, što je zastupao militantni ateizam protivan većinskom katoličkom hrvatskom narodu (referendum o braku), sramotio hrvatski narod i Hrvatsku u zemlji i inozemstvu izjavama o slučajnom narodu itd. Te najvažnije: da je svojom politikom doveo do najdublje gospodarske, dužničke, društvene krize i vrlo raširenog siromaštva i beznađa.

Etička optužba za veleizdaju podignuta je i protiv Budimira Lončara čije nepodopštine vode do razdoblja kada je bio šef OZN-e, odgovoran za brojna pogubljenja na otoku Ugljanu (kamenovani, ustrijeljeni, utapani s kamenom oko vrata), preko udbaških dužnosti u vrijeme totalitarne zločinačke komunističke vlasti te u JNA, što je na poziv Domovine 1991. izjavio "Ja sam za Jugoslaviju, a ne za Hrvatsku", što je u "Izjavi za Jugoslaviju" proglasio Hrvatsku i Sloveniju "nesposobnim za demokraciju", što je branio vojnu agresiju JNA na Hrvatsku, što je u rujnu 1991. na poticaj britanske vlade ishodio da Vijeće sigurnosti UN donese Rezoluciju 713 o embargu na uvoz oružja za Jugoslaviju, čime je štetio isključivo Hrvatskoj, što je kao savjetnik Mesića i Josipovića usmjeravao vanjsku politiku prema Beogradu i Londonu, protivno hrvatskim interesima.

Podignute su i optužnice protiv Vesne Teršelič i Carla Bildta za kojega je Milošević bio "dobar momak". Blid je, kaže se u optužnici, kao agent Britanaca uspio isposlovati osudu Oluje u Haagu, što je smislio urotu zvanu "zajednički zločinački pothvat", što je razradio plan privezivanja Balkana za EU i isključio individualni pristup, što je predstavljao plan za ekonomsku kolonizaciju, itd.

Knjiga "Hrvatske veleizdaje II." više je nego dragocjena bez obzira što će protagonisti (veleizdajnici) za sada ostati samo u – po njih bezazlenoj i za njih nepostojećoj – etičkoj sferi. Do dana kada iz etičke prijeđu u sudbenu realnost. Ili nikada, ako jugokomunisti izvrše državni udar i onemogućće mirni prijenos vlasti nakon izbora, te zatim donesu uredbu po kojoj zločini i drugo djelovanje protiv Hrvata i hrvatskoga naroda imaju karakter rada za opće dobro. Citirao sam i djelomično prepričao knjigu "Hrvatske veleizdaje II." da bih ju približio onima koji nisu čitali, ali i da zajedno utvrdimo gradivo, poštovani pratitelji ove rubrike.

Naime, gotovo sve točke presuda i optužnica poznate su i komentirane u realnom vremenu (pa i na stranicama HKV-a), ali ovako vjerodostojno sažete i eksplicirane imaju olovnu težinu. Riječ je naravno samo o perjanicama, a među nama se kreću i manji šegrti koji svrdlaju rupe u potpalublju hrvatske lađe, manje poznati ili posve anonimni maloizdajnici. Veleizdajnički životopisi ovdje su predstavljeni i da bi bili kompas biračima na skorim ili

redovitim izborima ili za situaciju neraspisivanja izbora ili za revolucionarno poništavanje izbora ako crveni ne pobijede, što je nemoguće. To jest nemoguće je da pobijede.

Komemoracija u Jasenovcu

Govorili ondje i neki od gore navedenih osuđenih ili optuženih na etičkom sudu. Svojim grijesima dodali su nove, na mjestu jednoga zločina veličali drugi zločin i zločinca Tita, bespridržajno raspirivali mržnju prema hrvatskom narodu i krivotvorili povijest. Izviždali Branka Lustiga. Potvrdilo se da je Kolinda dobro postupila samostalnim posjetom Jasenovcu jer što bi mogla učiniti da je ondje bila i morala slušati govore komunističkih nitkova? Okrenuti se i otići? DORH nije reagirao niti ne će – ionako upitna odredba o mržnji ne primjenjuje se protiv crvenih, samo protiv crveno-bijelo-plavih.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20203-h-hitrec-natjerati-kukurikavce-da-odmah-raspisu-izbore.html>

Da, doista je Hitrec sjajno primijetio kako su jedan osuđeni i jedan optuženi etički veleizdajnik održali političke govore kojima su iznova potvrdili koliko je HNES bio u pravu kada ih je optužio, odnosno osudio kao veleizdajnike.

Kako sam u Lisinskom i govorio o onima koji su za srpsku Hrvatsku i onima koji su za hrvatsku Hrvatsku jasno je da su govori veleizdajnika izazvali zgražanje ovih drugih. Pogledajte npr. reagiranje dr. sc. Zlatka Hasanbegovića s Instituta društvenih znanosti "Ivo Pilar":

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13599/On-koristi-Jasenovac-za-rehabilitaciju-jugoslavensko-komunisti%C4%8Dkog-re%C5%BEima.htm>

prof. dr. sc. Andrije Hebranga:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13597/Nedopustiv-govor-u-Jasenovcu-Milanovi%C4%87-nema-ni-ukusa-ni-odgoja.htm>

ili portala narod.hr:

<http://narod.hr/u-prijevodu/jasenovcu-treba-komemoracija-ne-politicka-manifestacija>

Međutim, doista treba pročitati reagiranje Josipa Šimunića koji se otvorenim pismom obratio optuženom etičkom veleizdajniku Zoranu Milanoviću, te osuđenim etičkim veleizdajnicima Ivi Josipoviću i Miloradu Pupovcu. Evo tog otvorenog Šimunićevog pisma:

Gospodine Milanoviću, gledao sam vaš govor, odnosno bolje rečeno ono što je trebao biti govor, od prije par dana na komemoraciji u Jasenovcu.

Ostao sam iznenađen vašim bezosjećajnim lešinarenjem nad žrtvama Jasenovca. Očito je da Vas velika većina hrvatskog naroda ne voli pa ste mislili kako će te na taj podli i nekulturni način u Jasenovcu sebi prikupiti političke bodove.

Lijepo je biti vjernik i katolik, ali da bi ste pokazali minimum doze kulture, pristojnosti i pijeteta prema žrtvama čak ne morate niti biti vjernik.

Jasenovac, niti bilo koje drugo mjesto na kojem se održavaju komemoracije nije mjesto za održavanje političkih govora takve vrste i gdje se opravdavaju bilo čiji zločini, jer svaka žrtva je za nekoga bolna.

Uporno vas pokušavam razumjeti činjenicom da vi ipak možda niste krivi za vaš odgoj i nekulturu jer za odgajanje u mržnji i laži u pravilu su krivi odgajatelji.

Vaše izjava da je za vas u Drugom svjetskom ratu postojala samo jedna hrvatska vojska, i to hrvatski partizani, me još više zgrozila. Hrvatskom vojskom nazivate one koji sebe nikada nisu niti smatrali Hrvatima, a još manje hrvatskim vojnicima. Ta vojska o kojoj govorite je kroz cijelo vrijeme imala prefiks "jugoslavenski" čiju smo ideologiju demokratskim izborima srušili, a njihove sljednice, agresorsku JNA i srbo-četnike u Domovinskom ratu do temelja porazili. Koliko vidim na vašu veliku žalost.

Što reći na vašu izjavu da o žrtvama na Bleiburgu ne treba govoriti!?

Ako ne znate što se točno na Bleiburgu dogodilo porazgovarajte s nekim od povjesničara.

Usput ću reći da je moj pradjed nestao na Bleiburgu. Nikad nije imao sahranu koju svaki čovjek zaslužuje. Bio je kriv samo zato što je hrvatski domoljub.

O pozdravu "Za dom (spremni)" (koji vama i ostalima tako puno smeta) bi trebalo pitati povjesničare koji znaju našu povijest od prvih naseljavanja Hrvata na ove prostore, pa sve do danas, da oni, a ne VI utvrde od kada potječe.

Kada bi zaista saznali kada se kroz povijest koristio taj izraz, uvjeren sam da bar ne bi pljuvali po grobovima naše mladeži koja je izginula u Domovinskom ratu jer su oni zaslužni što ste vi danas premijer.

Obraćam se i bivšem predsjedniku Ivi Josipoviću, koji je napisao znanstveni rad na temu Bleiburga i Križnog puta. U jednom dijelu toga nazovimo ga (radom) stoji: "Događaji na Bleiburgu i Križnom putu su shvatljivi", te"... upravo je to dio povijesti koji bismo, da možemo, vjerojatno svi mi promijenili. No, ne bismo promijenili ulogu partizana i što se događalo u Narodnooslobodilačkom ratu. Na to smo ponosni, na tome smo zahvalni..."

U II. Svjetskom ratu je korišten pozdrav "Za dom i poglavnika spremni". Upravo je to dio povijesti koji vama smeta, ali kao ni mnoge stvari, komunističke zmije nikad neće razumjeti.

Ni ja nebi mijenjao ulogu Hrvatske Vojske i što se događalo u Domovinskom obrambenom ratu. Na to sam ponosan i na tome sam zahvalan hrvatskim braniteljima koji su nas oslobodili s pozdravom "Za dom spremni" od zločinačke crvene zvijezde petokrake koja je za vas "simbol ljubavi i mira".

Također, obraćam se i Miloradu Pupovcu koji stalno vidi "fašizaciju", "ustašovanje". To mu je glavna zanimacija za koju je i plaćen, jer vidljivo je da njega srpska manjina u Hrvatskoj ne zanima i ne radi na njihovu dobrobit, u suprotnom ne bi svako malo vremena pokušavao zapaliti vatru među njima.

Za njega su konstantno branitelji, katolička crkva potpiritelji mržlje i simbol netolerancije.

Zašto gospodine Pupovac niste reagirali na veličanje četništva i četničkog zločinca od stane mitropolita ljubljansko-zagrebačkog?

I ne samo na to, već i na veličanje četništva po ostalim hrvatskim mjestima. Da, Zašto reagirati kada od toga nemate osobne koristi. Jer vama i vašim istomišljenicima

je usađeno u mentalnom sklopu pljuvanje po svemu što je hrvatsko, a ako još i imate koristi od toga, to radite s velikim zadovoljstvom.

I na kraju kao Hrvat i hrvatski građanin bi vam poručio samo iz razloga jer toliko straha kao kod vas nisam vidio još nigdje po svijetu:

Gospodo, nemate se potrebe bojati ustaša jer ako ih još i ima oni su jako stari, osim ako ne zagovarate tezu u želji iskrivljivanja činjenica pa USTAŠAMA nazivate Hrvatske branitelje kao što to svakodnevno rade neki mediji u Hrvatskoj, a napose mediji u Srbiji koji su još uvijek četnički nastrojani.

Uz najljepši HRVATSKI pozdrav

ZA DOM SPREMNI

BOG I HRVATI

A kada već govorimo o Jasenovcu moram upozoriti na još dva važna događaja. Naime, konačno je registrirano naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a tajnik društva Igor Vukić gostovao je u emisiji *Bujica*:

<https://www.youtube.com/watch?v=474HxDhKWm8&feature=youtu.be>

Veoma značajan Vukićev nastup zabilježilo je više domoljubnih portala:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13673/Vladaju%C4%87i-%C4%87e-bitu-posramljeni-govorom-u-Jasenovcu-istina-je-druga%C4%8Dija.htm>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/jasenovac-nije-bio-logor-smrti-moj-se-otac-sjeca-kako-su-ga-ustase-nosile-na-ramenima-igrali-se-s-njim>

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/hoce-i-vukica-proglasiti-ustasom>

Evo kako je njegov nastup prenio portal Direktno.hr:

Vukić je u emisiji Bujica istaknuo kako Jasenovac nije logor smrti, već prema njegovim opsežnim istraživanjima, radni logor i mjesto internacija za skupinu Židova koji su bili izuzeti od deportacije u Njemačku.

"Nije istina ono što se govorilo da tko je došao u logor nije nikada izašao. Tada se govorilo o 700.000 mrtvih, ali proučavanjem dokumenata utvrdio sam da ta brojka nije točna. Najveći broj zarobljenika je prošao kroz logor i raspoređen je na druge lokacije", rekao je Vukić čiji su otac, baka i prabaka bili na popisu žrtava Jasenovca.

Napomenuo je kako je i podatak da je u logoru ubijeno 80.000 zarobljenika upitno.

"Logor je postojao od kolovoza 1941. do travnja 1945., odnosno 1330 dana. Prema računici ispada da je svaki dan ubijeno 68 ljudi. Poznato je da su bila velika mirna razdoblja kada se nije ubijalo. Taj je logor bio mali, bilo je šest baraka za stanovanje i brojka se kretala oko 2.000 zarobljenika dnevno", rekao je Vukić.

"Najveći dio ljudi koji su prošli kroz logor bili su aktivni protivnici NDH, bili su vezani uz komunizam i partizanski pokret, postojala je mala skupina romana, a najveća skupina Srba prolazi 1942. Tu je bila i moja obitelj, koja je kroz logor prošla u ljeto 1942., ni prije ni poslije", ispričao je Vukić.

Dao je podatak kako nakon ratnih ekshumacija nije pronađeno više od nekoliko stotina ostataka na kojima nije bilo znakova ozljeda što znači, ukazuje Vukić, da su te žrtve vjerojatno umrle od bolesti.

"Netko kaže da su tijela bačena u Savu, a to znači da bi veliki broj tijela plivao, a netko bi to fotografirao. U vrijeme bitke na Kozari patrolirali su brodovi mađarskih jedinica, a Nijemci bi sami to fotografirali i napravili pritisak. Međutim, takvi dokazi ne postoje", rekao je Vukić.

Referirao se i na podatak koji je isticao Milorad Pupovac – o 20.000 ubijene djece, pretežno srpske nacionalnosti. Prema stotinama iskaza bivših zatočenika, napomenuo je, nitko od njih ne spominje djecu u tolikom broju.

"U grupaciji Kozarčeve prelazi 12.000 djece, ali za njihovo zbrinjavanje se pobrinula NDH na čelu s Pavelićem. Unatoč tome što su dječji domovi već puni. NDH ipak zbrinjava djecu. Bilo je djece koja su umrla, ali ona nisu bila primarni cilj ubojstva. Državnim vlastima pomaže Caritas i Stepinac koji daje na raspolaganje svoje prostore", rekao je Vukić.

Inače u emisiju se javio novinar i publicist Ante Gugo čiji je stric bio na popisu žrtava logora Jasenovac:

"Međutim, on nikada nije bio u Jasenovcu. Rodio se 1941., a poginuo je u dobi od četiri i pol godine u Kninu posljedicom Savezničkog bombardiranja. Smišljene laži poput ove služe kako bi se umanjio značaj Holokausta te da bi se umanjila bol koju osjeća danas obitelji žrtava. Ljudi koji se tako olako igraju Holokaustom su bezosjećajni i bešćutni".

Glas Brotnja, 28. 4. 2015.

Kamenjar.com, 28. 4. 2015.

Dragovoljac.com, 29. 4. 2015.

Viktimologija, 29. 4. 2015.

JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK BILI FAŠISTI?

Zvonimir Hodak, tko bi drugi ako ne on, je još prije godinu dana upozorio tvrdnju Winstona Churchilla: *Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.*

Koliko je Churchill bio u pravu dokazali su doista tzv. hrvatski antifašisti. Teško je vidjeti razliku između tih "antifašista" i fašista.

Međutim, mi u Hrvatskoj imamo istinske antifašiste i na to sam odmah upozorio (*glasbrotinja.net, 31. 5. 2014., dragovoljac.com,*

1. 6. 2014.):

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavio genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. svjetskom ratu?

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatskih branitelja, a vlast ih financira i nagrađuje.

Ima li logike da oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima? Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchill točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske "antifašiste". Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagrađuju?

Nekako mi se čini da je od tada kod državotvornih Hrvata sve više postajalo jasno da ih ovdašnji "antifašisti" proglašavaju fašistima da bi prikriili upravo svoj fašizam pa stalno viču "Držite lopova!". Doista je sve više takovih tekstova po državotvornim portalima i tjednicima.

Tako Marko Jurič, *direktno.hr*, 27. 4. 2015. objavljuje kolumnu: *Jugoslavenstvo i jugofašizam poput socijalne leukemije u Hrvatskoj* u kojoj piše:

Poraz Josipovića jest prvi veliki poraz tih snaga i veliki gubitak za njih jer su izgubili važnu polugu svoje vlasti. Međutim, zvijer je i dalje snažna, a ovako ranjena možda i opasnija.

Jugoslavenstvo je vrlo čudna pojava u ovom sadašnjem trenutku u Hrvatskoj. Vrlo je moćno, lukavo i proželo je veliku većinu važnijih državnih institucija, javnih firmi, NGO sektor i sve važnije medije. To jugoslavenstvo je zapravo fašističke naravi, totalitarno elitističko, gangsterko, rasističko i netolerantno. Budući brani zločine iz svoje povijesti i taj element sadrži, što znači da bi ga u okolnostima koje bi to dopuštale i danas pokazalo.

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/13593/Jugoslavenstvo-i-jugofa%C5%A1izam-poput-socijalne-leukemije-u-Hrvatskoj.htm>

Jurič je i jednu emisiju "Markov trg" Z1 televiziji posvetio razlici između jugoslavenskog i Mussolinijevog fašizma te ostale aktualne stvari koje siju strah među hrvatskim narodom. U emisiji su gostovali književnik Hrvoje Hitrec te general Ivan Tolj.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13765/Ono-%C5%A1to-se-%C4%8Dulo-u-Jasenovcu-je-izljev-mr%C5%BEnje-prema-hrvatskom-narodu.htm>

Zapravo sama tema me je podsjetila na vic o Miloševićevom obilasku muzeja sa slavnim talijanskim povijesnim ličnostima:

Milošević gleda jedan portret pa kaže:

- Ovo je sigurno Mussolini!
- Ne, to je Garibaldi, odgovore mu.
- Onda je ovo Mussolini, Milošević će kod drugog portreta.
- Ne, to je Verdi, odgovore mu.
- E sada sam sto posto siguran, ovo je Mussolini, opet će Milošević.
- Ne, to je ogledalo!

Profesor Zdravko Tomac uspoređuje Hitlerov i Staljinov fašizam kojemu je, zapravo, inačica hrvatski "antifašizam":

Točno je da je Staljin srušio Hitlerov fašizam ali je u SSSR-u i istočnoj Europi nametnuo boljševički fašizam koji je činio jednako grozne zločine kao i Hitlerov fašizam. Tako su i u Hrvatskoj Tito i antifašisti pobijedili ustaštvo, nacizam i fašizam ali nisu donijeli slobodu hrvatskom narodu nego su nametnuli novi totalitarizam, komunistički i boljševički, u kojem je pobijeno stotine tisuća Hrvata da bi se taj totalitarizam održao.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/srijeda-zoranu-milanovicu-nema-spasa-je-vec-bivsi-politicar>

Mirela Pavić, kao i uvijek, duhovito konstatira (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

Posjet Jasenovcu, ka morbidni tulum i nekrofilna orgija nad žrtvama, u službi omalovažavanja i stigmatiziranja Hrvata, okorjela l(j)iga onih antihrvatskih fašista, koji si tepaju još uvijek 'antifašisti' (dok im u mozgu lupa u složenici između prefiksa i imenice pridjev 'hrvatski') koristi prigodu uvijek i iznova progovoriti o mrljama hrvatske prošlosti od kojih ih najjače žulja Pavelićev pokušaj stvaranja nezavisne hrvatske države. Žrtve su im načelno nevažne.

Zapravo svaka tvrdnja koju izgovore "antifašisti" je priglupa. Kada im se kaže kako je Tito jedan od najvećih zločinaca prošloga stoljeća, oni će odgovoriti.

"Da, ali on je zaslužan što smo Hrvatskoj (zapravo njihovoj Jugoslaviji, op. JP) pripojili Istru".

Dakle nisu važni ogromni zločini kada se pripoji jedan teritorij, ali je važno kada napraviš zločin ako stvaraš državu koja se zove Hrvatska. Ili ti, druga verzija o Savi koje će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti državu, zar ne?

Međutim vratimo se navodnim antifašistima. Ivica Šola u Glasu Slavonije dokazuje tvrdnju: *U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!*

Antifašizam je psihijatrijska kategorija

U zapadnim zemljama razvijene demokracije, kada se slavi Dan pobjede nad nacifašizmom, nećete čuti riječ "antifašizam".

Razlog tome je prilično "banalan", ona je Staljinov "izum", smokvin list za zločine komunističkog totalitarnog sustava. Zapadne demokratske zemlje govorit će i govore o "borbi za demokraciju" u kontekstu antihitlerovske koalicije, o "borbi protiv zla", ali ne o "antifašizmu", tom Staljinovom lingvističkom pronalasku. Naime, Staljin je Berlinski zid nazvao "antifašističkim zidom", dok su ga demokrati s druge strane zida nazivali "Berlinski zid", zid iza kojega se kolje, ubija, zid iza kojega nema temeljnih prava i sloboda, zid iza kojega se gladije, u konačnici, zid koji predstavlja sve ono protiv čega se demokratski Zapad borio, jednako kao i protiv Hitlera. Za Zapadnjake, u jednom, antifašizam je sinonim za komunizam, kojeg su institucije Europske unije osudile jednako kao i nacifašizam. Antifašizam kao pojam preživio je samo u državama koje još uvijek baštine snažno komunističko, pa i staljinističko naslijeđe, među koje se ubraja i ovaj tamni nelustrirani vilajet zvan Republika Hrvatska. U njoj se i riječ fašist i danas rabi, kako je to činio i Staljin, za eliminaciju neistomišljenika, riječ fašist je etiketa koju nekome prilijepite da biste ga društveno i medijski eliminirali. Tako je činio i Staljin kada je htio nekoga eliminirati, nazvao ga je fašistom, potom još proglasio ludim (psihijatrizacija neprijatelja) i pravac Sibir. Milijuni su tako poklani od ovog vrsnog antifašista. Iste metode primjenjivao je i najveći antifašist naših naroda i narodnosti drug Tito.

Eliminacija neistomišljenika

Danas u Hrvatskoj fašist je svatko onaj tko nije za gay brakove, koji ne prihvaća bilo koju dimenziju iz tvornice političke korektnosti sa svojim orvelijanskim novogovorom. Dakle, i danas riječ fašist funkcionira kao etiketa za eliminaciju neistomišljenika, kao i u Staljinovo doba, samo što je danas malo teže "fašiste" bacati u jame, sada ih se tjera u društvena, medijska i semantička geta. Za ovo zadnje zaduženi su antifašisti na sveučilištima. Danas, 2015. godine, sedamdeset godina nakon pobjede nad nacifašizmom, antifašizam ne treba, niti se može tretirati u političkim kategorijama, nego u psihijatrijskim, kao oblik paranoje, kao crtanje vruga po zidu, ili kao apologiju zla ispod kojeg se skriva "antifašizam".

Ustaše i partizani

Ovu paranoju sustavno potiču najviše strukture vlasti, u čemu su prednjačila dva posljednja predsjednika, Josipović i Mesić, kao i povjesničari i novinari kojima je to paranoično talambasanje sasvim solidan izvor prihoda i donacija raznih ministarstava. Oni još uvijek podižu u Hrvatskoj "antifašističke zidove" u svojim glavama, pa je te zidove, sazdane od opeke zvane paranoja i žbuke u kojoj su izmiješane sociopatija i alokronija (neistovremenost vremena), nemoguće srušiti. Hrvatska je njihov talac. Ustaše i partizani kod nas su stvarniji nego dok su doista postojali, dok su ratovali. Ovaj poremećaj je toliko progredirao u Hrvatskoj 21. stoljeća da imamo i ligu mladih antifašista!? Ne kažem da pojam "antifašizam" treba zabraniti, nego upozoriti na njegovo staljinističko podrijetlo, te

u skladu s njihovom paranojom, zaključiti: U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/20225-i-sola.html>

Zanimljiv je i slijedeći komentar Milanovićeve govora:

Predvođeci misu za poginule branitelje fra Božo Ančić u propovijedi je kritizirao, kako je rekao, one koji nisu htjeli služiti Domovini kad je to bilo najpotrebnije i one koji sada govore da nam "ne treba država po svaku cijenu".

"Ne ljutite se kad kažemo i branimo procjenjivati našu odanost Domovini onima koji joj nisu htjeli služiti kada je Domovini sve i svatko trebao", rekao je fra Božo Ančić. Posebice se osvrnuo na izjavu premijera Zorana Milanovića u Jasenovcu.

"Onaj što reče nećemo državu po svaku cijenu – hoćemo majstore, hoćemo. Bilo je i teže pa smo je htjeli, željeli i ostvarili, a nismo za cijenu pitali – što košta da košta, imati je moramo", poručio je u propovijedi fra Božo Ančić, ističući kako je izjava da nam ne treba država po svaku cijenu strašna.

Fra Ančić je rekao: "Vama sve i svi smetaju kad ne dođu odati počast vašim mrtvima. Vi kažete da ste temelj ove države, a ja se pitam – što smo mi, čiji su temelji naši mrtvi. Što je s našim pobjedama, mrtvima, bolesnima, ranjenima, nestalima, umrlima? Da nisu oni, slučajno, cijena koju su vam platili, a to je cijena vaših zabluda? Da, platili smo mi cijenu vaših zabluda i utemeljili na čistom računu ovu državu. I zato se, gospodo, ne petljajte više tamo gdje vam nije mjesto", rekao je fra Božo Ančić.

Na to su nazočni burno zapljeskali, a fra Božo Ančić je rekao kako to nije politički govor, nego za razmišljanje, te kako nije potreban pljesak, nakon čega su nazočni prestali pljeskati.

(...)

E moj Milane.

ZA DOM SPREMNI pa PJENI

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/izvrsna-kritika-s-oltara-evo-sto-je-svecenik-porucio-milanovicu>

Zapravo, Milanović vjerojatno i ne zna da plagira Gotovčevu izjavu kako on nije za bilo kakvu Hrvatsku. Odgovorio mu je Milan Ivkošić:

Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znae meni vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači da ga ne ću udisat ako je nečist!

Znamo već kako je Milanovićevo spominjanje pozdrava ZA DOM SPREMNI prokomentirao Josip Šimunić. U svezi s tom treba pogledati sjajnu raščlambu Marka Ljubića (7Dnevno, 30. 4. 2015.): *'Za dom spremni' će otpuhati ovaj poredak!* Podsjetit ću kakva je hajka svojevremeno organizirana na Thompsona. Kada se hajci priključio i Sanader, tada je cijeli stadion (god. 2008.) na utakmici Hrvatska – Andora uzvikivao ZA DOM SPREMNI. Vidjet ćemo hoće li Ljubić biti u pravu? Hoće li se to ponavljati na svim utakmicama. Hoće li pobijediti ponos naroda ili nečiji interesi? Podsjetit ću i na *Otvoreno pismo HHO-u, HNS-u i drugim športskim savezima u RH* (vidjeti moj tekst *Hrvatski*

beskičmenjaci, dnevno.hr, 7. 1. 2014., 7Dnevno, 10. 1. 2015.), iz kojega su lako mogli iščitati kamo ih vode njihovi interesi.

Ali kada već govorimo o Jasenovcu, itekako moramo voditi računa što o svemu kaže dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

***Jasenovac treba biti mjesto molitve i skrušenosti,
a ne politikanstva i mržnje
Zoran Milanović nije hrvatski Hrvat,
nego jugoslavenski ili antihrvatski Hrvat***

Jasenovac je veliko i do danas neistraženo stratište i grobište hrvatskoga naroda. Brojne kolone hrvatskih zarobljenika na bleiburškome polju završile su u Jasenovcu i tu su pogubljeni. O tome svjedoče zatočenici komunističkoga režima, o tome svjedoče višekratni pokušaji iskapanja žrtava od strane subnorovaca, koja su prekinuta jer su u masovnim grobnicama pronađene lešine vojnika Hrvatskih oružanih snaga iz II. svjetskoga rata, kao i slavonskih seljaka s prepoznatljivim dijelovima hrvatske narodne nošnje. To su činjenice koje su nepobitne i koje dokazuju da je područje oko Jasenovca uistinu veliko grobište hrvatskoga naroda.

U Jasenovcu se za vrijeme II. svjetskoga rata nalazio sabirni i radni logor za neprijatelje hrvatske države, a samim time i neprijatelje hrvatske državne vlasti. To je činjenica koju ne treba posebno izdvajati, jer je takvih logora bilo u svim zaraćenim zemljama. Posebnost jasenovačkoga logora je u tome što je on služio hrvatskim vlastima i za zbrinjavanje ratnih prognanika nastalih uslijed odmetničkoga djelovanja četnika i partizana. Najpoznatije takvo zbrinjavanje dogodilo se kad su odmetničke paravojne skupine razorile hrvatsko ličko selo Boričevac, mnoge stanovnike poubijali, a ostale protjerali, pa su tako preko Jasenovca i Stare Gradiške naseljeni u pojedina slavonska sela. Drugo takvo zbrinjavanje dogodilo se u ljetu 1942. nakon ratnog djelovanja u Podkozarju, kada su stanovnici mnogih tamošnjih sela ostali bez krova nad glavom, pa ih je državna vlast preko svoga Ministarstva udružbe zbrinula, opet na način da su svi ti stradalnici prošli kroz jasenovački logor, dok nisu u danim mogućnostima nekako zbrinuti.

S obzirom na to da je taj logor postojao u ratno vrijeme, kao i u svakome ratu bilo je i tu prljavih čina, koji ne služe na čast onima koji su ih prouzročili ili izveli. No, kako bi se izbjegla generalizacija i nekritička optužba cijelih skupina ili cijeloga naroda, o tim događajima treba provesti istragu. U vrijeme komunističkoga režima, to nije bilo moguće učiniti objektivno i znanstveno. Tek u slobodnoj Republici Hrvatskoj to možemo učiniti. Stoga je skupina hrvatskih znanstvenika i osnovala Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, koje nailazi na otpor kod državnih vlasti, što je vidljivo po tome što im je državna vlast nerazumno odbijala [upis u državni Registar udruga. Državna je vlast nerazumno odbijala] ponudu tih znanstvenika u rasvjetljavanju vlastite povijesti.

Nerazumnost državne vlasti, odnosno predsjednika hrvatske Vlade Zorana Milanovića i drugih javnih osoba, poput Milorada Pupovca, pokazala se i u nedjelju na obilježavanju 70. obljetnice tzv. proboja jasenovačkih logoraša. Njihovi govori pokazuju da im nije stalo do žrtava, bilo onih ratnih, bilo poslijeratnih, koje uostalom i ne priznaju, već im je do politikanstva, do obrane vlastitih životnih stečevina, a one su stečene i utemeljene na

antihrvatstvu. O njihovim tezama i "argumentima" ne treba raspravljati, jer izlaze iz okvira razumnoga shvaćanja i dostignutoga stupnja demokracije, a to znači ponajprije poštivanja naroda koji im je povjerio obnašanje vlasti.

Predsjednik Vlade nepotrebno i zlonamjerno nameće hrvatskom narodu dvojbu: mi ili oni, partizani ili ustaše, zaboravljajući ili svjesno ispuštajući kod toga Hrvatsko obrambeno-oslobodilački domovinski rat koji je temelj naše današnje hrvatske državnosti, te koji je okupio u jedno i "nas" i "vas", i partizane i ustaše u obrani vlastitoga doma. Svi, osim nekih, bili smo tada za dom spremni umrijeti, a to će istinski hrvatski Hrvati biti i dalje. Stoga ako predsjedniku Vlade Milanoviću smeta pozdrav Za dom spremni, pokazuje da on nije hrvatski Hrvat, već neki drukčiji Hrvat – jugoslavenski Hrvat, antihrvatski Hrvat ili što slično. Stoga neka ga ne čudi što ga hrvatski narod odbacuje. Kao što živi organizam može biti napadnut tumorom, tako i jedan narod može imati među sobom članove koji mu štete, koji ga usmrćuju, umjesto da doprinose životu. Živi organizam brani se odbacujući otrovne stanice, pa će tako i hrvatski narod odbaciti one koji nisu hrvatski Hrvati. Odbacit će njihove ideje, njihove politike i njihove društvene uloge, a njih kao osobe će podnositi, jer i to je doseg demokracije i naše kršćanske uljudbe.

Zbog svega navedenoga hrvatski narod ima svetu dužnost da odaje počast svim stradalim hrvatskim žrtvama, bez obzira od koje su zločinačke ruke stradali, i da Bogu uputi molitve za pokoj njihovih duša. Uz vjerske službenike, koji su molili u nedjelju, to je od državne vlasti ove godine učinila jedino predsjednica Republike Hrvatske, Kolinda Grabar-Kitarović, koja je Jasenovac posjetila nekoliko dana ranije. Svi oni koji su kao političari govorili na nedjeljnom obilježavanju bili su politikanti koji su sveti stradalnički prostor iskoristili za obranu sebičnih probitaka.

Riječi predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac postaju još pogubnije ako pročitate prije njegovog teksta i prvi nastavak teksta člana istoga Društva Tomislava Vukovića (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.): *Jasenovac: Magnum crimen protiv istine i protiv Hrvatske*. Pogledajte kako završava taj tekst:

No najšokantnija, po sadašnje jasenovačke djelatnike svakako teško optužujuća, metodologija 'reproduciranja' žrtava pod svaku cijenu, njihovo je 'kloniranje', što znači da se pojedine žrtve s potpuno istim podacima ponavljaju u Poimeničnome popisu jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam, devet, deset, u nekim slučajevima čak dvadeset i jedan, dvadeset i četiri, ili dvadeset i pet puta.

Ali vratimo se našim "antifašistima". O tome kako se radi o fašistima govori i Tvrtko Dolić u tjedniku 7Dnevno, 30. 4. 2015. Pogledajmo podnaslove: *Antifašisti su postali fašisti, Jugoslavenstvo je apstrakcija fašizma, LAŽNI ANTIFAŠISTI IZVIŽDALI SU BRANKA LUSTIGA U JASENOVCU!* Međutim, ima nešto u njegovom tekstu što je dovelo u sumnju moje povezivanje hrvatskih "antifašista" s Churchilllovom izjavom koju sam dao na početku ovog teksta. Naime, Dolić kaže:

Winston Churchill najavio je da će antifašisti WW2 postati fašisti, a kod nas je riječ o kontinuitetu – lažni antifašisti ovog prostora od prvog su dana fašisti, a neki od njih jugoslavenski i velikosrpski nacisti.

Još bi mogao i prijeći preko Dolićeve tvrdnje, ali kada se istog dana u drugom našem tjedniku (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.) pojavi intervju s akademikom Dubravkom Jelčićem, *Josip Broz nije bio antifašist ni tijekom rata*, ostaje mi jedino zapitati se:

Jesu li "antifašisti" u RH oduvijek bili fašisti?

Josip Pečarić

DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

VLADIMIR MRKOČI, ČLAN DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

Rješenjem Gradskog ureda za opću upravu Grada Zagreba, od 27. travnja 2015. godine, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upisano je u Registar udruga Republike Hrvatske. Upisom u Registar udruga završen je postupak ulaska u hrvatski pravni sustav započet osnivanjem društva 6. lipnja 2014. godine.

Znamo da je upis u registar prvo bio odbijen, ali je nakon žalbe upućene Ministarstvu uprave doneseno pozitivno rješenje. Zapravo to i pokazuje koliko jedno takovo društvo smeta onima koji su mit o Jasenovcu koristili, a očito je da ga i dalje žele koristiti u svojoj sluganskoj politici.

Članovi društva predsjednik dr. sc. Stjepan Razum, tajnik Igor Vukić, članovi Stipo Pilić i prof. dr. sc. Josip Jurčević svojim nastupima, tekstovima i promicanjem zabranjene istine iznova oduševljavaju sve državotvorne Hrvate.

Evo jednog e-maila koji sam dobio iz Argentine:

Naslov: Opovrgavanje mitova o Jasenovcu

Datum: Tue, 12 May 2015 21:43:35 -0300

Šalje: Croacias Totales <croaciatotales@gmail.com>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Opovrgavanje mitova o Jasenovcu, molim ako možete, da šaljete dalje.

Razgovor sa gospodinom Igorom Vukićem

tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Srdačan pozdrav

Stella Hubmayer

https://www.youtube.com/watch?v=S5_TLymHp14

Naprimjer, o nastupu Stipa Pilića u emisiji *Markov trg* na Z1 televiziji možete pogledati na:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/14868/Pili%C4%87-U-Jasenovcu-su-se-pronalazili-kosturi-ne-zna-se-gdje-su-zavr%C5%A1ili.htm>

Jedan od članova Društva, je profesor povijesti Vladimir Mrkoci, rođen 1924. u Zagrebu. Jedan je od najboljih poznavatelja povijesti Drugog svjetskog rata. Kada sam se 2012. suprostavio izboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u, vjerujem, poznatom pismu koristio sam upravo spoznaje prof. Mrkocija o Goldsteino-vom "znanstvenom" radu. Evo mog pisma:

Predsjedniku HAZU,

Predsjedništvu HAZU!

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia: A History, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.

Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisano npr. u:

[1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190–191.(1)

[2] Neven Budak, *O knjizi Iva Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek"*, Novi Liber, Zagreb, 1995., 511. str., Radovi, *Zavod za Hrvatsku povijest*, Zagreb 28 (1995.), 299–333.(2)

[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003. (3)

[5] V. Geiger, *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918. – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, *Vijenac*, 397, 21. 5. 2009.(4)

Stoga je veličina HAZU izuzetna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Akademik Josip Pečarić

(1) Profesor Brandt (mentor Iva Goldsteina): To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

(2) Prof. Budak: Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.

(3) Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

(4) Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr. Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. sc. Vladimer Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadržke, nazvali "kapitalnim djelom".*

Mrkoci je autor i knjige: *Ogoljela laž logora Jasenovac*, Zagreb, 2008.

U knjizi je objavljen i Prilog umirovljenog profesora FFDI.a, Hrvatskih studija i pročelnika Hrvatskog povijesnog instituta u Beču isusovca dr. Vladimira Horvata, koji je također član tek registriranog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Recenzent knjige bio sam ja, također član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Moja recenzija Srpske laži i laži hrvatskih komunista o logoru Jasenovac objavljena je u samoj knjizi (str. 7–12), kao i u mojoj knjizi *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008., str. 258–264. Zapravo u mojoj knjizi je sama recenzija proširena onim što sam dodao na predstavljanju. Naime recenziju sam proširio onim što je o Logoru napisao dr. Milan Vuković, tada član Ustavnog suda RH (prije toga je bio i predsjednik Vrhovnog suda RH) u Hrvatskom listu, 8. 5. 2008.

Recenziju sam završio navodeći Mrkocijevu tvrdnju kako je logor u Jasenovcu "političko oružje par excellence". I nedavna događanja u Jasenovcu pokazuju koliko je i kakvo je logor oružje u rukama koji ne vole hrvatski narod i hrvatsku državu.

Međutim, ono što mi se posebno urezalo u pamćenje je govor samog prof. Mrkocija. Godinama sam čekao da ga on objavi. Na kraju sam ga pitao o tome i doznao da ga nije objavio jer ga misli proširiti.

Dopustio mi je objaviti ono što je na mene tada ostavilo tako jak dojam.

Vladimir Mrkoci,

O KOMUNISTIČKOJ "ISTORIOGRAFIJI"

1

Cijela 50 godišnja komunistička historiografija je laž. Komunizam najtotalitarniji od svih totalitarizama XX. stoljeća potpuno je podčinio ne samo tijelo nego i duh. Znanost i umjetnost su postale sredstva komunističke diktature i trebale su dokazivati njegovu ispravnost. U umjetnosti je proglašen socijalistički realizam prema kojem je zadaća umjetnosti bila politička propaganda, slaviti vlast, dokazivati kako su komunisti jedini dobri a svi ostali zločinci. Istu zadaću imala je i znanost, i ona je bila ideološka transmisija partije. Najgoru ulogu imala je historiografija. Ona je postala doslovce sluškinja partije. Osnovni kriterij sveukupnog djelovanja znanosti i umjetnosti bila je partijnost, propagirati interese partije, a ti su bili komunizam, diktatura i očuvanje državne vlasti, konkretno Jugoslavije. U tom cilju bila su dozvoljena sva sredstva. Svi oblici laži, falsifikati klevete, podvale. Dijalektika je postala vještina dokazivanja partijskih tvrdnji. Dijalektika je istisnula logiku. Partijnost je bila najvulgarniji oblik makijavelizma.

Na V. kongresu KPJ 1948. komunistički korifeji, Broz, Đilas, Kardelj i Ranković su održali referate u kojima su objasnili cijelu historiju, ciljeve i djelovanje partije. To su postali

temelji na kojim se gradila 50 godišnja "istoriografija". Zadaća "istoriografa" bila je dokazivati postavke i tvrdnje komunističkog agitpropa.

Rezultat takvog rada bila je "istoriografija" koja se sastojala iz niza mitova.

Ne treba napominjati da je svaka sumnja ili kritika u tih mitova bila shvaćena kao neprijateljski čin i zločin. Vjerodostojnost tih mitova jamčile su najviše znanstvene institucije, na čelu sa UDBom najvećim "naučnim" autoritetom u državi.

2

Međutim kada se ti mitovi kao i cijela "istoriografija" pokušajui kritički ispitati, logičkom analizom, unutrašnje kontradikcije pokazuju ne samo njihovu lažnost već i njihovu glupost.

Jasenovac, taj najperfidniji mit cijele komunističke "istoriografije", je najbolji pokazatelj njezine apsurdnosti. Samo razlike u broju žrtava od 1,200.000 – 700.000 – 80.000 – 70.000 – 53.000 – 15.000 su najuvjerljiviji dokaz o "naučnosti" komunističkih "naučnika". Kriterij vremena i prostora je također negirao te tvrdnje, a i iskapanja u Jasenovu, a bilo je istraženo preko 150 sondi, također su ih demantirala. Pa i izjave svjedoka o svakodnevnom životu: o desetak nogometnih momčadi sa dresovima, o orkestru, i svakonedjelnim priredbama, demantiraju optužbe o tvornici smrti....

I ostali mitovi i tvrdnje u svijetlu logike i činjenica pretvaraju se u laži: da spomenemo samo neke. Tvrdnja da su komunisti bili u "prvim redovima obrane Jugoslavije" je laž. U travanjskom ratu 1941. svi komunisti bili su dezerteri, jer je kominterna, proglasila "revolucionarni defetizam" i zabranila sudjelovati u imperijalisti-čkom ratu. Tek nakon napada na SSSR, nakon naloga Kominterne počeli su diverzije ali ne za obranu Jugoslavije nego po nalogu kominterne da bi branili "domovinu proletarijata" i "štedili dragocjenu krv sovjetskih naroda". Da su komunisti u Sisku 22. VI. prvi u Evropi počeli borbu protiv Njemačke je također laž. Već 1940., dok su još komunisti u bratskom zagrljaju sa fašistima, počinje otpor u okupiranoj Evropi, u Poljskoj se stvara Armija Krajova a de Gaulle organizira otpor u inozemstvu i u zemlji. Osim toga još prije komunista djelovale su četničke grupe, a 22. VI u istočnoj Hercegovini izbila je buna Srba.

Fraza "ustanak naroda Hrvatske 27. VII. protiv okupatora na poziv KP" je laž. Pobunili su se Srbi u Lici i Dalmaciji po nalogu Talijana protiv NDH. Sačuvan je zapisnik o sastanku četničkih vođa s talijanskim vlastima, predstavnikom guvernera Bastinianija. Na sastanku je naloženo četničkim vođama – dignuti bunu u NDH da bi pružili opravdanje Talijanima za reokupaciju tih krajeva.

Isto tako o antifašizmu i AVNOJ-u. Tek nakon što su 1942. poraženi i istjerani iz Srbije i Crne Gore komunisti su po nalogu Kominterne proglasili antifašizam.

Također sve priče o velikim vojnim uspjesima, "ofenzivama" su glupost. Ne treba biti vojni stručnjak da se ustanovi vojna nesposobnost komunističkog "vrhovnog štaba". U "IV ofenzivi" je vojni genije komandanta došao do vrhunca: najprije paratizanske divizije prelaze Neretvu, zatim se vraćaju natrag i po nalogu vodstva ruše mostove i zatim ponovno prelaze preko porušenog mosta.. Obično su vojskovođe rušili mostove za vojskom, Broz je prvi vojskovođa u povijesti koji je rušio mostove pred vojskom. To je "istoriografija" nazvala "genijalnim trikom". Sličnih trikova bilo je i u ostalim "ofenzivama".

A slično je i sa frazom o "NOB" jer, kako se može "oslobodilačkom borbom" nazvati borba za komunističku diktaturu i Jugoslaviju, nikakva. Jugoslavija ne može biti oslobođenje za Hrvate, a komunizam ne može biti oslobođenje niti za koga.

Kritička analiza komunističke "istoriografije" pokazuje da je lažna.

3

Međutim, ako se, osim kritičko logičke analize komunističke "istoriografije", promijene i kriteriji, tj. kriterij: komunizam, diktatura i Jugoslavija zamijeni sa kriterijem: humanost, demokracija i Hrvatske onda te laži postaju zločin, ocjena se mijenja, i pretvara u svoju dijalektičku suprotnost.

Takozvana "NOB" postaje izdaja narodnih interesa: borba za obranu SSSRa, prolijevanje krvi hrvatskog naroda da bi se čuvala "dragocjena krv sovjetskih naroda" i borba za komunističku diktaturu i Jugoslaviju. A ne Hrvatsku.

Pobjeda antifašizma postaje najveći pokolj u poslijeratnoj Evropi. Jugoslavenski komunizam najkrvaviji komunizam u Evropi, komunizam u Hrvatskoj najkrvaviji u Jugoslaviji,

50 godišnja komunistička vlast najteža diktatura i najveća ekonomska pljačka u povijesti Hrvatske

Historija je presudila i pokazala koji je kriterij istinit.

Propast komunizma i Jugoslavije pokazali su da je kriterij humanosti, demokracije i Hrvatske ispravan, Da je nezavisna Hrvatska "na liniji progresu", a ne Jugoslavija kako su tvrdili komunisti. Historija je presudila i komunizmu i Jugoslaviji i odbacila ih zajedno na smetište historije.

4

Međutim u Hrvatskoj, nakon toga i usprkos "historijskog ne komunizmu", komunistički brodolomci nastoje reciklirati komunizam. Zahvaljujući politici "oprosta i zaborava", komunistički brodolomci, da bi zadržali vlast, rehabilitiraju komunizam pod imenom antifašizam. I tu antifašističku rehabilitaciju vrše istom primitivnom dijalektikom kojom su stvarali komunističke mitove. Nekoliko primjera.

Žerjavić, službeni statističar, tvrdi kako su i za žrtve komunizma zapravo krivi fašisti i zato u njegovoj statistici nema stavke žrtve komunizma već samo žrtve fašizma.

Vranicki bivši rektor i vodeći marksista, javno tvrdi da su komunisti spasili Hrvate od četničkog pokolja na kraju rata, što je glupost jer su četnici u NDH egzistirali jedino uz zaštitu Talijana. Ali zar Svibanjski pokolj, 1945 naziva zaštitom, zar bi i četnici mogli pobiti više nego što su komunisti.

Mesić, javno izjavljuje da je Hrvatsku Europa priznala 1991., zbog sudjelovanja Hrvata u "NOBi" – Ali zašto je onda nije priznala 1945.? Zašto je čekala 50 godina da Hrvati u krvavoj borbi sruše komunizam i Jugoslaviju koje je stvorila "NOB" da bi je priznali.

Za vlade Račana i koalicije politika antifašističke rehabilitacije komunizma dotjerana do apsurd.

Kada je Evropski parlament donio Deklaraciju o komunizmu, osudio komunizam i zatražio od svih bivših komunističkih država da istraže komunističke zločine i osude komunizam, Račanova vlada je donijela Deklaraciju o antifašizmu i izjavila da "antifašizam nema veze sa komunizmom". U Hrvatskoj nije bilo komunizma, bio je antifašizam. Račan, sekretar komunističke partije nije bio komunista, bio je antifašista. Isto vrijedi za Broza i Rankovića.

Kasnije je Sabor donio i Deklaraciju o komunizmu kojom je osudio komunizam. I tako je službeno za historiju utvrđeno da su istovremeno i zajedno postojali zločesti komunizam i dobri antifašizam, koji nisu imali veze. To je klasičan primjer komunističke dijalektike.

To je bilo otvoreno ruganje Europi.

I nitko u Hrvatskoj nije protestirao niti kritizirao. U Hrvatskoj je ponovno zavladao šutnja. Račan je i 2000. kao i 1972. ušutkao Hrvatsku. Nad Hrvatskom se ponovno spustila crvena magla u kojoj je lutala stara sablast komunizma pod imenom antifašizma.

5.

Sve to je dokaz jedne duboke intelektualne i moralne krize, 50 godišnja diktatura je uništila sposobnost kritičkog i logičkog mišljenja. Koliko je ta kriza duboka svjedoči i to što je Račan, taj tvorac hrvatske šutnje, koji je 1990. izjavio da je nezavisna Hrvatska "opasna namjera", koji je 1991. odbio glasovati za nezavisnost Hrvatske, koji je potpisao Piranski sporazum – odlikovan, najvišim državnim odlikovanjem za zasluge.

Iako se Hrvatska u krvavoj borbi oslobodila i komunizma i Jugoslavije ostala je i dalje u ideološkom, duhovnom robstvu i prisiljena je boriti za istinu o prošlosti, protiv nametanja kompleksa krivnje. I trebaju joj ideološki intelektualni bljesak i oluja, da rastjeraju crvenu maglu i sablasti antifašizma u njoj.

Ova knjižica je skromni prilog u toj borbi za istinu.

*

**

Nadam se da je i čitateljima drago što su pročitali tekst našeg člana profesora Vladimira Mrkocija. Radovat će nas vidjeti i proširenu verziju njegovog teksta.

Glas Brotnja, 13. 5. 2015.

Kamenjar.com, 13. 5. 2015.

PISMA PROF. MARUŠIĆU

J. Pečarić,

PISMO PROF. DR. SC. MATKU MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Obradovalo me je Tvoje pismo našem oskarovcu g. Branku Lustigu u Hrvatskom tjedniku od 7. 5. 2015. Naime, s g. Lustigom sam se upoznao tj. bio jednom zajedno u društvu s našim poznatim redateljem Veljkom Bulajićem. Kako se razgovaralo o politici odmah sam stavio do znanja da sam ja državotvorni Hrvat, ako hoćete – desničar. Lustig je govorio kako bi trebalo okupiti sve one koje se npr. bave Jasenovcem, simpozij ili nešto slično. To me podsjetilo na sličnu stvar koju sam svojedobno inicirao u HAZU kada je Vladimir Žerjavić tražio da HAZU donese izjavu o broju žrtava. Inzistirao sam, bio je nazočan i akademik Bilandžić, da u raspravi sudjeluju i oni koji imaju suprotno mišljenje od njega, Goldsteina i sl. Prihvatili su, ali sastanak nisu organizirali. Tražili su da potpišem izjavu koju je u ime HAZU sastavio Žerjavić, što sam odbio. Rekao sam g. Lustigu da sam autor knjiga:

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Drugo izdanje: Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

J. Pečarić, Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.

Naravno, naglasio sam da sam protivnik njegovim prijateljima ocu i sinu Goldsteinu. Dogovorili smo se da mu dam moje knjige. Zvao sam ga da mu ih donesem, ali to nismo uspjeli dogovoriti.

Pomislio sam da je to istovjetno s pričom iz akademije, pa me nije iznenadio skandal u Zadru i Kninu u kome je on bio u centru zbivanja. O tome je pisao naš poznati kolumnist dr. sc. Damir Pešorda tekst Argument iz zla koji je Pešorda objavio i u knjizi: "*Nametnička kultura (ogledi o društvenim i kulturnim pitanjima)*", Zagreb, 2014. Predstavio sam knjigu i posebno se osvrnuo na taj tekst.

Ja nisam slušao što su govorili u Jasenovcu tzv. antifašisti, ali me raduje što Ti jesi i što si nas upozorio na Lustigovu rečenicu:

"... Ovdje su se dogodili strašni zločini, iako oni nisu još dobro dokazani..."

Naime u našim medijima tipične informacije su kao u ovoj:
Lustigu su i zviždali i pljeskali u Jasenovcu

Naime, Branko Lustig u nedjelju je na obilježavanje 70. obljetnice proboja logoraša iz ustaškog koncentracijskog logora Jasenovac došao kao posebni izaslanik predsjednice Grabar-Kitarović. U toj ulozi nije bio baš najbolje primljen od strane okupljenih građana.

Lustiga su, dok se penjao na pozornicu, izviždali, ali je naknadno ipak dobio pljesak kad je izjavio da nitko ne može reći da ustaša nije bilo i da su klali sve što su stigli.

Istina Lustig me podsjetio na onoga Lustiga iz našeg razgovora, jer je prihvatio biti izaslanik Predsjednice Kolinde Grabar Kitarović i time pokazao da prihvaća poziv onima koji vole Hrvatsku na zajedništvo.

Istina, nije mi baš kao matematičaru jasno hvali li on ustaše kada kaže da su klali sve što su stigli, jer je poznato da su partizani i "antifašisti" bili mnogo uspješniji u tome, pa je Tito i uvršten među deset najvećih zločinaca prošlog stoljeća, a Pavelića na tom popisu nema. Prof. dr. sc. Zdravko Tomac ponajbolje pojašnjava razliku tih zločina u tekstu: Trg maršala JNA velika je nacionalna sramota i uvreda i za Zagreb i za hrvatski narod!, 7Dnevno, 8. 5. 2015., kaže:

Tito je osobno bio na čelu masovnih zločina nad hrvatskim narodom, koji su organizirani kao industrija.

Jasno je onda zašto su partizani i "antifašisti" uspjeli pobiti mnogo mnogo više ljudi. Pa od toga su napravili industriju!

Slično prof. Tomcu, biskup dr. Vlado Košić kaže:

"Zrin je kao i čitava naša Hrvatska znak onoga što su učinili totalitarni režimi i što je učinio komunizam kao najgori oblik zatiranja ljudskih prava, vjerskih sloboda i nacionalnog ponosa".

<http://www.hrsvijet.net/index.php/drustvo/40-vjera/37286-blagdan-zupe-zrin-proslavljen-u-sisackoj-katedrali>

Apsolutno mislim isto što i Ti kada kažeš:

... kao i svaki Hrvat koji se stidi zločina koje su počinili pripadnici njegova naroda, ali ne dopušta da mu se laže i njegov ljubljani narod prlja zlonamjernih izmišljotinama, izjavljujem da priču o Jasenovcu ne prihvaćam ni u kojem obliku dok ne dobijem (znanstveno) zadovoljavajući odgovor na to pitanje.

Dapače, podsjećaš me na razgovor sa stručnjakom za holokaust iz američkog veleposlanstva poslije zagrebačkog predstavljana gore navedene knjige na engleskom. Kada sam rekao da svaki narod ima tamne i svijetle strane svoje povijesti, on nije mislio da su Hirošima i Nagasaki i ogroman broj ubijenih staraca, civila, djece tamna strana njihove povijesti. Oni su spasili tako mnoge svoje vojnike, a to što su se ustaše borile za svoju državu – nikom ništa. Kada me je pitao što ne prihvatim brojku koja je deset puta manja od one smiješne, o kojoj Srbi sada snimaju i film po kojoj je od 600.000 popisanih žrtava Drugog svjetskog rata, čak 700.000 ubijeno u Jasenovcu, rekao sam mu da nećemo prihvatiti brojku koja ne odgovara istini. Inače, brojku od 80.000 nazivam velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihajlovića. Koliko sam tada bio u pravu možeš vidjeti u istom broju Hrvatskog tjednika u kome je objavljeno Tvoje pismo. Naime, naslov teksta Tomislava Vukovića Ti to govori:

ZASAD UTVRĐENO 14.000 KRIVOTVORINA NA JASENOVAČKOM POPISU,
A ZA 20 TISUĆA 'POGUBLJENE' DJECE NE POSTOJI APSOLUTNO NI JEDAN
DOKAZ!

Puno Te pozdravlja,
Tvoj
Josip

Stjepan Razum,

**DR. MARUŠIĆU, JA NE PRIZNAJEM NI VAŠE NI
LUSTIGOVE TVRDNJE O USTAŠAMA DOK NE DOBIJEM
ZNAJSTVENI ODGOVOR TKO SU BILI I KAKO SU
DJELOVALI!**

Čestitam dr. Matku Marušiću na izvrsnome pismu upućenom našem hrvatskom oskarovcu Branku Lustigu, u kojem polemizira s Lustigovom izjavom, izrečenom 26. travnja 2015. u spomen-

-području Jasenovac: "Ovdje su se dogodili strašni zločini, iako oni još nisu dobro dokazani". Zapravo se radi o Lustigovoj misli, a koju je doslovno izrekao ovako: "Bilo je strašno. Ne može se to zaboraviti. Ne može se kazati da nije bilo fašizma, da nije bilo ustaša, da nije bilo zločina. Pa ljude su klali na svakom koraku. Pa tu na Gradini... tu je bilo tako da su klali sve što su stigli. Jednom su neke Rome klali. I ti Romi su imali sa sobom i jednog međeda. I kad je došao do međeda, onda je koljač rekao: Ajde ti odi u šumu, adje, ti nemaš ništa s time. Čak prema zvijerima su bili milosrdniji, nego prema ljudima. Židove, Srbe, Rome, Hrvate koji su se ogriješili na neke njihove neviđene zakone, sve su ih klali. I danas nitko ne može da tvrdi da toga nije bilo. To je bilo, jedino to nije dovoljno dokumentirano. Ja mislim da ja ne trebam umrijeti tako dugo dok to jednog dana ne će biti dokumentirano" (snimka prijenesa na:

www.youtube.com/watch?v=P60mzrlxP10, 43. minu-ta prijenesa). Marušićevo prericanje Lustigovih riječi je sadržajno ispravno, ali pod pretpostavkom da ono "dokazani" u Marušićevom tekstu i ono "dokumentirano" u Lustigovom govoru jest zapravo istoznačnica, premda se može predmnijevati da je Lustig kao filmaš mislio na to da o Jasenovcu treba snimiti film, tj. dokumentarni film, pa da tako bude dokumentirano ono o čemu je govorio. Naravno da takvo dokumentiranje nije isto što i znanstveno-istraživačko dokumentiranje na što je mislio dr. Marušić. Svojim pismom dr. Marušić je zapravo glasnogovornik cijeloga hrvatskoga naroda kada piše "da priču o Jasenovcu ne prihvaćam ni u kojem obliku dok ne dobijem (znanstveno) zadovoljavajući odgovor".

Međutim, dr. Marušić se ulovio u istu zamku u koju se ulovio naš oskarovac Lustig kao i mnogi Hrvati kojima je sasvim u redu kada o ustašama i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj olako iznose tvrdnje kao o nečemu što je najmračnije, ne u povijesti hrvatskoga naroda, već u povijesti cijeloga čovječanstva. Tako dr. Marušić piše: "Ustaše su činile zločine, strašne i velike, ali, kao što sam rekao, to ne znači da se dodatni smiju izmišljati, a učinjeni preuveličavati." Kao što je Lustigu samorazumljivo da su ustaše bili utjelovljenje zločina, tako i dr. Marušić ističe da su oni činili "zločine, strašne i velike". Na takvu Marušićevu tvrdnju mogu odgovoriti istim riječima kojima je on odgovorio Lustigu: "izjavljujem da priču o ustašama ne prihvaćam ni u kojem obliku dok ne dobijem (znanstveno) zadovoljavajući odgovor" o tome što su oni bili i kako su djelovali.

Potrebno je znati da naše znanje o ustašama temeljimo uglavnom na onome što su o njima napisali njihovi ratni neprijatelji – partizani i komunisti, danas tzv. "antifašisti", koji su bili i jesu zapravo pravi fašisti. Komunisti su prve dvije ratne godine bili saveznici s njemačkim nacistima (1939. – 1941.), a onda su – naši hrvatski komunisti, a ne ustaške vlasti – bili rušitelji već vlastite hrvatske države, kako bi na tim hrvatskim prostorima pomogli sovjetskoj komunističkoj avangardi u podjeli vlasti nad Europom i svijetom. Naši hrvatski

i jugoslavenski komunisti postali su jedinstveni po tome što su izvršili genocid – holokaust nad vlastitim hrvatskim narodom kako bi zadovoljili svoje vladalačke apetite. Ako netko misli da su to prazne riječi, neka upiše u bilo koju tražilicu na omrežju "Barbarin rov", "Huda jama", "Kočevski Rog" i "Tezno", pa će se uvjeriti i objavljenim svjetlopisima o strašnom genocidu koji su izvršili Brozovi ili Titovi partizani nad hrvatskim narodom.

Gotovo je nevjerojatno da bilo koji Hrvat i državljanin Republike Hrvatske nakon tih objavljenih spoznaja o partizanskim zločinima još uvijek prihvaća Broza kao povijesnu veličinu zaslužnu za naš hrvatski prosperitet, a na poglavnika Nezavisne Države Hrvatske Antu Pavelića gleda s prijezirom i gnušanjem. Takvima kao da ništa ne znači to što je Broz svrstan na ljestvicu najvećih svjetskih monstruma i zločinaca, na 10. ili 13. mjestu, a Pavelića nema na toj ljestvici.

Zašto Lustig u svom govoru u Jasenovcu i dr. Marušić u svom pismu nisu naveli partizane kao one koji su činili strašne zločine (uz navedena stratišta sjetimo se još Maclja, zagrebačkih Gračana, poslijeratnog Jasenovca, itd.). Zašto nisu naveli četnike kao dokazane koljače koji su po Dalmaciji desetkovali hrvatsko stanovništvo. Zašto nisu naveli talijanske fašiste ili njemačke naciste koji su i na hrvatskim prostorima učinili dokumentirana zlodjela. Zašto i Lustig i dr. Marušić i hrvatski milanovići, i josipovići, i mesići, i fumići, i goldštajni imaju potrebu isticati samo ustaške zločine. I što je najgore kod toga, za njih takvi pretpostavljeni ustaški zločini nisu izdvojeni slučajevi, već se radi o zločinačkoj stranci i o zločinačkoj državi koju je zbog toga trebalo svakako ukinuti i nikad joj više ne dopustiti oživljavanje.

Ako je bilo ustaških zločina, a bilo ih je kao i na svakoj drugoj ratnoj strani, protiv takvih je počinitelja pokrenut kazneni postupak i mnogi su po prijekom sudu kažnjeni smrću. Novine su, pa čak i "Katolički list" objavljivali takve presude, što je znak da se i na taj način ustaška vlast borila protiv zločina i bezakonja.

Iracionalnost i besmislenost opće osude ustaškoga pokreta možemo lakše shvatiti danas kad smo svjedoci pokušaja nametanja iste etikete zločinačke organizacije našem hrvatskom obranbeno-oslobodilačkom Domovinskom ratu i posebno hrvatskim dragovoljcima i hosovcima. Nabacivanje blatom na hrvatske dragovoljce samo je repriza onoga što se dogodilo 1945. i nadalje. No, danas u demokratskoj i slobodnoj Hrvatskoj ipak se možemo braniti i obraniti, a 1945. to nije bilo moguće, jer nismo imali svoje države, te su svi ustaše ili pogubljeni ili izbjegli iz domovine. Stoga, tko god misli olako osuđivati hrvatske ustaše i prezirati Nezavisnu Državu Hrvatsku, neka znade da se na isti način danas prema Republici Hrvatskoj i hrvatskim dragovoljcima odnose oni koji su ju rušili i borili se protiv hrvatskih bojovnika. Na djelu je isti scenarij hrvatskih neprijatelja protiv istovjetnog ponašanja hrvatskoga naroda 1941. – 1945. i 1991. – 1995. Kako je moguće da se hrvatski narod 1991. borio za svoju slobodu s kunicom oko vrata, a 1941. godine je bio tako koljački raspoložen. Ako je to istina, neka nam etiketari kažu kada se to hrvatski narod obratio za 180 stupnjeva. Svi ustaše koji su pojedinačno učinili koji zločin davno su već pod zemljom i osuđeni, pa je podpuno deplasirano stalno ih prizivati. Ako nam nije dovoljan Domovinski rat za naš današnji slobodni život, tada se vraćajmo u prošlost, ali ne samo do II. svjetskoga rata, već idimo i do I. svjetskoga rata i do Jelačićevih ratova protiv Mađara i do 30-godišnjeg rata... Temelj našega sadašnjega života u slobodnoj Republici Hrvatskoj jest obranbeno-oslobodilački Domovinski rat i njega se godišnje prisjećajmo, a sve ostalo ostavimo povjesničarima da istražuju i o tome pišu knjige.

Stjepan Razum,

predsjednik Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac

Razum, Stjepan. Dr. Marušiću, ja ne priznajem ni Vaše ni Lustigove tvrdnje o ustašama dok ne dobijem znanstveni odgovor tko su bili i kako su djelovali! Nn: Dr. Matko Marušić: Gospodine Lustig, ne priznajem Jasenovac niti bilo koji zločin koji nije dokazan (2). U: Hrvatski tjednik, 2015., br. 555, od 14. V. 2015., str. 10–11.

Pisma su objavljena u Hrvatskom tjedniku, 14. 5. 2015.

PRILOG:**M. MARUŠIĆ,****NE ĆEMO PRISTATI NI NA ŠTO OSIM NA ISTINU O
JASENOVCU**

Poštovani gospodine Lustig,

ovo moje obraćanje odnosi se na Vašu nedavno posjetu Jasenovcu i govoru koji ste tamo održali. Ono ne samo da nije zakašnjelo, nego, vjerujem, ima određenu trajnu vrijednost, jer je Vaša posjeta (vjerujem da ste toga svjesni) otvorila ključna pitanja tragedije Jasenovca, ne samo one ratne i poratne, nego i one svega vremena koje je slijedilo, do danas.

Obraćajući se Vama obraćam se zapravo svim ljudima dobre volje i slobodna mišljenja jer, stvarno, ako to pitanje ne ćemo rješavati i riješiti danas, u demokraciji, slobodi, općeproširenoj visokoj razini naobrazbe i informiranosti i zapravo ipak dobroti i dobrim namjerama svih nas, onda s nama doista nešto nije u redu i zaslužili smo ostati u balkanskom glibu neznanja, predrasuda, mržnje i nesreće.

Ne tražim od Vas odgovor, nego samo svijest da u današnjoj Hrvatskoj postoje ljudi koji pošteno i objektivno misle, a svoju Domovinu vole kao i svi njihovi pretci, dakle do razine da su za nju spremni dati svoje jedine živote. Molim uočite, brzim pogledom na hrvatsku povijest od 1102., da ovo nije nikakva patetika; zauzvrat, ja ću Vas poštedjeti nabranja hrvatskih junaka, dokumenata i žrtava u tih devet stotina godina.

Nisam baš gladan ni komentara drugih ljudi, koji će se sa mnom suglasiti ili ne će; ovo nije ni komentar niti polemika; ponavljam da želim prvo Vama, a onda i svi drugim građanima Hrvatske, pa i drugih zemalja i sredina, dati na znanje da ima mnogo ljudi u današnjoj Hrvatskoj koji shvaćaju da je došlo vrijeme da se o svim prijedporima kaže istina zasnovana na znanosti i objektivnim podatcima, da se ne nastrada zbog delikata riječi i mišljenja, i da se ne dopusti neukim, zlim i glupim da bez otpora truju javnost lažima, glupostima, objedama, etiketiranjima, neraspoloženjem i mržnjom.

1. Gđa Predsjednica i Vi

Za Hrvatsku je veličanstven događaj da Vas je gđa Predsjednica zamolila, a Vi prihvatili, da je predstavljate u Jasenovcu. Tomu je mnogo razloga, ali ne ću ih sve nabrajati nego ću navesti činjenice da ste Vi najbolji mogući izbor simbola jasenovačke patnje, a da je gđi Predsjednici bila pripremljena jeftina zamka za poniženje, izrugivanje i mržnju, od čega ste je Vi viteški zaštitili. Hvala Vam.

2. Vaš govor

Po sjećanju ću citirati jednu Vašu rečenicu koju držim neizrecivo važnom; ne ću se ispričati ako koju riječ krivo navedem, jer to za ovu temu nije važno, ali hoću ako tu misao tumačim drukčije nego Vi; no u tom slučaju tu rečenicu primite kao simbol našega uljuđenog nesuglasja:

"... Ovdje su se dogodili strašni zločini, iako oni još nisu dobro dokazani..."

S obzirom na sve što sam o Jasenovcu čuo i pročitao, jako sam suglasan s tom rečenicom, s tim da je tumačim ovako: nema dovoljno čvrstih dokaza da su zločini onih razmjera i prirode o kojima se učilo u školama i pričalo i priča i danas u Jasenovcu doista i počinjeni! To ne znači da zločini nisu počinjeni, ali znači, a za to postoji mnogo dokaza, da su zastrašujuće uvećani i obojani u neljudski strašne detalje koji nisu istiniti.

A kad u strašnoj priči jasno nađemo samo jednu laž, imamo pravo sumnjati i o drugim dijelovima te priče, zar ne?

To znači da svi zajedno (naši stručnjaci), svih svjetonazora i pred očima cijele javnosti, moramo znanstveno, objektivno i pošteno istražiti što se stvarno dogodilo, svim sredstvima znanosti i struke i svim dokazima do kojih se može doći.

A onda ćemo se svi, ili barem neki (npr. ja), pokajati, ispričati i ožalovati, zagrliti se, pomiješati suze i prestati jedni druge mučiti tim tužnim i nepopravljivim pitanjima koja truju život generacija i koja će ga i dalje trovati ako ih primjereno ne odgovorimo.

Drugim riječima, želim izjaviti da mi Hrvati nikad i nipošto ne ćemo priznati ni jedan zločin, s bilo koje strane, koji nije objektivno, znanstveno i pošteno dokazan.

Ja sam u školi učio, a kao neuk i siromašan a marljiv učenik to sam činio zdušno i jako dobro, da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba; kadšto se govorilo "žrtava", iako je razlika vrlo velika. Pokojni prvi hrvatski predsjednik, gospodin Franjo Tuđman osuđen je na zatvorsku kaznu jer je objavio svoju procjenu da se radilo o 60.000 do 80.000 žrtava, dakle deset puta manje.

Prošlo je mnogo godina i sada se "prihvaća" (npr. g. Slavko Goldsten) da se radi o "80.000 do 100.000" žrtava. A ja pitam – kako se došlo do novoga broja, deset puta manjega? Tko je do toga broja došao? I – najvažnije – je li se itko, a zapravo su skoro svi živi – ispričao hrvatskom narodu zbog te strašne neistine, zbog deseterostrukog uvećanja broja žrtava?

Držim da se trebaju ispričati svi koji su to govorili i zamisliti se svi koji su to vjerovali.

Prošlo je još dosta daljih godina, a javljaju se ugledni ljudi s dokazima o još mnogo mogućih laži. Nije moje da to procjenjujem, ali jest da pitam: zašto se zabranjuje i izbjegava to pitanje i ta istraživanja? Je li istina da se ranih pedesetih godina prošloga stoljeća, u Titovu režimu, u Jasenovcu kopalo i da je u tri iskopavanja iskopano manje od 500 kostura? Je li istina da su uz te kosture nađeni dijelovi domobranske i ustaške opreme i odjeće? To se odnosi na priču da su partizani dio ljudi s Križnoga puta skrenuli u Jasenovac i tamo ih poubijali. Nadalje imamo svjedočenja da je Jasenovac potom postao "treći logor" – za golotočke zatvorenike; da je "radio" sve do šezdesetih godina...

Zašto se to ne smije istražiti? Zašto se takva pitanja nazivaju "ustašlukom", "revizijom povijesti" i drugim odvratnim izrazima? U svojoj biti povijest je znanost i ljudi je imaju pravo preispitivati i donositi nove dokaze. Da, mi Hrvati imamo pravo postaviti ta pitanja, sva pitanja za koja imamo i najmanji razlog; ja imam pravo postaviti ta pitanja, napose u svjetlu dakle dokazanih laži, deseterostrukog uvećanja broja žrtava. Ne mogu oprostiti onima koji su me kao neuka, siromašna dječaka učili lažima protiv mojega vlastitoga naroda!

3. Moje pitanje

Ja nisam stručnjak za povijest, a nisam u povijest ni posebno dobro upućen. No, dogodilo mi se nešto čudno u životu, godine 1976., u Americi, u gradiću Oak Ridge, u državi Tennessee. Tamo sam bio na znanstvenom usavršavanju i moj prvi susjed u sveučilišnom kampusu bio je kolega Theodore Gottlieb, newyorški Židov. Odmah smo se sprijateljili, npr., ja sam njega učio nogomet, a on je ispravljao moj engleski; čak smo i radili na istom katu.

Niša nismo znali jedan o drugom kad smo se upoznali: ja nisam ništa znao o Židovima u New Yorku, a on nije nikad čuo za Hrvate u Jugoslaviji. Pa smo razgovarali, sve ljepše i dublje, i ja sam mu rekao osnovne stvari o sebi – da sam Hrvat iz Jugoslavije i da mi Hrvati nismo sretni u toj federaciji; ukupno nisam rekao ništa bitno više od toga.

Tri dana poslije, Ted je došao meni jako ljut i optužio me da sam neki oblik ustaše (ja ustaše uopće nisam bio spominjao). No, najvažnije je ovo: optužujući me prijateljski ali ogorčeno, Ted mi je rekao da je Nezavisna država Hrvatska, NDH, jedina zemlja saveznica Hitlera koja je doista i platila Njemačkoj trideset maraka po glavi Židova koje su Nijemci odvezli iz Hrvatske u koncentracijske logore u Njemačkoj. Ni jedan drugi kvistlinški satelit, sve do petainovske Francuske, nije platio, samo Hrvati (ogorčeno je govorio Ted)!

Ted nikako nije mogao o ustašama znati više od mene, osim da se o toj temi informirao kad sam mu rekao da sam Hrvat. Tada nije bilo interneta, a Oak Ridge je bio mali grad s 30.000 stanovnika, s knjižnicom koju sam dobro pretražio i o nama našao samo Đilasovu knjigu *Wartime*. Ted je, dakle, informaciju dobio od nekoga drugoga, nekoga izvan Oak Ridge-a. To je u redu, pametni i školovani ljudi zanimaju se za stvari koje su im važne i informiraju se. Mene je, međutim, zaprepastila ta priča o "trideset maraka po glavi". U Jugoslaviji sam svašta čuo, pročitao bezbroj knjiga o II. Svjetskom ratu, o Jasenovcu (jeste li čitali Nikolu Nikolića?), ali nikad za to nisam čuo.

Dakle je to istina – Ted je znao, doznao o mojoj domovini nešto što ja nikad nisam bio čuo. Kad sam se vratio u Zagreb, malo sam se raspitivao (bila je to opasna tema) ali nitko nije znao o tih trideset maraka. I sada pitam Vas, simbolično: je li istina da su zemlje saveznice nacističke Njemačke trebale Njemačkoj platiti trideset maraka po osobi za odvoz Židova u Njemačku i da je, o, Bože moj, apsurdna, račun platila samo NDH?

Hrvatski židovski povjesničar g. Slavko Goldstein rekao je na TV (ja gledao) da je u Jasenovcu ubijeno 9.000 Židova. A koliko ih je odvezeno u Njemačku? I je li odvezen i jedan, i – je li to plaćeno? To ustaše ne bi eskulpiralo od grijeha rasnih zakona i odnosa prema hrvatskim Židovima, ali definitivno znači da ti ljudi, za koje je plaćeno 30 maraka po glavi, nisu ubijeni u Jasenovcu. Bez obzira na to što je i jedno i drugo strašno, velika je razlika jesu li ubijeni ili odvezeni. Zašto bi netko tvrdio da su ubijeni ako su odvezeni? Nijemci su zacijelo sačuvali račune. Možda i ustaška vlast. Jesu li ti račun traženi? Jesu li nađeni? Jesu li zatajeni? Zašto se to ne spominje?

Je li Ted lagao? Ne znam, ne vjerujem, s tako malo znanja o Hrvatima koje sam mu ja prenio, tako složenu stvar nikako nije mogao izmisliti. Lažem li ja? Ne lažem, Ted je još uvijek moj prijatelj i sada je odvjetnik (za patente) u New Yorku. Tko sumnja u mene, neka pita njega, danas to nije problem.

Ja se time ne bavim, niti ću, ali ta me priča muči od proljeća 1976. Imam li pravo na stručan, dokumentiran odgovor? Uvjeren sam da imam. To je moje ljudsko pravo, pravo

znanstvenika, pravo Hrvata, pravo čovjeka koji se stidi hrvatskih zločina, na rasnoj, vjerskoj ili kakvoj god drugoj osnovi.

Vratimo se na početak, gospodine Lustig, i recimo jednostavno: kao i svaki Hrvat koji se stidi zločina koje su počinili pripadnici njegova naroda, ali ne dopušta da mu se laže i njegov ljubljani narod prlja zlonamjernim izmišljotinama, izjavljujem da priču o Jasenovcu ne prihvaćam ni u kojem obliku dok ne dobijem (znanstveno) zadovoljavajući odgovor na to pitanje. I na mnoga druga pitanja, od "Male Floramye", preko Crvenoga križa, siročadi s Kozare, do pitanja ostataka domobranskih odora u masovnim grobnicama – u Jasenovcu.

Gorenavedena rečenica iz Vašega govora ohrabrila me da to uvjerenje ipak trebam javno izreći.

Isto vrijedi za sve one koji su donijeli dokumente, dokaze i svjedočanstva o stvarima koje su drukčije nego što se priča na različitim skupovima bivših ili sadašnjih komunista, poput onoga na kojemu ste nedavno govorili u Jasenovcu.

Dok se god ta pitanja bude zanemarivalo ili njihove autore optuživalo za revizionizam, mi ćemo znati da se radi o nečasnoj namjeri sramoćenja Hrvata zbog političkih razloga. A te političke razloge svrstavat ćemo u skupinu povijesnih djelovanja da se spriječi da mi Hrvati imamo samostalnu, suverenu i demokratsku državu.

Zato Vas molim da nam – svima – pomognete da dođemo do najbolje moguće istine, i da onda počnemo novi, sretniji život.

4. Pitanje ustaša

Ovim obraćanjem ne ciljam na branjenje ustaša, ne daj, Bože. No, pošten mi čovjek to ne bi smio ni reći, a pošten i pametan ne bi takvo nešto smio niti pomisliti. Ustaše su činile zločine, strašne i velike, ali, kao što sam rekao, to ne znači da se dodatni smiju izmišljati a učinjeni preuveličavati. A da i ne ponavljam da to izmišljanje ima svoju političku funkciju, što smo vidjeli u povijesti, a vidimo i danas.

Ne želim da me se miješa s ustašama! Ne želim da se ikoga miješa s ustašama. A o ustašama želim dokumente i istinu, znanstveno zasnovanu istinu! Jer, poštovani gospodine Lustig, priče koje se čuju sa suprotnih strana toliko su različite da iole objektivan čovjek mora posumnjati u objektivnost objiju strana.

Ne bih htio čuti ni da je to stvar prošlosti, ili da (nekoga) to ne zanima. Mene zanima, Hrvate zanima, rabi se kao političko oruđe, sramoti se ljude, naciju, krivotvori povijest, stvara zlu krv. Tko god kaže da ga to ne zanima, zapravo podržava laži i manje ili više svjesno pripada antihrvatskoj političkoj opciji!

5. Hrvatski tjednik

Ako Vam kažu da je "Hrvatski tjednik" (HT) desničarski, proustaški list i da je moje obraćanje Vama upravo u njemu ispod Vaše (ili moje) razine, ja Vam dajem ove informacije:

a) Ja sam sveučilišni profesor, znanstvenik, čak i pisac i znam što radim.

b) Ni jedan moj politički obojen članak nisu nikad objavile glavne hrvatske dnevne ili tjedne novine, iako sam im ih slao. Objavio mi ih je samo HT.

c) A ako tko zloban i površan lane "naravno, desničar u desničarskim novinama", neka zna da sam u HT svojedobno poslao članak u "obranu" g. Rade Šerbedžije i da se urednik nije suglasio s mojim stavom, ali mi je rekao: "Ja vodim demokratsku novinu, i objavit ću Vaš članak iako se s njim ne slažem". Ja sam mu onda predložio da to neslaganje tiska u nastavku mojega članka, i tako je i bilo (HT, 17. travnja 2014, str. 21). Razumijem se u urednički posao i znam da je g. urednik HT postupio ispravno, po najvišim uredničkim i demokratskim kriterijima. Čije djelovanje nikad, apsolutno nikad nisam doživio od drugih novina u Hrvatskoj.

Vjerujem da sada razumijete zašto pišem u HT. Vjerujem da shvaćate da bi HT objavio i članke autora sasvim različitih svjetonazora. Vjerujem da shvaćate da bi bilo jako zanimljivo i bogougodno da tom demokratskom listu i Vi ponudite neko svoje mišljenje, analizu, svjedočenje. Barem kao test tolerancije i demokratičnosti.

Moje poštovanje i najsrdačniji pozdrav,
Matko Marušić, Split

Hrvatski tjednik, 7. svibnja 2015., broj 554, str. 26–31

JE LI ZORAN PUSIĆ BOLESTAN?

Kolega Bauk,

S obzirom da ste završili matematiku možda mi Vi možete objasniti, tj. odgovoriti na ovaj upit.

Vjerujem da Vam je studij matematike omogućava da mi logično objasnite o čemu se radi.

Zahvaljujem na pomoći,
akademik Josip Pečarić

----- Proslijeđena poruka -----

Naslov: Je li Zoran Pusić bolestan?

Datum: Fri, 15 May 2015 21:09:05 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: vlado.jukic, goran.dodig

Je li Zoran Pusić bolestan?

Poštovani profesori dr. sc. Vlado Jukić i dr. sc. Goran Dodig,

Molim vas pomognite mi razriješiti dvojbu u kojoj se nalazim, a koju sam stavio u naslovu ovog pisma. O čemu se radi?

Mr. Sc. Zoran Pusić predsjednik je Antifašističke lige Republike Hrvatske. Ta organizacija zatražila je da ministar uprave Arsen Bauk poništi upis Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udruga, jer se navodno radi o društvu koje revitalizira zločinački karakter NDH:

PUSIĆ PISAO BAUKU: IZBRIŠITE DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE JASENOVCA IZ REGISTRA!

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/15078/Pusi%C4%87-pisao-Bauku-Izbri%C5%A1ite-Dru%C5%A1tvo-za-istra%C5%BEivanje-Jasenovca-iz-registra!.htm>

PROPISUJU TKO ŠTO SMIJE RADITI

ZORAN PUSIĆ TRAŽI DA BAUK PONIŠTI REGISTRACIJU DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

<http://narod.hr/hrvatska/zoran-pusic-trazi-da-bauk-ponisti-registraciju-drustva-za-istrazivanje-trostrukog-logora-jasenovac>

Državotvornim Hrvatima je poznato da se radi o ligi koja služi za potvrdu tvrdnje, koja se pripisuje Winstonu Churchill u o fašistima koji sebe nazivaju antifašistima, pa ih je kao takve nedavno prozvao i bivši dvostruki ministar prof. dr. sc. Andrija Hebrang. Kao izaslanik predsjednice Republike Hebrang je na otkrivanju Spomen-obilježja "Gračani-Banjaluka" u spomen na 134 žrtve komunističkog režima ubijene u svibnju 1945. godine na lokacijama Banjaluka, Zlodijev breg i Peščenka, koje je otkriveno u petak u Gračanima, podsjetio kako je vlast nasljednika Komunističke partije, spriječavala istraživanje istine o komunističkim zločinima. Naime, istaknuvši kako bez istine nema pomirbe, Hebrang je podsjetio i da su još 1991. putem saborske Komisije za istraživanje komunističkih zločina pokušali otkriti te žrtve, ali je tadašnja SDP-ova Vlada 2002. to prebacila u Ministarstvo

znanosti, što je značilo kraj istraživanja. Isti "zločin prema žrtvama", upozorio je, dogodio se i 2012. kada je Vlada ukinula Ured za pronalaženje, obilježavanje i održavanje grobova žrtava komunističkih zločina te ga "pretočila u Ministarstvo branitelja, a što je protivno stavovima EU koji traži da se Ured izdvoji iz Vlade i depolitizira".

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/15076/Gra%C4%8D Dani-Otkriveno-spomen-obilje%C5%BE je-za-134-%C5%BErtve-komunisti%C4%8D kog-re%C5%BEima.htm>

Svima je jasno da su Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i njegovi članovi i prije registriranja igrali i odigrali veliku ulogu u razbijanju velikosrpskih mitova i mitova hrvatskih komunista. To konstatira i ova Fašistička, pardon Antifašistička liga:

Bez daljnega podržavamo nepristrano prikupljanje podataka o svakom događaju iz prošlosti, pa tako i o Jasenovcu, no sasvim je druga stvar zanemariti sve postojeće podatke koji su skupljani desetljećima s različitih strana i iz nezavisnih izvora i proglašavati ih dijelom jedne zavjere nevjerojatnih dimenzija, kaže se u pismu Bauku koje potpisuje predsjednik Lige Zoran Pusić.

Već takva rečenica kojom ljudi koji nemaju pojma što je to znanost propisuju znanstvenicima što i kako raditi dovodi u sumnju njihovo mentalno zdravlje.

Međutim, sumnju još više potvrđuje tvrdnja:

Djelovanje, objavljeni radovi i javne izjave ljudi koji stoje iza osnivanja toga Društva, poput Stjepana Razuma, Josipa Jurčevića, Mladena Ivezića i drugih, ukazuju da se radi o takvoj vrsti "znanstvenika", kaže se. Inače, ne kaže se koji točno profil znanstvenika smije istraživati određenu povijesnu temu ni je li zvanje matematičara, koje ima Zoran Pusić, znanstveno relevantno za prosuđivanje povijesti i sadašnjosti određenog društva.

Tako "matematičar" Zoran Pusić komentira i moj znanstveni rad u matematici. Na nedavnoj Skupštini HAZU 26. 3. 2015. ispravljena je pogriješka s ranije prezentacije rada akademika kada nije spomenuta međunarodna konferencija povodom više od 1000 mojih znanstvenih radova u matematičkim časopisima:

Dakle, očito zdrav čovjek ne bi dvojio jesam li ili ne znanstvenik. Zato se prirodno nameće pitanje: Je li mr. sc. Zoran Pusić znanstvenik?

Potražio sam na internetu odgovor na to pitanje i pronašao članak:

VIŠI PREDAVAČ MAGISTAR ZORAN PUSIĆ, OPUS ZNANSTVENIKA

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/djl/6721-vii-predava-magistar-zoran-pusi-opus-znanstvenika.html>

Naravno, pogriješka je u naslovu jer je jasno da za nekoga tko je rođen 1944., a članak je napisan 2010. i postao viši predavač što je samo stručno zvanje pa nije niti može biti znanstvenik.

Međutim, ipak pogledajmo što je rečeno o "znanstveniku" Zoranu Pusiću:

... Budući da je mnogo toga o volonterskom radu Zorana Pusića i predobro poznato našim čitateljima, koncentrirao sam se na rečenicu da Z. P. radi kao profesor matematike na Grafičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Sa stranica tog fakulteta može se saznati da je Zoran Pusić magistar matematičkih znanosti, i da na Grafičkom fakultetu radi u svojstvu višeg predavača. Privatnim kanalima saznao sam da je taj uvaženi borac za mir i ljudska prava do 1991. predavao matematiku na Visokoj tehničkoj školi JNA u Zagrebu...

Simptomatično je već to što Z. P. nije doktorirao, Visoku tehničku školu JNA napustio je s 46 godina, a danas mu je 66. Kao što je poznato, osnova za stjecanje magisterija i doktorata znanstveni je rad. Rezultati tog rada objavljuju se u znanstvenim i stručnim časopisima. Kako stoji stvar sa znanstvenim opusom Zorana Pusića? Uvidom u bazu Crosbi (Hrvatska znanstvena bibliografija) pronalazimo Zorana Pusića (evidencijski broj 50446) i njegov opus od 1986. godine, odnosno u posljednjih 24 godine. Uvaženi je viši predavač objavio jedan (1) rad, i to u zborniku skupa (navod iz baze Crosbi):

I. Mrvac, Nikola; Bolanča, Stanislav; Pusić, Zoran.

Kohezija kao čimbenik kvalitete tiska // Zbornik radova 6. Znanstveno-stručnog simpozija hrvatskih grafičara "Blaž Baromić" 2002. / Zjakić, Igor (ur.).

Zagreb: Grafički fakultet Zagreb i Matica hrvatska Ogranak Senj, 2002. 67 – 72 (predavanje, domaća recenzija, objavljeni rad, znanstveni). Obzirom da rad potpisuju trojica autora, ispada da znanstveni opus Zorana Pusića zauzima 1 2/3 stranice u 24 godine. Fascinantno! U najvećoj svjetskoj bazi znanstvenih radova, Web of Science, nema ni spomena Zorana Pusića... (I laiku je jasno da taj jedini rad Z. Pusića nije rad iz matematike, i da je godinama bio nastavnik na sveučilištu a da ništa nije uradio u znanosti za koju je bio biran, J. P.) Veliki borac za, između ostalog, poštenje i otvorenost, nije, nažalost, krenuo od sebe, sakrivajući važne detalje svog rada kao zmija noge. Uhljebio se na državnim jaslama i sprječava napredovanje mlađih i neusporedivo kvalitetnijih znanstvenika. I kako onda takvom čovjeku vjerovati u njegovom "volonterskom" radu. Naravno, nikako. Koliko je tamo stvari prikrio, izokrenuo, prešutio? Tko to zna? Vjerojatno ni sam Viši predavač. Njemu preostaje samo uzviknuti "Zaustavite Internet", i optužiti Internet za "progon i nasilje", kako bi vjerojatno okarakterizirao činjenice navedene u ovom članku.

Dakle "znanstvenik" Pusić spominje pod navodnicima znanstvenike dr. sc. Stjepana Razuma, prof. dr. sc. Josipa Jurčevića i druge znanstvenike u Društvu koji su svoje titule dobili na fakultetima kojima je i posao promovirati znanstvenike. Smatrate li vi, kao stručnjaci i znanstvenici u svom području, da je to normalno, tj. je li moja dvojba da se možda radi o bolesti iz vašeg djelokruga rada ispravna?

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Glas Brotnja, 16. svibnja 2015. god.

Kamenjar.com, 16. 5. 2015. god.

**MR. SC. MLADEN IVEZIĆ, ČLAN DRUŠTVA ZA
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC:
KLASIĆEVE NEISTINE I BRUTALNE LAŽI!**

U svojoj knjizi "Brani li Goldstein NDH?, Zagreb 2002. objavio sam veliki tekst o radu Mladena Ivezića (str. 275–301) pod naslovom: Prešućeni Ivezić. Zapravo u tekstu sam dao veći dio jednog poglavlja Ivezićeve knjige "Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito", Zagreb, 1999. Ivezić je napisao i knjigu "Titova umjetnost mržnje".

U svojoj knjizi sam na više mjesta spominjao slučaj Ivezićeva pisma "Vjesniku" od 10. 3. 1998.) u kojemu Ivezić piše o prof. dr. sc. Ivu Goldsteinu. On ni jedanput ne spominje riječ Židov, nego "jugokomunist", "ne-Hrvati" ili "Goldsteinov svjetonazor je nakara-dan i protuhrvatski", a Goldstein je tekst proglasio antisemitskim. Uslijedile su osude tog "antisemitskog" teksta sa svih strana, i iz zemlje i iz svijeta. Čak je Goldstein i tužio Ivezića. I naravno izgubio na sudu.

Ivezićeva knjiga "Jasenovac/brojke", Zagreb, 2003. bila mi je posebno važna kada sam odgovarao na napad Goldsteinovih na spomenutu knjigu. O tome možete vidjeti u mojoj knjizi: "Nepoćudne knjige", Zagreb, 2003.

Kao i prethodne njegove knjige veliku pozornost izazvala je i najnovija Ivezićeva knjiga. Evo što je o njoj napisao dr. sc. Stjepan Razum:

Knjiga "Titov Jasenovac"

U radnom i sabirnom logoru Jasenovac, uključujući i logor u Staroj Gradiški, umrle su tijekom četiriju ratnih godina (1941. – 1945.) sveukupno 403 osobe (u Jasenovcu 262, a u Staroj Gradiški 141 osoba). To je podatak koji je tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti otkrio Brozov general Jefto Šašić, ali tek nakon Brozove smrti, 1986. godine, i to 20 godina nakon njegove spoznaje. Naime, Savezni zavod za statistiku u Beogradu, na temelju Brozove naredbe, došao je do tog podatka 1966. godine, ali zbog tadašnjega pada Aleksandra Rankovića nije bilo uputno izlaziti s njime u javnost, jer bi se uznemirili "aveti" velikosrbske politike, što bi ugrozilo Brozovu političku moć. No, nakon Brozove smrti, a na početku političkoga uspona Slobodana Miloševića, general Šašić izlazi u javnost s tim podatkom, ali ne radi istine, već kako bi njime dokazao kako su se i Broz i Savezni zavod za statistiku urotili u Jugoslaviji protiv Srba. Taj podatak hrvatskoj javnosti donosi mr. Mladen Ivezić u svojoj najnovijoj knjizi, "Titov Jasenovac".

Predgovor knjizi napisao je dr. zn. Tomislav Sunić. Nakon pisma čitatelju u kojem nas mr. Ivezić uvodi u tajnu antifašističke laži u službi velikosrbske ideologije i zadržavanja vlasti jugoslavenske političke elite, pisac u uvodu donosi sažete rezultate svoga istraživanja o broju stradalih u ratnom radnom i sabirnom logoru Jasenovac, koje je obširno donio u svojoj knjizi "Jasenovac – brojke" (2003.). Nakon toga, knjiga se sastoji od dva dijela. U prvom dijelu donosi pisana svjedočanstva o postojanju titovskog kažnjeničkog i likvidacijskog logora u Jasenovcu i Staroj Gradiški od 1945. do 1948. godine. Pisac je svjestan teškoće dokazivanja te činjenice, ali iščitavajući nebrojene novinske i knjižne napise iz vremena komunističkoga (on ga naziva – antifašističkoga) jednoulja, u kojem su ti antifašisti mislili da se smiju hvaliti i svojim zločinima, jer ni u snu nisu očekivali da će tom jednoulju jednom doći kraj, pisac je došao do sasvim nepobitnih dokaza

postojanja poslijeratnoga Brozovog likvidacijskog logora za hrvatske rodoljube i pripadnike njemačke nacionalne manjine. Poslijeratni Brozov likvidacijski logor u Jasenovcu proizveo je nebrojene nevine žrtve koje se od strane antifašista pripisuju ustaškoj vlasti za vrijeme Drugoga svjetskoga rata.

U drugom dijelu knjige mr. Ivezić piše o jasenovačkom mitu koji je dijelom nastao već za vrijeme rata i traje do dana današnjega. Taj jasenovački mit je duhovni logor u kojem je jugoslavenska politička elita s Brozom na čelu zarobila i u njem zatočila cijeli hrvatski narod. U tom ga zatočeništvu i nakon Broza nastoje držati velikosrbi i hrvatski politički jugoslaveni, kao što smo to mogli doživjeti i u nedjelju, 4. svibnja ove godine. Tako "Titov Jasenovac" nije prestao postojati 1948., ali ni 1951., već on traje do dana današnjega.

Osim naprijed navedene činjenice o broju umrlih (ne ubijenih!) u radnom i sabirnom logoru Jasenovac, mr. Ivezić podsjeća čitatelje na još jednu bitnu činjenicu, a ta je da protiv poglavnika Nezavisne Države Hrvatske, dr. Ante Pavelića, antifašistički režim nije podignuo optužnicu, nije pokrenuo postupak protiv njega i nije ga nikada osudio. Da je poglavnik Pavelić bio tako strašan monstrum, kojim su antifašistički lažljivci plašili svoje podanike, naravno je da bi protiv njega barem pokušali sastaviti bilo kakvu optužnicu. No, to nikada nisu učinili. Znali su da bi se pred svjetskom javnošću osramotili.

Uz ovaj kratki prikaz najnovije knjige mr. Mladena Ivezića zanimljivo je spomenuti i to da antifašistički zločinac Josip Broz, samozvani Tito, nikada nije posjetio Spomen-područje Jasenovac. On je očito znao da se tu radi o velikoj podvali hrvatskom narodu i danas Republici Hrvatskoj, ali se tim područjem i mitom oko Jasenovca znao vrlo dobro poslužiti za održanje na vlasti.

Ono što je znao Broz, ne znaju, nažalost, tri naša vrlo predsjednika, dr. Josipović, Leko i Milanović. Uostalom dr. Josipović se hvali da je neznalica (agnostik doslovno znači neznalica) – na vjerskom području, ali on je i veliki nepoznavatelj povijesti vlastitoga hrvatskoga naroda, pa je stoga dvostruki neznalica. Da ista znade o logoru Jasenovac, barem bi postavio pitanje organizatorima godišnjeg skupa u nedjelju, kako to da se navodni proboj logoraša, koji se navodno dogodio 22. travnja, slavi u nedjelju početkom svibnja. Tada bi mu organizatori valjda priznali da oni 22. travnja ne obilježavaju po našem građanskom (grurovskom) kalendaru, koji je u Hrvatskoj u upotrebi od 1587. godine, već po srbskom, pravoslavnom (julijevom) kalendaru. Možda bi mu to pomoglo shvatiti da je Spomen-područje Jasenovac srbska enkalva unutar Hrvatske, u kojoj Hrvatska nema što tražiti, osim klanjati se velikosrbskom mitu.

Stjepan Razum

Vjerojatno je ovo bilo dovoljno da vidite tko je mr. Sc. Mladen Ivezić kojemu u RH nisu dozvolili doktorirati.

Međutim, danas je u emisiji Nedjeljom u 2 nastupio jedan od podobnih povjesničara, jedan od onih koji nisu imali problema sa svojim doktoratom:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/stankovic-odabrao-odlicnog-gosta-tudman-je-bio-partizan-s-dna-kace-na-bleiburgu-nisu-ubijani-hrvati-nego-protivnici-rezima-tito-nije-bio-diktator-801546>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/15177/Klasi%C4%87-U-Bleiburgu-nisu-ubijani-Hrvati-nego-neprijatelji-dr%C5%BEave.htm>

Zamolio sam mr. Ivezića da komentira izjave ovog podobnog povjesničara. Evo njegovih komentara:

NA ZAMOLBU HRVOJA KLASIĆA, UZ POUKU O ERISTICI I POVIJESTI

Tobožnje pogreške hrvatskoga tobože antitadiranoga mišljenja:

"S obzirom da je JNA nosila petokraku, petokraka nije dobra, s obzirom na krvavost raspada, Jugoslavija ni u čemu nije bila dobra..." argumentum ad absurdum!!! Nema u nas zabune, jer su se te stvari dogodile nedavno.

One stare su titovci krivo prikazivali.

"Ponašali se kao teenageri, tražeći izlaz ne u liberalizmu i ne u demokraciji, nego u onome što je suprotno komunizmu". Zar nije demokracija protivna komunizmu? NEISTINA

"Statovi ljudi najčešće oblikovani obiteljskim predajama". A 50 godina krive škole?

NEISTINA

"Pitaju me što je problem s pjesmom Evo Jure i Bobana... te Jasenovac i Gradiška Stara". Potonja je udbaška izmišljotina. Da je tko u NDH pjevao da su u Jasenovcu "Maksovi mesari" brzo bi bio kažnjen jer je Državi bilo do mira s pravoslavicima pa je i većina četnika bila prisegla Poglavniku, na užas slugu SSSR-a. Klasić ništa ne zna ili drsko laže počinjajući mutatio gentis jer mijenja neopasnu domoljubnu pjesmu o Juri i Bobanu s izmišljenom i naknadno podmetnutom Udbinom pjesmom o tome da su tobože Hrvati klali druge u Jasenovcu.

"Treba prikazivati slike uz pjesmu kuća Maksovih mesara, jer inače mladi ne znaju na što se misli". Mladi dobro znaju a slike su sve krivo atribuirane i izvađene iz Hrvatskoga slikopisa. To je bio 10 minutni tjedni pregled koji se cijeli tjedan morao emitirati prije igranih filmova u svim kinima NDH. Dakle, cijeli je hrvatski narod viđao kako general Luburić oko sebe skuplja pravoslavnu djecu što su ih vlasti našli napuštenu nakon Kozare te oprale, izliječile i obukla u male ustaške odore, te pred njome pušta bijelu golubicu. Mnogi prilozi pokazuju nježnu skrb Caritasa, časnih sestara i dragovoljki oko najmanje djece u kolijevkama. Ta su djeca živa. Antifašistički zlotvori naknadno te slike prikazuju uz komentar (Luburić će kasnije tu djecu ubiti" ili "fotografije djece u kolijevkama, koju su ustaše (ili časne sestre) ubile".

NEISTINA

"Za dom spremni isključivo ustaški pozdrav, kojim su podpisivani zakoni po kojioma su ubijani desetci i desetci tisuća ljudi na najsvirepiji način". NEISTINA koja zlorabi argumentum ad verecundiam (to je uhodano, pa što ćeš ti, neznalice, mudrijati). Nikada nitko nije dokazao da je postojala i jedna zakonska odredba u NDH po kojoj bi bili ubijani desetci i desetci tisuća ljudi pa ni da su ubijeni toliki ljudi silom svih zakona u NDH. Samo ilustracije radi; u NDH je bilo zabranjeno točiti pivo njemačkoj vojsci prije 18 sati! a Nijemci su ginuli za Hrvatsku! Argumentum ad ignorantiam; ako nema dokaza da je prije bilo neopasnih takvih pozdrava, valjalo bi pogledati što rječnički i logički znači taj pozdrav. Izključivo spremnost sebe žrtvovati za opće dobro.

"Ivica Olić je oduševio time što je rekao da je mislio da je za dom spremni ispravno, ali je sada shvatio da je to zabranjeno vikati, pa se više neće vikati". Non sequitur. Strašni argumentum ad baculum!!!

Olić nije stručnjak, ali Klasića veseli time što priznaje da smo dobili batinom (= baculum) po glavi i sad ćemo se pokunjati. Hrvate, dakle, uvijek treba po glavi, pa će tek onda biti po Klasićevu.

"U boj u boj za narod svoj" je poklič iz srpskoga pjesništva.

NEISTINA! Kada to viču Hrvati, onda je to hrvatski poklič. Non sequitur.

"O stravičnim zločinima koje su četnici činili po Hrvatskoj". Opet argumentu ad verecundiam.

NEISTINA!!! Error fundamantalus. Ti su zločini bili 50 puta malobrojniji, nego li titovski! Ne smije se miješati četnike Draže Mihailovića s onima Momčila Đujića (ukupno ubili 50 katolika i 1.500 pravoslavca – komunista) ili Banje Luke. Ti četnici, Đujićevi od jeseni 1941. a banjalučki od lipnja 1942., kada Poglavnika priznaše svojim vrhovnikom, bijahu strašno napadnuti od strane titovaca.

"Skandalozno je što se u Srbiji i zakonski četnike proglasilo antifašističkim postrojbama".

NEISTINA!!! Četnici jesu bili prvi borci protiv Nijemaca, Talijana i Hrvata na području Kraljevine Jugoslavije što bi moralo biti dovoljno da ih proglasimo vremenski prvim antifašistima. To mnogo više govori o značaju antifašizma, nego li četništva. Titovci im se priključise tek naknadno, davajući im 5.000 pušaka iz tvornice u Užicu i boreći se na njihovoj strani. Koja je od tih sila kasnije kretala kojim putem, drugo je pitanje, ali ne treba zaboraviti titovske pregovore o suradnji s Nijemcima 1943. pa i 1944., kada htjedoše spriječiti britansku invaziju Dalmacije. Imamo li na umu da su mnogostruko najveći zločinci nad hrvatskim narodom bili antifašisti (titovci), valja znati da je za nas utrka četnika i titovaca za prvenstvo u antifašizmu dokaz da su i jedni i drugi bili strašni hrvatožderi. Titovci mnogo gori od četnika.

"Nijedan četnik još nije dobio mirovinu".

NEISTINA!!!! Dobiše ju četnici što prijedohu u titovce.

"Domovinska vojska su ustaše i domobrani" a kasnije kaže "i legionari, dragovoljci u SS-u, dok su tu bili objektivno i redarstvenici, oružnici (preko 8.000, velikom većinom pravoslavci).

NEISTINA!!! On pojma nema o tematici.

"Suđenje Stepincu i Hebrangu".

NEISTINA!!! Hebrangu se nikada nije sudilo.

"Na kraju Rata bilo ko 300.000 sudionika NOB".

NEISTINA!!! Po titovcima je 1945. bilo 800.000 sudionika a 1953. g. 1,300.000 nositelja beriva po toj osnovici. Klasić izbjegava i skriva činjenicu da na području današnje Republike Hrvatske do talijanske kapitulacije među titovcima nije bilo više od 25 %. Stalno brka titovce na području današnje RH s ukupnim brojem i tako nastoji dokazati da je Hrvata bilo više! Titovci jednostavno nisu bili hrvatska vojska, narod ih nije volio, dok nisu uveli mobilizaciju pod prijetnjom smrću i natjerali mladost, koju će kasnije namjerno žrtvovati

na Neretvi, u Istri i drugdje, jer je J. Broz zapovjedio da se prisilne mobilizacije provode u hrvatskim područjima i da se u najgore bitke baca tako mobilizirane Hrvate. Tako je činio s 42. i 48. makedonskom divizijom, gdje je pod hrvatke mitraljeze u Srijemu bacao Makedonce i Šiptare itsl.

"1944. g. Tito pozvao sve u partizane".

NEISTINA!!! Error fundamentalis. On je sve pozivao uvijek te razrađivao posebne taktike kako privući Hrvate. 1944. i početkom 1945. godine Tito nije ništa više pozivao, ali je bitno više mogao na silu mobilizirati. Osim toga, u to doba on i AVNOJ izdadoše neke parazakonske odredbe i tri tzv. amnestije, kojima, protivno međudržavnome ratnom i humanitarnom pravu, svim protivnicima prijete smrću, a u nekim formulacijama čak i ako se nisu predali u trenutku nastupa amnestija na snagu (čime u stvari derogira tu amnestiju glede njezine blagosti, ali ne i glede njezine okrutnosti i protuzakornosti).

"50.000 ubijenih na Bleiburgu i križnim putima, F. Tuđman umanjio na 35.000". NEISTINA!!! Dokazano više od 500.000!!! Magister dixit ipse (sami je učitelj to rekao) i argumentum ad verecundiam logika je kojom Klasić priznaje svoju intelektualnu i moralnu pokvarenost. Ispravno jest jedino amicus Franjo, sed magis amica veritas.

"Nacizam i fašizam hrvatski se kaže ustaše"

NEISTINA!!! Argumentum ad numerum, jer su goleme brojeve ljudi titovci krivo naučili. Razlike bijahu ogromne. NDH je bila zahvalna državama, a ne pokretima te se ustrojila po ustaškim načelima koja su nastala prije razvoja nacizma.

"Na Bleiburgu su stradali uglavnom krivci".

NEISTINA!!! Nitko nije krivac, dok mu se na čestitu sudu krivnja ne dokaže! Primitivna generalizacija. Error fundamentalis.

"Vojnici NDH često civile uzimala kao živi štit",

BJESOMUČNA NEISTINA!!! Nikada nije dokazan nijedan takav slučaj!!!

"Iz Zagreba i mnogih gradova su iztrebljeni Srbi i Židovi".

NEISTINA!!! Logička bifurkacija. To bi moralo značiti da su svi pripadnici tih skupina poubijani! To je strašna laž. Kada govorimo o civilima tobožnjim krivcima kaže Klasić) za iselbu u stanove tih ljudi, valja naglasiti da su Židovi od titovaca rijedko dobili povrat makar 10% imovine.

"Truman je bacio atomske bombe s 200.000 žrtava".

NEISTINA!!! Žrtava bilo pola milijuna.

"Churchill odgovoran za granatiranje Dresdena".

NEISTINA!!! Nema pojma. To nije bilo granatiranje, nego zračno bombardiranje. Najmanje 90.000, a ne 60.000 žrtava.

"Iz toga nije ni Tito toliko krivac".

NEISTINA!!! Idem per idem. Oni su svi ratni zločinci. To što osim Klasićevih malosnažnih ali mnogoubojitih ubojica postoje i veći ubojice, to ne znači da je zločin manji, nego veći. Broz nije mogao dvjema bombama pobiti 500.000 ljudi, pa je to radio u manjim zahvatima. A ubio ih je više. Treba znati, da je sve to bilo zabranjeno međudržavnim ratnim i

humanitarnim pravom tempore criminis. E basta!!! Ubijali jedni naši pa logično ubijaju i drugi naši, a Bog, zakoni i pravda nisu važni. Idem per idem! Petitio principii. Circulus in demonstrando.

Klasićev primitivni mutatio elenchi!

"Postupak protiv Eichmanna ne smije se propitivati".

NEISTINA!!! Adolf Eichmann bio je Židov zadužen u Reichu za komunikaciju sa Židovima. Na postupku se jasno vidi njegova drogiranoost, kada veselo skakuće hvaleći se tobožnjim milijunima ubijenih Židova. Potpuni se zapisnici iz Tel Aviva dostupni na internetu. Postoji lažno dokumentarni, ali ipak razotkrivajući dvosatni film o tome postupku.

Klasić i opet jednim zločinom opravdava drugi zločin. I to iste strane!!! Ako smije genocid počiniti Truman, smije i Tito. Argumentum ad verecundiam. Cum hoc, ergo propter hoc.

"Ne napadam sve vjernike" znači, logički, "ne napadam možda samo jednoga vjernika a sve ostale napadam". Argumentum ad populum, jer Klasić računa da ga se neće pravilno shvatiti.

"Kako je katoličko svećenstvo reagiralo na osnivanje (NDH?)", Klasićeva otužnica. Praesumptio nocentiae; čim smo katolici, odmah smo ubojice. Anakronizam! Bijaše to divno proljeće; rat u Europi nigdje, ni vani, dobismo nezavisnost, moćni SSSR saveznik Njemačke, Poglavnik šalje Hrvatskoj bratskoj zajednici u SAD ploče s govorima na hrvatskom i engleskom, a koncem 1941. u Zagrebu izlazi kalendar za 1942. na 300 stranica s dvjema fotografijama na prvim stranicama uz podpis: Dva najveća muža Novoga doba; hrvatski Poglavnik dr. Ante Pavelić i predsjednik SAD Franklin Delano Roosevelt.

"Svećenici sudjelovali u prekrštavanju 250.000 Srba, koji su morali prijeći na katolicizam".

BRUTALNA LAŽ!!! Hrvatska je vlast sa svoje strane (Pavelić – Artuković) a Crkva sa svoje (Stepinac) zabranila svako nasilno prekrštavanje. Dapače, vlast je bila užasnuta navalom pravoslavnih tražitelja katoličenja i u tome često vidjela srebroljublje pravoslavnih bogataša. Stepinac je, ipak, dopustio katoličenje iz nevjere, ako bi to čovjeku, pravoslavcu, spasio život.

Nijednome Hrvat u nisu odgovarali lažnopokatoličeni Hrvati. Takve svinjarije može danas govoriti jedino Klasić. O tome je pitanju najbolje svjedočio udbinski župnik Moguš: "Vuka krsti – vuk u šumu".

Dakle, nikakve koristi od lažnoga katoličanstva. Sirotoga su Moguša antifašisti objesili 1945. u Crikvenici.

"Nije ubijalo katoličke svećenike zbog svećeništva".

STRAVČNA NEISTINA!!! tome što je bilo u Sloveniji svećenika – partizana, uzrok je u činjenici što su Slovenci uvijek bili jedan od glavnih stupova svake Jugoslavije pa je i titovstvo, obnovom Jugoslavije, radilo za Sloveniju.

"Svejedno, je li u Jasenovcu preminulo 10.000 ili 110.000 ljudi".

NEISTINA!!! Potonje je 11 puta veće od prvoga. Podijelimo li 10.000 s 11 pa još 11 pa još 11 i još jedanaest, to znači da nitko nije preminuo!!!

Koliko je hrvatske krvi, znoja i suza prolito zbog te laži!!! Nije svejedno, ako Klasićev gazda Goldstein piše, a ovaj se slaže, da je Jasenovac bio logor iztrjebe iz kojega se moglo izići samo slučajno ili ja dokažem da preminulih nije moglo biti više od 1.000. Preminulih, ne ubijenih! Uza stalan prolaz hrvatskoga naroda željezničkom prugom prema Beogradu, radove sa zatočenicima razmjene, odpuštaje. filmove i druge reportaže o Taboru, nadzor svjetskih povjerenstava...

Klasiću su ljudski životi nevažni, jer on traži svoj politički probitak. On je taj koji podcjenjuje prave žrtve!

"Prvi partizanski odred u Sisku bio je važan i zato ga je Tuđman proglasio dostojnim praznika".

NEISTINA!!! Anakronizam, mutatio gentis i magister dixit ipse. Tuđman je to učinio da bi uza se zadržavo titovce i time parirao Miloševićevoj jugofiliji i petokraki.

Riječ je o političkome zahvatu, koji nema sveze s poviješću. Sisački partizanski odred nije nikada počinio nijednu vojnu ili sličnu akciju.

Svojim je brojem on bio 10-ak pa i više desetaka puta manji, nego drugi titovski odredi. Nije imao pravoga oružja.

"Koga je slijedio sisački župnik, koji je travnja 1941. misu svršavao živio Adolf Hitler, živio Ante Pavelić; Krista ili antikrista (Klasić sugerira da je slijedio zlo, premda se čini da je Klasiću zlo sami Krist)?" Toga je mjeseca kancelar Hitler bio čovjek koji je Hrvatima dopustio i izborio nezavisnost a Poglavnik životni borac za nju i vrhovnik Države. Hitler je nakon pobjede kog Dünkirchena pustio Brite pobjeći i održao pred Reichstagom peti pomirljivi govor, luđački rasistički zaljubljen u Engleze, moleći, kao trenutni pobjednik, za mir. Britanska su glasila i to prikrila.

"Josip Broz Tito nije donosio zakone".

NAJRUŽNIJA NEISTINA!!! On je putem Tajnoga službenog lista SFRJ donosio zakone jače od onih Skupštine SFRJ.

"JBT nije postavljao dužnosnike".

NAJRUŽNIJA NEISTINA!!! On je dekretima postavljao najvažnije dužnosnike. Klasić nema pojma il se pravi blesav glede ustava FNRJ (SFRJ) o predsjedničkim ovlastima.

"Neki su ubijali jugo-diplomate".

NEISTINA!!! U oružanom običaju stradao je samo veleposlanik u Švedskoj Rolović, dokazani Udbin ubojica. I Stanković i Klasić skrivaju suštinu: Udbini su ubojice mali dio sustava i radili su po nalogu kompartije!!!

"Zato što se Obamu, T. Blaira i slične ne usuđujemo nazvati zločincima, zato Tito nije ratni zločinac".

NEISTINA!!! Argumentum ad verecundiam. Argumentum ad baculum. Ako je najveći moćnik ubojica, to znači da je manji ubojica nedužnik, to je logika Klasićeva. I to su ubojice uvijek s jedne strane!!! Oni smiju ubijati, Hrvati ne! Ni u obrani domovine!

"Pavelić je rekao borite se do kraja"

NEISTINA!!!

"Građanski je rat unutar neke države, pa postojanje i agresije ne umanjuje postojanje građanskoga rata".

NEISTINA!!! Ako strana zemlja organizira pobunu u mojoj, onda to nije građanski rat, nego izključivo agresija. Tako su titovci vodili agresiju na Kraljevinu Jugoslaviju i NDH. Tako su miloševićevci u Hrvatskoj bili dio agresije na Hrvatsku, radeći za agresorsku silu (ma sjetimo se samo njihovih parola, gdje je jedan srpski grob, tu je Srbija, Slobo...). Ženevske konvencije iz 1947. i (pogotovo 2.) dopunski protokoli uz njih iz 1977. to jasno opisuju. Moglo bi se govoriti o građanskome ratu jedino u SFRJ, ali pod pretpostavkom da se derogira pravo SRH na odcjepu i hrvatskoga naroda na nezavisnost. To Klasić i SDP stalno ponavljaju.

Svim studentima i ljudima koji vjeruju Hrvoju Klasiću izkazujem najdublji žal.

Joško, žalim, ako se potkrala koja tipkovna pogriješka. Brzina je bila.

Prihvaćam dalju raspravu.

Mladen

17. 5. 2015.

Glas Brotnja, 19. 5. 2015.

Kamenjar.com, 19. 5. 2015.

JOŠ O "ZNA NSTVENICIMA" (PO PUSIĆU) IZ DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

Iako se Mladen Ivezić sustavno prešućuje ipak se dobro zna za njegov rad. Jeste li primijetili kako je Zoran Pusić u zahtjevu za poništenje upisa Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u Registar udruga posebno izdvojio tri imena, navodnih znanstvenika: dr. sc. Stjepana Razuma, prof. dr. sc. Josipa Jurčevića i mr. sc. Mladena Ivezića. Nije izdvojio nekoga s doktoratom znanosti uz najpoznatije članove Društva predsjednika dr. Razuma i profesora Jurčevića nego baš Mladena Ivezića! Već sam reagirao na Pusićevu tvrdnju o svima nama kao "znanstvenicima". S obzirom da je to bila i posredna kritika HAZU što je u svoje redove primila jednog od tih "znanstvenika" obavijestio sam i predsjednika Akademije:

PREDSJEDNIKU HAZU-a

Poštovani predsjedniče HAZU-a

Kardinal Josip Bozanić, u homiliji prigodom obilježavanja 70. obljetnice Bleiburške tragedije poručio je:

"U našoj zemlji, natopljenoj krvlju, važno je tražiti istinu da ne bismo ostali zatvoreni u prošlost i stalno bili izlagani potpirivanju mržnje kojom se hrane ideologije zla. Očekujemo da se hrvatske institucije i pojedinci koji bi mogli tome pridonijeti zauzmu za sustavno iznošenje istine. Istina će nedvojbeno otkriti posljedice zločina, ali će dopustiti i da progovori nada, bez koje je budućnost zatvorena. "

Uvjeren sam da su Vam poznate mnogobrojne krivotvorine i uporaba velikosrpskog i jugokomunističkog mita o Jasenovcu u borbi protiv slobode hrvatskog naroda i njegove države. To i jeste zločin protiv hrvatskog naroda i hrvatske države.

Ovih dana je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upisano u Registar udruga. Vidjeti npr. tekst člana Društva Tomislava Vukovića:

Zasad utvrđeno 14.000 krivotvorina na jasenovačkome popisu, a za 20 tisuća 'pogubljene' djece ne postoji apsolutno ni jedan dokaz!

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/20319-t-vukovic-polustoljetni-ples-dinosauru-u-jasenovcu-2.html>

A to je samo manji dio onoga što se hrvatskoj javnosti otkriva zahvaljujući radu Društva.

Očekivano, takve spoznaje ne odgovaraju onima koji su radili na tim krivotvorinama ili im koriste, pa se javila nekakva Antifašistička liga koja traži od ministra uprave poništenje upisa Društva.

"Bez daljnijega podržavamo nepristrano prikupljanje podataka o svakom događaju iz prošlosti, pa tako i o Jasenovcu, no sasvim je druga stvar zanemariti sve postojeće podatke koji su skupljani desetljećima s različitih strana i iz nezavisnih izvora i proglašavati ih dijelom jedne zavjere nevjerojatnih dimenzija", kaže se u pismu Bauku koje potpisuje predsjednik Lige Zoran Pusić.

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/15078/Pusi%C4%87-pisao-Bauku-Izbri%C5%A1ite-Dru%C5%A1tvo-za-istra%C5%BEivanje-Jasenovca-iz-registra!.htm>

Očito je da Liga traži od ministra da se zaštite krivotvorine o kojima je riječ, tj. za iznošenje u javnost očitih krivotvorina se kaže kako *Društvo zanemaruje sve postojeće podatke koji su skupljani desetljećima s različitih strana i iz nezavisnih izvora.*

Kao da bi Društvo uopće i bilo osnovano da nisu krivotvorili mnoge činjenice i da su *svi postojeći podatci koji su skupljani desetljećima s različitih strana i iz nezavisnih izvora* bili istiniti.

Da ne bi bilo zabune da im upravo istina smeta Pusić piše ministru:

Djelovanje, objavljeni radovi i javne izjave ljudi koji stoje iza osnivanja toga Društva, poput Stjepana Razuma, Josipa Jurčevića, Mladena Ivezića i drugih, ukazuju da se radi o takvoj vrsti "znanstvenika".

Kako sam i sam član Društva i na mene se odnosi tvrdnja da sam "znanstvenik", a posredno se optužuje i HAZU jer je u svoje redove primila nekoga tko je navodni znanstvenik.

Meni je nešto takvo razumljivo samo ako dolazi od bolesnog čovjeka (kolega Pusić je matematičar, umirovljeni Viši predavač koji je u svojoj karijeri objavio jedan stručni rad – koji nije iz matematike). Zato sam zatražio mišljenje i od stručnjaka i od ministra Bauka, koji je također završio studij matematike.

Međutim, s obzirom da se radi o veoma utjecajnom čovjeku (sestra mu je podpredsjednica Vlade i ministrica) moja obaveza je da Vas obavijestim o mišljenju tako važne osobe kako sam ja "znanstvenik". Ne bi mi bilo drago da HAZU ima posljedice zbog toga što je u svoje redove primila "znanstvenika".

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Prilozi: PISMO MINISTRU; PISMO STRUČNJACIMA (Vidjeti: Mr. sc. Mladen Ivezić, Član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

<http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/je-li-zoran-usic-bolestan>)

Poznati komentator Damir Kalafatić, komentira sramotnu izjavu jednog od pripadnika stranke nasljednika komunističkih, tj. tzv. antifašističkih poslijeratnih ubojica tako što svoj tekst završava navodeći Mladena Ivezića:

GRBIN PEĐA I MRTVE VRIJEĐA!

Komemoracija u Bleiburgu "*nije žalovanje za žrtvama već žalovanje za propalom državnom tvorevinom, za NDH*", vrijeđajući i mrtve i žive rezolutan je glomazni SDP-'ustavotvorac' Peđa Grbin!

Tko zna, možda mu je prečesto konzumiranje opojnog napitka *Jacky-cola* kontaminiralo ionako tanke moždane vijuge.

Što bi mu na takvu prostačku uvredu mogao kazati veliki dio od onih 60.000 okupljenih na blajburškom polju (po 'Radmanu' tek 25 tisuća!), koji su došli oplakati svoje pobijene rođake jer za neobilježeni grob nikad nisu ni mogli ni smjeli doznati; zahvaljujući upravo ovakvim 'grbavim peđama'?

Pa, poručili bi mu:

"Srami se što vrijeđaš i mrtve ljude, balavče jedan neodgojeni!"

Ali, nastavlja taj politički redikul i dalje...

"Oni (vlada i sabor!, op. a.) koji doista žele žalovati za žrtvama užasnih zločina odlaze u Tezno, u Macelj i na Kočevski rog. Oni koji idu na Bleiburg žele iskoristiti današnji dan za *jeftine političke poene* i ne razmišljaju o tome da relativiziraju zločine počinjenje u NDH" – poručio je, što se poznavanja povijesne istine tiče, veoma grbavi Peđa Grbin!

Ako oni koji luksuznim limuzinama odlaze na Tezno, Macelj, Kočevski Rog, to ne rade zbog *'jeftinih političkih poena'* onda čemu taj licemjerni, javni nastup pred Radmanovim tv-kamerama, jeli to naglo probuđeni pijetet?

Ipak, možda su se Kukurikavci zabunili misleći da su došli pokloniti se 'virtualnim' žrtvama (trostrukog) logora Jasenovac ili kao što već godinama farizejski čine, klanjati se duhovima prazne Šaranove jame razvikanog ustaškog logora Jadovno!

Mogli su otići i do Hude Jame te pred Barbarinim Rovom razgledati pramenove ženskih kosa djevojaka, živih ugušenih u rudarskim oknima!

U jednu ruku Grbin Peđa ima i pravo kad govori o žalu za NDH jer oni, domobrani i ustaše, koji su – uz mnoštvo civila – predali oružje (zahvaljujući britanskoj nevjeri!) na blajburškom polju i sami postadoše civilima računajući na Međunarodne konvencije o elementarnim pravima zarobljenika.

Uzalud, i civili, i žene i djeca kao i razoružani vojnici dobiše od 'osvetnika' jednaku etiketu-ustaše, dakako, i jednak 'tretman'!

Ali 'na povratku kući', krvavim križnim putovima, nije ih dočekala ni majka ni Hrvatska domovina nego Titina Jugovina i okrutna partizanska smrt bez suđenja... jer *"da ih nismo sve pobili ne bi ni Jugoslavija mogla živjeti"* (Milovan Đilas).

A mjesta *'užasnih zločina'*, Tezno, Macelj, Kočevski Rog, Huda Jama-Barbarin Rov, a posebno Bleiburg i Križni Putovi ne samo da su bile strogo čuvane tabu teme dugih 45 godina Titine komunističke satrapije, nego je samo i spomen tih imena bio 'garancija' sudskog postupka (primjerice kod anti-'fašističkog' suca Ivana Fumiča!, op. a.) protiv narodnih izdajica jer su se drznuli ogoljeti opskurnu komunističku laž.

Dakle, u tih 45 godina Peđini ideološki preci bili su, eto, 'uskraćeni' plemenitog izražavanja pijeteta žrtvama koje su sami, bez suđenja, otpremili na onaj svijet zaoravši i prekopavši njihova stratišta.

Ipak, u znak 'pažnje' na preoranu zemlju posadili su cvijeće ali samo zato kako bi mirisnim cvijećem prekrili trag svom smradnom zločinu (vidi nalog partizanskog ministra UP-a, Vicka Krstulovića)!

A da nije bilo obrambenog Domovinskog rata i pobjede nad jugo-srbijanskim fašistima još i danas bi ostala zatrana i preorana sva ta partizanska stratišta pa se ni današnji Peđini Kukuriku komunisti ne bi nikomu trebali/mogli ispričavati niti bi, kao što danas farizejski čine, svoju plemenitu sućut ikomu mogli uputiti, jer:

Partizani su nakon ulaska u Zagreb za sobom, dakle, samo u Zagrebu i gradskoj okolici ostavili 120 masovnih, dakako, neobilježenih, 'tabu' grobnica.

To nije bilo nikakvo, ponajmanje antifašističko oslobođenje jer je uslijedio čitav niz zastrašujućih zločina nacističke provenijencije koje je iz 'pravedne osvete' proveo Titin komunistički režim – bez suđenja. Radilo se o čak 850, dakako, prikrivenih i neobilježenih stratišta u Hrvatskoj...koja polako dolaze na svjetlo dana.

S time se i desetljetne komunističke laži polako ali sigurno razgolićavaju pa se ni gorostasni Peđa Grbin – zadojen komunističkom ideologijom – ne bi trebao bojati gole istine jer samo istina oslobađa.

Ako je komunističkim lažima bio opijen neka se povijesnom istinom konačno i otrijezni...i, ako je imalo 'čovjek' trebao bi se barem okaniti vrijeđati nedužno pobijene ljude; oni se nisu ni živi mogli, a mrtvi se i ne mogu pred sudom braniti!

Bleiburg i blajburško polje nakon drugog svjetskog rata ostali su, nažalost, jedino mjesto gdje su domoljubni Hrvati mahom iz 'dijaspore' mogli izraziti svoj pijetet pobijenima i prešućenim grobovima svojih nedužno pobijenih rođaka jer u jugoslavenskoj Hrvatskoj to nisu ni smjeli ni mogli raditi; osim uz rizik stroge kazne i kazamata.

Uoči 15. svibnja svake godine, do 1990., svaki čudom preživjeli sudionik Križnih Putova dobio bi milicijski poziv na 'obavijesni razgovor' gdje bi mu tom prigodom 'organi' zaprijetili: *pratimo te, pazi sutradan što radiš i što govoriš!*

Mnogo njih, deseci tisuća, koji su pukom srećom umakli 'pravednoj ruci Peđinih komunističkih osvetnika' i pješice prijeđoše preko vrleti Dolomita i nađoše utočište po logorima u Italiji.

I gle čuda:

Godine 1947. kad je, primjerice, Argentina otvorila granice za prijam ratnih izbjeglica, pohitali su ti nesretnici u Genovu kako bi se ukrcali na brod spasa za daleku, tuđu zemlju. Tamo, u Genovi kod ukrcaja čekala ih je jugoslavenska, Budo Lončareva OZNA, koja je uz brižan nadzor talijanske policije odvajala muževe od žena i slala ih u Titinu Jugovinu, uglavnom pred streljački stroj!

A što se tiče žalovanja, žalosno je to što se iako onako gorostasno i korpulentno, Grbin Peđa ne može/ne želi suočiti sa svojom anti-'fašističkom' prošlošću pa smoći snage i barem pokloniti se na grobu don Mira Bulešića kojeg su njegovi 'istrijski' antifašisti zaklali 1947. godine.

Možda bi ga to, opijenog komunističkom ideologijom, konačno i otrijeznilo!

I za kraj, od relativizacije daleko je gore višestruko umnožavanje žrtava, pa bi bilo poželjno da drug Peđa pročita i slijedeće:

U radnom i sabirnom logoru Jasenovac, uključujući i logor u Staroj Gradiški, umrle su tijekom četiriju ratnih godina (1941. – 1945.) sveukupno 403 osobe (u Jasenovcu 262, a u Staroj Gradiški 141. osoba).

To je podatak koji je tadašnjoj jugoslavenskoj javnosti otkrio Brozov general Jefto Šašić, ali tek nakon Brozove smrti, 1986. godine, i to 20 godina nakon njegove spoznaje.

Naime, Savezni zavod za statistiku u Beogradu, na temelju Brozove naredbe, došao je do tog podatka 1966. godine, ali zbog tadašnjega pada Aleksandra Rankovića nije bilo uputno

izlaziti s njime u javnost, jer bi se uznemirili 'aveti' velikosrpske politike, što bi ugrozilo Brozovu političku moć.

No, nakon Brozove smrti, a na početku političkoga uspona Slobodana Miloševića, general Šašić izlazi u javnost s tim podatkom, ali ne radi istine, već kako bi njime dokazao kako su se i Broz i Savezni zavod za statistiku urotili u Jugoslaviji protiv Srba.

Taj podatak hrvatskoj javnosti donosi mr. Mladen Ivezić u svojoj najnovijoj knjizi, 'Titov Jasenovac'.

Evo jednog komentara Ivezićeve raščlambe nastupa Hrvoja Klasića. Kazimir mi piše:

Poštovani, iskreno sam Vam zahvalan na ovoj iscrpnoj analizi uvaženog mr. sc Mladena Ivezića, Njemu sam osobito zahvalan i nadam se pokretanju postupka za veleizdaju protiv H. Klasića. Čini mi se, to bi bilo najmanje što je trenutno moguće. Ove argumente širit ćemo svim dostupnim korisnicima interneta.

Vratit ću se na moje ismijavanje Pusićeve tvrdnje o nama "znanstvenicima" iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zapravo, dovoljno je bilo spomenuti da ti čudni antifaašisti tvrde za jednog tako poznatog povjesničara kakav je prof. dr. sc. Josip Jurčević kako je "znanstvenik" i svima bi bilo jasno da nešto nije u redu s ljudima koji tako nešto tvrde.

Iako je Jurčević autor (i) knjige *Nastanak jasenovačkog mita*, Zagreb, 1998., dovoljno je vidjeti njegov komentar nastupa Hrvoja Klasića, pa će biti jasno koliko je "antifašistima" nezgodno imati takovog znanstvenika za protivnika:

JURČEVIĆ: KLASIĆ JE UBOJICA ZA PISAĆIM STOLOM, ŠALJE DRUŠTVU UBILAČKE PORUKE

Hrvatskom se upravlja na krajnje kriminalan i razarački način, a u pozadini svih kriza pa i gospodarske leži duhovno vrijednosna kriza

Direktno, 18. 5. 2015., **Autor:** Petra Zahran

"Zapanjujuća je količina neznanja i zlonamjernosti koje su izrečene u emisiji. Čak je i Stanković bio šokiran", komentirao je povjesničar Josip Jurčević za direktno.hr jučerašnji nastup drugog povjesničara Hrvoja Klasića kod Aleksandra Stankovića u emisiji Nedjeljom u dva.

"Kada je riječ o pozdravu 'Za dom', on je postojao u raznim varijantama i svaki totalitarni sustav ga je koristio, jer je to ono što se sviđa narodu. Za dom se učestalo pojavljuje tijekom povijesti, a naročito u 19. stoljeću. Teško je pronaći neku budnicu bez toga, dakle koristi se u svim sferama, od pjesništva do politike. Razumljivo je da su mnoge političke stranke u Hrvatskoj krajem 19. i u 20. stoljeću koristile riječi 'Za dom'. Svatko tko je htio utjecati na javnost je koristio tu riječ, odatle i domobranstvo. Uzmimo za primjer glavno glasilo HSS-a. Ni HDZ ni SDP nemaju moć kakvu je imao HSS u prvoj Jugoslaviji i Antun Radić nije slučajno odabrao riječ Dom kao naziv lista, osvajajući time puk. Ustaški pokret koristio je niz tradicijske baštine kao i Komunistička partija. Ustaški režim koristio je cijelu abecedu, najbolje bi onda bilo da Hrvati ne govore niti ne pišu", komentirao je Jurčević

jučerašnje navode Klasića kako "Za dom spremni" nije starohrvatski već isključivo ustaški pozdrav.

Smatra kako je sve izrečeno u emisiji usmjereno na kompromitaciju Domovinskog rata, jer je 'Za dom spremni' korišten u najžešćem razdoblju 1991. godine.

"S pečatom RH i institucija pozdrav 'Za dom' je korišten u Domovinskom ratu bez ustaškog konteksta. Kao i krunica, to je bilo spontano, bez političke konotacije. Uvijek je ta riječ živjela u hrvatskom puku. Glavni cilj u ovoj emisiji je kompromitirati samostalnu hrvatsku državu koja je demokratska. Jugokomunističkom tezom iz 1941. i 1991. godine pokušava se kompromitirati Hrvatska, spajanjem s totalitarnim režimom kakav je bio NDH", ističe Jurčević.

"Naslijedene strukture iz komunizma i Jugoslavije banaliziraju zločine iz totalitarnog vremena"

Jurčević je istaknuo kako se potvrdila teza najpoznatije filozofkinje koja se bavi totalitarnim režimima Hannah Arendt.

"Glavni problem obnavljanja totalitarizma nisu Tito, Staljin ili Hitler pa čak niti izvršitelji, nego su glavni tzv. ubojice za pisaćim stolom, gdje pripada i Klasić. Takvi poput Klasića, daju intelektualnu potvrdu, pristaju služiti zlu i to najprije kada se zlo događa te ga onda pravdaju višim interesima. Još tragičnije je kada dođe do suočavanja sa zločinima, tvrdi ona, ubojice za pisaćim stolom na vrijeme sele u nove okolnosti i polako relativiziraju zločine i tu je opasnost ljudi poput Klasića. U Hrvatskoj postoje organizirane naslijedene strukture iz komunizma i Jugoslavije, koje su preuzele moć u svakom obliku. S jedne strane relativiziraju, banaliziraju i opravdavaju zločine iz totalitarnog vremena te simboliku, slijednike i metodologiju stavljaju u položaj da opet izvrše zločine", objasnio je.

Podsjetio je i na tezu političkog aktivista Elie Wiesela, koji je nedavno rekao kako 'onaj tko prešućuje žrtve, taj ih polako ubija'.

"Danas imamo prešućivanje na drugi način. Radilo se o koljačima, a Klasić kao ubojica za pisaćim strojem izriče presude o ljudima. Najveća pogubljenja u Jasenovcu ili Bleiburgu su bila sustavna, masovna i bez sudskih postupka. Vojnici su se vodili na stratišta, primjerice samo u Teznom je poginulo između 15 i 20 tisuća Hrvata. Niti za jednog nisu vođeni popisi, a kamoli da se utvrdi odgovornost. Danas kada vidimo mladog čovjeka, poput Klasića, koji je rođen 70-ih i formira se 90-ih, a posjeduje čvrstu pripadnost ubojicama za pisaćim strojem trebamo se zabrinuti za hrvatsku budućnost. Tu je riječ o javnoj televiziji koja šalje ubilačke poruke i afirmira ubojice za pisaćim stolom. Sam voditelj je smatrao kako su izrečene preradikalne teze koje je pokušao ublažiti. Tita nije proglasio diktatorom, što je neupitna činjenica. Svi su totalitarni režimi bili zločinački i radili masovna pogubljenja čime je kršeno niz prava", tvrdi Jurčević.

"Klasić je prepoznao da je za njegovu karijeru korisno biti dio 'ubilačkog stroja'"

Na temelju svega, ovakve događaje Jurčević smatra tragičnima za hrvatsku budućnost, jer je Hrvatska bogata zemlja.

"Prema procjenama bi trebali biti jedna od najbogatijih zemalja, a mi smo na pragu fizičke gladi i siromaštva. Hrvatskom se upravlja na krajnje kriminalan i razarački način, a u pozadini svih kriza pa i gospodarske leži duhovno vrijednosna kriza. Imamo nakaradnost institucija gdje predsjednik u Haagu svjedoči protiv države (Stjepan Mesić), Josipović blati

Hrvatsku u vanjskoj politici, a vlasti pokazuju otvorenu mržnju prema zemlji. Klasić je, kao obrazovan čovjek, svjestan u kojim okolnostima živi i prepoznao je da bi u njegovoj karijeri moglo biti korisno biti dio tog ubilačkog stroja", naveo je Jurčević.

Jurčević tvrdi kako, kada se provodi lustracija, postoje kriteriji sukladni onome što se primjenjivalo u svim bivšim komunističkim država od Njemačke do Srbije.

"Oni su civilizacijski, a ne revanšistički. Ne pita se koga će lustracija zahvatiti. Napravi se civilizirani kriterij i koga god zahvati. Bitni su kriteriji. Nevažno je ime i prezime, a uostalom jedan znanstvenik ne može u prvi mah reći koga će zahvatiti. Lustracija je potrebna društvu. Tko god je bio kompromitiran u totalitarizmu ne može biti djelatnik kojeg će plaćati porezni obveznici", zaključio je Jurčević komentarom na jučerašnju Klasićevu izjavu kako se prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman u lustraciji ne bi dobro proveo.

Na kraju spomenimo i prvog Pusićevog "znanstvenika" dr. sc. Stjepana Razuma, predsjednika Društva i to tako što ćemo pogledati kako je on nedavno prikazao spomenutu Jurčevićevu knjigu o Jasenovcu. Dakle jedan "Znanstvenik" o radu drugog "znanstvenika":

STJEPAN RAZUM: VELIKOSRBSKI JASENOVAČKI MIT

Hrsvijet, 23. 6. 2014.

Prikaz knjige: Jurčević, Josip. *Nastanak jasenovačkog mita. Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske*. II. izdanje. Niz: *Povijest*, sv. 1. Izd. Hrvatski studiji Sveučilišta u Zagrebu. Zagreb, 2005., 203 stranice.

Josip Jurčević objavio je 1998. godine knjigu gornjega naslova, a njezino drugo izdanje objavljeno je 2005. godine. Premda je vrijeme od prvog, a i od drugog izdanja već poprilično odmaklo, raspre koje su se oko jasenovačkoga sabirnog polja vodile u tisku proteklih godina, pokazuju da je Jurčevićeva knjiga itekako dobrodošla za poznavanje predmeta tih raspi, pa nije na odmet da se na sadržaj i zaključke te knjige ponovno podsjetimo.

Nakon *Uvoda* (str. 5–11), knjiga Josipa Jurčevića sastavljena je od tri dijela. Prvi je naslovljen: *Rezultati komisijских i antropoloških istraživanja te popisa žrtava rata* (str. 13–70). Drugi dio je: *Problem žrtava rata u demografskim djelima* (str. 71–112), a treći: *Problem žrtava Drugog svjetskog rata u historiografskim i publicističkim djelima* (str. 113–158). Nakon toga slijedi *Zaglavak* (str. 159–170), popis korištenih kratica (str. 171), popis izvora i literature (str. 172–180), pločni pregled brojčanih pokazatelja jasenovačkoga mita (str. 181), sažetak na hrvatskom (str. 183–186) i engleskom jeziku (str. 187–190), te *Pogovor* Dragutina Pavličevića (str. 191–192). Tu je još *Bilješka o piscu* (str. 193), a onda nadalje korisno *Kazalo osobnih imena* (str. 195–196) i *Kazalo zemljopisnih pojmova* (str. 197–199), te pregled sadržaja (str. 201–202).

Predmet Jurčevićeve knjige nije istraživanje sabirnog polja u Jasenovcu, kao takvog, i njegovih žrtava, već kritičko predstavljanje istraživanja i pisanja o njemu. Pisci koji su predmet Jurčevićeve obrade ne donose poimenične popise žrtava, već se "igraju" brojkama do te mjere da im brojčano razilaženje od 100.000 ne predstavlja nikakvu poteškoću.

Zbog toga je dobro u prikazu ove Jurčevićeve knjige početi od stranice 181. na kojoj je objavio pločni prikaz brojčanih pokazatelja jasenovačkoga mita. Taj prikaz nedvosmisleno

pokazuje da se u govoru o jasenovačkim žrtvama, izraženim u brojkama, radi uistinu o mitu, koji nema veze sa stvarnim povijesnim događanjima u razdoblju između 1941. i 1945. godine.

Broj žrtava	Godina nastanka	Autor
55	18. V. 1945.	Očevid u Jasenovcu kojeg je učinila <i>Anketna komisija</i>
481	lipanj 1964.	Antropološko iskopavanje stručne komisije
8.500 (do ožujka 1942.)	31. III. 1942.	Direktiva Josipa Broza Operativnom štabu NOP-a za Bos. Krajinu
8.500 (do ožujka 1942.)	4. IV. 1942.	Pismo Josipa Broza Izvršnom komitetu Komunističke internacionale
30.000 do 40.000	1989.	Franjo Tuđman
50.000	1992.	Vladimir Žerjavić, jugoslaven koji nastoji izjednačiti krivnju Hrvata i Srba kako bi očuvao Jugoslaviju
200.000 do 300.000 (do pred kraj 1942.)	1942.	<i>Brošura</i> PO AVNOJ-a
480.000 do 900.000	1986.	Antun Miletić, velikosrbin
500.000 do 600.000	1946.	<i>Zemaljska komisija</i>
500.000 do 600.000	1986.	Jefto Šašić, umirovljeni general JNA-a i član Savjeta Spomen-područja Jasenovac
500.000 do 700.000	1989.	Vladimir Dedijer, velikosrbin
550.800	15. XI. 1961.	<i>Komisija SUBNOR-a</i> Bos. Dubica
600.000 (do 1943.)	1945.	<i>Državna komisija</i>
700.000	8. X. 1989.	Srboljub Živanović, jedan od trojice antropologa koji su vodili istraživanje 1964.
700.000	1974.	Radovan Trivunčić, velikosrbin

900.000 (do 1943.)	18. V. 1945.	Milan Duzemlić, bilježnik u občini Jasenovac, te zatvorenik, svjedok Anketnoj komisiji
1.110.929	1990.	Radomir Bulatović, velikosrbin
1.400.000	18.V. 1945.	Mihajlo Marić, svjedok Anketnoj komisiji

Čitatelj ne može ne uočiti brojku od 55 žrtava koje su posvjedočili članovi "Anketne komisije", koja je djelovala u sklopu Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, s ciljem da prouči baš samo jasenovačko sabirno polje. Nasuprot te brojke, koja je očevitom utvrđena, stoji brojka od 1.400.000 navodnih žrtava koju je taj istoj Anketnoj komisiji rekao svjedok Mihajlo Marić. Dakle, u istom danu, na istom mjestu pojavljuju se dvije krajnje brojke koje se ne mogu nikako uskladiti. Prva je utvrđena očevitom nekoliko ljudi, a druga je plod mašte jednog čovjeka koji je preuzetno rekao brojku koju nije mogao, niti znao ičim podkrijepiti.

S obzirom na činjenicu da danas znamo da je nakon navedenoga očevida Anketne komisije sabirno polje u Jasenovcu služilo novoj komunističkoj vlasti za uništavanje hrvatskoga naroda, jer su tu završavale mnoge povorke križnoga puta, kosti žrtava su pomiješane, pa je onda i iskapanje 1964. godine donijelo na svjetlo dana veći broj žrtava. Na primjeru Jasenovca očevitna je svirepost pobjednika koji je sve svoje zločine i učinjene gnjusobe pripisao poraženoj strani.

Pisac, dakle, u prvom dijelu knjige piše o radu Državne komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, koja je osnovana već 30. studenoga 1943., da bi tijekom 1944. bile osnovane Zemaljske (republičke) komisije, a onda i one niže razine (okružne, sreske i občinske). Komisije su zadani posao obavile u roku od samo jedne godine, od sredine 1945. do sredine 1946. godine. Državna je komisija objavljivala *Priobćenja* o plodovima svoga rada. U tim je *Priobćenjima* uočljiva drastična neobjektivnost, terminološka i interpretativna ideologiziranost, te jednostranost, kako je to dobro uočio pisac (str. 25). Stoga tim *Priobćenjima* kao povjesničkom izvoru treba pristupiti s velikim znanstvenim oprezom. Zemaljska komisija Hrvatske posebno se posvetila istraživanju sabirnog polja u Jasenovcu, pa je i objavila knjigu "Zločini u logoru Jasenovac" (1946.). Samim se naslovom sugestivno upućuje čitatelja da se tu radi o zločinačkom logoru, bez obzira na to što je u samoj knjizi objavljen nacrt sabirnog polja s tumačenjem pojedinih gospodarskih zgrada. Tako iz te knjige vidimo da se unutar sabirnog polja nalazi šest industrijskih pogona: ciglana, lančara, pilana, kožara, rafinerija i električna centrala. Osim toga, tu je dvadesetak zanatskih radionica: bravarija, limarija, kovačnica, strojobravarija, alatnica, tokarija, puškara, precizna mehanika, montaža, automehanika, remenarija, kolarija, stolarija, krečana, ugljenara, drvvara, krpara, krojačnica, keramika, a onda nadasve veliko gospodarstvo (ekonomija): mljekara, mesnica, ledara, pekara, štale, svinjci, konjušnica, peradarnik, pčelarnik i vrtlarija. Za dovoz sirovina i odvoz proizvoda koristili su se brodovi, splavi, željeznica i kamioni, čiji su pristupi bili izravno povezani sa sabirnim poljem. Kad Komisija dalje piše o broju žrtava, to postaje igra brojkama, koje nemaju ni najmanje vjerodostojnosti, jer nakon pojedinačno iznesenih brojki daje se zbroj koji višekратно prelazi stvarni zbroj. Zapravo, te brojke ne treba ni spominjati, jer one nemaju

cilj ustanoviti žrtve, već opravdati tadašnju politiku državne vlasti. Svi činovnici i istražitelji morali su brojke prilagođavati zadanim okvirima službene politike.

Tom su cilju služila i tri popisa žrtava rata, 1946., 1950. i 1964. godine, od kojih onaj prvi, iz 1946. godine, vjerojatno nije niti učinjen, budući da o njemu saznajemo samo iz naknadnih spominjanja, ali nitko nije predočio stvarni popis žrtava, već je naknadno smišljen upravo radi potvrde izmišljenih brojki. Znakovito je to da se stvarni rezultati tih popisa kriju; navode se samo brojke, ali ne i imena osoba koje su stradale.

Službenu komunističku politiku trebala su potvrditi i sama istraživanja grobišta (antropološka istraživanja), koja su prvi put provedena tek 20 godina nakon rata, tj. 1964. godine. Treba uočiti da je to vrijeme koje je prilično odmaklo, kako od ratnoga, tako i od poslijeratnoga logora. Ta je činjenica zasigurno išla na ruku svirepim komunističkim vlastodršcima da su žrtve koje su oni prouzročili nakon rata, mogli lako pripisati svojim ratnim protivnicima, ustašama. No, i usprkos tome, djelomična istraživanja grobišta nisu potvrdila napuhane lažne brojke. Drugo istraživanje bilo je 1976. godine, ali bez iskapanja. Učinjeno je samo zrakoplovno snimanje područja. Treće istraživanje obavljeno je u travnju 1984., kada je samo provjereno sedam mjesta na koja su upućivali snimci kao moguća grobišta.

U drugom nas dijelu pisac upozna je s problemom žrtava rata u demografskim djelima. Ovdje je po naravi znanstvene discipline – demografije još više riječ o brojkama. No, važno je u brojčanim podatcima razdvojiti dvije stavke, a to su demografski gubitci rata i neposredne ratne žrtve. Treća stavka koja je u žarištu promatranja pisca su pak samo žrtve sabirnog polja Jasenovca. No, kako je pisac dobro uočio, demografima je unaprijed zadana brojka od 1,7 milijuna gubitaka stanovništva, koju je brojku partizanski maršal Tito izgovorio u svibnju 1945. u Ljubljani, pa su svi jugoslavenski demografi morali kasnije prilagođavati svoje izračune toj brojci. Prvi demografski izračun gubitka stanovništva, koji je trebao znanstveno potvrditi Titovu brojku, učinio je student matematike druge godine, Vladeta Vučković, negdje u proljeće 1947. godine. Njegov izračun iznosi upravo 1.700.000 duša gubitaka.

Znanstveni pristup proučavanju žrtava rada učinio je Bruno Bušić sa svoja dva rada iz 1966. i 1969. godine. On je time dirnuo u komunističku dogmu, pa je na kraju zbog toga i životom platio (1978.).

Od pojedinaca koji su se bavili izračunom gubitka stanovništva i žrtava rata treba još istaknuti Bogoljuba Kočovića (1985.) i Vladimira Žerjavića (1989.). Jurčević je dobro uočio kako je kod njihovih izračuna bitnu ulogu odigrala njihova motiviranost. Kočović je po političkom uvjerenju velikosrbin, pa je kod izračuna gubitaka i žrtava bio motiviran srbskim nacionalnim probitcima, a to znači da mu polazište nije bilo objektivno, već ponavljano stajalište kako ustaška politika dovodi do istrebljenja Srba, pa je nedopustivo da bi Hrvati ponovno imali svoju državu jer bi opet izazvali istrebljenje Srba, o čemu, eto, svjedoče njegove brojke. Žerjavić je pak po političkom uvjerenju jugoslaven. Vidjevši da su temelji Jugoslavije uzdrmani, a uzrok tome je vidio u različitim brojkama žrtava, nastojao je izjednačiti krivnju Srba i Hrvata tako da je Hrvatima pripisao oko 50.000 žrtava prouzročenih u Jasenovcu, a Srbima, gle čuda!, oko 50.000 žrtava prouzročenih u Bleiburgu. Dakle, krivnja je pola-pola, pa nitko nema razloga za nezadovoljstvo i za rušenje Jugoslavije. Žerjavić je u svojoj političkoj kratkovidnosti mislio da su brojke uzrok, a nije uočio da su one samo sredstvo velikosrbske politike. Pisac je zaključio kako Kočovićeva i

Žerjavićeva knjiga po svome pristupu predstavljaju neznanstvena djela s naglašenom političkom motivacijom.

Konačno, u trećem dijelu knjige Jurčević predstavlja bitne značajke knjiga i članaka pojedinih pisaca koji su se bavili žrtvama rata i posebno žrtvama sabirnog polja u Jasenovcu. To su knjige Jure (Đorđe) Miliše (1945.), Viktora Novaka (1948.), Andrije Ljubomira Lisca (1956.), Vladimira Dedijera i Antuna Miletića (1989.), Fikrete Jelić-Buntić (1977.), Dragomira Džoića (1980.), Narcise Lengel-Krizman (1985. i 1986.), ponovno Antuna Miletića (1986. i 1987.) kao i Vladimira Dedijera (1987.), Dragoljuba Živojinovića i Dejana Lučića (1988.), Milana Bulajića (1988. i 1989.), te Franje Tuđmana (1989.). Uz svako prikazano djelo pisac ističe njegovu značajku u smislu znanstvenosti ili neznanstvenosti. Tako za knjigu Đorđa Miliše piše da je zasićena uglavnom negativnim emotivnim stavom prema situaciji u logoru (str. 116). Knjiga jugoslavena Viktora Novaka je običan politički pamflet. Koristeći mnoge riječi i složenice emotivnog podrijetla koje ne pripadaju znanstvenoj terminologiji, Novak na svađalačkoj razini optužuje "ustaše i klerofašiste" (str. 122), stoga njegova knjiga "Magnum crimen" nema vjerodostojnost znanstvenog djela. Andrija Ljubomir Lisac objavio je kvalitetan znanstveni rad u kojem obrađuje okolnosti organiziranoga iseljavanja Srba iz Hrvatske u Srbiju (str. 125). Kad o istom predmetu pišu Vladimir Dedijer i Antun Miletić, oni svoj rad temelje na velikom broju različitih svjedočenja i isprava. No, sa znanstvenog motrišta tu se za znanost pojavljuju netipični problemi, jer nije moguće utvrditi porijeklo i vjerodostojnost tih svjedočenja i dokumenata (str. 126). Knjigu Fikrete Jelić-Buntić pisac ocjenjuje ocjenom koju je napisao Franjo Tuđman, a to je da se Jelić-Buntić nije usudila izaći iz sumračja jasenovačkog mita (str. 130). Za magistarski rad Dragomira Džoića može se utvrditi da je to jad i bijeda od znanosti. Obći pristup Narcise Lengel-Krizman, usprkos tome što u svom radu o ženskim sabirnim logorima daje niz objektivnih i korisnih podataka, ne probija politički zadane okvire. Drugi njezin rad, o sudbini Roma, zasićen ideološkim pristupom [...] nema nikakvu znanstvenu vrijednost (str. 136). U posljednjem desetljeću postojanja Jugoslavije, kad se već nazirao njezin kraj, problem žrtava rata sveden je na sabirno polje Jasenovac, ili još točnije, na broj žrtava u Jasenovcu. Taj trag slijedi i Antun Miletić u svom trosveščanom radu o Jasenovcu. Pogovor prvoj njegovoj knjizi napisao je umirovljeni general pukovnik tzv. JNA i član Savjeta Spomen-područja Jasenovac, Jefto Šašić koji polazi od jednostavno protumačene političke ugroženosti Jugoslavije [...] pa on jasenovačke žrtve i ulogu Miletićeve knjige promatra kao vrstu oružja pomoću kojeg se Jugoslavija može spasiti (str. 138–139). Uvod i pogovor pisca Antuna Miletića, inače pukovnika tzv. JNA, ostao je u istim konceptijskim odrednicama kao i predgovor J. Šašića. Ni jedan od tih tekstova (ukupno šezdesetak stranica) ne temelji se na dokumentima, koji su u istim knjigama objavljeni na približno dvije tisuće stranica (str. 139). Prema tome, dokumenti objavljeni u Miletićevoj trosveščanoj knjizi imaju vrijednost povijesne građe, dok autorski dio teksta nema ni vanjske niti unutarnje značajke znanstvenog rada, zaključuje Jurčević (str. 143). Knjige "Vatikan i Jasenovac" Vladimira Dedijera, "Varvarstvo u ime Hristovo" Dragoljuba Živojinovića i Dejana Lučića, te "Ustaški zločini genocida..." Milana Bulajića obilježene su agresivnim stilom pisanja, te znanstvenom neutemeljenošću izloženih konceptija i primijenjenih metoda (str. 144). U sva tri rada najveći dio prostora zauzima pokušaj dokazivanja velikog i planiranog genocida koji je navodno izvršen nad Srbima, te stavljanja glavne odgovornosti na Katoličku crkvu kao idejnog pokretača i ustaša kao izvršitelja (str. 144). Dedijerova knjiga ipak je korisna za proučavanje načina kako su velikosrbi širili istinu o genocidu koji su Katolička crkva i

ustaše izvršili nad približno milijun Srba (str. 145). Knjiga D. Živojinovića i D. Lučića je pak očigledan primjer djela koje pokazuje kako titula sveučilišnog profesora ne daje jamstvo da će rad uvažavati barem donju razinu znanstvenog pristupa (str. 147). Milan Bulajić je kod pisanja motiviran stavom, kako je Andriji Artukoviću, bivšem ministru Nezavisne Države Hrvatske, trebalo suditi za zločine genocida, a ne za odgovornost radi nekoliko pojedinačnih ubojstava (str. 147).

Velikosrbsku megalomaniju i podpuno neznanstveni pristup pitanju ratnih žrtava, koji se pretvorio u velikosrbski jasenovački mit, prekinuo je Franjo Tuđman svojom knjigom "Bespuća povijesne zbiljnosti" (1989.). On uočava nastanak i prati rast jasenovačkog mita, kojemu se svrha sastoji u tome da bude podlogom teoriji o genocidnosti svakog hrvatstva. No, ni kod te knjige, tvrdi pisac Jurčević, ne radi se o znanstveno-istraživačkom radu, nego o raspravi koja ima filozofsko-povijesna polazišta i namjere (str. 153). Ona je ipak znanstveno djelo koje se izravno suprotstavilo sustavnom stvaranju jasenovačkoga mita.

Treba reći da se početak stvaranja jasenovačkog mita vremenski poklapa s osnivanjem spomen-područja u Jasenovcu, a to su 1960-e godine. Tako su te dvije stvarnosti bile i ostale u izravnom suodnosu. Stoga i danas, nakon što su u Hrvatskom obrambenom ratu podkresana krila velikosrbskoj zamisli, Spomen-područje Jasenovac trajni je podsjetnik na velikosrbski jasenovački mit, tim više što je sadržaj tog područja postojanje samo ustaškog ratnog sabirnog polja, a nije i postojanje poslijeratnog komunističkog logora mučenja i ubijanja.

Pisac Jurčević u zaglavku knjige ističe kako se temeljna značajka proučavanja žrtava Drugoga svjetskog rata u komunističkoj Hrvatskoj (i Jugoslaviji) sastojala u odlučujućoj ovisnosti i povezanosti ove teme s političkim interesima i zahtjevima jugoslavenske vlasti (str. 159). Glavnina pisanih radova obilježena je jednostranošću i neznanstvenošću, a ideološke složenice bile su nadomjestak za utvrđivanje objektivnih činjenica i uzročno-posljedičnih obrazloženja (str. 161). Pitanje žrtava rata u cijeloj tadašnjoj Jugoslaviji postupno se svodilo na područje Hrvatske, tj. na broj srbskih žrtava u jasenovačkom sabirnom polju. Sav je taj postupak imao za cilj pritisak na Hrvatsku, kako se Hrvati u jugoslavenskoj krizi, koja je po nekima započela već 1960-ih godina, ne bi usudili pomisliti na vlastitu državu.

Pisac Jurčević je ovim svojim radom sažeto i pregledno predstavio nastanak i razvoj jasenovačkog mita koji je nastao radi potrebe velikosrbske politike u Jugoslaviji. Sadržaj knjige je podkrijepljen sa 448 podnožnih bilježaka, što tome djelu daje obilježje izvornoga znanstvenoga rada. Ali ne samo to, njegova se znanstvenost očituje na svakoj stranici knjige, na kojima pisac objektivno i trijezno prosuđuje svaki doprinos, ali i svaki nedostatak pojedinih obrađenih pisaca. Ova bi knjiga trebala biti trajni priručnik svima onima koji pokušavaju bilo što reći o ratnom sabirnom polju u Jasenovcu.

S druge strane, Jurčević ustvrđuje kako mnogobrojni i obsežni radovi o žrtvama rata nisu donijeli znanstvene i objektivne rezultate, pa je pred sadašnjim i budućim znanstvenicima zadatak da konačno istraže i napišu znanstvene demografske i žrtvoslovne radove o žrtvama Drugoga svjetskog rata i poraća.

Objavljeno u: Marulić, 47./2014., br. 1–2 (259), str. 177–184.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kultura/74-knjigozori/32796-stjepan-razum-velikosrbski-jasenovaki-mit>

STJEPAN RAZUM: ŽRTVA KOMUNISTIČKOGA TOTALITARIZMA

'Novinara godine' Branka Mijića veliki vođa naučio je da ustaše jedu djecu pa nema potrebe u to sumnjati.

Nekadašnji glavni urednik "Novoga lista" i od strane Hrvatskoga novinarskog društva proglašen za novinara godine Branko Mijić obrušio se u svome uvodniku 14. svibnja 2015. na svoga kolegu, također nekadašnjega novinara "Novoga lista", Igora Vukića. Predbacuje mu njegov novinarsko-istraživački rad oko neriješenoga pitanja jasenovačkoga logora. Ismijava njegove tvrdnje i pokušava pokazati besmislenost njegovih istraživačkih rezultata i novih spoznaja koje temelji na tim rezultatima. Mijićevo neprihvatanje Vukića i njegova novinarskoga istraživačkoga rada proizlazi iz činjenice potpunoga razilaženja dvaju novinara u pogledu na stvarnost u kojoj živimo. Nagrađeni novinar Mijić okovan je mentalnim sklopom komunističkoga totalitarizma koji ne dopušta autonomiju znanosti, kulture, umjetnosti, koji ne dopušta narodima živjeti njihovu samobitnost i koji ne dopušta demokratsko ponašanje, već svaki dio ljudskoga života želi podrediti ideji velikoga vođe. Stoga Branko Mijić zaziva "isključenje iz javnoga života", kako su to totalitarni komunisti sustavno učinili 1945. prema drugačijima od njih, a pomoću oznaške i udbaške hobotnice nastavili su to činiti do 1990. godine. Novinar Mijić dokaz je da je ta žilava zvjerka hobotnica, i ne samo u njegovim željama, još uvijek hrvatska stvarnost.

Novinar Mijić ne može zamisliti da bi ustaša mogao nositi dijete, pomoći čovjeku, biti jednostavno čovjek, jer Mijića su naučili da je ustaša monstrum, da je to biće koje jede djecu, a nikako joj pomaže. Jadan Mijić, teško je opterećen svojim djetinjim slikama i nije mu lako! Novinar Mijić žrtva je komunističkog totalitarizma, a vjerojatno je i sam tome kriv, jer se nakon teškoga djetinjstva mogao i sam potruditi spoznati pravo stanje stvari. Da se imalo potrudio, lako je mogao doznati da one "činjenice" kojima on raspolaže, nisu ništa drugo do čista izmišljotina. Tako on uspoređuje Jasenovac s Auschwitzom, što je neusporedivo. Navodi brojku od 83.145 žrtava ratnoga jasenovačkoga logora, što je netočno, jer sama ravnateljica JUSP-a Jasenovac Nataša Jovičić je na Prekršajnom sudu u Kutini ove godine, na upit državne odvjetnice, izjavila da se rasprava o broju jasenovačkih žrtava može voditi. Istraživački novinari i povjesničari obznanili su hrvatskoj javnosti da se na tom popisu nalazi barem 14.000 "klonova", tj. umnoženih žrtava. Mijić se zatim nadasve čudi kako Vukić može očekivati dokaze, tj. posmrtno ostatke za tu brojku! Njemu, Mijiću, nisu potrebni nikakvi dokazi, on slijepo vjeruje. Nekada je vjerovao velikom vođi, a komu danas vjeruje nije poznato. No, svakako nekomu vjeruje jer sam se ne trudi doći do istine.

Da, uistinu posmrtnih ostataka tako velikoga broja ratnih žrtava na području Jasenovca nema. No, ima nešto drugo, ima dokaza za žrtve poratnih smaknuća na tom istom području Jasenovca. O tome svjedoče logoraši komunističkoga režima, o čemu se može čitati u najnovijoj raspravi Stipe Pilića i Blanke Matković, koji obrađuju poslijeratni logor Jasenovac. Te su činjenice poznate Vukiću, ali Mijiću nisu! Vukić kao i mnogi istinoljubivi tražitelji istine isto tako zna da postoje dokazi o mnogim pogubljenjima, ali na drugim mjestima, i svatko ih može lako vidjeti, pa tako i Mijić, samo ako upiše u bilo koju mrežnu tražilicu pojmove "Barbarin rov", "Huda jama", "Kočevski Rog", "Tezno", "Jazovka" i slično. Iz svega toga nije nimalo čudno ako se Vukić posvetio istraživanju Jasenovca za koji su Mijićevo duhovni vođe govorili i još uvijek govore da je najveće grobište jednoga

susjednoga naroda, a dokazi o tome nedostaju. Ima li nešto čudno u tome da istinoljubivi čovjek, a k tome još istražitelj, želi doći do dokaza nekih ustaljenih tvrdnji i istina! To može biti čudno jedino nagrađenom novinaru Mijiću.

Mijić se, osim toga, čudi što se ministar Arsen Bauk drži Ustava i Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda! Premda je poštivanje Ustava i zakona svetinja za jedno uređeno demokratsko društvo, po Mijiću se i Ustav može kršiti, ako je u pitanju čuvanje njegovih djetinjih slika i ideoloških matrica. Zapamtio je on dobro da mu je veliki vođa rekao kako se ne treba k'o pijan plota držati zakona. Mijićev tekst upućuje čitatelja na zaključak da čovjeku ne smiju biti važne činjenice, pa čak ni one stečene vlastitim iskustvom, jer on očekuje da se čovjek odrekne, ne samo svoga iskustva, već i svoga života za volju velikoga vođe.

Eto, nagrađeni novinar Mijić koji je naš suvremenik, barem tijelom, duhom je još uvijek u totalitarističkom oklopu mračnih totalitarizama XX. stoljeća. I takav čovjek stvaratelj je javnoga mnijenja, takav čovjek nagrađen je od svoje strukovne udruge! Za razliku od Mijića, novinar Vukić jest novinar slobodnoga društva, koji odiše duhom demokratskoga ozračja, koji voli svoj narod i svoju domovinu. On je istraživački novinar kakvih malo imamo u hrvatskome društvu. Za razliku od Mijića, Vukić je izabrao teži put novinarske struke, i vjerojatno nikada ne će dobiti novinarsku nagradu.

Novinar Igor Vukić, koji je tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, i ja kao njegov predsjednik pozivamo novinara Branka Mijića na raspravu o spornim pitanjima, jer samo razgovorom i argumentiranom raspravom možemo doći do istine, što bi trebao bit cilj svima nama koji živimo u svojoj voljenoj Republici Hrvatskoj.

Stjepan **Razum**,

predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Objavljeno: RAZUM, Stjepan. Žrtva komunističkoga totalitarizma. Pn: 'Novinara godine' Branka Mijića veliki vođa naučio je da ustaše jedu djecu pa nema potrebe u to sumnjati. Nn: Stajališta. U: Hrvatski tjednik, 2015., br. 556, od 21. V. 2015., str. 30–31.

Glas Brotnja, 21. 5. 2015.

Kamenjar.com, 21. 5. 2015.

DR. SC. STJEPAN RAZUM, PREDSEDNIK DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, pročelnik je odjela Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu Hrvatskoga državnog arhiva, koji je izazvao pravu paniku u "antifašističkim" i velikosrpskim redovima kada je dao intervju *Vrijeme je da srušimo velikosrpski mit o Jasenovcu* u Hrvatskom listu 9. kolovoza 2012.

Taj intervju dan je i u mojoj knjizi "Zabranjeni akademik", Zagreb, 2012., tj. dano je poglavlje na kraju knjige "Dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist". Pored intervjua dan je i tekst Ivica Marijačića *NE MOŽE SE komunističkim dogmama protiv razuma i Razuma* (Hrvatski list, 30. 8. 2012.) koji je predstavlja komentar na napade na dr. Razuma. A da se doista radilo o pravoj panici pokazala je činjenica što su protiv dr. Razuma ustali takove povijesne "veličine" kao što su bili veleposlanik Republike Srbije u RH, kao i tadašnji Predsjednik RH Ivo Josipović!

Slobodno možemo reći da je u tom intervjuu dr. Razum dao načela na kojima se zasniva prošle godine osnovano, a nedavno i upisano u Registar udruga *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* čiji je on predsjednik, a svi ti napadi na njega su pokazali kolika je potreba za osnivanjem jednog takovog društva.

Čitatelji su sigurno pročitali mnogo njegovih tekstova, pa bih ga ovom prigodom želio predstaviti s dva članka koja nisu objavljena nigdje osim na stranicama Društva:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2015/05/uzrok-smrti-djece.pdf>

https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2015/03/razumstjepan_cinjenice-su-vazne.pdf

Stjepan RAZUM

Činjenice su itekako važne

Osvrt na članak: CIGLENEČKI, Dražen. *Sudac: Službeni broj žrtava Jasenovca – nije relevantan*. Nn: *Subjektivni osjećaj. Obrazloženo zašto Miljak nije kriv zbog prijatnji Nataši Jovičić*. Pn: *To što Nataša Jovičić izjavljuje da se uplašila i da je mail pun mržnje, ne znači da su okrivljenici počinili prekršaj, za koji ih se tereti, jer se radi o subjektivnom osjećaju iste, obrazlaže presudu sudac Strniščak*. U: *Novi list*. Rijeka, 69./2015., br. 22.011, subota, 28. II. 2015., str. 6.

Članak u cijelosti slovi:

Zagreb. Ne postoji samo jedna, službena istina o ustaškom logoru Jasenovac, koju svi u Hrvatskoj moraju priznati. Taj implicitni zaključak najvažniji je dio odluke kojom je Prekršajni sud u Kutini predsjednika HČSP-a Josipa Miljka oslobodio optužbe da je uvredljivom mail porukom Nataši Jovičić, ravnateljici Spomen područja Jasenovac, prekršio Zakon o suzbijanju diskriminacije.

Miljak je 1. prosinca 2013. napisao Nataši Jovičić mail pod naslovom "Vi širite četničku propagandu" u kojem je ustvrdio da ona laže o broju žrtava logora Jasenovac i vrlo grubo je napao da pripada antihrvatskoj kliku. Općinsko državno odvjetništvo u Kutini odbacilo je kaznenu prijavu protiv njega, ali ga je tužilo prekršajno, tražeći da ga se kazni s 20

tisuća kuna, te još i stranku kojoj je na čelu kao pravnu osobu sa 100 tisuća kuna. Prvostupanjski sud, međutim, zbog nedostatka dokaza nije prihvatio tu tužbu a jako je zanimljivo kako je došlo do toga. I to ne toliko ocjena suca Roberta Strniščaka da spornim mailom nije povrijeđeno dostojanstvo ravnateljice Spomen područja Jasenovac.

Grube riječi u mailu.

"Neosporno[!] je da su u mailu korištene grube riječi, ali nema nikakvih prijetnji, nema poticanja na mržnju i nasilje, nema riječi koje bi objektivno mogle prouzročiti strah, niti riječi kojima se vrijeđa nečije dostojanstvo. To što Nataša Jovičić izjavljuje da se uplašila i da je mail pun mržnje i što smatra da je povrijeđeno njezino dostojanstvo, jer je izvrijeđana i ponižena i ona i funkcija ravnateljice, ne znači da su okrivljenici počinili prekršaj za koji ih se tereti, jer se radi o subjektivnom osjećaju iste", navodi se u obrazloženju presude.

No, ako u slučaju žalbe državnog odvjetništva Visoki prekršajni sud u Zagrebu potvrdi tu presudu, ona bi mogla imati dalekosežne [posljedice] zbog dijela u kojem se relativiziraju službeni podaci o žrtvama Jasenovca. Miljak se, naime, branio na sudu da je brojka od 83 tisuća[!] žrtava koliko su ih poimence popisali u Spomen području Jasenovac, neistinita. Predsjednik HČSP-a smatra da [je] u tom logoru pogubljeno najviše tri tisuće ljudi, a pritom se pozvao na članke i knjige nekolicine autora.

Revidiranje slike.

"Logor je zatvoren 1951. godine i u njemu je do tada stradalo i dosta Hrvata koji su bili na Križnom putu", rekao je Miljak u svojoj obrani pred sudom, a za svjedoke je predložio Mladena Ivezića, Stjepana Razuma, Igora Vukića i Tomislava Vukovića. Riječ je o istraživačima koji u svojim tekstovima bitno revidiraju uvriježenu sliku o logoru Jasenovac. Sudac Strniščak spomenutu je četvoricu ispitao, [nije istina!, op. SR] a proučio je i dokumentaciju koju su mu oni donijeli. "Sud zaključuje da je Josip Miljak navedeni mail poslao zbog toga što se nije slagao s podacima koji se odnose na broj žrtava logora Jasenovac i koji se očito znatno razlikuju, a što Miljak i dokazuje izvodima iz više publikacija raznih autora", složio se sudac Strniščak da se podatak o 83 tisuće žrtava Jasenovca ne može uzeti kao jedini relevantan. Inače, Miljak je koalicijski partner HDZ-a i njegova stranka je podržala predsjedničku kandidaturu Kolindu[!] Grabar-Kitarović.

U posebnom okviru izdvojeni tekst je naslovljen: *Miljkov mail ravnateljici Spomen-područja Jasenovac*, a cijeli tekst slovi:

"Vi jako dobro živite od svojih laži, jer vas hrvatska država plaća za iste te laži o Jasenovcu i Hrvatima općenito. Nama Hrvatima je teško shvatiti kako uopće mogu postojati takve osobe i kakav je to karakter koji se hrani i živi na lažima. Upravo takvi kao Vi i sva moguća antihrvatska klika koja u pravilu još više diže glavu kada zavladaju antihrvati, SDP i kompanija, najviše doprinose homogenizaciji nas Hrvata. Vaše laži i mržnja prema svemu što je hrvatsko samo doprinose vašem kraju. Znamo da ste i toga svjesni, ali mržnja prema Hrvatskoj je jača od racionalnosti i to je vaša najveća slabost. Vi Hrvatima ne možete naškoditi, trud Vam je uzaludan. Takvi kao Vi su samo ostaci ostataka truleži na hrvatskom nacionalnom tkivu i osuđeni ste na izumiranje i ludilo, u koje Vas vodi nezajažljiva i bolesna mržnja. Za Dom Spremn! Josip Miljak, predsjednik HČSP-a".

Taj uokvireni tekst je opremljen svjetlopisom Josipa Miljka, a cijeli članak je opremljen velikim svjetlopisom jasenovačkog cvijeta, protumačen tekstom: *Najviše 3.000 ljudi. Predsjednik HČSP-a Josip Miljak smatra da je u Jasenovcu pogubljeno najviše tri tisuće ljudi, a pozvao se na knjige nekolicine autora.*

Moj osvrt na presudu i cjelokupni članak je sljedeći: Važnost ove presude jest u tome što je sama Nataša Jovičić, pod čijim se ravnateljstvom sastavlja poimenični popis žrtava logora Jasenovac, priznala u sudskom postupku da se o broju jasenovačkih žrtava može raspravljati. U tom smislu i sudac je ustanovio da za presudu nije važan broj jasenovačkih žrtava, već je li bilo vrijeđanja, prijetnji i diskriminacije ili nije. Čestitam sudcu na pravednoj, a s obzirom na ovakve novinske napise, i hrabroj presudi.

Gospodin Josip Miljak je hrabar javni radnik i "bez dlake na jeziku" prema gospođi Nataši Jovičić, čije je djelo i posao nazvao onim imenom kojim je to jedino moguće nazvati: antihrvatski posao.

Naslov članka: *Sudac: Službeni broj žrtava Jasenovca – nije relevantan*, je dvosmislen. Broj žrtava nije važan za ovaj sudski postupak, ali je važan kao povijesna činjenica. Novinar, ili njegov urednik, ovakvim naslovom podmeću, bilo Miljaku, bilo sudcu, bilo povjesničarima, da im nisu važne činjenice. Naprotiv, važne su im, jer samo njima mogu srušiti stvoreni mit oko Jasenovca.

STJEPAN RAZUM

UZROK SMRTNOSTI DJECE U VRIJEME II. SVJETSKOG RATA

Travanjski broj "Liječničkih novina" donosi zanimljiv članak Darka Richtera, u kojem opisuje život i djelo kliničkog asistenta i specijaliste za dječje bolesti dr. Milutina Urbanyja.¹

Milutin Urbany rođen je 12. ožujka 1916. u Križevcima od oca Milutina i majke rođ. Oštrić. Otac je bio gimnazijski profesor i član Odbora Hrvatskoga sokola u Križevcima. Majka potječe iz vrlo ugledne križevačke obitelji. Sin Milutin završio je medicinu u Zagrebu i promaknut je 21. listopada 1939. Propisani pripravnički rok završava 2. prosinca 1940. i istog dana postaje "liječnik volonter" kod prof. Ernsta Mayerhoferera na Dječjoj klinici u Zagrebu. Rješenjem ministra nastave vlade Nezavisne Države Hrvatske od 10. rujna 1941. imenovan je za asistenta vježbenika VIII. položajne skupine na Medicinskom fakultetu.

Dr. Milutin Urbany, osim liječenja dječjih bolesti, bavio se i znanstvenim proučavanjem tih bolesti. Posebno je proučavao bolest ustilaginizma. U svibanjskom broju "Liječničkog vjesnika" iz 1942. godine objavio je članak pod naslovom *Dva daljnja slučaja ustilaginizma*. Pisac Darko Richer prenosi što dr. Urbany piše u uvodu svoga članka: "*U zagrebačkoj okolici opazio sam u rujnu ove godine (vjerojatno rujna 1941. g.; op. autora) da su kukuruzna polja jako zaražena snijeti – Ustilago maidis Tul. To je ljetos sasvim razumljivo s obzirom na obilne oborine, jer se 'Ustilago' veoma povoljno razvija u vlažnoj sredini. Kako je potrošnja kukuruzne hrane u ratno vrijeme znatno porasla to mi je dalo povoda da sa nekoliko riječi podsjetimo praktičare na mogućnost trovanja kukuruznom snijeti*" (str. 58–59). Dalje pisac Richter piše: *Dr. Urbany bio je 3. kolovoza 1942. nazočan na sjednici Hrvatskog pedijatrijskog društva održanoj nakon duže stanke i posvećenoj djeci i dječjim bolestima pod utjecajem ratnog stanja. Na toj je sjednici Urbany referirao o ambulantskim pacijentima i o internističkim slučajevima s poremećajima prehrane (dvoipogo-dišnje dijete umrlo od edema gladi u veljači 1942.) te s dijabetesom* (str. 59).

Pisac Darko Richter prenosi što mu je rekao vlastiti otac dr. Branimir Richter, koji je bio suradnik dr. Urbanyja u Klinici za pedijatriju: *Još mi je usmeno komentirao da je Urbany bio osoba koja je težila znanstvenom, kritičkom i objektivno provjerljivom djelovanju u medicini. Doista, Urbany je, nakon Mayerhoferera i Dragišića, opisao slučajeve ustilaginizma, tj. trovanja snijeti 'Ustilago maidis' u djece hranjene preko zimskih mjeseci isključivo brašnom infestiranog kukuruza. Opisano kliničko stanje (apatija, hipotonija, akrodermatitičke promjene edemi dlanova, lamelozno ljuštenje kože) već onda je jasno pripisao mikotoksikozi, a ne alergiji, infekciji ili malnutriciji* (str. 61).

Navedena dvojica liječnika su već spomenuti Ernst Mayerhofer i Branko Dragišić, obojica predstojnici Klinike za pedijatriju u Zagrebu na Šalati. Richter izričito piše: *Kroz radove Urbanyja i Mayerhoferera, ustilaginizam je postao dio širih spoznaja o mikotoksikozama u djece* (str. 61).

¹ RICHTER, Darko. *Prešućeni dr. Milutin Urbany i Klinika za pedijatriju na Šalati za vrijeme NDH*. Pn: Križevci 1916. – Križevci 1945. Nn: *Iz povijesti hrvatske medicine*. U: *Liječničke novine*. Glasilo Hrvatske liječničke komore. Zagreb, 14./2015., br. 138, od 15. IV. 2015., str. 58–59 i 61–62.

Ove spoznaje o bolestima i neishranjenosti za vrijeme Drugoga svjetskoga rata pomažu nam da bolje shvatimo smrtnost koja se događala djeci za vrijeme toga rata. S tim se činjenicama mora suočiti, npr. dr. Milorad Pupovac koji je na godišnjem obilježavanju tzv. proboja iz logora Jasenovac, 26. travnja 2015. ponovio već mnogo puta izrečenu laž, da je u logoru Jasenovac pobijeno 20.000 djece.

Igor Vukić, tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, je u televizijskoj emisiji "Bujica", 27. travnja 2015. u razgovoru s Velimirom Bujancem istaknuo kako su djeca koja su zbrinuta od strane državne vlasti umirala u određenom broju i to upravo zbog neishranjenosti i ratnih nedaća. Smrtnost je padala u odnosu na uloženo liječenje i pružanu skrb toj djeci.

Bolest ustilaginizma, tj. trovanja zaraženim kukuruznim brašnom bila je nazočna u pučanstvu 1941. i 1942. godine. To je svakako jedan od uzroka neželjene smrtnosti djece. Zanimljiv je i nastavak članka Darka Richtera u kojem ukratko iznosi i sudbinu prof. dr. Branka Dragišića, koji je bio na čelu Klinike za pedijatriju od početka 1944. do 1945. godine, kao i dr. Urbanija. Richter piše: *Prof. Dragišić je 1941. bio umirovljen i ubrzo interniran zbog pripadnosti slobodnozidarskoj loži "Pravednost", da bi se, nakon logora u Jasenovcu i Staroj Gradiški i rada u Dječjem domu u Jastrebarskom, reaktivirao 1944. g. i to odlukom Poglavnika o stavljanju izvan snage odluke o umirovljenju* (str. 61).

Dr. Urbany imao je, pak, vojni raspored u domobranskoj bolnici u rodnim Križevcima, kako su ga vojne vlasti često slale. U Križevcima je i završio svoj mladi život. Richter piše: *Od njegove rodbine doznao sam da je 14 dana prije ulaska partizana u Zagreb (noć 8./9. svibnja 1945.) posljednji put otišao u Križevce pozdravivši ukućane riječima: "Ja idem svojim bolesnicima". Od tada se više ne zna za njega. Dana 5. svibnja u 23 sata u Križevce je ušla XVII. divizija (izvorno 1943. g. osnovana kao "istočnobosanska", a naknadno su, 1944., muslimani zamijenjeni krajišnicima i Šumadincima) i odmah pobila ranjenike i bolničko osoblje, ukupno 30-40 ljudi; zatrpani su u obližnjoj šumi, na mjestu koje je u novo vrijeme pločom obilježila udruga "Hrvatski Domobran". Makar je ta divizija bila podčinjena zapovjedništvu 3. Armije NOVJ, u sastavu koje je djelovao i 10. zagrebački korpus, potonji nije imao nikakve izravne uloge u borbama za Križevce, baš kao niti za Zagreb. Pa ipak, na mrežnoj stranici 10. zagrebačkog korpusa možemo pročitati sljedeće: "Borba u Križevcima bila je ogorčena. U njoj su Nijemci i ustaše imali 300 mrtvih i 100 zarobljenih". Tako mrežna stranica X. zagrebačkog korpusa gura dr. Urbanyja među Nijemce ili ustaše, jer i u 21. stoljeću prikriva istinu o pravoj naravi jugoslavensko-komunističkog kukavičkog zločina. I, još gore, taj zločin, koji je počinila posrbljena XVII. istočnobosanska divizija, na ovaj način legitimira "naš čuveni" X. zagrebački korpus* (str. 62).

Zagreb, 5. svibnja 2015.

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

DR. SC. JOSIP STJEPANDIĆ,

MENTALNI BLJESAK I TEKSTOVNA OLUJA ZA ISTINU I PRAVDU

Nekim svojim prirodnim slijedom, početkom svakog semestra izlazi sljedeća nova knjiga akademika Josipa Pečarića, iako nije prvenstveno namijenjena niti studentima, niti akademskoj zajednici. Tako ni ova knjiga nije nikakvo iznenađenje, možda samo njezin opseg, koji zorno pokazuje čime se autor najviše bavio tijekom proteklog ljeta. Budući sam njezino nastajanje pratio iz neposredne (virtualne) blizine, a i doprinio s nekoliko stranica teksta, meni je pripala rijetka čast da napišem predgovor.

Što nam donosi najnovija knjiga? Tu su sabrani dnevnički zapisi, dokumenti i reagiranja tijekom kasnog proljeća i ljeta 2015. godine, koja otprilike tisuću odabranih primatelja primaju u redovitim, katkad dnevnim „mail poslasticama“ akademika Pečarića, a šire čitateljstvo djelomično na međumrežnim portalima. U žiži autorova zanimanja nalaze se kao i uvijek istina i pravda. Ovaj puta povod su dva pisma iz pera akademika Pečarića i njegovih prijatelja upućena visokim dužnosnicima, koja su čim su objavljena zadobila puno istomišljenika i supotpisnika na jednoj strani, te izazvala buru i posvemašnje skidanje maski na drugoj, suprotstavljenoj strani.

Kao i u svim ranijim knjigama, tema je domoljublje, kontekst politika, srž logika, komunikacijska metoda polemika u ozračju gotovo totalitarne netrpeljivosti. Današnja je Hrvatska na žalost država s “tvorničkom pogriješkom”, teškim strukturnim problemom koji potječe od nikad provedene lustracije. Slijedom toga, protivnici hrvatske države iskočili su iz svojih zaklona, čim je oružje zašutjelo, te nastavili tamo, gdje su godine 1990. stali. Posljedica je, da danas mnoge ključne pozicije u državi čvrsto drže neprijatelji hrvatske države, koji ne propuštaju priliku da napakoste državi koja ih hrani, što se može uočiti po

apsurdnim postupcima u skoro svim sferama javnog života. Na političkoj pozornici malo je sudionika koji su spremni suočiti se i razotkriti takve postupke, što se najbolje vidjelo po njihovu mlakom držanju prema bivšim predsjednicima, koje je Hrvatsko nacionalno etičko sudište u međuvremenu osudilo za veleizdaju. Takvih apsurdna svjestan je naravno akademik Pečarić, te ih razobličuje i razara svojom ubitačnom logikom. Pritom ne šteti ni truda ni vremena, ne ustupajući niti pred “medijskim vučjim čoporom”, koji je u međuvremenu postao najjača orjunaška falanga.

U prvom slučaju (“Pismo HAZU”) skupina povjesničara i njihovih podupiratelja iz drugih zanimanja utemeljila je udrugu građana “Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac”, preskačući pritom poneku podmuklu administrativnu prepreku. Da su osnovali društvo za istraživanje kamilice, smilja i drača, sve bi bilo u najboljem redu i vjerojatno bi dobili kakvu državnu potporu. Jasenovac??? Ne, to nikako ne ide, jer je jednom već odlučeno da je Jasenovac najveći srpski grad, što bi se dalo razumjeti da tamo počiva više od 1,200.000 žrtava, koliko Beograd ima stanovnika! I svake godine ih je sve više, onako kako broj žitelja Beograda raste. Dogma se mora slušati, na zapovijed svemoćne Partije! Mene su sedamdesetih godina prošlog stoljeća u školi najprije učili da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava. Dok sam završio studij, ta je brojka po srbijanskim izvorima već bila narasla na 1,300.000 žrtava, da bi poslije bila korigirana na 80.000 žrtava, što bi trenutačno bila službena brojka u Republici Hrvatskoj. Zašto bi netko, tko je doživio takvu jugokomunističku i velikosrpsku propagandu u njezinu najsurovijem originalu, vjerovao da je uopće postojao neki logor, a pogotovo ogroman broj žrtava u njemu, koji nije dokazan tijekom neovisnog istraživanja? Kao što su čitatelji prošle knjige akademika Pečarića „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“ ili Hrvatskog tjednika mogli pročitati, postoje ozbiljne, utemeljene sumnje, da je ova posljednja brojka od 80.000 žrtava također prenapuhana. Da bi se tomu stalo na kraj, povijest logora Jasenovac mora se temeljito istražiti, koristeći najmodernije znanstvene metode umjesto dosadašnje partijske dogme, a da se pritom ishod istraživanja naravno ni u kojem obliku ne prejudicira. Tko zna, možda se na koncu dokaže da je u Jasenovcu bilo puno više žrtava, nego što se dosad mislilo!?

Ta skromna ambicija, da novoosnovana udruga pokrene istraživanje, koje dosad nisu pokrenule moćne i skupe državne institucije poput ministarstava, akademija, instituta itd, iako su imale mnogo razloga za to, izazvala je žestoke negativne reakcije upravo kod onih, koji su tu inicijativu – vjerojatno iz ideoloških razloga – sami propustili pokrenuti.

Da se “antifašisti” bune, može se interpretirati njihovom željom da se makar do njihove smrti možda sakrije neki mračni dio njihove prošlosti, koji bi mogao nesmotreno izviriti na svjetlo dana. Ali “mlade i mlade zvijezde povijesne znanosti”, udruge civilnog društva, “*documentirani* centri za suočavanje s prošlošću” i ostali nesalomljivi zaštitnici ljudskih prava!? Lijepo li stoji na međumrežnoj stranici: “Žrtve su predugo čekale. Žrtve nisu brojke. One imaju ime i prezime, ali i bližnje koji su ih voljeli. Pomozite nam u stvaranju jedinstvenog poimeničnog popisa žrtava rata.” Zašto su *oni* protiv? Pa upravo to trebamo: poimenični popis svih žrtava, koji se ne će više moći manipulirati! Novo bi istraživanje bilo izvrstan povod da se *oni* pokažu kao perjanice istine i pravde, te da se još čvršće stisnu uz državnu, a možda i briselsku sisu.

U takvoj situaciji logično je da netko širu javnost podsjeti na temeljne zásade demokratskog društva, primjerice slobodu znanstvenog istraživanja. Tu časnu misiju preuzeli su profesori Marušić i Pečarić, napisali pismo HAZU sa zahtjevom da ova donese Deklaraciju o slobodi znanstvenog istraživanja, sakupili potpise te ga uputili primatelju. Koliko mi je poznato, akademik Zvonko Kusić, predsjednik HAZU, najavio je da će se Predsjedništvo Akademije očitovati o njemu. Dosad mi nikakvo očitovanje niti odgovor Akademije nije poznat.

Dok se u prvom slučaju na povod gleda sa sedamdesetgodišnjim odmakom, pa malo koji suvremenik može govoriti o tome u svojstvu svjedoka, u drugom slučaju povod je tu među nama, dokumentiran na video i audio vrpcama, digitalnim medijima i međumrežju. Usprkos tomu, *oni* (da isti *oni* !) pokušavaju zaniijekati činjenicu da su tri riječi (za, dom, spremni) u tom redosljedu u Domovinskom ratu korištene u različitim sastavnicama Hrvatske vojske, te da su kao pozdrav ili poklič ovjekovječene u pjesmama i drugim djelima. Kako je Domovinski rat ne samo odlukama hrvatskih institucija, nego i rezolucijama Ujedinjenih naroda, te presudama dvaju međunarodnih sudova, utvrđen kao pravedni, legalni, oslobodilački rat, logično bi bilo da se njegova ostavština preuzme u hrvatsku tradiciju. U svojoj najboljoj vjeri hrvatski pjevač Marko Perković Thompson uživo ili s nositelja filma i zvuka uveseljava svoje gledatelje i slušatelje pjesmom "Bojna Čavoglave" koja započinje upravo tim pokličem. Slijedom toga, Thompsonov koncert postao je dijelom tradicije obilježavanja Dana domovinske zahvalnosti i hrvatskih branitelja, te Dana pobjede.

Taj koncert iz godine u godinu prolazi u najboljem redu, u što sam se ove godine osobno mogao uvjeriti: zajedništvo kao na hodočašću. Nikakvog izgreda, kojeg bi pažljivi promatrač mogao uočiti s tribine kninskog stadiona punog besposlene interventne policije. Ali ne, to *nekome* smeta, pa se oko Thompsona svake godine u isto vrijeme plete mreža laži, podvala i ucjena. Režimski su mediji ove godine stvarali ozračje da bi milicija konačno trebala postupati protiv Thompsona.

Ta neugodna spoznaja bila je tema u društvu koje je 5. kolovoza popodne slavilo blagdan na OPG Paje Tošića u Oklaju, u kome se rodila ideja da se takvom ocrnjivanju Domovinskog rata i hrvatskih branitelja može stati na kraj jedino ako se pozdrav „Za dom spremni“ uvede u službenu uporabu u Hrvatsku vojsku, gdje je tijekom Domovinskog rata bio u širokoj uporabi, kako će nas kasnije poučiti Mario Filipi, dragovoljac Domovinskog rata i sam zagovornik ovog pozdrava.

Ideju koju je formulirao Branko Borković Mladi Jastreb akademik Pečarić je uz pomoć nas nekoliko pomagača pretočio u pismo upućeno predsjednici Republike Hrvatske Kolindi Grabar Kitarović te predsjedniku HDZ-a i vjerojatnom budućem predsjedniku Vlade Republike Hrvatske Tomislavu Karamarku.

Ako je prvo pismo izazvalo buru, onda je reakcija na drugo pismo bio tropski uragan. Kao po zapovijedi, započelo je nabacivanje blatom na nas potpisnike, pri čemu su pale (skoro) sve maske. Akademik Pečarić više je puta bio optužen za "ustašluk", tako da je onako jadan i bijedan mogao pomisliti ili da su ga u snu bez njegova znanja vratili u Beograd ili da su oni njegovi "prijatelji" iz Beograda došli u Zagreb, da mu malo uljepšaju život. Kako mu je bilo u Beogradu, opisao je u jednom poglavlju ove knjige. Za mene je sve to bilo jako zabavno s jedne strane, kako su se nizale teorije urote, jer je bilo očigledno da su protivnici potpuno zanemarili što u pismu stoji, da ih to zapravo uopće ne zanima. S druge strane bilo je vrlo zabrinjavajuće, kako su nas pored svih orjunaških medijskih batinaša primjerice dva sveučilišna profesora s istog fakulteta, „potpuno neovisni“ kolumnisti u dvije naoko suprotstavljene novine, gotovo sinkrono "počastili" komplimentima o našoj tobožnjoj intelektualnoj ograničenosti i iznimnoj pokvarenosti. Dobro je da nisu pozvali miliciju da nas pohapsi ili pak spremi u ludnicu!

Posebno zanimljivo bilo je postupanje prema biskupima Košiću i Pozaiću, te mnogim svećenicima, koji su potpisali peticiju. Slijedom nepisanog partijskog zakona, da iza društvenih događaja koji se ne dadu objasniti, sigurno stoji Crkva tj. klerofašisti, odmah je krenuo juriš, ultimativni zahtjev za očitovanje i sankcije protiv dvojice biskupa. I tu se pokazala visoka razina koordiniranog agresivnog suglasja, tako da je nadbiskup Puljić,

predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, na koncu javno zapitao stoji li iza takvih orkestriranih napada neki medijski dirigent.

Ovaj prikaz ne bi bio potpun, kad bi se preskočile reakcije „dobrohotnih“ čitatelja peticije, koje bi se mogle sažeti u dvije rečenice: „Jeste li vi normalni, što će na to reći NATO, EU, svijet? Oni tako nešto nikad ne će dopustiti!“ Kao da se nekog tiče da li Hrvatska pozdravlja sa ZDS ili s „ja uzduž – ti poprijeko“ odnosno ima li kunu ili talar za valutu.

Primatelji našeg pisma o njemu su se nekako nevoljko očitovali. Predsjednica je preko svog suradnika jednom izrazito orjunaškom portalu poručila da je peticija neozbiljna i na razini provokacije, dok je HDZ priopćio na međumrežju da službenih pozdrava ima dovoljno, te da je potrebno rješavati goruće probleme. Ni jedno ni drugo nisu se pak očitovali o tome, da li Marka Perkovića Thompsona treba proganjati zbog pozdrava ZDS i kako će policija postupati dogodine, kad HDZ bude obnašao vlast, ako Bog da i hrvatski birači tako izaberu. Da o ubogim hosovcima, koji su krvarili svuda gdje je trebalo, ne govorim. Sad bi se i njih tobože trebalo staviti izvan zakona!

Uzred budi rečeno, u Njemačkoj, gdje živim, člankom 17 Ustava propisano je pravo da se svatko smije obratiti obnašatelju vlasti ili predstavničkom tijelu, što dugi niz godina intenzivno koristim i uvijek dobijem odgovor. Za primatelje peticija u Njemačkoj vrijedi jednostavno pravilo: nema neozbiljne ili provokativne peticije, nego samo odmjereni odgovor!

U uvjerenju, da je dominantno razdoblje u hrvatskoj povijesti bilo od 1991. do 1995. godine, pa prema tome zaslužuje posebnu pažnju u njegovanje hrvatske tradicije, autori se nisu osvrtnali na podmetanja, da se peticijom pokušava rehabilitirati „nacistički/fašistički pozdrav“, u čemu je prednjačila „državna“ Yugovizija. Bilo je zanimljivo slušati uspjesene „političke analitičare“, povjesničare, profesionalce i amatere, kako se zaklinju, da ZDS nikada, na časnu skojevsku riječ zbilja nikada (!!!) nije bio u uporabi prije 1941. godine. To je izazvalo reakciju mnogih domoljuba koji su imaju posve druge informacije (zato smo ga i nazvali „starim hrvatskim pozdravom“), od kojih bih posebno istaknuo neumornog Miru Banovića, koji je iskopao vrijedne informacije. Ovdje ću navesti podulji izvadak iz lista „Virovitičan“, broj 45 iz srpnja 1921. godine, u kojem se s istim ushićenjem izvješćuje o velikoj sreći, da je kraljević Aleksandar izbjegao atentat, te o zabavici društva „Okrijlje“, na kojoj su školska djeca u svome igrokazu slavila za dom i rod spremni: „Čovjeku stane pamet nad viješću, da je neki krovok bacio na Vidovdan u Beogradu bombu u kola kraljevića Aleksandra, koja je na veliku sreću cijele Jugoslavije zapela o žicu u zraku, te eksplodirala, tako da su kola s regentom prošla i on ostao neozlijeđen, dok je više njih od pratnje teško ranjeno.

...

Hvaleći svevišnjem što nam je očuvao na životu kraljevića regenta kličemo iz dna duše: Živio kraljević Aleksandar!

Zabavica „Okrijlja“

Društvo „Okrijlje“ ima svrhu odijevati siromašnu školsku djecu u Virovitici i nabavljati im školske knjige, pisane i risane stvari, da im se omogući polaziti osnovnu školu i u njoj napredovati....

...

Nastojanjem učiteljstva virovitičkih škola stupila su dne 26. lipnja o.g. javno pred općinstvo školska djeca za svoje siromašne sudruge, što ima zamašnu uzgajnu i oblikovnu (?) vrijednost, koji po đaće, koje javno govorom, pjesmom, sviranjem djeluje, toli po

slušatelje. Siromašno je dače izgovorilo jezgroviti proslov s označenjem što im je „Okriľje“ darovalo, lijepo se zahvalilo i za daljnju potporu preporučilo.

...

Cijeli igrokaz vrlo je poučan, laganim i shvatljivim vezanim slogom sastavljen. U njem se ponavlja na bajoslovni način zemljopis. U prizornom smislu pripovijedaju oĉevidci, ovdje lastavice, što su doživjeli i vidjeli u pretenim (?) dalekim krajevima, spominju se slavni stari hrvatski knjiŹevnici iz Dalmacije. Istiĉu se na više mjesta i domoljubni osjeĉaji:

Ne valja, braĉo, zaboraviti brata,
A pomoć brza vrijedi poput zlata,
Za brata ginuli su uvijek baš Hrvati,
Za rod i dom spremni Źivot dati...

Svako je dijete svoju ulogu shodnim prikazivanjem razgovijetno i razumljivo izgovorilo....”

Ako su djeca u Virovitici 1921. godine pjevala “Za rod i dom spremni Źivot dati”, moŹemo si zamisliti što su onda pjevali odrasli? Gdje bi bila Hrvatska, kad bi se njezini sveuĉilišni profesori povijesti bavili pouĉnim igrokazima iz 1921. godine, a ne jugokomunistiĉkom, protuhrvatskom propagandom?

Na koncu ovog predgovora moram se kratko osvrnuti na onu drugu, profesionalnu, „matematiĉku“ stranu akademika Josipa Peĉarića. Kada sam prije nekoliko godina ĉuo tvrdnju da je objavio 1.000 (tisuću!) radova, najprije nisam mogao povjerovati, pa sam išao gledati u meĉumreŹje i znanstvene baze podataka poput Scopus-a. Broj radova je doista tako veliki, da je puno vjerojatnije da je akademik neke radove zaboravio staviti na popis, nego da je nadodao naslove, koji tamo ne pripadaju.

Nekakvu “top listu” najplodnijih znanstvenika po mojim skromnim saznanjima nitko u svijetu ne vodi. Sama pomisao, da bi jedan hrvatski znanstvenik mogao biti pri ili ĉak na samome vrhu svjetske liste, nije mi dala mira, pa sam ga nagovorio da se registrira u otvorenoj bazi podataka researchgate (https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric), koja podatke popunjava automatskom pretragom na meĉumreŹju. Tamo je s trenutaĉno 1634 registrirana objavljena rada prvi na listi najplodnijih znanstvenika u svijetu, dok je drugoplasirani na toj ljestvici negdje pri 1250 radova. S takvim opusom u nekoj drugoj zemlji Peĉarić bi imao sve pogodnosti, a njegovo ime bi krasilo trgoVe, ulice i škole. Mnogi napadaĉi na akademika Peĉarića primaju plaću od Sveuĉilišta u Zagrebu, koje polako i sigurno klizi na dolje na popisu najboljih svjetskih sveuĉilišta. Kako i ne bi kad „zdrave snage“, koje bi akademika Peĉarića najradije najurile iz Akademije, kad bi mogle, gotovo nemaju nikakve meĉunarodno relevantne radove: Ivo Banac (3 rada u Scopus-u), Neven Budak (2), Ivo Goldstein (2), Tvrtko Jakovina (2), Hrvoje Klasić (0), Źarko Puhovski (1). Sigurno neću pogriješiti, ako ustvrdim, da bi ovi drugovi morali postati besmrtni, ako bi u svome budućem radu svojim sveukupnim zajedniĉkim naporima htjeli dostiĉi znanstveni opus akademika Peĉarića.

Za usporedbu navest ću gospodu Isamu Akasaki, Hiroshi Amano, Shuji Nakamura, koji po Scopus-u (685, 680, 645) imaju više objavljenih radova nego akademik Peĉarić (554). Ta trojica fiziĉara dobili su naime skupno Nobelovu nagradu za fiziku za godinu 2014. Slijedom toga, sigurno nisam u krivu ako tvrdim da bi naš akademik bio ozbiljan kandidat, da se daje Nobelova nagrada u matematici.

Veselim se da je dragi Bog podario Hrvate takvim darom. Još kad bi to moji Hrvati shvatili i malo više slušali akademika Pečarića, pogotovo u ovo predizborno vrijeme!

Dr. sc. Josip Stjepandić, Bensheim, 24. rujna 2015.

PISMO HAZU

PROF. DR. SC. MATKO MARUŠIĆ

KNJIGA „JASENOVAČKI LOGORI – ISTRAŽIVANJA“ RUŠI LAŽNI MIT O JASENOVCU U PRAH I PEPEO!

Bez ikakva oklijevanja, uvoda ili „filozofiranja“, odmah na početku želim čitatelje upozoriti da pišem o knjizi koju moraju nabaviti, u što većim količinama, čitati je (više puta!), darivati prijateljima (i neprijateljima) i govoriti svim poznatim i nepoznatim da je nabave, pročitaju i proučavaju i zapamte što više mogu njezina sadržaja.

To je knjiga „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“, a tiskana je u Zagrebu 2015. (ISBN 978-953-58565-0-4.)

Počinjte se pisati drukčija istina o hrvatskoj povijesti; padaju strašne laži! Odmah nabavite knjigu Jasenovački logori – istraživanja“

Samo zbog čitatelja, dopustit ću sebi titulu poznavatelja knjiga i znanosti i s te pozicije izjavljujem da se radi o vrlo, vrlo ozbiljnoj knjizi, s citatima izvora svakoga podatka, s najpouzdanijim mogućim izvorima, jasno organiziranoj, čitkoj i stvarno znanstveno vrijednom.

Međutim, koliko god bila vrijedna po svojoj ozbiljnosti i znanstvenosti, njezina vrijednost po onome što donosi uopće ne može procijeniti! Ni sanjali nismo koliko mogu biti lažne priče o Jasenovcu koje smo do sada slušali! Slika toga logora ocrтана u ovoj knjizi sasvim je drukčija od one nametnute, a ako je slika o Jasenovcu potpuno drukčija, onda je i sve drugo drukčije.

Naravno, ja nisam ni pozvan niti mogu ocijeniti je li sve navedeno u knjizi točno i potpuno istinito. To ne ću ni tvrditi, ali i – ne moram! Ne moram, jer ta i takva knjiga savršeno viteški, otvoreno, uljuđeno i znanstveno izaziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Sadržaj te ozbiljne knjige ne ću prepričavati, jer je svaki domoljubni Hrvat treba osobno pročitati. Svatko treba tako „čuti i drukčije mišljenje i dokaze“ i stvoriti sliku, ili barem pitanja o tom tužnom predmetu. Trebat će nam mnogo ljudi koji će sudjelovati u raspravi o navodima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, jer će neprijatelji Hrvatske biti tvrdi i rabić će sve najpokvarenije metode suzbijanja istine, a napose zato što se možda mora promijeniti slika Jasenovca u cijeloj javnosti, kako među dobronamjernim, tako i među nedobronamjernim ljudima. Za to su potrebni svi poštteni hrvatski građani, a napose intelektualci i znanstvenici.

Niska razina prvih napada na knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“

Nije ni čudo da se pokušalo spriječiti osnivanje „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“! Nisu uspjeli – blažena bila demokracija suvremenoga Zapada! Sada pokušavaju zabraniti prvu knjigu toga Društva, ali ni to ne će uspjeti, jer hrvatski narod to ne će dopustiti – blažena naša državna sloboda i samostalnost (bez tuđega gospodara)! Naposljetku, mislim da ni njezine navode ne će uspjeti pobiti bez jakih argumenata –

blažena znanost koju je čovjek stvorio i usustavio da se svojim krhkim snagama približi Božjoj istini!

Napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu: „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015, na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine, te stidljivo i Nataše Jovičić, ravnateljice Spomen-područja Jasenovac.

a) Najprije najniži: Klasić i Jakovina

Njih hrvatska javnost zna kao osobe koje se predstavljaju kao povjesničari koji nestručno, nekonkretno i pristrano govore po medijima. Oni nemaju argumenata ni znanja i utječu se trikovima svojih učitelja: pljuju. Klasić kaže da *to (ova knjiga) pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Ako bolje analizirate tu rečenicu, vidjet ćete da je ružnija od Vulinovih i da zapravo implicira nekakvo novo „suđenje Alojziju Stepincu“.

Jakovina taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadjljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način.

Povjesničari, a nemaju ništa drugo reći. Tko je tim tipovima dao diplome?

b) Tužno-smiješna Nataša Jovičić

Gđa Jovičić u dopisu „Slobodnoj Dalmaciji“ prepričava kako su g. Stjepan Razum i g. Tomislav Vuković otkrili da na njezinu popisu imena 83.763 žrtve Jasenovca, koji ona drži na odgovarajućim mrežnim stranicama, ima njih 14.000 koja su „klonirana“, tj. ponavljaju se imena istih ljudi. Kad je to otkriće izašlo u medijima, njezine su stranice „hakirane“, a potom su se opet pojavile, s istim brojem imena, ali više se imena ne ponavljaju, nego su navedena druga imena umjesto onih koja su se ponavljala. Novinar „Slobodne Dalmacije“, je izvrnuo priču i „hakiranje“ je izvadio iz konteksta i proglasio ga napadom na popis i ustanovu gđe Jovičić. No, gđa Jovičić nigdje ne kaže da nije istina ono što su naveli Razum i Vuković, nego „odgovorno tvrdi da su (sada!) na popisu 83.763 različita imena“, „među kojima svakako ima pogrešaka i nedostataka“.

Ona zna da su Razum i Vuković sačuvali i popis s „kloniranim“ imenima pa taj dio ne komentira. Ne može reći da oni lažu, jer zna da imaju taj stariji popis, a „kloniranje“ ne može priznati, jer to ne može biti „pogreška i nedostatak“, nego je, ako je nalaz istinit – dokaz zastrašujuće laži i to upravo te gospođe Jovičić i njezinih suradnika. Nezgodna stvar. Predlažem da u javnom sučeljavanju gospoda Razum i Vuković pokažu taj stariji popis i da gđa Jovičić objasni o čemu se tu radi. Ne će se valjda ubuduće pozivati na smiješnu izjavu „Slobodnoj Dalmaciji“ u kojoj je zapravo priznala navode Razuma i Vukovića?

c) Sa Slavkom Goldsteinom nema šale

Ni g. Slavko Goldstein nije povjesničar, ali je pametniji, obrazovaniji i treniraniji od Klasića i Jakovine: ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego odmah ide na zabranu, sudske kazne za one koji misle drukčije od njega. Poziva se na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on za takve stvari više nema tolerancije. Policija, sud, zatvor.

G. Goldstein traži zabranu rezultata istraživanja, a ne nudi argumente o slabostima ili netočnosti tih rezultata. Poziva se na pravila druge države, koja za Hrvatsku ne vrijede i koja Hrvatskoj ne trebaju. U Hrvatskoj nitko ne negira holokaust (izraz za stradanja Židova u II. Svjetskom ratu), jer, naprosto, nitko normalan ne misli da ustaški režim nije hrvatskim Židovima nanio zlo, i nitko to nikad nije ni rekao. Problem leži u sferi povijesne znanosti i – dokaza, a ne u blesavom negiranju. Ako netko tvrdi da ima dokumente koji upućuju da je Jasenovac bio radni logor u kojemu su židovski inženjeri i majstori predvodili radne

skupine, onda to nije informacija koja „negira holokaust“, nego potencijalno važan detalj za iščitavanje istine o tom logoru. Što god bila istina, ona ne će umanjiti krivnju ustaškoga režima ni tragediju židovske populacije u Hrvatskoj, ali hoće ugroziti sliku Jasenovca kao „logora smrti“. Židovska tragedija je, na žalost, toliko velika da ni jedan njezin, ni najmanji dio ne bi trebao počivati na neistini ili zataškavanju istine. Duboko sam uvjeren da je i samim Židovima u interesu da se dozna prava istina, a ne da iza njihove tragedije ostanu repovi sumnje i ogovaranja.

Ukratko: odbijamo nagovještaj g. S. Goldsteina da će zabraniti istraživanja o Jasenovcu i drugim logorima i događajima iz vremena II. Svjetskoga rata i poslije njega. To činimo na osnovi 1) našega (svačijega, općega) prava na istinu, 2) na osnovi prava i pravnoga sustava Republike Hrvatske koji jamči slobodu govora, i c) u ime znanosti u kojoj svatko tko ima dokaz za koji vjeruje da je vrijedan ima pravo taj dokaz iznijeti i tražiti njegovu provjeru i uklapanje u ukupnu sliku stvari koja se proučava.

Umjesto da prijeti zabranama, g. Goldsteinu predlažem da kupi knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“ i dobro je prouči, te napiše knjigu u kojoj će argumentima iste ili veće snage opovrgnuti pisanje i sliku koju ocrta ta knjiga.

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijedanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Kada malo bolje promislimo, rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“ uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argument i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

Zato i ponovno svima u Republici Hrvatskoj preporučam da nabave i prouče knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, i to ne zato što je držim istinitom, nego zato da se rasprava o bolnim pitanjima hrvatske povijesti zadrži u okvirima objektivne znanosti i ljudske tolerancije različitosti mišljenja.

Zabrane i vrijedanja samo donose dodatno neraspoloženje i raspiruju sumnje, pa nas udaljavaju i od istine i od pomirenja i smirenja.

Naša ukupna tragedija vezana za II. Svjetski rat, nas Hrvata, Srba, Židova, Nijemaca, Roma i svih drugih, prevelika je da bi itko imao pravo nametanja svoje istine i previše je bolna da bi se odustalo od traženja istine. Put traženja istine težak je i dug, ali drugoga puta nema, osim za one kojima je put u budućnost popločan lažima i terorom. Došlo je vrijeme, hvala Bogu, da u Hrvatskoj više nitko ne vlada lažima i terorom i da laž i teror nikome i ne trebaju, ni za vlast ni za običan život smrtnoga čovjeka koji se tu rodio.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademiče Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.

Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala:

S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,

obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrta Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da *on za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi. Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan

neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislama.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislama svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predložimo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga
studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić

dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pečnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje
 žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatauvuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost

prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljić
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatauk
prof. dr. sc. Mladen Petracić
prof. dr. sc. Ivan Bodrozić
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru

dr.sc.Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof.dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpورا Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
Jasenska Polić Biliško
Branko Prpić, prof. Sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com

Renato Šelj, umirovljeni bojnič HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof.;
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic ing brodogradnje
Antun Raguž, prof, Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl.ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
josip vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl.ing.arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim.mr.sc.Miljenko Raos dr.med.
Ivana Babic, prof. hrvatskoga jezika i knjizevnosti

Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štuttgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik .Berlin
Jakov Lozar,ekonomist.Berlin
Ante Tokic, HFDV,Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance

Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

MARKO LJUBIĆ,

JESU LI JOSIP PEČARIĆ I MATKO MARUŠIĆ POKRENULI LUSTRACIJU U AKADEMSKOJ ZAJEDNICI?

Kada bi nekim slučajem većina akademske zajednice podržala zahtjev koji su inicirali Matko Marušić i Josip Pečarić (vidi Dnevno.hr - Dražen Boroš) to bi istovremeno značilo raspuštanje gotovo svih društvenih i humanističkih fakulteta u zemlji i raspuštanje većine instituta. Kada bi većina hrvatske javnosti, dakle prije svih mediji, poduprla eksplicitan poziv ove dvojice znanstvenika i njihovih više od stotinu kolega, trenutno bi nestalo ovakvih medija, to bi bio istovremeno znak potpune promjene hrvatskoga društva, politike, kulture, športa i ekonomije. Jer, u središtu svih hrvatskih problema jest – ograničavanje slobode i primjene znanstvenih istraživanja.

Da vidimo što hoće hrvatski znanstvenici od svoje HAZU i Republike Hrvatske.

„Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja“ – počinju pismo Marušić i Pečarić.

Očito je dakle da netko ugrožava, osporava ili sprječava slobodu znanstvenih istraživanja. U pismu se nakon toga navode i primjer, knjiga „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.), te konkretan povod, reakcije u „Slobodnoj Dalmaciji“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25, Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrтка Jakovine.

Mene, iako još nema nikakvih službenih reakcija u javnosti, osobito raduje činjenica da je trenutno na čelu HAZU, predsjednik akademik Zvonko Kusić. Raduje me zbog njegove nastupne izjave da je HAZU čuvar nacionalnoga identiteta hrvatskoga naroda, koju je u više navrata ponovio. Stoga, mislim da je inicijativa adresirana prilično sigurno na pravoga čovjeka na pravome mjestu.

Ne znam što će akademik Kusić uraditi, kako će reagirati na zahtjeve svojih kolega i respektabilnoga broja hrvatskih znanstvenih uglednika, najčešće dokazanoga međunarodnoga ugleda, ali, bar prema njegovim izjavama o značaju Akademije za nacionalni identitet, očekivati je puno. Nitko u Hrvatskoj ne smije imati iluzija da je Akademija nastala samo iz prečiste izvrsnosti, nitko nema iluzija da u njezine redove različitim načinima nije preslikana sva nesolidnost znanstvene i akademske zajednice stvarana pogotovo nakon 1945. godine, pa je očekivano i svojevrsno taktiziranje predsjednika Kusića, ali, postoje stvari, kao što su ove iznesene u inicijativi na kojima se ne može biti neutralan, negdje u sredini, malo tamo - malo ovamo. To su temeljni zahtjevi za postojanje same znanosti, principi na kojima je HAZU – Akademija ili nije. Na temelju čega temeljnim ovakvu tvrdnju?

Ima tako puno razloga.

Prvo, onaj tko poznaje bar površno znanstvenu i akademsku karijeru Marušića i Pečarića, koji su inicirali ovo pismo i zahtjev, jasno mu je da su to osobe koje potpuno beskompromisno svojim karijerama, kao i svi potpisnici uz njih, stoje iza navedenih stavova, jednako kako je jasno da ne brane knjigu niti njene autore, što i sami ističu. Oni su međunarodno relevantni znanstvenici, čime postaju sasvim kompetentni za procjenu

znanstvene metodologije kojom je spomenuta knjiga urađena, ali nisu povjesničari, i to ističu, zalažući se upravo za pravo povjesničara u ovome slučaju za ultimativnu znanost. Kako je moguće da su profesor medicinskih znanosti i profesor matematike usprkos svim tim povjesničarima u Hrvatskoj upravo ovako snažno reagirali na uskraćivanje povjesnoj znanosti – slobode i prava koja stoje u njenim temeljima?

Odgovori su na listi potpisnika. Dovoljno ju je samo površno pogledati. Iako u ovakvim situacijama nije pošteno govoriti o onima koji nisu potpisali i nisu se opredjelili za ovako evidentan klasično znanstveni zahtjev, prema onima koji su prepoznali značaj inicijative i trenutka vremena, nije moguće to izbjeći.

Gotovo potpuna šutnja na svim društveno-humanističkim fakultetima, u razredima HAZU, na Institutima.

Kako je to moguće?

U ovaj kontekst stavimo sada središnjicu zahtjeva Marušića i Pečarića, kako akademiji još i više kompletnoj hrvatskoj javnosti. Oni ističu: *„Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličanjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu“.*

Odgovor na duboku utemeljenost ovakva stajališta imat ćemo točno za dva dana u Srbu, gdje se pod pokroviteljstvom hrvatske države već godinama slavi masakr nad hrvatskim narodom, kao dan ustanka protiv – fašizma! Usprkos svim dostupnim povijesnim činjenicama objavljenima prošlih godina koje nitko ne može valjano osporiti.

To je najbolji dokaz koliko se na neistinama, lažima, prijevarama i na ignoriranju znanosti kao podlozi odlučivanja u suvremenim državama, izrazito devijantno i destruktivno utječe na cijelo društvo. Upravo zbog zanemarivanja znanosti i znanstvene metodologije te znanstvenih postignuća, današnja Hrvatska propada na svim područjima. Upravo zbog toga Hrvatskom danas vladaju Marasi, Matići, Kotromanovići, Goldsteini, Pusići, Šipušići, a iz prikrajka čekaju slični tipovi u opozicijskim strankama. Upravo zbog toga je ova inicijativa, bez obzira na konkretan povod, temelj svakoga racionalnoga i prihvatljivoga pristupa svekolikom razvoju Hrvatske i uveliko se izdiže iznad konkretnoga povoda.

Pečarić i Marušić ističu: *„Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi. Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu i d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama....“*

„...Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti su: “Budi pošten! Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislama.) Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke! Ustraj na točnosti! Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislama svojih suparnika.) Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!“

A usporedimo sa navedenim, slijedeće mišljenje o najutjecajnijem povjesničaru u današnjoj Hrvatskoj.

Profesor Miroslav Brandt u svojoj knjizi „Život sa suvremenicima“ o profesoru Ivi Goldsteinu kaže na str. 190-191 – „Pokazalo se da temu uopće ne razumije, ali se veoma trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih sam ustanovio da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je - Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja. To mi je tog čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegovoga daljega znanstvenoga razvitka“.

Treba li komentar?

Tko se smije zvati znanstvenikom, a ne podupirati ovakve zahtjeve i principe. Odgovor se nalazi u citiranom zapazanju profesora Brandta.

U nekoliko navrata osobno sam slušao razmišljanja i objašnjenja akademika Silobrčića o nevoljama i slabostima aktualne hrvatske znanosti. Ne mogu zaboraviti impresivnu strast i sigurnost s kojom je akademik Silobrčić meni kao zainteresiranome laiku objašnjavao i branio – upravo ovo o čemu govore i za što se javno i institucionalno zalažu Marušić i Pečarić.

Volio bih znati, jesu li Marušić i Pečarić pozvali akademika Silobrčića za potporu ovoj inicijativi ili su se u svom pristupu postavili selektivno isključujući čitav niz kolega znanstvenika zbog prozaičnih ili političkih razloga? S obzirom da Silobrčić spada u visokougledne znanstvenike i intelektualce s punim značenjem toga naziva i van Hrvatske, s obzirom da se sjećam njegovih potpora inicijativama svih vrsta, gdje je pokazivao redovito društvenu odgovornost i za zaštitu cirkuskih životinja na primjer, posve je nevjerojatno da takav znanstvenik ne bi podržao ovu izvanrednu inicijativu.

Ovo je i kritika i javno pitanje Marušiću i Pečariću, na neviđeno.

Pečariću i Marušiću kao inicijatorima zamjeram i to što u svoje zahtjeve, koji su i ovako impresivni, nisu uvrstili zahtjev da HAZU izravno i odmah, zatraži od vlade Republike Hrvatske formiranje međunarodnih multidisciplinarnih znanstvenih timova za istraživanje nekoliko duboko teških, a jednako osporenih mitova iz hrvatske prošlosti, pogotovo iz razdoblja postojanja NDH, te razdoblja neposredno nakon Drugoga svjetskoga rata, konkretnije poznatoga Križnoga puta.

Vidljivo je da je povod za ovu inicijativu upravo žestoka zaštita mitologije umjesto znanosti o Jasenovcu, koji i u identitetskom, i u političkom, i u društvenom, ali i u međunarodnom pogledu snažno definiraju hrvatski narod. Te mitove i danas štiti službena državna povijesna znanost, čiji su protagonisti navedeni sveučilišni profesori i samozvani povjesničari kao Slavko Goldstein, štiti ih i međunarodno promovira Srbija u ostvarivanju trajnoga pritiska i agresije na hrvatski narod. Dakle, ovakva znanstvena inicijativa ima nesagledivo značenje.

Jasno je da nema međunarodno prihvatljivijega načina o utvrđivanju istina ili najpribližnijih istina od korištenja znanstvene metodologije i same znanosti.

Svojedobno sam bio nazočan na impresivnom skupu u HAZU, gdje je upravo u njihovoj organizaciji promovirana knjiga koju uređuju prof.dr.sc. **Dragan Primorac** i prof.dr.sc. **Moses Schanfield**: „**Forensic DNA application: An interdisciplinary perception**“.

Profesor Primorac je u toj knjizi zapravo integrirao sva najviša dostignuća i imena svjetske forenzike među koja po svemu i sam spada, kao jedan od utemeljitelja hrvatske suvremene forenzike.

Zašto bi HAZU mirno gledao kako se milijuni kuna nacionalnoga novca daju posve stručno i znanstveno, time i društveno, nepozvanima Vesni Teršelič i Zoranu Pusiću sa stotinjak

suradnika u isto toliko vještački fabriciranih udruga, za istraživanja ili „suočavanja“ s prošlošću, kada u Hrvatskoj, ali i u svijetu postoje ljudi koji bez ikakvih teškoća danas doslovno rekonstruiraju i najsloženije povijesne događaje i stoljetne enigme. A takvih kao Primorac Hrvatska usprkos svim slabostima ima u svim oblastima znanstvenoga djelovanja, ljudi koji su telefonskim pozivom u stanju formirati vrhunski međunarodni tim neupitnih eksperata za svako postojeće pitanje. Upravo bi HAZU kao čuvar nacionalnoga identiteta morala biti ta koja će javno, jasno i glasno staviti pred hrvatsku državu, ali i pred međunarodnu znanstvenu, a time i političku javnost, zahtjev i reći politici – **marš političarenju iz moje butike. Mi smo pozvani za ta pitanja, vaš je zadatak dati nam novac i potporu, a nakon toga, kada dobijete precizne znanstvene rezultate naših istraživanja – pretvorite to u politiku i društvene vrijednost na korist našega naroda.** Može li to današnji HAZU reći, i, važnije – bi li to podržala današnja vlast, ali i oporba? To nije teško naslutiti, ali, mogućnost i priliku za takav zahtjev, svojevrsni udarac šakom o stol – upravo su omogućili Pečarić i Marušić sa svojim kolegama potpisnicima. Hoće li ova vrhunska inicijativa zastati na debelim zidovima nedirnutoga neokomunističkoga poretka kojima je armirano sveukupno hrvatsko društvo, ili će označiti početak tako nužne svekolike lustracije, bez koje Hrvatska nema izgleda?

Dnevno.hr, 26. 07. 2015.

DAMIR KRAMARIĆ,

I JUGOSLAVENSKI POVJESNIČARI PROTIV LAŽI O JASENOVCU, A HRVATSKA PRISTAJE DA JU TUKU JASENOVAČKIM MITOM!

Dr. Ljubo Boban se u CK SKH krajem osamdesetih žestoko borio protiv jasenovačkog mita – koji se stalno Hrvatskoj gurao pod nos iz Beograda, a danas hrvatske institucije mirno pristaju da ih neprestano šibaju lažnim brojem jasenovačkih žrtava, ističe dr. Jurčević

Grupa hrvatskih znanstvenika nedavno je od predsjednika HAZU, akademika Zvonka Kusića, zatražila da Akademija donese ‘Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja’, odnosno da se založi za omogućavanje slobodnih znanstvenih istraživanja povijesnih tema, istraživanja koje su dosad bile nepoželjna, pa čak i zabranjena.

Radi se o znanstveno nerazjašnjenim pitanjima iz Drugog svjetskog rata, a posebno o događajima u logoru Jasenovac, odnosno o pokušajima da se blokiraju i spriječe istraživanja o stvarnom broju žrtava, kao i o okolnostima stradavanja tih žrtava u jasenovačkom logoru.

Informacije do kojih su došli istražitelji Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, dočekanе su, naime, na nož od strane hrvatskih ‘etabliranih’ povjesničara ili ‘povjesničara’ poput Tvrтка Jakovine, Hrvoja Klasića i Slavka Goldsteina. Navedeni povjesničari nisu argumentima pokušali osporiti tvrdnje istraživača Jasenovca (koji tvrde da je u logoru Jasenovac stradao daleko manji broj žrtava od često korištenih brojki te da su partizani svoje žrtve –stradale nakon 1945. pripisivali ustašama), već su ih izvrijeđali i grubo diskvalificirali u medijima, ne ulazeći u suštinu stvari.

To primitivno vrijeđanje ljudi koji su pokušali istražiti neistraženo područje bilo je i povod pismu upućenom Zvonko Kusiću, od strane Pečarića i Marušića te ostalih potpisnika.

”Predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja. Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige ‘Jasenovački logori – istraživanja’, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Kritika, zapravo napad na knjigu, došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrтка Jakovine.

Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama”, stoji između ostaloga u pismu Kusiću, kojega su potpisali akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić te više od 120 znanstvenika, sveučilišnih profesora, biskupa i drugih javnih osoba.

Hoće li HAZU podržati inicijativu akademika Pečarića i profesora Marušića, odnosno hoće li donijeti traženu deklaraciju te zašto se Akademija snažnije ne zauzme za slobodu u znanstvenom povijesnom istraživanju pa i istraživanju događaja u logoru Jasenovac?, upitali smo akademika Kusića, predsjednika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

”Nisam najbolje shvatio što potpisnici hoće, odnosno što očekuju. Ne vidim koja je bit te inicijative”, kazao je u uvodu dr. Kusić, koji isprva nije odavao dojam osobe naročito zainteresirane za ovu problematiku.

Kasnije je malo ublažio taj stav te je kazao da će se o inicijativi Pečarića i Marušića raspravljati na Predsjedništvu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, sastanku koji će se održati u rujnu ove godine.

”Prvo će o inicijativi raspraviti Razred za društvene znanosti, čiji je tajnik akademik Franjo Šanjek, inače fratar. Nakon toga, ta će tema doći na Predsjedništvo HAZU. Znaite, Akademija mora imati većinsku suglasnost da bi donijela neki zaključak”, istaknuo je Kusić, koji se nije složio s opaskom da je HAZU inertna i vrlo troma organizacija te da ne sudjeluje dovoljno u javnom životu Hrvatske, odnosno da ne zadire u suštinu problema i ne govori otvoreno o najvećim bolestima Hrvatske.

”Nije točno da smo neaktivni. To što nas nema u medijima ne znači da ništa ne radimo. HAZU je donijela svoj stav oko ulaska Hrvatske u EU, dali smo izjavu i o hrvatskim generalima, o bosanskim generalima, o braniteljskom prosvjedu u Savskoj, o sporu oko Arbitražnog suda... O svemu smo raspravljali i iznijeli svoj stav, ali ne na senzacionalistički način. Za nedovoljnu aktivnost nas prozivaju oni koji žele halabuku. No, Akademija je ozbiljna institucija i ne želimo politikantski ulaziti u sukobe. No, o našoj aktivnosti se malo zna, jer naši zaključci za medije nisu dovoljno senzacionalistički, da bi ih objavili”, požalio se akademik Kusić te obećao da ćemo razgovarati, ako treba, i o premreženosti hrvatskih institucija udbaškim strukturama, krajem kolovoza, kada se predsjednik HAZU vrati u Zagreb...

O jasenovačkom mitu, odnosno o činjenici da gotovo nitko u Hrvatskoj ne želi istražiti i doznati pravu istinu o Jasenovcu, razgovarali smo i s dr. Josipom Jurčevićem, povjesničarom koji je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu magistrirao upravo na temi ‘Nastanak jasenovačkog mita’, te je stoga najkompetentniji sugovornik na ovu temu.

”Zanimljivo je da su se hrvatske institucije širenju jasenovačkog mita puno snažnije suprotstavljale prije devedesete godine za vrijeme Jugoslavije, nego danas u samostalnoj Hrvatskoj. Akademik dr. Ljubo Boban bio je profesor povijesti koji je doktorirao šezdesetih godina prošlog stoljeća i koji je bio vrlo moćan po partizanskoj liniji, jer je još kao dječak otišao u partizane. Bio je komunist i bivši partizan, no krajem osamdesetih se žestoko borio protiv jasenovačkog mita, koji se stalno Hrvatskoj gurao pod nos iz Beograda. Nije želio pristati na licitiranje brojem žrtava i javno je, kao tadašnji član CK SKH, govorio da broj žrtava logora Jasenovac nikada nije znanstveno utvrđen, zbog čega iz Srbije ne mogu Hrvatsku optuživati za ustaštvo uveličavajući broj jasenovačkih žrtava. Jugoslavenski orijentirani komunist dr. Ljubo Boban tada se, dakle, borio protiv tog mita, kojim se Hrvatska već sedamdeset godina udara i disciplinira, dok se danas nitko u hrvatskim institucijama ne suprotstavlja tom mitu, iako nam se i danas iz Srbije stalno na nos nabija Jasenovac i uveličava broj žrtava. Zaključak mog magistarskog rada na tu temu je da je jasenovački mit korišten kao sredstvo protiv promjena bilo kakve vrste u Hrvatskoj. Pri tom su se stalno falsificirale brojke, premda niti jedna nije znanstveno utemeljena”, ističe dr. Jurčević.

Pojašnjava potom da niti jedna vlast u Hrvatskoj nije htjela znanstveno utvrditi stvaran broj žrtava Drugog svjetskog rata i žrtava Jasenovca, kako bi se tim brojkama moglo i dalje manipulirati.

”Broj se lako može ustanoviti, jer su za vrijeme NDH rađeni precizni popisi svih logoraša. Ti popisi završili su u Beogradu i oni su fragmentarno objavljeni. Nedvojbeno je Jasenovac bio zločinačko mjesto, kako u NDH, tako i nakon 1945. godine. No, nikada se

stvarne činjenice i broj žrtava nisu znanstveno utvrdili, kako bi se jasenovačkim mitom i ustaštvom stalno mogla tući i uštkavati Hrvatska. O tome najbolje svjedoči izjava povjesničara Vase Bogdanova, inače etničkog Srbina, koji je još 1962. godine na kongresu povjesničara u Ljubljani izjavio 'da je došlo dotle da će svi Hrvati na kraju biti proglašeni ustašama'. Čak i tada se na taj način govorilo, a danas se napadaju ljudi koji se zalažu za istraživanje činjenica i utvrđivanje stvarnog broja žrtava Jasenovca. To je ono najstrašnije", naglašava dr. Jurčević.

Osvrnuo se potom i na činjenicu da je Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti vrlo inertna i neosjetljiva na ova važna pitanja.

"Svugdje u svijetu se akademije smatraju vrhom nacionalne pameti, no jedino je u Hrvatskoj akademija osnovana pod imenom države koja nije ni postojala, a koja je nastala pedesetak godina kasnije. U Hrvatskoj je, dakle, 1860. godine osnovana Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti i već iz toga se može iščitati ideološka pozicija akademije. Ona je iznutra projugoslavenska već 150 godina i ništa hrvatsko u nju nije moglo ući. Dovoljno je podsjetiti da je Eugen Pusić godinama bio siva eminencija Akademije, da je tamo jugoslavenski povjesničar Dušan Bilandžić imao istaknuto mjesto... U komunističkoj Jugoslaviji napravljen je pravi masakr u Akademiji, pogotovo u društvenim razredima", dodaje Jurčević.

Naglašava zatim da to što je netko fratar (Franjo Šanjek, tajnik društvenog razreda Akademije) ništa ne mora značiti.

"Poznato je da se UDBA infiltrirala i među svećenstvo. Živko Kustić je, primjerice, upoznao vlastitu suprugu samo zato jer ju je KOS poslao da ga vrbuje i špijunira za njihove potrebe. To je bilo pravilo, a ne izuzetak. Moglo bi se pretpostaviti da je i Franjo Šanjek pristao služiti toj ideologiji, jer u HAZU još nije zapuhao vjetrovi lustracije. Očigledno je, dakle, da se HAZU ne može lustrirati tako lako", zaključuje dr. Josip Jurčević.

Dnevno.hr, 28. 07. 2015.

MARKO LJUBIĆ,

MORE I OBRAZ: Drž' slovenskoga lupeža, srpskome pomozi!

GOLDSTEINI ŽIVE OD PROPAGANDE – ŠTO ĆE IM AKADEMICI, ZNANOST I ISTINA

Dobro je što su i Vlada, i Predsjednica države, i HAZU, i kompletna javnost reagirali snažnom akcijom na pokušaj krađe hrvatskoga mora. Loše je što nitko od njih nije nikada ozbiljnije pokušao reagirati, izuzev nedavno hrvatskih znanstvenika oko akademika Pečarića i profesora Marušića, na trajne velikosrpske nasrtaje na hrvatski nacionalni duh i identitet.

„*Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih*“ (Mt 4,4). Žive li današnji Hrvati dakle samo od doručka, ručka i večere, je li kao vukovi, kada su gladni reže na pokušaj otimanja iz suparničkoga zvjerinjaka, ili, kao katolički i human europski narod, čija postignuća počivaju na usvojenim znanjima kroz svoju i opću ljudsku povijest, žive i od svoje nematerijalne baštine.

Pismo koje su hrvatski znanstvenici akademik Pečarić i profesor Marušić uputili HAZU i hrvatskoj javnosti, upravo inzistira na punoj svijesti o nužnosti saznanja o vlastitom nacionalnom identitetu, nacionalnoj povijesti i istini. Bez toga će možda bića koja nastanjuju današnju Hrvatsku, jednoga dana imati i cijelu Sloveniju, ali će biti zombiji bez ikakve veze s hrvatskom poviješću, tradicijom, imenom i korijenima. Smijemo li dakle obraniti more, a izgubiti duh, biti vlasnici kruha, a ostati bez duha?

Je li hrvatska nacionalna osobnost danas navodni genocid nad Srbima u vrijeme NDH, koji su više od sedamdeset godina velikosrpski propagandisti i hrvatski petokolonaši održavali brojka od 700 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu? Zašto ni nakon 25 godina postojanja slobodne i suverene hrvatske države nemamo odgovor na to i slična povijesna pitanja, iz, ne tako daleke prošlosti? Zašto hrvatsku povijest pred cijelim svijetom i danas pišu, tumače i promoviraju velikosrpski umovi i njihove hrvatske slugue? Stvara li se upravo pred nama svima uz blagoslov aktualne vlasti, mainstream medija i utjecajnih struktura još jedna srpska krivotvorina olujnoga „genocida“ srpske „nejači“ u Hrvatskoj?

Akademik Josip Pečarić: „Šutnja o povijesnim lažima izrodila je devedesetih godina golema zla u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Pismo koje smo inicirali vidim kao veliku mogućnost upravo HAZU da potvrdi svoju ulogu u očuvanju nacionalnoga identiteta. Nitko nije pozvaniji od Akademije. Usprkos tome što dio akademske zajednice HAZU drži inertnom i neosjetljivom na nacionalna pitanja, ističem da je oko 160 akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti ovim pismom izrazilo uvjerenje da će Akademija ispuniti svoju povijesnu i nacionalnu zadaću. Ističem da bi bilo primjereno da administracija Akademije istakne ovo naše Pismo sa svim potpisnicima uz mogućnost potpore svima koji to žele, na svojim službenim stranicama, što ne prejudicira stav Akademije. Uvjeren sam da bi to omogućilo daleko veću potporu Pismu. To je pogotovo važno zbog bojkota javne televizije i najvećih tiskanih dnevnika u zemlji, jer izuzev tjednika 7dnevno i Glasa koncila, te nekoliko portala, oko Pisma vlada zabrinjavajuća šutnja.

Koliko je važno reagirati, svjedočimo i ovih dana rasplamsavanju nove velikosrpske krivotvorine o genocidnosti Oluje, pri čemu se zanemaruje činjenica da je Olujom

oslobođena Hrvatska i spriječen potencijalni masakr u Bihaću, daleko veći genocid od onoga u Srebrenici“.

Zlo samo nikada neće stati, ako ga se ne iskorijeni.

Zašto današnja Hrvatska šuti o tome, zašto o tome šuti Predsjednica hrvatske države, zašto na Dnevniku javne televizije seansa Milorada Pupovca i Vesne Teršelič uoči Dana pobjede, dobije i slikom i tonom nekoliko minuta, a zahtjev tolikih akademika, biskupa, doktora znanosti o tako običnoj, i ljudskoj i znanstvenoj stvari – ni sekunde?

Koliko je nužno znati istinu o sebi i može li se prešućena i prihvaćena laž reflektirati i na izravan gubitak mora, rijeka, zemlje i šuma?

U jeku velikosrpske agresije na Hrvatsku, koju je mirno pratio gotovo cijeli svijet, a najvažnije europske sile, s izuzetkom Njemačke, podržavale politički i obavještajno, **francuski predsjednik Francois Mitterrand je nakon što je upoznat sa strahotama srpskoga divljanja u Vukovaru rekao u intervjuu njemačkom listu Frankfurter Allgemeine Zeitungu: „Hrvati su bili na strani Hitlera, dok su se Srbi borili na strani Saveznika.“**

Dakle, zbog takvoga stava, kreiranoga u razdoblju nakon Drugoga svjetskoga rata, rukopisom komunističke i velikosrpske oligarhije u bivšoj Jugoslaviji, svijet je bio spreman podržati uništenje hrvatskoga naroda i oduzeti mu, uz identitet i materijalna dobra, narodski rečeno – djedovinu.

Nije li to najbolji znak upozorenja na vrhunsku višeznačnost zahtjeva koje donosi Pismo Akademiji o slobodi istraživanja. Misli li netko možda, da višestruko iskazani nedostatak elementarnoga poštovanja i respekta prema Hrvatskoj, tako vidljivoga u ponašanju međunarodne zajednice od prvoga dana samostalnosti, a pogotovo nakon smrti predsjednika Tuđmana, kao i u slučaju „Slovenija“, počiva na uočenome nedostatku hrvatskoga samopoštovanja?

Jasno da jest, i u prvom i u drugom slučaju. Tko će poštovati čovjeka koji se hvali da mu je žena – kurva?

Kako će gledajući Pupovca i Teršeličku na HTV-u i istodobno sasvim sigurno čitajući javni zahtjev hrvatskih znanstvenika koji njima nije promaknuo, strane diplomatske misije i stručnjaci za događaje u Hrvatskoj, imati respekt prema hrvatskoj državi? A na temelju njihovih mišljenja i istraživanja, formiraju se politike i ponašanje stranih država prema nama.

Politički, ali i ljudski obraz Milorada Pupovca, koji usprkos međunarodno potvrđenim dokazima da su laži o srpskim stradanjima tijekom i nakon Oluje usporedive s lažima o žrtvama Jasenovca, ovdje nije za raspravu, niti mi je namjera ikoga normalnoga u Hrvatskoj upozoravati na to. Kao i za Vesnu Teršelič, vrijedi posve jednaki razlog isticanja tih političkih i društvenih kreatura – golema potpora službene hrvatske države i nacionalnih medija upravo njima. To je prvorazredan problem, a ne njih dvoje i gomila sličnih „lumena“.

Kako je dakle moguće da se kompletna Hrvatska ujedini protiv lopovluka slovenske politike, a ista ta država golemim sredstvima pa i nasiljem, štiti i podržava laži i prijevare velikosrpske i petokolonaške strukture o hrvatskoj nacionalnoj povijesti i identitetu. Kako je moguće da jedan lupež valja, a drugi ne valja? A oba lupeža su nam htjeli ukrasti i djedovinu i ponos, ne nužno tim redosljedom. Koliko god gubitak ponižava čovjeka i narod, obično je nesposobnost zaštite svoga, izraz nedostatka ponosa.

Iako je dokazano da postoje mnoge netočnosti oko Jasenovca, Goldstein prijeto kako neće tolerirati nikakvo istraživanje. Pupovčeve „Novosti“, navodno novine srpske nacionalne zajednice u Hrvatskoj, čiji bi, zbog državnoga financiranja, osnovni smisao trebao biti

integrirati tu zajednicu u suvremeno hrvatsko društvo i zajedničku kulturu državnosti, o pokušaju utvrđivanja istine o Jasenovcu pišu: „*Jezgro novoosnovanog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koje negira ustaške masovne zločine, nalazi se duboko unutar Katoličke crkve. Crkva je društvu dala nekolicinu istaknutih ljudi, počevši od njegova predsjednika, svećenika Stjepana Razuma, a kaptolski 'Glas Koncila' redovito publicira i promovira njegove članove.... Oni su naprosto postali dio sistema koji je 1990-ih uspostavio revizionistički povjesničar Franjo Tuđman, autor ideje o miksanju kostiju u Jasenovcu, a sve su naznake da vrijeme njihove pune afirmacije tek dolazi. Nema sumnje da će im registracija udruge, odobrena u ime liberalnih ustavnih načela, uskoro omogućiti prikupljanje značajnih donacija, zašto ne i onih iz državnog proračuna, za još intenzivniju promičbu fašističke ustaške države.*“ (Nikola Bajto – Novosti - 23. svibnja 2015.)

Kako pomiriti strateški plan Hrvatske zaklade za znanost 2014. – 2018. koji je usvojio Hrvatski sabor na sjednici 17. travnja 2015. u kojemu piše: „**Moderan sustav znanosti zasniva se na širokom spektru temeljnih istraživanja i punoj akademskoj slobodi**“, s brutalnim nasrtajem Slavka Goldsteina, savjetnika predsjednika Vlade, upravo na tu strategiju?

Zašto bi bio problem na najvišoj državnoj razini, na razini vlade, Sabora, predsjednice države, svih nacionalnih institucija, a pogotovo HAZU, bespogovorno **podržati i osigurati** primjenu zahtjeva za slobodom znanstvenoga istraživanja koji je centralna bit i razlog istodobno, zahtjeva hrvatskih znanstvenika Akademiji i očitovati se o tome pred svojim narodom i istodobno oštro osuditi Goldsteinovo ponašanje?

Nema razumnih objašnjenja, izuzev da netko jako moćan u ovoj zemlji, društvu i državi – laže i svjesno radi zlo svome narodu. S jedne strane proglašava i deklarira slobodu, a s druge strane, sprječavaju.

Jedini lijek za ovakve radikalne suprotnosti, za ovakvu diskriminaciju standarda i cijelih društvenih grupa, gdje je većina hrvatskoga naroda izrazito diskriminirana, što nasiljem, što desetinama godina medijske harange i propagande, jest – znanost. Samo i jedino znanost. Jer, ovo odavno nisu samo unutarnji problemi Republike Hrvatske, već i golema hipoteka pred cijelim civiliziranim svijetom. A taj svijet će rijetko kada, gotovo nikako, zanemariti znanstvenu neupitnost i dobro plasiranu informaciju o znanstvenim istraživanjima, jednako kako će očekivati da sami to pokrenemo, jer to nije predmet njihovih primarnih interesa.

Ima li Hrvatska danas odgovor na dvojbe koje razaraju njezino nacionalno biće u okviru svoje znanosti i postoje li ljudi u Hrvatskoj i svijetu, koji mogu relevantno i objektivno, po načelima i zapovijedima koje su naveli Pečarić i Marušić u pismu, odgovoriti na njih, na prihvatljiv način cijelome svijetu, ne samo hrvatskome narodu?

Postoje. A ne zovu se Vesna Teršelič, Zoran Pusić, Milorad Pupovac, Slavko Goldstein, niti nekakav Markovina, Klasić i ostale nesretne figure. Zovu se drugačije.

Usporedimo karijere i kompetencije tih ljudi, njihovu pozvanost i prepoznatljivost u bilo čemu van plaćeničkih krugova stranih interesa, s nekima od uglednih hrvatskih znanstvenika koji diljem svijeta nude rješenja, a razuman svijet ih prihvaća i afirmira.

Jedan od njih je profesor Dragan Primorac, hrvatski liječnik, pedijatar, genetičar i forenzičar. Profesor je na američkim sveučilištima Penn State University i University of New Haven, suosnivač je Sveučilišnog odjela za forenzičke znanosti, Sveučilišta u Splitu, član je American Academy for Forensic Sciences, Hrvatskog društva za humanu genetiku, predsjednik je i utemeljitelj jednog od najuglednijih međunarodnih znanstvenih društava iz područja forenzičke i kliničke genetike „International Society of Applied Biological

Science” u čijim znanstvenim tijelima rade i 4 Nobelovca, autor i urednik svjetskoga forenzičkoga udžbenika „Forensic DNA Application“.

Njegov tim suradnika i istraživača objavio je rad, istodobno prvu uspješnu identifikaciju **ikada**, žrtava Drugog Svjetskog rata pod nazivom "Identifikacija skeletnih ostataka žrtava komunističke vojske tijekom Drugog svjetskog rata

(<http://www.cmj.hr/2009/50/3/19480024.htm>) te time pokazao da je moguće utvrditi identitet žrtava i rekonstruirati kazneno djelo iz toga vremena. Tada su iz dvije masovne grobnice u Sloveniji (oko Škofja Loke) identificirali 6 osoba. Prema nalazima Primorčevoga tima, točno se moglo rekonstruirati vrijeme pogibije, način pogubljenja, pri čemu su položaji tijela, ostaci opreme i ukupni nalazi dali neupitan znanstveni odgovor na taj fragment povijesnih događaja.

Zašto bi Rusiji bilo važnije za njezin nacionalni identitet riješiti sve nepoznanice oko ubojstva carske obitelji Romanovih, koje su na njen zahtjev riješili najbliži suradnici profesora Primorca, a što ni blizu presudno ne utječe na ruski nacionalni identitet kao recimo mit o Jasenovcu i stradanju Srba u NDH, na hrvatski nacionalni identitet, a današnjoj Hrvatskoj upravo to bilo nebitno? Smiju li brojčano mali narodi imati ponos i dostojanstvo?

Upravo takvi ne smiju ostati bez ugleda, istine, ponosa, makar ostali bez kruha!

Da se samo mali dio bezbrojnih milijuna kuna zadnjih godina, koje hrvatska država daje raznim Pupovcima, Teršeličkama i Pusićima, za nasilje nad zdravim razumom hrvatskoga čovjeka, ponudi uz potrebnu političku volju, profesoru Primorcu za formiranje vrhunskih multidisciplinarnih međunarodnih timova, ne samo da bi se zaustavila agresija na Hrvatsku, nego bi on sa svojim kolegama znanstvenicima, sa potpisnicima ovoga Pisma i uz tihi ili glasnu potporu većine hrvatskoga naroda, vrlo lako svojim ugledom i kompetencijama postigao potporu najsenzibilnijih svjetskih država za pitanja raznih „Jasenovaca“ – SAD-a i Izraela.

Kome je u interesu plaćati nekompetentne osobe pored svjetski relevantnih znanstvenika i isto takve znanosti?

Samo onima koji imaju prljave ciljeve i iste takve interese prema Hrvatskoj.

Zašto to onda radi hrvatska nacionalna država?

Upravo u odgovorima na ta pitanja i promjeni takve državne politike, a prije nje, javne i društvene klime, je moć poruke Pisma hrvatskih znanstvenika i strah samoproglašene avangarde koja drži u umnom ropstvu generacije hrvatskoga naroda.

7Dnevno, 07. 08. 2015.

INICIJATOR DEKLARACIJE O SLOBODI ZNANSTVENOG ISTRAŽIVANJA

**AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: NAROD KOJI ZABORAVI
SVOJU POVIJEST NEMA BUDUĆNOSTI, A U HRVATSKOJ
JE PUNO ONIH KOJI ŽELE DA JE ZABORAVIMO**

Veliki broj hrvatskih intelektualaca uputili su pismo akademiku Zvonku Kusiću, predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, u kojemu traže da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega. Inicijator svega toga je akademik Josip Pečarić s kojim smo razgovarali o tome zašto je pokrenuo deklaraciju, zašto smatra da je sloboda istraživanja o prošlosti toliko važna za sadašnjost, ali i o tome što bi savjetovao mladima koji odlaze iz Hrvatske.

Zašto ste pokrenuli ovu deklaraciju?

Neposredan povod su napadi na knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“, a tiskana je u Zagrebu 2015. „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrтка Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama. Posebno treba izdvojiti prijetnju Slavka Goldsteina zato što je on posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:

Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijeđam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadareni spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog jedinog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.

Goldstein se i nedavno izjasnio kao Jugoslaven. Još krajem osamdesetih, kao predsjednik Židovske općina, napao je Nakladni zavod Matice Hrvatske zato što je tiskala novo izdanje Tuđmanovih *Bespuća*, a početkom devedesetih tvrdio je po svijetu kako RH istovjetna s NDH jer uvodi kunu. Krajem devedesetih, kao član Komisije za žrtve rata i poraća lažno je optužio Komisiju da je njihovo *IZVJEŠĆE O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine* konačno izvješće, što je dovelo s promjenom vlasti do ukinuća komisije i njegovom postavljanju za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac. To je iskoristio da Bulajićev popis žrtava bude prihvaćen i u RH i od tada ga zajedno sa suradnicima Bulajićevog instituta iz Beograda nadopunjuje. A

sigurno znate tko je dr. Milan Bulajić. Danas kada je u žiži pokušaj da se poslije 25 godina zabrani Thompsonova pjesma *Bojna Čavoglave*, treba reći da je i to pokrenuo Goldstein još početkom ovog stoljeća. Navodno je sporan početak pjesme, a zapravo žele je obezvrijediti prekrajanjem njenog sadržaja zbog uloge koju je ta pjesma odigrala u vrijeme kada je Goldsteinova Jugoslavija izvršila agresiju na Hrvatsku.

Na napade na spomenutu knjigu o Jasenovcu reagirao je prof. dr. sc. Matko Marušić u Hrvatski tjednik, 2. srpnja 2015., br. 562, str. 38-39. Marušić je p(r)ozvao HAZU:

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Kolegu Marušića sam podsjetio na neslavan kraj jedne slične inicijative u HAZU.

Svojevremeno je Vladimir Žerjavić želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenađio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naavno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju koji spominju Bulajić i Goldsteini.

Zato smo se prof. Marušić i ja odlučili napisati naše pismo HAZU. Ponovit ću ono što sam izjavio za tjednik 7Dnevno:

„Šutnja o povjesnim lažima izrodila je devedesetih godina golema zla u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Pismo koje smo inicirali vidim kao veliku mogućnost upravo HAZU da potvrdi svoju ulogu u očuvanju nacionalnoga identiteta. Nitko nije pozvaniji od Akademije. Usprkos tome što dio akademske zajednice HAZU drži inertnom i neosjetljivom na nacionalna pitanja, ističem da je oko 160 akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti ovim pismom izrazilo uvjerenje da će Akademija ispuniti svoju povjesnu i nacionalnu zadaću.“

Zašto kao znanstvenik i akademik smatrate da je sloboda istraživanja o prošlosti toliko važna za sadašnjost?

Zapravo sam na neki način već odgovorio na ovo pitanje u prethodnom pitanju. Znamo da narod koji zaboravi svoju povijest nema budućnosti. Naš problem je što imamo u Hrvatskoj puno onih koji žele da zaboravimo svoju povijest. Iako sam u svojim tekstovima upozoravao na postojanje jugo-komunističke i hrvatske paradigme u povijesnoj znanosti kod nas, ipak mi je draže da vidite kako je o ovim prvima ovih dana pisao i prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević u Hrvatskom tjedniku, 07. 08. 2015.:

U Hrvatskoj ali i izvan nje na području povijesti djeluju nedodirljivi pismoznanci - monopolisti hrvatske povijesti slijednici komunističke i velikosrpske historiografije. Oni su u kontinuitetu od pamfleta Magnum crimen: Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj (1948.) Viktora Novaka do konstrukcija današnjih mlađih povjesničara bez analize uzroka stvarali i još uvijek podržavaju određene jednostavne i neupitne sheme kao spoznajne strukturne cjeline („endehazija“, „nacišaizam“, „klerofašizam“, „genocidni Hrvati“ i dr.). Te su sheme, u interesu komunističkoga režima i prikrivanja agresorskoga karaktera velikosrpske ideje ali i održavanja još uvijek živoga sna o velikoj Srbiji, trebale organizirati znanje, razmišljanje i pamćenje o povijesnoj tematici. Hrvati su pri tome uvijek žrtveni jarci krivi za sve nesreće. Istinitost ovakvih shema dugo ostaje neupitna jer ljudi vjeruju „velikome znanju“ pismoznanaca ne sumnjajući u njihovo znanstveno poštenje i moralnost. Kada se konačno dokaže da je shema neistinita, ona se efektom ustrajnosti i dalje održava kod kuće ali i u svijetu. Multiperspektivno i interdisciplinarno proučavanje shema, posebno „endehazije“, pismoznanci monopolisti, bojeći se otkrivanja istine, prokazuju kao ustašoidnu reviziju povijesti. Uz vodeće hrvatske i srpske pismoznance u Hrvatskoj djeluju i drugoredni pismoznanci koji su, ne posjedujući potrebno znanje, zagrabili „veliko i nepobitno znanje“ iz prebogatog rezervoara pismoznanaca monopolista. To su u prvome redu mnogi novinari čije se znanje ponajviše temelji na indoktrinirajućem školovnju u komunističkome sustavu ili na studiju koji su programirale „crvene“ katedre (mnoge postoje i danas, ali s liberalnom glazurom). Toj skupini pripadaju razni „kulturnjaci“ koji pate od kompleksa niže vrijednosti jer pripadaju po njihovom mišljenju zaostalome ognjištarskom narodu. Njihov je logičan put u ostvarivanju karijere egoistično bezpogovorno uključivanje u zapadne korumpirane društvene i humanističke znanosti koje isključuju autore suprotnih mišljenja. „Kulturnjaci“ se odriču vlastita naroda uz oslonac na već postojeće sheme. Dakako, drugoredni pismoznanci su i političari slijednici komunizma uključujući i članove nove Lige antifašista. Oni braneći komunistički antifašizam, koji je za razliku od Zapada poslije Drugoga rata uspostavio totalitarizam, nastoje održati svoju dominaciju u društvu. Svi oni, potpuni neznalice, znaju napamet povijesne lekcije koje su naučili od pismoznanaca farizejski se zalažući da se povijest (ali po njihovoj mjeri) prepustiti povjesničarima.

S obzirom da je uvaženi profesor također pisao o srpskim lažima o Jasenovcu, vjerojatno bi i njemu zabranili istraživati o temi koja je bila glavna batina da bi se Hrvate zadržalo u Jugoslaviji. Treba naglasiti da su, kako ih on naziva, *nedodirljivi pismoznanci - monopolisti hrvatske povijesti slijednici komunističke i velikosrpske historiografije* glavni profesori na sveučilištima u Zagrebu, Splitu i Rijeci, a prof. dr. sc. Iva Goldsteina su čak pokušali ugurati u HAZU!

A možda sam vam trebao samo navesti slijedeće riječi prof. dr. sc. Matka Marušića: *Dokle ćemo obilježavati pogibiju 40.000 Srba i Židova u Šaranovoj jami (a uloga Slavka Goldsteina i u toj priči nije neznatna, JP) i 100.000 do 700.000 ljudi u Jasenovcu! Time ćemo hrvatsko domoljublje (slobodu, jezik, povijest, društveni život, ekonomiju, pravo, sve) držati u šahu i - vladati Hrvatskom, sve dok se ne utopi u nekom obliku Jugoslavije. U*

Šaranovoj jami nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego - ja - jasno vidim da je to podli protuhrvatski trik.

Mogu li moje kolege u HAZU to drugačije vidjeti?

Vi ste znanstvenik sa najvećim brojem objavljenih radova u RH - što biste savjetovali mladima koji danas odlaze iz Hrvatske?

Teško je danas išta savjetovati kada su mladi bez posla, kada im je dovedena u pitanje gola egzistencija. Treba mijenjati uzroke koje su doveli do tog egzodusa mladih. Svo vrijeme se hrvatskom narodu pokušava oduzeti ponos i dostojanstvo. A bez ponosa i dostojanstva nema napretka ni u gospodarstvu. Pa do jučer su se vlasti natjecale u progonu onih koji su najzaslužniji za postojanje naše države. Čak je bilo izbrisano iz svijesti mnogih kako je Hrvatska spasila Bihać od genocida *ravnih onima iz Drugog svjetskog rata*, kako je o tome govorio američki vojni ataše u Zagrebu iz vremena kada je izvršena „Oluja“. Velikosrpski Memorandum SANU 2. sprovodili su mnogi iz hrvatskih vlasti. I to još uvijek čine. Dovoljno je usporediti što oni rade s onim što se radi u Srbiji. Lako je ustanoviti sličnost djelovanja i jednih i drugih, kao što je profesor Rendić-Miočević pokazao u slučaju povjesničara. A najveći napad je zapravo gospodarstvo. Jednostavno, da bi se održali na vlasti treba osiromašiti narod. I to je sustavno rađeno. Nadam se da će povratkom domoljubnih snaga na vlast ta tendencija biti promijenjena i da će nova vlast učiniti sve da se spriječi odljev ponajboljih mladih ljudi iz Hrvatske.

Narod.hr, 12. 08. 2015

MESIĆ SEBE PROGLASIO GADOM

Srušene spomenike moguće je popraviti, tko će "popraviti" Stipu Mesića i njegove metastaze u Hrvatskoj?

O Pismu HAZU je pisao u Hrvatskom tjedniku, 20. 08. 2015. jedan od potpisnika dr. sc. Stijepo Mijović Kočan:

Prošlo je dvadeset godina od oslobođenja Hrvatske od velikosrbskoga okupatora, a - mnoge stvari su i gore negoli su bile prije okupacije ili za njezina trajanja. Gotovo sav hrvatski tisak i gotovo beziznimno svi tzv. audio-vizualni mediji su ili provelikosrbski (jasno ili prikriveno/poluprikriveno) ili i dalje posve absurdno (da: ad absurdum!) jugo-unitaristički ili naprosto - antihrvatski, ako je o državi riječ, to jest regionalni su na antihrvatski način ... Stoga je iznimno važan poduhvat akademika Josipa Pečarića i prof.dr.sci. Matka Marušića, te svih ostalih znanstvenika i drugih koji ih u tomu podupiru da se donese Deklaracija o slobodi znanstveničkog istraživanja, čime su se oni obratili Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, točnije akademiku Zvonku Kusiću, njezinu predsjedniku ...

Kako izgleda taj antihrvatski način pokazao je bivši predsjednik RH Stjepan Mesić u Brašincima gdje je otkriven obnovljeni spomenik žrtvama iz Drugog svjetskog rata. Tom prigodom Mesić je rekao (*MESIĆ O HRVATSKIM AKADEMICIMA: 'Oni su gadovi, zbog takvih obnavljamo partizanske spomenike'*). S. Vučković, dnevno.hr, 18. 08. 2015., <http://www.dnevno.hr/vijesti/mesic-o-hrvatskim-akademicima-oni-su-gadovi-zbog-takvih-obnavljamo-partizanske-spomenike-823583>):

– Zahvaljujem se onima koji su obnovili ovaj spomenik kao podsjetnik na žrtve bezumlja ali nije ovo jedini spomenik koji je srušen stotine, tisuće spomenika je srušeno dakle to nije slučajnost to je odraz jedne pogrešne politike. Danas smo došli ovdje pokloniti se žrtvama i borcima čija su imena uklesana u ovaj spomenik. Ako je netko od vas bio u Kamenskoj jedan od najljepših spomenika koji je u našoj zemlji izgrađen djelo Vojina Bakića, struka kaže da je to jedno od njegovih najvećih djela ali nečija suluda ideja da se to sruši u tim metežima nađe se gadova koji ne znaju cijeniti vrijednosti.

S. Vučković u svom tekstu komentira činjenicu kako je u Brašincima, *samo u drugo vrijeme, 1991., na kućnom broju 110 zvjerski je mučen dr. Ivan Šreter. Nitko ga se od brojnih prisutnih nije prisjetio u kontekstu nedužne žrtve... Netko mu je (Mesiću, JP) mogao reći i da je za samo sedam dana godišnjica otmice velikog Hrvata kojem su četnici slomili obje ruke, a naknadno i ubili. Netko bi mu mogao reći i da ostaci nesretnog Šretera nisu pronađeni do danas. Najizvjesnije je, ipak, da Stipe Mesić sve to zna, ali mu nije na ljestvici prioriteta. Važnije od svega bilo je pokloniti se žrtvama ustaških zločina. Žrtve četničkih zločina neka čekaju...*

Međutim, bitno je naglasiti kako su Mesić i dr. Šreter u to vrijeme bili na istoj strani. U međuvremenu se Mesić vratio „antifašizmu“, tj. priključio se ponovno onima za koje je Winston Churchilla rekao: *Fašisti budućnosti nazivat će sebe antifašistima*. Dakle, Mesić govori o vremenu kada su partizanski spomenici rušeni, tj. o vremenu kada je on bio predsjednik Vlade RH! Kao predsjednik Vlade sigurno je mogao spriječiti da gadovi rade nečasni posao, ali nije. Zašto nije? Jedini razlog je mogao biti taj što je i on gad koji nije znao cijeniti vrijednosti. Očito je, dakle, kako je Mesić u Brašincima sebe samoga proglasio gadom.

Mesić nasrće novim lažima na hrvatske akademike!

Da bi zamaglio tu očitu činjenicu nastavio je s pričom o akademikima:

Zato trebamo obnoviti spomenike jer će se pojaviti gadovi koji će reći da se ništa nije dogodilo ali moramo radi onih koji dolaze iza nas upravo radi njih reći što se dogodilo. Imate gadova akademika koji kaže da Jasenovac nije bio logor da su se tamo izvodile predstave, imate one koji ne priznaju Jadovno a to je stratište, tamo se ubijalo i pobijeno je tisuće Srba i Židova. I na kraju čestitam svima koji ove spomenike obnavljaju. Naravno, Mesić ne bi bio Mesić kada ne bi nešto slagao. Naravno nitko od akademika nije nikada rekao da u Jasenovcu nije bio logor. Dapače, novoosnovano društvo se naziva *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*. Ono što muči Mesića i njegove fašiste, pardon „antifašiste“ jeste otkrivanje istine o tom logoru. Pa i sam naziv Kočanovog teksta to kaže: **ISTINA I SAMO ISTINA NAM TREBA**.

S jedne strane imamo znanstvenike koji si sami sebi postavljaju isto pitanje koje je postavio prof. dr. sc. Matko Marušić:

Dokle ćemo obilježavati pogibiju 40.000 Srba i Židova u Šaranovoj jami i 100.000 do 700.000 ljudi u Jasenovcu! Time ćemo hrvatsko domoljublje (slobodu, jezik, povijest, društveni život, ekonomiju, pravo, sve) držati u šahu i - vladati Hrvatskom, sve dok se ne utopi u nekom obliku Jugoslavije. U Šaranovoj jami nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego - ja - jasno vidim da je to podli protuhrvatski trik.

A s druge imamo Mesićeve fašiste, pardon „antifašiste“ koji ispunjavaju Titovu zakletvu kako će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu. Ti sproveditelji velikosrpskog Memoranduma SANU 2. znaju da je način za to ponajbolje opisao Dobrica Ćosić:

Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.

Zato i Mesić laže kada kaže da neki hrvatski akademici tvrde kako u Jasenovcu nije bilo logora. Da, Ćosić je rekao i kako je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti. Pa kada je to tako, što bi drugo i mogle raditi srpske sluge, zar ne?

Kamenjar.com, 20. 08. 2015.

Glas Brotnja, 20. 08. 2015.

Portaloko.hr, 20. 08. 2015.

EVO ZAŠTO NE DAJU ISTRAŽITI JASENOVAC: ‘Da bi Pupovac i peta kolona Hrvatima dovijeka na nos nabijali lažne žrtve!’

Damir Kramarić, dnevno.hr, 20. 08. 2015.

"Budući da Pupovac nije neobrazovan, svojim izjavama posve se razotkrio kao spavač onih srpskih snaga koje su devedesetih vodile rat i koje bi ponovno htjele rat", smatra dr. Jurčević koji je magistrirao na jasenovačkom mitu

Nakon što je Milorad Pupovac u Dnevniku Nove TV usporedio Vukovar 2015. godine s Jasenovcem 1946. te kazao: ‘Zamislite da je netko u Jasenovcu ili Novskoj 1946. godine rekao da latinično pismo ne smije više biti u upotrebi...’, u zraku su ostali visjeti brojni upitnici u vezi s porukom koju je čelnik SNV-a htio poslati.

Cilj i smisao njegove poruke može se nazrijeti, ali ne i u potpunosti razumjeti, pogotovo zato što do danas nije znanstveno istraženo što se uopće događalo u Jasenovcu od 1941. do 1945., a što pak 1946. godine, koju spominje Milorad Pupovac. Posve je nepoznato, naime, koliko je doista žrtava stradalo u logoru Jasenovac od 1941. do 1945. godine, koliko je bilo žrtava srpske, a koliko hrvatske i drugih nacionalnosti te koliko je žrtava u Jasenovcu bilo nakon 1945. godine, kada je nova vlast, prema najnovijim podacima, tamo zatvorila svoje zatvorenike. No, posve je jasno, nakon prvih – makar i površnih istraživanja – da je broj žrtava jasenovačkog logora zbog političkih razloga godinama višestruko uveličavan, a da se istina o žrtvama u isto vrijeme nije smjela istraživati.

Poznato je da je, frustrirana činjenicom da se i danas znanstvenicima zabranjuje istraživački rad na otkrivanju stvarnog broja žrtava u Jasenovcu, grupa znanstvenika nedavno od predsjednika HAZU zatražila da Akademija donese ‘Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja’, odnosno da se založi za omogućavanje slobodnih znanstvenih istraživanja povijesnih tema, istraživanja koje su dosad bile nepoželjna, pa čak i zabranjena.

Informacije do kojih su došli istražitelji Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, dočekane su, naime, na nož od strane hrvatskih ‘etabliranih’ povjesničara, odnosno ‘povjesničara’ poput Tvrтка Jakovine, Hrvoja Klasića i Slavka Goldsteina. Navedeni ‘stručnjaci’ nisu argumentima pokušali osporiti tvrdnje istraživača Jasenovca (koji tvrde da je u logoru Jasenovac stradao daleko manji broj žrtava od često korištenih brojki te da su partizani svoje žrtve –stradale nakon 1945. pripisivali ustašama), već su ih izvrijeđali i grubo diskvalificirali u medijima, ne ulazeći u suštinu stvari.

To primitivno vrijeđanje ljudi koji su pokušali istražiti neistraženo područje bilo je i povod pismu upućenom Zvonko Kusiću, od strane Pečarića i Marušića te ostalih potpisnika.

Kako povjesničar koji je magistrirao na logoru Jasenovac komentira izjave dr. Milorada Pupovca te što se doista događalo u Jasenovcu 1946. godine, a što nekoliko godina prije toga upitali smo dr. Josipa Jurčevića koji je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu magistrirao na temi ‘Nastanak jasenovačkog mita’.

”Pupovac se svojim izjavama posve razotkrio kao posljednji ešalon velikosrpske politike u Hrvatskoj. To što je izrekao nema nikakvog smisla jer NDH nama baš nikakve veze s današnjom Hrvatskom, odnosno s Hrvatskom iz 1991. godine. Između te dvije države imali smo, uostalom, Jugoslaviju. Osim toga, velika većina građana Hrvatske tada se nije ni rodilo, što znači da je nabijanje na nos Jasenovca današnjim generacijama čisti rasizam. Budući da Pupovac nije neobrazovan, ovim izjavama posve se razotkrio kao peta kolona,

odnosno kao krtica ili spavač onih srpskih snaga koje su devedesetih ovdje vodile rat i koje bi, po svemu sudeći, ponovno htjele rat. Mnogi čestiti pripadnici srpske zajednice u Hrvatskoj već godinama optužuju Pupovca za kriminal te za bavljenje etnobiznisom, no te njihove tvrdnje teško se probijaju do korumpiranih medija, a još teže do isto takvog DORH-a”, ističe dr. Josip Jurčević.

Dodaje potom da bi Pupovac, da je istinski predstavnik srpske etničke zajednice, poticao integriranje Srba u Hrvatsku, a ne njihovu getoizaciju.

”On čini zlo Srbima, jer u njihovom interesu nije da žive u getu, nego da se integriraju u zajednicu, kao što su se Hrvati, ali i Srbi, integrirali u SAD, Kanadu i druge zemlje gdje žive. Što se Jasenovca, pak, tiče, ni prije 1990. godine, ali – što je posebno zanimljivo – ni poslije 1990. niti jedna vlast do danas nije htjela da se dozna istina o broju te identitetu i nacionalnoj pripadnosti žrtava. Sada je jasno i zbog čega: da bi Pupovac i slični taj mit i tu krivotvorinu mogli i dalje koristiti kao sredstvo pritiska na Hrvatsku. To je kapitulacija Milorada Pupovca i u moralnom i u intelektualnom smislu”, zaključuje dr. Josip Jurčević.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.**NOVA KNJIGA MR. SCI. MLADENA IVEZIĆA
RATNI ZLOČINAC TITO**

S velikim zadovoljstvom pozivam vas na predstavljanje knjige mr. sci. Mladena Ivezića

RATNI ZLOČINAC TITO

u utorak, 23. lipnja 2015. godine,
u 20:00 ura,
u dvorišnoj dvorani Bazilike Srca Isusova
u Palmotićevoj ulici 33 u Zagrebu.

Prikazivatelji; dr. sci. vlč. Stjepan Razum i mr. sci. Mladen Ivezić.

Sažetak

Mladen Ivezić (mr. sci. hist., 1957., Zagreb, Hrvatska) proveo je desetljeća po arhivima komunističke Hrvatske i nakon stjecanja slobode, 1991., istražujući zatajene pa i zabranjene fondove i dokumente. Josip Broz Tito, šef KPJ, nametnuo mu se kao predmet prouke dugo skrivanih zločina partizanskoga pokreta, kojemu je bio na čelu.

Ivezić je od 1991. godine radio za državno povjerenstvo za utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća. Od 2000. godine nekoliko je godina radio na prouci tajnih fondova Hrvata iz BH, uz posebnu dopustnicu Ujedinjenih nacija, nadopunjavajući time već prije stečenu vrhunsku naobrazbu o međudržavnome ratnom i humanitarnom pravu.

Ovo je sedma Ivezićeva knjiga, pretežno o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Objavljivao je i znanstvene radove a posebno mnogo je pisao publicistiku; pod svojim i tuđim imenima.

Knjiga Mladena Ivezića "Ratni zločinac Tito" sastoji se od triju dijelova. U prvome se iznose dokumenti o vojnoj dokumentaciji i korespondenciji titovskih snaga u

doba ND Hrvatske (1941.-1945.), u drugome o pseudopravnom legislativnome kompleksu i u trećemu o titovskoj huškačkoj promičbi.

Time Ivezic odklanja izgovore današnjih tzv. antifasista, da su za oko 500.000 protupravno ubijenih Hrvata i mirnih državljana ND Hrvatske 1945. krivi ojađeni individualni osvjetnici iz titovskih snaga pa čak i same, bez ikakva suda poubijane, žrtve, zatim pojedini pijanci i anarhisti među pobjednicima.

Ivezic iz titovske vojne i policijske korespondencije jasno dokazuje, da se o zločinima nad Hrvatima stupnjevano izvješćivalo sve do vrha titovske vojske i partije, da je Josip Broz Tito sva ta izvješća odobravao te, osim implicitno, i eksplicitno zločine zapovijedao.

Titovska je tobožnja legislativa u Ratu također bila zločinačka.

Prisege su bile zločinačke a pseudozakoni zapovijedahu smrtnu kaznu i za svakoga tko je na bilo koji način surađivao s protutitovskim silama. Titovske su amnestije bile lažne; upućene protivničkim vojnicima pa čak i formulirane tako, da prestaju važiti istoga trenutka kada ih se objavi!

Ivezic se, kao profesor komparativne književnosti, posebno posvetio završnoj transmisiji ratnozločinačkoga djela Josipa Broza Tita, idejnoj motivaciji antifasista na tako teške ratne zločine nad Hrvatima. Nevjerojatno je saznati da je u samo četiri godine ND Hrvatske samo na području današnje Republike Hrvatske (4.500.000 stanovnika) izišlo preko 300 naslova novina i povremenika (puta broj brojeva, tj. izdanja, puta broj primjeraka) i preko 500 knjižica. Sva su ta izdanja širila grozomorne laži i pozive na osvetu protiv hrvatskoga naroda.

Nasuprot tome, literatura je ND Hrvatske bila izrazito bogoljubna, domoljubna a to znači i snošljiva prema ratnim protivnicima.

Metodologija je Iveziceva oslonac na bibliografiju iz titovskoga legla. Titovci su se do 1990-ih ponosili svojim dokumentima o vlastitim zločinima, te su ih objavljivali u tisućama knjiga. Tome je Ivezic dodao i svoj hrabar prodor u tajne i polutajne arhive, kojim je upotpunio sliku titovskoga ratnozločinačkog sustava.

Kao i u drugim, tako i u ovoj knjizi, Ivezic od mnoštva podnožnih bilježaka ima manje od 10% napomena iz netitovskih vrela pa i tada uglavnom iz vrela titovskih saveznika. Nikada ne čini ekskontekstualizaciju. Sinteze i zaključci jako su mu rijetki, jer objavljeni dokumenti sami sve govore. I tada, Ivezic ne srlja i ne pretjeruje.

Ivezic je dokazao krivnju Josipa Broza Tita u svim trima područjima (vojno-policijsko, pravno i promičbeno) i u njihovoj sintezi.

Nedavno sam pisao o Mladenu Ivezicu (MR. SC. MLADEN IVEZIĆ, ČLAN DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, Glas Brotnja, 19. 05. 2015. i.Kamenjar.com 19.05.2015.), a tekst sam uvrstio i u moju novu knjigu ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA. Igmom slučaja ta knjiga će biti predstavljena dan poslije ove Iveziceve, a za obje knjige uvode je napisao dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, društva čiji smo članovi i Ivezic i ja. Dr. Razum će obje knjige i predstaviti.

U tom tekstu sam, spomenuo i slučaj Iveziceva pisma „Vjesniku“ od 10. 03. 1998.) u kojemu Ivezic piše o prof. dr. sc. Ivu Goldsteinu. On ni jedanput u tom pismu nije spomenuo riječ Židov, nego „jugokomunist“, „ne-Hrvati“ ili „Goldsteinov svjetonazor je nakaradan i protuhrvatski“, a Goldstein je tekst proglasio antisemitskim. Uslijedile su osude tog „antisemitskog“ teksta sa svih strana, i iz zemlje i iz svijeta. Čak je Goldstein i tužio Ivezica. I naravno izgubio na sudu. Na sudu je došla do izražaja superiornost Ivezica

kao povjesničara. Sramotni dio priče je to što je Ivo Goldstein sveučilišni profesor, dok je Ivezicu onemogućeno doktorirati. I ne samo to. On je sve vrijeme bez posla, a trgovci knjigama mu ne žele (čitaj: ne smiju) prodavati knjige. Sličnu sudbinu je doživio i Ivezicev humoristički časopis *Zvekan*.

Zapravo, i ova knjiga pokazuje zašto sve vrijeme pokušavaju doslovno uništiti mr. Ivezica. Njegova knjiga *RATNI ZLOČINAC TITO* pojavila se u isto vrijeme kad i knjiga *TITO Ive i Slavka Goldsteina*. **Dat ću prikaz predstavljana koji je dala HINA, s malim komentarima:**

Predstavljena knjiga Ive i Slavka Goldsteina "Tito"

16.06.2015.

ZAGREB, 16. lipnja 2015. (Hina) - Knjiga Ive i Slavka Goldsteina "Tito" predstavljena je u utorak navečer u Novinarskom domu u Zagrebu.

O knjizi su govorili književni kritičar Ivan Lovrenović, novinar Miljenko Jergović, povjesničari s Filozofskoga fakulteta u Zagrebu Hrvoje Klasić i Goran Hutinec te autori knjige Ivo i Slavko Goldstein.

Lovrenović je ocijenio kako knjiga nije samo biografija Josipa Broza Tita, nego i knjiga o hrvatskoj i povijesti južnoslavenskih naroda. Danas u javnosti prevladavaju tri vrste odnosa prema Titu, rekao je Lovrenović razvrstavši ih kao titofobiju, titofiliju i titosenzacionalizam.

Ocijenio je kako u hrvatskom i srpskom narativu "prevladava divljački odnos prema Titu" te mu se ne priznaju nikakve vrijednosti niti zasluge. "Broz je za Hrvate hrvatožder i izrod, a za Srbe ustaša", rekao je Lovrenović. Dodao je kako pak kod skupine koja nekritički podupre sve što je Tito radio prevladava stajalište da je on najveći, najuspješniji i nepobjedivi sin "naših naroda".

Po Lovrenovićevim riječima, knjiga Ive i Slavka Goldsteina ne njeguje hagiografski i idolopoklonički stav prema Josipu Brozu, nego ga prikazuje u njegovim različitim razdobljima života. Pritom je ocijenio kako autori u knjizi sustavno demistificiraju ulogu i djelo Josipa Broza Tita.

(Zanimljiva je Lovrenovićeva tvrdnja da u Hrvatskoj prema jednom od deset najvećih zločinaca u prošlom stoljeću i u hrvatskom narativu "prevladava divljački odnos prema Titu". Pavelić nije na listi najvećih svjetskih ubojica, pa nisam čuo da se Lovrenović zalaže da mu priznaju nekakve vrijednosti i zasluge, zar ne? J.P.)

Profesor Filozofskoga fakulteta Hrvoje Klasić ustvrdio je da je Tito bio vizionar sa strategijom te je još od svoga djetinjstva bio hrabar čovjek. Imao je osjećaj za 'tajming', rekao je ustvrdivši kako mu je najveća mana bila ta što je bio tašt.

Smatra kako su Goldsteini napisali "knjigu dijaloga" jer u njoj polemiziraju i sami sa sobom. Ističući Brozove vrline, Klasić je ustvrdio da je Jugoslavija 60-ih godina 20. stoljeća bila na trećem mjestu u svijetu po broju studenata po glavi stanovnika. "Daj nam Bože svima u regiji što više političara kao što je bio Tito", rekao je Klasić.

(Klasić je posebna priča. Profesor Tomac ga je već podučio: Klasić i Jakovina o Titu mogu sve naučiti – na Hudoj jami!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zdravko-tomac/tomac-klasic-jakovina-o-titu-mogu-sve-nauciti-na-hudoj-jami-805864>

Međutim, glavni dio teksta o Ivezicu u mojoj knjizi je njegov komentar Klasićeva nastupa u emisiji HTV-a *Nedjeljom u 2*. Ivezić je komentirao sve Klasićeve tvrdnje pa bi svako svoje obrazloženje komentirao kratko. Tako je 32 puta napisao NEISTINA!!! Po jedan put je svoja objašnjenja završio s BJESOMUCNA NEISTINA!!!, BRUTALNA LAŽ!!! i STRAVIČNA NEISTINA!!! Dva puta je Klasićeva tvrdnja bila NAJRUŽNIJA

NEISTINA!!! J.P)

Hutinec je ocijenio kako je Broz postigao veliki uspjeh jer je iz, kako je rekao, neugledna roda i područja, uspio učiniti to što je napravio svojim životom i popeti se tako visoko u politici. "Knjiga je tek prvi korak da bi se racionalno moglo govoriti o Titu", rekao je Hutinec.

(Ovo je točno. Doista je nemilosrdno ubijao sve za koje je mislio da mu stoje na putu, pa čak i u obitelji. J.P. Lijepo je vidjeti da ima ljudi koji racionalno mogu govoriti o djevojačkim pletenicama iz Hude jame, zar ne? J.P.)

Po Jergovićevim riječima, knjiga je kronika o Jugoslaviji ispričana na jedinstven i uzbudljiv način. Ona predstavlja svojevrsni "viteški pledoaje" za vrijeme koje je stalo 1941., 1945., napomenuo je Jergović dodavši kako "treba konačno osloboditi vrijeme da krene".

(Točno je da je Jergovićev Tito uspio ući na listu najvećih zločinaca, a Pavelić nije. Kako je pri tome pobio daleko najviše Hrvata, normalno je Jergoviću to viteški, zar ne? J.P.)

Suautor knjige Ivo Goldstein je ocijenio kako knjiga nije ni za niti protiv Josipa Broza Tita. "U njoj smo prikazali i dobre i loše Titove strane", rekao je dodavši kako su on i otac knjigu pisali sa strašću jer je ona dio i njihovih biografija.

Ustvrdio je i da je Tito bio veliki vojskovođa Drugoga svjetskog rata.

(U životu Iva Goldsteina je bio itekako značajan. Sjetimo se samo kako je prof. dr. sc. Miroslav Brandt u knjizi *Život sa suvremenima*, Zagreb, 1996. napisao kako nisu na Filozofskom fakultetu na njegovoj katedri primili nekoliko kandidata *po narodnosti i uvjerenju Hrvata. Napokon su SK i njegovi eksponenti na odsjeku nametnuli jednoga tek završenog studenta [I. Goldstein]...*, Kako je ovaj „povjesničar“ prošao u HAZU dobro je poznato, zar ne? J.P.)

Predstavljanju knjige Ive i Slavka Goldsteina "Tito", uz ostale, nazočili su i bivši predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić (od HNES-a etički osuđen za veleizdaju, J.P.), bivši ministar vanjskih poslova bivše SFRJ Budimir Lončar (od HNES-a etički optužen za veleizdaju, J.P.), predstavnik srpske manjine u Hrvatskoj Milorad Pupovac (od HNES-a etički osuđen za veleizdaju, J.P.), episkop Srpske pravoslavne crkve i mitropolit zagrebačko-ljubljanski Porfirije Perić.

Knjigu je objavio zagrebački nakladnik Profil.

Povjesničar Ivo Goldstein je veleposlanik Republike Hrvatske u Parizu, a njegov otac Slavko Goldstein (savjetnik predsjednika Vlade Milanovića koji je od HNES-a etički optužen za veleizdaju, J.P.), je publicist, koji je objavio više knjiga, među kojima i knjigu "1941: godina koja se vraća".

(Hina)

Dakle, knjiga Mladena Ivezića pojavljuje se u najbolje moguće vrijeme. Veoma je značajna zbog toga što ukazuje na Tita kao ratnog zločinca tijekom cijelog rata. To je itekako značajna knjiga i za HNES koji je pokrenuo pitanje etičke osude i JB Tita i komunističkog režima za veleizdaju. Naime, kod nas je uobičajeno samo Titove zločine vezivati za Bleiburg, a zaboravljaju se ovi zločini tijekom rata o kojima piše Ivezić. Za nadati se da će biti pozivan od naših ljudi i u zemlji i inozemstvu.

KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM?

Na nedavnom javnoj sjednici Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta u Mimari imao sam veliko zadovoljstvo predstaviti novog člana HNES-a dr. sc. Stjepana Razuma. Trebao sam pročitati biografiju kandidata koju dajem u prilogu. Međutim, skratio sam čitanje biografije i ukazao na činjenicu da je upravo on najzaslužniji za postojanje Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Naime, kada je svojevremeno u intervjuu Hrvatskom listu (2012.) ukazao što povijesna znanost traži od istraživača žrtava, pa tako i za one u Jasenovcu, bio je napadnut od onih koji uvijek tvrde da povijest treba prepustiti povjesničarima. To su bili veleposlanik Srbije u RH i tadašnji predsjednik RH Ivo Josipović. Jaki neki povjesničari, zar ne? Istaknuo sam i izuzetnu važnost nedavnog otkrića dr. Razuma u svezi s popisom žrtava Jasenovca. Naime, već ranije su članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac objavili kako su pronašli 14.000 kloniranih imena. Poslije tog otkrića Memorijalni centar je skinuo popis sa interneta, pa se pojavio iznova i tako, što je dokazao Dr. Razum, da su klonirana imena zamijenjena novim!

Bilo je za očekivati da će se takova prijevara pokušati zamagliti nekim uobičajenim pamfletom što se doista i dogodilo (Vladimir Matijanić, "Jasenovac i navika stara: negacija holokausta" Slobodna Dalmacija, 21.06. 2015.), dok je na upite uredništva Hrvatskoga tjednika, upućene ravnateljici JUSP-a Jasenovac Nataši Jovičić glede tih prijevara, nije prvotno stigao nikakav odgovor. Kasnije je uredništvo ipak dobilo odgovor, ali ne od ravnateljice Nataše Jovičić, niti od radnika koji su sastavljali popis, već od Zdenka Ćorića, odgovorne osobe za kreiranje baze podataka, tj. od Poduzeća za pružanje usluga na području korištenja informatičko-komunikacijskih tehnologija Utilis iz Zagreba.

I Matijaniću i Utilisu dr Razum je sjajno odgovorio tekstovima:

"Da, dokazali smo da je Jasenovac otrovna i sramotna laž". Nadnaslov: "Aktualno. Dr. Stjepan Razum, odgovara na pamflet 'Slobodne Dalmacije' i projugoslavenskih povjesničara". Podnaslov: "Najčasnije bi bilo da gosopđa Nataša Jovičić prizna da je popis jasenovačkih žrtava lažan i da snosi zakonske posljedice!" U: Hrvatski tjednik, 2015., br. 562, od 1.VII.2015., str. 30-34 i 46., te:

"Tvrтка Utilis pokušava smicalicama prekriti jasenovačku prijevaru". Nadnaslov: "DORH bi imao pune ruke posla". Podnaslov: "Uopće se ne radi o pogrešci, nego o zamagljivanju prijevere. Gospodin Ćosić[!] pokušava izvući iz neugodnoga i nedopuštenoga položaja varanja hrvatske javnosti ravnateljicu Natašu Jovičić, ali to čini providnim smicalicama, tako da sam sebe zakapa do grla". U: Hrvatski tjednik, 2015., br. 562, od 1.VII.2015., str. 35.

Zapravo, posebno mi je zanimljiva tvrdnja o pamfletu projugoslavenskih povjesničara. Naime, dr. Razum se osvrće na navodne autoritete koji se u članku spominju: dr. Ivu Banca, Slavka Goldsteina, dr. Tvrтка Jakovinu i dr. Hrvoja Klasića.

Vjerojatno nema nikoga tko hrvatski diše koji se ne slaže s konstatacijom dr. Razuma o zadnjoj dvojici:

"Kad je riječ o dr. Tvrtku Jakovini i dr. Hrvoju Klasiću, na koje se člankopisac Matijanić također poziva kako bi njihovim "autoritetom" potkrijepio svoj članak, na njih ne treba trošiti riječi, jer se radi o indoktriniranim i jugoslavenski ideologiziranim povjesničarima."

Dr. Razum daje sjajnu raščlambu tvrdnje dr. Banca:

"Od tih autoriteta začuđuje me kukavičluk dr. Ive Banca. Pitajući ga što misli o rezultatima istraživanja Stjepana Razuma, Stipe Pilića i Igora Vukića, dr. Banac kaže: "Vrlo sam

skeptičan prema tim tezama, s tim ne želim imati apsolutno nikakve veze. Mislim da to nije predmet o kojem se može raspravljati, nisam vidio nikakvih ozbiljnih dokaza da to nije bio logor smrti.”

Dr. Banac je u ove dvije rečenice izrekao četiri gluposti ili porazne istine o sebi:

1.) izražava skepsu, tj. negativan stav prema tezama s kojima se ne želi uopće zamarati, pa je logično zaključiti da ih ne poznaje ili ne poznaje predmet teza. Znanstveno nije pošteno izražavati sumnju prema nečemu što se ne poznaje.

2.) Izražavanje tako izričitoga stava da ne želi imati apsolutno nikakve veze s tezama o Jasenovcu – niti ih potvrditi, niti zanijekati, očituje čovjeka s velikim strahom. Naime, u riječima “ne želim imati” naslućuje se strah. Koga se ili čega i zašto boji? Je li znanstvenik poput njega treba dobiti neko dopuštenje da istražuje neki predmet?

3.) Nevjerojatno je da kaže kako misli da Jasenovac ili teze o Jasenovcu nisu predmet o kojem se može raspravljati. Pitam se, gdje je nestao znanstvenik u tom gordom Bancu koji je mogao i znao uvijek o svemu govoriti i raspravljati? Je li on slobodan? Ili je sluga koji sluša naredbe svoga gospodara o čemu smije ili ne smije raspravljati? Nema toga na ovom svijetu o čemu se ne može raspravljati! Smije li se – to je drugo pitanje! No, bilo bi pošteno reći – tko mu to zabranjuje i u ime koga ili čega.

4.) Najveća glupost od svih navedenih je posljednja, a to je da dr. Banac nije vidio ozbiljnih dokaza da Jasenovac nije bio logor smrti. Ovo je očito izvrtanje stvarnosti naopačke. To je slično onome kad je predsjednik Veleizdajnik govorio da hrvatski generali moraju u Haagu dokazati da su nevini, umjesto da tužiteljstvo dokaže njihovu krivicu. Da bi nešto bilo logor smrti, trebalo bi valjda imati dokaza za to. Stvarni pak nedostatak takvih dokaza Bancu ne smeta da i dalje smatra da je Jasenovac bio logor smrti, jer netko ga je tako podučio (valjda drugarica učiteljica u osnovnoj školi!). Razumno bi bilo na novinarov upit očekivati odgovor: nisam se time bavio, pa ne mogu o tome ništa reći. Ali izražavati sumnju u nešto u što ne želi ni ulaziti, i s čime ne želi imati nikakve veze, nerazumno je i kukavički. Kukavički je zbog toga što on kao povjesničar, ne može izbjeći temu Jasenovca, koja se nameće cijelom narodu kao tema, a on s njome ne želi imati veze.”

Zapravo pitam se treba li Bančev odgovor shvatiti kao pomak u njegovim razmišljanjima. Naime, poslije moje knjige "Brani li Goldstein NDH?" ničim izazvan dr. Banac se okomio na govor s promocije prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana koji je objavljen u Glasu Koncila. U priložima dajem i moj odgovor na taj napad dr. Banca **Evandjelje po Bancu**, *Glas koncila*, 10. studenoga 2002.

Nije jasno kako je i Slavko Goldstein svrstan među povjesničare kada je poznato da on ima najviše završenu srednju školu. Istina, jedan hrvatski povjesničar mi je svojedobno tvrdio kako je dr. Ivo Goldstein za "svoja" mišljenja obično pitao svog oca. Bilo mi je čudno, ali dr. Razum je već prvom tvrdnjom pokazao je kako je to veoma vjerojatno. Naime dr. Razum kaže:

"Slavko Goldstein ostrašćeni je i vrlo motiviran, pa stoga pristran, subjektivan i neznanstveni pisac. To najbolje dolazi do izražaja upravo u svojoj knjizi "1941. godina koja se vraća", a prenosi ih člankopisac Matijanić. Već sama ta knjiga dovoljno govori o Goldsteinovoj neznanstvenosti. Tu on, a onda i Matijanić, pokušava istražnim iskazom koji je Slavko Kvaternik dao prevratničkim komunističkim vlastodržcima dokazati neku istinu o Jasenovcu. Znamo što su ljudi sve spremi reći, a osobito optužiti druge, pa onda reći i ono što istražitelj očekuje, samo kako bi spasili vlastitu kožu. Takav je upravo slučaj s iskazom Slavka Kvaternika. Slično se u svojim memoarima htio za svoju ratnu ulogu oprati pred svjetskom javnošću Glais von Horstenau. Naravno da su i sjećanja Vlatka Mačeka,

koji je inače u logoru Jasenovac imao sasvim pristojnu obskrbu i brigu, takva kakva jesu, jer su pisana pod utjecajem poslijeratne agitpropovske promidžbe. Slavko Goldstein nije sposoban ili ne želi razlučiti pljevu od srži, pa nam kao istinu podvaljuje pljevu."

O čemu se radi? U mojim tekstovima o Ivi Goldsteinu lako se može vidjeti kako sam s nevjericom ustanovio da ovaj znanstvenik kao vrela navodi izjave koje su poslije rata davali zatvorenici komunističkim vlastima. Dakle u vrijeme kada je Komunistička partija bila Staljinov sljedbenik i kada se zna kako su u Staljinovim (dakle i Titinim) zatvorima priznavali sve što su istražitelji tražili. Sada je jasno da je Ivo naučio od tate takav pristup povijesnim znanostima. Ne čudi što sam bio u mogućnosti napisati dobar dio knjige "Zabranjeni akademik" tako što sam samo stavio u nju tekstove istinskih povjesničara o neznatnom radu ovog profesora na Filozofskom fakultetu.

Međutim, još me je više razveselio nastavak komentara dr. Razuma:

"Na kraju, Matijanić pita izravno Goldsteina što misli o mojim, kao i drugih istraživača izjavama. Tu je Goldstein od prve ispalio pucanj u ništa. Kaže, "radi se o stavovima koji se u razvijenom, demokratskom društvu nazivaju negacija holokausta". I još dodaje: "držim da se s ovim posljednjim pokušajima krivotvorenja istine o Jasenovcu prešlo sve granice tolerancije prema takvim neistinama"."

Da bi vidjeli zašto me je razveselio, pogledajte priču oko same knjige "Brani li Goldstein NDH?" danu u tekstu "Tko su arbitri hrvatske javne scene?", Portal HKV-a, 06. 11. 2007.:

"Najgluplje je vjerojatno ono kada Ivo Goldstein u «Slobodnoj Dalmaciji» od 13. srpnja 2002. navodi slučajeve «u kojima bi bilo opravdano kazneno gonjenje», pa sam se našao u njegovom najužem izboru (koje li časti!): «Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.» (Kaže povjesničar kome je vrhunski autoritet u povijesti njegov tata s možda završenom srednjom školom, op. JP) Dakle, kada netko „gadi i vrijeđa“ dr. Iva Goldsteina treba ga kazneno goniti. Tako nešto vam je čak i antisemitizam! Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama mogu pokazati na primjeru mog intervjua u Slobodnoj Dalmaciji 13. listopada. Tamo sam konstatirao: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže' (istakao J. P.). Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima." Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu "Akademik Pečarić uporno laže" (Slobodna Dalmacija, 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer 'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'.»

Glavni urednik «Slobodne Dalmacije» je u dva navrata tražio da svoj odgovor «Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano» skratim, pa kada sam to učinio – nije ga objavio! Ovom prigodom trebam posebno upozoriti na knjigu Ivana Strižića Žrtvoslov Slunjskog kotara u kojoj Strižić pokazuje kako su jugokomunistički povjesničari udeseterostručili broj onih koji su po prijekom sudu osuđeni na smrt zbog izvršenja i/ili organiziranja pokolja obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli

pisati o tome kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. On pokazuje kako je u tome sudjelovao i Slavko Goldstein. Daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Stričić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Iako (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein je očito vrlo važna osoba u jugo-komunističkoj historiografiji!

U više navrata pisao sam kako je brojka žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervna» velikosrpska brojka pa je nazivam «velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenute brojke! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda. Kao što vidimo da našim arbitrima laž, neznanje, zla namjera i sl. nisu strani. Da parafraziramo Miroslava Toholja: Sveti su antihrvatski ciljevi!"

Zapravo je i razumljivo tadašnje ponašanje glavnog urednika Slobodne Dalmacije. U svom tekstu su mi Goldsteini poručili da će učiniti sve da me onemoguće u iznošenju mojih laži. Da, kako je bilo glavnom uredniku kada je shvatio tko tu doista laže, zar ne?

Završiti ću s nastavkom teksta o Goldsteinu dr. Razuma:

Goldstein misli da je riječ holokaust samorazumljiva, sveopća i posvemašnja. Ako je mislio konkretno na mene da negiram holokaust, to uopće nije točno. Meni je sasvim dobro poznato da je njemačka okupacijska vlast u suradnji sa srpskom vladom Milana Nedića u prvim mjesecima 1942. godine učinila genocid ili holokaust nad Židovima, tako da je za nekoliko mjeseci Srbija proglašena slobodnom od Židova. Isto tako, poznato mi je da su Titovi partizani učinili genocid ili holokaust nad hrvatskim narodom tijekom rata, a osobito po završetku rata. Nije mi ni u primisli nijekati te holokauste, pa me čudi Goldsteinova izjava da se radi o negaciji holokausta. Isto me tako čudi drugi dio njegove izjave u kojem govori o "pokušajima krivotvorenja istine o Jasenovcu". Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovano je upravo zato da dođe do istine glede toga logora, budući da desetljećima prije toga oni koji su se smatrali mjerodavnim za to područje nisu nam podarili tu istinu, već nasuprot, sve su ga više omatali u laž i mit. Poznato je da je Slavko Goldstein bio član saborske Komisije za utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća i da je obećao dati cjeloviti popis žrtava hrvatskih Židova, jer navodno zagrebačka židovska občina posjeduje takav popis. No, takav popis on nikada nije Komisiji dostavio, a danas je i razumljivo zašto. Naime, na jasenovačkom popisu nalaze se mnogi hrvatski Židovi koji su ipak – Bogu hvala – preživjeli rat, ali unatoč tome oni su i dalje na tom popisu kao žrtve tadašnje ND Hrvatske. On, kao svojedobni stručnjak za Jasenovac morao je biti upoznat s tim činjenicama, ali nije poduzeo ništa da bi se taj popis u tom smislu ispravio. Stoga ne mogu, nego zaključiti kada je riječ o Jasenovcu, da se Slavko Goldstein ponaša kao etnobiznismen, što je u našem hrvatskom društvu već poznata pojava i nažalost vrlo unosna, pa u skladu s time mora lagati. Stoga je iluzorno od njega očekivati ikakvu mjerodavnu riječ glede toga.

Naime, u mojim tekstovima se mogu naći dijelovi koji zapravo predstavljaju komentar i ovakvih tvrdnji Slavka Goldsteina. Posebno sam obratio pažnju na ulogu oko Komisije za

utvrđivanje žrtava rata i poraća koja je bila još i sramotnija od ove o kojoj govori dr. Razum. O tome sam pisao i nedavno kada sam naveo dio spomenute knjige "Brani li Goldstein NDH? u kome se na tu ulogu osvrće predsjednik Komisije Kazimir Sviben.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

ŽIVOTOPIS DR. SC. STJEPANA RAZUMA

Stjepan Razum rođen je 16. prosinca 1960. u Koščici, župa Sveti Martin pod Okićem, općina Samobor, kao treći od šestoro djece svojih roditelja Mije i Dragice rođ. Šoić. Osnovnu školu polazi u Svetom Martinu pod Okićem (1967.-1975.). Kao pitomac Nadbiskupskoga dječaćkoga sjemeništa u Zagrebu-Šalata polazi klasičnu gimnaziju u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika (1975.-1979.). Zbog onodobne školske politike na kraju svake godine polaže sve ispite, kao većina sjemeništara, na državno priznatim srednjim školama: prva dva razreda na XII. gimnaziji (ulica baruna Filipovića), a treći i četvrti na klasičnoj gimnaziji u Križanićevoj ulici. Ispit zrelosti položio je 1979. Kao pitomac Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu mudroslovlje i bogoslovlje uči na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1979.-1986.). Studij je prekinuo nakon prve godine zbog služenja vojnog roka u Svilanjcu i Šabcu, u Srbiji (1980.-1981.). Ljetne praznike provodi na dvomjesečnom radu u Belgiji (1982.) i Njemačkoj (1983., 1984.). Diplomirao je radnjom “Župna crkva Svetog Martin pod Okićem, povijesni prikaz”. Svećenički red podijelio mu je nadbiskup Franjo Kuharić 29. lipnja 1986. u Zagrebu. U dušobrižništvu radi kao duhovni pomoćnik Danijelu Labašu u župi Sv. Blaža u Zagrebu-Deželićev (1986.-1989.).

Nastavlja studij u Rimu (1989.-1995.). Kao pitomac Papinskoga hrvatskog zavoda Sv. Jeronima polazi Fakultet crkvene povijesti na Papinskom grgurovskom sveučilištu (1989.-1995.). Ujedno polazi Školu za arhivistiku, diplomatiku i paleografiju pri Vatikanskom arhivu, najprije jednogodišnji, a potom dvogodišnji tečaj. Magisterij iz crkvene povijesti postigao je 15. lipnja 1992. Doktorsku radnju iz crkvene povijesti o biskupu Osvaldu Thuzu i o Zagrebačkoj biskupiji u njegovo vrijeme (Osvaldo Thuz de Szentlászló, vescovo di Zagabria, 1466-1499) obranio je 17. lipnja 1995. U ljetu 1995. vraća se u domovinu.

Od jeseni 1995. godine do danas zaposlen je u Hrvatskom državnom arhivu s radnim mjestom u Nadbiskupijskom arhivu u Zagrebu. Od 1996. godine voditelj je, odnosno pročelnik Nadbiskupijskoga arhiva. Radi kao arhivist-specijalist za starije arhivsko gradivo (1995.-2008.), zatim kao viši arhivist (2008.-2010.), te kao arhivski savjetnik (2010.-). Ujedno je znanstveni suradnik u Hrvatskome državnome arhivu (2002.-). Upisan je u Popis znanstvenika i istraživača kod Ministarstva znanosti i tehnologije, odnosno Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, pod brojem 209493.

Tijekom četiri akademske godine predavač je na Odsjeku za informacijske znanosti Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (1997./98.-2000./01.). Predavao je “pomoćne povijesne znanosti”.

Bio je voditelj Vlatka Dolenčića kod izrade doktorskoga rada “Središnja biskupijska uprava u Đakovu” (2011.-2013.), koji je uspješno obranjen.

Član je više nevladinih udruga. Kao tajnik i kao urednik časopisa “Tkalčić” najviše radi unutar Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije “Tkalčić” (1996.-). Od 2009. godine član je Hrvatskoga književnog društva Sv. Jeronima, a od 2012. i njegov predsjednik. Godine 2014. izabran je za prvoga predsjednika novoosnovanog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Član je Hrvatskoga arhivskog vijeća kod Ministarstva kulture, dosada već u pet razdoblja (1998.-2000., 2000.-2005., 2005.-2009., 2009.-2013., 2014.-). Također je član Povjerenstva HBK-a i BK BiH-a za hrvatski martirologij (2013.-). Konačno, ima čast biti

članom Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta (2015.-).

Bavi se istraživanjem povijesti Zagrebačke nadbiskupije i suvremene povijesti hrvatskoga naroda XX. stoljeća. Radove objavljuje u časopisima: "Arhivski vjesnik", "Fontes", "Marulić", "Tkalčić" i drugim, kao i u raznim novinama, od kojih najviše u "Glasu Koncila" i "Hrvatskom tjedniku". Urednik je mnogih knjiga, te pisac ili priređivač 12 knjiga u izdanju Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić".

PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU

Dragi Matko,

Vjerojatno si vidio da sam i ja komentirao napad na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Zapravo, Tvoj tekst i onaj dr. Razuma koji su objavljeni u istom broju Hrvatskog tjednika su pokazatelji kako istinski znanstvenici razmišljaju. Ja sam htio vašim razmišljanjima dodati neke svoje starije tekstove koji su na tragu onoga o čemu ste vas dvojica pisali.

U tekstu KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? to sam učinio s obzirom na povjesničare i "povjesničare" o kojima ste pisali i dr. Razum i Ti.

Spomenuo si tj. imao slijedeći prijedlog za HAZU:

Jednako tako, predlažem Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti tražim da svojim autoritetom i pozvanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenju argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Izenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koju promiču i Goldsteini ("*oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks*"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

Ponovit ću osnovne podatke prema mom tekstu **Goldsteini bezočno lažu**, Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.:

Radi se o dvama pristupima u korištenju Jasenovca u borbi za očuvanje Jugoslavije. Znamo da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597 323 žrtava (u Jasenovcu 49 874). Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdio da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. VIDLJIVO DA SU ONE UMNOŽAVALE BROJ ŽRTAVA (istakao J.P.) i tako što su se neka imena ponavljala. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao **genocidan narod** (istakao J.P.). Dodao je da će ti popisi biti preispitani ("Vjesnik" od 22. listopada 1999.). S druge strane Vjekoslav Perica u Slobodnoj Dalmaciji 27. srpnja 2002. tvrdi da je u jednoj biblioteci u Chicagu našao knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Očito je slaganje brojke Goldsteinovih s brojkama Eparhije Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorskoga četničkog pokreta Draže Mihailovića. Vidimo i po Borasovoj tvrdnji da genocidnost hrvatskog naroda i time očuvanje Jugoslavije (stvaranje tzv. Zapadnog Balkana) osigurava i brojka s popisa iz 1964, a još više ona koju spominju Goldsteini i Draža Mihajlović. Zato je i lažima trebalo spriječiti rad saborske komisije na popisu žrtava! Najzaslužniji je za to Slavko Goldstein koji je uspio lažno uvjeriti hrvatsku javnost da je broj žrtava dan u "Izvešću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" konačan, a iz naslova samog Izvešća očito je da Komisija konstatira što je uspjela popisati u tom periodu. Za uspješno plasiranje ove laži hrvatskoj javnosti Slavko Goldstein je i nagrađen: predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Na internetu sam pronašao kako danas izgleda taj Savjet koji itekako snosi odgovornost za prijevaru s popisom.

Članovi Savjeta Spomen-područja Jasenovac	
Predstavnik Saveza antifašističkih boraca Hrvatske	Katica Sedmak , predsjednica Savjeta
Predstavnik Hrvatskog sabora	mr.sc. Zoran Vasić
Predstavnik Ministarstva kulture	dr.sc. Tvrtko Jakovina
Predstavnik općine Jasenovac	Zoran Prpić , mag. polit.
Predstavnik preživjelih logoraša	mr.sc. Ivan Fumić
Predstavnik romske zajednice u Hrvatskoj	Stevo Đurđević
Predstavnik srpske zajednice u Hrvatskoj	Saša Milošević , potpredsjednik SNV
Predstavnik židovske zajednice u Hrvatskoj	Sanja Zoričić-Tabaković , članica vijeća Židovske općine Zagreb
Ravnatelj JUSP Jasenovac	Nataša Jovičić , ravnateljica JUSP Jasenovac

I Jakovina je tu. Treba li komentirati?

Zapravo i čini mi se da si dobio odgovor na Tvoj razuman prijedlog – nedugo nakon njega uslijedio je napad na Hrvatski tjednik gdje je istina objavljena. Upravo u svezi s tim napadom glavni urednik Ivica Marijačić spominje i tekstove, pa i Tvoje, o Jasenovcu:

”Kaos je ovdje, sve je razbacano, ispreturano. Nemam dokaze, niti indicije o tome što bi mogao biti povod ovome terorističkom činu. Očito je da su nešto tražili. Ozlijedili su grafičkog urednika, srušili ga na pod, pištolj mu prislanjali na glavu, žicu mu stezali oko vrata i mučili ga. Uzeli su mu osobnu, gotovinu koja je bila u redakciji, psovali nam ustašku majku, ostavili prijeteću poruku i meni. Napadači su bili maskirani s fantomkama na glavama i rukavicama na rukama te je jasno da je riječ o profesionalcima”, ističe Ivica Marijačić, koji je potom ipak pokušao dokučiti što bi mogao biti povod za ovaj brutalan čin.

”Hrvatski tjednik je politički tjednik specifične orijentacije. Nije nas briga hoćemo li se nekome svidjeti ili ne, no u pisanju koristimo argumente. Otvaramo političke teme poput popisa jasenovačkih žrtava, za kojeg smo utvrdili da je lažan. Objavili smo i svoj pogled na kukasti križ na Poljudu (Hrvatski tjednik pisao je da se ministar Ranko Ostojić večer prije utakmice na večeri u Splitu sastao s direktorom tvrtke koja održava poljudski travnjak). Godinama pišemo o Josipu Perkoviću i udbaškim ubojstvima te smo predvidjeli da će bivši udbaši završiti u zatvoru. Moguće je i da su te teme razlog ovog terorističkog čina. Nisam mogao vjerovati da bi takvo što moglo biti povod napada na redakciju, no sada pomalo mijenjam mišljenje”, dodaje glavni urednik Hrvatskog tjednika.

Pojašnjava potom da nisu bez argumenata pisali o mogućnosti da je ‘svastika’ na Poljudu djelo ljudi bliskih vlasti, koji za tobožnji fašizam i ustaštvo žele optužiti hrvatsku desnicu.

”Stoji naša tvrdnja da je ministar Ranko Ostojić uoči utakmice Hrvatska-Italija bio na večeri na kojoj se pojavio i Ante Maslov, direktor tvrtke Jadro koja održava travnjak na Poljudu. Maslov je to ispričao našem izvoru, nakon čega smo informaciju objavili. Kasnije je Maslov od straha povukao iskaz, no činjenica je da je bio s Ostojićem. To ne mora ništa značiti, ali je vrlo indikativno”, dodaje Marijačić.

Na pitanja, smatra li da je u Hrvatskoj ugrožena nacionalna sigurnost zbog eskalacije nasilja i prijetnji (premlaćivanje istraživačkog novinara Željka Peratovića, prijetnje smrću saborskoj zastupnici Mireli Holy, prijetnje ministru Lalovcu, prijetnje Ivanu Krmpotiću i ostalim svjedocima na suđenju Perkoviću i Mustaću, još uvijek neriješen incident s kukastim križem na Poljudu, ubojstvo Vinka Žuljevića – Klice, provala u Hrvatski tjednik...) Marijačić je odgovorio potvrdno.

”Kada razmislim o svemu što navodite, mogu zaključiti da sigurnost nikad nije bila ugroženija. Vlada pravna anarhija i iz dana u dan stanje je sve gore, zbog čega je u Hrvatskoj doista sve moguće. Bojim se da je sve to ozbiljan simptom ugrožene nacionalne sigurnosti”, zaključuje Marijačić.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/urednika-davili-zicom-hitno-sazvati-odbor-za-nacionalnu-sigurnost-alarimirati-soa-u-815782>

A zapravo meta je bio sam Marijačić. O tome piše sjajni hrvatski kolumnist Nenad Piskac na Portalu HKV-a:

Napad na Hrvatski tjednik: Ivica Marijačić zamalo je izbjegao likvidaciju

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/20796-napad-na-hrvatski-tjednik-ivica-marijacic-zamalo-je-izbjegao-likvidaciju.html>

Istini za volju, Hrvatski tjednik i Ivica Marijačić su krivi za mnogo toga. S obzirom da se napad dogodio sada u dane dvadesetogodišnjice genocida u Srebrenici i sprječavanja još

većeg genocida u Bihaću, treba se podsjetiti da je Hrvatski list sve vrijeme pisao istinu u tome, pa je poslužio SAD-u da podsjeti sudce u Haagu na Bihać. Naime, upravo je Hrvatski list objavio razgovor sa američkim vojnim astafeom u RH u vrijeme "Oluje" koji je tvrdio da je Gotovina "Olujom" spasio Bihać od genocida ravnog onima u Drugom svjetskom ratu!

O tome danas govori i tadašnji američki veleposlanik u RH. Zapravo i to potvrđuje ono o čemu sam nedavno pisao – krivnju svjetskih moćnika koji su hrvatske generale i cijelu RH optužili i sudili zbog "Oluje", a znali su za ovo o čemu sada govori Peter Galbraith. Sudili su hrvatskim generalima zato što su po Galbraithu spriječili PET puta veći genocid od onog u Srebrenici! (Tekst dajem u Prilogu.) A što reći o slugama u Hrvatskoj koji su zbog toga još uvijek na vlasti ili su im u rukama glavni mediji?

Kamenjar.com, 15. 07. 2015.

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, I.

Slavko Goldstein člankom *Gospođo Jovičić, vi niste dorasli situaciji i trebate podnijeti ostavku*, *Jutarnji list*, 16. 07. 2015. podsjetio me je na članak oca i sina Goldstein "Akademik Pečarić uporno laže" (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada 2002. Tata Slavko sada kaže:

Glavna paljba na istinu o logoru Jasenovac koncentrirana je na poimenični popis od 83.767 ljudi ubijenih u logoru Jasenovac od kolovoza 1941. do travnja 1945. godine. Za taj popis dr. Razum tvrdi da je "neutemeljen i lažan", da je "otrovna i sramotna laž", da je "velika prijevara" koju je on razotkrio hrvatskoj javnosti. Istomišljenici i sljedbenici dr. Razuma, članovi nedavno registriranog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, na stranicama zadarskog Hrvatskog tjednika i u drugim nastupima razrađuju citirane objede i nastoje ih potkrijepiti raznim argumentima. Istovremeno, dr. Razum optužuje ravnateljicu Natašu Jovičić da je odgovorna za sve te navodne falsifikate u poimeničnom popisu žrtava i poziva DORH da protiv gospođe Jovičić pokrene krivičnu istragu.

Pošao sam 17. lipnja u Jasenovac da bih osobno, na licu mjesta, u suradnji sa stručnim kustosima, preispitao argumente dr. Razuma i njegovih istomišljenika. Također, želio sam osobno upitati gospođu Jovičić zašto ona, kao odgovorna osoba, ne odgovara na teške optužbe protiv ustanove kojoj je na čelu i protiv nje osobno. O mojem odlasku u Jasenovac unaprijed sam obavijestio premijera Milanovića i ministra kulture Šipuća. Po povratku obojicu sam izvijestio o nalazima mojih preispitivanja. U Jasenovcu nisam se služio njihovim imenima da ne stvaram nervozu ni bilo kakva prejudiciranja, već sam nastupao kao autor i urednik brojnih radova o logoru Jasenovac i kao bivši predsjednik Savjeta JUSP Jasenovac za čijeg je mandata začel projekt o poimeničnom popisu žrtava.

U opširnom i temeljitom razgovoru s kustosima u Jasenovcu, koji sam naknadno još jednom produbio na sastanku u Zagrebu, ustanovio sam da je u prvobitnoj elektronskoj obradi postojećeg autentičnog popisa postojala tehnička greška u tražilici, pa je na osnovi te greške nastala cijela afera. Naime, kad se u tražilicu ulazilo bez nekih od zadanih parametara (npr. mjesto rođenja), kompjutor je po nekoliko puta izbacivao ime iste osobe. Naprotiv, kad su podaci za traženje bili kompletniji, kompjutor je bio precizan i donosio samo jedno ime žrtve, i to ono pravo. Međutim, u jednom i u drugom slučaju, ukupni broj žrtava bio je nepromijenjen, dakle točan, i u tom pogledu nije moglo biti zabune.

Tijekom proteklog proljeća, zaključno s 1. lipnjem, ugovoreni serviser jasenovačkog popisa, uz pomoć stručnog osoblja JUSP, izvršio je korekturu uočenih grešaka. Te je korekture dr. Razum zlonamjerno protumačio, tvrdeći da je "izbačeno 14.000 ponovljenih imena", a da bi se održao ukupni broj od 83.767 žrtava, osoblje JUSP Jasenovac navodno je ubacilo 14.000 novih izmišljenih imena i tako krivotvorilo cijeli popis. To je naprosto gruba laž. Nijedno ime nije izbačeno i nijedno novo ubačeno. Imena u popisu ista su kao što su i bila prije 1. lipnja i ukupno broj žrtava je isti (varira za svega četiri imena zbog naknadnih ispravaka). Ako želi bit pošten i korektan, dr. Razum bi se morao ispričati stručnom osoblju JUSP Jasenovac zbog neosnovanih optužbi i nanesenih grubih uvreda.

Moje iskustvo s Goldsteinima je nešto kao pravilo: Kada Goldstein spomene da netko koristi laži, pogledaj o čemu se radi, jer je velika vjerojatnost da je on taj koji koristi laži. Naime, nedavno sam ponovno pisao o lažima oca i sina Goldsteina još 2002. u Slobodnoj

Dalmaciji. Kada sam u svom odgovoru naveo moje tvrdnje i njihovu lažnu interpretaciju oca i sina Goldstein glavni urednik Slobodne Dalmacije se nije usudio objaviti moj odgovor. Jadničak uplašio se tvrdnji Goldsteinovih da će sve učiniti da me onemoguće u iznošenju mojih laži (čitaj: istina).

Zato ću i sada uraditi isto - dat ću ono što je zapravo rekao dr. Stjepan RAZUM u tekstu *Tvrtka Utilis pokušava smicalicama prekriti jasenovačku prijevare*, Hrvatski tjednik, 01. 07. 2015.:

U svojim se odgovorima gosp. Čorić usredotočuje na tumačenje poteškoća koje su se javljale kod pretraživanja pojedinih osoba ili skupine osoba s istim prezimenima. Tumači ono u što sam se i sam uvjerio, i u što se mogao uvjeriti svaki korisnik mrežnoga popisa jasenovačkih žrtava. No, to je u nekom smislu odgovor samo na prvu prijevare koju sam iznio u svome članku. Zapravo, gosp. Čorić potvrđuje da se radilo o prijevare. On to tako ne naziva, ali ipak tako jest. Teško je zamisliti da bi se tako veliki programski nedostatak, kakav se očitovao kod pretraživanja, mogao dogoditi slučajno. Ako da, onda bi Poduzeću za pružanje usluga na području korištenja informatičko-komunikacijskih tehnologija Utilis trebalo oduzeti licencu za rad. Gosp. Čorić piše u drugom odgovoru: "ali zbog spomenutoga problema bilo je moguće da se neka [imena] ne pojave na popisu". Kako je to bilo moguće? Kakav je on to proizvod prodao JUSP-u Jasenovac, a koji je plaćen poreznim novcima svih državljana Republike Hrvatske, na kojem se očitovao takav problem? U odgovoru na treće pitanje piše: "neki podatci su se mogli pojaviti više od jedan put, a isti toliki broj se radi toga nije pojavio uopće". Kakav je dakle on to proizvod prodao koji je imao takvu pogrešku u sebi?!?

No, uopće se ne radi o pogrešci, koju gosp. Čorić tako stručno tumači. Tu je u pitanju zamagljivanje prijave. Jer, ponovljeni se podatci zapravo nisu pojavljivali u pretrazi, nego se oni nalaze u osnovnom popisu do kojega se dolazi listajući stranicu po stranicu, a ne koristeći pretragu. Sustav pretrage je zapravo skrivao umnožena imena, a ne da ih je pogreškom nudio. Usporedba dvaju popisa, onog prije 1. lipnja i onog poslije 1. lipnja, nije učinjena na temelju popisa dobivenih pomoću pretrage, već popisa s izvornih njegovih stranica.

Da, čovjek bi pomislio da dr. sc. Stjepan Razum odgovara Slavku Goldsteinu koji tvrdi kako je on tvrdio da se radi o grješki zbog tražilice, pa komentira i to, a onda pokopa Goldsteina spominjući mu listanje stranice po stranice. Pogledajte ponovno. Razum je svoj tekst objavio 01. 07. 2015., a Goldstein svoj 16. 07. 2015. Dakle, Goldstein zna što kaže dr. Razum, ali svjesno lažno interpretira Razumove tvrdnje. Ako je to Goldstein tražio od direktorice Spomen područja onda joj moramo uzeti kao dobro što nije htjela na taj način lagati pa je to morao učiniti sam Goldstein. Da priča bude još zanimljivija Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministru kulture.

Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Kamenjar.com, 18. 07. 2015.

Glas Brotnja, 21. 07. 2015.

POSEBNI SAVJETNIK PREDSDJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II.

I Zvonimir Hodak se na svoj duhoviti način osvrnuo na uradak Slavka Goldsteina iz Jutarnjeg (dnevno.hr, 20. 07. 2015.):

Goldsteini su napisali knjigu o vječnom Maršalu i vječnoj ljubavi “vascele “ Hrvatske, o mužu koji je okrenuo tok Save. To je čudo koje ne bi uspjelo ni svetom Savi. Otac i sin pisali su o Titu onako iz srca. S ljubavlju. Onako kako recimo Jelena Lovrić piše o Vučiću, Miljenko Jergović o Draži, Ante Tomić o JNA, a Jurica Pavičić o Orjuni. Braća Goldstein se nisu ni sjetili pregledati arhive ruskih tajnih službi. Iz njih bi bilo i slijepcu jasno da je “najdraži sin našeg naroda i narodnosti” bio najobičniji konfident NKVD-a. Ma, k'o još vjeruje ruskim tajnim arhivama, misle Slavko i Ivo. Tito je naš, i mi ga nosimo u svom jugo srcu!!! Nećemo ga nikada izdati osim u tvrdo ukoričenom luksuznom izdanju. Kad se sve činilo skoro pa idealno, lova samo što nije počela kapati, pojviše se na horizontu tamni, čelično sivi oblaci. Dok su otac i sin, kako to kažu Zagorci, “išli služiti peneze“, niotkud se pojavio lik Igora Vukića. Publicist, novinar i član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Igor je Srbin po nacionalnosti, a njegov otac je kao dijete bio zatočen u Jasenovcu za vrijeme NDH. Član tog nesretnog društva je i dr. Stjepan Razum. “Besposleni”, za razliku od marljivih Goldsteina, baciše se na istraživanje popisa žrtava tog zloglasnog logora u kojem su fašisti pobili navodno preko 700.000 tisuća pretežno Srba. Kako besposlen pop i jariće krsti tako članovi tog kontrarevolucionarnog društva dođoše do matematičke nepoznanice. Obratiše se mom prijatelju, svjetski poznatom matematičaru, akademiku Josipu Pećariću da im objasni zanimljivu jednadžbu s 14 000 nepoznanica. Naime, “besposličari“ su otkrili zgodan i “nenamjeran“ falsifikat. 14 000 imena žrtava pojavljuje se i višestruko se ponavlja u popisu. Znači 14 000 imena i prezimena neprekidno se javljaju u redoslijedu likvidiranih. Pa se ponovno javljaju pod novim brojevima i novim datumima likvidacije. Neki su streljani 1941. g. pa 1943. g., neki čak i 1948. g. Tako nekoliko puta. Tom empirijskom metodom moglo se nabildati broj i na milijun i sedamsto tisuća ubijenih. Na tu vijest Goldsteini “poživčaniše“. Za tu grubu matematičku provokaciju pronađen je krivac: Nataša Jovičić je odmah bila sumnjiva. Sumnjivija nego braća Mamić. U neplaćenom oglasu, preko čitave strane Jutarnjeg od 16. srpnja, Slavek je sasjekao nesretnu ravnateljicu Javne ustanove Spomen područja Jasenovac na sitne komadiće k'o peršun. U zapovjedno-humanitarnom tonu Slavek poručuje savjetnici Predsjednice Republike: “Gospođo Jovičić, vi niste dorasli situaciji i trebate podnijeti ostavku.“

U čemu je krimen nesretne Kolindine savjetnice? Slavek misli da kod nje nije prevladao “zdrav razum” nego izgleda da je povjerovala “bolesnom Razumu” koji provjerava žrtve i ne vjeruje drugovima koji su nepogrešivo, onako od oka, utvrdili broj nesretnih žrtava. Kaže Slavko Goldstien: “Umjesto da javnim istupom, u ime ustanove kojoj je na čelu i u svoje ime, brani jasenovačku istinu i pobija LABAVE argumente dr.Razuma i društva kojem je predsjednik, ravnateljica Jovičić, u intervjuu Nedeljnom Jutarnjem od 12. srpnja, najprije se žali na mene jer sam joj navodno “prijetio“ zbog njene šutnje...“ Eto ti ga na! Kolinda je vjerojatno zdravo razumski zaključila da je Nataša dobar izbor. Zdravorazumski upada u oči da Slavek ne optužuje Natašu što nije dematirala laži dr. Razuma nego se okomio na njegove LABAVE argumente. Pametnom dosta! Slavek na kraju rezignirano zaključuje: “Svojim pasivnim ponašanjem ravnateljica Nataša Jovičić

nažalost dokazuje da nije dorasla novonastaloj situaciji... " Nije na vrijeme spriječila LABAVE argumente o velikom falsifikatu o broju žrtava Jasenovca. I na kraju, nedavno sam u Mimari upoznao dr. Razuma kad je bio primljen za novog člana Hrvatskog etičkog sudišta. Odmah mi je bio sumnjiv. Desničar! Da je bar došao s preporukom Ivana Fumića i da je s njime sudio u Prijekom vojnom sudu, prihvatio bih ga s oduševljenjem. Međutim, on još u XXI stoljeću hvata u laži kriptokomuniste oko broja žrtava u Jasenovcu. Svašta! Još će početi njuškati i oko Jadovnog... Umjesto da se bavi BDP-om, Pelješkim mostom, sprječavanjem rade Šerbedžije da ponovno napusti nas i Brijune. Ovako, otkrivajući laži oko broja žrtava u Jasenovcu mi samo opet izazivamo Vučića i Vulina da nam skrešu istinu u oči. Pa će naša vladajuća elita opet morati u Beograd po oprost.

U svom tekstu Goldstein spominje dvije važne činjenice: bio je predsjednik Savjeta JUSP Jasenovac za čijeg je mandata začet projekt o poimeničnom popisu žrtava. Iako je Goldstein svojevremeno uvjeravao svjetsku javnost da vođenje kune znači obnovu NDH, predsjednik Tuđman ga je ipak uključio u rad tadašnje komisije za žrtve rata i poraća. Goldsterin je opstruirao rad Komisije, lažno ga prikazao pomoću medija, koje su 1999. godine već imali jugoslaveni u svojim rukama, i uz pomoć inž. Žerjavića (čija je prva istraživanja objavio Goldstein).

Svoju laž o radu te komisije Goldstein ponavlja i sada:

Egzaktan popis imena ubijenih u logoru Jasenovac 1941.-1945. godine ključni je dokument za cjelokupno suočavanje s istinom o ustaškom režimu takozvane NDH. Ovim popisom suzbijen je dugogodišnji huškački mit o 600 ili 700 tisuća jasenovačkih žrtava, koji je desetljećima unosio razdor među susjednim narodima. Također, suzbijena je i laž takozvane Vukojevićeve Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava koja je u svom zaključnom izvještaju 1999. godine "utvrdila" ukupno svega 2238 žrtava četverogodišnjeg logora Jasenovac.

Klasična priča kod Goldsteina. Iako sam više puta objavio kako Goldstein kaže da je nešto laž, da bi mogao "porodati" svoju laž, tako ponovno i uporno to radi i sada. Uz pomoć medija plasira očitu laž govoreći o ZAKLJUČNOM IZVJEŠTAJU za nešto što je bilo IZVJEŠĆE O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE. Ta laž pomogla mu je da s promjenom vlasti bude postavljen za predsjednika Savjeta JUSP Jasenovac.

Zato sam svojedobno zamolio predsjednika Komisije g. Kazimira Svibena za napomene o tom njihovu osporavanom Izvješću (objavio sam ga u knjizi "Brani li Goldstein NDH?").

Evo tog njegova odgovora:

Zlatar, 11. siječnja 2002.

N A P O M E N E

o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine

Tekst Izvješća odgovara naslovu. Izvješćuje se o radu Komisije.

Obično smo svake godine izvješćivali o Radu kroz proteklu godinu. Ovo Izvješće razlikovalo se od prijašnjih po tom što je dan pregled cjelokupnog rada Komisije od njezina početka pa do rujna 1999. Bila je to zapravo rekapitulacija dotadašnjeg djelovanja. Htjeli smo prikazati dokle smo stigli do rujna 1999.

Što se tiče žrtava, brojevi u tablicama odnose se samo na žrtve koje su poimenično

evidentirane u našoj Komisiji. Nikad nismo tvrdili da smo do rujna 1999. popisali sve žrtve II. svjetskog rata i porača ili utvrdili konačan broj bilo koje vrste žrtava (kako nam podmeću naši osporavatelji). Uvijek smo izvješćivali do kojeg smo broja žrtava poimeničnim popisivanjem došli do određenog datuma i nismo vršili nekakvih prognoza o konačnom broju bilo kojih žrtava.

Do rujna 1999. na našem se popisu našlo 261 415 žrtava. Premda je to velik broj, nitko na sjednici Komisije nije postavio pitanje je li to konačan broj žrtava, jer je svima bilo jasno da smo još daleko od kraja popisivanja.

O velikom broju žrtava podaci su sada nepotpuni. Od 261 415 evidentiranih žrtava za 72 545 osoba ne znamo još jesu li bili građanske ili vojne osobe. Za 84 151 žrtvu imamo upisanu građansku pripadnost. Vojnih osoba upisano je 164 719. Od toga je 45 386 pripadalo partizanima i Jugoslavenskoj armiji, 55 629 Oružanim snagama Nezavisne Države Hrvatske, 102 četničkim i drugim srpskim paravojnim formacijama, 143 vojsci Kraljevine Jugoslavije, 3195 njemačkoj vojsci, 231 talijanskoj vojsci, 9 silama Osovine (bez pobližih određenja) i 24 zapadnim vojskama.

Već na prvi pogled vidi se da popis poginulih nije konačan, jer su neke rubrike vrlo niske. Srpske postrojbe imale su očito mnogo više poginulih, ali njihova imena do sastavljanja Izvješća nismo uspjeli saznati. U tim rubrikama broj žrtava sigurno je znatno veći od onoga što je u Komisiji evidentiran.

Žrtve s područja današnje Republike Hrvatske uspješnije su s naše strane popisane nego žrtve iz drugih krajeva.

S današnjeg hrvatskog državnog teritorija evidentirali smo poimenično 153 700 žrtava. Ali ni tu nisu sva područja podjednako uspješno popisana. I to je dokaz da popis nije konačan. To pokazuje i pregled evidentiranih žrtava po županijama. Od županije do županije brojevi se jako razlikuju: od 922 žrtve u Međimurju do 28 029 žrtava u Splitsko-dalmatinskoj županiji. Ipak još nitko iz Međimurja nije predbacio Komisiji da je Međimurce diskriminirala, jer je evidentirala samo 922 žrtve iz Međimurja.

Posebni problemi imala je Komisija s utvrđivanjem nacionalne i vjerske pripadnosti žrtava.

U Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas među žrtvama 79 318 Hrvata i 18 410 Srba uz neznatan broj pripadnika ostalih nacionalnosti. Ali za 53 768 žrtava za sada nam je nacionalnost nepoznata.

Među popisanim žrtvama u Republici Hrvatskoj evidentirano je kod nas najviše katolika. Pripadnika drugih vjera znatno je manje zabilježeno. Ali zato imamo 83 685 žrtava s nepoznatom vjerskom pripadnošću.

Ta je nepoznatost naročito velika kod partizana i JA, gdje imamo npr. evidentirano samo 9632 katolika, ali čak 29.082 poginula s nepoznatom vjerskom pripadnošću. Kod poginulih vojnika Nezavisne Države Hrvatske zabilježeno je pak 31.430 katolika prema 10.388 s nepoznatom vjerskom pripadnošću. To ne znači da nisu bili vjernici. Vjeroispovijed im kod nas nije upisana jer za to nemamo dokumentarne podloge.

Naši terenski popisivači žrtava redovito su upisivali narodnost i vjeru žrtava, gdje god je to bilo moguće ustanoviti. Ali kod žrtava koje smo preuzeli s regionalnih popisa partizanskih žrtava, često je manjkao podatak o njihovoj nacionalnosti, a o njihovoj vjeri gotovo uvijek. Te praznine kanili smo popuniti prilikom izdavanja naših regionalnih popisa žrtava, koji bi sadržavali imena svih žrtava nekog kraja, ne izostavljajući nikoga zbog njegove vojničke, ideološke ili rasne pripadnosti. S takvim edicijama mi smo počeli (Florian Boras: «SPOMENICA LJUBUŠKIM ŽRTVAMA», Ljubuški, 1998. i Gordana Turić, Drugi svjetski rat i poraće – U TEMELJU KAMEN – SPOMENICA ŽRTVAMA

IDEALU HRVATSKE DRŽAVE – IMOTSKA KRAJINA /OD 1941. DO 1990. GODINE/, Zagreb, 2000.).

Težište našega terenskog popisivanja žrtava bilo je na onim žrtvama koje nisu bile još nigdje evidentirane i o kojima se za komunističke vladavine moralo šutjeti. Za takve žrtve mogli smo doznati prvenstveno preko živih svjedoka, čiji se broj zbog starosti stalno smanjivao i još uvijek se smanjuje.

Terenskim popisivanjem nismo mogli uspješno obuhvatiti one žrtve, čija rodbina više ne živi u Republici Hrvatskoj. To je naročito slučaj s hrvatskim Židovima i hrvatskim Nijemcima. Prema popisu stanovništva od 1991. u Hrvatskoj je tada živjelo samo 600 Židova i 2635 Nijemaca. Zato ne začuđuje da se na našem popisu žrtava do rujna 1999. našlo 293 Židova i 752 Nijemca. Svima nam je bilo jasno da je njihovih žrtava bilo mnogo više. Ali mi im nismo mogli izmisliti imena; a bez imena u našoj Komisiji nema brojeva.

Jasenovačke žrtve popisali smo dijelom propitkivanjem na terenu, a dijelom na temelju partizanskih regionalnih popisa žrtava. Na taj način stigli smo do broja 2238. Knjigu «Jasenovac – žrtve rata prema podacima Statističkog zavoda Jugoslavije», Zürich – Sarajevo, 1998., uspjeli smo nabaviti toliko kasno da podaci iz nje nisu više mogli ući u Izvešće.

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvešće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oспораватељ S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloraba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvešća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocijene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio.

Kazimir Sviben

Zapravo treba posebno obratiti pažnju i na Goldsteinovu tvrdnju:

Korektno provedeni popis žrtava jasenovačkog logora stimulatивно je djelovao i na stručne

istraživače u Muzeju žrtava genocida u Beogradu, koji su svojim popisivanjem utvrdili oko 88.000 jasenovačkih žrtava i time direktno potvrdili korektnost istraživanja u Jasenovcu (razlika od oko 5000 nastala je jer su Beograđani uključili i žrtve dječjeg logora u Sisku). Te se brojke okvirno uklapaju i u šira istraživanja žrtava rata na području bivše Jugoslavije koja su već 80-ih godina obavila zagrebački statističar ing. Vladimir Žerjavić i beogradski demograf dr. Bogoljub Kočović, a potvrđene su i višestrukim kasnijim radovima vjerodostojnih stručnjaka.

Jasno je pozivanje na Kočovićeve i Žerjavićeve brojke. One su trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu knjigu je kao što smo već rekli tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Ivo Goldstein spočitava da su one za Židove – premale. Nezadovoljni s popisom iz 1964. koji je bio pun manjkavosti, tj. bilo je očito rađen zbog dobivanja reparacija od Njemačke, išli su na proširivanje tih popisa. Glavnu riječ je imao dr. Milan Bulajić. Njegov Institut za genocid u Beogradu ne zanimaju razmjere genocida u Beogradu (Sajmište je bio jedini logor isključivo za Židove i svi su pobijeni na ulicama Beograda u plinskim vozilima) već Jasenovac. Njegov posao su preuzeli njegovi učenici u Beogradu, koje eto posebno hvali Slavko Goldstein, i u Hrvatskoj. U Hrvatskoj su to prvenstveno Goldstein, lažna interpretacija IZVJEŠĆA O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA OD OSNUTKA (11. VELJAČE 1992.) DO RUJNA 1999. GODINE kao ZAKLJUČNOG IZVJEŠTAJA omogućilo je s promjenom vlasti da Goldstein dobije poziciju u kojoj će moći i dalje uporno nametati svoje laži. Sjetimo se, u Šaranovoj jami, gdje su također zapaženu ulogu odigrali Goldsteini, nije nađen ni jedan kostur, a u Jasenovcu su tri Titova iskopavanja dala 481. Dakle, ne samo da ljudi imaju pravo posumnjati da se radi o lažima, nego svatko normalan će jasno vidjeti da je to podla protuhrvatska rabota.

Ponavljam: *Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće kao posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministru kulture.*

Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Akademik Josip Pečarić

Kamenjar.com, 22. 07. 2015.

Glas Brotnja, 25. 07. 2015.

POSEBNI SAVJETNIK PREDsjedNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, u tekstu *Slavko Goldstein uporni je promicatelj jasenovačkoga mita*, Hrvatski tjednik, od 23.07. 2015. dodatno raskrinkava neistine Slavka Goldsteina u svezi s popisom žrtava JUSP-a Jasenovac na njihovim Internetским stranicama, pa zapravo kaže isto što sam i sam rekao u drugom nastavku ovog teksta:

Istina je da tu prijevaru gospodin Slavko Goldstein ne može nikako prihvatiti, jer je on taj koji je nametnuo i nameće radnicima JUSP-a Jasenovac žrtvenu brojku koju oni moraju popuniti.

Ali zatim dr. Razum daje i objašnjene:

On je prvi pobornik jasenovačkoga mita u Hrvatskoj i u tome je u potpunom skladu s velikosrpskim mitomanskim promicateljima, osobito s Milanom Bulajićem. Gotovo je nevjerojatno da on ispravnost i točnost jasenovačkoga popisa potkrjepljuje sličnim popisom koji je sačinio Bulajićev Muzej žrtava genocida u Beogradu. Upravo je taj gospodin Bulajić gotovo jedno desetljeće hranio srpski narod mitom o jasenovačkome genocidu srpskoga naroda kako bi ga pobunio protiv hrvatskoga naroda, u čemu je s vodećim velikosrpskim političarima i uspio. Da Domovinski rat nije moguće razumjeti bez Jasenovca, potvrdili su to u nedavnim govorima i Aleksandar Vučić i Aleksandar Vulin, aktualni srpski političari. Stoga je akademik Josip Pečarić u svojim knjigama optužio Milana Bulajića za poticanje rata i uzrokovanje velikih ratnih žrtava, pa bi ga trebalo kao takvoga i osuditi. A Igor Vukić je u prošlom broju Hrvatskoga tjednika lijepo istaknuo da je taj i takav Jasenovac pogonsko gorivo za rat.

Dakle, ustrajući na mitu o Jasenovcu, tj. na lažima koje je iskonstruirala velikosrpska ili jugoslavenska politika i njezini hrvatski sluge, gospodin Goldstein ustraje na uznemiravanju hrvatskoga naroda i potkopavanju hrvatskoga prosperiteta.

Doista sam već u knjizi “Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc logorima” iz 1998. koju je izdao Hrvatski institut za povijest tvrdio to što kaže dr. Razum. Iste godine u Novom listu, 29. 07. 1998., objavio sam i tekst koji u naslovu sadrži to što kaže dr. Razum: “Hrvatska treba optužiti dr. Milana Bulajića kao ratnog zločinca, a sa sličnim naslovom je objavljen i intervju u Slobodnoj Dalmaciji, 31. 08. 1998.: „Mitom o Jasenovcu Bulajić programirao nove srpske zločine”. Intervju sam u malo proširenom obliku prenio i u mojoj knjizi „Brani li Goldstein NDH?, Zagreb 2002., str. 155-160. i to ovdje dajem u Prilogu.

Pošto je Bulajić neslavno prošao u dvoboju koji smo imali na Radiju Slobodna Europa, bilo je očito da će njegov posao u Hrvatskoj preuzeti, kako sam ih 2000.e nazvao Bulajićevi učenici. Dvije godine kasnije već je bilo očito da su glavni u toj ulozi bili otac i sin Goldstein pa sam s njima i proširio taj intervju. I Bulajić se pokušao „oprati“ od tog dvoboja pa je 1999. objavio novu knjigu u kojoj se može vidjeti da je „izlaz“ našao pišući o „Ideologiji genocida Cohen-Pečarić“. Naravno, bilo je zabavno zbog toga napisati i drugi dio moje knjige, koje sam tiskao 2000. godine.

U više navrata upozoravao sam na taj sklad u djelovanju Bulajića i Goldsteina, možda je danas bolje reći sklad u djelovanju Bulajićevih učenika u Srbiji i Hrvatskoj. Zato je doista značajno što sam Slavko Goldstein danas to priznaje, kako to konstatira i dr. Razum.

Zato nije nikakvo iznenađenje što je potporu zahtjevima Slavka Goldsteina dao Milorad Pupovac, od Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta etički osuđen za veleizdaju (Novi list,

24. 07. 2015.).

Posebno treba izdvojiti završetak tog teksta:

No nije taj osobni napad Jovičić na Goldsteina najvažniji razlog Pupovčeva zahtjeva za ostavkom: predsjednik SNV-a naglašava kako su, osim Goldsteina, i "drugi predstavnici manjinskih zajednica žrtava jasenovačkog koncentracijskog logora smrti izrazili neslaganje i nezadovoljstvo načinom vođenja Spomen-područja Jasenovac te odsustvom aktivnog odgovora s njezine strane prema sve prisutnijem negiranju karaktera logora i broja njegovih žrtava". Komentar ovih zahtjeva tražili smo od Nataše Jovičić. Odgovorila nam je kratkom SMS-om porukom iz Izraela, gdje je s predsjednicom Republike Kolindom Grabar-Kitarović: "Nemam komentara. Očekivano." Od ostavke, dakle, ništa.

Zapravo, činjenica da je ravnateljica prihvatila mjesto savjetnice predsjednice države, dovoljan je povod da bude napadnuta. Kako može ravnateljica Spomen-područja Jasenovac, dakle ustanove koja treba njegovati mit o Jasenovcu kao glavnoj poluzi u borbi protiv hrvatske države, biti savjetnica očito nacionalno orijentirane predsjednice?

Naravno, to je komentirao i dr. Razum u svom tekstu:

*Premda sam na početku naveo da ne želim ulaziti u raspravu između gospodina Slavka Goldsteina i gospođe Nataše Jovičić, ne mogu se ne osvrnuti na nevjerojatnu tvrdnju koju je gospodin Goldstein izrekao u sljedećoj rečenici: „Učinilo mi se da oklijevanje gospođe Jovičić izvire iz **kontradikcija u njejoj dvostrukoj funkciji ravnateljice Jasenovca i savjetnice za Holokaust u uredu predsjednice Republike gospođe Grabar Kitarović** [isticanje moje], pa ako je tako – rekao sam – mislim da gospođa Jovičić treba dati ostavku na dužnost ravnateljice JUSP Jasenovac, ustanove koju izbjegava braniti od optužbi i objeda, pa time propušta vršiti svoju dužnost. “ Prema toj tvrdnji, gospođa Jovičić ne može obnašati službu ravnateljice JUSP-a Jasenovac, jer je savjetnica predsjednice Republike Hrvatske, Kolinde Grabar Kitarović. Naime, njezina blizina predsjednici Grabar Kitarović ju diskvalificira za službu ravnateljice.*

Gotovo je nevjerojatno dokle jedan čovjek zaslijepljen u svojoj ideologiji i u svome nehrvatstvu može ići i što sve tvrditi! Iz ove njegove rečenice mogu se izvući razni zaključci, što ja sada ne ću činiti, već to prepuštam poštovanim čitateljima. No, znajući da se gospodin Goldstein, koji cijeli svoj život živi u Hrvatskoj, unatoč tome ne prizna Hrvatom, postaje nam jasno o kakvom se njegovome vrijednosnom sustavu i životnome opredjeljenju radi. U razgovoru sa španjolskim novinarom Ignacijem Vidal-Folchom, objavljenome u španjolskim novinama "El Pais", na upit, "Kako želite da Vas zovem gospodine Goldstein? Hrvatski ili jugoslavenski pisac?", Slavko Goldstein je odlučno odgovorio: "jugoslavenski" (usp. <http://www.vecernji.hr/hrvatska/otac-hrvatskog-veleposlanika-u-parizu-ja-sam-jugoslaven>, 14.XI.2014.). Dakle, Goldsteinova je samobitnost (identitet) jugoslavenska, a ne hrvatska; jasenovački mit je proizvod velikosrpske ili jugoslavenske politike, pa nije čudo da je za njega jasenovačka istina jedino ona istina koja uključuje genocid kao sredstvo poniženja hrvatskoga naroda.

A kolika je mržnja prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi svjedoči i sljedeće reagiranje koje možete naći i u tekstu Tvrtka Dolića u tjedniku 7Dnevno, 24. 07. 2015.:

Javnost je konsternirana i s pismom Julije Koš iz Židovske općine Zagreb, u kojemu Nataša kaže: „Budete li javno govorili u funkciji savjetnice predsjednice za pitanja holokausta, smatrat ću to javnim ruganjem predsjednice Židovima – žrtvama etičkog čišćenja u NDH“.

Ipak, za nadati se je da se tako iskazana mržnja prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi iskazane preko nepoštivanja Predsjednice odnosi samo na ovu članicu Židovske općine, koja se ponaša slično Slavku Goldsteinu, a ne svih Židova u toj općini.

Ponavljam: Goldstein kaže da je svoje laži, pardon izvješće kao posebni savjetnik

predsjednika Vlade RH za kulturu "prodao", pardon predao Predsjedniku Vlade i Ministra kulture.

Hoće li smijeniti Posebnog savjetnika? Zašto bi? Pa Goldstein samo djeluje u duhu provođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2. , a valjda i vrapci znaju da Dobrica Ćosić kaže:

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“

A zar to nije konstanta u djelovanju ove Vlade?

Akademik Josip Pečarić

IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC

Igor Vukić, tajnik *Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac* dao je sjajan intervju Vijencu. Zapravo me je na njega upozorio prof. dr. sc. Matko Marušić poslavši mi svoju čestitku g. Vukiću:

Dragi prijatelju Igore,

čestitam na razgovoru u Vijencu, izvrstan je: smiren, konkretan, pristojan. Vijenac me ponovno vratio na Vašu knjigu.

Mislim da knjigu treba prevesti na engleski!

To je teško, ali može se...

U normalnoj državi u kojoj su na vlasti ljudi koje vole svoj narod i svoju državu to uradili i bez sugestije bilo koga, ali u ovakvoj Hrvatskoj to ne možemo očekivati. Dapače, pa naše Pismo HAZU, koje smo inicirali dr. Marušić i ja, je imalo za povod upravo napade na knjigu o kojoj govori i dr. Marušić.

O samom pismu mnogo više dano je u mojoj knjizi *DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*

Pismo smo poslali mnogim biskupima i akademikima. Pozitivnih reagiranja bilo je mnogo više kod biskupa nego kod akademika. Ali, evo jednog negativnog reagiranja od jednog biskupa kojega predstavljaju kao liberalnog i naprednog

Poštovani gospodin

akademik Josip Pečarić

pecaric@element.hr

Poštovani gospodine akademiče Pečariću,

Biskup ... je elektroničkim putem primio Vaš upit za

potpisivanje Pisma naslovljenog na predsjednika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti gospodina akademika Zvonka Kusića, a koje se nalazilo u prilogu spomenutog upita.

Biskup ... Vam prije svega zahvaljuje na poslanom upitu te ovim putem izražava svoju podršku svim nastojanjima oko slobode znanstvenog istraživanja, govora i stjecanja znanja u okvirima koje to dopušta znanstvenoistraživačka etika.

Spomenuto Pismo je vezano uz konkretan slučaj knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. S obzirom na to da Biskup u ovom slučaju nema kompetencije kojima bi mogao ocijeniti vjerodostojnost same knjige, nije ni u mogućnosti potpisati priloženo Pismo.

Ovim putem primite i Biskupove srdačne pozdrave uz blagoslov u Gospodinu!

S poštovanjem!

U ime Ureda ... biskupa,

Odgovorio sam:

Štovani Oče Biskupe,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru u svezi s mojim pozivom da budete potpisnik Pisma HAZU kao i izraženoj podršci svim nastojanjima oko slobode znanstvenog istraživanja, govora i stjecanja znanja u okvirima koje to dopušta znanstvenoistraživačka etika.

Pročelnik Vašeg ureda ... kaže:

Spomenuto Pismo je vezano uz konkretan slučaj knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. S obzirom na to da Biskup u ovom slučaju nema kompetencije kojima bi mogao ocijeniti vjerodostojnost same knjige, nije ni u mogućnosti potpisati priloženo Pismo.

Meni se čini da je tvrdnja Vašeg pročelnika u suprotnosti s onim što ste prije toga rekli. Naime, zar bi se tražila sloboda znanstvenog istraživanja, ako ta sloboda nije ugrožena? Navedena knjiga je samo primjer koji upozorava na to, a posebno su u pismu dane riječi posebnog savjetnika Predsjednika Vlade koje ukazuju na potrebu za ovakvim pismom. Dakle, pismo ne traži poznavanje problematike o kojoj je riječ u spomenutoj knjizi, već da se umjesto zabrana u HAZU organiziraju rasprave, okrugli stolovi i sl. O takovim temama. Potpisivanje Pisma ne znači da se podržavaju stavovi u toj knjizi, već se podržava sloboda da se iskažu rezultati istraživanja pojedinih autora.

Uvjeren sam da ni nadbiskup Barišić, kada je potpisao ovo pismo, zajedno s mnogima od oko 150 znanstvenika nemaju, kao ni Vi, kompetencije kojima bi mogli ocijeniti vjerodostojnost same knjige, ali su potpisali priloženo Pismo.

Za Vašu informaciju šaljem Vam ga ponovno.

Sa štovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Od liberalnog i "naprednog" biskupa bi me pozitivan odgovor i iznenadio, dok me je negativan odgovor jednog od neosporno državotvornih akademika doista iznenadio. Čini mi se da odgovor objašnjava i mnogo toga u današnjoj Hrvatskoj, pa i to zašto na izborima oni koji su svoju politiku zasnivali i još uvijek zasnivaju na lažima o Jasenovcu uopće postoje u RH.

Poštovani

i dragi kolega Pečariću!

Vaše pismo jako me je zaokupilo jer je pitanje doista vrlo važno. Sa svime što pišete o nužnoj slobodi istraživanja u potpunosti se slažem i postavljam se uz Vas.

Ipak to pismo neću supotpisati jer se ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina. A Vaše pismo ne može biti shvaćeno drukčije nego kao pokušaj takva ublažavanja, bar ne može kod nas.

Bio sam živ i svjestan kad se to događalo i stoga znam, da je to bio samo užasan zločin i ništa drugo.

S kolegijalnim pozdravima i dobrim željama, lijepo Vas pozdravljam.

Odgovorio sam ovako:

Poštovani i dragi kolega,

Zahvaljujem na odgovoru, mada nisam razumio kako se može uopće koristiti termin ublažavanja za nešto što je neistina.

Ali Vi ste stariji pa valjda znate da se u komunističkoj Jugoslaviji lažima napuhavala priča o Jasenovcu (iskopano je manje od 500 ostataka žrtava) kako bi se osiguralo da Sava ne potekne uzvodno.

Pogledajte u novom broju Hrvatskog tjednika (poslije terorističkog napada) razgovor s tajnikom društva čiji je otac Srbin kao dijete s Kozare prošao Jasenovac, a koautor je napadnute knjige koji tvrdi u naslovu kaže:

Jasenovac je veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji, nego na Pavelićevoj Hrvatskoj.

Malo mi je i neobičan Vaš iskaz:

"ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina".

Mi tražimo, sučeljavanje dvije strane, a ovakva Vaša tvrdnja implicira da znate kakav će rezultat biti.

Naravno, zahvaljujem se što ste se uopće javili.

Mnoge kolege nisu. Valjda zato što je zabrane najavio posebni savjetnik za kulturu predsjednika Vlade.

Sa štovanjem,

Josip Pečarić

Zapravo me ponajviše iznenadilo ponašanje kolega koji su u HDZ-u. Pred izbore im protivnici traže zabrane znanstvenih istraživanja. Žele paliti knjige, a oni se ne usuđuju potpisati pismo protiv toga. Još tada sam se pitao: Žele li oni dobiti ove izbore. A napisao sam slijedeće pismo:

Poštovani kolega ...,

Jeste li dobili Pismo HAZU?

Šaljem Vam ga ponovno.

Čudim se da ga niste potpisali.

Kada pogledate kako su to prokomentirali biskup Košić i gđa Gordana Turić, Vaše nepotpisivanje će vjerojatno baciti ružnu sliku na intelektualce novog (?) HDZ-a.

Prijateljski,

Josip Pečarić

Vidjet ćemo što će biti kada se formira nova vlada. Možda će biti i zabrana i tko zna što nam se još može dogoditi.

Zato je izuzetno važno dati punu potporu ideji prof. Marušića o prijevodu knjige u kojoj je jedan od koautora Igor Vukić na Engleski jezik.

Zapravo, kamo sreće da se sve ovo što možete pročitati u ovom intervjuu s g. Vukićem može naći u svim povijesnim knjigama koje se bave ovom problematikom. Ali to će biti moguće tek onda kada u Hrvatskoj ne budu imali šanse na izborima mrzitelji RH i hrvatskog naroda. Oni kojima laži o hrvatskom narodu i hrvatskoj državi pomažu da budu na vlasti u toj istoj državi i vladaju tim narodom kojega istinski mrze.

Akademik Josip Pečarić

PRILOG:

Razgovor

Igor Vukić, novinar istraživač i publicist

VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC

Razgovarao Andrija Tunjić

Nije bilo nikakva istrebljenja ili genocida Srba u NDH / Sadašnji popis u jasenovačkom muzeju nema stvarne veze s događajima u Jasenovcu / Jasenovac je bio radni logor za aktivne protivnike NDH, pretežno komuniste te skupinu Židova koja je bila izuzeta iz deportacije u Njemačku / Nema uopće dokaza da je u Jasenovcu bilo masovnih ubojstava do 1945; nema posmrtnih ostataka, o tome ne govore ni dokumenti ni preživjeli zatočnici / U logoru je bilo nekoliko strijeljanja radi održavanja discipline / Grga Gamulin izbacio je poglavlja o logorskom orkestru s tvrdnjom kako bi, iako je sve istina, bilo malo nezgodno napisati da je u ustaškom logoru bilo tako / Preuveličavanje događaja u Jasenovcu počelo je 1942, kada Tito u jednoj depeši partizanima, piše da „izvide mogućnost napada na logor

u kojem je stradalo 10.000 naših drugova“ Jasenovački logor i broj ubijenih u logoru od Drugoga svjetskog rata ne prestaju intrigirati povjesničare, a osobito Srbe i Hrvate. Bez obzira na sve dokaze, mnogi srpski povjesničari i političari tvrde da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, a tu brojku nedavno je kao istinu ponudio i parlament Republike Srpske te je razaslao po svijetu. Bio je to povod za razgovor s Igrom Vukićem, jednim od suautora istraživačke knjige Jasenovački logori, koju je objavilo Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac.

Gospodine Vukiću, je li vas iznenadio zaključak parlamenta Republike Srpske o sedamsto tisuća ubijenih Srba u logoru Jasenovac?

Bilo mi je neobično čuti tako što nakon svega što je dosad objavljeno o Jasenovcu. Iz dosad objavljenih tekstova i lako dostupnih podataka svatko razuman može vidjeti kako je nemoguće da je u logoru Jasenovcu ubijeno toliko ljudi.

Zašto je nemoguće?

Prvo, logor je postojao oko 1330 dana, što bi značilo da je svakoga dana trebalo likvidirati oko 520 žrtava. Drugo, ne postoje posmrtni ostaci žrtava. Oko logora su šezdesetih godina prošlog stoljeća rađena opsežna istraživanja i pronađeno je oko 400 posmrtnih ostataka.

Neki tvrde da su leševi bacani u Savu.

To je također neodrživa konstrukcija. Tijela bačena u Savu isplivala bi, a veći broj zakrčio bi tok rijeke, Sava tamo nije jako široka. Da je bilo leševa u Savi, vjerojatno bi ih netko fotografirao, ali toga tamo naprosto nije bilo. Sve vrijeme rata Savom se odvijao vrlo živ riječni promet brodovima i šleperima. Zato su u svibnju 1942. partizani s desne strane Save izveli jedan gusarski napad na šleper koji je vozio robu iz Jasenovca u Staru Gradišku i pobili posadu. Sigurno i neke zatočenike koji su radili na šleperu. Šleper su zatim prevezli na desnu stranu i popisali sve što je na njemu bilo; lance, sijeno, benzin, namirnice, građevni materijal...

Je li točan podatak o 10.700 ubijenih u 1941. godini?

Ja sam s ocem, jasenovačkim logorašem, išao u muzej i kustosa pitao kako je moguće da na sadašnjem jasenovačkom popisu – gdje je popisano 83.000 navodnih žrtava – za 1941. stoji 10.700 imena ubijenih, kada dvadesetak tadašnjih zatočenika tvrde da u logoru nije bilo više od 1200 ljudi? A logor nije bio i na desnoj obali Save, gdje je živjela moja rodbina.

I što je kustos odgovorio?

Rekao je da su vjerojatno bačeni u Savu. Čuvši to moj otac je rekao da je Sava te zime bila zaleđena pa se nekim danima moglo kolima prelaziti. Tada je kustos rekao da onda jednostavno nema odgovora. Hrvatska država te kustose plaća da istražuju logor i posjetiteljima daju točne, istražene i argumentirane činjenice, a ne komunističke konstrukcije koje smo slušali desetljećima.

Vaš otac i baka prošli su logor. Kako su ga preživjeli?

Oni su živjeli u selu Donja Gradina točno naspram logora, na desnoj obali Save, sve do prosinca 1941, kada je u selo došla skupina partizana i pucala na logor. Dva, tri dana trajalo je puškanje, a onda su ustaše i domobrani prikupili jače snage i od Dubice napali partizane. U selo je netko javio za napad pa su se partizani sa stanovnicima povukli na jug, prema Kozari. Ondje je moj djed poginuo kao zapovjednik jedne partizanske desetine, a ostatak je sela zarobljen i u dugoj koloni zajedno s drugim zarobljenicima s Kozare doveden u logor Jasenovac.

Je li bilo ubijanja?

U logoru nije bilo. Zarobljenici su razdvajani na dvije velike skupine, jedna je išla na rad u Njemačku, uglavnom odrasli muškarci i žene, a druga, u kojoj su bili stariji ljudi, žene i djeca, preko Lipika i Pakraca razmještena je po tamošnjim slavonskim selima. Oko 16.000

pravoslavnih žitelja Kozare i Potkozarja bilo je razmješteno po tim selima, da ne bi i dalje podupirali partizanske skupine raspršene nakon bitke na Kozari. Moja obitelj, sve pravoslavci, znači moj otac, baka, prabaka, očeva tetka i još neki, dovedena je u Pakračku Poljanu i tu su živjeli do kraja rata, ukupno oko 300 osoba iz tog zbjega. Neki su i prije kraja rata obilazili svoja sela.

A što je bilo s ostalima?

Ostali su, kako sam rekao, odvedeni na rad u Njemačku. Brodovima su prevoženi Savom na istok do Zemuna, a onda Dunavom na sjever u Njemačku i sve do Norveške. Nekih devet tisuća muškaraca odvedeno je na rad u Njemačku.

Jesu li ti ljudi upisani kao ubijeni?

Neki su od njih na popisima ubijenih u Jasenovcu, iako su kroz njega samo prošli. Najčešće je riječ o djeci. U Beogradu postoji organizacija Jasenovac Memorial koja se bavi prikupljanjem izvjava tih izbjeglica. Jedan od njih bio je smješten u selu Rajić u pravoslavnoj obitelji koja je tamo živjela, i on je rekao da su se njegov brat i bratić razboljeli i umrli. Ti su dječaci također stavljeni na popis kao da su ubijeni u Jasenovcu.

Jedan od vaših rođaka umro je u Norveškoj, a upisan je među žrtvama logora Jasenovac?

Jedan od pradjedova vodi se na popisu jasenovačkih žrtava, a našao sam njegovo ime na popisu odvedenih u Norvešku. Recimo Muhamed Pilav, jedan od zatočenika logora – čovjek koji je bio s Pavelićem u emigraciji, haesesovac i hrvatski nacionalist – zbog kritiziranja ustaške vlasti i Pavelića te sumnje da surađuje s partizanima osuđen je i poslan u Jasenovac, a odatle preko Stare Gradiške i Zemuna upućen u njemačke radne logore. On nabroja tko je sve s njim u njemačkom logoru i kuda se upućuju, a sva ta imena koja spominje nalaze se na popisu ubijenih u Jasenovcu.

Sve češće javljaju se ljudi čiju su rodbinu ubili četnici i partizani, a nalazi se na popisu jasenovačkih žrtava.

U židovskom muzeju u Washingtonu nalazi se popis sa šesto tisuća imena, među kojima su i žrtve savezničkih bombardiranja diljem Hrvatske. Sve je to pripisano Jasenovcu. Sadašnji popis u jasenovačkom muzeju koji država financira ipak je uži, ali prema našem istraživanju, nema stvarne veze s događajima u Jasenovcu. Nastojali smo rekonstruirati što se iz dana u dan događalo u logoru. Koristili smo arhivske dokumente, razgovarali s još živim zatočenicima, analizirali sve što je do sada objavljeno o Jasenovcu. Do 1990. objavljeno je nekoliko knjiga bivših logoraša koje o logoru govore, praktično, isto što i mi.

A to je?

Jasenovac je bio radni logor za aktivne protivnike NDH-a, pretežno komuniste te skupinu Židova koja je bila izuzeta iz deportacije u Njemačku. Neki su Židovi vjerojatno sačuvali život jer su ostali u Jasenovcu, a ne završili u Auschwitzu, Treblinku, Birkenauu...

Meni je redatelj i prevoditelj Vladimir Gerić pričao kako je kao dijete pakirao pakete s tadašnjim zagrebačkim nadrabinom Freiburgerom, koji je poslije stradao u logoru...

Da, u Auschwitzu. Inače su židovske bogoslovne općine iz Zagreba i Osijeka bile zadužene za opskrbu logora, slali su pakete u Jasenovac, a novac i robu dobivali su od međunarodnih židovskih organizacija i židovske imovine.

O tome postoje dokazi?

Mogu se pronaći u arhivima Zemaljske komisije za istraživanje ratnih zločina i drugim fondovima iz NDH u Hrvatskom državnom arhivu. U dokumentima piše da je poslano više od pedeset tisuća paketa, svaki mjesec po dva za svakoga židovskog logoraša, što znači da je židovskih zatočenika bilo između 700 i 800 sve vrijeme trajanja logora.

Slavko Goldstein tvrdi da je ubijeno 12.000 Židova s područja NDH.

Ali prvo treba podastrijeti uvjerljive dokaze, koje on ne pokazuje. Upravo obrnuto, nema

dokaza za velika masovna ubojstva. Nema uopće dokaza da je u Jasenovcu bilo masovnih ubojstava do 1945; nema posmrtnih ostataka, o tome ne govore ni dokumenti ni preživjeli zatočenici.

Je li se uopće moglo likvidirati toliko ljudi?

Ne. Krenimo redom, židovska skupina doista je u početku u Jasenovcu bila u većini. Prvo su bili smješteni na otoku Pagu s idejom da rade u solanama, a onda zbog ustanka u Lici i dalmatinskom zaleđu Italija je reokupirala taj demilitarizirani pojas i ti su zatočenici prebačeni, muškarci u Jasenovac, a žene u Loborgrad.

Ne na Rab?

To je bilo poslije. U 1941. godini 1200 do 1400 zatočenika Jasenovca uglavnom su Židovi, dvjestotinjak je možda Srba, tridesetak Hrvata i nešto ostalih. U 1942. godini Židovi iz Zagreba, Osijeka itd. deportirani su u kolovozu u Njemačku, Poljsku, Auschwitz... dio prolazi kroz Staru Gradišku i Jasenovac i također odlazi tamo. U Jasenovcu ostaje skupina Židova, njih 700 do 900, i taj broj ostaje u sljedeće tri godine. Po popisima koji se mogu pronaći vidi se da su oni tu živjeli 1942/43/44. godine. Oni predstavljaju i glavni dio unutarnje uprave logora. Predstavnik, predsjednik zatočenika, zvao se logornik, njemu podčinjeni bili su grupnici, i oni su organizirali funkcioniranje logora. Ustaše su davali vanjsku stražu i pratnju kada se išlo izvan logora na radove i kad je bilo potrebe za disciplinskim mjerama.

Kao što je strijeljanje?

U logoru je bilo strijeljanja radi održavanja discipline. Zatočenicima je rečeno da se ne smije bježati iz logora i ako netko pobjegne bit će strijeljano njegovih deset i više kolega iz radne ili zavičajne skupine. Također je bilo kažnjavanja i zbog krađe pa su jednom zajedno strijeljani ustaše i zatočenici koji su se povezali i zajednički švercali izvan logora, npr. oduzeto zlato, novac, odjevne predmete sašivene u logoru i slično. Među strijeljanima bio je i Ljubo Matković, brat zapovjednika logora Ivica Matkovića. Čak ni za njega nije bilo milosti. A strijeljano je i deset ustaša jer su pljačkali po okolnim selima.

Što bi se dogodilo ako bi pri bijegu stradao neki ustaša?

Tada su kazne bile drastičnije. Tada bi za odmazdu bio strijeljan veći broj zatočenika. A bilo je i slučajeva kada su ljudi kažnjavani po zapovijedi iz Zagreba. Zapovjednik logora Ivica Brkljačić rekao je u istrazi kada su ga partizani zarobili 1945, da je on 1943. dao strijeljati pet zatočenika po zapovijedi iz Zagreba. Tvrdio je da je to bilo jedino strijeljanje provedeno 1943.

Ni to se ne slaže po popisu u muzeju Jasenovac?

Po popisu u muzeju te je godine navodno ubijeno 3600 zatočenika. No i bivši zatočenici slažu se da je 1943. bila mirna i da je bilo samo to jedno strijeljanje. Brkljačić, inače bivši student bogoslovije, u želji da zatočenicima olakša izdržavanje kazne u logoru, uveo je slobodno vrijeme pa je 1943. igran turnir u nogometu između radnih skupina. Djelovala je kazališna i glazbena skupina, koje su redovito izvodile kazališne predstave za zatočenike. Muzikolog i predratni istraživač židovske glazbene baštine Erih Samlaić pjevao je ariju iz Male Floramye. Nije točno da je izvođena cijela opereta, nego je samo pjevana jedna arija. Ali je točno da su zatočenici napisali libreto i glazbu za vlastitu operetu Raj na oceanu, autor glazbe bio je Jozef Kende, austrijski Židov koji je skladao u prostoriji gdje je imao pijanino.

To sve negdje piše?

O tome piše zatočenik Milko Riffer u knjizi Jasenovac 1943, koja je objavljena 1946, odmah poslije rata, ali je pri izlasku bila cenzurirana od također zatočenika Grge Gamulina, poslije poznatoga povjesničara umjetnosti i sveučilišnog profesora i književnika.

Sigurni ste da je to bio Grgo Gamulin?

To piše. Gamulin je izbacio poglavlja o logorskom orkestru s tvrdnjom kako bi, iako je sve istina, bilo malo nezgodno napisati da je u ustaškom logoru bilo tako. Godine 2011. objavljen je reprint te knjige, a pronađeno je i uvršteno i to izbačeno poglavlje. Na suđenju Dinku Šakiću bivši su zatočnici također potvrdili da su se te 1943. održavale predstave. Inače orkestar je osnovan 1942, osnovao ga je i vodio Natko Devčić, poslije poznati skladatelj i profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, koji je umro 1990-ih godina, a da nikada nije htio govoriti o logoru.

Znači li sve to da logor nije bio masovno stratište?

Od 1941. do 1945. nigdje ne postoje dokazi o masovnim ubojstvima. Jasenovac je bio zatvor, mjesto internacije, radni logor. Tu su najvećim dijelom bili internirani ljudi za koje je Ustaška nadzorna služba procijenila ili otkrila da su opasni za NDH. Dobrim dijelom to su bili članovi komunističke partije: članovi mjesnih komiteta Zagreba, Bjelovara, Osijeka itd., zatim ljudi koji bi prikupljali pomoć i slali je partizanima. Spomenuti Riffer dospio je u logor zato što je jednom partizanskom kuriru, koji je s Papuka došao u Zagreb, dao pisaći stroj i trake za pisanje, što je tretirano kao aktivno pomaganje u rušenju države. Nije bio kriv da ga se kazni smrću, nego je poslan u logor kako ne bi dalje pravio probleme. Bilo je slučajeva da se nekomu na prijekom sudu nije mogla dokazati krivnja, ali nije pušten kući, nego je upućen u logor. U studenom 1941. donesen je zakon po kojem je regulirano slanje tako nepoćudnih osoba u logor. Kazne su bile od tri mjeseca do tri godine. Dakle, kad bi nekoga predložili za logor, tada su ustaške službe u Zagrebu ispisivale odluku i o svemu se vodila precizna kartoteka.

I kartoteka postoji?

Postoji djelomično. Dijelovi su uništeni ili odneseni na neka druga mjesta, u arhive koji negdje vjerojatno postoje. Ali bez obzira na nedostatak dijela dokumenata može se rekonstruirati sve što se događalo. U arhivima u Beogradu vjerojatno postoje brojni dokumenti, ali i na temelju onoga što postoji u Hrvatskoj: u Zagrebu, Bjelovaru, Novoj Gradiški, Sisku itd., može se rekonstruirati što se i kako radilo. Recimo kad je donesena odluka da netko ide na neko vrijeme u logor, odluka bi se slala na nekoliko adresa; njegovoj zavičajnoj općini, njemu da zna zašto je i na koliko dugo interniran itd. Nakon isteka kazne ti logoraši bi odlazili kući.

Nisu slani u neki drugi logor?

Ne. Bilo je slučajeva da su nekomu nakon isteka kazne predložili da ostane raditi u logoru za plaću, ako je nedostajala njegova struka. Tako je student arhitekture Tibor Lovrenčić iz Zagreba nakon izdržane kazne ostao raditi kao građevni stručnjak.

Je li nakon rata nastradao?

On je, kao i većina drugih, šutio o tome kako mu je bilo. Nitko od njih o tome nije govorio kako ne bi bio proglašen ustaškim suradnikom ili onim tko je radom pomagao NDH. Zato su svi šutjeli.

Šutnja i strah omogućili su da se Jasenovac proglasi logorom masovnih zločina?

Preuveličavanje događaja u Jasenovcu počelo je 1942. Tito u jednoj depeši slavonskim partizanima, piše da „izvide mogućnost napada na logor u kojem je stradalo 10.000 naših drugova“. Ispod te brojke nije se smjelo ići, nego je dodavano i danas još neki dodaju. Već 1945. brojka je narasla na šesto, sedamsto tisuća zbog ratne odštete. Tko je mogao provjeriti stvarnu brojku jer su, prema tvrdnjama komunista i partizana, ustaše bili primitivna rulja koja nije vodila evidenciju. No to nije točno, NDH je bila uređena država, od Austro-Ugarske naslijedila je administraciju koja je i u doba Kraljevine Jugoslavije bila dobro organizirana. Zato se u fizičkom obliku mogu pronaći materijalni dokazi, dokumenti,

o poslanima u logor.

Jeste li našli dokaze u kojima Kardelj piše da su partizani napadali srpska sela odjeveni u ustaške uniforme kako bi pridobili Srbe u svoje redove?

To nije izravno vezano uz Jasenovac, no vrlo je vjerojatno bilo takvih slučajeva. Ali zna se, kada su partizani napali Nijemce, da su se Nijemci iskalili na prvom selu na koje bi naišli i tako stanovnike tog sela otjerali u partizane. U posljednje vrijeme često nailazim na dokaze nekih Srba koji su poslije rata otišli iz Bosne u SAD – gdje su živjeli izvan jugokomunističke propagande – koji govore da je bilo pogrešno napadati kolone Nijemaca i endehaške ustanove jer time nije postignut nikakav vojnički cilj, nego samo izazvana represija. Trebalo je, kao što su radili u Srbiji, misle oni, čuvati ljude i tako se spasiti. Tako su Nedić i Draža Mihailović spasili Srbiju.

Nedić je i prvi Hitleru poslao dopis da je Srbija Judenfrei Land, da je riješila židovsko pitanje.

Ne znam koliko je tamo Židova likvidirano, a koliko deportirano u Njemačku, jer je slanje Židova u njemačke logore provođeno gotovo svuda gdje je Njemačka imala utjecaj ili vlast. No odnos prema Židovima u NDH nije bio jednoznačan. Iako su doneseni tzv. rasni zakoni (koje je sam Pavelić ukinuo u svibnju 1945), istodobno se mnogim Židovima potajice pomagalo da dobiju propusnice i odu u talijanski dio Hrvatske, odakle nisu deportirani u njemačke logore. Tako je došlo do logora, odnosno konfinacija u Crikvenici, Novom Vinodolskom, Korčuli, Kuparima kod Dubrovnika, na Rabu. Tamo su bili pod nadzorom Talijana, fašista, ali nisu bili životno ugroženi.

Jesu li se naši povjesničari očitovali glede vaših istraživanja?

Izbjegavaju razgovor o tome. Zato smo osnovali Društvo i objavili knjigu u kojoj iznosimo dokaze o ovome što govorim. Bilo bi vrijeme da netko od njih sjedne s nama i da argumentirano o tome raspravimo.

Je li reagirao Slavko Goldstein, stručnjak za Jasenovac?

U posljednje vrijeme potihog govori kako bi nam se trebalo snažnije suprotstaviti, nagovara ravnateljicu muzeja Jasenovac da ona to pokrene.

Što da pokrene?

Ne znam što bi to trebalo značiti, valjda misli na administrativno-pravne zabrane. Zaboravlja da živimo u demokratskom društvu, da je vrijeme da demokratsko društvo napiše povijest o nedavnoj prošlosti i mirno raspravi činjenice. To je u interesu svih hrvatskih građana, stradalih i njihovih obitelji, a najviše u interesu istine.

Jednom ste mi rekli da ste sa Slavkom Goldsteinom razgovarali o svojim istraživanjima.

Da, napisao sam feljton. Budući da sam svojedobno radio u Jutarnjem listu, ponudio sam ga tom dnevniku za objavljivanje. Neki od urednika odmah su ga prihvatili, ali i rekli da o tome razgovaram sa Slavkom Goldsteinom, da on pregleda materijal. On je u razgovoru bio sklon prihvatiti neke od argumenata, kao to da nije bilo industrijskog ubijanja, kojega u Jasenovcu nije moglo ni biti jer je Jasenovac imao šest baraka i u svaku je moglo stati po 200 ljudi. Znači 1200 ljudi na jednom mjestu te još nekoliko stotina onih koji su stanovali u radnim pogonima, u lančari, pilani, električnoj centrali i drugdje. Sami zatočenici iz logora 1944. partizanima pišu da ih ima oko 1500 do dvije tisuće, a novi se ne dovode. Goldstein međutim vjeru poklanja tom poimeničnom popisu, koji je vrlo upitne vjerodostojnosti. Feljtona zato nije bilo u Jutarnjem, ali je objavljen u Glasu Koncila 2013, gdje su o toj temi imali više znanja i hrabrosti.

Vi tvrdite da Srbi nisu dovođeni u logor Jasenovac da ih se ubija?

Tako je. Srpska je skupina s Kozare došla i otišla, od njih gotovo nitko nije ostao u logoru. Osim Židova i male skupine Roma koja se spominje u ljeto 1942, u logoru je među

protivnicima države u početku, kako sam već rekao, 200 Srba, nešto Hrvata i muslimana. Ni kasnije, sudeći po prezimenima na autentičnim popisima, nije u logoru bilo više od nekoliko stotina Srba.

Zar nije bilo više Srba?

Međusobno ratovanje Srba i NDH uglavnom je završilo 1941. Nakon toga status se Srba i pravoslavnih popravlja; osniva se Hrvatska pravoslavna crkva, u Vladu se imenuje predstavnik pravoslavnih, Savo Besarović iz Sarajeva, s četničkim skupinama po Bosni potpisuje se sporazum o nenapadanju i pokreće zajednička borba protiv partizana. U sporazumima precizno piše, ako neki četnik pogine u borbi protiv partizana, da njegova udovica ima pravo na penziju od NDH. Ili ako je ranjen, da se ima pravo liječiti u bolnicama.

Dakle, nema potrebe dovoditi Srbe u Jasenovac kada s njima imate sporazum o nenapadanju i priznavanju NDH. Od tada nema informacija o nekim hrvatsko-srpskim sukobima na području NDH. Srpski se mladići ne regrutiraju u naoružane hrvatske postrojbe jer im je uvažavan prigovor savjesti, oni idu u logističke jedinice kako ne bi morali ratovati sa svojim koji su otišli u partizane. Ali neki su sudjelovali i s oružjem u vojsci NDH. Već od 1941. imate Srbe generale, pukovnike, brojne zapovjednike...

Načelnik stožera Pavelićeve vojske general Grujić bio je Srbin.

I mnogi drugi. Jedan od junaka obrane Ozlja od partizana bio je satnik Pantelija Ratković, koji je bio, što bi sada rekli, specijalac, alpinac, jedan od vrhunski obučениh vojnika. Mnogi od Srba stavili su se na raspolaganje već od prvih dana NDH. Ne zaboravite da je NDH bila mirna dva mjeseca sve do napada Njemačke na SSSR, onda je bio Lipanjski ustanak u Hercegovini, koji je smiren i tek prava pobuna Srba kreće u srpnju i kolovozu 1941. Godine 1942. odnosi se normaliziraju. Nema ni masovnog iseljavanja pravoslavnih iz NDH. Jedan takav pokušaj 1941. inicirali su Nijemci kako bi napravili mjesto Slovincima koje su protjerali. U toj kampanji iseljeno je oko 13.000 pravoslavnih i ona prestaje u jesen.

Iz kojega dijela NDH su iseljavani?

Uglavnom iz Slavonije, djelomično iz Podravine i Moslavine i nešto malo oko Bihaća. Trinaest tisuća od dva milijuna koliko ih je bilo u NDH.

Zašto se ne dopušta revizija povijesti o Jasenovcu?

Vjerojatno zato što bi to za sobom povuklo reviziju i svega ostaloga o NDH, što bi dovelo do drukčijeg definiranja njezina mjesta u povijesti. Ali to treba napraviti. Priča o „strašnom logoru“ pomaže i onima koji svoj svjetonazor naslanjaju na one koji su se borili protiv „zločinačke države i njezina režima“. Ali ako je logor Jasenovac bio ono što naša istraživanja potvrđuju i ako je to bila relativno uređena država u tim ratnim okolnostima, onda se može postaviti pitanje je li je trebalo napadati. Nisu li to bili zapravo teroristički napadi, kojima cilj nije bilo spašavanje života, već borba za komunističku ideologiju i Jugoslaviju.

Ta nametnuta „istina“ o Jasenovcu na neki način uvjetovala je i nedavni rat između Srba i Hrvata?

To je poslužilo kao motivirajući faktor, gorivo za mržnju, a prije je koristilo za držanje Jugoslavije u pokornosti. Čim bi se pojavila želja za samostalnosti hrvatskog naroda odmah bi se pustila priča o Jasenovcu i klanju, što je značilo: mi moramo vladati. Zato je važno znati i da je od 10. travnja 1944. do 10. travnja 1945. iz logora kućama pušteno 1600 zatočenika.

Nisu pobjegli u probouju, kao što se govorilo i pisalo?

Ovi nisu pobjegli, nego su pušteni. Popisi postoje u arhivima. Mnogi su bili amnestirani i puštani kućama, primjerice, na datum 10. travnja, onda za Pavelićev imendan Antunovo,

pa 14. srpnja, za njegov rođendan, za Božić... Samo, ti ljudi o tome nikada nisu govorili. Njihove izjave bile su bunkerirane i tek sada može se doći do njih i čitati ih.

Ima li među njima živih svjedoka?

Ima. I ne tvrde što su nas učili u školama. Jedna od najgorih komunističkih laži jest tvrdnja da je u Jasenovcu ubijeno 20.000 djece, njihova imena su na popisu ubijenih u muzeju. Ali to je velika laž. Nitko od stotina i stotina bivših zatočenika ne govori o velikim skupinama djece u logoru. Ta djeca, među kojima je bio i moj otac, u ljeto 1942. prošli su kroz logor i odatle su odvedeni u prihvatilišta, gdje ih je zbrinula NDH, njezini organi vlasti.

Ipak ima dokaza da je u logoru Jasenovac bilo djece.

Bilo je dječaka koji su tamo išli u školu. U logoru je postojala škola za obrte u koju su bili upućivani dječaci iz hrvatskih obitelji izvan logora. Među njima je bio i Ilija Ivanović, Srbin, koji je s kozaračkim zbjegom došao i ostao u školi. On je prije godinu ili dvije na komemoraciji u Jasenovcu to rekao pred svima gotovo kao da se žali što je morao ići u školu. Učio je za brijača, kao što je Zvonko Pajur iz Jasenovca učio za električara. S Pajurinom smo nedavno objavili razgovor u novinama u kojem se čudio kako se o tome dosad nije pisalo jer svi u Jasenovcu i oko Jasenovca znaju za tu školu.

Pajur je ispričao da ga je Ozna obrađivala i nagovarala da kaže kako je u jasenovačkom logoru vidio tisuće ubijenih. Umjesto potvrde o ubijenima oznašima je rekao: „Nek mi nebo padne na glavu ali ja neću reći ono što nisam vidio!“ Od daljnjeg maltretiranja spasio ga je Srbin, njegov majstor na zanatu, koji je nakon logora poslije rata radio u policiji. Ljudi su uglavnom šutjeli o istini jer bi došli bi pod udar komunističke policije, koja je od njih tražila da lažu.

Je li u Jastrebarskom bio logor za djecu, kako piše u povijesnim knjigama?

Nije! Iz Jasenovca su djeca, koja su ostala bez roditelja ili čiji su roditelji poslani na rad u Njemačku, razmješтана po dječjim prihvatilištima u Jastrebarskom, Sisku, Gornjoj Rijeci kod Križevaca, u Zagrebu, u sadašnjem Centru Slava Raškaj u Ilici, koji se tada zvao Gluhonijemi zavod, i na mnogim drugim adresama.

Organizaciju smještaja vodilo je tadašnje ministarstvo socijalne skrbi, koje se zvalo Ministarstvo udružbe, u kojem je Kamilo Bresler bio glavni organizator. On je organizirao crkvene redove, posebno sestre milosrdnice Sv. Vinka Paulskog, koje su u Jastrebarskom vodile dječji dom i prihvaćale tu djecu. Pomagale su im djevojke iz škole za medicinske sestre iz Ruda, koju je vodila Tatjana Marinić i koje su premještene tamo. Bilo je i nekoliko liječnika, među kojima i Židov kojega su časne sestre tu sklonile da ne bude deportiran u Njemačku. One su pomagale djeci da ozdrave, jer su mnoga bila zaražena zaraznim bolestima i od tih bolesti umrla. Kako odmiče vrijeme, po izvještajima se vidi da smrtnost brzo opada i raste broj ozdravljene djece.

Nije li istina da su partizani u jesen 1942. napali dom i oslobodili djecu?

U knjigama piše da su djecu oslobodili, a ne i da su ih vratili natrag jer su vidjeli da ih ne mogu hraniti. Mali broj ostao je s partizanima, a većina je vraćena i raspoređena po hrvatskim obiteljima. Novine u NDH objavljivale su oglase u kojima su pozivali stanovništvo da prihvati tu djecu, da im pomognu. U knjigama ne piše ni da su partizani bombardirali dom pri čemu su poginuli svećenik i dvije časne sestre. To je bio još jedan od zločina, koji su partizani počinili prema dobročiniteljima te djece.

I koji se prema djeci nisu odnosili neprijateljski?

Nimalo. Zatočeni liječnik u Jasenovcu, Jozef Konforti, poslan je na službeni put u Gornju Rijeku da liječi takvu djecu. Njega i medicinaru pratio je jedan ustaša. Konforti je 1972. u knjizi Sećanja Jevreja na logor Jasenovac, objavljenoj u Novom Sadu, na trideset stranica opisao kako mu je bilo u Jasenovcu. Napisao je i kako je išao u borbe protiv partizana

zajedno s ustašama kao njihov sanitetlija. Rekli bi mu: sutra idemo u akciju i vi idete s nama. Iz Jasenovca je poslan u Kupinec da liječi Mačekovu obitelj, gdje je boravio godinu i odakle je pobjegao u partizane. On je opisao i kako je suzbio epidemiju tifusa koja je 1942. izbila u logoru.

Možete li zamisliti da su mnogi jasenovački logoraši, komunisti, čamcem išli na partijske sastanke u Staru Gradišku, gdje su dogovarali akcije i kako će pobjeći. Recimo iz logora su poslali pismo, čestitku AVNOJ-u. Partijska grupa imala je i svoj radio, napravili su ga od dijelova i slušali. Novine se nisu smjele donositi, a ipak su stizale, čak i Vjesnik koji su partizani pokrenuli i tiskali u šumi. Čak bi i njega prokrijumčarili i čitali.

Spomenuli ste Tatjanu Marinić, je li to bila djevojka A. B. Šimića?

Jest.

Ona je poslije otišla u partizane.

Da. Ona je nakon djelovanja u dječjem domu u Jastrebarskom otišla u partizane i 1945. Zemaljskoj komisiji za istraživanje zločina daje potpuno lažne, preuveličane, perfidne izjave i podatke protiv časnih sestara koje su se brinule o djeci. Zvali su i liječnike da to potvrde, ali oni su imali dovoljno morala, za razliku od nje, i njezine navode opovrgnuli pa protiv časnih nisu poduzete drastične mjere.

Je li Stepinac pridonio istrebljenju Srba?

Nije bilo nikakva istrebljenja ili genocida Srba u NDH, a Stepinac ni na koji način nije pridonio pogoršanju njihova statusa. Stepinac je bio velika osoba, uvijek odan temeljnim, moralnim zasadama vjere, čovječnosti i humanizma. To se vidi po njegovim izjavama još 1930-ih godina, a onda i za vrijeme rata. Njegov odnos prema Jasenovcu svakomu tko drži do činjenica posve je jasan. Već u jesen 1941. od jednoga pobjeglog židovskog logoraša, kojega su mu doveli članovi židovske općine, bio je informiran o logoru u Jasenovcu i tada je od Pavelića tražio da uvjeti u logoru budu što humaniji, ako već zbog ratnih okolnosti netko mora biti interniran.

Te 1941. logoraši su uglavnom bili Židovi, a među njima i oni koji su prešli na katoličanstvo ili su bili vjenčani s Hrvatima, tražio je da ih se pusti iz logora. Isto je tražio i za one koji su bili vjenčani s pravoslavicima, što se vidi u molbama za puštanje. Stepinac je još tražio da se omogući prakticiranje vjere. I doista 1942. dolazi franjevac Zvonimir Brekalo, koji je logorski svećenik sve do 1944, kada se zarazio tifusom i umro.

Što je sa svećenikom Majstorovićem za kojega piše da je ubijao maljem?

To nitko ne može dokazima potvrditi. To je propaganda kakvih ima u svakom ratu. Priča o ogrlicama od dječjih prstića, o košarama očiju, to se provlači od Burskih ratova, a i ranije. U Jasenovac je dvaput mjesečno dolazio i Tahir Vojniković, hodža rodom iz Kozarca, koji je petkom za muslimane održavao muslimanske obrede.

Stepinac je tražio to jer se „po vjeri razlikujemo od bezbožnih boljševika“. Svoje je stavove iznosio u propovijedima, pisao je pisma Paveliću i drugim dužnosnicima, zauzimao se za svakoga i predlagao blaže kazne. Osuđivao je rasizam, izlažući se nacističkim prijekorima. Za njega je, naravno, bilo neprihvatljivo da se netko internira u logor samo zato što je Židov.

Je li mogao više učiniti za Srbe, što mu Srbi prigovaraju?

Odnos prema Srbima u NDH bio je bitno drukčiji od onoga što je plasirano kao istina. U tome ima previše praznina, konstrukcija, ideologije, svega što se ponavljalo dok je bilo Jugoslavije, a što se ponavlja i sada kao istina iako je očita laž. A trebalo bi već jednom točne činjenice staviti u povijesni kontekst. U razgovoru sam dosta rekao o mjestu pravoslavnih, srpskih žitelja u NDH. Na temelju dokaza mogu reći da nitko od njih nije u logor Jasenovac doveden, niti ubijen samo zato što je pravoslavac ili Srbin. Odnos prema

njima ovisio je o njihovu odnosu prema državi.

Otac vam je još živ i sjeća se svega?

Živ je. Ima status hrvatskoga branitelja iz Domovinskog rata.

Kada s političarima razgovarate o Jasenovcu, osjećate li kod njih strah?

O da! Jasenovac je još tabu-tema. Neki koji su napisali radove i knjige o logoru ne usuđuju se potpuno posvetiti toj temi. Kada ih pitam zašto, vidim strah i kalkulacije, misle da bi im to moglo usporiti napredovanje u karijeri ili bi mogli izgubiti novac za kakav projekt itd.

U nas mnogi još ne žele priznati da je zločin komunizma identičan zločinu nacifašizma. Je li razlog i laž o Jasenovcu?

Naša udruga proučava i taj dio, jer je logor Jasenovac sa Starom Gradiškom nastavio djelovati kao logor za zarobljene ustaše, domobrane, hrvatske domoljube, za sve prave ili potencijalne protivnike partizansko-komunističke vlasti.

I do kada je radio?

Po nekim dokazima i indicijama do 1951, a po nekima čak do 1953. godine.

Postoje li podaci o likvidacijama u tom razdoblju?

Bilo je likvidacija pojedinih skupina s Križnog puta, ali poslije tog prvog vala to je bio radni logor; logoraši su popravljali pruge, mostove na Savi, raščišćavali ruševine. U logoru su bili zatočeni mnogi umjetnici koji su djelovali u NDH, među njima Lovro Matačić, Viki Glowatzky i drugi. Glowatzky je pet godina bio u logoru zato što je pjevao na radiju u nekoj emisiji za vojnike. Od tada je za sebe znao reći da je gradišćanski Hrvat.

Jeste li o svojim dokazima razgovarali s kojim srpskim udruženjem?

Pokušavali smo, ali dosad nismo uspjeli.

A s predstavnicima Srpske pravoslavne crkve?

S njima namjeravamo razgovarati jer među njima postoje suvremenija strujanja. Recimo pakrački episkop Jovan rekao je da ne bi trebalo pristati na komunističku istinu o Stepincu i „valjda ćemo mi sami to istražiti i sa svime se upoznati“. I ja to mislim. Pa nećemo valjda sada, 2015. godine, o Jasenovcu razgovarati po propagandnom modelu koji je 1945. stvorila komunistička partija. Koji se ponavljao pedeset godina, a živi dobrim dijelom i danas. No dijalogom i komunikacijom moguće ga je prevladati.

Vijenac, broj 566, 12. studenoga 2015.

<http://www.matica.hr/vijenac/566/Vrijeme%20je%20za%20istinu%20o%20logoru%20Jasenovac/>

Komentar: U svezi s predhodnim pogledati:

RE: ŽIDOVSKA POVJESNIČARKA otkriva zašto se

Naslov:HRVATIMA divi cijeli svijet! 'To nije zabilježeno ni u jednoj zemlji'!

Datum:Fri, 8 Jan 2016 15:43:47 +0100

Šalje:Mirko Valentić

Prima:'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi prijatelju, hvala i sto puta hvala da si mi poslao snimku razgovora s američkom

povjesničarkom Esterom Kitman. To mi dođe kao melem na sve rane koje nam zadaju naši i oni drugi vrijeđanjima i stalnim batinanjima po Hrvatima (ustaške guje i tako dalje). A ova znanstvenica otkriva tu predivnu dušu hrvatskoga naroda. Samo kako tu snimku učiniti dostupnom u našim obiteljima? Još jednom hvala ti! Tvoj Mirko

From: Josip Pecaric [mailto:pecaric@element.hr]

Sent: Tuesday, January 05, 2016 11:52 PM

To: nepoznati-primatelji:

Subject: ŽIDOVSKA POVJESNIČARKA otkriva zašto se HRVATIMA divi cijeli svijet! 'To nije zabilježeno ni u jednoj zemlji'!

RAZOTKRILA JE SVE

ŽIDOVSKA POVJESNIČARKA otkriva zašto se HRVATIMA divi cijeli svijet! 'To nije zabilježeno ni u jednoj zemlji'!

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zidovska-povjesnicarka-otkriva-zasto-se-hrvatima-divi-cijeli-svijet-nije-zabiljezeno-ni-u-jednoj-zemlji-878028>

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

MOJ GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE „DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE“ U SPLITU

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatoru Hrvatskoj udruzi Benedikt i predsjedniku Udruge g. Vidi Popoviću, domaćinu Dominikanskom samostanu u Splitu predstavljajući i dragim prijateljima jednom od najboljih hrvatskih kolumnista i publicista Josipu Joviću i dr. sc. Josipu Stjepandiću koji je napisao i sjajni Predgovor knjizi, a suautor je i prvog pisma u knjizi – Peticije ZDS. Poseban gost nam je Marko Perković Thompson, zbog koga je i napisano to prvo pismo – pismo obrane hrvatskog branitelja i njegove pjesme "Bojna Čavoglave" od najava kažnjavanja.

Mnogi u Hrvatskoj govore kako se u medijima stalno nameću priče o ustašama i partizanima, a zapravo se radi o suptilnom pokušaju da se hrvatski branitelji i Domovinski rat poistovjete s nametnutom slikom o Ustašama i NDH. Na to, čini mi se bez nekog velikog uspjeha, pokušavam upozoriti svojim knjigama. O tome govorim već u naslovu prethodne knjige „ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA“.

Zapravo radi se tome da je dojučerašnja vlast u Hrvatskoj predvodila provođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2. po kome se izjednačavaju agresori i napadnuti. U tom cilju je ponajbolje stalno govoriti o ustašama, proizvoditi nekakav fašizam i tako natjerati Hrvate da se stalno brane i tako ne stignu ni pomisliti na činjenicu da su nedavno preživjeli i pobijedili u ratu protiv velikosrpskog fašističkog agresora. Pobijedivši velikosrpske fašiste hrvatski branitelji su postali istinski antifašisti.

Pozdrav ZA DOM SPREMNI im je u tom pogledu posebno važan jer su ga koristili Hrvati i u Drugom svjetskom ratu i u Domovinskom ratu pa tako velikosrpskim slugama iz RH

(znate za moju tvrdnju iz 1987. kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske slugе i kako ja ne volim biti sluga) pruža idealni primjer za izjednačavanje NDH i Domovinskog rata i svih nas koji volimo hrvatsku državu i radujemo joj se.

Na žalost, ima i Hrvata koji se boje suprotstaviti se takovim poistovjećivanjima jer bi morali jasno i glasno reći da to rade velikosrpske slugе u cilju sprovođenja spomenutog Memoranduma SANU 2.

A srpske slugе u Hrvatskoj itekako znaju koliko je veliki značaj "Bojne Čavoglave" i pozdrava ZDS u Domovinskom ratu. Zato se od 2000. godine stalno napadaju i Thompson i ZDS, a ne spominje četnička pjesma "Slobodane, šalji nam salate / Bit će mesa, klat ćemo Hrvate, a danas – zbog našeg pisma – pokušavaju razdvojiti sam početak "Bojne" tj. pozdrav ZDS od ostatka pjesme (valjda iz uvjerenja da glupi Hrvati ne znaju da je to jedna jedina i neponovljiva "Bojna Čavoglave").

To je tako zorno pokazao Prosvjed zbog zabrane Z1 televizije. Ono što bi Hrvatima trebalo biti najvažnije jeste priznanje Milanovića o njegovom sudjelovanju u velikosrpskom Memorandumu SANU 2 (podsjetit ću vas da je on od HNES-a etički osuđen za veleizdaju) . "Jučer smo vidjeli filofašistički marš u Zagrebu, to je ono što donosi HDZ, to nećemo dozvoliti, to se neće raditi u Zagrebu, najstrašnije u toj priči, da je to predvođeno dvojicom filofašista, a jedan od njih je potpredsjednik Sabora. Prvi put da dužnosnik dođe pred instituciju, i to pred jedno neovisno vijeće, i upadne jednoj građanki, Zagrepčanki, uglednoj novinarki, koja samo radi svoj posao, poklanjajući joj četničke kokarde i insinuirajući da nije Hrvatica."

Doista, što može biti veće priznanje služenju Memorandumu od poistovjećivanja onih koji su pobijedili velikosrpske fašiste s – vjerovali ili ne – fašistima. Istina je da možemo tako shvatiti i njegove tvrdnje poslije gubitka vlasti da su većina Hrvata Ustaše, a očit dokaz je i dok je vlast bila u njihovim rukama kada su željeli povući tužbu za genocid protiv velikosrpskog fašističkog agresora. Time su sigurno bitno utjecali na nedonošenje pravedne presude. Ali i takva presuda kakva jest pokazuje da su sve radili kao izvršitelji velikosrpskog Memoranduma SANU 2, jer je u njoj jasno označen agresor koji je u cilju osvajanja hrvatskih teritorija vršio genocidne radnje. Da su uspjeli s povlačenjem optužbe lakše bi im bilo "dokazati" da su naši branitelji zapravo fašisti, zar ne?

Prof. Zdravko Tomac (direktno.hr, 30. 09. 2016.) kaže:

Kažnjavanje televizije Z1 trodnevnom zabranom emitiranja i neargumentiranom presudom da se na toj televiziji dogodio govor mržnje, agencija za telekomunikacije stala je u obranu četništva a neopravdano kaznila one koji govore istinu o četništvu.

Time je učinjena nevjerojatna šteta hrvatskom narodu i posebno hrvatskim braniteljima. Hrvatski narod i hrvatski branitelji borili su se protiv četničke agresije u Domovinskom ratu. U trajnom sjećanju generacija hrvatskog naroda ostat će snimka četnika kako pjevaju u okupiranom Vukovaru "Slobo šalji nam salate bit će mesa klat ćemo Hrvate"

Zapravo je i sama obrana četništva itekako važna u Memorandumu SANU 2 jer se time osigurava još veći pritisak na branitelje kroz njihovu fašizaciju i poistovjećivanjem sa slikom koja je stvorena o NDH. Koliko su jadne te velikosrpske slugе ponajbolje nam pokazuje Igor Vukić, čiji je otac Srbin kao dijete bio u Jasenovcu. Naslov njegovog najnovijeg teksta u Hrvatskom tjedniku (28. 01. 2016.):

NDH i ZAVNOH u Ustavu bi trebali zamjeniti mjesta – AVNOJ i ZAVNOH borili su se za Jugoslaviju i u ime toga cilja masovno su pogubili čitave narodne skupine.

Međutim mislim da je to što SPC provodi velikosrpsku politiku ovdje manje značajno.

Koliko su srpske slugе uspješne u tome vidimo i ovih dana kada se neki poznati branitelji i pravaši ograđuju od pozdrava s kojim su njihovi prijatelju ginuli u Domovinskom ratu. I

to danas kada su isapali smiješni sličnim napadima na prijedlog da se Hrvatski sabor ponovno nazove Hrvatski državni sabor!

Ovdje je još značajnije što se to događa povodom Prosvjeda za TV Z1 povodom tvrdnji gđe Rakić koje su očito rasističke. Zato sam namjeravao poslati navedenog gđi pismo:

PODNESETE OSTAVKU ZBOG RASISTIČKOG VRIJEĐANJA HRVATA!

Poštovana gđo Rakić,

Obraćam Vam se zbog poznate činjenice da je Vijeće za elektroničke medije, kome ste Vi predsjednica, donijelo odluku o oduzimanju koncesije televiziji Z1 na tri dana. Oduzeta je zbog emitiranja emisije "Markov trg" koju je urednik i voditelj Marko Jurić objavio porukom svima koji šeću Cvjetnim trgom da budu oprezni jer je blizu crkva u kojoj stoluju četnički vikari.

Ne mislim da ste Vi i članovi Vijeća toliko priglupi da niste odmah shvatili da se radi o satiričnom završetku emisije, jer bar spominjanje „četničkih vikara“ je očita asocijacija na „ustaškog vikara“ kako je blaženog Stepinca nazvao jedan član Vlade RS.

Zapravo i da nije satira to bi značilo da tvrdite kako su Hrvati niža rasa pa ne mogu govoriti isto što kaže neki srpski ministar, zar ne? (ne treba nas čuditi kada i sam Porfirije kaže da je to "medijski napad pojedinaca i udruga na SPC, njene svećenike i srpski narod u RH, pa njihova vojska je "jučer" bježala poput zečeva; JP).

Još više sam se šokirao vidjevši što ste odgovorili g. Juriću („Bujica“, 27. 01. 2016.), a o čemu je pisao i sam Jurić:

*Na kratkom razgovoru u Agenciji za elektroničke medije pitao sam **Mirjanu Rakić** da mi citira u kojem sam djelu svoje satiričke objave širio mržnju ili poticao na nasilje.*

Mirjana Rakić mi je odgovorila: "Vaša ideja ne potiče građane na misao da žive u sigurnoj državi."

<http://www.maxportal.hr/marko-juric-sto-sam-sve-rekao-mirjani-rakic-i-zasto-ona-brani-pupovcev-govor-mrznje-2/>

Doista je priglupa tvrdnja da satira može poticati građane da ne žive u sigurnoj državi, pa ne vjerujem da ste na to mislili. Ostaje mi objašnjenje kako Vi smatrate da su Hrvati priglupi ljudi, koji ne znaju što je satira, pa je tako nešto doista moguće! Ti priglupi Hrvati su po Vama shvatili Jurića kako tvrdi da će „četnički vikari“ iz crkve doista juriti po Cvjetnom trgu s noževima u rukama, zar ne?

Mene, kao pripadnika hrvatskog naroda, ste duboko povrijedili, a uvjeren sam i mnoge druge Hrvate. Zato smatran da je najmanje što možete učiniti jeste Vaša neopoziva ostavka na funkciju koju ste iskoristili da tako rasistički vrijeđate nas Hrvate.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 28. 01. 2016.

Odustao sam od slanja takovog pisma jer je očito da je besmisleno pisati Mirjani Rakić. Primjerenije bi bilo o tome pisati Hrvatskom (državnom) saboru ili DORH-u, zar ne?

Vratimo se Milanoviću. Zapravo, znamo da ljudi teške kvalifikacije koje se odnose na njih kažu za druge. A Milanović je izgleda koristio i riječ "filonacizam". A rasizam i jest nešto što je vezano uz nacizam, zar ne? Da doista ljudi puno toga kažu sami o sebi, zar ne?

Drugo pismo govori o najavi zabrane knjige o Jasenovcu u kojoj se daje istina o ovom logoru. Laži o Jasenovcu su oduvijek imale važnu ulogu u borbi za očuvanje Jugoslavije. To se danas još proširuje jer pričajući o Jasenovcu skriva se istina o brojnim srpskim koncligorima devedesih godina prošlog stoljeća. O tome treba pogledati članak dr. sc. Stjepana Razuma "Logor Jasenovac je komunističko-velikosrpski mit", Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij. Gospić, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58. Dakle i tu srpske sluge u RH pomažu realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Kako u tom članku dr. Razum govori i o drugom našem pismu, ja ću svoje izlaganje završiti s tim djelom njegova teksta:

Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti

Povodom nerazumnog napada navedenih samoproglasnih "učitelja" na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Josip Pečarić sastavili su pismo predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zvonku Kusiću, u kojem traže da Akademija donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i "da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega". Taj je zahtjev supodpisalo oko 200 akademika, biskupa, profesora i znanstvenika.

Zahtjev je vrlo važan prije svega zbog toga što se preko njega, a osobito preko zahtijevane deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja oslobađa hrvatsku sveobću, a osobito znanstvenu javnost od nametnutih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine, a sve ostale, koji tu istinu propituju, guraju na stranu. Uvažavajući ovaj zahtjev Akademija će osloboditi znanstvene mogućnosti hrvatskih znanstvenika i pospješit će očišćenje hrvatskoga javnoga prostora, zagađenog jugoslavenštinom i totalitarističkim komunizmom. Neki novinari tim povodom pišu da se ovim zahtjevom traži lustracija hrvatske sveučilišne zajednice.

Bez obzira na prijam ovoga zahtjeva kod Akademije, već je sam zahtjev polučio veliki uspjeh zbog toga što je hrvatska javnost postala svjesna da su joj samoproglaseni jugokomunistički autoriteti nepotrebni i da je došlo vrijeme da se ti autoriteti konačno uključe u hrvatsku stvarnost ili da nestanu s javne pozornice.

HVALA!

2. veljače 2016.

www.hu-benedikt.hr

PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?

„Expres“ od 11. 03. 2016. najavljuje knjigu Slavka Goldsteina protiv Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Pri tome s ponosom ističu kako je Goldstein pronašao jednu grješku u knjizi koju je izdalo ovo društvo, a koju je Slavko Goldstein htio zabraniti dok je bio posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH, na što je veliki broj hrvatskih akademika, nadbiskupa i biskupa i drugih uputilo pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (više o tome može se naći u mojoj knjizi: Dva pisma koja su skinula maske – Na hrvatsku šutnju nismo spremni, Zagreb, 2015.):

„... *Vladimir Horvat, autor prvog dijela knjige 'Jasenovački logori – Istraživanja', u dva njezina izdanja konstatirao kako je ministar u vladi NDH Mladen Lorković 26. siječnja 1946. saslušan pred organima NR Hrvatske, premda je Lorković, kako kaže Slavko Goldstein, u to doba bio ne samo mrtav, nego je, notorno, bio ubijen od samih ustaša.*

S razotkrivanjem te gluposti ?izvođenjem' mrtvog Lorkovića pred komunistički sud – teško je to nazvati drugačije – Goldstein i započinje svoju novu knjigu „Tragika, mitomanija, istina – Jasenovac“. Mladen Lorković je kao vinovnik tzv. puča Lorković-Vokić ubijen godinu dana ranije, u travnju 1945. godine. To je notorna povijesna činjenica koju zna svaki ozbiljniji student povijesti, a morali bi znati i marljivi kavanski povjesničari.

Ako činjenicu da je Horvat napisao takvu stvar opišemo kao „čudnu“, za konstataciju da je prošla kroz ruke redaktora, lektora (!!!, J.P.),recenzenata i urednika (!!!, J.P.), kroz dva izdanja ne možemo naći nikakvo objašnjenje osim beznadnog amaterizma i šlamperaja.

Dakle o amaterizmu i šlamperaju piše novinar koji misli da su lektori i urednici knjiga – povjesničari.

Mene uvijek oduševljava kada o ozbiljnijim studentima piše netko tko to uopće nije nikada bio. Poznato je, naime, da se za Slavka Goldsteina ne zna je li uopće završio srednju školu. Dakle što je to pronašao „povjesničar“ Slavko Goldstein?

Doista je u knjizi autor napravio lapsus pa je pripisao mrtvom Lorkoviću ono što je govorio Erich Lisak. Naime, riječ je o zapisniku saslušanja, koje je trajalo više dana, o ovaj dio koji navodi dr. Vlado Horvat, sastavljen je 26. siječnja 1946. Donosim doslovni prijepis tog dijela saslušanja:

„*Za vrijeme moga službovanja na Ravsiguru nije bilo ni masovnih ni pojedinačnih ubijanja o čemu bi bio ja obavješten. Dva puta dao sam prijedlog poglavniku za amnestiju političkih kažnjenika i to prva za Božić 1944. godine 350 osoba i druga za obljetnicu NDH 10. travnja 1945. godine preko 400 osoba. Kažnjenici iz prve amnestije bili su pušteni, jer mi je o tome bilo javljeno, osim nekoliko slučajeva za koje sam obavješten da su umrli normalnom smrću. Od druge amnestije bio je pušten jedan dio, dok su mnogi drugi nastradali bilo prilikom bombardovanja radionica po saveznicima, bilo da su stradali prilikom organizovanog pokušaja bijega iz logora.“*

HDA, Vrhovni sud NRH, br. 6/1946., str. 163 (saslušanje Ericha Lisaka). Preslik u Postulaturi Bl. Alojzija Stepinca.

Lapsusa uvijek ima. Sjećam se kada sam radio knjigu s prof. Mitrinovićem o geometrijskim nejednakostima. Napisao sam naopako jednu elementarnu formulu koju znaju svi srednjoškolci (ne mislim aludirati na S. Goldsteina, jer i ne znam je li on to doista bio). Još četiri vrhunska svjetska matematičara nisu uočili tu glupost. Srećom peti jest, pa nije tiskana.

A i nedavno sam u jednom tekstu napisao Velika Hrvatska umjesto Velika Srbija. Kada su me na to upozorili, mogao sam ispraviti jer je bilo objavljeno na portalima. Dakle, lapsusi se događaju i u znanstvenim djelima. Samo kavanski povjesničari to rade sustavno. Prvi izraziti primjer takovih povjesničara bio je sin Slavka Goldsteina prof. dr. sc. Ivo Goldstein. Niz povjesničara je o tome pisalo i objavljivalo opsežne članke navodeći gluposti u „znanstvenom“ radu Iva Goldsteina. To očito tata Slavko dobro zna pa je vjerojatno na njega mislio kada je preko novinara Rašete pisao o kavanskim povjesničarima. To sam, igrom slučaja i ja znao, pa sam obavijestio Akademiju kada sam doznao da je sin Posebnog savjetnika za kulturu i tada kandidat za veleposlanika u Francuskoj kandidiran za redovitog člana HAZU:

Pismo Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a

(...)

Vidjeti knjigu:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 15-16.

Pismo akademika Pečarića Slobodnoj Dalmaciji

(...)

Vidjeti knjigu:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 21-23.

Na kraju sam objavio i knjigu pisama koje novine u kojima su me napadali nisu htjeli objaviti, ali i mnoge članke u kojima povjesničari dr. sc. Jure Krišto, dr. sc. Vladimir Geiger, dr. sc. Mario Jareb, prof. Vladimir Mrkoci, dr. sc. Frano Glavina i Marinko Tomasović pišu kakve sve gluposti možete naći u člancima, po tati Goldsteinu, kavanskog povjesničara prof. dr. sc. Iva Goldsteina (vidjeti Josip Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU*. Zagreb, 2012., str. 141.-422.).

Zapravo, ne smijemo biti nepravedni prema sinu Goldsteinu, jer za najveće gluposti sigurno konkurira sam tata Goldstein. Naime, svojevremeno je tata Goldstein ispričao srceparajuću priču kojom je pokazao kako ne zna što je o tome napisao u svojoj knjizi. O tome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske u Hrvatskom slovu*, 14. veljače 2003.:

Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina ‚Holokaust u Zagrebu‘, kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da ‚sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj‘, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga‘, pa iako ‚ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske‘ potpisnici pisma mole

Državno ravnateljstvo da ,izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske. (...)

„Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa ,Židovom Sternbergom‘ i njegovom obitelji čija bi imovina ,savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama‘ i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu ,u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće‘.“

(...) Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892.) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja posljednje u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.“ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Zapravo, zabavno je da sam već odgovorio na novu Goldsteinovu knjigu koju najavljuju. Naime u mojoj najnovijoj knjizi OBA SU PALA, Zagreb, 2016.

Možete naći poglavlje:

MITOM O JASENOVCU PROTIV HRVATSKE | 121

KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? | 123

PRILOZI: ŽIVOTOPIS DR. SC. STJEPANA RAZUMA | 131

EVANĐELJE PO BANCU | 133

PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU | 137

PRILOG: Peter Galbraith: ‘da Je Mladić U Bihaću napravio isto što i u Srebrenici, bilo bi 40.000 mrtvih | 143

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, I. | 147

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II. | 151

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III. | 160

PRILOG: Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine | 164

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, IV. | 171

POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V. | 180

SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA” | 182

IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC | 229

PRILOG: Razgovor: Igor Vukić, novinar istraživač i publicist | 233

Akademik Josip Pečarić

ISPRIKA DR. SC. SLAVKU GOLDSTEINU

Poštovani g. Goldstein,

Moram Vam se ispričati jer sam u tekstu *BIVŠI POSEBNI SAVJETNIK PREDSEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE* (<http://kamenjar.com/bivsi-posebni-savjetnik-predsjednika-vlade-rh-za-kulturu-slavko-goldstein-uporno-laze/>)

napisao:

Pa što je onda klasična Goldsteinova laž u ovom tekstu. To je brojka od 2000 žrtava koje je kako on kaže ustanovila Komisija za istraživanje rata i poraća, tzv. 'Vukojevićeva' komisija.

Naime radi se o IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999.

Vjerojatno će netko pomisliti da Slavko Goldstein s (ne)svršenom srednjom školom ne razumije značenje naslova Izvješća, ali on itekako dobro razumije i uporno ponavlja. S tom laži je, uz veliku medijsku potporu, uspio zaustaviti u Saboru da se Izvješće prihvati i evo do današnjeg dana „uporno laže“ (to je on sa sinom koristio za mene u tekstu s sličnim svojim lažima o kojima sam pisao u spomenutom tekstu). O toj laži ja doista uporno pišem više od 15 godina (vidjeti npr. i moju knjigu: „Brani li Goldstein NDH?“ iz 2002.).

Naime, očito je neistinita moja tvrdnja o Vama kao (ne)svršenom srednjoškolcu.

Jedan kolega iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upozorio me da ste – doktor:

„I to ne bilo kakav, doktor Jojboli ili štajaznam doktor za rokenrol. Ne, nego pravi pravcati doktor znanosti (dr. sc.)

Pogledajte prilog iz današnjeg Jutarnjeg lista. Nije kompjutorska igra ili fotomontaža. Svatko tko kupi JL na kiosku može se uvjeriti na str. 38., da su ga (hi, hi, hi...), blesani proglasili doktorom znanosti!

E pa sad mu stvarno nitko ne može ništa, i može lijepo u ponedjeljak biti proglašen i akademikom.

Posebice nakon što je u petak opovrgnuo podvalu da se u Jasenovcu igrala Mala Floramyte i autoritativno ustvrdio da je riječ bila o - Grofici Marici!“

I doista na str. 38. doista piše dr. sc. Slavko Goldstein, povjesničar i publicist.

Kako je Jutarnji list ozbiljna novina nemam razloga sumnjati u taj podatak. Ranije se on već pojavljivao

<http://arhiva.dalje.com/hr-hrvatska/puhovski--bozani-u-jasenovac-stize-prekasno/266085>

ali nisam povjerovao pa sam uporno ponavljao ovu strašnu neistinu.

Kako ne volim koristiti neistine (laži su po bivšem Predsjedniku Srbije najviše pomogle njegovom narodu u povijesti) na internetu sam uspio pronaći što je istina. Ustanovio sam da Vas je rektor Zagrebačkog sveučilišta također proglasio doktorom znanosti (vidjeti prilog):

<http://arhiva.dalje.com/hr-hrvatska/puhovski--bozani-u-jasenovac-stize-prekasno/266085>

ali i Ustavni sud RH što je objavljeno u Narodnim novinama još 2007. godine (vidjeti prilog):

http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2007_11_113_3341.html

Jasno mi je da možete s pravom biti ljuti na mene jer ja jesam doktor znanosti, ali usuđujem se osvrtni se na Vaše tekstove koje pišete kao doktor povijesnih znanosti.

Istina, malo mi je čudno kada Vas kao doktora znanosti Jutarnji list proglašava samo publicistom, ali oni ipak nisu znanstvenici kao Vi i ja, zar ne?

Nadam se da će te razumjeti moje ne znanje, ali doista do danas nisam vidio da o vašoj doktorskoj tituli pišu čak i Narodne novine.

Zbog toga primite moju ispriku i obećanje da ću ubuduće uz Vaše ime obavezno pisati i Vašu titulu. Moramo vjerovati rektoru Zagrebačkog sveučilišta, Ustavnom sudu (u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević), i Narodnim novinama, zar ne)

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić
10.04.2016.

113_5_11_2007 Odluka o imenovanju članova Etičkog povjerenstva.htm

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

3341

Na temelju članka 104. stavka 2. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor (»Narodne novine«, br. 116/99, 109/00 – vjerodostojno tumačenje, 53/03, 69/03 – pročišćeni tekst, 44/06 i 19/07.) Ustavni sud Republike Hrvatske u sastavu Petar Klarić, predsjednik Suda te suci Marijan Hranjski, Mario Kos, Davor Krapac, Ivan Matija, Ivan Mrkonjić, Jasna Omejec, Željko Potočnjak, Agata Račan, Emilija Rajić, Smiljko Sokol, Nevenka Šernhorst i Vice Vukojević, na sjednici održanoj 2. studenoga 2007., donio je

ODLUKU

O IMENOVANJU ČLANOVA ETIČKOG POVJERENSTVA

I.

Na temelju odredbe članka 105. Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski sabor predsjednik Etičkog povjerenstva po položaju je predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik MILAN MOGUŠ.

II.

Imenuju se članovi Etičkog povjerenstva:

Na prijedlog većinske koalicije političkih stranaka, Hrvatske demokratske zajednice, Hrvatske socijalno-liberalne stranke, Hrvatske stranke umirovljenika, Samostalne demokratske srpske stranke i Stranke demokratske akcije Hrvatske:

1. TOMISLAV PAŠKVALIN iz Zagreba
2. BERNARDICA JURETIĆ iz Splita
3. prof. dr. sc. HELENA JASNA MENCER iz Zagreba.

Na prijedlog oporbenih političkih stranaka, Socijaldemokratske partije Hrvatske, Hrvatske narodne stranke – liberalnih demokrata, Hrvatske seljačke stranke, Hrvatske stranke prava, Istarskog demokratskog sabora, Demokratskog centra, Primorsko-goranskog saveza, Međimurskog demokratskog saveza, Slavonsko-baranjske hrvatske stranke i Hrvatskog demokratskog saveza Slavonije i Baranje:

4. dr. sc. SLAVKO GOLDSTEIN iz Zagreba
5. ZORISLAV ANTUN PETROVIĆ iz Zagreba
6. akademik VLATKO SILOBRČIĆ.

III.

Ova odluka stupa na snagu danom donošenja.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj:

SuE-DSjA-1/2007

Zagreb, 2. studenoga 2007.

Predsjednik

prof. dr. sc. Petar Klarić, v. r.

U povodu dodjele počasnog doktorata Sveučilišta u Zagrebu,

rektor prof. dr. sc. Aleksa Bjeliš poziva Vas na tribinu

JEDNO POSLIJEPODNE S BRANKOM LUSTIGOM

utorak, 16. lipnja 2009. u 17 sati

dvorana akademije dramske umjetnosti

trg maršala tita 5

Gosti:

dr. sc. Slavko Goldstein,

prof. dr. sc. Ivo Goldstein,

prof. Branko Ivanda,

književnik Miljenko Jergović

ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.

Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvijestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst *"Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH* koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori:

<http://kamenjar.com/za-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-srpskim-slugama-u-rh/>

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=37080:q-za-dom-spremni-itekako-smeta-poraenima-u-domovinskom-ratu-i-srpskim-slugama-u-rh&catid=9:politika-i-drutvo&Itemid=11

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika *Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore* g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika *Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“*. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.

Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Antu Đapića. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: **NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA**, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu:

Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.

Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izimišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo!

<http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/>

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

Reagirao je i Damir Borovčak:

Postovani,

supotpisujem svaku riječ g. dr. Josipa Stjepandića.

Dosta je bilo svih novo-kmetova koji su i dalje u službi jednogumlja po orjuna obrascu.

U ime istinske demokracije potrebno je na nacionalnoj televiziji promicati zastupljenost SVIH sugovornika i događaja koji su relevantni za određenu temu, a ne samo nekih koji odgovaraju voditelju u podmetanju gledateljstvu poluistina, neistina ili opanjkavanja osoba koje nisu nazočne.

Zašto HRT ne progovara i izbjegava priloge iz Donjih Mosti, mjesta prvog civilnog zločina prije svih drugih zločina u Drugom svjetskom ratu ???

Također i proglašenje Hrvatske države u Bjelovaru 8. travnja 1941. pa zatim prvi civilni zločin srpskog konjaničkog puka "Car Dušan silni" ubijanja 11-tero seljaka u Donjim Mostima 10. travnja 1941. u 11 sati ujutro, dok je NDH proglašena 'tek' u 15 sati u Zagrebu. O toj povijesnoj istini, koja je početak početaka svih drugih zločina nad Hrvatima i događaja na početku Drugog svjetskog rata, uporno se šuti.

14.04.2016.

ODGOVOR MARKU LJUBIĆU

Dobio sam neobičnu čestitku našeg sjajnog političkog komentatora i kolumniste portala narod.hr i portala HKV-a Marka Ljubića:

Dragi Akademike, danas ste, Vi jako a sretan sam i ponosan da sam stajao s Vama rame uz rame, doživjeli veliku satisfakciju. Ova izjava biskupa o prošlosti, apostrofiranje " velikosrpskih mitova" i direktno prozivanje države - nitko više neće moći zaustaviti. Grudva se zakotrjlala, a Srbi su bezobrazlukom prema Stepincu, natjerali biskupe da skinu rukavice.

Ovo je epohalnog značaja.

Vas M

I doista na 53. Plenarnom zasjedanju Sabora Hrvatske biskupske konferencije, biskupi su se posebice osvrnuli na neprimjeren odnos prema prošlosti koji se onda odražava u našoj sadašnjosti. Ta se neprimjerenost tiče poglavito triju tema koje su vidljive u odnosu prema žrtvama u jasenovačkim logorima, prema žrtvama komunističke diktature, kao i prema žrtvama u Domovinskome ratu.

Naime, u zadnje je vrijeme sve očitije da se nastoji ne samo nastaviti s manipuliranjem okolnostima i s brojem žrtava u Drugome svjetskom ratu, osobito u iznošenju neistina i neutemeljenih tvrdnja gledom na logor u Jasenovcu. S druge strane, biskupi smatraju neprihvatljivim i štetnim sadašnji odnos mjerodavnih hrvatskih ustanova i hrvatske države općenito prema žrtvama komunističkoga režima, posebice kada se radi o masovnim grobištima i ostacima stradalnika, kako u Hrvatskoj, tako i u drugim zemljama, osobito u Republici Sloveniji. Primjećeno je da se s nadograđivanjem poznatih velikosrpskih mitova zanemaruju stradanja hrvatskoga stanovništva u Domovinskom ratu, uništavanje imovine, među kojom je osobito bolno razaranje kulturnih i duhovnih dobara, te nedovoljno uvažavanje uloge hrvatskih branitelja u ostvarenju slobode i nezavisnosti.

Biskupi stoga pozivaju mjerodavna tijela hrvatske države da ulože potreban napor, kako bi se – na transparentan način, a to znači u skladu s najboljim suvremenim znanstvenim metodama i kulturološkim pristupima – rasvijetlila istina o Jasenovačkim logorima, kao i događaji i stradanja nakon Drugoga svjetskoga rata. Time će se žrtvama pokazati dužno poštovanje, a istinom unijeti više mira u živote obitelji čiji su članovi nastradali. Važno je to isticati jer smo u zadnjim desetljećima iskusili koliko zla mogu donijeti ideologije, podupirane političkim mitovima jer nisu utemeljene na činjenicama i povijesnim istinama pa često predstavljaju hrvatski narod i državu kao genocidne i zločinačke.

Biskupi zato pozivaju narod i društvo na zajedništvo i zrelost kako bi imali snage nositi se s novim pokušajima stvaranja mitova i širenja neistina. To nije poziv "vraćanja u prošlost", nego poticaj i želja osloboditi se tereta i utega koji iz prošlosti opterećuju sadašnjost i zamagljuju pogled prema budućnosti.

<http://kamenjar.com/biskupi-traze-drzave-da-rasvijetli-istinu-jasenovackim-logorima/>

Zapravo g. Ljubić upozorava da smo 20. srpnja 2015. u vladavini nenarodne tj. protunarodne vlasti prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali otvoreno pismo HAZU kojim tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove pa smo očekivali da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila

politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti.

Spomenut ću samo neke od velikog broja potpisnika (oko 200) dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, biskupi dr. sc. Vlado Košić, Ante Ivas, dr. sc. Mile Bogović, prof. dr. Valentin Pozaić, mons. Josip Mrzljak, akademici Josip Pečarić, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Žarko Dadić, Ivan Aralica, Frano Kršinić, Stjepan Gamulin, dopisni članovi HAZU prof. dr. sc. Zvonimir Janko, prof. dr. Ante Sekulić, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Članovi suradnici HAZU prof. dr. sc. Dubravka Sesar, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, a uz prof. dr. sc. Matka Marušića niz drugih sveučilišnih nastavnika i mnogi drugi intelektualci i uglednici. A medijski najveću potporu nam je davao u svojim tekstovima i kolumnama upravo Marko Ljubić.

Na otvoreno pismo smo se odlučili, zabrinuti reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Tako Slavko Goldstein, savjetnik Predsjednika Vlade tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da *on za takve stvari više nema tolerancije*.

Predsjedništvo HAZU na sjednici održanoj 30. rujna 2015:

U svezi sa sadržajem pisma od 20. srpnja 2015. upućenog predsjedniku Akademije, ne vidimo da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja, pa stoga ne vidimo ni potrebu da Akademija u tom smislu donosi deklaraciju o zaštiti slobode znanstvenih istraživanja.

Neka uglavnom negativna reagiranja na taj odgovor dani su u mojoj knjizi „Dva pisma koja su skinula maske/ Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“, Zagreb, 2015.

U knjizi je dano i drugo pismo – ono u svezi s napadom na Marka Perkovića Thompsona i simbol Domovinskog rata njegovu pjesmu „Bojnu Čavoglave“. Ono je napisano nedugo poslije pisma HAZU i zapravo je pokazalo koliko je zahtjev u tom prvom pismu bio opravdan. Naime, iako nije bio potpisnik pisma HAZU predsjednik HBK nadbiskup *Zelimir Puljić* je tada rekao:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav “*Za dom spremni*” ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge.”

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”.

Podsjetimo da je dan prije Thompsonovog koncerta u Zagrebu bila parada u kojoj su HOS-ovci promarširali sa svojom zastavom na kojoj piše ZA DOM SPREMNI.

Nadbiskup je zbog ove izjave, kojom zapravo govori isto ono što smo govorili i u Pismu HAZU bio izvrgnut pravom linču, a onda nam članovi Predsjedništva HAZU kažu kako ne

vide da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja.

Ima li logike poslije grubih nasrtaja na nadbiskupa i mnogih potpisnika Peticije ZDS koji traju do današnjih dana tako nešto tvrditi?

A kada nije HAZU uradilo ono što se od nje očekivalo i što je bila njegova obaveza, učinila je Crkva u Hrvata.

Zato Vam g. Ljubiću zahvaljujem na lijepim riječima uz napomenu da uz prof. Marušića, mene i svih potpisnika ovih peticija posebno treba istaknuti i članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Oni su svojim kontinuiranim radom itekako doprinjeli da se danas o mnogim takovim temama zna mnogo više pa je i to omogućilo našim biskupima da urade ono što je prije godinu dana mogla učiniti HAZU.

Srdačno Vaš,
Josip Pečarić

"SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Štovani gospodine Banac,

s nevjericom sam pročitao otrovno štivo "Smisao ustaševanja danas" u „Jutarnjem listu“ od 4.9.15 potpisano Vašim imenom. Nakon što sam tekst prošao više puta, došao sam do zaključka, da bi takav uradak više priličio kakvom partijskom medijskom batinašu ili pak supruzi vodećeg velikosrbina. Budući se očito ne radi o krivotvorini kao u slučaju izmišljenoga intervjuja Davora Butkovića sa Sanaderom, jer biste već reagirali, moram prihvatiti tu vrlo neugodnu činjenicu da je to Vaša umotvorina, u kojoj napadate stanovitu peticiju kao "peticijsko ustaševanje", ponižavajući na taj način i čitatelje koji su o tome zahtjevu mogli sami donijeti svoj sud.

Puno toga ste nadrobili, pa se moram ograničiti na tri teze:

1. "Kako je moguće da su ustaški veterani u emigraciji imali više pameti i osjećaja odgovornosti (i to još prije pola stoljeća) od pedeset naših suvremenika (među kojima ima i ljudi od ugleda)? Pustimo sada Branka Borkovića, ..., ali što ćemo s tim silnim doktorima i akademikima? Čovjek bi pomislio da Josip Pečarić, koji godinama zabija nos tamo gdje mu je nije mjesto, u neprobrano društvo naših povjesničara, kao matematičar od glasa poznaje najelementarnije zakone logike. Ali ne, idemo od lošeg na gore."
2. Možda peticionašima, preko daljinskog, upravlja neka nevidljiva sila?
3. Po svemu sudeći, Nikolić je još prije skoro pola stoljeća o Jasenovcu znao više nego Stjepan Razum danas.

Kao prvo, autori i prvi potpisnici peticije, među njima i ja, sigurno su premladi, da bi bili ustaše, a opet dovoljno stari, da su iskusili što znači biti Hrvat tj. "ustaša" u jugokomunističkom sustavu. Nisam ja „ustaša“ bio svojom voljom, nego su tako prema meni postupali, od najranije mladosti! Umjesto da diskvalificirate potpisnike, bilo bi puno znanstveno primjerenije zapitati se što ih je ponukalo na taj korak? Ako ste čitali tekst peticije, a bilo bi očekivano jer je danima već dostupna javnosti, a i zbog toga što odgovoran čovjek kojemu je karijerni biljeg znanost ne komentira niti zauzima stavove o nečemu što ne poznaje, sigurno ste uočili da povijest u njoj počinje najranije 1991. godine. Kao povjesničar morali biste znati da se ZDS kao simbol koristio u više postrojbi Hrvatske vojske u Domovinskom ratu, te da jedna vrlo popularna pjesma započinje tim pokličem:

<https://www.youtube.com/watch?v=cUbCp2WgkYw>

Ova snimka preuzeta je 1.490.061 puta u posljednje 2 godine s komentarom: "Famous war song from Croatia about a pissant village which was supposedly defended by these guys." Isto tako biste morali znati, kao suvremenik usprkos tome što ste založili karijeru ozbiljnoga povjesničara za bijedne sinekure još od besramne kampanje ondašnjega HHO, čiji ste visokorangirani član bili, o zločinima tijekom i nakon Oluje, da od godine 2000. naovamo traje nesmiljeni progon hrvatskih branitelja s očiglednim ciljem da se kriminalizira Domovinski rat. Kome to nije jasno, neka pogleda originalno izdanje "Jutarnjeg lista" te HTV1 na dan oslobađajuće presude generalima u Den Haagu. Mislite da bi oko 2000 branitelja počinilo samoubojstvo, da se prema njima postupalo s više poštovanja? Ako se ne varam, u toj drugoj najgoroj vladi u povijesti Hrvatske Vi ste bili ministar, pa ste se mogli pobrinuti za razjašnjenje pojma ZDS na najvišoj državnoj razini, ali niste? Zašto niste zabadali svoj istančani nos tamo gdje je trebalo? Onda se ne smijete

čuditi da to pokušavaju neki tamo akademici, biskupi, doktori, inženjeri, te ostali ognjištarski i klerofašistički nakot, njih 4.200 na broju!?! Kad smo već kod logike, tu ne trebaju silne titule, dovoljna je zdrava pamet: oni koji su devedesetih bili protiv predsjednika Tuđmana, danas su protiv branitelja i za svoj orjunaški regiyun, a svi skupa protiv hrvatske države, zar ne?

Kao drugo, na temelju bogatog iskustva s jugokomunističkim sustavom mogu Vam sa sigurnošću reći: ako se neka negativna pojava ne može objasniti, onda sigurno Crkva stoji iza toga, na čelu s "ustaškim vikarom" Stepincem i Papom Poljakom, klerofašistima mrskim! Zato nemojte se snebivati o "nekoj nevidljivoj sili preko daljinskog..." nego ožežite po sredini kao Vaša uvijek budna i oštromna kolegica Slavica Lukić: "Maštruko, međutim, ističe da je prilično siguran da su upravo spomenuti biskupi Vlado Košić i Valentin Pozaić duhovni inicijatori peticije o povratku pozdrava "Za dom spremni" u službenu upotrebu. On smatra da nije riječ o izoliranoj i usamljenoj inicijativi, već o događaju koji je odraz općeg rasta nacionalizma u Hrvatskoj."

<http://www.jutarnji.hr/vrstan-matematicar-i-amaterski-povjesnicar-ridikuloznih-stavova/1405637/>

Zato pitajte Maštruka za ono što sami ne znate! On je provjereni kadar najvišega ranga iz Partije "OZNA-sve-do zna", pa po definiciji mora sve znati! Ili mislite da je Partija slala za veleposlanika u Vatikan prijatelje Katoličke crkve ili hrvatskoga naroda?

Kao treće, da ste Vi vjerni svome znanstvenom pozivu, da ste antikomunist kakvim se predstavljate, da Vam želja za političkom karijerom u Hrvatskoj nije toliko zaslijepila um zbog čega ste od prvih dana dolaska u Hrvatsku odustali od univerzalnih znanstvenih principa u korist banalne društvene moći, Vi biste se već davno bili pozabavili pitanjem mogućih krivotvorenja broja i identiteta žrtava u Jasenovcu (npr. dok ste bili ministar), pa dr.sc. Razum ne bi imao razloga "zabijati svoj nos..." On je to u međuvremenu učinio, jer povijest razumije kao znanost, a ne kao dogmu, pa ćemo vidjeti što će se izleći. Ja iz svoje skromne perspektive mogu samo reći da sam se u školi naslušao toliko povijesnih laži da hrvatskom narodu od sveg srca želim reviziju (propitivanje) povijesti. Zato sam se učlanio u Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Vi ste svoju priliku, da postanete "revizor novije hrvatske povijesti" lakomisleno prokockali, pa zašto se onda bunite?

Umjesto zaključka:

Vaš je uradak u glavnim tezama i udarnim pojmovima vrlo sličan članku "Ustašluk akademika Pečarića šokirao javnost", objavljen u "Večernjem listu" 29.8.15. Pogledajmo što o znakovitoj podudarnosti tekstova u "Jutarnjem" i "Večernjem list" u jednom drugom razdoblju piše Vaš kolega prof. dr. Josip Jurčević na 224. stranici njegove knjige "Spašavanje zločinačke budućnosti":

"Nobilo je strategiju obrane Perkovića i cijele strukture od EU predstavio javno u hrvatskim medijima u nekoliko veoma opsežnih tekstova u dva najtiražnija dnevna lista u Hrvatskoj (Jutarnji i Večernji list), s kojima je poslovno i drugačije povezan. U njima je Nobilo u samo dva dana (29. i 30. lipnja 2013) objavio ukupno nešto više od 25 kartica teksta. Ponajprije je zanimljivo što su tekstovi objavljeni u suboti i nedjelju, tj. odmah nakon što je Sabor u petak izglasao Lex Perković, a već u ponedjeljak (1. srpnja) RH je službeno postala članica EU.

Jedino što se može logično zaključiti da su ovi tekstovi Ante Nobila unaprijed pripremljeni i precizno tempirani. S jedne strane, predstavljali su prvu i golemu javnu potporu strukturi vlasti koja je donijela skandalozne zakonske izmjene, a da nije bilo protuteže u drugačijem mišljenju. S druge je strane to bila jasna poruka EU i hrvatskoj javnosti o moći, rasprostranjenosti, čvrstini i odlučnosti upravljačke strukture RH u obrani Perkovića te još

više u obrani svojih položaja, interesa i svojeg radikalno nedemokratskog upravljačkog modela.“

Znakovito, zar ne? Je li sve to djelo onog „dirigenta medijskog prostora“, o kome je prije nekoliko dana u svojoj izjavi progovorio nadbiskup Puljić?

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Čemu Vama trebaju takvi članci? Zar niste tijekom dugog boravka u SAD naučili pravila uljudene komunikacije? Hoćete li zbilja isprovocirati sudski proces zbog sramoćenja? Zašto se nekoć ugledni profesor i znanstvenik spušta na razinu partijskog medijskog batinaša i zar bilo koja funkcija u Hrvatskoj ili u svijetu, vrijedi odustajanja od realno značajne karijere, digniteta i prepoznatljivosti koju ste stvarali tijekom života? Zar ste tako brzo i lako odustali od načela svijeta u kojemu ste ostvarili karijeru zarad agitpropovskih litanija kojima se služio komunistički režim, a koji i danas upravo preko Vas i Vaših kolega razara Hrvatsku?

Ako doista hoćete hrvatske birače motivirati da ne biraju aktualnu vlast, onda je dovoljan jedan redak, a ne cijeli članak: “Nemojte birati njih, jer su čak gori i od Račanove vlade, u kojoj sam bio ministar, pa znam o čemu govorim!” Za onih 100.000 (sto tisuća) posjetitelja Thompsonova koncerta u Kninu ne trebate brinuti. Oni su svoju dugoročnu odluku već donijeli. Možda je u tome temeljni problem!?

U Njemačkoj, odakle Vam pišem, Ustav određuje u članku 17 da se bilo tko, sam ili s bilo kim drugim, smije obratiti zamolbom ili žalbom nadležnom organu ili predstavničkom tijelu. Za vrijeme Domovinskog rata napisao sam više stotina pisama i peticija njemačkim primateljima, koje su sigurno odražavale (i) uzrujanost njihova autora, a da nikad nisam dobio nepristojan odgovor, da ovom nabacivanju blatom, koje i od Vas doživljavamo, ne govorim.

Sa štovanjem

Dr.sc. Josip Stjepandić

7. rujna 2015.

Kamenjar.com, 8.9.2015.

Dragovoljac.com, 8.9.2015.

HRT-'OTVORENO' KAO PRIJEKI SUD PARTIJE!?

Damir Kalafatić

Dolaskom nove vlasti i opravdanom smjenom ravnatelja Radmana naivni tv-pretplatnici mislili su kako je došao kraj svekolikoj tv-klateži. Demokratska javnost očekivala je ostvarenje pragmatične ideje sabornika Dujomira Marasovića kako 'treba pomesti sve smeće nakupljeno na HRT-u'; ali ututanj!

Ostadoše nepometeni Radmanovi tv-kapitalci poput urednice 'Hrvatska uživo', crvene Maje Severice i rigidne SDP-reporterke, polupismene Muni-žabe a ostade nedirnuta i Radmanova desna ruka, nadobudni kosmati skojevac Novokmet!

U srpnju 2012., nakon što je imenovan za v. d. glavnog ravnatelja HRT-a, Domagoj Novokmet je u samo nekoliko dana s dotadašnjih ravnateljskih, uredničkih i voditeljskih mjesta partijski odlučno pomeo 40-ak tv-djelatnika (Đelu Hadžiselimovića, Stjepana Baloga, Dijanu Čović, Dražena Majića, Jozu Barišića, Sinišu Kovačića, Ivana Jabuku, Dražena Miočića, Brunu Kovačevića, Tončicu Čeljusku, Sandru Križanec, itd...)

Nakon Novo-kmetskog tromjesečnog šefovanja HRT-om, za glavnog prisavskog ravnatelja, u listopadu 2012., imenovan je nositelj Titine posthumne štafete Goran Radman, a udarna mu pesnica, Domagoj Novokmet postade (v. d.) urednikom svemoćnog Informativnog programa HTV-a.

Obojica, i Radman i 'Novi kmet' demokratski radikalno nastavljaju s čistkama Partiji nepoćudnih tv-djelatnika.

Iz Dnevnika redom 'lete' Goran Brozović i Branko Nađvinski, a zbog izjava Ruže Tomašić, Dnevnik 3 moraju napustiti Katja Kušec, Denis Latin i Ružica Renić, dok Velimir Đuretić prestaje biti urednikom zabavnog programa!

Čudnovato da aktualni ravnatelj Siniša Kovačić, i sam žrtva staljinističkih čistki skojevca Novokmeta, dopušta ovom tipu voditi jednu od najgledanijih tv-emisija kakva je 'Otvoreno' čija je sinoćnja epizoda nalikovala na 'Prijecki sud komunističke Partije'!?

U svezi s tim evo u cijelosti jednog pisma pristiglog iz demokratske države Njemačke:

Štovani gospodo (Siniša Kovačić, Jozo Barišić, nap. a.),

koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa 'Ide Tito preko Romanije' treba žurno povući i vratiti 'Odu slobodi'.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost.

Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg 'Otvorenog'?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac (dr. Stjepan Razum, nap. a.), te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne kleve(ću)taju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu.

Ili puno jednostavnije: prikažite film 'Jasenovac – Istina', pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca?

O gledanosti njegove 'TV Bujice' HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava 'Za dom spremni' preporučam Vam čitanje knjige akademika Josipa Pečarića 'Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni', te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić,

G.Stjepandić potpuno je u pravu, sinoćnje 'Otvoreno' sličilo je na Partijsko sudište prijekog suda u kojem je ulogu Predsjednika vijeća glumatao skojevac Novokmet, prisutna su bila i dva tužitelja, SDP-ov puškomitraljezac Nenad Stazić uz asistenciju HRT-u još uvijek omiljenog srbijanskog petokolonaša Milorada Pupovca.

Na optuženičkoj klupi umjesto javno optuženih 'ustaša', Razuma, Sedlara, Hasanbegovića, Tepeša, Bujanca i dr. sjedila je vrlo pristojna Sanja Putica kojoj se hrvatska demokratska javnost mogla jedino diviti što tu dvojicu žučljivih vlaških prostaka, kao prava dama, nije poslala tamo gdje im je mjesto nego je na sve provokacije razumno odgovarala!

Putem linka prisutni MOST-ovac iz Osijeka više je bio za ukras, neutralac poput 'svete vodice'!

Posebno žestok bio je 'ugroženi' petokolonaš Pupovac kojem je Novokmet sasvim nedemokratski dopustio da svjetski afirmiranog redatelja Sedlara nazove lažovom, krivotvoriteljem povijesti, nikakvim redateljem...da bi na kraju dodao:

„I onda film, sramotan falsifikat kojeg bi se svaka zemlja sramila, a za kojeg je ministar kulture rekao da pridonosi dijalogu.“

Tako je srž problema objasnio turobni Milorad Pupovac posebno se osvrnuvši na Sedlarov, jedino njemu, sporni dokumentarac 'Jasenovac- istina'.

Eeee, to je ono čega se Pupavci, Stazići i slična im klatež boje a to je istina a gola istina je jedina koja oslobađa...hrvatski narod od po Srbima nametnutog bremena genocidnosti.

Zlonamjerno, desetog travnja-na dan NDH, beogradska politička elita na čelu s bivšim četničkim prvacima, Nikolićem i Vučićem s pijetom se je sjećala najvećeg 'podzemnog srbijanskog grada'- Jasenovca u kome je, po njihovoj sasvim proizvoljnoj i ničim dokazanoj računici, od ustaške ruke zaglavilo 500.000 Srbijanaca (u Dodikovoj RS taj se broj penje na 700.000)!?

Jeli se Milorad Pupovac ikad usudio demantirati ovaj klasični srbijanski 'falsifikat'!?

Dabome da nije, jer on će i ove godine u mjesecu lipnju pohitati u mjesto Jadovno na Velebitu i naricati nad desecima tisuća pobijenih:

„Jadovno je matica svih zločina koji su se na ovim prostorima dogodili u 20.stoljeću...“, preteča Jasenovca!?

I taj dramatični igrokaz i opet će izvesti baš nad poznatom Šaranovom jamom u kojoj, tv-kamerom i zapisnikom utvrđeno, nema ni jednog jedinog kostura, sic!

Damir Kalafatić

P.S.

Srbijanskim lažima i mitovima nema kraja:

U blizini spomenute Šaranove jame kod Jadovna nalazi se još jedna jama sa stradalim žrtvama iz poslijeratne 1945. godine te izgleda da je potpuno lažna priča o Šaranovoj jami ustvari poslužila prikrivanju stvarnih događaja.

Ako Državno odvjetništvo ništa ne poduzme i ako organizator komemoracije ne bude imao znanstvene ni ljudske snage da prihvati istinu, te i dalje bude ustrajao na svojoj (mitskoj)priči, novopodignuti spomenik kraj (prazne)Šaranove jame postat će za većinu građana Hrvatske simbolom gluposti i prijevara, a ono što je najgore - stvarne žrtve biti će zaslugom organizatora komemoracije popljuvane i ponižene.

A glavni ideolog ove nakaradne komemoracije(dakako, Milorad Pupovac) morao bi se već jednom odlučiti hoće li se u svom radu držati znanstvenih ili žandarskih metoda (Pavle Vranjican i Josip Jurčević / Hrvatski list, srpanj 2011.).

Do danas, jasno, pojeo vuk magarca!

14. Travanj 2016

Dragovoljac.com, 14.4.2016

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

18. 02. 2016.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“

General Ivan Tolj je u svom govoru pročitao i svoje pismo koje je uputio autoru:

Poštovani i dragi Akademice, iznenadili ste me Vašom željom da Vam predstavim Vašu novu knjigu "Oba su pala." Hvala Vam za još jedan veliki doprinos, kojim ste obdарили našu hrvatsku, kulturnu, znanstvenu i političku zbilju. Pokušavam zamisliti prazninu kojom bismo bili "ispunjeni", da nema stotina i stotina Vaših tekstova, desetaka i desetaka dosad objavljenih Vaših knjiga i radova. Ne samo da ste najveći hrvatski matematičar i jedan od najboljih u svjetskim razmjerima - već ste, a to me osobito raduje, čovjek i Hrvat, posve posvećen dobru našega naroda i Domovine. Pravi ste melem mnogim ranama naše prošlosti i sadašnjosti, koja nije onakva kakvom smo je sanjali i za koju su živjeli, umirali i ginuli ponajbolji sinovi hrvatskoga naroda na svim našim Križnim putevima, sve do Domovinskoga rata i stjecanja državne nezavisnosti i punoga međunarodnog priznanja. Iz vaših knjiga, između ostaloga, iščitavam potrebu za žurnim prestankom rashvaćivanja i ugrožavanja samoga opstanka naše mlade države i naroda. Nakon ratne, slavne, i oslobodilačke Oluje, a i nakon svih naših pogrešaka i propusta od 1995. naovamo, potrebna nam je posvemašnja duhovna, gospodarska, demografska, kulturna i obrazovna Oluja. Vi u Vašim knjigama i tekstovima, detektirate "mlinsko kamenje" koje nas pritišće i neda nam da izronimo i da se okrenemo prema životu i budućnosti. Nije točno, kao što neki pišu i govore, da ste, da smo, "desničarski" uronjeni u prošlost. To govore oni koji se desetljećima bave iskrivljavanjem i krivim, namjernim interpretiranjem naše povijesti s ciljem da nas ocrnjivanjima i po tisuće puta ponovljenim lažima, mitovima i pretjerivanjima što duže drže da tapkamo u mraku i igramo njihovu igru, svih mogućih "izama" i totalitarizama. Svako osvjetljivanje spornih pitanja i razračun s nametnutim

krivotvorenim i lažnim hipotekama iz prošlosti vrli, dežurni "povjesničari" nazivaju ustašizacijom. Jasno je, da to oni namjerno i programirano pišu i govore. Sve čine da se ne dogodi ova druga Oluja. Znaju oni da bez osvjetljene prošlosti, nema svjetla u sadašnjosti, pa prema tome ni u budućnosti. Jer, njima još uvijek "u tunelu usred mraka svijetli zvijezda petokraka", bez obzira na sva zlosilja koja su pod tim znakom počinjena nad hrvatskim narodom. Vaša će nova knjiga, kao, uostalom, i sve dosadašnje, izazvati i slaganja i neslaganja. Neslaganjima se, osobno tako mislim, više veselim. Možda nam otkriju još pokojeg novog "genija" na hrvatskoj, društvenoj, znanstvenoj, kulturnoj i političkoj sceni. Možda ima još "genijalnijih" od recimo Tvrta Jakovine i "obrazovanijih" i "stručnijih" od Slavka Goldsteina. Osim toga, neslaganja će nam donijeti još koju Vašu knjigu. Dobronamjernima na radost, zlonamjernima na žalost.

Ne znam je li Vam knjiga izašla iz tiska. Volio bih je pozorno pročitati u otopljivom, papirnatom smislu. Nisam Vam ja baš veliki pobornik ovih kompjuterskih, elektroničkih blagodati.

Hvala Vam što ste mi je poslali i na takav način. Pozorno sam pristupio čitanju.

Jasno, spreman sam, kad bude trebalo i kada Vi to isplanirate, uključiti se u neka od predstavljanja, kojih će, nadam se, biti diljem Hrvatske i drugdje po Europi i svijetu gdje žive Hrvati. I ovih nekoliko mojih spontanih i iskrenih redaka, neka budu, ako Vi to želite, nekakav oblik predstavljanja.

Prijateljski,
gen. Ivan Tolj

JOSIP PEČARIĆ:

Dozvolite mi na početku da Vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovako lijepom broju došli na predstavljanje knjige „Oba su pala“. Zahvaljujem se organizatoru Zboru udruga Hrvatski ratni veterani i posebno mr.sc. Zvonku Sesaru koji je po običaju izvrsno vodio ovo predstavljanje. Naravno posebna zahvalnost i predstavljačima generalu i književniku Ivanu Tolj, te novinaru i publicisti Igoru Vukiću i kolumnisti i publicisti Marku Ljubiću koji je napisao i predgovor knjige.

Knjiga „Oba su pala“ zapravo čini cjelinu s prethodnom knjigom koju smo također ovdje predstavili, „Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“, Zagreb, 2015. a s knjigom „Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska“, Zagreb, 2015. one daju trilogiju koju bi mogli nazvati PROTIV FAŠIZACIJE HRVATSKE. Naime, svjedoci smo iz dana u dan optužbama od tzv. antifašista svega i svakoga u RH za fašizam. Svima je jasno da jedino tako oni uopće mogu opstati u Hrvatskoj.

Ali to je i sprovođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2. O Memorandumu SANU 2. je prije dva dana u emisiji *Markov trg* govorio admiral Davor Domazet Lošo. Lošo kao da je objašnjavao zašto se ova knjiga zove „Oba su pala“ kada kaže: „Hrvati su pobjednici samo to još većina nije osvijestila.“ Kao što možete naći u mojim knjigama, tekstovima hrvatskih kolumnista – posebno Zvonimira Hodaka, i admiral stalno upozorava na poznatu Churchillovu izreku o fašistima koji sebe nazivaju antifašistima. Posebno treba naglasiti kako je u emisiji naš admiral rekao nešto na što i ja stalno upozoravam pa je dano i u naslovu prve knjige u spomenutoj trilogiji: Istinski antifašisti danas jesu samo hrvatski branitelji jer su pobijedili velikosrpski fašizam! U prikazu tog razgovora na portalima ta itekako važna tvrdnja na žalost uopće nije navedena!

Marcel Holjevac (dnevno.hr, 17. 02. 2016.) kaže kako je prava bitka za vlast počela tek nakon rata, a do tada je zahvaljujući zajedničkom neprijatelju vladalo primirje između

udbaške i one druge Hrvatske ... Nakon 2000. Partija je na juriš, uz logistiku s Pantovčaka, zaposjela sve ono što je izgubila devedesete na izborima. Preuzela je kontrolu nad pravosuđem, tajnim službama, vojskom, policijom, institucijama civilnog društva, raširila se po manje-više svim medijima, znajući kako su stvarni centri moći ipak negdje drugdje, a ne u Banskim dvorima i na Pantovčaku. Naravno, institucionalna uporišta su im bila bitna, jer se odande dirigiralo tajnim službama, ne u svrhu sigurnosti zemlje, nego u svrhu obrane vlastitih stražnjica i vlasti od oporbe.

Kraj rata je zapravo obilježila vojno redarstvena operacija „Oluja“. Najveličanstvenija pobjeda kojoj, kao što znamo, tadašnja i današnja oporba se nisu radovali. Cijeli narod jest, ali oni nisu. Oni su dali sve od sebe da se osude naši generali zbog „Oluje“ i kao što znamo nisu uspjeli. Strategija srpskih slugu u RH u cilju izjednačavanja krivnje, a time i rehabilitacije srpskog fašizma je izjednačavanje branitelja i ustaša. Kako to nisu uspjeli preko suda u Haagu, idu otvoreno na takovo povezivanje djela branitelje - naših HOSovaca. Za to im služi pozdrav ZA DOM SPREMNI.

Evo što je nedavno o tome napisao Marko Ljubić u tekstu: *Zlatko Hasanbegović 'demokratskim antifašizmom' ponizio antifašističke milicije*, dnevno.hr, 11. 02. 2016.:

"Više sam puta pisao različitim povodima o javnim i političkim previranjima oko pozdrava ZDS.

Zbog čega je taj pozdrav kriminaliziran?

Ne zbog NDH, ne zbog Pavelića, već zbog kriminalizacije Domovinskoga rata kao temelja suvremene Hrvatske. Iz istoga razloga se nameće antifašizam kao temelj suvremene državnosti.

Potpuno istih.

Jer, antifašizam u temeljima suvremene Hrvatske, s nositeljima koje predstavljaju Pupovac ili Stazić, Mesić ili Pusić, te ukupna ljevica i antifa milicije, usporediv je s cijanidom u krvožilnom sustavu čovjeka, pri čemu se cijanid predstavlja kao – lijek.

Ničim se ne može politički uništiti hrvatska državnost kao njihovim antifašizmom.

Zbog toga je i osmišljen i ustanovljen.

Za dom spremni je bio ratni pozdrav slavnih postrojbi HOS-a u obrani Hrvatske od srpske agresije.

Zbog toga je ZDS problem, a ne zbog Pavelića.

Zbog toga što je HOS sa svojim bojnim pozdravom, sa svojom simbolikom, dio slavne hrvatske ratne i osloboditeljske prošlosti jer je u samim temeljima Domovinskoga rata kao temeljnica suvremene hrvatske države pa ga je u nastojanjima kriminalizacije suvremene Hrvatske – nužno ogaditi i kriminalizirati.

Ako je ZDS zločinački pozdrav, onda je i HOS zločinačka vojska, a onda je i suvremena Hrvatska nastala na – zločinu.

Treba li to nekome zdrava razuma crtati?

Ponekad treba."

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/zlatko-hasanbegovic-demokratskim-antifasizmom-ponizio-antifasisticke-milicije>

Pa sve je počelo s braniteljem Markom Perkovićem Thompsonom i njegovom „Bojnom Čavoglave“ koja i jest simbol Domovinskog rata, a nastavilo se s Josipom Šimunićem i potpisnicima Peticije ZDS. Sličnu hajku i iz istih razloga, koje tako sjajno opisuje Ljubić, doživjeli su Predsjednik Hrvatskog (DRŽAVNOG) Sabora akademik Reiner i ministar Hasanbegović. Zato je ta tema stalno prisutna u mojim knjigama, pa i u ovoj!

Marko Ljubić je nedavno (7Dnevno, 08. 01. 2016.) , dnevno.hr, 12. 01. 2016.) pisao i o nečemu što je nazvao – vjerovali ili ne – Pečarićevo pravilo:

Akademik Pečarić je shvatio, kao vrhunski trener, da se najmanje golova prima kad najviše imaš loptu u nogama, da se najbolje braniš kad igraš na tuđoj polovici terena i da su najbolji obrambeni igrači Messi, Chavi, Rakitić, Iniesta.

Jer, staviš li deset Vukojevića u obranu – izgubio si utakmicu.

Bog ti ne može pomoći.

Dakle, poučak akademika Pečarića je – stisni antifašiste na njihovu polovicu, baci im kost, nek' se zabave lajanjem i isprazni im agresiju na beznačajnim stvarima, pa to radi svaki dan, a radi svoj posao.

(...)

Važno je avangardistima (to su – zapravo - jugo-komunisti u službi sprovođenja Memoranduma SANU 2) ne dati novac. Državni novac. Njima je to kao pupčana vrpca djetetu u majčinoj utrobi ili sisa nakon rođenja. Jer ih obuzme duh avangardizma, postanu nasilni i nervozni kad su siti, za razliku od većine poznatih živih bića, pogotovo životinja.

Od objave tog njegovog teksta do danas jedino što imamo u Hrvatskoj je upravo to o čemu je Ljubić tada pisao. Kada je ministar Hasanbegović počeo postupati po tome znamo što je sve doživio tj. vidjeli smo na što su sve spremne srpske sluge u svrhu obrane vlastitih stražnjica i vlasti, kako to kaže Holjevac.

Zapravo je Ljubić u nizom tekstova nastavio pisati o tome. Doslovno svakodnevno ga čitamo na portal dnevno.hr. Čitajući ga tako iz dana u dan zapitam se ima li netko pametan u RH koji će mu onemogućiti pisati za mene i meni slične. Zar ne vide kako bi za sve nas bio korisniji kao savjetnik bilo Predsjednici države ili Predsjedniku Vlade RH.?

DR. SC. Stjepan Razum je prošle godine u članku: *Logor Jasenovac je komunističko-velikosrpski mit. (Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij. Gospić, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58.)* ukazao i na moje djelovanje u raskrinkavanju velike laži o tom logoru koja je također trebala poslužiti da vlast u RH i dalje ostane u rukama onih koji mrze neovisnu državu hrvatskog naroda. On konstatira:

Akademik Pečarić je u svoje dvije knjige, napisane kao odgovor na neznanstvene i mitomanske knjige velikosrpskoga "znanstvenika" dr. Milana Bulajića, dao pravi zamah logičkom pristupu razrješenja pitanja sabirnog polja u Jasenovcu.

Da, laži o Jasenovcu služile su nekada u očuvanju Jugoslavije, a danas u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2 od strane tzv. „antifašista“. Zato je i u ovoj knjizi puno toga dano o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac čiji je predsjednik dr. Razum, a tajnik današnji predstavljajući, mogli bi slobodno reći i koautor dobrog dijela knjige - Igor Vukić. Njegove zasluge u razobličavanju laži o Jasenovcu su ogromne i u to će se uvjeriti svi koji pročitaju i ovu knjigu. HVALA mu na svemu što je uradio i što će još uraditi u tom izuzetno važnom poslu. Nadam se da će hrvatske vlasti znati iskoristiti ga na najbolji mogući način i omogućiti mu nastavak rada. I njemu i Društvu!

Vratimo se „Oluji“. Kada govorimo o njoj, govorimo vjerojatno o najljepšim danima u našim životima u životima svih Hrvata koji nisu srpske sluge. Sjetimo se kako je general Ivan Tolj, koji je danas predstavio ovu knjigu, tijekom „Oluje“ vodio tiskovne konferencije u funkciji glasnogovornika i zapovjednika Informativnog stožera. U veljači 2000. nova srbokomunistička vlast ga je razriješila dužnosti pomoćnika ministra obrane za odnose s javnošću i informiranje. Nakon toga je umirovljen. Imao je tada 46 godina! Ali tada su na vlast došli oni koji se nisu radovali „Oluji“. Uloga u „Oluji“ očito mu je bio veliki krimen, zar ne? A mi smo mu uvijek zahvalni zbog toga: HVALA TI GENERALE! Ponosan sam što si i Ti predstavio ovu knjigu.

Uobičajeno je da autor na predstavljanjima zahvali svima koji su pomogli u stvaranju ove knjige. To sada i činim, a zapravo sam poseban naglasak stavio na današnje predstavljače jer su oni doista i zaslužili ovakvu zahvalu, zar ne?

HVALA!

20. 02. 2016.

IGOR VUKIĆ

UZALUDNI POZIVI NA RASPRAVU O POVIJESTI

(O knjizi „Oba su pala“ akademika Josipa Pečarića)

Novu knjigu „Oba su pala“ akademika Josipa Pečarića može se opisati kao zbirku pisama, komentara, intervju a o različitim aktualnim temama i kontroverzama iz bliže i dalje prošlosti. Ima tu njegovih ocjena o izjavama i prijedlozima drugih ljudi, kao i ocjena drugih o njegovim inicijativama.

A zajednički nazivnik svim priložima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen.

Ima dosta ljudi koji vole i cijene akademika Pečarića i rado mu pišu kako bi ga podržali i pohvalili njegove tekstove. No rijetki su oni koji su spremni izaći mu na intelektualni megdan i staviti na procjenu svoje podatke i procjene. Valjda se boje njegova analitičkog, matematičkog uma.

I to se više boje ovdje, u Hrvatskoj, gdje bi se o temama koje akademik otvara trebalo razgovarati, nego drugdje.

Zato je paradoks da je najduža dijaloška forma u ovoj knjizi transkript razgovora s čovjekom iz - Beograda, Milanom Bulajićem, direktorom tzv. muzeja genocida. Transkript se proteže na pedesetak stranica. Riječ je o Radio-mostu, emisiji koju je emitirala Slobodna Europa.

Od naših, vidjet ćete u knjizi, dobilo se samo nekoliko redaka elektronske poruke Tvrtka Jakovine, kao odgovor na kritike za površnost koju su mu uputili akademik Pečarić i njegov prijatelj, Josip Stjepandić.

Uzgređ, i to je od Jakovine puno. Sreo sam ga na jednom skupu, pristojno mu se predstavio i obratio prijedlogom da razgovaramo o logoru u Jasenovcu, o temi kojom se bavi naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Jakovina je prvo zbunjeno odgovorio da možemo o svemu razgovarati - samo ne o toj temi! Kad sam ga priupitao zašto tako govori i nije li upravo on pozvan da razgovara o tome jer se nalazi, kao predstavnik Ministarstva kulture u Savjetu Spomen područja u Jasenovcu, Jakovina je – doslovno - otrčao! Pobjegao!

Na tom skupu se inače javno pohvalio kako predaje povijest i na jednom talijanskom sveučilištu, čini mi se, u Milanu. Možete misliti što njegovi studenti znaju i misle o Hrvatima i hrvatskoj povijesti.

Iako, dakle, izbjegava izravan, kulturni razgovor, primjerice, u nekom akademskom ambijentu, na okruglom stolu ili u TV studiju, u Globusu od 19. veljače Tvrtko Jakovina osvrnuo se i na rad društva: „U Hrvatskoj 'Društvo tri logora Jasenovac' tvrdi da su ustaše ubile 15 ljudi. Takvi su danas na putu da uđu u maticu historiografije. Konačno, već su u Vinkovcima držali predavanje učenicima srednje škole“.

Ovdje je, doduše, pogriješio samo u brojci. Pokušava biti ironičan, umjesto da, kao što bi to učinio ozbiljan znanstvenik, pročita knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“ i osvrne se na nju argumentiranom kritikom.

Pitanje je može li to Jakovina uopće napraviti. Uže stručno područje kojim se bavi nema veze s Drugim svjetskim ratom. Zašto se onda opće javlja? Kako to da baš njega hrvatske državne institucije imenuju u tijela kakvo je Savjet JUSP Jasenovac?

Slično je bilo i s našim nastojanjima da razgovaramo s organizacijom koja se zove Documenta i hvali se da je centar za suočavanje s prošlošću.

Ondje je čak i postojala neka slabašna volja za razgovorom. Razmijenili smo nekoliko elektronskih poruka pa nikako da dogovorimo sastanak. I opet je uslijedio osobni susret, ovaj put s Vesnom Teršelič, koja se ipak pokazala hrabrijom od Jakovine. Nije otrčala, samo je pocrvenjela kad smo joj rekli da odbijanjem razgovora gubi ionako tanku vjerodostojnost. Ali apel za razgovorom na kraju nije donio nikakva ploda.

No da u hrvatskome društvu nije lako potaknuti ozbiljnu raspravu pokazao je i slučaj ministra Zlatka Hasanbegovića. Iako je riječ o zaista ozbiljnu znanstveniku i povjesničaru, što prepoznaje svatko tko je pročitao neku njegovu knjigu, kritičari su se na njega okomili hvatajući se na podatke izvučene iz konteksta, poigravajući se sa simbolikom, i ne udubljujući se u sadržaj onoga što pisao i govorio – i sada i ranije.

Optimistima je izgledalo da nakon sastavljanja Vlade dolazi vrijeme kad će se o stvarima o kojima ministar govori moći razgovarati u ozbiljnom tonu, i da će one za koju godinu biti općeprihvaćene u javnosti. Ali možda će prije biti u pravu oni koji su se pribojavali da će rasprava biti stopirana i prije no što je počela.

Ovih se dana u našim medijima piše kako treba prestati s raspravama o ustašama i partizanima, a da se treba okrenuti raspravama o ekonomiji.

Eto kakvi smo, mi bismo radije raspravljali o ekonomiji, nego se njome bavili, odnosno, radili.

Zapravo u hrvatskom društvu nema stvarne rasprave o ustašama i partizanima. Jer da ima, češće bi se čulo o domobranima, jednoj časnoj vojsci čiji je prikaz također još uvijek iskrivljen komunističkim povijesnim filtrom. O ustašama i partizanima, o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i neposrednom poraću piše se ozbiljnije tek u časopisu Vojna povijest te u knjigama koje izdaju primjerice povjesničari s Hrvatskog instituta za povijest, s Instituta Ivo Pilar. I te knjige uglavnom prolaze dosta tiho u javnosti, bez prikaza u središnjim medijima. Tu su i pojedini slobodni strijelci, publicisti, novinari... Neke od najboljih knjiga upravo o najkontroverznijim temama iz Drugog svjetskog rata, napisali su odvjetnici poput Ivana Gabelice ili Tomislava Jonjića, ili pak politolozi poput Ivana Kozlice.

Stoga se ova knjiga akademika Pečarića može razumjeti kao pokušaj da se ipak, uza sve teškoće, otvoreno raspravlja o tim temama. Da im se pristupi bez straha i predrasuda. Bez diskvalifikacija odmah na početku razgovora.

Ako samo ponekog čitatelja zainteresira za teme o kojima piše i potakne ga da čita dalje, da istražuje, da se informira..., onda je akademik Josip Pečarić i s ovom knjigom napravio veliki posao.

ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?

U svom komentaru: *Publikacija koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba* prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju“ prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zaslužuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država?

U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunacionalne mržnje. Jedino Hrvatska nagrađuje one koji je mrže i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrugama i pojedincima ustaško i fašističko.

Svoj komentar prof. Kutleša završava ovako:

Ukratko, publikaciji koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba treba potpuno uskratiti financiranje, a ima elementa i za sudsko gonjenje odgovornih za tu publikaciju. Pupovac je uostalom, kao i nedavno Stanimirović, osuđen od strane Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) za veleizdaju RH. Njega su neki nazvali „zločincem za pisačim stolom“.

Tko je prof. dr. sc. Stipe Kutleša?

Znanstveni je savjetnik u Institutu za filozofiju u Zagrebu i redoviti profesor na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Rođen 1955. u Duvnu (Tomislavgradu), B i H. Osnovnu školu pohađao je u Duvnu i Zagrebu. Gimnaziju završio u Zagrebu (1974.). Diplomirao filozofiju (A) i povijest (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1979) i fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1982.). Magistrirao na poslijediplomskom studiju "Povijest i filozofija znanosti" u Dubrovniku (1986.). Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1993.). Boravio na "Institute for Advanced Studies", University of Edinburgh (1999.).

Bio je zaposlen u Zavodu za povijest i filozofiju znanosti HAZU (1984.-2002.) i od 2002. u Institut za filozofiju u Zagrebu gdje je obnašao dužnost ravnatelja Instituta (2002-06). Sudjelovao u nekoliko znanstvenih projekata, a sada je voditelj znanstvenog projekta „Metafizičko utemeljenje znanosti i njezino osamostaljenje od metafizike“ (191-1911113-1095).

Predaje na Hrvatskim studijima (od 1993.), na Filozofskom fakultetu DI u Zagrebu (od 1994.), na PMF-u u Zagrebu 1993./94.), na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1996.-98-),

na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (od 2006), Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (ITK). Mentor više diplomskih radova, 4 magisterija i 2 doktorata. Glavni je urednik Filozofskog leksikona Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža“ (2012.).

Pročelnik Odjela za filozofiju Matice hrvatske (2000.-2003. i od 2014.).

Organizator godišnjih filozofskih simpozija Odjela za filozofiju Matice hrvatske u Sarajevu (2003.-06.). Izlagao na znanstvenim skupovima i kao pozvani predavač u zemlji i inozemstvu.

Član uredništva časopisa Filozofska istraživanja, Synthesis philosophica, biblioteke Filozofska istraživanja (1995.-2004.), Croatian Journal of Philosophy (2001.-04.), član savjeta časopisa Croatian Journal of Philosophy (od 2005.), Prolegomena (od 2002.), Metodički ogledi, Hrvatska misao (od 2007.), Nova prisutnost (od 2009.). Član Udruge za promicanje filozofije, Odjela za filozofiju Matice hrvatske, Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, Hrvatskog prirodoslovnog društva, Hrvatskog fizikalnog društva, Hrvatskog filozofskog društva.

Član Organizacijskog odbora simpozija "Dani Frane Petrića" (1992.-2005.), znanstvenih skupova Instituta za filozofiju, simpozija FFDI u povodu 300 obljetnice rođenja Ruđera Boškovića i dr.

Suraduje s Leksikografskim zavodom "M. Krleža" (Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija, Filozofski leksikon), Maticom hrvatskom, s Proleksisom, Hrvatskim prirodoslovnim društvom i dr.

<http://braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKA/Razgovor-s-prof.-dr.-Stipom-Kutlesom-Vladajuci-su-Hrvatsku-unazadili-za-nekoliko-desetljeja>

Nije ni čudno da čovjek s takovom biografijom zna precizno detektirati stvari. Dok većina naših ljudi misli da je SNV kažnjeno zbog svog protuhrvatskog djelovanja – ono je itekako nagrađeno, a kako navodi prof. Kutleša društva koja se bore za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa još uvijek nisu dobrodošla. Njih se materijalno ne stimulira, pa kao Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac moraju tražiti donacije, da bi uopće radili ono što im je zadaća. Evo proglasa s tim u svezi ovog društva:

Svim domoljubnim Hrvatima u Domovini i svijetu,

i svim istinoljubivim ljudima!

Poziv na novčano podupiranje rada

Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Društvo su 2014. godine osnovali hrvatski povjesničari, akademici i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u ratnom i poratnom logoru u Jasenovcu, tj. od 1941. do 1951. godine. Predsjednik društva je dr. Stjepan Razum, voditelj Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu, a tajnik Igor Vukić, novinar i publicist iz Zagreba.

Među članovima društva su i javni djelatnici kao što su Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Tomislav Vuković, Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, Branko Hebrang,

svećenici Stjepan Kožul, Anđelko Koščak, Vladimir Horvat, publicisti Mladen Ivezić, Smiljana Šunde, Stipo Pilić i drugi.

Društvo je 2015. godine izdalo knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“, u kojoj su prikupljeni dosadašnji rezultati njegova rada. U knjizi su tekstovi dr. Vladimira Horvata, Igora Vukića te Stipe Pilića i Blanke Matković.

Istraživanja članova društva za razdoblje Drugog svjetskog rata pokazuju da je Jasenovac bio radni logor, odnosno zatvor za aktivne protivnike Nezavisne Države Hrvatske te za skupinu Židova koja je bila izuzeta od deportacija u njemačke logore. Postupci protiv Židova, uključujući i deportacije, bili su provedeni pod snažnim njemačkim pritiskom.

Osim nekoliko kažnjavanja zbog održavanja discipline (nakon bijega zatočenika ili zbog sumnje u dizanje pobune) u jasenovačkom logoru do 1945. nije bilo skupnih, masovnih likvidacija. Nakon 1945. godine logor nastavlja raditi kao sabiralište za hrvatske domoljube, zarobljenike te stvarne ili izmišljene protivnike komunističkog režima. U Staru Gradišku i Jasenovac dovođeni su i prvi kažnjenici zbog Informbiroa prije no što su preseljeni na Goli otok. Odatle i pridjev "trostruki" u nazivu društva.

Istraživanja se temelje na izvornim arhivskim dokumentima, razgovorima s bivšim zatočenicima, na analizi objavljenih knjiga i članaka o logoru i drugim autentičnim povijesnim izvorima. U tom smjeru društvo će nastojati raditi i u narednom razdoblju.

Utvrđivanje realnih činjenica o događajima iz Drugog svjetskog rata i poraća još uvijek je opterećeno dnevno-političkim utezima. Zbog toga povjesničari koji rade u ustanovama koje financira država i nakon gotovo 25 godina hrvatske samostalnosti izbjegavaju osjetljive povijesne teme. Jasenovac i općenito Nezavisna Država Hrvatska za njih su zabranjene teme. Stoga će se tim temama i u narednom razdoblju baviti uglavnom nezavisni istraživači koje okuplja naše društvo.

Dosadašnji smo rad temeljili na dobrovoljnom i besplatnom angažmanu pojedinaca. Budući da su još uvijek veliki izazovi pred nama, a i mnogi osporavatelji, želimo započeti intenzivnije proučavanje fenomena Jasenovac, a to znači punim radnim vremenom barem jednoga istraživača.

U tu svrhu obraćamo se svim hrvatskim domoljubima i svim istinoljubivim ljudima da kao pojedinačni donatori i podupiratelji novčano pomognu istraživanje fenomena Jasenovac. S obzirom na to da je duhovno zdravlje nacije osnovni preduvjet svakoga napretka pa tako i gospodarskoga, očekujemo pomoć i od gospodarskih subjekata.

Pozivamo vas da pomognete objektivno i nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu i drugih zbivanja u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća.

Društvo je pravna osoba, upisana u Registar udruga Republike Hrvatske. Novčano poslovanje obavljam preko bankovnog računa, čime osiguravamo transparentnost i namjensko trošenje darovanog novca. Donacije je moguće uplatiti na račun Društva kod Privredne banke:

IBAN: HR3523400091110722737 SWIFT: PBZGHR2X

Imena donatora objavljuvat ćemo na našoj mrežnoj stranici, a u budućnosti vjerojatno i u tiskanom obliku, osim ako to netko od donatora izričito ne želi.

www.drustvojasenovac.wordpress.com.

e-pošta: drustvo.jasenovac@gmail.com.

Za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,

Igor Vukić, tajnik [v. r.]
dr. zn. Stjepan Razum, predsjednik [v. r.]

Koliki je značaj ovog društva pokazali su ponajbolje oni kojima nije u interesu zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. Prošla protunarodna vlast je odugovlačila godinu dana sa samnom registracijom Društva. Kako je društvo ubrzo tiskalo značajnu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, Krenuli su napadi. Tadašnji Posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH Slavko Goldstein (inače (ne)svršeni srednjoškolac) je dao izjavu koja je zabrinula mnoge u Hrvatskoj. Njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*. Zato je svojevremeno poslano Pismo HAZU s pozivom za slobodu znanstvenog istraživanja koje su potpisali npr. akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić, akademik Andrej Dujella, dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački, akademik Dubravko Jelčić, akademik Marin Hraste, akademik Andrija Kaštelan, dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski, prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu, prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, Ante Ivas, biskup šibenski, akademik Stanko Popović, akademik Žarko Dadić, akademik Ivan Aralica, prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a, akademik Frano Kršinić, dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski, mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, akademik Stjepan Gamulin, prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU, Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti, prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i niz drugih znanstvenika, kao npr. prof. Kutleša, i poznatih javnih osoba. Koliki je značaj Društva ponajbolje je pokazao sam Slavko Goldstein, sada bivši Posebni savjetnik za kulturu, jer je najavljena njegova knjiga PROTIV ovog Društva. Ne knjiga protiv neke knjige već protiv Društva! O tome vidjeti moj tekst: *PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNICARI?*

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaricpriznaje-li-slavko-goldstein-da-su-on-i-njegov-sin-kavanski-povjesnicari>

Naravno, Društvo je zato moralo biti spomenuto u protuhrvatskoj publikaciji SNV-a i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ) *Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015.* pa na str. 20 govore o Stjepanu Razumu, predsjedniku revizionističkog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a na str. 26.-28.:

(...)

Dakle, i nova hrvatska vlast je odlučila financirati protuhrvatske udruge. Da to nije slučajno pokazuje i primjer bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, kojeg je kao i Pupovca HNES

etički osudio za veleizdaju. Povodom odluke Sabora da mu se SAMO smanje novci za rad njegovog Ureda Marko Ljubić u tekstu znakovita naslova: *Ukidaju li Most i Domoljubna koalicija Mesićev status, ili ga štite?* konstatira:

„Mesiću se na ovaj način daje novi impuls političkog života i otvaraju vrata za novi val neprijateljavanja protiv Hrvatske. Samo je pitanje dana kad će mu razni Soroši i tko ga god zatreba za svoje prljave ciljeve, zbog „nerazumijevanja“ hrvatske vlasti dati sve što treba.“

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ukidaju-li-most-i-domoljubna-koalicija-mesicev-status-ili-ga-stite>

Zato je prirodno upitati li se:

Štiti li i nova vlast protuhrvatsko djelovanje Milorada Pupovca i njegovog *Srpskog narodnog vijeća*?

Akademik Josip Pečarić

Otkud takova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

“Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju ‘Za dom spremni’, drže koncerte s Pavelićevim slikama”, ispalio je “mali Sloba” Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

09.04. 2016.

BIVŠI POSEBNI SAVJETNIK PREDsjedNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE

Nedavno sam u tekstu PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI? komentirao tvrdnju Slavka povjesničara kako su kavanski povjesničari oni povjesničari kojima on uspije naći jednu grješku u njihovim knjigama. U tom tekstu sam dao nekoliko mnogo većih neistina od oca i sina Goldsteina. Otud pitanje iz naslova teksta. Zapravo pitanje je bilo zato što je malo vjerojatno da su Goldsteini svoje neistine slučajno napravili tj. mnogo je vjerojatno da se radi o lažima.

Zato sam tekst o novoj knjizi Slavka Goldsteina završio ovako:

Zapravo, zabavno je da sam već odgovorio na novu Goldsteinovu knjigu koju najavljuju. Naime u mojoj najnovijoj knjizi OBA SU PALA, Zagreb, 2016. možete naći poglavlje:

MITOM O JASENOVCU PROTIV HRVATSKE | 123

(...)

Kako doznajem iz teksta iz narod.hr , 08. 04. 2016. tata Goldstein je i predstavio svoju knjigu :

NACIONALISTIČKA POLEMIKA

Goldstein predstavio knjigu ‘Jasenovac – tragika, mitomanija, istina’ kao suprotnost Sedlarovom filmu

Istina sam tekst počinje tako što tata Slavka predstavljaju kao povjesničara, a već u prvom komentaru se to i komentira:

Krugoval

Povjesničar i publicist Slavko Goldstein...

Slavko Goldstein nije povjesničar niti je to ikada bio.

Upitno je ima li i srednju školu.

On jednostavno nije kvalificiran za razpravu s povjesničarima.

S druge strane, knjigu "‘Jasenovački logor – istraživanja" pisali su povjesničari i to na temelju dokumenata.

Zapravo to je – vjerujem – općepoznato pa sam takav početak teksta doživio kao porugu čovjeku koji se voli prikazivati kao nešto što on nije.

Zato je mnogo zanimljivije pogledati što kaže tata Goldstein jer on sigurno ne može govoriti malo dulje a da nešto ne bude neistina:

Temeljna namjera Goldsteinove knjige jest, kako je bilo istaknuto, skretanje javne pozornosti na istinske dimenzije i problematiku koncentracijskog logora Jasenovac i njegovo postojanje u NDH čime bi se, po autorovim riječima, trebao razgraditi mit i falsifikati o ‘trostrukom logoru’, koji je prema drugim interpretacijama svoju funkciju obavljao i u godinama poraća, te nakon rezolucije Informbiroa (1948.), dočim je za NDH navodno bio samo kažnjenički i radni logor. Knjiga, kako je naglašeno, razračunava s

manipulacijama brojem žrtava od više od 700.000 kao što tvrde prije svega srpski izvori, sve do broja od oko 2000 koliko je ustanovila Komisija za istraživanje rata i poraća, tzv. 'Vukojevićeva' komisija.

Po riječima autora, polemika oko koncentracijskog logora Jasenovac u nas je bila i još uvijek jest uvelike obilježena nacionalističkim motivima, zaslijepljeni nacionalizam je, kako Goldstein ističe u post scriptumu knjige, 'najveći štetočina po društvo i državu'.

Doista je u pravu tata Goldstein jer njegov zaslijepljeni jugo-nacionalizam doista jest 'najveći štetočina po društvo i državu'.

Pa što je onda klasična Goldsteinova laž u ovom tekstu. To je brojka od 2000 žrtava koje je kako on kaže ustanovila *Komisija za istraživanje rata i poraća, tzv. 'Vukojevićeva' komisija.*

Naime radi se o *IZVJEŠĆU O RADU Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava OD OSNUTKA (11. veljače 1992.) DO RUJNA 1999.*

Vjerojatno će netko pomisliti da Slavko Goldstein s (ne)svršenom srednjom školom ne razumije značenje naslova Izvješća, ali on itekako dobro razumije i uporno ponavlja. S tom laži je, uz veliku medijsku potporu, uspio zaustaviti u Saboru da se Izvješće prihvati i evo do današnjeg dana „uporno laže“ (to je on sa sinom koristio za mene u tekstu s sličnim svojim lažima o kojima sam pisao u spomenutom tekstu). O toj laži ja doista uporno pišem više od 15 godina (vidjeti npr. i moju knjigu: „Brani li Goldstein NDH?“ iz 2002.).

Kao što sam rekao spomenuto poglavlje moje knjige „Oba su pala“ govori i o toj jučerašnjoj Goldsteinovoj laži (zapravo laži iz 1999. godine).

Evo tog teksta ponovno:

**POSEBNI SAVJETNIK PREDsjedNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO
GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II.**

(...)

Kamenjar.com, 22. 07. 2015.

Glas Brotnja, 25. 07. 2015.

Meni je zanimljivo što je mojim stopama izgleda krenuo i sjajni publicist Igor Vukić, pa je i prije pojave Goldsteinove knjige najavio svoj odgovor:

KNJIŽEVNE VEČERI ČETVRTKOM
U HKD-u SV. JERONIMA
Trg kralja Tomislava 21
Zagreb

21. travnja 2016., u 17,00 sati – Predavanje “Jasenovac – odgovor na kritiku Slavka Goldštajna” – predavanje drži Igor Vukić, tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Vukić je pokazao do sada kako je izvrstan istraživač i ne čudi što je unaprijed

znao da će tata Goldstein morati lagati, zar ne?

Što se tiče Sedlara možete naći na hrvatskim portalima cijeli niz njegovih komentara. Pa i danas možete pogledati razgovor s njim na portalu narod.hr:

<http://narod.hr/kultura/jakov-sedlar-na-zagrebackom-filozofskom-fakultetu-ni-za-vrijeme-jugoslavije-situacija-nije-bila-kao-sto-je-sada>

Možda i ne iznenađuje što Goldstein posebnu pažnju posvećuje Sedlarovom filmu iako mu očito mnogo više smeta Razumovo i Vukićevo Društvo. Npr. Sedlar je u špici napisao da se koristio spoznajama iz knjige koju je izdalo Društvo, ali je ratni logor prikazao na način koji je trebao biti Goldsteinu draži od načina kako ga se promatra u Društvu i u knjizi koje je društvo izdalo. Jednostavno, film će biti prikazivan i na televiziji, a Goldstein dobro zna moć televizije. Možete ga vidjeti na:

<http://kamenjar.com/jasenovac-istina-dokumentarni-film-redatelj-a-jakova-sedlara-scenarista-hrvoja-hitreca/>

Na predstavljanju Goldsteinove knjige bili su i članovi Društva. Evo dva komentara:

„Bili smo jučer na promociji. Bilo je otužno. Đikić i Goldstein su drhtavim glasom pročitali svoje stereotipne komunikacije, a Nataša Mataušić je pokazala slike - dvije trećine potvrđuju naše teze (radovi, građevine poput moderne elektrane...) i par fotografija s nekoliko leševa iz Stare Gradiške iz travnja i svibnja 1945. Čudim se da je napravila takvu grešku: logor SG je ispražnjen još u rujnu 1944. i gotovo su svi logoraši preseljeni u Jasenovac i Lepoglavu. Te nesretne ljude s fotografija mogao je pobiti bilo tko, a onda ih Agitprop pokazuje kao ustaške žrtve.

Ivicu Đikića natjerali smo da nas pozove da napišemo odgovor na Goldsteinov feljton u Novostima. Obećao je da će ga objaviti (uostalom to je i zakonska obveza).

Vladu Vurušića iz Jutarnjeg lista smo pred svima glasno poučili da se rasni zakoni nisu odnosili na Srbe, kao što on stalno krivo piše, i slično.“

„Josipe, bio sam na predstavljanju Goldštajnovе knjige. Bilo je mnogo ljudi, puna dvorana. Naravno, bilo nas je veći broj od strane našega Društva. Predstavljanje je obavljeno na zadovoljavajući način, vjerujem za sve nazočne, pa i za nas iz Društva. Naime, predstavljanje je bilo ujedno i promidžba našega Društva i naše knjige koja je često spominjana. Od govornika se nije moglo očekivati nešto drugo nego što su rekli, osobito ne od Slavka Goldštajna... Čini mi se, sve u svemu, da je to bio jedan demokratičan čin u kojem se moglo slobodno reći ono što je rečeno, a da nije zahtijevano da drugi to ne smije reći. Imao sam zanimljivi susret i razgovor sa Stevanom Konjevićem iz Čazme koji je sa sobom donio svoju knjigu "Moji pogledi na fašizam, antifašizam, komunizam i Josipa Broza Tita", i koji je simpatično uvjeren kako tom svojom knjigom daje odgovore na sva pitanja i vjeruje da će svatko tko pročita tu njegovu knjigu postati uvjereni antifašist, tj. titovac. S takvim je uvjerenjem govorio i otac Goldštajn. On vjeruje u to što govori i tu nema mogućnosti promjene. Zapravo, sve u svemu, s jedne je strane jako žalostno da jedan gotovo 90-godišnjak polemizira s našom knjigom, a s druge strane, ohrabrujuće za nas, jer zapravo nema mlađih snaga koje bi argumentirano mogli raspravljati, odnosno pobijati

nas. To me navodi na zaključak da trebamo biti strpljivi da ti stari antifašisti, poput Goldštajna i Konjevića, umru, pa da oslobode hrvatski duhovni prostor za zdrave misli i stavove. No, ipak trebamo raditi kako bismo spriječili da njihovo zlo sjeme ne zarazi mlade naraštaje, odnosno da ih zarazi što manje.“

Iz drugog komentara vidljivo je kako i u Društvu pokušavaju razumjeti Goldsteinove neistine. Međutim uporno ponavljanje laži o „Vukojevićevoj komisiji“, kao i niz drugih sličnim neistinama ne mijenja moje uvjerenje da on svjesno koristi neistine!

S druge strane možda je još zanimljivije kako oni kojima smeta i knjiga koju je tiskalo Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i Sedlarov film traže barem neku netočnost koja bi im bila dovoljna da ospore njihovu vrijednost (Goldstein je kao Savjetnik Predsjednika Vlade najavljivao i progon spomenute knjige što je tada bio povod Otvorenog pisma HAZU koje su potpisali veliki broj poznatih Hrvata – nadbiskupa, biskupa, sveučilišnih nastavnika...). To što za Goldsteine postoji obimna literatura u kojoj povjesničari pokazuju „istinitost“ njegovih tvrdnji (vidjeti npr. moju knjigu „Zabranjeni akademik – prijevarom do HAZU?!“, posebno str. 141.-439.), to njima samo podiže ugled. Jer time pokazuju koliko su uspješni u sprovođenju velikosrpske ili ako hoćete jugo-komunističke ideologije. A znamo da je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

(...)

Četvrtak, 14. travnja 2016.

Re: Dokle će te dopustati klevetanje?

Datum: Thu, 14 Apr 2016 04:41:41 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Stjepandic, Josip, sinisa.kovacic@hrt.hr <sinisa.kovacic@hrt.hr>, jozo.barisic@hrt.hr <jozo.barisic@hrt.hr>

CC: Igor Vukić, Razum, dr. Stjepan Razum, Jakov Sedlar, Velimir Bujanec

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.

Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst "Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori. ([poveznica](#))

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.

Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Anto Đapić. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu: Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosan je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim. Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izmišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo! ([poveznica](#))

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

Koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti! Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

I dok se pitam hoće li HTV braniti Hrvate u Boki sv. Leopolda, stiže odgovor iz Ureda Predsjednice.

Marko Skejo, ratni zapovjednik IX bojne HOS-a „Rafael vitez Boban“, predložio je da se pozdrav „Za dom spremni“ unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima, i tako zauvijek zaštiti.

Iz Ureda predsjednice na upit Novog lista nisu izravno odgovorili, nego su ih podsjetili na objavu ureda predsjednice od 25. kolovoza 2015. na sličnu temu pa citirali ovako:

„Inicijativa da se pozdrav „Za dom spremni“ uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH neozbiljna je, neprihvatljiva i na razini provokacije”.

Tada su jugo-komunistički mediji izbjegavali da se u bilo kom kontekstu izbjegne vezivanje Peticije za Domovinski rat, tj. izbjegavali su sam pomen da smo peticiju pokrenuli zbog napada na Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i vezivali su je s NDH. Sada je sam HOS pokrenuo istovjetnu inicijativu i dobio istovjetan odgovor: NJIHOV DOPRINOS U DOMOVINSKOM RATU JE NEBITAN i onda je stvarno na razini provokacije kad netko pozdrav dijela regularnih postrojbi HV iz Domovinskog rata predloži da se unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima. Doista, ti HOS-ovci su tim pozdravom ledili krv agresorima koji su sve hrvatske branitelje proglasili ustašama. Ja sam samo naivno vjerovao da branitelji nisu ustaše mnogima u RH.

Naivan kakav jesam tada sam napisao i pismo koje je objavljeno tek u mojoj nedavnoj knjizi "Oba su pala":

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja: Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na

ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referendumu. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.[\(poveznica\)](#)

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Ili su samo Pupovac i njegovi iz SNV na pravi način upozorili našu Predsjednicu jer su je u svom čuvenom Biltenu već optužili za progono Srba spominjući nju i Peticiju ZDS. Uspješna prevencija, zar ne?

Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoj jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu." [\(poveznica\)](#)

Biskup poslije mise piše: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!"

Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svecem, i to još Hrvatom koji je ljubio svoj narod!

S druge strane – medijski prostor zagađen je raspravom o bojkotu Jasenovca onih koji su nezadovoljni što se (konačno) otvorila javna rasprava o lažima koje se oko toga vrte već desetljećima, a zbog čega je i Tuđman bio u zatvoru. To je dakle nedodirljiva tema za one koji su 1980. poslali Tuđmana u zatvor kao što i sad žele zabraniti svako, pa i znanstveno istraživanje o tome. Jesmo li onda uopće napustili komunizam? Umjesto da se naš politički vrh posipa pepelom i udvara sijačima laži, trebali bi poticati znanstveno istraživanje u komunizmu zabranjenih tema koje su stalno kao omča bila Hrvatima oko vrata. A onda potpora kandidatkinji za UN! Ja nisam jučer mogao vjerovati što sam čuo. I da nema nitko izdvojeno mišljenje! Čestitam HSP AS-u koji danas izrazi drukčije mišljenje (nema njihovu potporu niti za predsjednicu kućnog savjeta, op. JP)! Ako bude, što se nadam da neće, tužiteljica Hrvatske, premda je iz RH, čelna osoba UN-a, tada mogu naša šestorica Hrvata koji već godinama čekaju presudu u Haagu, a ja se svako jutro Bogu molim za njih da budu oslobođeni, znati da oni tamo i ostaju. Na žalost, premda nevini, osuđeni. I s njima naša domovina. Strašno! Zato je bolje da se ja vratim mislima svetom Leopoldu, rodoljubu koji se nije htio odreći svoje hrvatske nacionalne pripadnosti premda je znao da mu slijedi dvogodišnji progon. Rekao je: “Krv nije voda, ne može se izdati krv!” Sveti Leopold, moli za nas, moli za svoj hrvatski narod! mons. Vlado Košić, biskup sisački.
(<http://kamenjar.com/biskup-kosic-krv-nije-voda-ne-moze-se-izdati-krv/>)

Kako nas ponosnim čini ona kolona hrvatskih ljudi koji satima čekaju da bi se poklonili našem hrvatskom svetcu iz moje Boke. Na užas svih mrzitelja hrvatskog naroda i hrvatske države!

25. 06. 2016.

IGOR VUKIĆ NOVI ČLAN HNES-a

Danas imam posebno zadovoljstvo predstaviti novog člana Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.

Kao što znate cilj naše današnje skupštine je etička osuda J. B. Tita i jugokomunista. Jedan od najvećih zločina prema hrvatskom narodu je Mit o Jasenovcu. Preuveličavanje broja žrtava Jasenovca brojkama koje su donosili na sastancima CK Partije imalo je za svrhu onemogućavanje svake pomisli na neovisnu hrvatsku državu – na slobodu hrvatskog naroda.

A samim tim to je predstavljao zločin prema žrtvama tog logora tijekom Drugog svjetskog rata. To je bio i zločin prema prikrivenim žrtvama poslije Drugog svjetskog rata do 1951. godine u samom logoru koji je nastavio s radom. Mit o Jasenovcu poslužio je i prikriivanju mnogobrojnih zločina koje su komunisti i „antifašisti“ napravili pri kraju i nakon završetka Drugog svjetskog rata, od Hude jame nadalje.

Taj zločin traje do današnjeg dana kada je u svrsi sprovođenja velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

A zapravo zaboravili su da im se Mit o Jasenovcu već jednom obio o glavu. Zaboravili su da je Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman bio zatvaran upravo i zbog otkrivanja laži o logoru u Jasenovcu. Zato mi je osobno zadovoljstvo što mogu danas pozdraviti njegovog sina g. Stjepana Tuđmana (poslije naše skupštine dobio sam njegovu čestitku: *Čestitam na današnjem velebnom skupu u Mimari!*)

Svi znamo koliko je uspješan rad Društva za istraživanja trostrukog logora Jasenovac. A novi član HNES-a kojega vam danas predstavljam je tajnik tog Društva g. Igor Vukić.

Ovako dugotrajan pljesak govori da vam zapravo i ne trebam puno govoriti o g. Vukiću. Ipak samo par riječi. Rođen je 1966. g. U Zagrebu. Novinar je i istraživač.

Uz dr. Stjepana Razuma, predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koji je također i član HNES-a, najzaslužniji što danas znamo mnogo više i što smo mnogo bliži istini o logoru Jasenovac.

Mi iz HNES-a smo ponosni što smo nas dva podpredsjednika pisali o tom mitu o Jasenovcu još 1998. godine. Dr. sc. Josip Jurčević autor je knjige „Nastanak Jasenovačkog mita“, a ja knjige „Srpski mit o Jasenovcu“.

Danas je možda potrebno istaknuti kako je podnaslov moje knjige bio: *Skrivanje istine o beogradskim konclogorima*.

Danas zahvaljujući ljudima iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac znamo kako je u tom logoru pronađeno manje od 500 kostura, dok je recimo poznato da je samo u Sajmištu, beogradskom logoru koji je u početku bio isključivo logor za Židove, stradalo 8000 Židova.

A ubijeni su na stravični način. A pogubljeni su na ulicama Beograda, na ulicama glavnog grada jedne države.

Jučer je ulici u kojoj su počinjala ta pogubljena, u starom dijelu grada Beograda, trebao biti podignut spomenik jevrejskim žrtvama Holokausta. U ulici u kojoj su u specijalnom kamionu – „dušegupki“, otrovnim gasom gušili logoraše. Dakle, spomenik su trebali postaviti u ulici u kojoj bi krenula pogubljenja sve do stratišta u Jajincima. Dakle, za vreme vožnje bi nesrećni zarobljenici iz logora bili ubijeni,

Još od izdavanja moje knjige 1998. Uporno sam ponavljao da bi se trebale označiti ulice u Beogradu u kojima su ta pogubljena Židova na ovako stravičan način izvršena. Izgleda da su žrtve dočekale barem obilježavanje početka njihove agonije 75 godina nakon što su ubijeni, a na neki način i ja jer se to dogodilo 18 godina nakon objave moje knjige.

Zato mislim da doista možemo govoriti o Beogradu kao konclogoru. Mit o Jasenovcu je trebao sakriti od svih tu istinu.

Nadajmo se da će današnje hrvatske vlasti prestati sudjelovati u velikosrpskom i komunističkom mitu o Jasenovcu i da će omogućiti ljudima okupljenim oko dr. Razuma i g. Vukića da nastave sa svojim radom. A mi u HNES-u smo ponosni što je poslije dr. Razuma i g. Igor Vukić od danas naš član!

16. 11. 2016.

TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI

Dozvolite ma da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima velečasnom Tomici Šestaku i g. Krsti Radaku koji je i moderator ove tribine. G. Radak je doista održao sjajno uvodno predavanje. Velika zahvalnost i novoizabranom podpredsjedniku HNiP-a g. Marku Ljubiću, dragom prijatelju i suradniku koji je i pisac predgovora jedne od tri moje knjige koje večeras predstavljamo, na njegovim sjajnom govoru. Hrvatska šutnja je itekako doprinijela da mi tek danas mnogo više govorimo o zločinima nad Hrvatima, o Hudoj jami, Vukovaru, Škabrnji, i drugim hrvatskim križnim putevima. Sam naslov tribine je podnaslov jedne od tih knjiga.

U knjigama su dani moji tekstovi nastali tijekom 2015. i 2016. godine.

U njima je dan niz mojih otvorenih pisama, govorim o navodnim antifašistima u RH koji su zapravo bili na strani velikosrpskog fašističkog agresora, o HNES-u, o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac itd.

Zapravo moj publicistički rad ponajbolje je definirao doc. dr. sc. Marko Tokić, predstavljajući u Mostaru moju knjigu “Ako voliš Hrvatsku svoju”, govoreći o četiri stupa moje Hrvatske (“Oba su pala”, str. 63-64):

Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

«O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom

Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.»

U knjizi "Oba su pala" imate cijelo moje predavanje o ovom velikom hrvatskom biskupu a posebno je danas važno pročitati što je on na predavljanju moje knjige "Vukovar i njegov stožer" na str 66.-69.

Kada već govorimo o četiri stupa na to se sjajno nadovezao stopostotni hrvatski ratni vojni invalid Mario Filipi govoreći o četiri stupa laži, četiri stupa laži protiv hrvatskog naroda i hrvatske države:

1. Stepinac; 2. Za dom spremni; 3. Jasenovac; 4. Ustaše.

Njegov tekst "Ljuljaju se stupovi laži" dan je u knjizi "Dva pisma koja su skinula maske" str. 203.-205.

Zapravo u mojim knjigama naći ćete puno tekstova oko tog trećeg stupa laži - hrvatskog pozdrava ZDS.

Naime, poznato je da sam vodio Peticiju o ZDS kada sam, uz biskupe Košića i Pozaića bio žestoko napadnut u medijima prošle godine. Tada su krili kao zmija noge činjenicu da je peticija bila u obranu Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme "Bojna Čavoglave", s kojom je Thompson započeo koncert u Kninu prošle godine. Ove godine napad se ponovio, ali su sada očekujući pobjedu na izborima otvoreno napali i Thompsona i Bojnu. Pokazali su otvoreno da im je cilj napada i tada bio Domovinski rat. Napadi ne prestaju do današnjih dana i u knjizi "Oba su pala" imate jedno poglavlje o napadima na mene kao znanstvenika. Uostalom slične napade su doživjeli i kolege povjesničari, pa nedavno i voditelj Hrvatskih studija član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević.

Pozdrav ZDS je njima posebno važan jer su ga koristili mnogi branitelji u Domovinskom ratu a bio je i službeni pozdrav naših HOS-ovaca koji su bili strah i trepet neprijatelju. Činjenicu kako je to i pozdrav iz NDH pokušavaju iskoristiti i nametnuti mnogima svoju važnost jer eto važnija je pobjeda partizana u Drugom svjetskom ratu nego branitelja koji su pobjedom u Domovinskom ratu stvorili njima neželjenu RH! A to je itekako dobrodošlo mnogima u svijetu koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku. Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je ćirilicom bio napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. I umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!

Kako im je danas pozivanje na tzv. Antifašizam glavno u napadima na svako hrvatstvo, jednu od knjiga koju večeras predstavljamo nazvao sam "Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska. Naime, antifašistima se mogu zvati oni koji su pobijedili fašističku agresiju, a ne oni koji su je aktivno ili pasivno pomagali. A hrvatski branitelji su porazili velikosrpski fašizam!

Blago rečeno porazili.

Čini mi se da nisam slučajno na tapetu u RH kao i mnogi drugi sličnih pogleda. Evo nekoliko mojih tvrdnji koje pokazuju da sam s pravom tako tretiran. Ali eto i to ću pokušati objasniti u znaku broja četiri:

1) Prije svega moje stalno ukazivanje na riječi Slobodana Miloševića koji je sedan dana poslije “Oluje” usporedio svoje “borce” sa zečevima, a kao suprotni primjer dao je hrvatske branitelje u Vukovaru. Naslov knjige "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" izuzetno je loše dočekan. Nedavno sam ponovno pisao o HAZU i predstavljanju te knjige):

U tekstu *HAZU i protunarodna vlast*, dnevno.hr, 10. 05. 2014. opisao sam taj sukob: *Tako već sam naslov moje knjige „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba” nekima baš i nije drag. Komentirajući naslov, admiral Davor Domazet Lošo (danas član Vijeća za domovinsku sigurnost Predsjednice RH., J.P.) je na samom predstavljanju knjige ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (to posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Nadovezao sam se na našeg admirala ispričavši priču o tom predstavljanju i mojoj Akademiji:*

Vjerovali ili ne, zamolio sam da u HAZU pošalju internetom obavijest o ovom predstavljanju. Izgleda da je tako nešto izazvalo pravu paniku. Da se našalim – pitam se jesu li me izbacili iz Akademije što sam se usudio tako nešto napraviti. A zapravo, Akademija je s Miloševićevom izjavom mnogo ranije trebala upoznati hrvatsku javnost, a ne ja!

Doista je to bio strašan genocid – napraviti od ljudi zečeve. Strašno, zar ne?

A ovakvi kao glavni tajnik HAZU i mnogi političari, umjesto da se rugaju “zečevima”, dopuštaju da im razni pupavci, šerbeđije i sl. čak i vladu sastavljaju, da ne spominjemo ostalo.

2) Ovih dana smo svjedoci događaja u Orašju. Bošnjaci su izgubili rat od Srba, spasili ih Hrvati, a žele biti pobjednici. Što im ostaje nego ponašati se po onoj mojoj tvrdnji:

Kad hoćeš od nekog naroda stvoriti neprijatelja - spasi ga od genocida.

A koliko je strašan taj njihov kompleks. Čak i američki vojni ataše kaže kako ih je general Gotovina spasio od genocida ravnom onima iz Drugog svjetskog rata, a oni bi sudili našem velikom generalu!

3) Antifašisti i danas govore o hrvatskim domoljubima kao o ustašama i fašistima. Ovo drugo je naglašeno u zadnje vrijeme jer im to “opravdava” ime, ali posebno je značajno to da smo im ustaše. Kao sve dobre sluge oni znaju što gazde žele, a znamo dobro da su Srbi i mediji i političari i običan narod u Domovinskom ratu hrvatske branitelje nazivali ustašama, a RH Tuđmanovom ustaškom državom. Zapravo, samo su potvrdili moju staru tvrdnju:

Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A ja ne volim biti sluga.

Kada sam nedavno to ponovio u “Bujici” sutradan me je na ulici zaustavio jedan gospodin i pitao što sam time htio reći. Objasnio sam mu:

Znate, kada vam netko kaže da ste ustaša nemojte misliti da Vas je uvrijedio. Baš suprotno, on Vam je samo rekao da niste srpski sluga. A to je itekako velika pohvala, zar ne? Pa pogledajte te srpske sluge kod nas. Kako netko može biti njihov sluga i pošto su od njih hrvatski branitelji napravili zečeve? Ogavno zar ne?

4) A kako se ponašaju hrvatski političari? Od 2000-e do danas čini se vrijedi moja tvrdnja: *Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.*

Izrekao sam je uvidjevši da Sanaderov dolazak na vlast treba moćnicima jer Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu. Nadam se da to i danas nije slučaj i da im ovakva vlast treba da bi osudili mog velikog prijatelja generala Praljka i ostale Hrvate iz BiH.

Akademik Josip Pečarić

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

Naslov:KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?

Datum:Fri, 31 Mar 2017 07:18:03 +0200

Šalje:Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Čini mi se da s godinama me prati i sve više pogriješaka. Neuspjelo predstavljanje knjige «Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'», a jučer i odluka da prije mog teksta pošaljem intervju dr. sc. Josipa Stjepandića. Danas vam šaljem taj moj tekst napisan prije dva dana:

JOSIP PEČARIĆ,

KAKO „ZEČEVIMA“ OSIGURATI POBJEDU?

“Sve dok u Jasenovcu stoji ploča s ustaškim pozdravom “Za dom spremni”, neće biti uvjeta za sudjelovanje u službenoj komemoraciji žrtvama i sudionicima proboja iz tog ustaškog logora 22. travnja”, zaključila je, kako piše portal dnevno.hr, skupština Srpskog narodnog vijeća koje će zajedno sa antifašistima i dvije židovske organizacije tog dana biti na komemoraciji u Mlaci.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pupovac-ucjenjuje-bojkotirat-cemo-jasenovac-sve-dok-ne-maknete-ustasku-plocu-1012400/>

Jasno je da time Srpsko narodno vijeće po tko zna koji put pokazuje svoje nepoštivanje RH i njenih zakona. Predsjednica države Kolinda Grabar-Kitarović je više puta naglasila da je ploča u Jasenovcu podignuta u spomen poginulim hrvatskim braniteljima u Domovinskom ratu.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-srbija-ta-koja-potencira-puzajuce-ustastvo-ga-ne-vidim/>

Dakle pripadnici naroda koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku u kojoj su sudjelovali mnogobrojni Srbi iz Hrvatske, protestiraju protiv ploče u spomen na one koji su branili i poginuli u toj obrani RH od fašističkog velikosrpskog agresora!

Predsjednica je upozorila kako je na ploči dan simbol HOS-a koji je odobren u RH.

A pripadnici naroda koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku i danas pokazuju svoje nepoštivanje države u kojoj žive ne poštivajući ono što je zakonski regulirano u RH. Možemo slobodno reći da i dalje sudjeluju u fašističkoj agresiji na Hrvatsku! Oni i danas tvrde ono isto što su fašistički velikosrpski agresori tvrdili u Domovinskom ratu nazivajući branitelje ustašama a RH Tuđmanovom fašističkom državom.

Istina, možda ih se može i razumjeti. Krenuli su u tu agresiju potpomognuti od svjetskih moćnika. Komunisti tj. Samozvani antifašisti su prvo razoružali Hrvatsku, a potom su joj svjetski moćnici zabranili samoobranu tzv. Embargom na uvoz oružja i time se svrstali uz fašističkog agresora. A fašistička velikosrpska agresija završila je tako što su – kako reče Milošević – kao zečevi bježali iz Hrvatske. Isto bi im se dogodilo i u BiH da ih tamo nisu spasili svjetski moćnici zabranivši Hrvatskoj vojsci osvajanje Banja Luke, što su kasnije u SAD-u i sami požalili.

Kako se Predsjedničnim stavovima pridružio i Predsjednik Vlade Andrej Plenković, sve je upućivalo na potpuni poraz namjere da se zabranom pozdrava ZDS izvojeva barem jedna pobjeda fašističkog agresora, kao i poraz politike onih koji su u RH provodili i još uvijek provode velikosrpski Memorandum SANU 2.

Kako je Milanovićeva vlada uspjela tu velikosrpsku fašističku težnju legalizirati kod svjetske nogometne federacije, kroz presude s nevjerojatnim lažnim konstrukcijama protiv RH i hrvatskog naroda, a oni su ucjenjivali RH i uoči utakmice s Ukrajinom, to je postala idealna prigoda da Hrvatska konačno zauzme prohrvatski stav i poslušna savjet prof. dr. sc. Zdravka Tomca:

„Državno vodstvo mora jasno reći da su pod pozdravom Za dom spremni ginuli mladi ljudi u borbi za demokratsku a ne ustašku Hrvatsku. Činjenica da je u Domovinskom ratu stvorena demokratska ne ustaška Hrvatska, da je danas zahvaljujući tim braniteljima, koji su ginuli s pozdravom Za dom spremni boreći se za dom i domovinu, Hrvatska članica Europske unije i NATO-a i uvažavana demokratska država čiji vojnici širom svijeta pomažu brojnim narodima u borbi protiv terorizma i neslobode.

Hrvatsko državno vodstvo mora se jasno, razgovijetno i odlučno obratiti hrvatskoj javnosti i međunarodnoj javnosti i objasniti zašto ne prihvaća optužbe da je Hrvatska ustašizirana i fašizirana država.“

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/26211-z-tomac-scenarij-nacionalne-katastrofe.html>

Kako smo prije utakmice trebali predstaviti moju knjigu „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'“ mogli su i to predstavljanje iskoristiti za tako nešto. Predsjednica je svojim pismom pozdravila sudionike predstavljanja. Predsjednik Vlade nije odgovorio na poziv.

„Problem“ utakmice s Ukrajinom i tzv. sprečavanje „skandiranja zla“, po tvrdnji Predsjednika Hrvatskog helsinškog odbora, Ivana Zvonimira Čička, riješen je ubacivanjem u publiku velikog broja agenata koji su uspjeli spriječiti takvo skandiranje.

<http://net.hr/danas/hrvatska/sef-hho-a-otkrio-pozadinu-dogadaja-na-tribinama-ubaceni-agenti-i-branitelji-sprecavali-su-skandiranje-zds/>

Tako smo doznali i da je pozdrav HOS-ovaca od kojih su se srpski vojnici doista strašno bojali i POZDRAV ZLA!

Vlada je odgovorila tako, a umjesto Plenkovića odgovorila je i izravno ministrica kulture Nina Obuljen-Koržinek, koju je zapravo postavio u Vladu Milorad Pupovac, govoreći o „ustaškom pozdravu“ kada je posjetila spomen područje Jasenovac zajedno s američkim posebnim izaslanikom za pitanja holokausta Thomasom Yazdgerdijem:

„Hrvatska vlada vrlo se jasno odredila oko ustaškog pozdrava na spomen ploči u Jasenovcu.“

<http://www.novolist.hr/Vijesti/Hrvatska/Obuljen-Korzinek-s-americkim-diplomatom-Vlada-se-jasno-odredila-o-ustaskom-pozdravu-u-Jasenovcu>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/4069-obuljenka-proglasila-pozdrav-na-hosovoj-spomen-ploci-ustaskim>

Dakle potpuno suprotno od prethodnih izjava Predsjednika Vlade. Radi li se ovdje o klasičnoj poniznosti hrvatskih političara koji se ne vode za suverenističkom politikom pa se klanjaju svakom službeniku koji nam dolazi iz tzv. velikih? Ili jednostavno Obuljen sluša onoga tko ju je postavio za ministricu – Milorada Pupovca?

Šutnja predsjednika Vlade sugerira, nažalost, ono prvo. To sugeriraju i napadi na Damira Markuša dragovoljca Domovinskog rata, hrvatskom branitelju i pripadniku HOS-a:

<http://www.dnevno.hr/domovina/zorica-greguric-ok-markusa-se-plete-udbaska-hobotnica-1012236/>

<http://www.dnevno.hr/domovina/hos-na-nogama-znamo-tko-podvaljuje-markusu-dalje-od-njega-1010828/>

I zato je u pravu prof. dr. sc. Josip Jurčević kada kaže:

„Najdublje institucijsko penetriranje moći Pupovca i njegovog petokolonaškog klana te svega negativnog što oni nose i znače događalo se u vrijeme vladavine Ive Sanadera i njegove dvojnice Jadranke Kosor, te to predstavlja jedan od glavnih demokratskih, socijalnih i nacionalnih krimena Sanadera i njegovih odabranika u HDZ-u. Stoga za nacionalne interese i demokratske procese u Hrvatskoj bilo važno što prije istražiti i saznati je li Plenković glade Pupovca naivno uletio u zamku sanaderovskog okruženja ili se radi o nečem još pogubnijem.“

<http://www.hkv.hr/razgovori/26365-prof-dr-sc-j-jurcevic-hrvatske-probleme-necemo-ni-poceti-rjesavati-dok-ne-izgradimo-stvarno-neovisne-medije.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/03/29/prof-dr-sc-j-jurcevic-hrvatske-probleme-necemo-ni-poceti-rjesavati-dok-ne-izgradimo-stvarno-neovisne-medije/>

Navodni izgovori kako se vlast mora savijati pred moćnicima i njihovim službenicima više nemaju nikakvog smisla od kada je istina o Jasenovcu ugledala svijetlo dana i kroz usta donedavno prvog „antifašiste“ u RH bivšeg predsjednika RH Stjepana Mesića. Taj snimak možete naći na Internetu, ali svakako ga treba pročitati i u komentaru Ivice Marijačića: Snimka Mesićeve govora iz 1992., Hrvatski tjednik, 26. siječnja 2017. zapravo te njegove riječi potvrđuju istraživanja pogotovu članova Društva o trostrukom logoru Jasenovac. Ovdje ću podsjetiti samo na knjigu, kojoj sam bio recenzent, nedavno preminulog Vladimira Mrkocija i umirovljenog profesora FFDI.a, Hrvatskih studija i pročelnika Hrvatskog povijesnog instituta u Beču isusovca dr. Vladimira Horvata: *Ogoljela laž logora Jasenovac, Zagreb, 2008.*

Poslije Mesićeve potvrde svih tih istraživanja priča o „ustaškom pozdravu“ koji ne smije biti u Jasenovcu jer se to protivi najvećoj srpskoj laži je doista besmislena!

Zato ne mogu vjerovati da se može ostvariti ono što tvrde na portalu dnevno.hr: „*Uopće ne treba sumnjati da će Plenkovićeva vlada udovoljiti Pupovcu, a nauštrb poginulih HOS-ovaca kojima je ploča i podignuta.*“

Takvo ponašanje bi bilo ravno napadu na Domovinski rat. No takovi napadi ravni su veleizdaji!

Zapravo cijela priča samo potvrđuje onu potrebu svjetskih moćnika i samih Srba za barem jednu „pobjedu“ u Domovinskom ratu, pa makar bila izvojevana više od 20 godina poslije tog rata. Srbima, koji ne znaju što je pobjeda u ratu koji su vodili sami, to doista mora biti jako važno. A činjenica o tome da su rat sa razoružanim protivnikom unatoč potpori svjetskih moćnika strašno je i njima i onima koji su ih podržavali!

Problem je što ponašanje Predsjednice koja u posljednje vrijeme inzistira na suverenističkoj politici itekako im odmaže u tome. A svijest u hrvatskom narodu da se ne radi samo o izdaji onih koji su ginuli sa ZDS za Hrvatsku, već se radi o izdaji hrvatskih nacionalnih interesa sve je veća i veća.

Komentar dr. sc. Josipa Stjepandića:

Trebalo bi nadodati da je Goran Hadzic osnovao SDSS, Plenkovićeva koalicijskog partnera, te da se sadašnje vodstvo SDSS-a nikad njega nije odreklo.

Na koncu, ako bi se ZDS zabranio, onda bi RH povrijedila pristupni ugovor s Europskom unijom, jer je ta kovanica u drugim zemljama uobičajena. Ja bih u tome slučaju tužio RH pred Europskim sudom za ljudska prava.

Čak razmišljam o tome da napišem upit Junckeru. Imam previše posla, ne stignem sve.

29. 03. 2017.

DRUGI PUT USPJEŠNO ODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI'*

Da, održano je! Zahvaljujući Oskaru Šaruniću sada ga možete odgledati na Youtube-u:

https://www.youtube.com/watch?v=aKtVa_o690c

Jučer sam vam poslao Reportažu D. Borovčaka:

<http://www.hkv.hr/reportae/d-borovak/26563-reportaza-s-predstavljanja-knjige-akademika-josipa-pecarica.html>

Ima puno slika:)

Moj govor je objavljen na portalima:

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-predstavljanje-knjige-dnevnik-znaku-dom-spremni/>

<http://glasbrotnja.net/pecaric-govor-predstavljanju-knjige-dnevnik-znaku-dom-spremni/>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/4496-govor-na-predstavljanju-knjige-dnevnik-u-znaku-za-dom-spremni>

Meni je posebno drag bio trenutak kada sam pročitao riječi odvjetnika počasnog gosta Predstavljanja g, Damira Markuša g. Davorina Karačića:

„Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata (podcrtao JP)?!

Sada i na snimci možete vidjeti koliki je pljesak dobio pa je morao i ustati i tako nazočnima zahvaliti na njemu!

Moj govor su na Dragovoljcu.com dali sa slikom iz njihove pozivnice koju su napravili specijalno za mene. Sliku je prenio uz pozivnocu i portal narod.hr:

SLIKA

<http://narod.hr/kultura/zagreb-predstavljanje-knjige-dnevnik-u-znaku-za-dom-spremni>

Vlasti preko glasila koje izdašno financiraju

(<http://narod.hr/hrvatska/savjet-manjine-opet-dodijelio-32-milijuna-kuna-pupovcevim-novostima-iako-2016-sirili-netoleranciju-prema-hrvatima>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/mladen-pavkovic-branitelji-podnose-kaznenu-prijavu-protiv-smradova-iz-novosti-1019217/>)

srpskih Novosti pokušava disciplinirati narod. hr :

<http://www.portalnovosti.com/zahod-hr>

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir.

Hoće li se političari ugledati na njega?

Po ponašanju nekih „hrvatskih“ novinara teško je povjerovati. Pogledajmo kako se u HNiP ponijeli prema istinskim hrvatskim novinarima:

<http://projektvelebit.com/podmukla-uskrсна-diverzija-u-hnip-u/>

Naravno morali su poslušati što im diktiraju „Novosti“:

http://projektvelebit.com/milorad-pupovac-pedalj-muza-kojemu-bi-idealno-pristao-lakat-brade/?utm_campaign=shareaholic&utm_medium=facebook&utm_source=socialnetwork

Podsjetimo na ultimatum koji su dali hrvatskim vlastima koja je naučila raditi sve što im se ultimatumima traži. To se i sugerira na kraju teksta:

"S obzirom na to da je premijer Andrej Plenković tihom diplomacijom pokušao pridobiti SNV i Židovske općine da prekinu bojkot komemoracije u Jasenovcu, a na koji oni ne pristaju doći sve dok je tamo HOS ploča, čini se kako je svojevrstan dogovor ipak postignut i kako će, po svemu sudeći, ova interpelacija od strane hrvatske Vlade biti prihvaćena."

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sdp-dao-rok-imate-8-dana-da-maknete-hos-plocu-i-15-dana-da-im-promijenite-grb-1018913/>

Podsjetit ću kako sam završio svoj govor na Predstavljanju:

Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavlanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HVIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavlanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?

Ucjena se veže s komemoracijom u Jasenovcu. Kako bi odgovorio istinski predsjednik vlade suverene RH komentirao je u Hrvatskom tjedniku Tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac koji mi javlja:

„Inače, nisam bio na promociji jer sam već dva tjedna u Buenos Airesu. Istražujem, razgovaram s našim ljudima, gledam fotografije iz rata (ima ih i iz Jasenovca!). Javili su mi već da je predstavlanje knjige bilo odlično. Ostajem ovdje do 3.5., a onda slijedi izvješće.“

Trebam li uopće reći s kakvim nestrpljenjem očekujemo njegovo izvješće, a siguran sam da će vas oduševiti i njegove sugestije Predsjedniku Vlade RH:

UOČI KOMEMORACIJE U JASENOVCU 2017. GODINE

Utvrđit ćemo realnu sliku događaja u logoru

Danas se sjećamo događaja u Jasenovcu. Sjećamo se nekih Židova koji su ovdje umrli, nakon što su bili istrgnuti iz svojih građanskih života i ovdje internirani. Prisjetimo se ustaškog vojnog svećenika koji je umro nakon što je u logorskoj ambulanti davao bolesničko pomazanje pa se zarazio nekom bolesti. Podsjetimo se i stradalnika iz poslijeratnog vremena, sudionika križnih puteva što su ovuda prolazili i zatvorenika koji su ovdje bili na prisilnom radu. Prije svega, prisjetimo se što se o ovom mjestu desetljećima pisalo. U tim je tekstovima najčešće umirala - istina. I stoga će moja Vlada poduzeti sve da se o Jasenovcu utvrde relevantni povijesni podaci i da se s realnom slikom zbivanja u logoru upozna hrvatska i svjetska javnost...

Tako bi mogle glasiti neke rečenice iz govora premijera Andreja Plenkovića, ako dođe u nedjelju u Jasenovac. Ništa drugo se ne može ni očekivati od ozbiljnog političara europske razine.

Nakon njegova govora Vijeće za suočavanje s nasljeđem nedemokratskih režima brzo će donijeti svoj prvi zaključak kako treba pokrenuti opsežan istraživački projekt, primjereno financiran, o jasenovačkim logorima.

Već i prije toga u jasenovačkom muzeju izvjesit će se popisi puštenih iz logora (Jasenovca, Lepoglave, Stare Gradiške) od 1942. do 1945. Popisi se nalaze nadohvat ruke u Hrvatskom državnom arhivu, a imaju više od 1600 imena. Premijer će predložiti da istraživačka skupina potraži njihove izjave o životu u logoru, jer se o njima malo zna.

Na kraju će se doći do definicije jasenovačkog logora koja će biti prihvaćena u hrvatskoj javnosti i ući u udžbenike. Preko hrvatske diplomacije bit će prihvaćena i u svjetskoj javnosti. Glasit će:

Logor Jasenovac u Drugom svjetskom ratu bio je radni logor, u kojem su pretežno bili internirani djelatni protivnici države, na vremenske kazne od tri mjeseca do tri godine. Među njima najviše Hrvati. Uz zatočenike zbog protudržavne djelatnosti, bila je tu i skupina Židova izuzeta od deportacija u njemačke logore kojima je bila izložena židovska zajednica iz dijela NDH pod njemačkim utjecajem. U logoru nije bilo masovnih, serijskih ubojstava.

Osim Vukićeva teksta u Hrvatskom tjedniku možete naći i niz drugih tekstova. Zajednički im je nazivnik:

NI NAKON 27 GODINA SAMOSTALNOSTI HRVATSKA NEMA SNAGE SUPROSTAVITI SE GRANDIOZNOJE VELIKOSRPSKOME JASENOVAČKOM MITU!

A prema riječima prof. dr. sc. Josipa Jurčevića na Predstavljanju knjige napad na ZA DOM SPREMNI sada pokazuje kako se radi o specijalnom ratu protiv RH. Nadam se da Vlast doista ili ne razumije o čemu se radi. U protivno to bi značilo da sudjeluje u njemu na strani onih koji napadaju naš narod i našu državu!"

JOŠ O PLENKOVIĆEVOJ SRPSKOJ HRVATSKOJ

Kako najnoviji dokument pokušava opravdati srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku vidljivo je iz intervjua

JASNA OMEJEC, O DOKUMENTU DIJALOGA

Ustaštvo je bilo i zauvijek će ostati zločinački pokret

Pogledajte kako ona zapravo opravdava da su branitelji koji su se suprotstavili fašističkom agresoru sa ZDS Srbi nazivali ustašama a Hrvatsku Tuđmanova ustaška država :

„- U Dokumentu dijaloga jasno je rečeno da je taj pozdrav i u razdoblju 1990. - 1995. bio neustavan, kao što je to i danas. On je stvoren upravo za identifikaciju ustaškog pokreta i ustaškog režima, pa se i sam s njima identificira te služi kao točka prepoznavanja zločinačke prakse i politike genocida i masovnih ubojstava za vrijeme NDH. U Dokumentu je jasno rečeno da je riječ o prima facie spornom obilježju mržnje i da njemu nema mjesta u Republici Hrvatskoj. Nikakav revizionizam ustaštva ne dolazi u obzir.“

<http://www.glas-slavonije.hr/357626/1/Ustastvo-je-bilo-i-zauvijek-ce-ostati-zlocinacki-pokret>

Ona svoj intervju završava riječima:

Temeljna je pretpostavka da se Dokument dijaloga pročita i čita, pažljivo i u dobroj vjeri.

<http://www.glas-slavonije.hr/357626/1/Ustastvo-je-bilo-i-zauvijek-ce-ostati-zlocinacki-pokret>

Zapravo, jasno je da ona ne razumije što znači to što sama kaže. Itekako bi joj pomoglo da pročita tekst HRVATSKOG povjesničara prof. dr. sc. Iva Rendić – Miočevića: *Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima spašava komunizam:*

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/49655-ivo-rendic-miocevic-vijece-za-suocavanje-s-posljedicama-vladavine-nedemokratskih-rezima-spasava-komunizam>

Kada pročitate (A TO OBAVEZNO URADITE) ovaj tekst vidjet će te da Omejec perfidno protura tezu o GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA.

Navest ću samo riječi prof. Rendić Miočevića o pozdravu ZDS:

„On je uvijek bio reakcija na velikosrpske programe i genocidna djelovanja. Slogan je prvi upotrebio Ante Pavelić 1932. godine u svezi s Velebitskim ustankom protiv monarhofašističke diktature kralja Aleksandra. Dakle, slogan je bez ikakve sumnje antifašistički.“

A Omejec, i ne samo ona, tvrdi da je to zločin „obilježje mržnje“. Mržnja joj je ako se suprostaviš fašizmu koji napada Tvoju domovinu!

Ali evo i zaključka prof. Rendić-Miočevića:

Zaključak

Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima nije se bavilo posljedicama a trebalo je jer je to izričito naglašeno u njegovu nazivu. U završnom dokumentu nema pojma lustracija! Svjesno ili nesvjesno Vijeće se konačno bavilo spašavanjem komunizma i ratnoga antifašizma koji je zapravo bio boljševička revolucija. Ta je revolucija iznjedrila jugoslavenski komunizam s katastrofalnim posljedicama koje su danas vidljive. Vijeće nije ništa riješilo, a razbukalo je nove sukobe i “verbalni građanski rat” (Ž. Tanjić)..

Inače, on je i kod osnivanja ove komisije napisao tekst kojim je najavio upravo ovakav rad Komisije:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-za-suocavanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma>

Na taj tekst sam već više puta upozoravao pa i na predstavljanju moje knjige;
<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-predstavljanje-knjige-dnevnik-znaku-dom-spremnih/>

Moram vas upozoriti i na emisiju Laudato TV „Ptosudbe“ ponedjeljkom u 20,30. Tako je jučer bio gost naš sjajni kolumnist Marko Ljubić. Tema je bila upravo zaključci ove Komisije /za rehabilitaciju komunizma).

Upravni odbor Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac je pripremio ocjenu zaključaka Vijeća:

Zagreb, 5. ožujka 2018.

Ur. broj: 8/2018

Protiv smo zabrana, a pohvaljujemo podršku istraživanjima

Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima objavilo je svoje zaključke u „Dokumentu dijaloga“.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac podupire dio zaključaka u kojem Vijeće predlaže poticanje daljnjih historiografskih i druga istraživanja prakse i posljedica vladavine nedemokratskih režima.

Slažemo se osobito s rečenicom prema kojoj u dobru praksu spada „savjesno kritičko i znanstveno utvrđivanje stvarnoga broja žrtava, posebno tamo gdje je on dokazano višestruko uvećan iz političkih, politikantskih ili nekih drugih razloga“ (str. 13.).

S tim u vezi, podsjećamo da je istraživanje stvarnih događaja u logoru u Jasenovcu u vrijeme Drugog svjetskog rata i u poraću, u središtu naših istraživanja.

Podupiremo i poziv Vijeća na dostupnost arhivskog gradiva te prijedlog za stvaranje mreža istraživačkih skupina i projekata, sa sudjelovanjem i međunarodnih stručnjaka na specijaliziranim skupovima (prijedlozi s 15. stranice „Dokumenta dijaloga“).

No, neki drugi dijelovi dokumenta nisu na toj razini. To se posebice odnosi na tumačenje izvorišnih osnova Ustava i slijedom toga na ocjene o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Ističemo da to razdoblje hrvatske povijesti nikako ne spada u „dobro poznate historijske istine“, već se radi o situaciji kad „historijske činjenice ili događaji nisu jasno ustanovljeni“. Pri tome ukazujemo na tekst sa stranice 10. dokumenta i ondje spomenutu praksu Europskog suda za ljudska prava.

Zbog toga se protivimo ocjeni Vijeća da bi se mogla izričito zabraniti javna uporaba simbola vezanih uz NDH kao „prima facie spornih obilježja mržnje.“

Vijeće je navelo da bi u tzv. blanketnu zabranu mogli spadati ustaški znak „U“ te pozdravi „Za dom spremni“ i „Za poglavnika i dom spremni“. Uz dozu ironije mogli bismo pridodati da su zaboravili i naziv „kuna“ za hrvatsku valutu, „HAZU“ kao kraticu za Akademiju, riječi „sinje more“ u hrvatskoj himni i druge izraze i simbole koji su prvi put u službenoj uporabi bili upravo u vrijeme NDH pa također stvaraju simboličko-emosivnu vezu s tom državom.

Ali, da ne bi bilo zabune, naše društvo protivi se zabranama isticanja tih simbola, jednako kao i simbola tzv. komunističkog sustava. U tom smislu podržavamo one članove Vijeća koji smatraju da zabrana ne bi trebalo biti (dr. Željko Tanjić), jer je hrvatski narod dovoljno zreo da ocijeni što vrijedi, a što ne.

Smatramo također da će razlozi protiv kažnjavanja simbola vezanih uz NDH biti još jasniji kad se provedu historiografska istraživanja, koja predlaže i Vijeće, pa će takav stav biti potvrđen i prihvaćen i u širokoj hrvatskoj i međunarodnoj javnosti.

Što se tiče komunističkih simbola, ocjenjujemo da ih ionako nitko ozbiljan i normalan u hrvatskom društvu i ne koristi, i ne namjerava koristiti za promicanje komunističkog i srodnih sustava. Zbog zločina tog sustava, o kojima postoji jasna svijest u hrvatskom društvu, crvena zvijezda petokraka snažno bi kompromitirala nezina korisnika.

*Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
Igor Vukić, tajnik društva*

Javila mi se i HRVATSKA pjesnikinja – naša Marija iz daleke Australije:

Datum: Tue, 6 Mar 2018 16:40:47 +1000

Šalje: Maria

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

MOJ DOM - STANKO ŠARIĆ - YouTube

▶ 3:25

<https://www.youtube.com/watch?v=XsIRPpbpxcE>

Aug 18, 2016 - Uploaded by Stanko Šarić

Glazba i izvedba: Stanko Šarić Nakladnik: Mirna aria *MOJ DOM* Na svijetu tom ...

... Jako me čudi što je Stankova pjesma MOJ DOM opstala do danas u miru. Na prijedlog bivšega predsjednika HAZUDD-a, g. Hazlera, spjevana je u vremenu kad jugovići počеше zaozbilj bacati drvlje i kamenje na sveti nam pozdrav ZDS! Nažalost, malo ljudi zna za tu pjesmu. Uglavnom neka opstane i dalje. (Valjda neće Kusić na nju nabasati).

ZDS Marija Dubravac, Brisbane.

Napominjem da. je tekst napisala ona!

A i ona i Stanko, pored niza drugih izuzetnih državotvornih Hrvata su članovi HAZUDDa! Zato je čudno kako nema puno onih koji prepoznaju koliko je dobro da postoji još neka akademija ali takva da hrvatski, domoljubno i istinoljubivo diše i piše. Vidimo da to prepoznaje i portal narod.hr:

<https://narod.hr/hrvatska/hazud-porucila-vladi-nakon-objave-vijeca-domovinski-rat-ni-po-kojem-kriteriju-ne-spada-u-kontekst-totalitarnih-rezima>

Josip Pečarić

P.S. Pogledajte i:

<https://kamenjar.com/kako- reci-kosturu-djeteta-u-masovnoj-grobnici-da-je-petokraka-dvoznacna/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/28847-h-hitrec-kosovska-logika-cuvajmo-kulturu-smrti-cuvajmo-simbol-smrti.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/28850-j-novak-bez-pameti-i-kriterija.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/28840-m-ljubic-peta-zabluda-drzavne-politike-antifasizacija-srpstva-u-hrvatskoj.html>

<https://kamenjar.com/vlado-glavas-osvrt-otvoreno-pismo/>

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA
LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG
LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

**JASENOVAC TREBA BITI MJESTO MOLITVE I
SKRUŠENOSTI, A NE POLITIKANSTVA I MRŽNJE
ZORAN MILANOVIĆ NIJE HRVATSKI HRVAT, NEGO
JUGOSLAVENSKI ILI ANTIHRVATSKI HRVAT**

Jasenovac je veliko i do danas neistraženo stratište i grobište hrvatskoga naroda. Brojne kolone hrvatskih zarobljenika na bleiburškome polju završile su u Jasenovcu i tu su pogubljeni. O tome svjedoče zatočenci komunističkoga režima, o tome svjedoče višekratni pokušaji iskapanja žrtava od strane subnorovaca, koja su prekinuta jer su u masovnim grobnicama pronađene lešine vojnika Hrvatskih oružanih snaga iz II. svjetskoga rata, kao i slavonskih seljaka s prepoznatljivim dijelovima hrvatske narodne nošnje. To su činjenice koje su nepobitne i koje dokazuju da je područje oko Jasenovca uistinu veliko grobište hrvatskoga naroda.

U Jasenovcu se za vrijeme II. svjetskoga rata nalazio sabirni i radni logor za neprijatelje hrvatske države, a samim time i neprijatelje hrvatske državne vlasti. To je činjenica koju ne treba posebno izdvajati, jer je takvih logora bilo u svim zaraćenim zemljama. Posebnost jasenovačkoga logora je u tome što je on služio hrvatskim vlastima i za zbrinjavanje ratnih prognanika nastalih uslijed odmetničkoga djelovanja četnika i partizana. Najpoznatije takvo zbrinjavanje dogodilo se kad su odmetničke paravojne skupine razorile hrvatsko ličko selo Boričevac, mnoge stanovnike poubijali, a ostale protjerali, pa su tako preko Jasenovca i Stare Gradiške naseljeni u pojedina slavonska sela. Drugo takvo zbrinjavanje dogodilo se u ljetu 1942. nakon ratnog djelovanja u Podkozarju, kada su stanovnici mnogih tamošnjih sela ostali bez krova nad glavom, pa ih je državna vlast preko svoga Ministarstva udružbe zbrinula, opet na način da su svi ti stradalnici prošli kroz jasenovački logor, dok nisu u danim mogućnostima nekako zbrinuti.

S obzirom na to da je taj logor postojao u ratno vrijeme, kao i u svakome ratu bilo je i tu prljavih čina, koji ne služe na čast onima koji su ih prouzročili ili izveli. No, kako bi se izbjegla generalizacija i nekritička optužba cijelih skupina ili cijeloga naroda, o tim događajima treba provesti istragu. U vrijeme komunističkoga režima, to nije bilo moguće učiniti objektivno i znanstveno. Tek u slobodnoj Republici Hrvatskoj to možemo učiniti. Stoga je skupina hrvatskih znanstvenika i osnovala Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, koje nailazi na odpor kod državnih vlasti, što je vidljivo po tome što im je državna vlast nerazumno odbijala [upis u državni Registar udruga. Državna je vlast nerazumno odbijala] ponudu tih znanstvenika u rasvjetljavanju vlastite povijesti.

Nerazumnost državne vlasti, odnosno predsjednika hrvatske Vlade Zorana Milanovića i drugih javnih osoba, poput Milorada Pupovca, pokazala se i u nedjelju na obilježavanju 70. obljetnice tzv. proboja jasenovačkih logoraša. Njihovi govori pokazuju da im nije stalo do žrtava, bilo onih ratnih, bilo poslijeratnih, koje uostalom i ne priznaju, već im je do politikanstva, do obrane vlastitih životnih stečevina, a one su stečene i utemeljene na antihrvatstvu. O njihovim tezama i “argumentima” ne treba raspravljati, jer izlaze iz okvira razumskoga shvaćanja i dostignutoga stupnja demokracije, a to znači ponajprije poštivanja naroda koji im je povjerio obnašanje vlasti.

Predsjednik Vlade nepotrebno i zlonamjerno nameće hrvatskom narodu dvojbu: mi ili oni, partizani ili ustaše, zaboravljajući ili svjesno ispuštajući kod toga Hrvatsko obrambeno-oslobodilački domovinski rat koji je temelj naše današnje hrvatske državnosti, te koji je okupio u jedno i “nas” i “vas”, i partizane i ustaše u obrani vlastitoga doma. Svi, osim nekih, bili smo tada za dom spremni umrijeti, a to će istinski hrvatski Hrvati biti i dalje. Stoga ako predsjedniku Vlade Milanoviću smeta pozdrav *Za dom spremni*, pokazuje da on nije hrvatski Hrvat, već neki drukčiji Hrvat – jugoslavenski Hrvat, antihrvatski Hrvat ili što slično. Stoga neka ga ne čudi što ga hrvatski narod odbacuje. Kao što živi organizam može biti napadnut tumorom, tako i jedan narod može imati među sobom članove koji mu štete, koji ga usmrćuju, umjesto da doprinose životu. Živi organizam brani se odbacujući otrovne stanice, pa će tako i hrvatski narod odbaciti one koji nisu hrvatski Hrvati. Odbacit će njihove ideje, njihove politike i njihove društvene uloge, a njih kao osobe će podnositi, jer i to je doseg demokracije i naše kršćanske uljudbe.

Zbog svega navedenoga hrvatski narod ima svetu dužnost da odaje počast svim stradalim hrvatskim žrtvama, bez obzira od koje su zločinačke ruke stradali, i da Bogu uputi molitve za pokoj njihovih duša. Uz vjerske službenike, koji su molili u nedjelju, to je od državne vlasti ove godine učinila jedino predsjednica Republike Hrvatske, Kolinda Grabar-Kitarović, koja je Jasenovac posjetila nekoliko dana ranije. Svi oni koji su kao političari govorili na nedjeljnom obilježavanju bili su politikanti koji su sveti stradalnički prostor iskoristili za obranu sebičnih probitaka.

Stjepan **Razum**,

predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Razum, Stjepan. *Jasenovac treba biti mjesto molitve i skrušenosti, a ne politikanstva i mržnje*. Podnaslov: *Zoran Milanović nije hrvatski Hrvat, nego jugoslavenski ili antihrvatski Hrvat*. Nadnaslov: *Stop lažima*. U: *Hrvatski tjednik*, 2015., br. 553, od 30.IV.2015., str. 25.

NEPRISTUPAČNE SLUŽBENE STRANICE JUSP-A JASENOVAC NA OMREŽJU

Nalazimo se u danima kada Europa i Hrvatska obilježavaju prestanak Drugoga svjetskoga rata. Svake se godine u Jasenovcu, gdje se nalazio ratni i poratni logor, obilježava tzv. proboj logoraša koji se dogodio 22. travnja 1945., ali do danas u nerazjašnjenim okolnostima. I ove godine će se u Jasenovcu zasigurno sastati skupina tzv. antifašista koji će veličati taj događaj, bacajući istovremeno sve prokletstvo na Nezavisnu Državnu Hrvatsku. No, ovogodišnje obilježavanje tog proboja događa se u posebnim okolnostima. Naime, Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac učinila je svoje službene stranice (www.jusp-jasenovac.hr) nepristupačnima javnosti. To se dogodilo već početkom mjeseca travnja. Članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac smatraju da je to pozitivna reakcija uprave JUSP-a Jasenovac na novinsku nizanku Tomislava Vukovića, *Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru*, koju objavljuje u "Glasu Koncila" od prvoga ovogodišnjega broja pa sve dosada. Vuković je u toj nizanki dokazao da su na poimeničnom popisu žrtava jasenovačkoga ratnoga logora tisuće kloniranih, tj. umnoženih žrtava. Nakon dugog niza godina, u kojima je kampanjski i neznanstveno i netočno umnažala žrtve, uprava JUSP-a Jasenovac sada je konačno učinila korak unazad. Pred njom se nalazi veliki izazov kako prebroditi tu neugodu zatečenosti u laži i krivotvorenju. Zasada je popis na njihovoj mrežnoj stranici samo nedostupan, ali će ga trebati i izbrisati. Trebat će netko priznati da su namjerno i neznanstveno širili laž i neistinu. Trebat će konačno u samom muzeju u Spomen-području mijenjati postav tako da se maknu sva imena ugravirana na visećim prozirnima podlogama. Sa zanimanjem ćemo pratiti kako će to uprava JUSP-a Jasenovac, danas na čelu s ravnateljicom Natašom Jovičić, izvesti. Najčasniji način ispravljanja pogreške jest priznati pogrešku.

Stjepan **Razum**

Razum, Stjepan. *Nepristupačne službene stranice o[!] omrežju JUSP[-a] Jasenovac: Priznaje li JUSP da je popis žrtava lažan?* Odj.: *Aktualno*. U: *Hrvatski tjednik*, 2015., br. 552, od 23.IV.2015., str. 7.

NOVI DOKAZ KRIVOTVORENOGA POPISA JASENOVAČKIH RATNIH ŽRTAVA

Ogulinski Židov Filip Schleifer, kojega su ustaše 'ubile' 1942., iskaz je dao u Zagrebu 1945. godine

Tomislav Vuković u nizanki od 20 dijelova “Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru”, koju je objavio u “Glasu Koncila” (br. 1-20/2015.), višeputo je istaknuo kako je jedan od glavnih izvora svih krivotvorina na jasenovačkom popisu ratnih žrtava onaj popis iz 1964. godine koji je sastavio Savezni zavod za statistiku Jugoslavije, a koji je sastavljen radi odštetnoga zahtjeva prema Njemačkoj. U tom popisu, po naravi stvari, trebale su biti popisane sve smrtno stradale ratne žrtve s područja tadašnje države, bilo gdje da su stradali. Zaposlenici Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac obilno su se koristili tim popisom, prepisujući iz njega stvarne i navodne žrtve i stavljajući ih u popis žrtava ratnoga jasenovačkoga logora.

Tako u tiskom objavljenom popisu nalazimo sljedeći zapis: “Schleifer (David) Filip, 1909.-1942. Ogulin, Ogulin, Židov. Ubijen od ustaša 1942. u logoru Jasenovac na neutvrđenom stratištu. Napomena: SZSJ64” (objavljeno u: SMREKA, Jelka; MIHOVILOVIĆ, Đorđe. “Poimenični popis žrtava koncentracijskog logora Jasenovac, 1941.-1945.”, s nadnaslovom: “Istraživanja Spomen-područja Jasenovac do 31. kolovoza 2007.” Prvo izdanje. Niz: “Banalnost zla”. Nakl. Spomen-područje Jasenovac. Jasenovac, 1. Izdanja, 2007., str. 1487). Navedena kratica u napomeni označuje izvor: “Popis žrtava Drugoga svjetskog rata, Savezni zavod za statistiku Jugoslavije, 1964.” (str. 1879.).

No u članku Mihaela Sobolewskoga “Talijanski okupator nije ustašama i nacistima dopustio holokaust”, s nadnaslovom: “Židovi Ogulina u Drugom svjetskom ratu”, objavljenom u časopisu “Novi Omanut. Prilog židovskoj povijesti i kulturi”, koji izdaje Kulturno društvo “Miroslav Šalom Freiburger” u Zagrebu (god. 22./2015. /5775./, br. 2 /127/, travanj 2015., str. 7-9), čitamo sljedeće: “Dana 28. kolovoza 1941. u Zagrebu je uhićen ogulinski Židov Filip Schleifer (Davida i Flore rođ. Mandl), rođen 1909. u Ogulinu, po zanimanju je bio privatni namještenik. Odveden je u sabiralište na Zavrtnici, a odatle 10. rujna iste godine u jasenovački logor. Bio je jedan od rijetkih logoraša koji je u tom logoru proveo sve godine njegova postojanja. Sudjelovao je u probou logoraša 22. travnja 1945. i uspio preživjeti. Već 24. svibnja 1945. dao je pred Komisijom za utvrđivanje ratnih zločina u Zagrebu iskaz u kojem opisuje svoje uhićenje, život u logoru i probou iz njega” (str. 8). Člankopisac Sobolewski za ove svoje tvrdnje navodi izvor: “Hrvatski državni arhiv u Zagrebu (i dalje: HDA), fond. ZKRZ-GUZ 1312/45., k. 5” (str. 9).

Nema nikakve sumnje da se radi o jednoj te istoj osobi, imenom i prezimenom Filip Schleifer, oca Davida, rođen 1909. godine u Ogulinu. Razlika je jedino u tome što je po poimeničnom popisu žrtava jasenovačkoga ratnoga logora ubijen od strane ustaša 1942. u Jasenovcu, a po ovom članku Mihaela Sobolewskog preživio je logor i nakon rata dao iskaz o svome stradanju pred Komisijom za utvrđivanje ratnih zločina. Kao što je Vuković ustvrdio u navedenoj nizanki, na jasenovačkom popisu ratnih žrtava nalazi se 14.000 “kloniranih”, tj. umnoženih žrtava. Iz tiska su poznata mnoga druga imena (npr. Milja Prodanović, Mirko Lalatović, Zaharije Ostojić, Petar Bačović, Dragiša Vasić, Pavao Đurišić itd.) koja na tom jasenovačkom popisu ne bi trebala biti, a koja se tu ipak nalaze. Filip Schleifer je sada novi dokaz krivotvorenoga popisa jasenovačkih ratnih žrtava.

Ovaj slučaj potvrđuje krivotvorenje i manipuliranje ratnim žrtvama u svim fazama njihova ustanovljivanja. Prvi i najvažniji krivotvoritelji su bile Komisije za utvrđivanje ratnih žrtava. O tome je Vuković posebno pisao. Nakon njih, krivotvorenje nastavlja provoditi Savezni zavod za statistiku Jugoslavije, da bi u tom duhu nastavili, svjesno ili nesvjesno, namjerno ili nenamjerno, zaposlenici Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac. Ime Filipa Schleifera ne mogu izbrisati iz objavljene knjige. Hoće li ga izbrisati iz digitalnog popisa na njihovoj mrežnoj stranici, to ćemo vidjeti.

Stjepan **Razum**,

predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Objavljeno u:

- RAZUM, Stjepan. *Novi dokaz krivotvorenoga popisa jasenovačkih ratnih žrtava*. Pn: *Ogulinski Židov Filip Schleifer, kojega su ustaše 'ubile' 1942., iskaz je dao u Zagrebu 1945. godine*. U: **Hrvatski tjednik**. Zadar, 2015., br. 557, od 28.V.2015., str. 8.

- RAZUM, Stjepan. *Novi dokaz krivotvorenoga popisa jasenovačkih ratnih žrtava*. Odj.: *Osvrti*. U: **Glas Koncila**. Zagreb, 54./2015., br. 22 (2136), od 31.V.2015., str. 30-31.

GOLDŠTAJNIZACIJA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

1. Kad god ili skoro uvijek kad spominje ustaše i Nezavisnu Državu Hrvatsku, Slavko Goldstein pridodaje im u svojim radovima obilježja u pridjevskome ili imeničnome obliku, kao što su: zločinački, zločin, masovni zločini, teror, genocidan, genocid, genocidni karakter i slično.

Nakon mnogih svojih radova, to isto ponavlja u svojoj najnovijoj knjižici: "Jasenovac – tragika, mitomanija, istina" (Zaprešić, 2016.), kojom se suprotstavlja rezultatima istraživanja članova Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, objavljenima u knjizi: Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipo Pilić i Blanka Matković, "Jasenovački logori – istraživanja" (Zagreb, 2015.).

To Goldštajnovno nastojanje da Nezavisnoj Državi Hrvatskoj pripíše najcrnja obilježja nazivam ovom prigodom "goldštajnzacija Nezavisne Države Hrvatske". Istini za volju, nije Goldstein prvi koji je oklevetao Nezavisnu Državu Hrvatsku, ali on je već dugi niz desetljeća jedan od onih koji ustraju na tom klevetanju, a po svome položaju i društvenom uvažavanju njegovi se stavovi nameću hrvatskome društvu kao mjerodavni. Stoga današnji naraštaji Hrvata ocrnjivanje ND Hrvatske nužno povezuju uz njegovu osobnost.

U navedenoj knjizi ima mnogo mjesta u kojima je vidljiv njegov neprijateljski stav prema Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, njegovo ocrnjivanje, njegovo olako pripisivanje teških obilježja Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i njezinim sastavnicama.

2. U polemici s piscima knjige "Jasenovački logori – istraživanja", Goldstein iznosi: *Prema njihovim tvrdnjama, Jasenovac 1941.-1945. nije bio logor smrti u kojem su ustaše masovno ubijali Rome, Židove i Srbe po genocidnim kriterijima i Hrvate po političkim kriterijima* (str. 7, sva isticanja moja).

Goldstein izmišlja arhivsko gradivo u korist svojih tvrdnji, pa piše: *Među njima je i velik broj dokumenata ustaške provenijencije koji također jasno govore o smrtonosnom karakteru jasenovačkih logora 1941.-1945. godine* (str. 11).

Suočavajući se s radom Igora Vukića u navedenoj knjizi, piše: *Stoga ću tom tekstu obratiti pomniju pažnju i konfrontirati ga s nekima od dokazanih činjenica o pravome karakteru ustaškog Jasenovca* (str. 17).

Zanimljivo je da jednom zgodom Goldstein priznaje da je politika nametnula jednostranu sliku o Jasenovcu, jer piše da komunističke vlasti *nisu trpjele da se spominje kulturno-zabavni život logoraša jer to je narušavalo jednostranu sliku o Jasenovcu kao isključivo logoru smrti* (str. 21).

Pišući o Romima, tvrdi: *Genocid je nad njima bio totalan* (str. 33).

Prigovara Igoru Vukiću da *nastoji zataškati genocidni karakter ustaške NDH* (str. 36).

U sljedećoj rečenici, u zabludi je ne samo glede navodnog ustaškog genocida, već i glede preciznosti židovskih popisa. Piše: *Ako još i postoje neke numeričke nedoumice oko žrtava počinjenog ustaškog genocida nad Srbima i Romima, stradalnički brojevi Židova u NDH prilično su precizni* (str. 36).

S obzirom na to da načelno poštuje znanstveni rad Igora Vukića iznesen u navedenoj knjizi, ali ne priznaje rezultate njegova istraživanja, često polemizira s njim. Piše: *Trudeći se na više načina prikriti zločinačka svojstva ustaške NDH...*, čime zapravo prigovara Igoru Vukiću (str. 37).

Dalje piše: *Vukić, dakle, u potpunosti negira jasenovački genocid nad Srbima, iako su baš Srbi bili daleko najbrojnije žrtve Jasenovca* (str. 39).

Premda je u javnosti zanijekao istinitost o tzv. “kloniranim” jasenovačkim žrtvama, u ovoj knjizi pokazuje, da baš i nije siguran u ono što su mu radnici JUSP-a Jasenovac glede toga iznijeli, pa piše: *Ako čak i mimo svih provjera prihvatimo sumnju nad 14.000 imena, što je onda s preostalih 70.000 imena i prezimena? Hoće li ih Društvo 'à priori' proglasiti lažima, iako su većinom kao žrtve više puta provjeravane u njihovim obiteljima, kućama, selima i lokalnim arhivima?* (str. 40). Zanimljivo je kod toga zapaziti kako je to provjeravanje obavljeno među mrtvima jer genocid, o kojem predhodno stalno piše, ne ostavlja iza sebe žive ljude. Koga se to onda pitalo “u njihovim obiteljima”? Dakle, navedenim provjeravanjem i sam dokazuje da nije bilo genocida.

Goldstein jako dobro poznaje predratne planove dr. Ante Pavelića. Piše: *Pavelić je nekoliko stotina ustaških emigranata u talijanskim autobusima u travnju 1941. dopremljen na vlast u Zagreb sa svojim dugo njegovanim planom o 'narodno čistim prostorima' Hrvatske, Bosne i Hercegovine u novouspostavljenoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj* (str. 40). No, koji su to Pavelićevi tekstovi, koji bi tu klevetu posvjedočili, Goldstein ne iznosi.

Goldstein piše da je vlast Nezavisne Države Hrvatske prva počela provoditi genocidne radnje: *Bez nekakvog sustavnog plana, ali i bez oklijevanja, Pavelić i njegovi bliski suradnici brutalnim su improvizacijama odmah pristupili realizaciji svojih genocidnih ideja: u Gudovcu kraj Bjelovara 28. travnja ubijena su 192 nasumce prikupljena Srbina, bez ikakvog pravog povoda; u Hrvatskom Blagaju u noći 9./10. svibnja ubijeno je blizu 400 Srba iz okolnih sela; u Glini su u noći 12./13. svibnja ubijeni svi srpski muškarci u dobi od 16 do 60 godina, bez ikakve selekcije, istrage ili suđenja, njih oko 300* (str. 40-41). Dalje piše: *Sve se to dešavalo dva-tri mjeseca prije početka oružanog otpora i ustanka, pa tvrdnja da su ustaški masovni zločini nad Srbima bili represalija na oružani ustanak naprosto nije istinita. Svrha je bila zastrašiti i totalno upokoriti srpsko stanovništvo, obezglaviti ga i onesposobiti za bilo kakav otpor kad nastupe masovna iseljavanja u Srbiju...* (str. 41). U ovim riječima Slavko Goldstein iznosi netočnosti, a neki točni podatci su izvađeni iz povijesnoga okolja. Konačno, on projicira i pripisuje ustašama one događaje koji su se dogodili četiri godine kasnije od strane partizana.

Partizanske zločine pripisuje ND Hrvatskoj

Da je Slavko Goldstein nepristran u sagledavanju hrvatske povjesnice, onda sigurno ne bi naveo na ovakav način ovo što je ovdje naveo, jer – kako piše Jure Krišto u svojoj knjizi “Sukob simbola” (Zagreb, 2001., str. 127) – “svi su masovni zločini nad hrvatskim i muslimanskim civilima bili počinjeni prije bilo kojih žrtava srpskog stanovništva i prije nego je ondje bila uspostavljena vlast NDH”. Jure Krišto tu je tvrdnju iznio nakon detaljno iznesenih činjenica velikosrpskog zlostavljanja hrvatskoga naroda, pa je jasno da su gore navedeni događaji ipak samo reakcija, a ne planirana politika.

Kad opisuje tzv. “dizanja sela”, Goldstein ponovno prigovara Vukiću: *Većina su bili Srbi, pa kako je moguće da Igor Vukić nakon tako uvjerljivo obavljenog istraživačkog posla u neposrednom susjedstvu njegova zavičaja, bezočno tvrdi da ni u Jasenovcu ni u NDH nije bilo genocida nad Srbima?* (str. 48). No, već na sljedećoj stranici protuslovi sam sebi kad piše: *Priličan dio Srba dopremljenih u Jasenovac bio je otpremljen na radove za ratnu industriju u Njemačku, a petnaestak tisuća je naseljeno u opustošena srpska sela u Moslavini i Slavoniji* (str. 50).

Goldstein ustašama pripisuje partizansku metodu zastrašivanja i izгона, a riječ je o selu Mlaki, koju su partizani napali, ali prema njemu to su učinili ustaše: *jer su taj napad prilično vješto fingirali sami ustaše po planu lokalnog zapovjednika Staniše Vasilja, da bi*

opravdali protjerivanje i pokolj nad stanovništvom sela (str. 51). Da su ustaše bili takvi zločinci kakvim ih Goldstein želi prikazati, zašto bi oni imali potrebu fingirati napad na selo, preobučeni u partizansku odoru. U laži su kratke noge, kaže narod. Poznato je da su se tim načinom – preoblačenjem – koristili upravo partizani, a Slavko Goldstein po onom poznatom velikosrbskome načelu “ja ću učiniti, a tebe ću optužiti”, partizanski zločin pripisuje hrvatskoj vlasti.

Mali pomak prema priznavanju istine vidljiv je ipak i kod njega kad glede kozaračkoga stanovništva priznaje: *ali nema podataka da su masovno ubijani* (str. 52).

No, kako bilo, Pavelić za njega ne može biti pozitivni političar, jer *Pavelić je prilično dugo imao Hitlerovu podršku za svoju genocidnu politiku protiv Srba* (str. 55).

Osim Vladimira Horvata i Igora Vukića, Goldstein kritizira i istraživački dvojac, Stipu Pilića i Blanku Matković, ali ima i razumijevanja za njih, jer su, kako piše, izazvani agresivnom mitologijom, *s potmulim implikacijama o genocidnosti ne samo počiniteljskih vlasti već i cijelog hrvatskog naroda* (str. 85). Tim riječima na neki način ponovno priznaje da je navodna genocidnost tek plod jasenovačke mitologije.

3. Dakle, kad se sve skupa zbroji, Slavko Goldstein pripisuje Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ne samo genocidno obilježje (karakter), već i izvršavanje genocida nad Židovima, Srbima i Romima. Očito je da Slavko Goldstein, ili ne zna što je to genocid, ili se olako zbog tko zna kojih razloga razbacuje tom teškom riječi.

Dakle, što je to genocid?

Jedan od odgovora na to pitanje daje današnja “moralna okomica”, Ephraim Zuroff, kad govori o Srebrenici. Ona kaže: *Svi znaju da se u Srebrenici dogodila tragedija. To je činjenica. I Srbi su odgovorni za tu tragediju. Ali to ne znači da se dogodio genocid.*” Na te njegove riječi novinar Marcel Holjevac piše o njegovu nakaradnom shvaćanju genocida: *“Izgleda i da o genocidu Zuroff ima specifično mišljenje, po kom život Židova vrijedi više nego život gojima, bar se tako može zaključiti iz njegovog stava o tome što se dogodilo u Srebrenici. Naime i međunarodni sud pravde je, temeljem tužbe BiH protiv Srbije, potvrdio da je u Srebrenici počinjen genocid, samo je u salomonskoj presudi izbjegao reći tko ga je počinio. A sam Zuroff sasvim izričito kaže: Srpske snage su pustile žene i djecu da odu iz Srebrenice, nisu ih ubile. To očito nije genocid. Genocid je pokušaj da se potpuno zbrišu ljudi, a ako želite potpuno zbrisati jedan narod, ne puštate žene i djecu da odu već ih ubijete. To je genocid.* (www.dnevno.hr/vijesti/regija/zuroff-u-srebrenici-se-nije-dogodio-genocid-od-muslimana-nitko-ne-ocekuje-da-se-ponasaju-normalno-815852). Tako izjavljuje Zuroff, braneci time očito ponašanje svoje države prema palestinskome narodu.

Naravno da je Zuroffov stav neispravan, ali ako on ustraje na tome da se prema jednom međunarodnom čimbeniku ponaša na takav – Zuroffovljev način – zašto se na isti način ne bi ponašalo prema drugome čimbeniku. Dakle, isti kriteriji trebaju jednako vrijediti za sve. Ako Srbi nisu počinili genocid u Srebrenici, prema je Međunarodni sud pravde sasvim izričito ustvrdio da je genocid počinjen, zašto genocidom opterećivati Hrvate kad o takvom genocidu nema ni jedne riječi od strane bilo kojeg međunarodnog tijela.

No, pustimo na stranu Ephraima Zuroffa i njegovo čudno poimanje genocida.

Pogledajmo što međunarodne isprave i međunarodna tijela govore o tome što je genocid, kako to prenosi naša hrvatska wikipedija.

Pojam genocid određen je u *Konvenciji o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida* koju je Opća skupština UN prihvatila 9. prosinca 1948. godine. Za zločine genocida mjerodavan je Međunarodni kazneni sud, koji u svome Statutu određuje: *Za svrhe ovoga Statuta, izraz ‘genocid’ znači bilo koje od niže opisanih djela, počinjeno u namjeri da se u cijelosti ili djelomično uništi jedna nacionalna, etnička, rasna ili vjerska skupina kao što*

je: (a) ubijanje pripadnika skupine; (b) nanošenje teške ozljede ili duševne boli pripadnicima skupine; (c) namjerno podvrgavanje skupine životnim uvjetima kojima je cilj njezino podpuno ili djelomično fizičko uništenje; (d) nametanje mjera s namjerom sprečavanja rađanja unutar skupine; (e) prisilno premještanje djece iz jedne skupine u drugu.

Da bi se neka radnja podvela pod pojam genocida, nije dovoljno utvrditi da se radnja (primjerice ubojstvo, pa i masovno) dogodilo. Određenje genocida (kao i svakoga drugog kaznenog djela) podrazumijeva dokazivanje **namjere** (*mens rea*) koja u slučaju genocida ima posebnu kvalifikaciju. Za genocid nije dovoljna namjera potrebna za počinjenje bilo kojeg od akata (namjera za ubijanje, nanošenje ozljeda, itd.) već ti akti moraju biti praćeni posebnom namjerom za uništenjem dijela ili cijele jedne od četiriju zaštićenih skupina: nacionalne, etničke, vjerske ili rasne skupine. S obzirom na to da je zaštićeni objekt genocida skupina, a ne pojedinac, ubojstvo pojedinaca samo po sebi ne podrazumijeva genocid.

4. Kad bismo sadržaj partizansko-komunističko-jugoslavensko-velikosrbskih optužaba protiv Nezavisne Države Hrvatske uzeli za konačnu istinu, onda bi ta država imala elemenata genocidne politike i genocidnih čina. Kad bi bila istina ono što Slavko Goldstein i njemu slični pripisuju Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, bez ijedne sekunde krznanja javno bih rekao i osudio to kao nešto najružnije u našoj hrvatskoj povijesti. No, budući da znam da te goldštajnovske "istine" proizlaze iz potrebe opravdanja dokazane zločinačke, a vjerojatno i genocidne politike njegove partizansko-komunističke grupacije, jasno mi je da njegove "istine" ne vrijede ni koliko stane crnoga pod nokat, kako kaže narodna poslovice. Svjesni su od samoga početka i oni te činjenice, ali su pod državnom zaštitom laž agresivno nametali kao službenu istinu, skrivajući tako svoj zločin, te su se tijekom proteka desetljeća uvjerali da je laž istina. Poznato je da je napad najbolja obrana. Goldstein i njemu slični uvelike koriste tu metodu.

ND Hrvatska nije počinila nikakav genocid

Kako bi promicatelji protuhrvatske politike svoje optužbe pretvorili u istinu, silno se trude izmišljati i množiti upravo ona zlodjela koja su u gornjem opisu genocida naznačena kao genocidne radnje. Kao baštinici marksističke filozofije uvjereni su da će kvantitetom postići kvalitetu, tj. da će mnoštvo laži postati istina. No, treba znati da je riječ ipak samo o optužbama, odnosno o lažima i klevetama, i to lažima i klevetama protivničke, neprijateljske strane, a nikako o bilo kakvoj mjerodavnoj presudi međunarodnoga tijela. I ne samo to, njihove optužbe ne mogu se ni po čemu dokazati. Kad bi bila riječ o stvarnome genocidu, to bi se trebalo dokazati mnoštvom i mnoštvom zemnih ostataka pobijenih ljudi. Međutim, kad je riječ o ustašama, toga nema; no, ima veoma mnogo takvih dokaza kad je riječ o partizanima (Huda jama, Kočevski Rog, Pečovnik, Tezno, Macelj, Jazovka, Dotršćina, Rakov Potok, itd.). Zapravo, vrlo je očito da se vlastita zlodjela već desetljećima nastoje pripisati suprotnoj strani. Promicatelj ili barem podržavatelj takve prljave promičbe svakako je i Slavko Goldstein.

Novija istraživanja Nezavisne Države Hrvatske, a osobito sabirnoga i radnoga logora Jasenovac, koji je protuhrvatski nastrojenim ljudima bio znak navodne hrvatske genocidnosti, pokazuju da službena politika Nezavisne Države Hrvatske nije imala genocidno obilježje, niti je genocid provodila.

Kao u svakome ratu, tako je i tada bilo neodgovornih i zločinačkih pojedinaca, koje je tadašnja ustaška vlast uglavnom uspjela kazniti, čime je učinjeni zločin od strane službene vlasti individualiziran.

Individualizacija zločina i zločinca jest ključ ispravnoga gledanja na ratne događaje iz Drugoga svjetskoga rata, kao uostalom i na događaje iz Domovinskoga rata. No, hrvatska "moralna okomica" Slavko Goldstein nema takav pristup, pa on i svoje stare godine troši na generaliziranje i na klevetanje i ocrnjivanje naroda i države u kojoj živi.

Nije čudno, jer on sebe i danas doživljava, ne hrvatskim, već jugoslavenskim piscem.

No, čudno je da je, primjerice, hrvatska wikipedija prihvatila Goldštajnov stav, pa na svojim stranicama piše: *Izvan sumnje je, međutim, da je i u Jasenovcu i općenito na području pod kontrolom NDH provođen genocid Srba, Židovâ i Româ.* (<https://hr.wikipedia.org/wiki/Genocid>). Takvu tvrdnju moguće je izreći i napisati tek na temelju goldštajnovske protuhrvatske promičbe, pa je Nezavisna Država Hrvatska goldštajnzirana i na hrvatskoj wikipediji. Na žalost!

Trebat će se naraštaji i naraštaji Hrvata još dugo truditi kako bismo se oslobodili toga balasta laži i podvala partizansko-komunističkih zločinaca.

Objavljeno: RAZUM, Stjepan. "Povijesna istina" Slavka Goldsteina ne vrijedi ni koliko crno ispod nokta. Nn: *Dr. Stjepan Razum: Goldštajnziracija Nezavisne Države Hrvatske*. Odj.: *Knjige*. U: **Hrvatski tjednik**. Zadar, 2016., br. 603, od 14.IV.2016., str. 40-43.

NOVA ZNANSTVENA ISTRAŽIVANJA LOGOR JASENOVAC JE KOMUNISTIČKO-VELIKOSRBSKI MIT

U posljednje vrijeme sredstva priopćavanja sve češće pišu o rezultatima novijih istraživanja koja ozbiljno dovode u pitanje ukorijenjeno mišljenje o logoru Jasenovac kao velikom stratištu u Drugom svjetskom ratu koji je osnovala vlast ND Hrvatske. Odavno je poznato da o broju žrtava toga logora postoje razne političke i nazoviznanstvene manipulacije kojima je broj žrtava višestruko uvećan, no nove spoznaje produbljuju te dubioze i upućuju na posve nerealnu opću sliku o tom logoru koja se i danas zlorabi protiv Hrvatske i hrvatskoga naroda. Među istaknutim istraživačima te teme je i dr. sc. Stjepan Razum, doktor povijesnih znanosti na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu, zaposlen u Nadbiskupijskom arhivu u Zagrebu. Dr. Razum rođen je 1960. u Konščici kod Samobora. Osim članstva u brojnim znanstvenim ustanovama i udrugama, predsjednik je Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, osnovanog 2014. te član Komisije za hrvatski martirologij biskupskih konferencija Hrvatske i BiH. Zamolili smo ga da za Hrvatsku vjernost napiše sažet prikaz novijih istraživanja i spoznaja o logoru Jasenovac te njegov tekst objavljujemo u cijelosti.

Zašto se šuti o srbskim logorima u posljednjem ratu, a uporno ističe logor Jasenovac?

O malo kojem predmetu i pitanju iz hrvatske povjesnice ima toliko tiskanih naslova (knjiga i članaka) kao o radnom i sabirnom ratnom logoru u Jasenovcu. Radi se o ratnome logoru iz Drugoga svjetskoga rata. Pola stoljeća nakon toga na prostoru Hrvatske i Bosne i Hercegovine dogodio se obrambeno-oslobodilački Domovinski rat, za vrijeme kojega su srbske okupacijske snage držale logore po zauzetom hrvatskom ozemlju, te su iz Hrvatske odvodile zarobljene Hrvate u svoje koncentracijske logore u Srbiju, a srbske vojne i policijske vlasti u Bosni i Hercegovini zatvarale su pripadnike hrvatskoga i bošnjačkoga naroda u logore koji su postali simboli mučenja i ubijanja. Samo na području občine Prijedor postojala su tri koncentracijska logora za nesrbsko stanovništvo: “Trnopolje”, “Rudnik Omarska” i “Keraterm”, a na području Banje Luke logor “Manjača”. Od svibnja do studenoga 1992. godine kroz logor “Trnopolje” prošlo je oko 30.000 zatvorenika. Izvješće Ujedinjenih naroda iz 1994. godine kaže da ubojstva i mučenja u tom logoru nisu bila rijedka; uznemiravanja i zlostavljanja bila su pravilo, a ne izuzetak; od teških zločina izvršenih nad zatočenicima najčešća su bila silovanja. Oko 90 zatvorenika je ubijeno. Drugi logor na području Prijedora bio je “Rudnik Omarska”, u kojemu je bilo zatvoreno više tisuća bošnjačkoga i hrvatskoga stanovništva. Logoraši su bili izloženi tjelesnom mučenju, psihičkom zlostavljanju, silovanjima i raznim oblicima seksualnog mučenja, te ubojstvima. U koncentracijskom logoru “Keraterm” u Prijedoru bilo je zatvoreno od tisuću do tri tisuće civila bošnjačkoga i hrvatskoga naroda; od oko 300 ukupno ubijenih zatvorenika, samo u noći 23. na 24. svibnja 1992. u tom je logoru ubijeno oko 200 ljudi. Koncentracijski logor “Manjača” u blizini Banje Luke osnovala je tzv. JNA, u kojem je držala najprije hrvatske, a zatim i bošnjačke civile. Procjenjuje se da je kroz njega prošlo između tri i osam tisuća zatvorenika. U blizini logora pronađena je množstvena grobnica s 540 leševa, vjerojatno zatvorenika Manjače. U jugoistočnom dijelu Bosne i Hercegovine postojao je koncentracijski logor “Uzamnica” kod Višegrada, koji je osnovala i vodila također tzv. JNA i u njemu držala zatvorene Bošnjake. Neki od zatvorenika bili su u tom logoru više

od dvije godine. Srbski su vojnici zlostavljali i silovali žene, a svi su zatvorenici živjeli u neljudskim uvjetima.

U Bosni i Hercegovini bilo je i drugih logora, kao što su: Batković, Bileća, Duboki potok, Vojno, Vožuća i Zenica.

Srbske okupacijske snage držale su sabirne logore također na zauzetom hrvatskom ozemlju (Borovo Selo, Bujanj potok, Bučje, Dalj, Darda, Glina, Jagodnjak, Knin, Negoslavci, Okučani, Ovčara, Petrovci, Stara Gradiška, Vukovar), kao i u Srbiji (Aleksinac, Begejci, Beograd, Bujanj potok, Niš, Novi Sad, Sombor, Srijemska Mitrovica, Stajicevo kod Zrenjanina, Šid). O svim tim logorima znademo zapravo vrlo malo i za svaki od njih tek će trebati napisati barem spomen-knjigu.

Začudujuće je da se nakon svih tih nedavnih logora, u kojima su stradali mnogi najbliži danas još živućih Hrvata i Bošnjaka, u hrvatskoj javnosti nameće tema ratnoga logora u Jasenovcu iz Drugoga svjetskoga rata. Da je riječ o povjesničkom istraživanju, tada nitko ne bi imao išta protiv toga. No, ovdje je riječ o političkoj manipulaciji i postizavanju političkih položaja na račun tog logora. Stoga takav govor nije opravdan ni prihvatljiv.

Komunistički i velikosrbski izvori i ciljevi jasenovačkog mita

Laž o Jasenovcu ili jasenovački mit ima svoj početak već u vremenu Drugoga svjetskoga rata. Kao što u svakom ratu, uz bitke na bojišnici postoje i promičbene bitke, tj. pridobivanje domaće i svjetske javnosti za vlastitu stranu, tako je to bilo i u Drugom svjetskom ratu. Poznati ratni zločinac Tito (o kojem postoje opravdane sumnje da nije istovjetan s Josipom Brozom iz Kumrovcu, već je preuzeo njegov identitet) već je 1942. godine pisao u svojim direktivama i izvješćima o velikom broju pobijenih zatvorenika u Jasenovcu. Veliki doprinos stvaranju i razvijanju jasenovačkoga mita dala je Srbska pravoslavna crkva. Već je 1943. godine u Čikagu objavljena isprava srbske biskupije u Sjedinjenim Američkim Državama, u kojoj se navodi 700.000 ubijenih Srba u Jasenovcu. Zločinac Tito je u svom govoru, održanom u svibnju 1945. u Ljubljani, izjavio da je Jugoslavija za vrijeme rata pretrpjela 1,7 milijuna gubitaka života svoga stanovništva. Time je ta brojka postala zadana za sve buduće statističare i komunističke proučavatelje, a “znanstveno” ju je potvrdio u proljeće 1947. tadašnji student matematike Vladeta Vučković. Od tih višestruko povećanih brojki nije se odustalo niti nakon 1964. godine kada je Savezni zavod za statistiku Jugoslavije ustanovio da su sveukupni ratni gubitci na prostoru Jugoslavije bili 597.323 osobe. Umjesto da se prihvati taj podatak, koji ruši sve predhodno napuhane brojke, graditelji jasenovačkoga mita su ga proglasili tajnom.

Svoj sramotni doprinos nekritičkom napuhavanju brojki dali su ratna i poslijeratna Zemaljska komisija Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača te Savez udruženja boraca Narodnooslobodilačkoga rata (SUBNOR). Milijunsku brojku sveukupnih žrtava nastojali su dostići sa što većim brojem žrtava samoga jasenovačkoga logora. U tome su išli tako daleko da je sam Jasenovac kod nekih zagovornika jasenovačkoga mita premašio brojku sveukupnih žrtava na području cijele tadašnje države, što je jasni pokazatelj da su izgubili svaku mjeru i razum.

Jasenovački mit dobio je osobiti zamah 1980-ih godina, i to osobito od 1986. godine, kada je na čelo Srbije došao Slobodan Milošević, a glavni pobornik i promicatelj jasenovačkoga mita postao je dr. Milan Bulajić. On je, kao što je to dokazao Josip Pečarić, stvorenim mitom oko Jasenovca poticao srbsko političko vodstvo na rat protiv Hrvatske. Tako je jasenovački mit postao pogonsko gorivo za rat Srba protiv Hrvata.

Ni nakon obranbeno-oslobodilačkoga Domovinskoga rata velikosrbski političari s obje strane granice, ne prestaju mahati jasenovačkim mitom, a posljednjih godina i mitom o Jadovnu, jer nisu odustali od Velike Srbije, u koju žele uključiti Bosnu i Hercegovinu i veliki dio Hrvatske. Očito je da im ti velikosrbski mitovi služe kao pogonsko gorivo za pokretanje ratova, prošlih i budućih (za koje se nadamo da ih ipak ne će biti), preko kojih žele postići svoje ciljeve. Posljednjih godina postaje sve jasnije da se sadašnjost i budućnost Republike Hrvatske brani istinom o Jasenovcu i obćenito istinom o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Istraživanja pokazuju drukčiju istinu o Jasenovcu

Istinoljubivi povjesničari koji si imalo daju truda pročitati barem nešto od bogate literature o Jasenovcu, a pogotovo ako su zavirili u arhivske izvore, mogu vrlo lako doći do zaključka da ono što velikosrbski mitomani govore i pišu o Jasenovcu nikako ne može biti istina. Veliki doprinos probijanju svjetla o Jasenovcu kroz gustu maglu jugoslavenske ideologije i velikosrbske mitomanije dali su dr. sc. Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, arhivska istražiteljica Ljubica Štefan, mr. sc. Mladen Ivezić, dr. sc. Vladimir Horvat, prof. Vladimir Mrkoci, te novinari Tomislav Vuković i Igor Vukić.

Dr. Jurčević objavio je 1998. knjigu “Nastanak jasenovačkog mita. Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske”, čije je drugo izdanje izišlo 2005. godine. Predmet te knjige nije istraživanje sabirnog polja u Jasenovcu, kao takvog, i njegovih žrtava, već kritičko predstavljanje istraživanja i pisanja o njemu. U knjizi je na znanstveni način dokazao kako je i zašto nastajao jasenovački mit, te samim time obeskrijepio sve ono što se pomoću toga mita gradilo.

Akademik Pečarić je u svoje dvije knjige, napisane kao odgovor na neznanstvene i mitomanske knjige velikosrbskoga “znanstvenika” dr. Milana Bulajića, dao pravi zamah logičkom pristupu razrješenja pitanja sabirnog polja u Jasenovcu. On je također 1998. godine objavio knjigu “Srbski mit o Jasenovcu. Skrivanje istine o beogradskim konclorima”. Njezino drugo izdanje objavio je 2000. godine, a iste godine objavio je i drugu knjigu o istom predmetu: “Srpski mit o Jasenovcu. II. O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora”. Godinu dana kasnije, 2001., objavio je engleski prijevod tih dviju knjiga iz 2000. godine, objedinjen u jednoj knjizi. Akademik Pečarić je u tim knjigama pokazao i dokazao laž koju su komunisti, jugoslaveni i velikosrbi širili o ratnom radnom i sabirnom polju u Jasenovcu, na kojoj su laži izgradili velikosrbski mit, sa svrhom da bi Hrvatsku i Hrvate držali u trajnoj pokornosti i podložnosti. Kad to više nisu mogli, onda im je ta laž poslužila za pokretanje rata protiv Hrvatske i Hrvata.

Ljubica Štefan je tijekom 1997.-1999. objavila cijeli niz članaka u “Hrvatskom slovu”, “Vjesniku”, “Novom listu” i “Hrvatskom obzoru”, koje je 1999. godine objedinila u knjizi: “Istinom i činjenicama za Hrvatsku”. Na temelju arhivskih izvora pronađenih u beogradskim arhivima, rasvijetlila je pravu ulogu vodstva Srbske pravoslavne crkve za vrijeme Drugoga svjetskoga rata i u stvaranju jasenovačkoga mita. To je vodstvo do dana današnjega ostalo najveći promicatelj velikosrbske ideologije i imperijalističke politike prema Hrvatskoj.

Hrabri istražitelj Mladen Ivezić svojom je knjigom “Sabirni i radni logor Jasenovac. Svezak 1.: Jasenovac – brojke” dokazao mnogobrojne podvale hrvatskom narodu od strane jugoslavensko-velikosrbskih promicatelja. Na mnogim pojedinačnim primjerima pokazao je kako su komunistički vlastodršci i ideolozi među žrtve jasenovačkoga logora ubrojili one koji su žrtve njihovoga partizansko-komunističkoga terora. Uz druge Ivezićeve knjige,

koje se bave poviješću XX. stoljeća, potrebno je u ovom surječju istaknuti njegovu knjigu "Titov Jasenovac" iz 2014. godine, u kojoj obrađuje poslijeratni jasenovački logor.

Dr. Vladimir Horvat objavio je nekoliko članaka i sudjelovao u nekoliko razgovora, u kojima je istaknuo postojanje poslijeratnog, tj. komunističkoga i informbiroovskoga logora u Jasenovcu, čije su se žrtve nakon proteka desetljeća počele pripisivale ratnome razdoblju.

Osobito značajna knjiga u borbi za istinu o Jasenovcu je "Ogoljela laž logora Jasenovac", koju je Vladimir Mrkoci 2008. godine objavio zajedno s dr. Vladimirom Horvatom. Predstavljajući unutarnji ustroj logora Jasenovac i način njegova poslovanja Mrkoci je iznio sljedeće glavne zaključke: 1.) za masovna ubijanja u logoru Jasenovac nema nikakvih dokaza; 2.) komunistička vlast pokušala je dokazati svoje teorije i svoj napuhani mit iskapanjima u tri navrata, ali to nije uspjela, jer je trajno nailazila na žrtve vlastitoga zločina; 3.) od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaškoga režima; 4.) točan broj žrtava logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene; 5.) logor Jasenovac bio je radni logor, a ne logor uništenja; 6.) logor Jasenovac postojao je i nakon 1945. godine pod upravom komunističkih vlastodržaca i u to je vrijeme nastao najveći broj jasenovačkih žrtava.

Raskrinkavanju mita o Jasenovcu, a istodobno otkrivanju istine o njemu, nemjerljivi je doprinos dao novinar "Glasa Koncila", Tomislav Vuković, koji je u tim novinama kao i u "Hrvatskom tjedniku" tijekom posljednjih godina objavio veliki broj nizanki i pojedinih članaka o Jasenovcu. Od 2008. godine do danas objavio je sljedeće članke i nizanke: "Antifašistički borci krivi su za '700.000 žrtava u Jasenovcu'" (GK, br. 19/2008.), "Dokumenti Međunarodnoga crvenog križa o NDH", u pet dijelova (GK, br. 41-45/2008.), "Jasenovački logor između manipulacija i krivotvorina", u dva dijela (GK, br. 48-49/2008.), "Fotokrivotvorine o jasenovačkome logoru", u sedam dijelova (GK, br. 6-12/2009.), "Dokle će hrvatski politički vrh odavati počast četnicima u Jasenovcu?" ("Hrvatski list", br. 416/2012.), "Nezavisna Država Hrvatska između zakona i zločina", u tri dijela (GK, br. 29-31/2014.), razgovor s mr. Mladenom Ivezićem: "Ideološka i dnevopolitička uloga jasenovačkoga mita" (GK, br. 30/2014.), članak "Pozivam i ostale učenike iz jasenovačkoga logora da se jave" (GK, br. 31/2014.), "Jasenovački logor u sjeni velikosrpsko-židovskih manipulacija", u dva dijela ("Hrvatski tjednik", br. 522-523/2014.), "Kako je nastao mit o 20.101 ubijenom djetetu u jasenovačkom logoru", u 20 dijelova (GK, br. 1-20/2015.), "Polustoljetni ples dinosaura u Jasenovcu", u dva dijela ("Hrvatski tjednik", br. 553-554/2015.), te "Istina o Jasenovcu izranja iz 'zabranjene zone'" ("Hrvatski tjednik", br. 558/2015.). Prvi dio ovih članaka objedinio je i objavio 2012. godine unutar knjige "Drugačija povijest (o Srbu, Jasenovcu, Glini...)", s kojom je započelo intenzivnije razdoblje traženja istine o Jasenovcu.

Temeljnim istraživanjem arhivskih izvora, dostupnih u Zagrebu, najviše se bavio novinar Igor Vukić, koji je rezultate svojih istraživanja predstavio javnosti u nizanki "Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru", koju je u 22 nastavka objavio 2013. godine u "Glasu Koncila" (br. 11, od 17.III.2013., do br. 50, od 15.XII.2013.). Iz tog je rada vidljivo da ratni logor u Jasenovcu nije bio logor istrebljenja, već radni i sabirni logor, te da u njega nisu dovođeni ljudi zato što su bili drugčiji (po vjeri, naciji, rasi ili slično), već samo oni koji su ugrožavali stanovništvo i poredak ND Hrvatske, a privremeno i oni koje je zbog ratnih podhvata trebalo zbrinuti. Iz toga rada proizlazi također i to da sve dosadašnje brojke o žrtvama ratnoga logora, pa i ona od 83 tisuće, nemaju stvarnoga povijesnoga utemeljenja.

Vrlo uspješna dvojica u istraživanju poslijeratnoga, dakle titovskoga logora u Jasenovcu, su Stipo Pilić i mr. sc. Blanka Matković, koji su 2014. godine u "Radovima

Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru”, objavili izvorni znanstveni rad “Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima”. Uz sva protivljenja komunističkih ideologa i promicatelja jugoslavensko-komunističke istine, njih su dvoje nepobitno dokazali postojanje poslijeratnoga logora u Jasenovcu.

Podpisnik ovoga članka bavi se intenzivno proučavanjem jasenovačkoga ratnoga logora od 2012. godine, te je svojim spoznajama i napisanim člancima u “Hrvatskom tjedniku”, “Glasu Koncila”, “Tkalčiću” i “Maruliću”, kao i na mnogim mrežnim portalima, dodatno osvijestio hrvatsku javnost o potrebi znanstvenoga i logičnoga pristupa proučavanju jasenovačkoga ratnoga, kao i onoga poslijeratnoga logora. U rušenju jasenovačkoga mita važno je njegovo otkriće na koji su način radnici današnje Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac umnažali navodne jasenovačke žrtve, kako bi dobili brojku od 83 tisuće žrtava.

Osnivanje Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac

Uz mnoge druge pojedinačne prinose pojedinih čitatelja u dnevnim i tjednim novinama, navedeni istraživači i njihovi radovi dovoljni su za prokazivanje neutemeljenosti jugoslavensko-komunističke ili velikosrbske “istine”, tj. laži ili mita o Jasenovcu. S obzirom na to da je navedeni mit desetljećima pustio duboko korijenje u svijesti hrvatskih ljudi, potrebno je poduzimati daljnje istraživačke napore kako bi se pojedinim činjenicama i dokazima ta svijest pomalo čistila i događaje iz Drugoga svjetskoga rata spoznala u pravome svjetlu. To je jedna od zadaća godine 2014. osnovanoga “Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac”.

Samo Društvo postalo je znak osporavanja od strane jugoslavensko-komunističkih “guru” koji su si prisvojili ulogu vrhovnih sudaca u svim područjima javnoga života, pa su počeli pokazivati nezadovoljstvo zbog samoga postojanja Društva, a osobito zbog njegovih prvih znanstvenih rezultata.

Društvo je ove godine objavilo svoju prvu knjigu, “Jasenovački logori – istraživanja”, u kojoj su sabrani radovi Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Knjiga je uznemirila navedene “guru”, koji su bez imalo srama, i bez čitanja te knjige, pokazali svoje totalitarističko shvaćanje istine i povjesničkoga istraživanja. Prema njihovom shvaćanju postoji samo ona istina koju je nametnula nekadašnja Titova Partija i prema tome noviji naraštaji povjesničara nemaju više što proučavati, jer je o svemu sve rečeno i zaključeno. Naravno da takav stav predstavlja nakaradnost i daleko je od bilo kakvoga znanstvenoga pristupa, a o demokratičnosti da i ne govorimo.

Pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti

Povodom nerazumnog napada navedenih samoproglšenih “učitelja” na članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, prof. dr. sc. Matko Marušić i akademik Josip Pečarić sastavili su pismo predsjedniku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zvonku Kusiću, u kojem traže da Akademija donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i “da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega”. Taj je zahtjev supotpisalo oko 200 akademika, biskupa, profesora i znanstvenika.

Zahtjev je vrlo važan prije svega zbog toga što se preko njega, a osobito preko zahtijevane deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja oslobađa hrvatsku sveobću, a osobito znanstvenu javnost od nametnutih autoriteta koji sebe smatraju vlasnicima istine, a sve ostale, koji tu istinu propituju, guraju na stranu. Uvažavajući ovaj zahtjev Akademija

će osloboditi znanstvene mogućnosti hrvatskih znanstvenika i pospješit će očišćenje hrvatskoga javnoga prostora, zagađenog jugoslašenštinom i totalitarističkim komunizmom. Neki novinari tim povodom pišu da se ovim zahtjevom traži lustracija hrvatske sveučilišne zajednice.

Bez obzira na prijam ovoga zahtjeva kod Akademije, već je sam zahtjev polučio veliki uspjeh zbog toga što je hrvatska javnost postala svjesna da su joj samoproglašeni jugokomunistički autoriteti nepotrebni i da je došlo vrijeme da se ti autoriteti konačno uključe u hrvatsku stvarnost ili da nestanu s javne pozornice.

Treba se uporno boriti za objektivnu povijesnu istinu

Borba za hrvatsku istinu, kako onu iz Drugoga svjetskoga rata, tako i ovu iz vremena samostalne i neovisne Republike Hrvatske, trajni je zadatak svih hrvatskih mislećih ljudi. Hrvatska će istina biti toliko dugo ugrožena dokle god u Hrvatskoj bude pojedinaca i skupina koji će javno zagovarati jugoslavensku, totalitarističko-komunističku ili velikosrpsku ideologiju. Hrvatski će se narod kolebati između vlastite države i neke nametnute nadnacionalne države dokle god bude dvojio u izboru između Tita i Ante Pavelića. Kad će hrvatski narod u većinskoj mjeri prihvatiti Nezavisnu Državnu Hrvatsku kao svoju vlastitu povijest, a političari iz Ustava Republike Hrvatske izbaciti "ZAVNOH", tada će biti postavljeni temelji za sigurniju budućnost hrvatskoga naroda i njegove države Republike Hrvatske. Današnji omjer snaga u hrvatskom društvu (barem onaj koji se očituje u javnim priobćajnicama) je takav da moramo zaključiti da smo još daleko od tog cilja i da nam je još mnogo raditi na osvjetljavanju naše hrvatske povijesti.

Hrvatski narod nema se čega stidjeti u odnosu na svoju prošlost u XX. stoljeću. Spoznaje koje danas imamo na temelju ozbiljnih znanstvenih radova upućuju na zaključak da možemo biti ponosni na način kako smo u nemogućim uvjetima u vrijeme Drugoga svjetskoga rata ostvarili i tijekom četiri godine sačuvali vlastitu državnost, a nakon 45 godina ponovno ju obnovili i na sjajan način obranili.

Stjepan RAZUM

Objavljeno: RAZUM, Stjepan. *Logor Jasenovac je komunističko-velikosrpski mit*. Nn: *Nova znanstvena istraživanja*. U: *Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij*. Gospić, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58.

LOGOR JASENOVCU KAO SREDSTVO TRAJNE KOMUNISTIČKE INDOKTRINACIJE

Povodom javne sjednice Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta, održane 31. listopada 2015. u Zagrebu u prepunoj dvorani "Vatroslav Lisinski", na kojoj je donesena etička osuda Josipa Broza Tita za djela genocida i drugih zločina počinjenih nad hrvatskim narodom, kao i njegovih ideoloških sljedbenika predvođenih Zoranom Milanovićem, želim progovoriti o logoru u Jasenovcu kao sredstvu trajne komunističke indoktrinacije, koje sredstvo i današnji titoisti objeručke prihvataju.

1. Komunistički sustav koji je utemeljen na zločinima partizana, koji su se borili protiv hrvatske države za vrijeme Drugoga svjetskoga rata, 45 godina je nakon rata indoktrinirao sve naraštaje djece, a sredstvima javnoga priobćavanja i sve uzraste ljudi, o tome da je hrvatska vojska, sastavljena od ustaša i domobrana, a oni su ciljano osobiti naglasak stavljali na ustaše, činila strašna zlodjela za vrijeme Drugoga svjetskoga rata, a za uzor tih strašnih zločina neprestano su isticali sabirni i radni logor u Jasenovcu, koji su oni proglasili logorom uništenja svih koji su bili drugačiji, kao i logore za djecu, koja su, prema tog komunističkoj indoktrinaciji, u tim logorima strašno mučena.

Tu indoktrinaciju provodio je komunistički sustav u koji se morao uklopiti svaki učitelj u pučkoj ili osnovnoj školi, svaki srednjoškolski i gimnazijski nastavnik i svaki sveučilišni profesor. Na čelu tog komunističkog sustava bio je Josip Broz Tito, za kojega ozbiljne naznake govore da je ukrao osobnost Josipa Broza iz Kumrovcu. A taj Josip Broz Tito bio je po zapovjednoj odgovornosti mnoštveni ubojica razoružanih hrvatskih, a onda i slovenskih, crnogorskih i srbskih vojnika, te civila obaju spola i djece. Kao što dokazuje najnovija knjiga mr. Mladena Ivezića, "Ratni zločinac Tito", Josip Broz Tito nije bio mnoštveni zločinac samo u mirnodobsko vrijeme, nakon rata, on je zločine zapovijedao i dopuštao i za vrijeme rata. Svoju knjigu, mr. Ivezić zaključuje tvrdnjom o Titovoj imanentnoj jugoslavenskoj i antifašističkoj zločinačosti.

Najnovija istraživanja dr. Josipa Jurčevića potvrđuju oko 1700 mnoštvenih grobnica na području Hrvatske i Slovenije, koje su iza sebe ostavili zločinački partizani, knojevci i oznaši. Objavljene su već mnoge knjige o partizanskim logorima, ne samo razoružanih vojnika, već i civila – muškaraca i žena, kao i djece. O jednom jugoslavenskom komunističkom logoru za djecu, onom u Petričku u Sloveniji, knjigu je napisao Ivan Ott, koji je i sam prošao strahote tog logora. Tu su djecu u dobi od pelena pa do 13 godina, nasilu oteli majkama, koje su kasnije pobili, a djecu su mučili te batinama i terorom preodgajali.

Na takvom zločinačkom temelju izgradili su svoj svjetonazor i današnji slijednici nekadašnje zločinačke komunističke partije, koji se u javnosti očituju po tome što im je Josip Broz Tito još uvijek vrhunski uzor, što zastupaju političko jugoslavenstvo, što se nekom čudnom nakaradnošću odnose prema svemu što je hrvatsko, a u duhovnom pogledu su očitovani bezvjerci ili vjerski neznalice, odnosno agnostici.

2. Po naravi stvari, zločinac ne može imati ispravan odnos prema stvarnosti, jer joj pristupa, stvara ju i tumači ju na svoj zločinački način. U njemu, koji je unatoč svemu i tada dijete Božje, ipak ostaje klica božanskoga života, što se očituje u tome da se nastoji osloboditi svoga zločina. No, to čini na pogrješan način; umjesto da se pokaje i čini pokoru, tvrdokorni zločinac učinjeni zločin izgoni iz svoje savjesti, a pred javnošću optužuje druge za isti zločin, zavaravajući se tako da nije sam u činjenju zločina.

U takvim partizanskim i komunističkim zločinačkim umovima i savjestima stvoreni su mitovi o krvoločnoj ustaškoj vojsci, o strašnom istrebljivačkom logoru u Jasenovcu, o strašnim logorima za djecu, i slično. Svakom iole razumnom čovjeku jasno je da se radi o projekciji vlastitih zločina, koji vape do Neba za nadoknadom, za zadovoljstvom, za pokajanjem i pokorom. Budući da su zločinci otupili u svojoj savjesti, problem učinjenih zločina rješavaju tako da ih pripisuju drugima, svojim neprijateljima, pa neka oni čine zadovoljštinu, neka oni pate i tako nadoknade učinjene nepravde i zločine.

Tako partizanski i komunistički zločinci čine dvostruki zločin: prvo, što su sudjelovali u stvarnom zločinu, i drugo, što potomcima žrtava nameću krivnju da oni moraju izpaštati pred Bogom i svjetskom javnošću za zločin koji su oni – partizani i komunisti, učinili.

Takvo stanje stvari i duhovne klime mogli su komunisti nametati hrvatskom narodu dokle god su raspolagali represivnim aparatom i provodili svoju komunističku strahovladu.

Istovremeno su stvorili sliku o našoj nedavnoj povijest u koju su i sami povjerovali da je istinita, a ta im je slika bila potrebna i danas im je potrebna radi zadržavanja povlaštenoga, paternalističkoga položaja u hrvatskom društvu.

3. Dolaskom višestranačja početkom 1990-ih godina i osamostaljenjem Republike Hrvatske, stvorene su osnovne pretpostavke za objektivno i znanstveno sagledavanje i proučavanje kako Drugoga svjetskoga rata, tako i poraća i susljedne komunističke strahovlade do 1990. godine. Kod toga se osobiti naglasak stavlja na razdoblje rata i neposrednoga poraća. Uzrasli su novi naraštaji koji su shvatili da ne može biti istina ono što su 45 godina nametali za istinu ljudi koji su imali okrvavljene ruke množstvenim ubojstvima. Pa i u običnom sudskom postupku istina nije ona koju iznosi obtužba, već ona koju donese nepristrani sud. Isto vrijedi za povjesničku prosudbu prošlih događaja. Do istine će doći nepristrani istraživači, a ne sudjelovatelji u tim događajima, koji unatoč lijepih odijela i nošenja kravata i dalje imaju zakrvavljene ruke.

Skupina zaljubljenika u hrvatsku povjesnicu (povjesničari, novinari i ljudi drugih zanimanja) proučavaju već desetljećima to opterećeno i oklevetano razdoblje naše hrvatske povijesti, te su objavili već mnoge knjige i članke. No, istina se teško probija na javnost, koja je još uvijek opterećena komunističkom slikom naše prošlosti. Kako bismo istinu koja se nalazi već u knjigama, izvukli iz njih na javnost i kako bismo nastavili i potaknuli daljnja istraživanja, osnovali smo prošle godine (6. lipnja 2014.) Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Svrha toga društva jest “istraživati okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, činjenice o događajima u logorima Jasenovac i Stara Gradiška od 1941. do 1945. i poslijeratnim logorima za hrvatske domoljube, druge zatočenike komunističkog režima i informbiroovce u Jasenovcu i Staroj Gradiški, te nastanak i razvoj jasenovačkoga mita” (članak 7. Pravila).

Naime, Jasenovac je paradigma nakaradnoga odnosa prema našoj slavnoj hrvatskoj prošlosti, pa smo ga stavili u naslov naše udruge. Ispravnim pristupom toj stvarnosti – logoru Jasenovcu, koji ima svoje desetljećno trajanje, za vrijeme rata i poslije rata, nastojimo ispravno vrjednovati sveukupni doprinos tadašnjega naraštaja uspostavi Nezavisne Države Hrvatske, koja je zametak, klica i današnje Republike Hrvatske. Bez tadašnjih hrabrih hrvatskih vitezova, pitanje je bi li bilo hrvatskih branitelja 1991. godine, i bi li bilo današnje slobodne i neovisne Republike Hrvatske.

4. Dosadašnjim proučavanjem, i sažimanjem svih postignutih rezultata možemo sa sigurnošću ustvrditi sljedeće:

- Sabirno polje u Jasenovcu bio je radni, a ne logor uništenja.
- Logor u Jasenovcu bio je ujedno prijelazni logor, za logore i tvornice u Njemačkoj, te za ratne stradalnike koje je trebalo smjestiti u sigurna područja zemlje.

- Za množvena ubijanja u logoru Jasenovac tijekom rata nema nikakvih dokaza.
 - Dokazi koji su 20 ili više godina nakon završetka rata ipak nađeni, upućuju na to da se radi o žrtvama partizansko-komunističkoga terora izvršenoga u poraću.
 - Od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaške vlasti i same hrvatske države.
 - Točan broj žrtava ratnoga logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene.
 - Prema službenom istraživanju tadašnjeg Saveznog zavoda za statistiku u Beogradu iz 1966. godine, u logorima Jasenovac i Stara Gradiška u četiri ratne godine umrle su 403 osobe.
 - Netočna je izpraznica da su u Jasenovcu završili i stradali svi oni koji su bili i samo zato što su bili drugčiji po vjeri, naciji, rasi ili slično.
 - U Jasenovcu nitko nije zatvoren ili stradao samo zato jer je bio Srbin ili pravoslavac.
 - U Jasenovcu su bili zatvoreni (internirani) ljudi koji su bili prijetnja obstanku mlade hrvatske države i državne vlasti.
 - Sadašnji popis tzv. jasenovačkih žrtava Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac, lažan je što je dokazano na mnogim pojedinačnim primjerima.
- Isto tako došli smo do sljedećih sigurnih zaključaka:
- Partizanski pokret nikada nije bio hrvatski pokret, što ne znači da u njemu nije bilo Hrvata i da su neki vjerovali da su na pravoj strani.
 - Josip Broz Tito je kvisling koji je radio za stranu državu – za svoju Jugoslaviju i Staljinov SSSR.
 - Logor Jasenovac ima duže trajanje nakon rata, nego li za vrijeme rata.
 - U poratnom logoru Jasenovac životom su stradali hrvatski domoljubi, politički nepodobnici infomiroovci.

5. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac imalo je prilikom upisivanja u državni popis udruga poteškoća, koje smo pravilnim pristupom i ustrajući na poštivanju zakona naše Države, uspješno svladali. Premda su izazovi veliki, i protuhrvatska literatura mnogobrojna, kao što su i mnogobrojne lažne žrtve Jasenovca, postupnim i ustrajnim radom uspijevamo hrvatskoj javnosti donositi zataškane, skrivane i izvitoperene pojedinosti iz naše povjesnice, kako bi sam hrvatski narod i svi njegovi prijatelji stvorili o njemu istinitu sliku, na temelju koje će moći slobodno reći: ponosno je bilo i ponosno je biti Hrvat.

ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“

(<https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>
<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/>
<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>)
zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,

**da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,
te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada**

u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Mato Artuković
Petar Vulić, književnik
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Gojmir Milat
Josip Maršić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)
Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zastupnik i veleposlanik u miru
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić.
mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
doc. art. Marko Magdalenić
don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik

August Janeković
Doc. dr. sc. Marko Jukić
Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru
Tonko Martinis
Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Lili Bencik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Čavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Čibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Anđelko Kačunko

Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Društva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije
“Tkalčić”
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenska Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabić
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilić
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić
Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivši zastupnik u Hrvatskom
državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlović
Zrinka Orlović
Mate Orlović
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo

Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivanka Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu
Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić

Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Đuro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec.obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petravic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostić
Renata Nevistic, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko

Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepoš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
<https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptiček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo

Prof. dr. sc. Stanko Uršić
S. Zvonimira Nimac
Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupstine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Bagić
Đuro Jelović
Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Čubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obranbenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Anđela Hodžić, prof.
Stjepan Asić, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Janči, ilustrator, karikaturist
Mr. sc. Marica Đureković
Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney
Australia

Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia
Ivan Uremovic, Sydney, Australia
Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

Javor Novak: Hajka je započeta

PORTAL hkv-a.; 01. lipnja 2018.

HAJKA PO METODAMA KOMUNISTIČKE BORBE

Stariji će se čitatelji lako sjetiti imena i naročito metodologije rada tjednika „Borbe“ osnovanog (još malo pa) prije stotinu godina, davne 1922. u Zagrebu i to kao organa i stranačkog glasila Komunističke partije Jugoslavije. Prisjetimo se kako je taj tjednik zakonom zabranjen već 1929. uvođenjem šestosiječanjske diktature srpskog kralja Aleksandra I. Karađorđevića (tzv. šestojanuarska diktatura) da bi na početku Drugog svjetskog rata, u jesen 1941. bio ponovno pokrenut. Novu borbenost s oporim zamahom kao srpom nastavlja od 1944. na ćirilici i latinici i ubrzo postaje (beogradsko) glasilo ondašnje Demokratske Federativne Jugoslavije (DFJ). Od 1948. izdaje se i u Zagrebu, a od ljeta 1954. postaje glasilo Socijalističkog saveza radnog naroda Jugoslavije. Do tada su već na stranicama Borbe proskribirani, stigmatizirani i pripremno pokazno pogubljeni (u cijelom nizu harangi) brojni hrvatski novinari (i ne samo oni) o kojima se detaljno govori u knjizi „Uništeni naraštaj – tragična sudbina novinara NDH“ tiskane godine 2000. u Zagrebu.

Autor je, ovih mjeseci vrlo često spominjani, prerano preminuli publicist i dugogodišnji novinar Večernjeg lista prof. dr. Josip Grbelja, koji je prvi progovorio o strijeljanim novinarima, onima kojima je doživotno zabranjen rad, o protjeranim ili izbjeglih novinarima pred komunističkim pogromom, o novinarima koji da bi preživjeli silom su mijenjali profesiju. Tako je od 330 novinara samo njih podobnih 27 (niti 9 %) dobilo dopuštenje rada, ali među njima je bilo i fotoreportera koji uopće nisu pisali... U pobjedničkoj, slavnoj i demokratski federativnoj Hrvatskoj tako je godine 1945. strijeljano više novinara nego u svim zemljama koje su izgubile Drugi svjetski rat – zajedno! Zato danas imamo to što imamo: većinske drugove koji nastavljaju komesarski ljevičariti i koji se još nadaju da će trajno samo oni moći pisati, a bez konkurencije. Baš kao što je bez nje bila i borbina bitka u pedesetim i šezdesetim godinama.

Borbine metode

Izostanak te, naravno štetne, konkurencije „Borbi“, pokazalo se osnovnim preduvjetom života svih njezinih drugarskih borbi, kao i Titovih. Naime, brojni dnevni listovi tada se tek započinju (mimo snažnog partijskog pokroviteljstva) tržišno potvrđivati. No, unatoč takvom pokroviteljstvu, i danas bismo rekli moćnom sponzorstvu, ta borbina borba pred konkurencijom posustaje već 1964... Krajem tog desetljeća tjednik već živi od pretplate državnih tijela... Koncem 70-ih godina ta se divna borba rahitično naslanja na otužno besplatno dijeljenje po kasarnama JNA... Da bi joj glave došle devedesete godine. I tada je još, ta svjetla borba (za)ostala usred mraka i u kavernama revolucije, hitala nastavljati optimistički dalje, krupnim koracima, sve do pobjede..., ali bez čitatelja. Tu sudbinu, hvala međumrežju, već su zaradile i odnarođene dnevne novine u Hrvatskoj koje uporno nastavljaju žutjeti i neiskreno uglavnom proljevičariti.

Metode su im borbine, pa ni njima ništa više ne može pomoći.

Odmah nakon popodnevnog gostovanja na HRT 1 u emisiji „Dobar dan Hrvatska“ revolucionarna je iskra opet upaljena. Na istoj razini i platformi. Treba između ostaloga prekriti krvoločje koje gledamo i slušamo gotovo svake od posljednjih godina u i oko Bleiburga, Maclja, Jazovke... Treba skriti krvoločje biciklista navodno zvanog Neša, monopedaliste Nenada Stazića koji objavljuje pa još i brani tvrdnju: „Izgleda da u svibnju 1945. posao nije obavljen temeljito. Kakva šlampavost pobjednika!“ U duhu zloglasnoga Rankovića koji je iz tog nedoba napadao zagrebačke komuniste jer da nisu dovoljno masovno provodili likvidacije, Stazić se svrstao uz one koji bi ponovno otvorili Goli otok, one koji nas vide kao „mi ili oni“ ili one sveučilišne profesore koji bi se defecirali na Bleiburgu te otvarali nove fronte. Uz one nakošene koji traže da im se dokaže da je Hrvatska 90-ih bila žrtva agresije te okupirana. Svakako, druga Stazića treba hitno obraniti. Jer sâm se, iskreno i rado, što dalje to dublje, sramno usosio. Stazića „odbraniti“!

Zadatak poslijeratnog proboja

Tako je odmah 31. svibnja, nekakav zapjenjeni G. D., anonimni pamfletist notornog index.hr, portala, koji se skriva iza nepotpisanog članka, napao istraživačkog novinara, dipl. politologa, publicista i tajnika „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ Igora Vukića. Istureni novo-komesar, iskorišten mladac, ovdje na zadatku poslijeratnog proboja, prvo se istakao otvorenim vrijeđanjem HRT-a i voditeljskog para, a zatim se najprimitivnijim i najtežim mogućim uvrjedama okomio prvenstveno na samoga gosta, koji je govorio o dokumentima pronađenim u pismohranama, a o Jasenovcu. Pozdrav povodom odobrenog govora mržnje na kvadrat Hrvatskom novinarskom društvu i njihovu sudu časti te posebno Vijecu za elektroničke medije.

Ubrzo se istim tim starim borbinim metodama javio i portal net.hr, a njega je pak u najvjernijoj metodi odanosti jednoumlju prenio i vecernji.hr. Pogađate, sva tri internetska portala (još uvijek) donose nepotpisane članke iza kojih, da stvar bude bjednija, znači stoji redakcija. Jasno i izvanredno, odmah je reagirao i sam HRT. Isprikama i prigodnim posipanjem pepelom te osudama novinara... baš kao nekada. Famosni i drugarski HRT. Koji tako rado šuti kad se vrijeđaju žrtve. Tako je nedavno pred samu sedamdeset i treću komemoraciju na Bleiburgu istu vezao uz smeće na Karepovcu. Vijest uz vijest. Slučajno. Ali bez isprike. Vidi vruga, nisu se „ogradili od sadržaja“.

Strjeljački vod

Kao ova najnovija, upravo su tako započinjale hajke iz vremena „Borbe“: one poslije 1945., one za vrijeme i poslije 1971. i u među-nevremenu, svaki put po potrebi od pravovjernosti. Prvo bi se javio anonimni strjeljački vod te su objavljeni udarnički uradci primitivnih

čekičara, njima se sondiralo teren, dizale su se temperature, stvarala bi se afera i atmosfera linča, te ona znana bolesna predigra: rasprava - bez rasprave. Frcale su kao i danas uvrjede i pejorativi kad, jednako kao i u jednoulju, nitko ne pobija pronađene, a citirane dokumente već se kukavički i sa svih strana (čete partizana) napada – I. Vukić.

Naime, već duže u ideoloških novinara, a naročito ideoloških povjesničara (što im je naravno oksimoron) vlada panika od i zbog rada „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Mahnito i panično traže se dokumenti kako se jugoslavenska partijska historiografija ne bi urušila već nastavila živjeti nam vječno. Zato komunističke pure i monopolizatori povijesti izbjegavaju svako medijsko suočavanje s istraživačima „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Po onoj, kad već ne mogu pronaći pobijajuće dokumente - to gore po postojanje svih onih važećih dokumenata.

Naravno sada (im) nedostaje ono partijsko glasilo pa se javljaju partijska glasila. Nedostaje im „Borba“ jasnog partijskog pedigrea i jedinoga nam kursa pa su bijesni što niti hajkom ne će uspjeti zaustaviti istinu. Nekada, kad bi se hajka zakuhala, s konačnim obračunima izlazila su podobna partijska odstrjelna pera, kao na pozornicu. Ispravni, a srditi drugovi komesari, zlokobni politički egzekutori u komunizmu, koji su onda odmah jasno i glasno i partijski smjelo tražili glave i zatvorske kazne. Doslovno, kroz medije. A ostali su mediji odrađivali pravovjernost i spremno citirali „Borbu“. Sve do noćna dolaska milicije. Tako citiraju i danas, a policajci duha tek će stići... Koliki su (i među njima zatim) stradali.

Cinkaroš

Razotkrivajući i zlurado i istovremeno i jedno tako se pohvalio i taj neki G. D. rečenicom s kraja svoga pamfleta kako će i „ovaj slučaj“ naći mjesta u izvješću State Departmenta sljedeće godine. Kako se lijepo potvrdio cinkarošem vlastite domovine, kao nekada „informatorom“ i doušnikom Ozne. Samo tada je sve ostajalo u okviru države u kojoj su ti bijednici živjeli, a ovi današnji je cinkaju stranim obavještajnim zajednicama koje se i tim (neupitnim!) izvješćima služe ne bi li ostvarili neki svoj partikularni interes (stalnog ucjenjivanja). Nažalost, i nakon toliko godina - ali (još jedna) potvrda glasovite izjave o „crnim, zelenim i žutim vragovima“...

Kako se medijska hajka i lavina nastavlja, možemo očekivati još partijskih filistarskih zgražanja, još pravovjernih vrijeđanja i slobodno-žestokih pljuvanja, ali još ne i običnih utemeljenih razgovora unutar struke, a pred javnošću: o činjenicama i dokumentima. *Sine ira et studio*. Ptičje gripozni komunistički purani i pure, svi graditelji bolje prošlosti, trebaju još vremena, prvo da nađu „protu-dokumente“, a kako su u tome verzirani naravno da im ne ide. Oni su navikli stvarati buku a činjenice su manje važne. Svakako i naravno oni ne bi htjeli čitati pronađene dokumente. Jako im smetaju jer oni jasenovačku, baš kao i svaku drugu povijesnu sliku, više ne tretiraju crno-bijelo, nego znanstveno i povijesno. A to drugovi ne smiju ni vidjeti, nekmoli shvatiti, inače ode i katedra i karijera. Odatle fibra, odatle nas je Goldstein umalo unesrećio napuštanjem tv-studija. Konačno, trebamo žrtvovati Vukića, to. A ne osuditi Stazića.

Uostalom drugovi, čemu panika, hrvatska javnost očekuje običnu demokratsku raspravu, ako ste ju u stanju izdržati. O svim dostupnim povijesnim dokumentima i činjenicama. Čemu dakle primitivna larva? Uostalom drugovi, čemu panika, vaši su partijski bilteni, ovi pamfleti, rado čitani u Beogradu i u njihovim kasarnama. Znači ipak. Uostalom drugovi, pa vaši kameradi imaju dokaze kojima mogu zanjekati istinitost predloženih dokumenata, samo vam treba još malo vremena da ih proizvedete. Već čujem: Noova „Borba“! Kupiitee „Borbu“! Do tada, raspalite mimo merituma - svim sredstvima: ma neka hajka traje!

MATKO MARUŠIĆ

**NAPADI NA IGORA VUKIĆA I KAROLINU VIDOVIĆ
KRIŠTO SU KOMUNISTIČKI NAPAD NA SLOBODU
ZNAJSTVENOGA ISTRAŽIVANJA I SLOBODU GOVORA**

G. Igor Vukić je na HTV-u, u emisiji „Dobar dan, Hrvatska“ predstavio svoju knjigu „Radni logor Jasenovac“ (<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>). Na to je brutalno napadnut i on i urednica emisije gđa Karolina Vidović Krišto, a HTV se ogradila od toga priloga i ukinula mogućnost njegova pregleda. Ta priča ima mnogo detalja (<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>), i reakcija (<https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>), ali ovdje ću sve njih preskočiti da bih u prihvatljivu okviru donio dva dokaza što su zapravo napadi na I. Vukića i K. Vidović Krišto.

Dokazujem da su ti napadi **KOMUNISTIČKI NAPAD NA SLOBODU ZNAJSTVENOGA ISTRAŽIVANJA I SLOBODU GOVORA**.

Oni su suprotni a) stavu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) o nedodirljivosti slobode istraživanja i b) usuglašenim stavovima svih članova Vijeća za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima koji su preporučili takva povijesna istraživanja!.

1. HAZU SE ZALAŽE ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA UZ POŠTIVANJE ZNAJSTVENIH, UMJETNIČKIH, STRUČNIH I ETIČKIH NAČELA TE ZA SLOBODU ARGUMENTIRANE ZNAJSTVENE KRITIKE U DUHU TOLERANCIJE I MEĐUSOBNOG UVAŽAVANJA

Splitska „Slobodna Dalmacija“ je 21. lipnja 2015. (str. 24 i 25) donijela reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine na knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, čiji je izdavač „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ (ISBN 978-953-58565-0-4.). U tom su članku Goldstein, Klasić i Jakovina naznačili da bi trebalo zabraniti istraživanja istine o prijepornim pitanjima hrvatske povijesti 20. stoljeća (<http://kamenjar.com/prof-dr-matko-marusic-knjiga-jasenovacki-logori-istrazivanja-rusi-lazni-mit-o-jasenovcu-u-prah-i-pepeo>).

Na to smo akademik Josip Pečarić i ja složili peticiju (s 200 potpisnika podrške) koja je od HAZU tražila da donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja (<http://www.braniteljski-portal.hr/Novosti/DRUSTVO/POSLANO-PISMO-HAZU-trazi-se-da-Hrvatska-akademija-znanosti-i-umjetnosti-donese-deklaraciju-o-slobodi-istrazivanja-peticija>).

Osobno sam od HAZU dobio ovaj odgovor.

From: Marijan Lipovac [mailto:mlipovac@hazu.hr]

Sent: Thursday, October 01, 2015 11:47 AM

To: matko.marusic@mefst.hr

Subject: Odluka Predsjedništva HAZU

Poštovani profesore Marušiću,

U odgovoru na Vaše pismo od 20. srpnja 2015. priopćujemo Vam stajalište koje je povodom toga zauzelo Predsjedništvo Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti na sjednici održanoj 30. rujna 2015.

Stajalište vam šaljem u prilogu.

S poštovanjem

Ured za odnose s javnošću i medije HAZU

U odgovoru u prilogu je pisalo sljedeće:

U svezi sa sadržajem pisma od 20. srpnja 2015. upućenog predsjedniku Akademije, ne vidimo da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja, pa stoga ne vidimo ni potrebu da Akademija u tom smislu donosi deklaraciju o zaštiti slobode znanstvenih istraživanja.

Akademija se u skladu sa svojim poslanjem zalaže za slobodu istraživanja uz poštivanje znanstvenih, umjetničkih, stručnih i etičkih načela te za slobodu argumentirane znanstvene kritike u duhu tolerancije i međusobnog uvažavanja. Isto tako, Akademija se zalaže za dignitet svake znanstvene grane, pa tako i historiografije te smatra da istraživanja o svim pitanjima iz hrvatske povijesti treba prije svega prepustiti povjesničarima i drugim znanstvenicima i stručnjacima iz područja humanističkih i društvenih znanosti, koji djeluju na temelju priznate znanstvene metodologije uz strogo poštivanje etike i uz odsutnost svakog političkog utjecaja. Svjesna svog poslanja i društvene odgovornosti Akademija redovito organizira znanstvene skupove o važnim društvenim pitanjima i njihove rezultate podastire javnosti u knjigama i drugim publikacijama. U tome je Akademija otvorena za suradnju sa svim relevantnim čimbenicima i to ne samo hrvatske akademske zajednice.

Zbog obveze da djeluje kao najviša znanstvena i umjetnička ustanova u Hrvatskoj, Akademija se ne može upletati u polemike koje se vode u medijima jer se iz njih, po naravi stvari, ne može sa sigurnošću utvrditi autentičnost tamo navedenih izjava, ne vidi se jesu li pri tome korištene općepriznate metode za znanstvena istraživanja te jesu li primijenjena načela na kojima se temelji Akademijino djelovanje.

Iako HAZU nije našla potrebu za deklaracijom o slobodi istraživanja, ja sam tim odgovorom ipak bio zadovoljan. Izostanak potrebe za donošenjem posebne deklaracije HAZU je objasnila time da „ne vidi(mo) da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja“, ali je dodala da „U SKLADU SA SVOJIM POSLANJEM ZALAŽE ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA UZ POŠTIVANJE ZNANSTVENIH, UMJETNIČKIH, STRUČNIH I ETIČKIH NAČELA TE ZA SLOBODU ARGUMENTIRANE ZNANSTVENE KRITIKE U DUHU TOLERANCIJE I MEĐUSOBNOG UVAŽAVANJA.“

U situaciji ponovnog napada na jednu knjigu o rezultatima povijesnih istraživanja (I. Vukića) i napada na TV urednicu koja je autora intervjuirala o toj knjizi (K. Vidović Krišto), pismo HAZU meni (gore) jasno GOVORI DA SU TI NAPADI SUPROTNI RAZLOG OSNIVANJA, RADU I STAJALIŠTIMA HAZU, NAJRELEVANTNIJE ZNANSTVENE USTANOVE U REPUBLICI HRVATSKOJ.

(Zanimljivo je ponašanje H. Klasića, koji je bio pozvan u emisiju s g. Vukićem, pročitajte i zaključite. Vrlo ilustrativno!)

2. „DOKUMENT DIJALOGA“ VIJEĆA ZA SUOČAVANJE S POSLJEDICAMA NEDEMOKRATSKIH REŽIMA INZISTIRA NA POVIJESNIM ISTRAŽIVANJIMA I DIJALOGU O PREDMETIMA PRIJEPORA

„Dokument dijaloga“ Vijeća za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima inzistira na povijesnim istraživanjima i dijalogu o predmetima prijepora

(<https://vlada.gov.hr/UserDocsImages/Vijesti/2018/02%20velja%C4%8Da/28%20velja%C4%8De/Dokument%20dijaloga.pdf>)! Njega su potpisali svi članovi Vijeća, dakle i, npr., J. Omejec, A. Vujić, N. Zakošek i I. Goldstein. (Nije bilo suglasja oko „Zaključaka“ koji su predloženi Vijeću.)

Citiram ključne odjeljke (i molom da ih pažljivo pročitate):

Ne ulazeći u pitanja "povijesnoga revizionizma", ipak treba reći da tamo gdje je povijest već "revizionistička", neki novi "revizionizam" može se javljati i kao potreba za "revizionizmom revizionizma". Dobroj praksi suočavanja s prošlošću pogodovala bi historiografska i druga istraživanja, sa znanstvenim preispitivanjem izvora i kritičkim ispitivanjem i neselektivnim izborom i objavljivanjem građe, što uključuje uz dostupnost arhivskog gradiva i nova istraživanja i otkrivanja žrtava nedemokratskih režima te dostojanstveno obilježavanje pijeteta na mjestima njihova stradanja. Svojedobne licitacije s brojem žrtava bilo kojega od nedemokratskih režima i dalje su smetnja sagledavanju povijesne istine, pa prema tomu i suočavanja u smjeru kulture dijaloga i nekrivotvorenoga povijesnog sjećanja. Tu svakako ne spada savjesno kritičko i znanstveno utvrđivanje stvarnoga broja žrtava, posebno tamo gdje je on dokazano višestruko uvećan iz političkih, politikantskih ili nekih drugih razloga.

Politika sjećanja ili politika povijesti (politics of memory, Geschichtspolitik) prihvaćeni su termini kojima se označuju one političke strategije koje pridonose utjecaju na razvijanje kritičkih znanstvenih pristupa prošlosti, političke kulture, poticanje kulturnih agensa, uključujući i medijsku i popularnu kulturu, radi pozitivnoga utjecaja na stvaranje društvenih normi samoga nacionalnog demokratskog identiteta.

PRIJEDLOZI NEKIH MJERA ZA PREVLADAVANJE POSLJEDICA VLADAVINE NEDEMOKRATSKIH REŽIMA

– Poticati aktivnosti znanstvene, kulturne i političke zajednice koje vode suočavanju s prošlošću kulturom dijaloga i politikom sjećanja u kojima se razvijaju rekoncilijantni oblici društvenih i političkih odnosa te unaprjeđuje demokratski i humanistički identitet zemlje.

– Poticati znanstvena, historiografska, politološka, pravna, socijalnopsihološka i druga istraživanja radi ostvarivanja kompleksnog uvida u teme prošlosti kao uvjeta njihova širega i boljega razumijevanja u sadašnjosti.

– Razviti širu istraživačku mrežu povezivanja fakulteta, instituta i drugih znanstvenih i stručnih organizacija i stručnjaka koja bi rezultirala publiciranjem analitičkih, ali i sintetskih makroprojekata vezanih uz istraživanje prošlosti te uz suočavanje i prevladavanje njezinih negativnih posljedica u sadašnjosti.

– Otvoriti i kritički istražiti te objaviti arhivsko gradivo i druge izvore vezane uz djelovanje pojedinih nedemokratskih režima te ostvariti preduvjete za kompleksan znanstveni rad na kritičkoj analizi i studiji moderne hrvatske povijesti, posebno povijesti Kraljevine SHS/Jugoslavije, NDH i povijesti SFRJ.

– *Nastaviti rad i dodatno osposobiti istraživačke timove radi kritičkoga preispitivanja svih politiziranih pristupa u utvrđivanju broja žrtava nedemokratskih režima te radi pronalaženja i obilježavanja mjesta zločina i masovnih grobnica uz osiguranje dostojanstvenog ukopa žrtava.*

– *Osigurati sredstva za obnovu ili osnivanje pojedinih tijela Sabora i Vlade (ureda, povjerenstava) da se preko suradnje s meritornim ustanovama, fakultetima, arhivima, institutima i dr., uz vjerodostojno utvrđivanje, omogućiti i uspješno očuvanje i podizanje spomeničkih kompleksa i drugih načina obilježavanja mjesta stradanja žrtava nedemokratskih režima.*

– *Osigurati sudjelovanje međunarodno priznatih institucija i stručnjaka na širim ili specijaliziranim skupovima vezanim uz teme suočavanja s prošlošću te publicirati takve rasprave i radove (uključujući e-publikacije).*

Svi oni koji nisu čitali „Dokument dijaloga“ trebaju ga pročitati, ili barem sačuvati za vrijeme kad će u njemu potražiti stavove hrvatske Vlade.

Dijelove koje sam ovdje iznad donio treba svatko pročitati dvaput! Tada će se vidjeti da NAPADI NA I. VUKIĆA I K. VIDOVIĆ KRIŠTO NISU SAMO KOMUNISTIČKI NAPADI NA SLOBODU ZNANSTVENOGA ISTRAŽIVANJA I SLOBODU GOVORA, NEGO SU I U IZRAVNOJ SUPROTNOSTI S NAČELIMA RADA HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI I SA STAVOVIMA HRVATSKE VLADE.

Oni su, dakle,

- PROTUDRŽAVNI (je idu suprotno od pozicije hrvatske Vlade, koju su definirali stručnjaci, članovi Vijeća, vrlo raznolikih svjetonazora);
- PROTUZNANSTVENI (jer ciljaju na zabranu istraživanja i slobode govora);
- PROTULJUDSKI (jer se suprotstavljaju dijalogu, istini, toleranciji i pomirenju).

Matko Marušić, profesor emeritus

<https://www.braniteljski-portal.com/matko-marusic-napadi-na-igora-vukica-i-karolinu-vidovic-kristo-su-komunisticki-napad-na-slobodu-znanstvenoga-istrazivanja-i-slobodu-govora>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/06/03/matko-marusic-napadi-na-igora-vukica-i-karolinu-vidovic-kristo-su-komunisticki-napadi-na-slobodu-znanstvenoga-istrazivanja-i-slobodu-govora/>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/11260-matko-marusic-napadi-na-igora-vukica-i-karolinu-vidovic-kristo-su-komunisticki-napad-na-slobodu-znanstvenoga-istrazivanja-i-slobodu-govora>

<https://e-posavina.com/index.php/think-different/skrinjica/item/3992-matko-marusic-napadi-na-igora-vukica-i-karolinu-vidovic-kristo-su-komunisticki-napad-na-slobodu-znanstvenoga-istrazivanja-i-slobodu-govora>

<http://hu-benedikt.hr/?p=109737>

<https://narod.hr/hrvatska/prof-matko-marusic-napadi-vukica-vidovic-kristo-komunisticki-napad-slobodu-znanstvenoga-istrazivanja-slobodu-govora>

<https://kamenjar.com/prof-matko-marusic-napadi-na-vukica-i-vidovic-kristo-su-komunisticki-napad-na-slobodu-znanstvenoga-istrazivanja-i-slobodu-govora/>

IGOR VUKIĆ ČLANOVIMA PROGRAMSKOG VIJEĆA HRT-A: POTICANJE RASPRAVE O JASENOVCU TREBA NAGRADITI

Poštovani,

Obraćam Vam se u vezi s hitnom sjednicom Programskog vijeća HRT sazvanom za 4. lipnja 2018., na kojoj će se raspravljati o mojem gostovanju u emisiji Dobar dan, Hrvatska. Ako postoji problem u vezi s tim gostovanjem, on može biti samo u tome što u programu HTV-a do tada još nije bilo ozbiljne rasprave o logoru u Jasenovcu, a nju smo tek načeli u emisiji Dobar dan, Hrvatska.

Stoga bi zaključak ove sjednice trebao biti odavanje priznanja urednicima i voditeljima koji su omogućili da se o tome napokon govori i u programu javne televizije.

Rad našeg Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, u okviru kojeg istražujem događaje u logoru u razdoblju od 1941. do 1945., javan je, a dio rezultata objavljen je u knjizi „Jasenovački logori-istraživanja“ iz 2015., zatim na internetskoj stranici našeg društva www.drustvojasenovac.wordpress.com, u časopisima, tjednim novinama, itd. Članovi našeg društva sudjelovali su na znanstvenim skupovima, gostovali u emisijama lokalnih i regionalnih TV i radio postaja pa je neobično da to novinari i urednici HTV-a do sada nisu primijetili i primjereno popratili u svojim priložima ili nas pozvali na sudjelovanje u nekoj razgovornoj emisiji.

Za razliku od njih Muzej holokausta u Washingtonu našu je knjigu uvrstio u svoju biblioteku. Knjiga je u Hrvatskoj predstavljena na tridesetak javnih tribina.

Neke članove Programskog vijeća izravno smo obavijestili o rezultatima našeg rada i dokumentima koje smo pronašli, a oni ipak nisu našli za shodno potaknuti novinare da se pozabave ovom temom.

Napominjem da su naša istraživanja u skladu s zaključkom Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima, koje u „Dokumentu dijaloga“, na stranici 13., predlaže nastavak „savjesnog i kritičkog znanstvenog utvrđivanja stvarnog broja žrtava, posebno tamo gdje je on dokazano uvećan iz političkih, politikantskih ili nekih drugih razloga“. Logor u Jasenovcu je pravi primjer takvog preuveličavanja.

Dokumenti pomoću kojih opisujemo događaje u logoru nalaze se u hrvatskim državnim arhivima (središnjem Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu i državnim arhivima, Karlovcu, Sisku, Osijeku i drugdje) i relativno lako je provjeriti njihov sadržaj (uostalom, neke od njih objavili smo kao ovjerene kopije).

Uz to koristimo i druge uobičajene povijesne izvore:, izjave bivših zatočenika, objavljene historiografske knjige, matične knjige rođenih i umrlih, novine i časopise iz tog vremena i drugo.

Naše istraživanje arhiva sufinanciraju i državna tijela. Upravo provodimo projekt za koji smo potporu dobili na natječaju Ministarstva hrvatskih branitelja, koje raspolaže fondom za istraživanje sudbine stradalnika iz Drugog svjetskog rata i poraća. Našu natječajnu ponudu analiziralo je i potvrdilo neovisno povjerenstvo u kojem su bili kvalificirani povjesničari i drugi stručnjaci.

Rezultat sada već gotovo desetogodišnjeg rada i arhivskog i drugog istraživanja je i moja knjiga „Radni logor Jasenovac“, koju je izdala ugledna „Naklada Pavičić“, na 340 stranica, s nešto više od 500 bilježaka, fusnota, odnosno citata raznih dokumenata i drugih izvora.

Pravi bi propust bio – i o njemu bi onda trebalo raspravljati Programsko vijeće – da o ovoj knjizi HTV nije pravovremeno obavijestio svoje gledatelje.

Srdačan pozdrav

Igor Vukić

novinar, dipl. politolog, tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

drustvo.jasenovac@gmail.com

091-2062-455

U Zagrebu, 4. lipnja 2018.

<https://kamenjar.com/igor-vukic-clanovima-programskog-vijeca-poticanje-rasprave-o-jasenovcu-treba-nagraditi/>

<https://www.braniteljski-portal.com/igor-vukic-clanovima-programskog-vijeca-hrvatske-radiotelevizije-poticanje-rasprave-o-jasenovcu-treba-nagraditi-video>

<https://narod.hr/hrvatska/igor-vukic-hrt-poticanje-rasprave-jasenovcu-nagraditi-a-moja-knjiga-rezultat-desetogodisnjeg-rada-arhivskog-istrazivanja>

ZVONIMIR DESPOT SEBE PROGLAŠAVA MJERODAVNIM OCJENJIVATI ŠTO JE 'PTIČJI DREK', A ŠTO ZNANOST?

ZVONIMIR DESPOT O KNJIZI IGORA VUKIĆA RADNI LOGOR JASENOVAC
U Večernjem listu od 4. lipnja 2018. kolumnist i vlasnik izdavačke kuće INFINITUS Zvonimir Despot, obrušio se na autora istraživača o logoru Jasenovac Igora Vukića i njegovu knjigu **RADNI LOGOR JASENOVAC**, te **Karolinu Vidović Krišto**, koja je autora pozvala u HRT-ovu emisiju "Dobar dan Hrvatska" da predstavi svoju knjigu, **u vidu pravog yugo-srpskog-komunističkog agitpropa, ne nudeći niti jedan argument, niti citat iz navedene knjige, piše Lili Benčik.**

Uhvatio se rečenice "Hitler i nacisti samo su "ptičji drek" u odnosu na tisuću godina uspješne njemačke povijesti" koju je izrekao Alexander Gauland vođa stranke AfD, **da bi usporedio današnju Hrvatsku sa NDH - vječna stigma koju yugo-srpski-komunisti i njihovi mediji, žele održati nad Hrvatskom i hrvatskim narodom.**

Njemačka i njemački narod prošli su svoju kalvariju kroz 2. svjetski rat, jer je i na njihovoj strani bilo žrtava i bespotrebnog bombardiranja i razaranja gradova (Dresden i dr. koji su srušeni sa zemljom) i osudama na nürnbergskom procesu, kao i Hrvatska i hrvatski narod kroz Domovinski rat i haški sud, da bi im se stalno nametala krivnja za nacizam, a Hrvatima stigmatizacija kroz logor Jasenovac, pa se svako otvaranje teme istraživanja istine o karakteru tog logora odmah napada i onemogućava.

Zvonimir Despot točno u maniri yugo- agitpropa nameće taj "ptičji drek" kao osnovnu misao vodilju, na dajući niti jedan citat, niti jedan argument iz knjige kojima bi potkrijepio svoje tvrdnje. Knjigu nije ni pročitao, nego ju je a priori proglasio "ptičjom drekom". Da je kojim slučajem i pročitao, već bi citirao ono što mu je neprihvatljivo.

Jeli to "znanost" za koju se Zvonimir Despot zalaže? Na neviđeno, samo na osnovu naslova ocjenjivati knjigu i optužiti TV urednicu i voditeljicu zato što je dala priliku autoru da ju predstavi na javnoj TV, **naglašavam na javnoj TV?**

Dignuo je Despot galamu ne bi li se u sveopćem medijskom šumu što manje pisalo i čulo o totalno neprihvatljivom potezu Nenada Stazića!

Izgleda da u svibnju 1945. posao nije obavljen temeljito. Kakva šlampavost objednika napisao je Stazić na svom Fb profilu.

Ne znamo je li saborski zastupnik Stazić odan Velikoj Srbiji, Jugoslaviji ili Partiji, ali znamo zasigurno da nije odan hrvatskoj Domovini.

<https://kamenjar.com/tko-je-nenad-stazic-to-je-pitanje-koje-zahtjeva-odgovor/>

Istom metodologijom se služi i Zvonimir Despot u svojem tekstu, ne navodeći nigdje koje su to teze i koji dokazi su "revizionizam koji smišljeno ide za izvrtanjem činjenica, za manipulacijama i slično". Upravo to i radi Zvonimir Despot, izvrće činjenice, oboji ih u "ptičji drek" i manipulira, ne dajući niti jedan dokaz iz navedene knjige!

Kaže dalje "Jer povijesni revizionizam kao takav uvijek je moguć kraj otvaranja arhiva i dostupnosti novih dokumenata. Ali revizionizam koji poštuje pravila struke, revizionizam koji je očekivana posljedica znanstvenih istraživanja. No ne revizionizam koji smišljeno ide za izvrtanjem činjenica, za manipulaciju"

Nigdje dalje u tekstu nema niti jedan dokaz koje se to činjenice izvrću i čime se manipulira? Nigdje! Nego opetovano napada sve koji se zalažu da se otkrije istina o Jasenovcu kao i komunističkom logoru, jer molim vas, pa gdje bi "humani komunisti" imali logore"?

Nije poštedio ni akademika Josipa Pečarića, sisačkog biskupa Vladu Košića i naravno opet pozdrav "Za dom spremni", kojeg proglašava "ptičjim drekom" ali zato zvijezdu i "Smrt fašizmu" nigdje ne spominje u nijednom kontekstu, a koji su stvarni "ptičji drek" u odnosu na tisućljetnu slavnu povijest borbe hrvatskog naroda za svoju državu!

Uostalom nije prvi put da se javno iznose svjedočanstva o postojanju logora Jasenovac i nakon završetka 2. svj. rata. Sam Igor Vukić već je puno puta istupao u ime Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, www.drustvojasenovac.wordpress.com.

Napominjem da je Muzej holokausta u Washingtonu knjigu RADNI LOGOR JASENOVAC uvrstio u svoju biblioteku. Knjiga je u Hrvatskoj predstavljena na tridesetak javnih tribina.

Ali ni to nije dovoljno, jer se očito nije pitalo za mišljenje Zvonimira Despota!

A istraživanja su u skladu sa zaključkom Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima, koje u „Dokumentu dijaloga“, na stranici 13., predlaže nastavak „savjesnog i kritičkog znanstvenog utvrđivanja stvarnog broja žrtava, posebno tamo gdje je on dokazano uvećan iz političkih, politikantskih ili nekih drugih razloga“. Logor u Jasenovcu je pravi primjer takvog preuveličavanja.

Dokumenti koji su korišteni da se rekonstruiraju događaji u logoru nalaze se u hrvatskim državnim arhivima (središnjem Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu i državnim arhivima u Karlovcu, Sisku, Osijeku i drugdje) i relativno lako je provjeriti njihov sadržaj (uostalom, neki od njih objavljeni su kao ovjerene kopije).

O tome Zvonimir Despot nije napisao niti jednu riječ!

Uz dokumente iz arhiva koriste se i izjave bivših zatočenika, objavljene historiografske knjige, matične knjige rođenih i umrlih, novine i časopise iz tog vremena i drugo.

Ni o ovim dokazima Zvonimir Despot nije napisao niti riječ.

Još jedno društvo povjesničara istražuje Jasenovac, a to je ;

Hrvatska družba povjesničara "Dr. Rudolf Horvat" Zagreb, u kojem se ističu Blanka Matković, koja se bavi upravo Jasenovcem, posebice događajima u logoru nakon Drugog svjetskog rata te koja je ranije u više navrata, zajedno s kolegom Stipom Pilićem, isticala da su u arhivima pronašli dokumente koji nedvosmileno potvrđuju da je i nakon svibnja 1945. u Jasenovcu bio logor u kojega su komunističke vlasti zatvarali građane! Njihova se istraživanja također teško probijaju u javnost.

<http://croatiarediviva.com/>

Cilj je zacementirati istinu o Jasenovcu, i u tu je svrhu i napisan ovaj članak Zvonimira Despota!

Nema spomena o lažiranim popisima mrtvih., o bujanju broja stradalih koji je bio dosegao u srpskoj propagandi 800 tisuća , o 20 tisuća ubijene "srpske dece" i o mnogim drugim lažima Jasenovca!

DR. ANTE CILIGA

Istarski revolucionar i pisac dr. Ante Ciliga napisao je knjigu o svojem boravku u logoru Jasenovac „**Sam kroz Europu u ratu**“. Tu knjigu on je objavio u Rimu **1978. godine**. Kod nas je tu knjigu objavio gosp. Ninoslav Mogorović iz Pule, 1998. g. u svojoj nakladi GORDO, d.o.o.

Citat iz knjige kad je dr. Ante Ciliga stigao u logor Jasenovac, već na samom ulazu doživio je prvo veliko iznenađenje (str.187.): „**Stojimo u redu, dva po dva. Oko nas tri ili četiri pisara-zatočenika iz logorske kancelarije. Svi Židovi. Pa zar je ovo židovski logor? – pitam se iznenađen. Jedan od Židova imao je na prsima natpis: 'Nadzornik svega**

logora'. Mlad i nekako osobito drskog, upravo razbojničkog – kod Židova tako rijetkog – izgleda“. Piše dalje Ciliga;

„U Jasenovcu logorsku ‘upravu’ držali su Židovi, oni su bili ‘unutarnja vlast’ u logoru. Pri službenom antisemitizmu Pavelićev-Luburićevog režima to izgleda nevjerovatnim i mene je to prenerazilo kod dolaska i prvog pregleda u logoru, **no takova je bila stvarnost** (str.196.).”

Ta činjenica već sama po sebi govori da Pavelić u svom držanju prema Židovima nije bio vođen rasnom mistikom, mističnim antisemitizmom kao Hitler, nego običnom političkom računicom.

“A sa stanovišta stvarne političke snage, Židovi su doista bili u Hrvatskoj njegov najmanje važan i opasan protivnik.

Neprijateljem br. 1 smatrali su Pavelić i ustaše Srbe. Protusrpstvo je bila njihova mistika, jedino načelo kojemu je Pavelić ostao stalno vjeran (str. 197.) Rezervirajući pripadnicima srpske nacionalne manjine – kako na slobodi, tako i u Jasenovcu – mjesto neprijatelja broj 1, za komuniste je ostajalo mjesto br. 2. Držanje prema komunistima bilo je čas oštrije, čas blaže. Brzo se počelo praviti razlika između komunista-Srba i komunista-Hrvata to je razlikovanje s vremenom otišlo vrlo daleko“.

„U toj ustaškoj ljestvici neprijatelja Židovi su automatski, pravilom isključivanja, dospjeli na treće, t.j. posljednje mjesto..... Uostalom, po svom porijeklu Pavelićeva stranka je bila filosemitska, upravo „židovska stranka“ među Hrvatima..... **Osnovana god. 1896. po dr. Josipu Franku, Židovu iz Hrvatske pretvarajući je u izrazito austrofilstvo i germanofilstvo Židovi u Hrvatskoj su se za vrijeme bivše habzburške monarhije u velikom broju priključili toj stranci.... (str.198) Tako sam Pavelić ima ženu polu-Židovku, njegov prvi šef policije god. 1941. bio je Židov, drugi polu-Židov, ministar rata i zapovjednik vojske imao je ženu pokrštenu Židovku, itd.**

Kad se sve te okolnosti imaju u vidu, nije čudo da su Pavelić i Luburić gledali u Židovima relativno najmanje ‘zlo’ među zatočenicima i povjerili baš njihovoj grupi unutarnju upravu logora.

Židova je bilo u Jasenovcu u moje vrijeme oko 500. Osim rijetkih izuzetaka, oni su bili svi u aparatu, raspodijeljeni od najvišeg mjesta do najnižeg – no uvijek važnog i korisnog za proizvodnju i hod poduzeća! – od logornika do kravara. Oni su držali bez izuzetka sva najviša mjesta logorske uprave, tek na srednjim i najnižim položajima bio je po koji katolik i pravoslavac. Tako je zapovjednik mog logora br. 3b bio jedan mladi Srbin iz Bosne, Slobodan Micić.”

Tako je pisao dr. Ante Ciliga, istarski Hrvat, jedan od najvećih političkih mislilaca 20. stoljeća, ljevičarski revolucionar, novinar i publicist, koji je iz Jasenovca ipak pušten nakon godinu dana, 1. siječnja 1943. godine, na zalaganje bliskog Pavelićevog suradnika prof. Aleksandra Seitzza. Ciliga je vjerovao da je to bilo zbog njegove knjige *The Russian Enigma*, objavljene u Britaniji kasnih 1930-ih godina; u trenutcima kada je postala jasna mogućnost da Njemačka ipak izgubi u ratu, ustaše ga puštaju iz zatvora, zajedno s većom grupom masona i drugih “prosavezničkih elemenata”.

Znači ustaše su iz Jasenovca pustili tada velikog revolucionara i komunističkog aktivista, koji je predvodio Proštinsku bunu i Labinsku republiku, Antu Ciligu nakon godinu dana zatočeništva! O takvim slučajevima piše i Igor Vukić, što Zvonimir Despot naziva ”ptičji drekom”

Evo navodim primjere, prilažem linkove da potvrdim sve što napišem za razliku od Zvonimira Despota koji ničim nije potvrdio svoje objede, osim sa “ptičjim drekom”
Postavlja se pitanje bi li knjiga RADNI LOGOR JASENOVAC bila “ptičji drek” da ju je Igor Vukić dao tiskati u izdavačkoj kući INFINITUS Zvonimira Despota?

Lili Benčik

<https://kamenjar.com/zvonimir-despot-sebe-proglasava-mjerodavnim-ocjenjivati-sto-jepticji-drek-a-sto-znanost/>

THOMPSON I VUKIĆ

Jučerašnji dan je obilježila jedna hrvatska pobjeda:

THOMPSON PRAVOMOĆNO OSLOBOĐEN ZA IZVOĐENJE “BOJNE ČAVOGLAVE” S POZDRAVOM “ZA DOM SPREMNI”

<https://narod.hr/hrvatska/thompson-pravomocno-osloboden-izvođenje-bojne-cavoglave-s-pozdravom-dom-spremni>

To je posebno i moja osobna pobjeda jer sam u cilju obrane Thompsona i Bojne Čavoglave napisao niz knjiga, tekstova, otvorenih pisama.

Zapravo i sam Thompson zna reći kako sam ga ja više branio nego što je on branio samoga sebe. Zato smo se jučer čuli i podijelili tu radost.

Doista je hrvatska sramota već sama činjenica da se na sudu mora dokazivati nešto što zna svaki iole inteligentniji Hrvat, a što je obrazložio sjajni mladi Thompsonov odvjetnik. *Istaknuo je da se uzvik “Za dom spremni” u sklopu pjesme “Bojna Čavoglave” ne može tumačiti jednoznačno i isključivo povezivati s totalitarnim režimom NDH.*

“Izraz nije sporan, mogu biti sporne samo okolnosti koje ga okružuju. Izraz ‘Za dom spremni’ može se koristiti u drugačijim okolnostima, može biti sporan, ali u Domovinskom ratu to je bio izraz bunta i poziv na mobilizaciju, borbeni poklič za plašenje neprijatelja i taj ‘Za dom spremni’ nema nikakve veze s onim koji veliča NDH”, rekao je novinarima Karačić nakon nepravomoćne presude.

Iz tog teksta izdvojit ću još samo slijedeći dio:

Karačić: Mediji inzistiraju da je to fašistički pozdrav u fašističkom okruženju

Thompsonov odvjetnik Davorin Karačić u izjavi za Hinu izrazio je u srijedu zadovoljstvo oslobađajućom presudom te ocijenio da su “mediji ti koji stalno inzistiraju na tome da je to fašistički pozdrav u fašističkom okruženju”.

Kazavši da će za “dvije-tri godine novinari tražiti i da se ‘HOS’ proglasi fašističkom organizacijom, a da se onda i obrana Vukovara sagleda nekako tako”, Karačić je dodao kako mu je žao što je “novinarstvo u Hrvatskoj praktički na razini pete kolone”.

Na podsjećanje kako je mišljenje Ustavnog suda da pozdrav “Za dom spremni” jest pozdrav Nezavisne Države Hrvatske, a ne pozdrav iz Domovinskog rata, Karačić je ocijenio kako to samo pokazuje da je “Ustavni sud samo smokvin list politike”.

A slični su napadi i na Igora Vukića. Naše pismo hrvatskim vlastima (*Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja*) objavio je i portal narod.hr. Oni su dodali i potpise koje smo naknadno dobili:

<https://narod.hr/hrvatska/skupina-intelektualaca-nakon-hrt-ovog-ogradivanja-od-vukiceva-gostovanja-uputila-peticiju-drzavnom-vrhu-za-slobodu-istrazivanja-i-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Ti potpisi i dalje stižu. Evo novih:

(...)

Vjerojatno ste vidjeli da je u Hrvatskom saboru o Vukiću govorio jedan od onih etnobiznesmena, dakle jedan od onih koji najviše gube sa istinom. Pogadate, člana HNES-a Igora Vukića bi kazneno gonio od HNES-a etički osuđeni veleizdajnik Milorad Pupovac. Iz klupe mu je dobacio Stiv Culej podsjećajući ga na jednu točku iz HNES-ove osude:

Pupovac imao priliku spasiti hrvatskog mirotvorca dr. Ivana Šretera – a nije
<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/culej-pupovcu-sledio-krv-u-zilama-postavio-pitanje-koje-je-mnogima-promaklo-jeste-li-ga-vi-culi-1176638/>

Zapravo u napadu na sjajnog hrvatskog novinara istraživača najprljaviju ulogu odigrala je HRT (naravno ne znamo koji su političari izvršili pritisak na njih)..

Oni su sramota profesije i zato je reagirao u dalekoj Australiji umirovljeni nagrađivani novinar Vladimir Lušić:

From: Vladimir Lusic [mailto:vladimir.lusic@gmail.com]

Sent: Monday, 4 June 2018 6:40 PM

To: Stephen Asic

Subject: Re: FW: TKO POTPISUJE?

Poštovani,

HRT je počinio profesionalnu pogrešku kada se je ogradio od teza i tumačenja Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, nakon njegova gostovanja glede tiskanja knjige pod naslovom "Radni logor Jasenovac".

Profesionalna dužnost i obveza svih novinara na državnoj/javnoj radioteleviziji, kako u ulozi reportera ili voditelja emisije tako i na uredničkoj razini, je prikupljanje, koordiniranje i sučeljavanje svih raspoloživih informacija, snimaka i mišljenja - posebice kada se radi o kontroverznim ekonomskim, finansijskim, socijalnim, kulturnim i znanstvenim, odnosno povijesnim temama.

U obradi kontroverznih tema, novinari i urednici imaju profesionalnu dužnost i obvezu interaktivnog povezivanja i emitiranja, kadgod je to moguće, svih informacija i mišljenja gostiju u jednome uratku ili emisiji, a cilj je ponuditi slušatelju i gledatelju mogućnost slobodnog konzumiranja i zaključivanja, odnosno približavanja istini, cijeloj istini i ničemu drugom osim istine.

Iznošenje i nametanje svoga mišljenja, isto kao i ograđivanje od mišljenja gosta, osobito na javnoj televiziji, nije i ne smije biti dužnost novinara i urednika. Takav čin, odnosno pristup, potpuno je neprofesionalan. Dakle, HRT je u tom kontekstu pogriješio.

Ovu tvrdnju iznosim s autoritetom bivšega novinara (sada u mirovini), koji je u svojoj međunarodnoj karijeri, u demokratskom svijetu, prošao sve razine reporterskih, voditeljskih i uredničkih dužnosti, a u istraživačkom radu bio dva puta proglašen australskim novinarom godine - jednom uz prestižnu nagradu "Zlatni sudački čekić", za "Izvršnost u istraživačkom novinarstvu na televiziji", koju dodjeljuje žiri sastavljen od eminentnih sudaca i odvjetnika.

Lijepi pozdrav,

Vladimir Lušić

Tako iz demokratskog svijeta drže lekcije hrvatskim novinarima koji su još uvijek u svojim glavama u totalitarnom sustavu.

7. 6. 2018.

Josip Pečarić

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-thompson-vukic/>

ANĐELKO KAČUNKO

ZAŠTO SE NEKI BOJE ISTINE I REVIZIJE LAŽI O JASENOVCU?!

Istina – nakon 70 godina!

U velikoj dvorani župnoga Pastoralnog centra u Ličkom Osiku u četvrtak 21. lipnja održana je redovita mjesečna tribina na kojoj je (nakon već nekoliko sličnih priredaba) nastupio novinar i publicist Igor Vukić, koji je novom knjigom “Radni logor Jasenovac” izazvao u hrvatskoj javnosti dosad neviđene reakcije.

Tribinu je, pred četrdesetak slušatelja, među kojima su bili biskup gospićko-senjski Zdenko Križić, umirovljeni biskup dr. Mile Bogović i nekoliko svećenika, otvorio osički župnik Luka Blažević pozdravom svima prisutnima i predstavljanjem gostiju. Potom je Igora Vukića publici predstavio njegov suradnik iz “Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac” (kojega je Vukić tajnik) Stipo Pilić ter je dao kratak opis spomenute knjige.

Dakle, je li ta knjiga (opsega 340 stranica, s mnogo zanimljivih ilustracija) pokušaj revizije povijesti logora Jasenovac? Jest. Nastoji li ta knjiga uništiti crni mit o Jasenovcu? Da, nastoji. Kako se ta knjiga odnosi prema omiljenom tipu jugoslavenske historiografije – *dogovornoj povijesti*? S prjezirom. Kako se odnosi prema žrtvama Jasenovca? Sa štovanjem. Je li točno da ona polemizira s onima koji su lagali o Jasenovcu? Nije, ona im je posvećena (posveta doista glasi: *Na savjest svima koji su lagali o Jasenovcu.*). Je li ta knjiga proustaška? Jest, koliko i prokomunistička i pročetnička. Donosi li ta knjiga posljednju istinu o Jasenovcu? Ne, ona želi sudjelovati u probijanju puta prema punoj istini o Jasenovcu. Pilić je istaknuo da Igor Vukić nije kao dijete bio u logoru Jasenovac, jer je rođen 1966. u Zagrebu, gdje je završio Fakultet političkih znanosti.

Zahvalivši za poziv na tribinu, publicist Vukić je najprije istaknuo da je njegova knjiga, unatoč činjenici što je izazvala lavinu negativnih javnih reakcija, namijenjena svakom čovjeku koji se ne boji istine. Objasnio je potom kako je knjiga nastala ter naveo izvore na kojima se ona zasniva, kao znanstveno djelo s više od petsto bilježaka. Riječ je pretežno o istraživanju fondova Hrvatskog državnog arhiva u Zagrebu, tj. 700 arhivskih kutija jugoslavenske Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njegovih pomagača, zatim o 200 kutija dokumenata administrativnih i vojnih vlasti NDH, kao i o golemoj građi OZN-e, UDB-e i SDS-a SRH i SFRJ, o zbirka dokumenata iz partizanskih izvora, o vjerodostojnim iskazima bivših logoraša ter o znanstvenoj i publicističkoj literaturi.

Zatim je Vukić, vrlo mirno, sigurno, uvjerljivo i s auktoritetom, podkrjepljujući svaki navod izvorom i određenim imenima, opisao kako je logor Jasenovac nastao, što je bila njegova svrha, tko je i zašto u njemu (pro)boravio, što se sve u logoru Jasenovac događalo i kako su logoraši u njemu živjeli svoju radnu svakodnevicu, uključujući čak kulturni i sportski život... što sve – kako Vukić tvrdi – jasno pokazuje da ne postoje nikakvi argumenti za zloglasno etiketiranje sabirnog i radnog logora Jasenovac od 1941. do 1945. kao mjesta masovnih pogubljenja odnosno “logora smrti”.

Slušatelje i čitatelje posebno zanima odkud Vukiću, čovjeku koji ne skriva svoje srpsko-pravoslavno podrijetlo, uopće poticaj za istraživanje istine o Jasenovcu odnosno zanimanje za tu temu. Vukić kaže: “Moj otac Nedeljko, rođen 1938. godine, rođen je u srpsko-pravoslavnom selu Donjoj Gradini, koje se nalazi na desnoj obali Save, točno nasuprot

jasenovačkomu logoru. Taj dio obitelji ondje je živio do prosinca 1941., kad su u selo došli »ustanici« i ubili trgovca Vasu Rokića, pravoslavca, zato što je trgovao s logorskom upravom i prodavao ustašama povrće i drugu robu. Zatim su zapucali na logor. U strahu od odmazde cijelo se selo povuklo na jug, u zbjeg na planinu Kozaru. Ondje su se u jeku bitke u srpnju 1942. predali hrvatskim i njemačkim postrojbama. Na predaju su ih pozivali letci bačeni iz zrakoplova u kojima im se jamčio život. Tako je i bilo – prepraćeni su natrag u Jasenovac, a odatle vlakovima na razne strane – neki u Njemačku, neki u Slavoniju. Moj otac, baka i prabaka raspoređeni su u Pakračku Poljanu. Tu su ostali i poslije rata, pa sam i ja tako išao u osnovnu školu u Pakračku Poljanu. Mene je uvijek zanimalo kako su to moji uspješni izbjeci smrti koja je u logoru bila tobože neizbježna, i eto, istraživanje mi je dalo dosta odgovora na to pitanje.”

Budući sam, na poticaj i molbu našega umirovljenog biskupa Mile Bogovića (najprije u Gospiću pa potom u još nekoliko gradova), bio voditelj programa predstavljanja ‘knjige-na-knjigu’ dr. Jurja Batelje “**Rivellijeva zavjera laži. Blaženi Alojzije Stepinac i Srpska Pravoslavna Crkva**“, pripremajući se za tu ulogu pozorno sam čitao navedenu knjigu. Zahvaljujući tomu sadržaju, a posebno predstavljanjima koja su slijedila, do određenog trenutka nisam bio svjestan da u meni stalno “nešto raste” odnosno da sazrijeva određena misao. Njezino je “sjeme” posijao upravo biskup Bogović, objašnjavajući ulogu “komisije za Stepinca”, koju je – kako se kolokvijalno kaže – osnovao papa Franjo, čime je ‘raspalio’ mnoge ‘cromoljube’, a najviše one koji pojma nemaju o životu i djelu Bl. Alojzija niti su pročitali išta o njemu. Onda mi se, na koncu programa u Ogulinu, dogodio ‘bljesak’ (više nisam siguran jesam ti to tamo i rekao...) – postao sam siguran: **Papa je to učinio proročki – svetac Stepinac će “izvesti” čudo upravo među Srbima!**

Urednik *Hrvatskoga tjednika* pita Vukića: “Zlorabe li se Stepinčeve riječi Paveliću da je logor bio ljaga za hrvatski narod?”, a Vukić u intervjuu odgovara:

“Nadbiskup Alojzije Stepinac osuđivao je bilo čije narušavanje ljudskih prava zbog vjerskih ili drugih razloga, a koje nije bilo povezano s ponašanjem osobe čija se prava ograničavaju. Za protudržavno djelovanje, tražio je primjereni kazneni postupak. Intervenirajući za nekoliko slovenskih katoličkih svećenika koji su odvedeni u logor pod sumnjom da su sudjelovali u protudržavnome radu te načelno prosvjedujući protiv internacije Židova, nadbiskup je u privatnome pismu poglavniku Anti Paveliću logor u Jasenovcu nazvao »sramotnom ljagom za Nezavisnu Državu Hrvatsku«. No prema značenju koje je Jasenovac dobio u komunističkoj propagandnoj mitologiji i posljedicama tog mita (Jasenovac je bio pogonsko gorivo za mržnju i rat protiv Hrvatske), teško se oteti ocjeni da je Jasenovac zapravo daleko veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji. Mislim da bi se Stepinac, da je sada živ, složio s takvom konstatacijom”, zaključuje Vukić.

A ja sam, istoga trena kad sam to pročitao, osjetio neki posebno čudesni i blaženi mir... ter mi je odmah došla misao: **Vukić je najnovije Stepinčevo čudo!** Bio sam siguran: **ovaj čovjek** – koji ničim nije bio predviđen za ono što sada radi (baš kao što ni židovski “farizej i sin farizejā”, kako sam sebe nazva /v. Djela apostolska 23,6/ **Savao** nije ni otačkom tradicijom ni rodnom bio predviđen da postane **Sv. Pavao**, kršćanski apostol svih naroda! – u ovu misiju teške i ‘goloruke’ borbe za ISTINU mogao je tako hrabro stupiti samo **po Božjem nadahnuću** i izboru! Jer onaj tko brani Stepinca, taj brani i Hrvatski narod, koji je sedamdeset godina nevjerojatnom strpljivošću podnosio teško breme “genocidnosti”, nastalo na temelju sotonske laži i mitologije o logoru Jasenovac, koji su neki nazvali i “hrvatskim Auschwitzom”, kako bi ‘stigma zla’ na Hrvatima bila veća i jača!

Zato sam istu večer na svojem Fejs profilu (kao najavu i reklamu tribine) objavio status: “**NAJNOVIJE ČUDO BL. STEPINCA ČEKA POTVRDU CRKVE** – koju, vjerujem, ne

ćemo dočekati... (jer se kao čudo priznaje samo ozdravljenje, što je doista čudno!). U međuvremenu to ‘čudo’ – publicist koji je razotkrio LAŽ o Jasenovcu – nastupa u L. Osiku: IGOR VUKIĆ NA TRIBINI u Pastoralnom centru, 21.6. u 19 s. I. Vukić, novinar, publicist i istraživač, objavio je šokantnu knjigu RADNI LOGOR JASENOVAC i navukao se sebe bijes svih koji služe Soton(erij)i – ‘lažcu i čovjekoubojici od početka’ (kako kaže Isus)...” Uz taj tekst priložio sam skenirane stranice Vukićeva intervjua u *Hrv. tjedniku* (jer ga, kao ni onaj u GK – koji je tek poslije bio dostupan – nisam mogao nigdje ‘skinuti’). Kako sam dakle već prije te tribine u L. Osiku bio pročitao oba navedena intervjua, čim je Vukić završio svoje izlaganje ja sam ustao, zahvalio mu na javnoj borbi za istinu – istaknuvši da sam upoznat sa sadržajem njegove knjige – i rekao što sam objavio na Fejsbuku ter čime sam na to bio potaknut. On je, vidno iznenađen i gotovo ponizno postuđen, zahvalio na mojim riječima ter dodao da nije siguran smatra li se “dostojnim toga”... Nakon reakcije na još jedan istup i pitanje iz publike, Vukić je točno nekoliko minuta poslije 20,00 sati podsjetio na plan organizatora da poslije tribine ‘zainteresirana publika’ ostane gledati prijenos nogometne utakmice Hrvatske i Argentine iz Rusije i na kraju je, zahvalivši svima za dolazak na tribinu, rekao: “Idemo gledati još jednu pobjedu Hrvatske!” ter je dobio dvostruko zaslužen pljesak. A ja sam tada osjetio neku čudnu sigurnost da će naši pobijediti ter sam nakon 20-ak minuta gledanja otišao kući u Kompolje mirno pisati kolumnu **Donov tjedni CroSSing** za portal *Nacija*.

Pisao sam gotovo do tri u noći, ali oko ponoći sjetio sam se na stranici VL pogledati rezultat – u nevjerici zinuo sam od čuda gledajući u 3:0... TRI : NULA...triii-nulaaa... hej, pa to nije moguće...! Nemam više objašnjenja... Sjetio sam se da su sve novine objavile “prognozu” nekog majmuna da će Hrvatska pobijediti. Jasno mi je iz kojih krugova (koji uopće nisu okrugli!) dolaze te životinjsko-magijske prognoze i zašto, ali čudni su i naši navijači koji su odmah ‘graknuli’ da je pobjeda došla zahvaljujući Majci Božjoj, jer je selektor Dalić javno ispovjedio svoju vjeru i objavio da stalno nosi Gospinu krunicu! Jer ne znam po kojoj bi logici i Bog i Majka Božja radije pogledali na 4 milijuna Hrvata (tj. hrvatskih navijača te večeri) nego na gotovo 40 milijuna Argentinaca, također većinskih katolika, koji su te večeri možda u istom postotku kao Hrvati i psovali od bijesa i molili Boga i Gospu za pomoć...! ISTINU o tome nikada nećemo doznati, ali, Bogu hvala, ISTINA o Jasenovcu polako i nezaustavljivo ‘osvaja’ javni prostor..., a jednako tako će biti jednoga dana (vjerujem, uskoro!) razbijena mitologija Šaranove jame na **Jadovnu**, nad kojom samoproglašeni “premijer u sjeni” **Mitorad Pupy** – zajedno sa židovskim “vjernicima” koji su zadržali ateisti (!), već godinama nekom svome bogu upravlja ‘molitve mržnje’...

A to će mu se jednom ‘debelo’ osvetiti, jer Biblija kaže: **Što tko sije, to će i žeti!** (Gal 6,7). Zato Bog već u Starom zavjetu (u Mudrim izrekama) upozorava:

“**Mržnja** izaziva svađu, a ljubav pokriva sve pogriješke.”

“Bolji je obrok povrća gdje je ljubav, nego od utovljena vola gdje je **mržnja**.”

“**Mržnja** i srdžba jednako su gnusne, i grješan ih čovjek obje u sebi nosi.”

“Ako čovjek goji **mržnju** na drugoga, kako može od Gospoda tražiti ozdravljenje?!”

Andelko Kaćunko/VečernjiList

<https://kamenjar.com/zasto-se-neki-boje-istine-i-revizije-lazi-o-jasenovcu/>

PROTIV PROGONA

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Prošlo je više od tjedan dana kako smo vam poslali naš zahtjev: **Za slobodu istraživanja i slobodu predavljanja rezultata istraživanja**, a povodom nekih sramotnih reagiranja na gostovanje Igora Vukića, tajnika Društva za izučavanje trostrukog logora Jasenovac a povodom njegove knjige „Radni logor Jasenovac“, a koji je potpisalo 300 hrvatskih rodoljuba.

Među potpisnicima su i vrsni povjesničari:

Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
Dr. sc. Mato Artuković, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
U Slavanskom Brodu
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospićko-senjski biskup u miru
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

Vaš odgovor još nismo dobili i to su izgleda na HTV-u shvatili kao „zeleno svijetlo“ za progon urednice koja je omogućila da se i o temi tog logora čuje istina i na HTV-u. Urednica je profesionalno pozvala i predstavnika jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. On je rekao da će doći, ali je odustao kada je čuo da će gost biti i istinski istraživač tog logora Igor Vukić.

Već više portala piše ili su pitali HTV što je sa sjajnom urednicom Karolinom Vidović Krišto. Bez odgovora:

<https://kamenjar.com/hrt-ne-odgovara-na-upit-gdje-je-karolina-vidovic-kristo/>

<http://glasbrotnja.net/hrt-ne-odgovara-upit-karolina-vidovic-kristo/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/presudila-joj-emisija-o-jasenovcu-karolina-vidovic-kristo-naprasito-nestala-s-malih-ekrana-1179154/>

Vaše neodgovaranje, zapravo znači odobravanje takvog progona. Ako tome dodamo na pozivanje u Hrvatskom saboru na kazneni progon Igora Vukića, onda ne čudi objašnjenje velikog HRVATSKOG biskupa dr. Vlade Košića na proslavi Dana Stjepana i Antuna Radića i 25. godina Sisačko-moslavačke županije:

I onda se neki čude kad se proziva Katoličku Crkvu i nas, biskupe i svećenike što stojimo na braniku svoga naroda! Pa nema nikoga tko bi to činio, a narod je prepušten sebi i lažima, ideologiji koja je prije 28 godina propala i još vlada... koja je zatirala Crkvu, pobila više od 500 svećenika i još preko 100 bogoslova i časnih sestara... i neprestano širi neistine o genocidnosti Hrvata, laže o Jasenovcu i prijeti da će zatvoriti svakoga tko želi istražiti istinu...

O tempora, o mores! Gdje smo mi to danas!

Možda i nije bilo tako teško Radićima kad promatramo ovo naše sadašnje stanje... Na hrvatskoj dalekovidnici koju svi mi moramo plaćati i koja bi trebala biti naša, što nam se servira? Parade laži i srama, a narodne ideje se progone...

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-tko-to-pokazuje-misice-i-trenira-komunisticke-metode-prema-nama-vjericima-u-ovoj-zemlji/>

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-narod-prepusten-lazima-i-ideologiji-koja-je-prije-28-godina-propala-i-jos-vlada>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/biskup-kosic-uputio-ostru-kritiku-vladajucima-pozivam-da-ih-skinemo-s-vlasti-125301/>

S nadom da ćete nam odgovoriti i pokazati da hrvatskoj vlasti nije u interesu očuvanje velikosrpskog mita o Jasenovcu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Stjepan Razum

JAVOR NOVAK

HAJKA (JOŠ) NIJE OKONČANA (DIO 2.)

Dok se čak i Prvi program HTV-a sve više trza u sekundama prijenosa, drhti i trza s odašiljanjem snimki i tako trzavo sadržaj se u djelićima gubi putem; dok se samo na HTV-u dugo čeka da se najavljeni reporter napokon probudi i uključi u program te dok veze prečesto pucaju; dok se pred HRT-om po ne znam koji put okupljaju pretplatnici i prosvjeduju (opet zbog cenzure), a to naravno opet nema i ne nalazi mjesta u Dnevnicima; dok glavni ravnatelj glavne državne medijske kuće glavno ne zna sastaviti tri rečenice bez zamuckivanja; dok je informativni program HTV-a njegov najmanipulativniji dio, a u Hrvatskog radija onaj njegov ponajbolji; dok je u udarnom terminu HTV-a objavljena lakirajuća (nazovi dokumentarna) emisija o božanstvu zvanom Angela Merkel; dok je cijeli dan na HRT zaslonima i programima iritantno oglašivana ista ta emisija; dok je u tom udarnom terminu, dakle udarne HRT emisije glatko objavljen povijesni, ali HRT-u izgleda raritetan podatak pa je (samo njemu) Berlinski zid tako pao 1999. godine; za svo to vrijeme performansa od informativne tendencioznosti, festivala negativne kadrovske selekcije i usputne svakodnevne aljkavštine odvija se tradicionalno HRT-ovo (po)gubljenje onih ponajboljih tv-reportera, urednika i voditelja; za svo to vrijeme i uz sve te trendove koji HRT ni najmanje ne zabrinjavaju (jer mu nisu primarni), traje nametnuto-prioritetna a ispravno-linijska hajka na urednicu, po dobro uhodanu staru obrascu, nakon što su, tipično pljesnivo komunjarski, anonimne medijske predradnje najnovijeg obračuna već odrađene. Kao i u brojnim slučajevima ideoloških čistki i smjena tako i poslije Radmana – Radman, tako i u najnovijoj hajci na urednicu Karolinu Vidović Krišto. Na HRT-u, jednom dosegnutih komesarskih kriterija, nikad se više ne odriču. Utjelovljenja su sporedna.

HRT je pohitao s isprikom

Nakon što su tri međumrežna izvora prenijela nepotpisane napade prvenstveno na diplomiranog politologa, publicista i istraživačkog novinara te tajnika „Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ Igora Vukića, otpočeo je medijski linč kroz već odavno uhodan jednogumni obrazac napada, ovdje i na HRT i na njegovu urednicu. Međutim, smijenjena je i tako je platila urednica, Programsko vijeće ili rukovodstvo ne će raditi neke druge već iste poslove i dalje. Osim toga, kad se sinkrono izvodi napad na HRT to bude uvijek korisno: jedna tema i sadržaj i odgovarajući sloj društva taj će medij zatim mjesecima odguravati od sebe, a pritisnut napadima ugostit će brojne one navodno oštećene, navodno ugrožene ili jednostavno one koji će onda vrijeđati zdrav mozak većine. (I) hajkom dakle do auto-promocije.

Podlegavši hajci, HRT je pohitao s isprikom i tako perući ruke ostavio izloženima prvo svoje voditelje i urednicu, a zatim naravno i autora Vukića. Odriču se odgovornosti da bi mogli *dejsstvovati* privatno. I opet javnost je time zakinuta, javnost je ostala bez argumentirane povjesničarske rasprave. A odavno bi tzv. javni servis bio dužan jednim danom u tjednu odražavati okrugli stol povjesnika. Kad ih se ne bi bojao. Kada mu suvremena povijest ne bi bila crvena krpa. Zaključena, zadana i perzistentna dogma. Ovako, pojedinac. Trenutno Vukić. Što bi on imao značiti HRT-u? Pa nije HRT tu da bude servis javnosti pa onda i servis znanstvenoj javnosti i povijesnoj znanosti, nije HRT tu da propituje istinu i zalaže se za njezino otvaranje, polemiku i demokratsko propitivanje.

Izborna diskusija može, ali povijesna?? HRT je *inokosna* veličina, sam po sebi tj. kao takva. S koricom, pa i šire. Što ga više uznemiruju ideološki pritisci to se više klanja i pere ruke.

Metode boljševičke "Borbe"

Po metodama boljševičkog lista „Borbe“ i uhodanog obračunavanja, hajka se orkestrira, isprazna kakva već jest. Hina pa Večernji list pišu da su iz Židovske zajednice šokirani, uvrijeđeni i uznemireni te kažu da su iznesene neke teze. Već smo navikli na takve „reakcije“, na fulirantska zgražanja bez merituma. A zašto uznemireni i uvrijeđeni? Ne bi li bilo prirodno da nakon početnog šoka Židovska zajednica, pa bila ona vjerska zajednica Bet Israel ili Židovska općina ili bilo koja druga društvena zajednica, mimo monopolnih, zatraži i založi se za snažnu provjeru iznesenih podataka autora Igora Vukića? Kad se govori o žrtvama, svim žrtvama, ne bi li istina morala biti prioritet, a ne uvrijeđenost i uznemirenost samo zato što se (napokon) pojavljuju desetljećima prešućivani dokumenti? Zar Bet Israel nije znao za njih ili barem pretpostavljao poznavajući prirodu socijalizma? Nisam primijetio da je toliko šoka, uvrijeđenosti i uznemirenosti u stotinama tisuća ljudi koji su izgubili svoje najmilije na Bleiburgu, po Križnim putovima, na Maclju i posvuda drugdje. Upravo suprotno, traži se istina, povijesno i novinarsko istraživanje. Objava. Nije li notorno da je Jasenovac neistražen i baš kao takav korišten je, koristi se i koristit će se još dugo, ali ne memorijski već nažalost žestoko manipulativno. Nije li to odurno i sramotno pobijanje elementarnog poštovanja onima koji brinu o žrtvama? Nije li pogubno po etiku pijeteta da se JUSP Jasenovac – Memorijalni muzej već više puta osramotio dobivši potvrde povjesnika kako ondje imenovane i prezimenovane jasenovačke žrtve ili nisu jasenovačke ili su bile sve donedavno žive ili nisu uopće žrtve. I kad prihvate i učine ispravak, ukupni broj naraste! Kako se može pristati uz to? Ako dogme žive vječno je li to onda natjecanje, pitanje inata ili uljudbeni memento??

Prljavi monopol

Nije li notorno da velikosrpski Beograd ne vraća dokumente Hrvatskoj i u istoj rečenici predbacuje nama da bismo željeli imati monopol nad istinom. Taj isti prljavi monopol, koji već desetljećima imaju i zloporabe oni. Ne bi li bilo dostojno žrtava i istine da se Židovska zajednica barem jednom ogradi od beogradskog laganja, napuhivanja brojki te loptanja sa žrtvama, da ustane protiv dogmi i vječnih prepucavanja s Hrvatskom te im poruči neka napokon podignu srbijanski spomenik i memorijalni centar Židovima baš kao što je to već odavno učinjeno u Hrvatskoj. I onda se iz Židovske općine u Zagrebu žale kako su jasenovačke komemoracije slabo posjećene...

Iz Bet Israela, svemu unatoč, kažu (prema medijima) kako „teze iznesene u (HRT-ovoj – op. JN) emisiji predstavljaju očit primjer poricanja holokausta“ te „jednim od vidova antisemitizma“. Ostavimo sa strane ove „vidove“ tako nam dobro poznate iz jednodimenzionalnih vremena „Borbe“. No, trebamo se zaustaviti i zamisliti nad tim bombastičnim i teškim stigmatizacijama, štoviše nad kaznenom odgovornošću u najavi. No, odgovornost ne poznaje stranu već jedino sve strane. Odgovornost svakog tko iznosi ovako teške optužbe u javnost mora biti i da toj istoj javnosti konkretno navede koje su to teze. A to se (i ovom) neprilikom opet nije dogodilo. Čak i kad se drži da je ovdje s HRT-ovom emisijom „Dobar dan Hrvatska“ riječ o „ne razumijevanju i zloupotrebi demokratske slobode izražavanja“ - nismo upoznati koje su to teze. To je uvijek loše i vraća nas u vremena mraka, doba napada isključivo s pozicija moći i prijatni, a ne istine. Pozivajući se na demokraciju, demonstriraju jednodimenzionalnost i traže poštivanje dogmi bez obzira na pronađene povijesne dokumente. Gdje su tu žrtve?

Koketiranje s golim prijetnjama

Kako drugačije ako ne kao koketiranje s golim prijetnjama trebamo shvatiti izjavu da „promotori takvih ideja u pravilu završe na sudu te dobivaju primjerene kazne“. No Bet Israel je primjerice zaboravio presudu Županijskog suda kojoj se silovito protivio pri aboliciji predsjednika Matice hrvatske, geografa i povjesničara i upustio se i u samo negiranje presude...

Promotori laži svakako trebaju osjetiti da demokracija (više) nije prostor za njihovo širenje. Pa je tako stvar s novijom hrvatskom poviješću, bojim se, upravo takva da će se jednoga dana morati završiti na sudu. Jer cijeli tomovi povijesnih knjiga, nizovi dokumenata, povjesničari, istraživači, autori (domaći i strani), a koji rijetko dobivaju priliku istupiti u medijima u Hrvatskoj, ali i sama istina i znanost i dalje su društveno marginalizirani i medijski ignorirani. Bukom zatrpani. Njih se ne želi, kao da je to pitanje sviđa-ne sviđa, već se rabi stečen beogradski kalup kojeg se toliki, još uvijek, grčevito drže. I genijalno Plenkovićevo Vijeće za suočavanje s (famosnim) nedemokratskim režimima, kojom se neprilikom i HAZU lijepo obrukao, ne želi govoriti o podacima i dokumentima nego se rukovodi frazama. Tako Vijeće ništa nije riješilo, ali je vrlo mnogo toga zaključilo, a preporuka im je pitijaska. Opravdano se tvrdi da su vijećnici stekli status ponavljača. Usput, što bi židovske zajednice kazale kada bi predsjednik Vlade, a zatim i predsjednik HAZU te brojni izvori u javnosti za nacistički režim koristili termin „nedemokratski“?

Na brojnim tribinama i predstavljanjima nisam čuo da autor Vukić odobrava zločin. Bilo koji, pogotovo onaj dimenzija holokausta. Ali sam jasno čuo i vidio kako se poziva na dokumente, do sada nepoznate dokumente. I u tome nije usamljen... baš kao što se i nekolicina drugih autora pozivaju na povijesna vrela, na dokumente. I ograđuju se od zločina i ne niječu da ih je bilo. Ne bi li bilo prirodno da predstavnik židovske ili bilo koje druge zajednice, prije svoga, izgleda pravomoćnog pravorijeka, ipak zaviri u te dokumente? Treba izgleda stalno navoditi znanstvenike i autore: Esther Gitman, Josip Jurčević, Stipo Pilić pa najmlađu: Blanku Matković ili cijelu plejadu povjesnika okupljenih oko projekta Hrvatskog instituta za povijest, podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Slavonski Brod: „Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944.-46.“ Može li se skrbiti o memoriji i žrtvama i poticati na pijetet bez određivanja spram povijesnih činjenica?

Javor Novak

DAMIR NUIĆ

HRT NASTAVLJA PROMOVIRATI KOMUNISTIČKI SVJETONAZOR I JUGOSLAVENSKU VELIKODRŽAVNU IDEJU

Nikoga ne bi trebalo smetati da se Programsko vijeće HRT-a, kao tijelo javne televizije odgovorno za čuvanje profesionalne razine i društvene vjerodostojnosti, da se brine o civilizacijskim vrijednostima u svojem programu. Dapače, postoje ideje, stavovi i mišljenja koja ne bi smjela biti izrečena u javnom prostoru jer obezvrjeđuju civilizacijske tekovine, lažiraju povijest i vrijeđaju čovječanstvo.

U to svakako spada veličanje svih totalitarnih režima koji su iza sebe ostavili smrt milijuna, prouzročili najveće ratno razaranje u modernoj povijesti svijeta, a čovječanstvu donijeli planetarnu bijedu i poniženje. I da ne bude dvojbe i zablude, riječ je jednako o komunizmu i nacifašizmu, krvavim tiranijama koje Europska Unija smatra jednako krivim za najveća zla 20. stoljeća.

Međutim na HRT-u je pristup nakaradno selektivan i ideološki prepoznatljiv pa je to više nego bjelodani dokaz da u vijeću HRT još itekako sjede okorjeli agitpropovci koji nastavljaju s produkcijom samo jedne (ne)istine i tu komunističku laž o 2. svjetskom ratu i poraću žele kroz HRT opet iznova plasirati u javnost.

Na HRT-u samo komunistički svjetonazor, potkrepljen komunističkom interpretacijom povijesti, ima „pravo glasa“ i tome sukladno nastaju emisije i zovu se „stručnjaci“ koji nastavljaju promociju „jugoslavenske istine“ o 2. svjetskom ratu i komunističkom represivnom sustavu. Jer kako to da se Programsko vijeće nije sastalo kad su u raznim emisijama na HRT–u gostovali razni goldštajni, puhovski, jakovine i klasići, kad se promovirala srbokomunistička teza o genocidnosti hrvatskog naroda i kad su se logorom Jasenovcem pečatili Hrvati kao okorjele ustaše? Zar nije više nego očigledno da je HRT i dalje u rukama partijske nomenklature bez obzira na novo političko ruho njegovih članova, i to nakon 27 godina od uspostave suverene i samostalne Republike Hrvatske?

Zar u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj, na Radio televiziji Zagreb, nisu neki ljudi od najvećeg partijskog povjerenja pazili na „tekovine NOB-a, na primjer Mario Plenković, savjetnik generalnog direktora tadašnje RT Zagreb, utemeljitelj Fakulteta političkih nauka – inače otac Andreja Plenkovića. Takvi su pazili da na ondašnjoj Zagrebačkoj televiziji sve ostane u okvirima petrificirane istine o Hrvatima ustašama, “koljačima koji su u Jasenovcu rasjekli sedamstotisuća vratova srpske nejači”? Andrej Plenković – danas radi to isto: nastavlja čuvanje tekovine NOB-a od klerofašista, a to su svi oni koji se usude posumnjati u partijsku interpretaciju NOB-a.

Logor Jasenovac ne služi na čast ustaškom režimu u NDH, svi domoljubni Hrvati najiskrenije žale i suosjećaju sa svim jasenovačkim žrtvama, ali isto tako odbijaju da bilo tko nastavlja agitpropovski tumačiti povijest 2. svjetskog rata u Hrvatskoj i da „kapitalizira“ mit o Jasenovcu za lažiranje činjenica i srbokomunističko stigmatiziranje hrvatskog naroda. Vrijeme je da se konačno dozvoli svim povijesnim istraživačima pristup pismohranama i medijima, mogućnost da izreku rezultate svog istraživanja. Tu svakako spada, na primjer, i „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“.

U tom smislu omogućeno je istraživaču Igoru Vukiću da 30. svibnja u emisiji „Dobar dan Hrvatska“ predstavi svoju knjigu „Radni logor Jasenovac“ i da u nažalost previše kratkom

vremenu objasni argumente o naravi logora Jasenovac. Programsko vijeće HRT-a se panično sastalo 4. lipnja i od tada se urednici emisije Karolini Vidović Krišto gubi svaki trag.

No, je li se Programsko vijeće HRT-a ikad sastajalo zbog komunističke propagande koja na televiziji ne prestaje s radom od 1958.? Je li ikad smijenjen urednik „Otvorenog“ kad su u toj emisiji agitpropovski intelektualisti i povjesničari branili komunističke zločine i veličali Jugoslaviju, onu istu koja je izvršila agresiju na Hrvatsku?

Zar doista goldštajni i slični imaju nekakvu licencu na Jasenovac, za 2. svjetski rat, a svi ostali su samo opasni šarlatani? Još ako im se pridruži Zorislav Lukić, glavni tajnik Matice hrvatske, onda je stvar stručna i legitimna, jer Slavko Goldštajn je nadareni osmoškolac, ali je zato Zorislav Lukić, diplomirani povjesničar kome autorske tekstove za „Vijenac“ navodno pišu drugi?

Na HRT još itekako živi duh ideoloških partijskih komisija i to je razlog zašto HRT treba jednostavno zatvoriti i sve poslati kući. To je rak-rana u tkivu hrvatske države. Takva agitpropovska televizija ne služi javnom servisu već nastavlja čuvati tekovine NOB-a i provodi agitpropovsku cenzuru, istu i jednaku koju je zdušno i bez oklijevanja provodio Mario Plenković na nekadašnjoj „Zagrebačkoj televiziji“.

Damir Nuić/Hrsvijet.net

<https://kamenjar.com/hrt-nastavlja-promovirati-komunisticki-svjetonazor-i-jugoslavensku-velikodrzavnu-ideju/>

Knjiga Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“ digla na noge jugosrpsku klatež u Hrvatskoj

**CRVENI KMERI S TZV. HTV-A NA BRANIKU
VELIKOSRPSKOGA JASENOVAČKOGA MITA**
ali raspad najveće laži u povijesti protiv Hrvatske više nije moguće
zaustaviti

Povjesničar Hrvoje Klasić odbio doći u studio s Igorom Vukićem zato što zna da ništa ne zna o Jasenovcu i da mu ne može apsolutno ničim parirati. JU SP Jasenovac odgovorila napadima na Vukića umjesto da kaže hrvatskoj javnosti kako na popisu žrtava može biti tri tisuće osoba bez imena i/ili prezimena ili odakle čak 18 žrtava istoga imena i prezimena – Ljuba Radosavljević

Ne radi se o negiranju istine o Jasenovcu, o njezinu umanjivanju ili preuveličavanju, jer se ne može negirati ni iskrivljavati nešto što ne postoji. Cjelovitu istinu o Jasenovcu tek treba otkriti, a Vukićeva istraživanja na tome su tragu. On nudi dokaze, a protivnici u napadima na njega nude samo svoja vjerovanja u beogradsku historiografiju. Znakovito je da su protiv Vukića isti oni koji su i protiv ideje o Povjerenstvu za Jasenovac. Nitko, međutim, ne može natjerati hrvatski narod da vjeruje u povijest skrojenu u beogradskim tvornicama laži

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Publicist i novinar Igor Vukić, a povremeno i suradnik Hrvatskoga tjednika, ovih je dana objavio knjigu „Radni logor Jasenovac“ (Naklada Pavičić) i uzburkao duhove na hrvatskoj pseudoljevičarskoj i projugoslavenskoj političkoj i medijskoj sceni. Ova knjiga dosad najsnažnije, čak i iz temelja ruši jasenovački mit stvoren u beogradskoj tvornici laži poslije Drugoga svjetskog rata. Nakon dugotrajnih istraživanja, pregleda dokumentacije i nebrojenih razgovora sa svjedocima, Vukić je zaključio da Jasenovac jednostavno nije bio logor u kojemu je režim NDH masovno likvidirao svoje protivnike, niti je u njemu ubijeno 20 tisuća djece, što ocjenjuje jednom od najgnusnijih laži, nego je jednostavno bio sabirno središte i radni logor za protivnike NDH, u kojemu se, doduše, i umiralo od bolesti, u kojemu je i bilo pojedinačnih ili skupnih egzekucija, ali ne postoje nikakvi dokazi da je u njemu ubijeno ne samo 700 000 osoba, kao što i dalje tvrdi velikosrpska propaganda, nego niti 83.800 kao što se navodi na službenome jasenovačkom popisu žrtava.

Knjiga razgrabljena i prije no što je predstavljena

Ovo je, dakle, knjiga koja revidira jugokomunističku „istinu“ koja s prijezirom odbacuje tzv. dogovornu povijest. U njoj autor briljantno, *sine ira et studio*, samo na temelju provjerljivih dokaza, svjedoka, dokumenata i činjenica, predočava cjelokupnoj javnosti istinu o Jasenovcu, do koje je došao višegodišnjom istragom, istinu koja se 70 godina skrivala od naroda. Ovom knjigom, može se reći, velikosrpski jasenovački mit pretvara se u prah i pepeo, a tragikomični postaju oni koji taj mit i dalje pokušavaju braniti jer se ne suprotstavljaju Vukiću nikakvom protuargumentacijom.

Vukićeva knjiga praktički je razgrabljena i prije predstavljanja održanoga nedavno u prostorijama HND-a u Zagrebu. Već sama najava njezina izlaska u *Hrvatskome tjedniku*, nekoliko tjedana prije no što je ugledala svjetlo dana, izazvala je golemu pozornost pa nije čudno što je dvorana HND-a bila posve ispunjena i što je tiskana naklada gotovo planula. Nije čudno ni što je spomenuta projugoslavenska scena reagirala kao da ju je netko zalio vrelin uljem – taj dio javnosti, čiji je um ostao zarobljen u dogmama jugoslavenske promidžbe, teško se miri s činjenicom da mu se urušava velikosrpski jasenovački mit jer se istodobno s time urušava i čitav jedan svijet petparačkih političkih ideala u koje su vjerovali i za koje su živjeli, a posebno su gnjevne reakcije uslijedile nakon prošlotjednoga gostovanja autora Igora Vukića u emisiji Hrvatske televizije „Dobar dan, Hrvatska“ koju uređuje Karolina Vidović Krišto, koja je i sama zbog toga izložena napadima premda je vrlo profesionalno pozvala u emisiju i povjesničara Hrvoja Klasića. Klasić je odbio gostovati pojasnivši naknadno da je to učinio kako ne bi tobože dao kredibilitet Vukićevim istraživanju. To je, naravno, samo njegov prozirni alibi za inferiornost u poznavanju osjetljive jasenovačke teme. Odbio je doći u emisiju jer je svjestan da ni u jednome dijelu ne bi mogao parirati Vukiću. Nasuprot Vukiću koji godinama istražuje Jasenovac, povjesničar Hrvoje Klasić nikada nije otkrio ni jedan dokument vezan uz taj sabirni logor, tom se temom nikada nije ni bavio, pa je njegovo znanje o Jasenovcu na razini indoktriniranoga srednjoškolskog komunističkoga mediokriteta. Neznajući unatoč, Klasić arbitrira o Jasenovcu po medijima, ali samo ondje gdje je siguran da mu se nitko nema suprotstaviti činjenicama, što je tragedija od znanstvenika, čovjeka i povjesničara koji širi velikosrpske historiografske laži o Jasenovcu. Klasić, dakle, nema nikakvih spoznaja o Jasenovcu i jako dobro zna da bi se u dvoboju s Vukićem proveo kao bos po trnju.

I ostali projugoslavenski povjesničari u Hrvatskoj bježe od sučeljavanja o jasenovačkoj temi te radije ostaju na pozicijama s kojih nekritički i bez ikakvih argumenata brane i održavaju taj mit kojim se neprekidno terorizira Hrvatsku. Igor Vukić već godinama poziva povjesničare i apologete Jasenovca na „dvoboj“, dijalog, dakle da mu se suprotstave pred kamerama, u medijima, *pro et contra*, ali poput Klasića, svi izbjegavaju. Pokojni Slavko Goldstein odbijao je doći, kao uostalom i njegov sin Ivo.

Umjesto znanstvenoga osporavanja, jugoslavenski povjesničari pribjegavaju metodi dehumanizacije onoga s kojim se ne slažu, dakle *ad hominem* napadima, u ovom slučaju na Igora Vukića i Karolinu Vidović Krišto. U stopu ih prate anacionalni mediji. Čitajući ovih dana poplavu napada na Vukića i HTV zbog ugošćavanja Vukića, nismo pročitali doslovce ni jedan jedini argument koji bi osporio bilo koju autorovu tvrdnju. S jednako tragičnim nedostatkom argumentacije reagirala je i nepotpisanim priopćenjem i Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac. *Ta ustanova osuđuje i izražava zabrinutost zbog izjava i teza koje su izrekli Vukić i voditelji emisije Marina Medved Pulić i Frano Riđan, stoji u priopćenju, posebice zato što je osoba koja negira zločine dobila prostor u programu javne televizije, gdje je predstavljena kao autoritet za proučavanje teme koncentracijskog logora Jasenovac. HRT, odnosno uredništvo emisije 'Dobar dan, Hrvatska' pozivom u emisiju dali su Vukiću platformu da negira zločine počinjene u ustaškome koncentracijskom logoru. Gledatelji su imali priliku čuti Vukićeve teze o Jasenovcu kao 'radnom logoru, tj. zatvoru, koji je bio mjesto gdje su zatvoreni aktivni protivnici države te dio Židova koji su bili izuzeti od deportacija u Njemačku', dok je ustaškog poglavnika Antu Pavelića okarakterizirao kao najzaslužniju osobu za spašavanje ljudi iz logora.*

Voditelji emisije ni u jednom trenutku nisu se ogradili od stajališta gosta, već su konstatali kako je pravo zadovoljstvo slušati s kakvim žarom on govori i pozvali su gledatelje da kupe i pročitaju njegovu knjigu. Time su pokazali nedostatak

profesionalizma, suosjećanja prema žrtvama i općenito nedostatak znanja o temi o kojoj je bila riječ, ocjenjuje JUSP Jasenovac i još jednom podsjeća da je koncentracijski logor Jasenovac bio najveći logor na teritoriju NDH i mjesto masovnih likvidacija Srba, Roma i Židova i političkih protivnika koji se nisu slagali s politikom i rasnom ideologijom ustaškog pokreta.

JU SP Jasenovac – velikosrpska ekspozitura

Dakako, kao ni prije, JU SP Jasenovac nije odgovorio činjenicama, nego napadima na Vukića i HTV. Javna ustanova SP Jasenovac, unatoč brojnim upitima, izbjegava odgovoriti na konkretna pitanja: gdje su kosturi navodnih 83.800 žrtava, kako to da je nakon uočenih 14 tisuća duplih i višestruko ponavljanih imena odjednom sve to izbrisano prije par godina, ali je odmah pronađeno isto toliko zamjenskih žrtava kojih do tada nije bilo na popisu. JU SP Jasenovac odbija odgovoriti otkud na današnjem popisu žrtava, primjerice, čak 18 njih s istim imenom i prezimenom – LJUBA RADOSAVLJEVIĆ premda toga imena uopće nije bilo na prvome popisu žrtava, ili kako to da je na popisu navodnih žrtava njih gotovo tri tisuće bez identiteta, imena i prezimena, dakle, žrtve NN. Nastupajući iz pozicije velikosrpske ekspoziture, u JU SP Jasenovac dakako ne mogu odgovoriti na te upite pa onda pribjegavaju napadima, umjesto znanstvenomu i zdravorazumskomu dijalogu. A ovdje su spomenuti tek manji prigovori. Naši istraživači i suradnici Nikola Banić i M. Koić već su otkrili da je jasenovački popis žrtava masovna prijevara i da je od 83800 navodnih žrtava čak njih 55.915 lažnih ili nepouzdanih, a za ostalih 27.900 tek treba istražiti autentičnost.

HTV na strani velikosrpske istine

Ono što je posebno skandalozno u ovome slučaju jest ekspresno ograđivanje vodstva HTV-a od Vukićevih stavova izrečenih u emisiji „Dobar dan, Hrvatska“. Kao da HTV raspolaže konačnom i nepobitnom istinom o Jasenovcu. U vodstvu ove kuće besramno su se priklonili čuvanju velikosrpske laži o Jasenovcu, kao da su srpska, a ne hrvatska televizija. Kako to da se nikada nisu ograđivali od stajališta Ive Goldsteina, Hrvoja Klasića ili Tvrtka Jakovine, a osobito od velikosrpskih pogleda na srbijansku agresiju 90-ih. Na HTV-u su se emitirale KOS-ove „istine“, ali se nisu ograđivali od njih. U želji da sačuvaju velikosrpski jasenovački mit koji permanentno demonizira hrvatsku državu i hrvatski narod, čelnici HTV-a ustali su protiv teza jednoga istraživača i publicista koji ih uvjerljivo argumentira i potkrepljuje dokumentima. Skandalozno ograđivanje vrha javne TV od istine u svakoj normalnoj, pravnoj i samosvjesnoj državi bilo bi dostatan razlog za trenutačnu smjenu protuhrvatskoga vodstva HTV-a. No anacionalni paraziti mogu, međutim, mirno spavati jer dobro znaju da je ovakav HTV sluga jednako takve anacionalne politike na vlasti. Ali nitko i ništa više ne može zaustaviti istinu o Jasenovcu. Zapravo, malo tko ozbiljan više u Hrvatskoj pokušava braniti jasenovački mit. To još očajnički čine povjesničari Klasić, Jakovina, Goldstein, političari Pupovac i još neki s pseudoljevice, dakle oni čiji su umovi odgojeni na mržnji prema vlastitoj naciji i ostali zarobljeni u jugosrpskim dogmama. Oni, međutim, kotač povijesti ne mogu zaustaviti niti mu promijeniti smjer kretanja pa je samo pitanje vremena kada će se pojaviti snažni političar i vođa u Hrvatskoj koji će dostojanstveno zabit posljednji čavao u lijes te nečuvene velikosrpske laži, najveće u povijesti izrečena na račun Hrvatske te zatražiti znanstvenu istinu, pokloniti se svakoj stvarnoj žrtvi, a odbaciti svaku izmišljenu. Prijepori oko Jasenovca koji se svako malo pojavljuju ne će biti riješeni svadama na javnoj sceni. Jedini izlaz je očito Povjerenstvo koje bi provelo temeljitu istragu, a koje su davno

predložili dr. Slaven Leticu, a odnedavno tu ideju zagovara i predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović. Isti oni koji sada napadaju *ad hominem* Vukića, žestoko su protiv Povjerenstva. Oni su, dakle, protiv bilo kakve istrage, odnosno za očuvanje „istine“ koju je nametnula jugokomunistička historiografija, a to drugim riječima znači da su za nastavak neutemeljene demonizacije Hrvatske. Nitko, međutim, ne može natjerati hrvatski narod da vjeruje u jugosrpsku istinu o Jasenovcu. Ne radi se, dakle, o negiranju istine o Jasenovcu, o njezinu umanjivanju ili preuveličavanju, jer se ne može nešto što ne postoji ni negirati ni iskrivljavati. Do cjelovite istine o Jasenovcu tek treba doći, a Vukićeva istraživanja su na tome putu.

Svi kritičari Igora Vukića padaju na jednome jedinom pitanju koje pokazuje da pojma nemaju o Jasenovcu

Neka Vlaho Bogišić, Zorislav Lukić i Ivo Lučić odgovore:

Gdje su kosturi navodnih 83.800 jasenovačkih žrtava?

Programsko vijeće HRT-a raspravljalo je u ponedjeljak na žurnoj sjednici o programskom sadržaju emisije 'Dobar dan Hrvatska' od 30. svibnja, u kojoj je gostovao Igor Vukić, novinar, publicist i tajnik udruge Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koji je iznio svoje tvrdnje o naravi i funkciji koncentracijskoga logora Jasenovac, kazavši da je to bio radni logor i sabiralište radne snage te da ondje nije bilo nikakvih masovnih i serijskih ubojstava.

Vijeće je uputilo programsko vodstvo na striktno poštivanje znanstvenih, kulturnih i društvenih standarda.

Vlaho Bogišić na početku je sjednice rekao kako je povod za održavanje sjednice bio to što su u programu HRT-a bila iznesena shvaćanja koja se, kako je istaknuo, grubo sukobljavaju s društvenim shvaćanjima u Hrvatskoj. Bogišić je rekao kako bi preporuka Programskog vijeća trebala biti da na HRT-u vrijedi nulta tolerancija prema ustaškom nasljeđu.

U raspravi je član Vijeća **Zorislav Lukić** rekao je kako je u spornoj emisiji ugošćen 'jedan amater ili čak diletant' u odnosu na povijesnu znanost te kako bi volio da HRT izbjegne ovakve situacije, kao i da u emisijama o ovakvim temama povjesničari budu gosti. **Ivo Lučić** kazao je kako bi javni prostor trebao izbaciti sve oblike totalitarizama, svega onog što dijeli hrvatsku državu i što produbljuje traume bez obzira o kojoj se strani radi. Kazao je i da je Jasenovac hrvatska sramota i da negiranja stradanja u Jasenovcu spadaju u domenu neozbiljnosti, no da tu spadaju i laži u kojima se govori o čak 700.000 ubijenih.

I drugi članovi Vijeća, primjerice Ivica Maštruko, Neda Ritz, Saša Milošević, Maja Sever, Dean Šoša, osudili su gostovanje Vukića na HTV-u.

Ne zna se, zapravo, tko je tragikomičniji od njih jer je riječ o apodiktičkim osudama bez protuargumenta jer nitko od njih ne zna ništa o Jasenovcu. Svi ti ljudi, koji nemaju nikakvih osobnih spoznaja o Jasenovcu, i sve njihove teorije padaju na jednom jedinome pitanju: gdje su kosturi 83 800 žrtava s jasenovačkoga popisa. Na to pitanje ostaju bez teksta.

Hrvatski tjednik, 7. lipnja 2018.

INTERVJU: Igor Vukić, SADA VIŠE NEMA NIKAKVE DVOJBE: JASENOVAC NIJE BIO LOGOR SMRTI I NE TREBA GA VIŠE OBILJEŽAVATI NA POSTOJEĆI NAČIN

**Razgovarao:
IVICA MARIJAČIĆ**

Zanimanje za novu knjigu Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“ u izdanju Naklade Pavičić toliko je da u Zagrebu ovih dana nije bila dostatno jedno predstavljanje. Nakon prve promocije u prostorijama Hrvatskoga društva novinara, prošloga tjedna nova promocija održana je u dvorani Vijenac na Kaptolu. Sve raspoložive dvorane toga centra bile su prepune, posjetitelji su stajali ili sjedili na stubištima. Gotovo je uvijek tako: odjek rušenja nekoga mita proporcionalan je snazi kojom se održavao 70 godina. Nietzsche je zapisao da kada ideali padaju, onda se to događa strmoglavo, a ne polagano. Novinar, publicist i tajnik Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac Igor Vukić nije sada u ovoj knjizi prvi put objelodanio „zabranjene“ činjenice o logoru Jasenovac. Objavljivao ih je kroz feljtone, novinske tekstove i radove u zbornicima, ali sada je sve spoznaje o Jasenovcu sažeo u ovu knjigu. Izazvao je pravi potres na javnoj sceni. Čuvari jugoslavenskoga mita o Jasenovcu ne mogu se pomiriti s otkrićima pa ga napadaju *ad hominem*, napadaju ga i osporavaju, na žalost, i oni koji nisu čuvari mita, ali su im umovi podjednako ostali zarobljeni u gabaritima jugoslavenske historiografije. Vukića često osporavaju i zbog obične taštine. Riječ je o tome. da Igor Vukić, nakon što je deset godina proveo po arhivima, istraživao, razgovarao i tragao za spoznajama, danas zna više o Jasenovcu nego svi njegovi osporavatelji. Toliko za uvod, krenimo u ovaj dugi i ekskluzivni razgovor s trenutačno najzanimljivijim hrvatskim autorom.

Saborski zastupnik Milorad Pupovac prošloga se tjedna čak zauzeo i za kazneni progon Vas zbog navodnoga poricanja zločina nad Srbima u Jasenovcu, nečega za što je rekao da je međunarodno dokazano, a nisu izmislili Srbi? Kako to komentirate?

- Nastojanje da se sloboda govora, jedno od osnovnih ljudskih prava, guši kaznenim progonom spada među najveće grijeha u koje može upasti fakultetski obrazovan čovjek. Pokazatelj je to totalitarnog uma, protiv kojeg su se mnogi u Hrvatskoj borili zagovarajući demokraciju. Nažalost, čini se kao da se vraćamo u doba Rankovića, Bakarića, Šuvara... S druge strane, Šuvarova „Bijela knjiga“, gdje su skupljene izjave disidenata iz osamdesetih godina, danas je vrlo zanimljiv dokument. U njemu se mogu pronaći sjajni aforizmi, a neki vrijede i danas. Tako će i „bilteni“ koje danas sastavljaju neki novi šuvarovci, biti jednog dana šarmantne zbirke. Sastavljači „biltena“ nam tako čine uslugu. Ne vjerujem da će naši državni tužitelji biti impresionirani pozivanjem na kazneni progon makar ga pokušao inicirati jedan saborski zastupnik i vođa stranke iz vladajuće koalicije. Iako on ima kakvu-takvu poziciju moći, ipak u tužilaštvu rade ljudi koji bolje poznaju zakon i znaju da se istraživanje povijesnih činjenica – ma koliko bile osjetljive – u demokraciji ne smije kriminalizirati.

Pupovcu se suprotstavio samo HDZ-ov saborski zastupnik Stevo Culej, u neku ruku HDZ-ov disident, poručivši Pupovcu neka ga je sram zato što laže. Ostali su šutjeli.

Je li to nesuprotstavljanje Pupovcu posljedica straha koji u hrvatskih političara sprječava da kritički progovore o Jasenovcu?

- Jasenovac je osjetljiva i složena tema. Političari, saborski zastupnici, skloni su izbjegavati kontroverzne teme. One koji se toga ne boje, poput Culeja, treba nagraditi na izborima.

Na sjednici Programskoga vijeća HRT-a, žurno sazvanoj zbog vašega nastupa u emisiji „Dobar dan, Hrvatska“, članovi toga tijela gotovo su Vas unisono napadali. Od političara komunističke ili udbaške prošlosti to ne začuđuje, ali od nekih povjesničara i znanstvenika zvučalo je čudno. Dr. Ivo Lučić nazvao vas je lunatikom, a Jasenovac hrvatskom sramotom, Zorislav Lukić rekao je da ste diletant i amater, a Vlaho Bogišić da sve što radite da je suprotno društveno prihvatljivim standardima? Je li vas takav nastup iznenadio?

- Članovima Programskog vijeća HRT-a koji se zanimaju za povijest, predlažem da kupe moju knjigu. Pa zatim da ju i pročitaju. I onda neka slobodno govore što god žele.

Jeste li u moru napada koje ste doživjeli prošlih dana u povodu izlaska knjige „Radni logor Jasenovac“ pročitali ijedan osvrt s argumentacijom, dakle da se ne svodi na *ad hominem* pristup? Je li itko ikada argumentirano osporio vaše bilo koje otkriće u svezi s Jasenovcem do mjere da ste odustali od njega kao od zablude?

- Bilo je nekoliko primjedbi koje sam uzeo u obzir. Nemoguće je biti savršeno točan u svemu u ovako složenoj temi. Jasenovac nadilazi mogućnosti jednog istraživača, ili male skupine, pa bi trebalo krenuti i sa širim timskim radom. Ako smijem reći, te se primjedbe odnose na poneki detalj u knjizi, dok njezinu cjelinu nitko nije ozbiljno osporio.

Vaš kolega novinar Zvonimir Despot u Večernjem listu nazvao je vaš rad ptičjim izmetom. Jeste li se osjetili uvrijeđenima i govori li to više o njemu s obzirom da on pojma nema o Jasenovcu?

- Kao što rekoh, sloboda govora je među osnovnim ljudskim pravima.

Na temelju svega, napose reakcija na vašu knjigu i TV nastupa, što možete zaključiti o ozračju u Hrvatskoj, koliko je moguće raspravljati o Jasenovcu *sine ira et studio* na javnim mjestima? Zašto političari, desni i lijevi, nisu spremni „očistiti um“ od svih predrasuda prije no što se upuštaju u ocjene o Jasenovcu?

- Kad smo prije četiri godine osnovali Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, postavili smo pred sebe dva zadatka. Prvi je bio temeljito prikupljanje svih informacija iz kojih bi se moglo vidjeti i razumjeti kakav je to bio logor u Jasenovcu. Drugi zadatak: skrenuti pozornost javnosti na naš rad. Do danas smo dosta napredovali na svakom od tih zadataka. Ima političara koji su to već primijetili, nadam se da će ih ubuduće biti i više.

Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman dva puta je, tada kao komunistički „heretik“ osuđen zbog pisanja i procjene žrtava u Jasenovcu, procjene koja se nije poklapala sa procjenom jugokomunističke historiografije. Danas pokušavaju Vas proganjati zbog iste stvari. Smatrate li otužnom činjenicu da današnji navodni tuđmanisti (dr. Lučić i drugi), koji nemaju osobnih spoznaja ni istraga o Jasenovcu, demoniziraju Vas. Bi li današnji protivnici vašega rada i Tuđmana opet, kad bi mogli, strpali u tamnicu zbog pisanja o Jasenovcu?

- Bi, sigurno. Zar ona nespretna citiranja Kaznenog zakona ne govore u prilog tome? U glavama onih koji ne mogu uvjerljivo argumentirati svoja saznanja o Jasenovcu, nije se mnogo toga promijenilo.

Kada se, ako se sjećate, dogodio taj trenutak u vama kada vam je „sinulo“ da nešto ne štima s uvriježenom komunističkom istinom o Jasenovcu?

- Kad sam intervjuirao Hrvata koji je postavio minu pod prugu 1941. godine i zbog toga bio interniran u Jasenovac. Do tada sam, kao dobar đak, mislio da su tu smještali ljude zbog druge rase, vjere ili one „koji se nisu slagali s režimom NDH“. Intervju je bio napravljen 2007., u razdoblju kad se u cijelom slobodnom svijetu, nakon njujorških Blizanaca 2002., izostrila svijest o terorizmu. Zapitao sam se, kakav je to bio državni sustav koji je klasičnog terorista stavio u zatvor, a nije ga strože kaznio. I ranije sam pitao svoje srpsko-pravoslavne rođake kako to da su oni prošli živi kroz Jasenovac, dok je 700.000 ljudi tamo pogubljeno (tko je tamo došao, živ nije izašao). Onda sam, 2007. počeo čitati sve što je dotad objavljeno o Jasenovcu od 1945. I ostao iznenađen...

Koliko dugo proučavate Jasenovac i koliko ste dosad pročitali literature, s koliko izravnih svjedoka razgovarali i koliko dokaza vidjeli?

- I do te 2007. sam pročitao bar triput više knjiga i članaka o Jasenovcu i Drugom svjetskom ratu od prosječnog diplomanta studija povijesti s Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Onda je krenulo redom: „Ogoljela laž logora u Jasenovcu“ Horvata i Mrkocija, pa „Jasenovac – radni logor i logor smrti“ Nataše Mataušić. To je bilo pravo otkriće – pročitao sam sve knjige koje su tu navedene kao izvori. Među njima pravi biser bio je Milko Riffer, knjiga bivšeg logoraša objavljena odmah nakon rata, 1945. (objavljena kao pretisak 2011, u Nakladi Pavičić). Čitao sam radove Josipa Pečarića (Srpski mit o Jasenovcu i druge), Josipa Jurčevića (Kako je nastao jasenovački mit), Marija Keve (Veze Međunarodnog odbora Crvenog križa i Nezavisne države Hrvatske). Šlag na tortu bile su tri knjige Antuna Miletića „Koncentracioni logor Jasenovac“ iz 1986. Riječ je o trosveščano zbirci dokumenata o logoru, „ukrašenoj“ fotografijama i popratnim tekstovima koji nemaju izravne veze s logorom. No dokumenti govore svojim jezikom. Iz tog sam temeljnog čitalačkog iskustva krenuo prema razgovorima s dvanaest ljudi koji su u vrijeme rata bili u Jasenovcu. Slijedilo je postupno otkrivanje velike arhivske građe u Hrvatskom državnom arhivu.

Često se kaže da punu istinu o NDH, a samime time i o Jasenovcu, nije moguće spoznati bez proučavanja i uvida u dokumentaciju NDH koja je u Beogradu. Neki povjesničari, pak, kažu da se ta istina može dobrim dijelom spoznati i proučavanjem građe koja je u arhivima u Zagrebu, Sisku, Karlovcu i drugdje. Može li se steći istina na temelju izučavanja dokumentacije u RH, a bez one koja je u Srbiji?

- Sasvim dobar uvid u ono što se događalo u Drugom svjetskom ratu u ND Hrvatskoj pa tako i u logoru u Jasenovcu može se steći iz arhivske građe i ostalih izvora koji se nalaze u Hrvatskoj. Dokumenti iz srpskih arhiva mogu pridonijeti rasvjetljavanju pojedinih događaja te upotpunjavanju i nijansiranju onoga što se može saznati i iz dostupne građe.

Nedavno su iz Srbije poručili da ne će predati Hrvatskoj dokumentaciju o NDH i Jasenovcu koju Hrvatska traži. Zašto Srbija odbija predati tu dokumentaciju koju je otuđila?

- Riječ je o glupostima za koje oni misle da je neka ozbiljna politika. Kad dođe vrijeme da uđu u Europsku uniju, dat će i ono što nije traženo. A svijet zbog toga neće stati.

Možete li nakon što se rasprše te naslage jugokomunističke mitologije s NDH i Jasenovca, u par rečenica definirati što je uistinu bio koncentracijski logor Jasenovac a da ta definicija, jedino ona, počiva na znanstveno provjerljivim činjenicama i nepobitnim dokazima?

- Jasenovac je bio kažnjenički, radni logor za aktivne protivnike NDH: Hrvate, Muslimane, Srbe, kojima je u upravnom postupku dokazano da su napravili neko protudržavno kazneno djelo – sabotazu, sudjelovanje u oružanoj pobuni, prikupljanje pomoći za partizane, špijuniranje... Zatim, bio je to internacijski logor za skupinu Židova, koji su bili izuzeti od deportacija u njemačke-nacističke logore. Deportacijama je izložena većina pripadnika židovske zajednice na području NDH pod njemačkim utjecajem. U logor su internirani i hrvatski Romi također s područja pod njemačkim utjecajem (Romi iz BiH nisu bili internirani). Bio je to jednim dijelom i sabirni centar za radnu snagu za njemačke ratne tvornice. U manjem broju u logor su zatvarani i prekršitelji gospodarskih propisa te manjih kaznenih djela (džeparenja, skitnje, prostitucije).

Slovenski istraživač Roman Leljak nedavno je u Hrvatskome tjedniku objavio kako je na temelju dokumentacije Vojnoga arhiva u Beogradu sada jasno da je u Jasenovac tijekom četverogodišnjega postojanja ušlo 18.600 osoba. Je li to istina i smatrate li taj broj realnim na temelju svega što ste pročitali, čuli i vidjeli o Jasenovcu?

- Ne znamo tko se sve nalazi na tim popisima, a broj onih koji su prošli kroz logor mogao bi biti i manji. Treba vidjeti odnose li se ti dokumenti i na one koji su prošli kroz logor u Staroj Gradiški, te kroz nekoliko prihvatnih centara nakon bitke na Kozari. Iz tih prihvatnih centara (Dubica, Mlaka, Bosanska Gradiška...) izbjeglice su upućivane na rad u Njemačku, na zbrinjavanje u Slavoniju, dok su djeca upućivana u prihvatilišta u Sisak, Zagreb, Jastrebarsko. Često su na jasenovačkim popisima i ljudi koji su pored logora ili iz njega otišli na neka druga mjesta.

U jasenovačkome popisu žrtava navodi se da je od 83 800 žrtava samo u prvoj godini ubijeno 10.700. Vi ste dokazali da u prvoj godini po svim izvorima nije u logoru bilo više 1.200 logoraša. Ako, dakle, i komunistički autor A. Miletić tvrdi da u toj godini nije bilo više od 1200 ljudi, kako je moguće i na temelju čega SP JU Jasenovac smatra da je ubijeno 10.700 građana? Je li to pomračenje uma nekih u Hrvatskoj ili slijepo robovanje velikosrpskoj propagandi?

- Svakako robovanje nekoj propagandi. Zdravorazumsko razmatranje izvora nikako ne može potvrditi broj od 10.700 navodno ubijenih te godine. U to je vrijeme logor bio samo na lijevoj obali Save, tamo gdje je sada spomen područje. Na tom području je do 1990. pronađeno 196 posmrtnih ljudskih ostataka.

Jeste li pitali za taj paradoks upravu, kustose, u JU SP Jasenovac?

- Kažu da su se možda oni, koji su davali podatke, zabunili pa su ti ljudi stradali kasnije. To znači da tih 10.700 treba pripisati kasnijem razdoblju, ali onda razmjerno rastu i ti brojevi. No pustimo igru brojeva. Jednostavno, prema dokumentima i izjavama bivših logoraša te materijalnim dokazima, nije moguće da bi u Jasenovcu (kad se pridoda i Stara Gradiška) život izgubilo 83.000 ljudi. Jedan kustos ponudio mi je objašnjenje da su leševi 1941. bacani u Savu. Za to doista nema nikakva drugog uvjerljivog dokaza. Kad dodamo

da se u prosincu Sava zamrznu pa su stanovnici okolnih sela njihovim kolima prelazili preko debelog sloja leda na rijeci, obrazloženje službenog jasenovačkog kustosa našlo se na vrlo tankom ledu.

Jeste li ikada pitali pokojnoga Slavka Goldsteina, njegova sina Ivu, neke aktualne ljevičarske povjesničare Jakovinu, Klasića, kolegu Z. Despota, koji se klanjanju beogradskim lažima da vam objasne taj paradoks? Što vam u nevezanim razgovorima kažu kolege novinari, povjesničari...?

- Osim pokojnog Slavka Goldsteina, nitko se drugi od njih nije odvažio na razgovor o ovoj temi. A i S. Goldstein je htio razgovarati samo neslužbeno, onako, u prolazu...

Jeste li pitali upravu gdje su kosturi navodnih 83 800 žrtava i što su vam odgovorili. Može li se nazrijeti u njihovome glasu, pogledu, tonu, da kad moraju odgovoriti na ta pitanja zapravo – lažu? Kolika bi površina morala postojati na kojoj bi bilo pokopano toliko ljudi?

- Najčešći odgovor od ljudi koji se bave tom temom je da se nikad neće moći saznati što se događalo u Jasenovcu. A ja sam siguran da hoće.

Antropološka istraživanja u tri navrata u Jugoslaviji nisu dovela do željenih rezultata. Što je otkriveno? Koliko je dokazano, kad je riječ o istraživanjima te vrste, žrtava u Jasenovcu slovom i brojem?

- Bušenja posebnom Dachnowsky sondom i spiralnom bušilicom na stotinjak mjesta u Donjoj Gradini te području logora s lijeve strane Save otkrila su 497 posmrtnih ostaka.

Ivo Goldstein sada, pak, tvrdi, a zapravo ponavlja srbijanskoga *istoričara* S. Živanovića, da nema kostura zato što su ustaše pred kraj u logor dovele drobilice, strojeve za mljevenje kostiju, kojima se onda gubi trag. Koja je bila vaša reakcija kad ste to čuli ili pročitati - jeste li se nasmijali, začudili, je li vam se, moguće, otvorilo nešto što niste znali...?

- Drobilicu kostiju nitko ne spominje u svojim sjećanjima – ni bivši logoraši, ni ustaše, ni partizani koji su ušli u logor, a ranije su imali solidne obavještajne podatke o zbivanjima u logoru i oko njega, a ni stanovnici okolnih sela... Očekujem da će autor te tvrdnje uskoro za nju ponuditi neki dokaz. Ako to ne učini, trebao bi se ubuduće sam potpuno isključiti iz sudjelovanja u raspravi o jasenovačkim logorima.

Prijašnji odgovori na pitanja o leševima bili su otprilike: odnijela ih Sava, spaljeni su u pećima... Padaju li na tom pitanju svi apologeti jugokomunističke dogme o Jasenovcu?

- Dokumenti, izjave više stotina bivših zatočenika danih pred komunističkim institucijama, zatim izjave ustaša, partizanskih obavještajaca, većine posjetitelja logora (predstavnik Međunarodnog odbora Crvenog križa, dopisnika Associated Pressa, njemačkih novina, bugarskih i mađarskih atašea za štampu...) te materijalni ostaci, Jasenovac oslikavaju kao radni logor.

Kritičari ismijavaju vaše otkrića da su u logoru održavane kazališne i umjetničke predstave, nogometne utakmice, da su se slali i primali paketi, da su logoraši imali radno vrijeme, podvrgnuti liječenju... Za Srbiju znamo, ali zašto je dijelu Hrvatske danas teško prihvatiti novootkrivene činjenice o Jasenovcu?

- Vjerujem u razum stanovnika Srbije te da će jednom i oni u većini prihvatiti realnu sliku Jasenovca. Događa se da u nekom narodu javno mnijenje ode izvan normalnih okvira, ali ipak je riječ o državi s europskim kulturnim naslijeđem. Slično vrijedi i za one u Hrvatskoj koji još nisu ozbiljnije počeli promišljati o Jasenovcu.

Dakle, kakva je stvarno istina o Jasenovcu, ružna, lijepa, sramotna za Hrvatsku, sramotna za Jugoslaviju...

- Logor u Jasenovcu postojao je 1300 dana. U njemu je bilo šest baraka za stanovanje, s maksimalno 200 zatvorenika u svakoj. Ostali su spavali u radnim pogonima pa se može procijeniti da je u logoru prosječno stalno bilo 2000 ljudi. S time se slažu i izjave aktera i dokumenti. U logor se ulazilo i izlazilo po izdržanoj kazni. Brojni zatvorenici izašli su i ranije zbog proglašene amnestije. Pred kraj rata, zatočenici su preseljavani u Njemačku. Dobar dio ih se vratio poslije rata. Zatvaranje, lišavanje slobode, nikad nije ugodno, ni za zatočenika pa ni za onoga koji ga čuva.

Zlorabe li se Stepinčeve riječi Paveliću da je logor bio ljaga za hrvatski narod?

- Nadbiskup Alojzije Stepinac osuđivao je bilo čije narušavanje ljudskih prava zbog vjerskih ili drugih razloga, a koje nije bilo povezano s ponašanjem osobe čija se prava ograničavaju. Za protudržavno djelovanje, tražio je primjereni kazneni postupak. Inervenirajući za nekoliko slovenskih katoličkih svećenika koji su odvedeni u logor pod sumnjom da su sudjelovali u protudržavnom radu te načelno prosvjedujući protiv internacije Židova, nadbiskup je u privatnom pismu poglavniku Anti Paveliću logor u Jasenovcu nazvao „sramotnom ljagom za Nezavisnu Državu Hrvatsku“. No prema značenju koje je Jasenovac dobio u komunističkoj-propagandnoj mitologiji i posljedicama tog mita (Jasenovac je bio pogonsko gorivo za mržnju i rat protiv Hrvatske), teško se oteći ocjeni da je Jasenovac zapravo daleko veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji. Mislim da bi se Stepinac, da je sada živ, složio s takvom konstatacijom.

Koliko danas ima preživjeli logoraša Jasenovca i dokazuje li itko od njih komunističke teorije o tome logoru. Koliko ima živućih svjedoka iz sustava vlasti NDH koji znaju istinu, a jeste li s nekima i razgovarali za vrijeme nedavnoga boravka u Argentini među Hrvatima?

- U Zagrebu je 1999. godine u vrijeme suđenja Dinku Šakiću, jednom od zapovjednika logora, živjelo oko 300 bivših jasenovačkih zatočenika. Zašto ih naši povjesničari tada nisu potanko ispitali o vremenu koje su proveli na služenju logorske kazne? Nažalost, uglavnom zbog straha od udbinog progona, ni u emigraciji se nije puno pisalo o Jasenovcu. Ostali su poneki memoarski zapisi, i u Hrvatskoj i u inozemstvu, te sjećanja potomaka i logoraša i dužnosnika NDH, koja donekle mogu pomoći u istraživanju.

Imate li dojam da je političko i intelektualno ozračje nakon 2000. godine u Hrvatskoj derogirano. Tuđman je 1989. ustvrdio da NDH nije bila samo fašistički zločin nego i izraz volje hrvatskoga naroda za slobodnom državom. Danas, pak, njegovi nasljednici u vrhu HDZ-a, ali i u vrhu države, ne priznaju nikakve, pa ni tu jednu olakšavajuću okolnost za NDH. Plenkovićevo Vijeće za prošlost osudilo je NDH kao apsolutno zlo, a komunizam i Jugoslaviju samo kao relativno zlo. Vaš komentar?

- Rad našega društva koje istražuje Jasenovac znak je da ipak nije sve tako loše. U društvu djeluje akademik Josip Pečarić, član Hrvatske akademije znanosti, nekolicina je doktora povijesnih i drugih znanosti, većina članova su diplomirali na fakultetima. Ozbiljnih

oponenata našim zaključcima zapravo i nema. Samo treba vremena da ti zaključci dobiju službenu većinsku javnu podršku, a neslužbenu već imaju. Vijeće za prošlost nije donijelo apsolutne osude – kad se temeljito pročitaju njegovi zaključci, otvorena su vrata i za slobodno istraživanje i novo vrednovanje suvremene hrvatske povijesti.

Postoje li ikakvi dokazi da je u logoru smaknuto 20.000 djece. Vi ste to nazvali najgnusnijom laži. Jeste li dobili ikada ikakvo obrazloženje uprave Jasenovac oko toga? Takva zastrašujuća teza *a priori* izaziva jezu i zahtjeva šire obrazloženje ako je istinita, ali i ako nije istinita. Dakle, molim Vas, još jednom objasnite je li bilo ubojstava djece u logoru Jasenovac, jesu li tamo dospjela djeca s Kozare, i zašto Hrvatska danas nema snage smireno i znanstveno odgovoriti na te strašne optužbe?

- U logoru u Jasenovcu postojala je škola za dječake koji su ondje od zatočenika-majstora usvajali razna obrtnička znanja: električarska, automehaničarska, limarska, drvodjeljska... Neki od učenika došli su i iz kozaračkog zbjega. Ukupno je obrtničkih pitomaca bilo stotinjak. U logoru u Jasenovcu nije bilo djece ni izdaleka u tako velikom broju kako to sugerira popis navodnih žrtava Jasenovca koji uz potporu iz hrvatskog proračuna, vodi Javna ustanova Jasenovac. Inzistiranje na tom popisu i priči o „20.000 ubijene djece“ vrlo često zvuči kao govor mržnje.

Na kraju, što simbolizira Bogdanovićev spomenik u Jasenovcu. Ako se osnuje međunarodno Povjerenstvo, što zagovara Predsjednica RH, do kakvih će spoznaja, prema vašem očekivanju, doći i hoće li taj spomenik imati ikakve svrhe.

- Ozbiljno povjerenstvo, domaće ili međunarodno, doći će isto do spoznaja o kojima sam govorio o ovom intervjuu. A onda treba početi razgovor i o promjeni simbolike kojom će se obilježavati jasenovački logor.

Vratimo se na početak ovoga intervjua: tko bi trebao pred represivna istražna tijela: vi koji pišete o otkrićima ili, pak, Pupovac, koji pothranjuje jasenovački mit i iznosi nedokazive klevete na račun Hrvatske i permanentno uznemiruje javnost?

- Ne bi trebao nitko. O Jasenovcu treba razgovarati trijezno, na okruglim stolovima, arhivskim radionicama tribinama, televizijskim emisijama. Očekujem da će u skladu sa zaključcima Programskog vijeća i HRT krenuti sa serijom emisija o ovoj temi. To je u skladu s boljim standardima javnog servisa, za koji se zalažu i vijećnici. Za temu bi se mogli zainteresirati i novinari konkurentskih televizija s nacionalnom koncesijom, ako ništa, ono bar zbog konkurentskih razloga. Tema izaziva visoku gledanost i čitanost i bilo bi glupo kad bi ju propustili.

Prof. Hrvoje Klasić odbio je doći u studio HTV-a zbog toga što vi pripadate „društvu koje negira zločine u Jasenovcu“. Pripadate li takvom društvu?

- Nastojimo utvrditi što više jasnih činjenica o jasenovačkom logoru. Mnogo takvih činjenica je dosad zanemareno, jer su jugoslavenski povjesničari selektivno koristili dostupnu građu. Time opovrgavamo uvriježenu sliku logora, ali ne negiramo ni jedan zločin koji je moguće nedvojbeno utvrditi.

Saborski zastupnik Milorad Pupovac smatra da vi u svojim radovima negirate zločine genocida i holokausta i da bi vas zbog toga trebalo sudski goniti. Bojite li se progona?

- Ne.

Je li Jasenovac bio logor smrti?

- U logoru je određen broj zatvorenika izgubio život. Uglavnom zbog odmazdi za bjegove, zbog bolesti, zbog planiranja pobune, prema zapovijedima i presudama koje su upućene u logor izvana, zbog zračnog bombardiranja... Ako „logor smrti“ definiramo kao mjesto u koji su zatočnici u većini dovođeni s namjerom da bi ondje bili ubijeni, onda Jasenovac doista nije bio takav logor.

Prema svjedočenjima bivših logoraša, u Jasenovcu su masovno ubijani Romi. Potvrđuju li to vaša istraživanja?

- Jedna od velikih jasenovačkih misterija ostaje sudbina skupine Roma dovedenih u svibnju i lipnju 1942. u Jasenovac. Postoje svjedočenja o likvidacijama, ali i svjedočenja koja to opovrgavaju. Uz mnogo kontradiktornih izjava o njihovoj sudbini, nema materijalnih dokaza za masovna ubojstva. Dokumenti pokazuju da su dopremani u logor, a ima i potvrda da su neki od njih također upućivani u Njemačku. Sudbina hrvatskih Roma sigurno je važna tema daljnjeg istraživanja.

Utječe li vaša nacionalnost na vaša istraživanja? Da li vam činjenica što ste Srbin pomaže ili odmaže?

- Uglavnom pomaže. Ali ne treba zaboraviti da je to tek jedan od elemenata mojeg identiteta. Jednako sam i Hrvat. Ponosim se i dozom češkog nasljeđa ili Kutinom, kao gradom srednjoškolskog odrastanja. No prije svega razgovarajmo o sadržaju moje knjige i ukupnoga rada.

Je li baš sve do čega je o Jasenovcu došla jugoslavenska historiografija nužno odbaciti?

- Ne, ali svaki izvor treba podvrgnuti temeljom preispitivanju kako bi se utvrdila njegova vjerodostojnost.

Što mislite, hoće li Srbija promijeniti ime državnog Instituta za vodoprivredu „Jaroslav Černi“ u Beogradu kad iz vaše knjige vidi da je inženjer Černi bio ustaša?

- Nadam se da ne će. Černi je bio partizanski špijun, osuđen na zatočenje u Jasenovac gdje postaje suradnik ustaške uprave i od običnog zatočenika razlikuje se po ustaškoj kapi koju je nosio. Nakon izlaska iz logora postaje direktor beogradskog vodoprivrednog instituta. Na internetskoj stranici instituta stoji da su „ponosni na svojeg osnivača“. Zašto ne bi tako ostalo i dalje?

Hrvatski tjednik, 14. lipnja 2018.

<https://narod.hr/hrvatska/igor-vukic-cini-se-kao-da-se-vracamo-u-doba-rankovica-bakarica-suvara>

IGOR VUKIĆ: HRVATSKI GRAĐANI SIGURNO SU ZRELI ZA PUNU ISTINU O LOGORU JASENOVAC

Razgovor s novinarom i publicistom Igorom Vukićem

Nedavno je predstavljena Vaša nova knjiga „Radni logor Jasenovac“. Do sada se u javnosti predstavljao narativ o Jasenovcu kao logoru smrti. Zašto naslov o radnome logoru?

Dostupni izvorni dokumenti, izjave bivših zatočenika te objavljena literatura o logoru pokazuju da je to bio zatvor, radni logor, u kojem su uglavnom internirani aktivni protivnici Nezavisne Države Hrvatske. Uz njih bila je tu skupina Židova, izuzetih iz deportacija kojima je bila zahvaćena hrvatska židovska zajednica iz sjevernog dijela države koji je bio pod njemačkim utjecajem.

Iz tog dijela NDH dopremani su u logor i Romi, dok iz bosanskog dijela države nisu bili dirani. Logor je trebao narasti u veliko naselje za sve Židove iz NDH koji bi ondje radili i živjeli do kraja rata. O tome je Židovska bogoštovna općina iz Zagreba, na traženje ustaških vlasti, napravila i poseban elaborat koji se nalazi u Hrvatskome državnom arhivu. No nacistički predstavnici s tim se nisu složili i inzistirali su na deportaciji u njemačke logore. Najveći dio jasenovačkih zatvorenika iz kategorije protivnika države, bili su Hrvati i uz njih manja skupina Muslimana i Srba. Prema zakonu, kazne za njih mogle su trajati od 3 mjeseca do tri godine. Rad u logoru bio je obvezan, a zalaganje je moglo dovesti i do skraćivanja roka kazne, odnosno, pomilovanja. Ako logor smrti definiramo kao mjesto gdje su ljudi dovođeni radi toga da bi bili ubijani, Jasenovac definitivno nije bio takav logor.

O knjizi je bilo riječi i u emisiji HRT-a „Dobar dan, Hrvatska“. No, nakon emisije uslijedili su napadi iz različitih strana, a urednica Karolina Vidović Krišto maknuta je iz spomenute emisije. Kako komentirate sve to?

Obveza javne televizije je uz ostalo omogućiti raspravu o relevantnim društvenim pitanjima. Naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, kojem sam tajnik, proteklih je nekoliko godina objavilo niz zanemarenih i manje poznatih dokumenata koji sami po sebi otkrivaju drukčiji karakter jasenovačkog logora od onog kako se službeno predstavlja u hrvatskoj javnosti.

Nakon izlaska nove knjige, urednici emisija Dobar dan, Hrvatska reagirali su profesionalno. Uz mene su u studio pozvali i povjesničara Hrvoja Klasića, ali on se na kraju nije pojavio. U emisiji je bio samo autor knjige, slično kao u brojnim drugim emisijama na HTV-u. Zbog toga nije trebalo sazivati hitnu sjednicu Programskog vijeća. Upravo suprotno, Programsko vijeće trebalo je prekoriti vodstvo javne televizije što već do tada nisu organizirali emisije o našim rezultatima rada.

U emisiji uz nas mogu sudjelovati i naši neistomišljenici jer mi se ne bojimo dijaloga. Međutim, očito je da članovi Programskog vijeća nisu dorasli ulozi koju im je društvo namijenilo. Nadam se da će ipak razum prevladati i da će kolegica Karolina Vidović-Krišto biti uz ispriku ponovo vraćena na svoje ranije uredničke poslove.

Milorad Pupovac pozvao je na Vaš kazneni progon. Što reći o tome?

Njegov prijedlog ide na njegovu sramotu. Siguran sam da će i on za neko vrijeme toga postati svjestan. Tražiti od DORH-a kazneni progon za arhivski istraživački rad kojim se bavim i prezentiranje rezultata toga rada u knjigama i člancima, zaista je sramota za

čovjeka koji je završio fakultet društvenoga smjera. To podsjeća na najgora vremena komunističkog doba, ali istovremeno otkriva i veliku slabost. Kad ne mogu pokazati protuargumente, neki ljudi traže zaštitu moćnih prijatelja.

Pupovac tako želi iskoristiti moć koju mu daje članstvo u trenutnoj vladajućoj poziciji. Nada se da će zaogrnut plaštom vladajuće koalicije potaknuti državne odvjetnike da krenu u moj progon. Tužno. Intelektualac takvim zalaganjem potire svoj intelekt i unaprijed potpisuje svoj poraz.

U emisiji Nedjeljom u 2 nedavno je gostovao dr. Ivo Goldstein, koji je tom prilikom spominjao „dubretare“ i „smrdljivce“ u kontekstu revizije jugoslavensko-komunističkih mitova. Je li to razina sveučilišnog profesora?

Ne samo da nije profesorska razina, nego čak nije ni razina HTV-a. Kad bi se sadržaji emisija tretirali ravnopravno, onda bi se i zbog ove emisije moralo sastati Programsko vijeće. Djelomično zbog neprimjerenih riječi, ali još više zbog neprovjerenih i skandaloznih Goldsteinovih tvrdnji, npr. da je u Jasenovac u travnju 1945. dovezena iz Njemačke nekakva drobilica za kosti kojom su navodno uništavani tragovi zločina. Slabo informirani voditelj emisije nije se zainteresirao i pitao za neki dokaz tog čuda, koje osim Goldsteina do sada nitko nikad nije spomenuo – ni povjesničari, ni bivši zatočnici, ni partizani, ni ustaše...

Začudo, napali su Vas i neki povjesničari i novinari koje se smatra tzv. desničarima i nacionalistima?

Nitko nije imun na lijenost. Pristojni ljudi prvo pročitaju nečiju knjigu a zatim ju ocjenjuju. Čini mi se da dosta ocjena proizlazi iz jednostavne činjenice da kritičari knjigu nisu ni imali u rukama. Nadam da će ju napokon kupiti i barem prolistati. Knjigu nije teško pročitati, nastojao sam ju pisati pitkim publicističkim stilom, ali sve su tvrdnje, podatci i citati potkrijepljeni izvorima u više od 500 bilješki (fusnota).

Možete li nam otkriti koje novosti donosite u novoj knjizi? Koji biste dokument izdvojili?

Fotografija nogometne utakmice iz logora u Staroj Gradiški, iz srpnja 1944. godine do sada, koliko znam, nikad nije objavljena. Dobio sam ju od sina jednog dužnosnika iz vrha redarstvene vlasti NDH. Takvo igralište postojalo je i u logoru u Jasenovcu gdje su se, prema izjavama bivših zatočenika, igrale utakmice za prvenstvo logora. Momčadi su predstavljale pojedine radne skupine, a sudjelovala je i ekipa ustaških stražara. U Jasenovcu se, usput, igrala i odbojka.

Zatim, u knjizi je objavljen dokument o strijeljanju deseterice ustaša iz prosinca 1941., jer su, uz ostalo, pljačkali zatočenike. Tu je i popis plaća zaposlenih u logorskoj upravi. Uz ustaše, na popisu su i zatočnici koji su dobili određeni status u logorskoj hijerarhiji i primali plaću za rad. Objavljen je i obrazac izvještaja o vladanju kojim je uprava redovito ocjenjivala svakog logoraša i upisivala njegovo ponašanje u logoru, na radu, njegovo zdravstveno stanje te mnogi drugi novi podatci.

Na temelju tih izvještaja o vladanju, iz logora je prije isteka kazne pušteno u pomilovanjima više od 1700 zatočenika. Puštani su za prigodne datume: 10. travnja, 13. lipnja (blagdan Antunova), za Uskrs, za 14. srpnja (rođendan poglavnika Pavelića) te za Božić.

U logoru su se zatvorenici liječili, a primali su i pakete s hranom?

U logoru je postojala zatočenička ambulanta, a u mjestu Jasenovcu bolnica. Postojala je zubarska ordinacija, rengenski uređaj, a bolnički laboratorij raspolagao je mikroskopom koji je kupljen u Osijeku 1942. godine. U arhivu smo pronašli račun kad je kupljen – stajao je 6000 kuna.

Logor je posjetio i Crveni križ?

Predstavnik Međunarodnog odbora Crvenog križa Julius Schmidlin posjetio je logore u Jasenovcu i Staroj Gradiški u srpnju 1944. godine. Podnio je opširno izvješće o uočenom, koje se lako može pronaći na internetu. Prilikom posjeta Staroj Gradiški, uz gledanje nogometne utakmice, bio je i na glazbeno-scenskoj priredbi kakve su se redovito odvijale i u Jasenovcu.

U Staroj Gradiški Schmidlin je odgledao Nušićevu „Gospođu ministarku“. MOCK je inače također sudjelovao u organiziranju dopreme paketa s hranom i lijekovima u jasenovački logor. Više podataka zainteresirani čitatelji mogu pronaći u knjizi Marija Keve „Veze Međunarodnog odbora Crvenog križa i NDH“, iz 2009. godine.

Vi tvrdite da u Jasenovcu za sada nema dokaza o masovnom ubijanju zatvorenika?

Nema materijalnih dokaza, odnosno posmrtnih ostataka koji bi potvrđivali da je u logoru bio veliki broj žrtava. Ne potvrđuju to ni dokumenti, a ni većina izjava stotina i stotina bivših zatočenika koje se mogu pronaći u arhivima ili objavljenim knjigama. Nekoliko izjava u kojima se navode masovna ubojstva, nisu prošla test provjeravanja iz drugih nezavisnih izvora.

U logoru se život mogao izgubiti u odmazdama zbog bjegova kada bi bilo strijeljano deset ili dvadeset pripadnika bjegunčeve radne skupine. Bilo je pojedinačnih slučajeva smrtnih kazni prema presudama donesenima izvan logora ili za vrijeme dolaska Pokretnog prijekog suda. Moglo se stradati i u zračnom bombardiranju kojem je logor bio izložen osobito u proljeće 1945.

U nekoliko valova zrakoplovi zapadnih saveznika napali su logor na Veliki petak, 30. ožujka 1945., i porušili znatan broj logorskih građevina. Poginuo je i jedan broj zatočenika. Unatoč, za ratne zatvorske uvjete, dobrim zdravstvenim uvjetima, u logoru se umiralo zbog bolesti, osobito u prvim mjesecima postojanja logora. No logorski su liječnici u dogovoru s upravom nastojali suzbiti epidemije.

Travnički liječnik dr. Josef Konforti opisao je naširoko i detaljno, u knjizi objavljenoj u Beogradu 1972. godine, dakle u dubokom socijalizmu, kako je suzbio epidemiju tifusa u proljeće 1942. Uveo je u dogovoru s logorskom upravom i tadašnjim zapovjednikom Ljubom Milošem, dezinfekciju odjeće, redovito šišanje i brijanje, pranje rublja i odjeće.

Instalirani su tuševi s toplom vodom u kojima su se zatočenci redovito kupali. Iako je knjiga objavljena još tada, nije izazvala veću pozornost javnosti. Nitko se u to vrijeme nije previše ni usuđivao o tome pisati. No ipak, Konforti – koji je iz logora poslan u Kupinec liječiti obitelj Vladka Mačeka pa je odande pobjegao u partizane – nije proglašen revizionistom.

Poslije rata krenula su iskapanja u logoru, kojima se mogao utvrditi približan broj ubijenih u logoru. Što su iskapanja pokazala i zašto su zaustavljena?

Bušenje terena i otkapanje nekoliko grobnica počelo je 1964. godine. Na području sela Gradine na desnoj strani Save, nasuprot jasenovačkom logoru, posebnom sondom bušeno je na stotinjak mjesta ali nije pronađen velik broj leševa. Na nekoliko poznatih mjesta

pronađeno je ukupno 497 posmrtnih ostataka (kad se zbroji nalaz i s lijeve i s desne obale Save).

Daljna istraživanja prekinuta su vjerojatno zato što je pronađen relativno mali broj leševa. Brojne bušotine na velikom prostoru Gradine pokazale su da ondje osim čiste zemlje nema – ničega. Strah da bi se u javnost, koliko god ona bila nadzirana u to vrijeme, mogle probiti informacije o malom broju pronađenih posmrtnih ostataka, sigurno je pridonio odluci o obustavi daljnjeg rada. Ne zaboravite da je onda bio službeni broj od 700.000 navodnih žrtava logora.

Bl. Alojzije Stepinac, međutim, Jasenovac je nazvao ljagom za hrvatsku državu?

Točno, to je napisao u jednom privatnom pismu poglavniku Anti Paveliću, početkom 1943. godine. Bio je to odjek slučaja privođenja u logor sedmorice slovenskih svećenika tijekom 1942. godine, osumnjičenih da ne poštuju NDH i surađuju s partizanima. Stepinac je za njih intervenirao i tražio da se puste iz logora.

U logor je poslano i povjerenstvo na čelu s vladinim dužnosnikom Aleksandrom Seitzom koji je zatekao jednog svećenika na životu – Antona Rantašu i koji je potom pušten. Ostali su izgubili život. Neki zbog bolesti, a neki su izgleda, u još nerazjašnjenim okolnostima, odvedeni iz bolnice, u kojoj su radili kao bolničari te vjerojatno ubijeni. Osim zbog sudbine svećenika, nadbiskup Stepinac prosvjedovao je i zbog internacije Židova i Roma, ne prihvaćajući obrazloženja da je to nužno zbog zahtjeva njemačkog saveznika koji je jamac postojanja hrvatske države.

No zbog svega što sada saznajemo o događajima u logoru te zbog propagandnog značenja koje je jasenovački logor dobio poslije rata, možda se može reći da je Jasenovac veća ljaga na Titovoj Jugoslaviji, nego na Pavelićevoj Hrvatskoj.

Za istraživanja ste imali i osobne razloge?

Moj otac i drugi članovi njegove obitelji živjeli su u selu Gradina sve do prosinca 1941. godine. Bili su Srbi, pravoslavci. U prosincu su u Gradinu došli „odmetnici“, partizani, i pucali na logor. Prije toga su ubili seoskog trgovca Vasu Rokića koji je trgovao s logorom i prodavao mu povrće i druge namirnice. Gradinjani su se potom povukli u zbjeg na Kozaru. Tu su se u srpnju 1942. predali hrvatskim vojnicima i bili su provedeni u Jasenovac. Odatle su vlakom upućeni u Slavoniju kao i tisuće drugih kozaračkih izbjeglica. A tisuće izbjeglica bilo je poslano i na rad u Njemačku.

Djeca koja su odvojena od roditelja odvedenih u Njemačku, upućena su u prihvatilišta u Sisak, Zagreb, Jastrebarsko, također u organizaciji hrvatske države. Već iz sudbine tog dijela moje obitelji znao sam neke podatke o jasenovačkom logoru koji su odudarali od službene verzije koju smo u to vrijeme morali učiti u školi (ja sam rođen 1966.) Stoga me je oduvijek zanimala ta priča. A intenzivno, gotovo svakodnevno, istražujem ju posljednjih deset godina.

Je li hrvatsko društvo zrelo za punu istinu o Jasenovcu ili smo i dalje zatočeni mentalnog komunizma i straha od istine?

Hrvatski građani sigurno su zreli za punu istinu. Jedan dio javnosti to izbjegava zbog različitih razloga – zbog interesa, zlih namjera, ljubomore, emotivnih razloga, navike i mentalne lijenosti koju sam već spominjao. Rekao bih da se djelovanjem našeg društva, objavljivanjem knjiga, članaka, sudjelovanjem naših članova na tribinama, realna slika o Jasenovcu nepovratno probija u širu javnost.

Uvjeren sam da će ta slika pokvariti račune onima koji bi još uvijek htjeli da to bude gorivo za mržnju. Pa makar to izgledalo utopijski, vjerujem da će s vremenom naš rad biti element koji će doprinijeti građanskom pomirenju u Hrvatskoj, a onda i u zemljama u njezinu susjedstvu.

Davor Dijanović / HKV

<https://www.hkv.hr/razgovori/29727-razgovor-s-igorom-vukicem-hrvatski-gradani-sigurno-su-zreli-za-punu-istinu-o-logoru-jasenovac.html>

<https://kamenjar.com/igor-vukic-hrvatski-gradani-sigurno-su-zreli-za-punu-istinu-o-logoru-jasenovac/>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/06/28/razgovor-s-igorom-vukicem-hrvatski-gradani-sigurno-su-zreli-za-punu-istinu-o-logoru-jasenovac/>

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top-2/igor-vukic-hrvatski-gradani-sigurno-su-zreli-za-punu-istinu-o-logoru-jasenovac/>

POGOVOR

POSTOJI LI REVIZIONIZAM U ZNANOSTI?

„Izbacit će zemlja svu krv što je na njoj prolivena
I ne će više kriti onih koji su na njoj poklani.“ (Izaija 26, 21)

Po mišljenju autora ovih redaka najvažnija istraživačka tema naše historiografije morala bi biti logor Jasenovac. Sjećamo se mi stariji, i oni koji se hoće sjetiti, kako su se grčevito i s kolikom strašću komunističke vlasti u Jugoslaviji i Hrvatskoj borile za očuvanje dogme o logoru u Jasenovcu. Pola stoljeća trajala je diktatura te dogme. A koncentrat te dogme sadržan je u brojci: „700.000“ (najmanje) ubijenih. U praksi se ta brojka mit „700.000“ svodila na ubijene Srbe.

Dogma prestaje biti dogma kad se o njoj počne raspravljati. Zato se pola stoljeća ova komunistička dogma progonima i zatvorima držala daleko od svake rasprave. O logoru u Jasenovcu se milijune puta na ovaj ili onaj način ponavljala ista mitska brojka ubijenih: „700.000“. Ona je ušla u sve školske udžbenike, enciklopedije, bila na radijskim i televizijskim vijestima, ponavljala na skupovima, priredbama, stavljala se na privjeske za ključeve za automobile, koji su se dijelili posjetiteljima itd., itd. Ta se brojka mogla neograničeno uvećavati. Pa je tako dosegala i milijun, i milijun i pol, i dva milijuna. A u propovijedi jednoga srpskoga pravoslavnog biskupa dosegla je „milijone i milijone“. Čitatelja koji želi vidjeti kako je došlo do razvoja ovoga mita, upućujem na knjigu dra Josipa Jurčevića *Nastanak jasenovačkog mita*, što je njegova magistarska radnja obranjena kod dra Ljube Bobana.

No, da bismo razumjeli i sam nastanak mita, moramo znati njegov povijesni izvor. U posljednjih stoljeće i pol hrvatsko-srpski odnosi bitno su odredili život i Hrvata i Srba. Tijekom čitavoga toga vremena prolazili su kroz različite faze, pa i one krvave i najkrvavije. Tijekom čitavoga ovoga vremena bilo je pokušaja različitih integracija, da bi se one najekstremnije faze spriječile. Ali, po mojem mišljenju, baš ti pokušaji tih integracija doveli su do najtežih srpsko-hrvatskih sukoba. Sumnjam da će i ove najnovije, tzv. „europske integracije“ uroditi drugim plodom, jer se od samoga početka grade na lažima kao na temeljima, i što je najopasnije, na hrvatskim samoobmanama, koje se nasljedno, s generacije na generaciju hrvatskih odgovornih političara prenose u posljednjih više od stoljeća i pol. U tih stoljeće i pol, koliko su srpsko-hrvatski odnosi postali presudan čimbenik života oba naroda u Hrvatskoj, neprestano se provlači, obnavlja i ponavlja isti način ponašanja na političkoj pozornici samo što su glumci drugoga imena i prezimena. U posljednjih 150 godina u ideologiji Srba u Hrvatskoj prevladava poseban način ponašanja u politici, koji bih označio riječju „srbobranština“ ili kult „ugroženog Srbina“. To je odsutnost volje i spremnosti kod srpskih političkih predstavnika da priznaju da je ime srpske ideje počinjeno bilo kome bilo kakvo zlo. „Ugroženost Srba“ i optuživanje Hrvata za težnju za uništenjem Srba, „genocidnost“, od prvog susreta Vlaha (kasnije, od kraja 19. stoljeća Srba) i Hrvata u 16. stoljeću je temeljni element u strukturi te ideologije i ujedno opravdanje za teritorijalne osvajačke pretenzije. Stotine tisuća stranica „Srbskog dnevnika“, „Zastave“, „Srbobrana“, kalendara „Srbobran“, „Srpskog glasa“, „Srpskog lista“ napisane su samo kao optužba, a u isto vrijeme prisvajala se hrvatska kulturna baština te hrvatske zemlje Slavonija sa Srijemom, Lika, Banovina, Dalmacija, i osim njih uvijek i

Bosna i Hercegovina. „Mrtva straža srpstva“ bio je Varaždin. Te su sve zemlje trebale pripasti Kraljevini Srbiji. Pa kad se 1990. po Kninu i Banovini i Slavoniji i na domak Zagrebu čulo deranje „Ovo je Srbija“, moramo znati da je to tradicija duga više od jednog stoljeća koja se vidjela u svakom broju kalendara „Srbobran“ u 19. stoljeću. Dok nikada ne ćemo kod predstavnika srpske politike naći bilo kakvo priznanje za neku krivicu počinjenu u ime velikosrpske ideje za bilo što u hrvatsko-srpskom sporu, čovjek mora upravo s čuđenjem gledati kako se hrvatska politička elita i u Hrvatskom saboru i u hrvatskim novinama upadljivo trudi uvijek iznivelirati krivnju u slučajevima gdje je nesumnjivo glavni, gotovo jedini krivac bila srpska strana. Ovdje ću spomenuti samo jedan primjer. Godine 1902. izašao je u zagrebačkom „Srbobranu“, glasilu „Srpske samostalne stranke“, članak „Srbi i Hrvati“, u kojemu se Hrvatima odriče i pravo i mogućnost da budu narod, u kojem se Hrvatima usred Zagreba naviješta rat do istrebljenja, i u kojem se kaže, da će Srbi istrijebiti Hrvate u 20. stoljeću zato što su Srbi superiornija rasa. Da se to nije već dogodilo, autor je optužio Katoličku crkvu. No, da će se to dogoditi, autor je s nadom gledao zbog dva razloga: prvo što su Hrvati svugdje pomiješani sa Srbima. Drugo, što „ima među Hrvatima priličan broj svesne inteligencije, koja taj proces ubrzava, uviđajući da jedino srpska nacionalna misao znači ekonomsku, političku i kulturnu nezavisnost“. Tu „svesnu inteligenciju“ odgojio je Massaryk. Autor se u teorijskom objašnjavanju toga programatskog članka pozvao na Ludwiga Gumplowicza i Houstona Stewarta Chamberlaina, čija je društveno-filozofska misao dvadesetak godina poslije postala temelj hitlerizma. Taj rasistički programatski članak objavljen usred Zagreba kao program i misao vodilja Srpske samostalne stranke Srbima za 20. stoljeće, izazvao je u Zagrebu i u provinciji velike demonstracije. Među demonstrantima bilo je i mrtvih. Uveden je i prijeki sud. Kad je Khuenova Narodna stranka kao vladajuća stranka raspravljala o tim demonstracijama i donijela zaključke, ni jedan jedini put nije spomenut taj članak kao bilo kakav uzrok ili bar povod demonstracijama, koje su digle na noge preko 20.000 Zagrepčana, dakle gotovo četvrtinu stanovništva. „Zbog mira“, „da se održi prijateljstvo“ sa Srbima u vladajućoj Narodnoj stranci, Hrvatska vlada nije našla za nužno u svojim zaključcima spomenuti članak i programske smjernice u njemu, koji je u bitnim svojim mislima preživio cijelo 20. stoljeće. Hrvatska politička elita nije se tako ponašala samo u odnosu prema Srbima. Kad se sklapala Hrvatsko-ugarska nagodba 1868. sam je kralj upozorio hrvatske pregovarače (Ignjat Brlić kao član hrvatske delegacije svjedoči): „Nemojte biti mađarskiji od Mađara!“ Ferenz Deak, lider mađarske politike toga vremena, tvrdio je da su Hrvati Mađarima u tim pregovorima više davali, nego što bi on kao najveći Mađar htio tražiti. Ovu suludu sklonost hrvatske političke elite za utamničenjem vlastitog naroda u monarhističkoj Jugoslaviji, najslikovitije je izrazio Grga Anđelinović kada se hvalio da je ponosan što je uprljao „hrvatskom krvlju“ svoje ruke, a najzlogukije je došla do izražaja u stvaranju jasenovačkog mita u komunističkoj Jugoslaviji o 700.000, o milijunu, milijunu i pol i dva milijuna ubijenih Srba u Jasenovcu. Za stvaranje toga mita najveći je krivac hrvatska komunistička elita. Bez njenog ne samo pristanka, nego i aktivnog sudjelovanja u stvaranju tih monstruoznih konstrukcija, taj mit ne bi bio stvoren. To je vječni grijeh hrvatskih komunista.

Godine 1964. obavljen je službeni popis žrtava za cijelu Jugoslaviju. Za cijelu državu broj žrtava iznosio je 597.323. Prema popisu Statističkoga zavoda SR Hrvatske ukupne žrtve na teritoriju Hrvatske iznosile su 185.327, a od toga da je u logorima, zatvorima i deportacijama stradalo 59.639 osoba. Dakle, prema službenom popisu tadašnje države broj ukupnih žrtava u Jugoslaviji bio je više od sto tisuća manji od mitske brojke u Jasenovcu. Broj stradalih u logorima u Hrvatskoj bio je dvanaest puta manji od zadanog broja za logor

Jasenovac. Za taj službeni državni popis iz 1964. znale su komunističke vlasti i u Hrvatskoj i u Jugoslaviji, ali su ga skrivale puna tri desetljeća. Godine 1998. do popisa je došao netko tko ga je predao Bošnjačkom institutu u Švicarskoj, koji ga je objavio.

Zamislimo nemoguće: da je taj popis Saveznog zavoda za statistiku objavljen godinu-dvije poslije njegovog utvrđivanja, bi li on pridonio smanjivanju nacionalnih napetosti? Mislimo da bi! Raspad Jugoslavije, istina, bio bi krvav, jer su gospodari toga procesa bili komunistička JNA i vlada SR Srbije, ali ne bi bio tako surov obračun. Činjenica je da su se svugdje i u svakoj prilici kao isprika za agresiju navodila mitska brojka od „700.000“ ubijenih Srba u Jasenovcu!

Ta se brojka, rekosmo, branila svim sredstvima u komunističkoj Hrvatskoj. SUBNOR je tu odigrao upravo zločinačku ulogu. Sudbina dra Tuđmana koji je progonjen i zatvaran zbog toga, i Brune Bušića koji je morao emigrirati i na kraju je ubijen najbolje svjedoče o tome. Sudbina „Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture“ i autora dra Ivana Jelića isto tako. Sva trojica su se u svojim znanstvenim radovima pozivali na službene podatke Statističkog zavoda, do kojih su došli, a nisu smjeli doći. Navest ćemo slučaj *Enciklopedije* i dra Ivana Jelića.

„Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture“ izašla je 1980. u izdanju Školske knjige. Sporne tekstove, „Koncentracioni logori“ i „Teror okupatorsko ustaške vladavine“ napisao je dr. Ivan Jelić. U knjizi od 1000 stranica kojoj se ne može osporiti marksistički pristup povijesti, našla se o logoru Jasenovac i ova rečenica: „Kroz taj logor prošli su deseci tisuća ljudi, od kojih je većina pogubljena u mnogim pokoljima što su ondje provedeni“ (*Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture*, Zagreb, 1980., str. 305). Zbog te rečenice zasjedao je SUBNOR grada Zagreba i zaključio da je to „ponovno preoravanje masovnih grobišta u Jasenovcu i ponovno spaljivanje stotina tisuća leševa i kostura i bacanje njihovog pepela u Savu da bi se prikrio monstruoan zločin“. SUBNOR je uzeo za težak grijeh i autoru i izdavaču to „ponovno preoravanje masovnih grobišta“ dvadeset godina nakon što je „definitivna brojka utvrđena u visini od oko 700 tisuća pogubljenih!“ Najboljem poznavatelju te problematike dru Jeliću poručuje se „Tako glasi istina!“, a „citirano enciklopedijsko natucanje 'o većini pogubljenih od desetak tisuća kroz Jasenovac prošlih' ne pokriva stradanje ni manjih etničkih grupacija“. „Zbog društvene opasnosti citiranih falisifikata (F. Tuđman ih je npr. na sudu upotrijebio u svojoj obrani)“, SUBNOR je tražio da se Enciklopedija zabrani i povuče iz prodaje (HIP, ostavština dra Ivana Jelića: Dopis SUBNOR SR Hrvatske Gradski odbor Zagreb Izdavačkoj radnoj organizaciji „Školska knjiga“, dopis od 28. 7. 1981.)

No prije nego je SUBNOR Zagreba izašao s ovim zahtjevom za zabranom Enciklopedije, o tom problemu govorio je Lordan Zafranović u subesjedi za „Četvrti jul“, glasilu SUBNOR-a. Na pitanje novinara Marka Ručnova: „Koji je razlog što ste se prihvatili snimanja dokumentarnog filma o monstruošnom koncentracionom logoru Jasenovac?“, Zafranović odgovara sljedeće: „U posljednje vrijeme smo svjedoci nevjerojatnih pokušaja falisificiranja broja žrtava u jasenovačkom logoru. To se više ne može nazvati ni drskošću, već najordinarnijim zločinom. Ti zločinački pokušaji falisificiranja istine o Jasenovcu bili su neposredni povod.“ (Četvrti jul, br. 993, 30. 6. 1981., *Filmska analiza istine o ratu*).

Poslije te skupštine SUBNOR-a u glasilu boračke organizacije čitamo sljedeće [pisano srpskim jezikom]: „U skoro objavljenjnoj 'Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture' u izdanju Školske knjige piše da su kroz logor Jasenovac prošle desetine hiljada ljudi od kojih je većina pogubljena. I sada se postavlja pitanje: gde je nestala ona razlika od nekoliko stotina hiljada najsvirepije umorenih ljudi? Ona razlika do sedam stotina hiljada ljudi? Do tog neverovatnog broja, za koji se uopšte ne zna da li je konačan. Gde je nestala ta razlika

do sedam stotina hiljada naših rana, naših sudbina? Podseća li ova rečenica na skoro iznesenu teoriju čiji je autor danas u zatvoru? [Misli na dra Franju Tuđmana: M.A.] Podseća! Treba li možda sada i tu knjigu 'zatvoriti'? Verovatno, treba.“ (B. Stanojević, Zaboravljene rane, Četvrti jul, br 1004, 15. 9. 1981., str 13). Više nego očito je da je problem bio samo u „desecima tisuća“, dakle samo u broju. Predsjedništvo Republičkog odbora SUBNOR SR Hrvatske na sjednici 6. listopada 1981. zapečatilo je sudbinu Enciklopedije (Četvrti jul, br. 1008, 13. 10.1981., str. 5, *Zatraženo povlačenje „Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture“*).

Svakako najveće zasluge za rušenje mita o stotinama tisuća ubijenih u Jasenovcu pripadaju dru Franji Tuđmanu. Jedan od krimena zbog kojih je osuđen je i broj žrtava u tom logoru. U svojoj obrani na sudu 17.-20. veljače 1981. on je ponovio svoje stavove, do kojih je došao na temelju službenog popisa Saveznog zavoda za statistiku, da je broj ubijenih po logorina u ND Hrvatskoj oko 60 tisuća „ogroman broj i užasan zločin“, ali se borio protiv toga da se taj broj „i onako groznih žrtava udeseterostručuje samo za Jasenovac na 600 tisuća, samo i jedino zato da bi se potencirala nekakva kolektivna i trajna krivica hrvatskog naroda“ (F. Tuđman, *Usudbene povjestice*, Zagreb, 1995., str. 406-407). Koliko je autoru ovih redaka poznato, doktor Tuđman nikada niti u jednom svom tekstu ili intervjuu nije poricao zločin u Jasenovcu i njegovu veličinu niti strahote tog zločina. Prema njegovim procjenama, koje je gradio na zabranjenom službenom popisu žrtava koji je proveden 1964., broj ubijenih u Jasenovcu kretao se negdje oko 40.000. Tuđman je s pravom tvrdio da se tim uveličavanjem srpskih žrtava okrivljuje cijeli narod, „jer ako je ta brojka, koja je užasna, onda je to moglo biti djelo jednog režima. Ali ako se kaže da je tamo ubijeno više od pola milijuna do milijun i po, onda je to jasno, onda je to krivica čitavoga naroda.“ („Tuđman“, DVD, Film Jakova Sedlara. Intervju od 14.2.1997.)

Dr. Tuđman mogao je svoje spoznaje graditi na izvorima do kojih je mogao doći. U tome trenutku to je bio popis službenih tijela vlasti, odnosno Saveznoga zavoda za statistiku. Povijesna znanost dala mu je za pravo kada je tvrdio da se s brojkom ubijenih Srba u Jasenovcu manipulira i da ju se preuveličava. Oni koji mu ne mogu oprostiti što je stvorio hrvatsku državu, i sada mu, između drugih jednako utemeljenih „grijeha“, predbacuju da je „umanjivao žrtve Jasenovca“. Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture bila je prilika da se stavi na raspravu broj žrtava u Jasenovcu. Možda i posljednja prilika. „Brojka“ je postala dogma! Ali dogma prestaje biti dogma kad se o njoj počne raspravljati. Sveti oficij SKJ, SUBNOR, nije to dopustio. Koliko god se to ne htjelo priznati, jedini koji je radio da se hrvatsko-srpski odnosi postave na čvrste temelje, istinu, bio je u zatvoru na zadovoljstvo onih koji su mislili da čuvaju Jugoslaviju. Intelektualno pošteno objašnjenje „brojke“ „pogibeljomanijom“ Bogoljuba Kočevića i istraživanja Vladimira Žerjavića koje je podupirao Slavko Goldstein, da se „brojka“ demitologizira, došla su ipak prekasno. I dr. Ljubo Boban je dao veliki doprinos razaranju mita o milijunskim žrtvama Srba u Jasenovcu. Autor ovih redaka objasnio je sebi u istraživanjima pojavu „brojke“ pojmom „srbobranština“ ili kult „ugroženog Srbina“ (neovisno od Kočevića). Mit-brojku preuzeo je Milošević.

Da je ta „brojka“ bila važan faktor uoči rata, svjedoči i činjenica da ju je imao potrebu u uskrsnoj poslanici u travnju 1991. navesti i sam srpski patrijarh Pavle kao prvi potpisani među svim drugim pravoslavnim biskupima. Nakon isticanja kako je neki španjolski inkvizitor pobio 114 tisuća ljudi, u uskrsnoj poslanici stoji i ovo [na srpskom jeziku]: „Koliko je naša pogibija bila brojnija i strašnija za poslednjih 50 godina? Samo u Jasenovcu, za četiri godine umoreno je, ako ne više, sigurno ne manje od 700.000 ljudi. Ako pitamo na koji način, jedan naš vrsni znalac i mislilac odgovara: 'Jasenovac je najveće

srpsko grozilište, ništavilište, istrebivalište, gubilište, gde su ljudi satirani krvožderjem, koje sigurno ni knez demona ne pamti. To je novo raspeće Hristovo. To je greh grehova.' Nešto još gore je ovde, što se retko pominje. To je činjenica de je **ovaj neuporedivi zločin do danas ostao neokajan i nepokajan, što dokazuju događaji koji se i danas dešavaju na istom mestu i od istih počinilaca**“ (M.A.). Patrijarh u uskrsnoj poslanici 1991. poziva na oprostjenje, ali uz tu obvezu, koju je najveći Učitelj ljudi stavio kao uvjet Božjeg oprostjenja svakom čovjeku, dodaje i misli vladike žičkog Nikolaja Velimirovića, koji kaže [opet srpskim jezikom]: „Ako bi se Srbi svetili ravnom merom za sve zločine koji su im u ovom veku učinjeni, šta bi morali da rade? Morali bi da žive ljudi sahranjuju, da žive ljude peku na ognju, da živima skidaju kožu, da decu seku na komade pred očima roditelja. To Srbi nikada nisu činili ni zverovima, a kamo li ljudima.“ (Politika, 7. 4. 1991., Oprostiti moramo zaboraviti nesmemo. Poslanica Srpske pravoslavne crkve o Vaskrsu 1991.). Je li ovo **u travnju 1991.** zaista bio poziv na oprostjenje i pomirenje, ili na nešto drugo? Ako je i bio istinski poziv na oprostjenje, očito da nije urodio plodom.

Imamo pravo pitati branitelje mita, SUBNOR koji se prozvao SAB, mi koji smo bili bombardirani, granatirani svaki dan godinu dana, a prečesto se kao opravdanje za to čula „brojka“ ubijenih Srba u Jasenovcu: mogu li nam, i ako mogu hoće li nam reći, zašto su branili mit o stotinama tisuća i milijunu ubijenih Srba u Jasenovcu? Može li, i ako može, hoće li itko sada iz SAB-a javno osuditi taj mit koji je svim građanima Hrvatske, a napose Hrvatima i Srbima donio toliko patnje i stradanja?

Ovaj mit o Jasenovcu udario je pečat genocidnog naroda Hrvatima. Stjerao ga pola stoljeća u ispovjedaonicu za grijehе koje nije počinio, i grijehе koji nisu počinjeni ni iz bliza kako se to i danas tvrdi. I zato se protiv toga mita treba boriti. Znanstvenici koji se bave ovom problematikom na to su prvi pozvani. Kod nas ih je premalo. No, nakon što je u Hrvatskoj uglavnom odbačena brojka „700.000“, zadana je kao nova dogma broja ubijenih u logoru Jasenovac: „80 do 100.000“. Pri tome zagovornici ove brojke, ne samo da odbijaju mogućnost drugčijeg rezultata, nego ne dopuštaju istraživanja koja bi tu novu brojku, koju sada pretvaraju u novu dogmu, doveli u pitanje. I sve one koji se s njima ne slažu, proglašavaju „revizionistima“. To je danas sinonim za komunističkog „kontrarevolucionara“. Pri tome se služe takvim huškačkim pogrdama i pozivima da se uhite one koji dovode u pitanje njihove mitove. Kad budu npr. gg. Pupovac, Klasić, Jakovina, Goldstein i dr. jednakom revnošću i žarom osudili komunističku dogmu o „700.000“, a ne tome posvetili samo usputnih pola rečenice „pa naravno da osuđujemo“, kad budu tome problemu posvetili svoje radove, kad budu objasnili kako je i zašto je nastao, kako se uzgajao taj mit i čemu je služio, onda ćemo reći da imaju pravo kritizirati. Ako ne osuđuju ovaj mit, zašto da se vjeruje u njihove nove brojke koje i opet ne daju istraživati. Mit „700.000“, lako je prešao u milijun, milijun i pol i dva milijuna, i „milijone i milijone“ i prouzročio je strašna stradanja nevinih ljudi. Zato od profesora suvremene hrvatske povijesti očekujemo da istraže taj fenomen. Čudimo se da se protivne uključivanju mjerodavnih svjetskih znanstvenika svih pozvanih struka u rješavanje problema logora u Jasenovcu. I te kako je to opravdano i potrebno. Istine se ne trebamo bojati. Nikada nismo čuli npr. g. Pupovca ni njegovo Srpsko narodno vijeće da osuđuje Dodikove derneke na kojima se uporno ponavlja mitska brojka, kojima su nazočni i najviši društvenici i vjerski uglednici iz Srbije. Nismo ni od njega niti od bilo koga čuli osudu kada se u SAD-u podizao spomenik „stotinama tisuća“ ubijenih u Jasenovcu. Ali neka, što veća brojka, veća na kraju i sramota!!! U komunističkoj Jugoslaviji moglo se, vidjeli smo, „uhapsiti knjigu“ i „njenog autora“. U samostalnoj, demokratskoj Hrvatskoj to više nije moguće.

„Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ baš zato je i nastalo. Da se bori protiv svih mitova. Oni dobro znaju da ćemo priznati samo one rezultate njihovoga rada, koji su utemeljeni na izvorima. Što te izvore do sada nisu njihovi kritizeri koristili, a ti su izvori komunističke provenijencije, to je njihova sramota. Ono što smo do sada čuli i pročitali (ne kažem da sam sve pročitao), čuli smo i pročitali samo stare fraze iz mlađih usta i pera. I u tome oni koji se bore protiv svakoga mita u povijesnoj znanosti, zavrjeđuju zahvalu i potporu svakoga građanina ovoga desetljećima lažima trovanog naroda i građanina ove zemlje.

Na pitanje postavljeno u naslovu, odgovor se sam nameće. Ne postoji revizionizam u znanosti. Da su se naši pretci vodili tom logikom, vjerojatno se ne bismo maknuli dalje od špilje. U tome smislu revizionizam u znanosti je ne samo dopušten, nego i prva njezina zapovijed.

Mato Artuković

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

THOMPSON JE PROBLEM I U CRNOJ GORI

Pita me jedna moja Kotorka znam li nešto o sukobu u *Hrvatskoj građanskoj inicijativi*. Baš mi je prijatelj iz Boke poslao tekst iz crnogorskih novina „Vijesti“ **Ambasador Hrvatske podržao smjenu predsjednice HGI?**

<https://www.vijesti.me/vijesti/politika/ambasador-hrvatske-podrzao-smjenu-predsjednice-hgi>

Kotorki sam prvo preporučao prvi dio teksta:

Sukob u vrhu Hrvatske građanske inicijative (HGI), koji je rezultirao izglasavanjem nepovjerenja predsjednici Mariji Vučinović, tinja duže vrijeme, a u njegovo rješavanje uključio se i ambasador Hrvatske u Crnoj Gori Veselko Grubišić, saznaju "Vijesti".

Središnji odbor HGI izglasao je nepovjerenje Vučinović, a član predsjedništva Josip Gržetić izabran je za vršioca dužnosti predsjednika do vanrednog Sabora stranke.

Sagovornik "Vijesti", koji je želio da ostane anonimn, tvrdi da je Vučinovićeva zahladila odnose sa hrvatskim diplomatom u Crnoj Gori. Grubišić slovi za bliskog poslaniku HGI Adrijanu Vuksanoviću i članu Predsjedništva HGI i predsjedniku Hrvatskog nacionalnog vijeća Zvonimiru Dekoviću. Ambasador se često može vidjeti sa njima u zvaničnim i privatnim skupovima u Crnoj Gori i u Hrvatskoj.

Kotorka će meni:

Pa kome će se Veleposlanik biti blizak ako ne njima!

I podsjetila me je kako me je ranije upozoravala na neke konzule iz Hrvatskog konzulata u Kotoru koji su se najmanje družili s Hrvatima.

Nisam htio dodavati ulje na vatru pa nisam ni spomenuo slijedeći dio tog teksta u kome se da iščitati nerazuman odnos gđe Vučinović prema Crkvi:

Sukob Vučinovičke i njena dva najbliža bio je primjetan po hladnom odnosu na svečanosti povodom Tripundana u Kotoru, a tadašnja predsjednica je odbila poziv za zajednički ručak sa njima i drugim gostima vjerske proslave u organizaciji Kotorske biskupije.

Meni je mnogo zanimljiviji dio zbog kojega sam i dobio taj tekst:

Sagovornik "Vijesti" iz vrha HGI podsjeća i na to da su politički stavovi Dekovića i Vuksanovića mnogo radikalniji od onih koje je baštinila Vučinović. On tvrdi da je to igralo ulogu u dobijanju podrške predstavnika zvaničnog Zagreba u Crnoj Gori.

"Postoje indicije da je Dekoviću i Vuksanoviću smetala pretjerano građanska orijentacija Vučinovićeve. Njih dvojica su mnogo desnije - poslanik je veliki ljubitelj lika i djela pjevača Marka Perkovića Tomsona, a Deković je svojevremeno dovodio u Tivat kontroverznog Josipa Pečarića koji kaže da pozdrav "Za dom spremni" nije problematičan, kako bi dao javnu podršku HGI", navodi sagovornik "Vijesti".

Thompson uvijek i svuda. Zabavno zar ne? Mene povezuju sa ZDS zbog Peticije ZDS kojom smo svojevremeno branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave“ koja počinje sa ZDS. Thompsona su vlasti u RH i tužili zbog toga – i izgubili spor!

O tome sam napisao tri knjige. Ovih dana sam dobio komentar jedne čitateljice koja je pročitala knjigu „Thompson: Pjesmom za Hrvatsku“:

Štovani gospodine akademice,

Uistinu sam uživala ovih mjesec dana čitajući Vašu knjigu. Brilljantan ste, izvanredan, a mogu slobodno reći i genijalan kroničar vremena, koje nam na žalost nikako ne ide u prilog. Željela bih pročitati knjigu koju ste mi preporučili u e-mailu od 2. siječnja 2019. godine, a to je MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.

Vjerujem kako je u Hrvatskoj mnogima poznata moja tvrdnja kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge i kako ja ne volim biti sluga.

O onima koji to vole piše glavni urednik "Hrvatskog tjednika" (7. veljače 2019.):

Oni koji su u Hrvatskoj protiv pozdrava Za dom spremni u službi su velikosrpske politike koja njegovom kletvom želi osporiti legalnost Domovinskog rata i obrane Vukovara.

A i oni sami to priznaju kao dr. Ivica Maštruko u Slobodnoj Dalmaciji:

Nije točno da našu zemlju percepiraju kao ustašku, već ona to i jest, to je činjenica.

Zapravo mi je posebno bilo drago to što „Vijesti“ spominju ZDS jer to nije prvi put da „Vijesti“ piša o meni i ZDS. Raspisali su se i prije tri godine kada su me Deković, Vuksanović i Vučinović dočekali u Tivtu neposredno poslije mog izbora za Izvanjskog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti. I prirodno je da sam dao potporu jedinog hrvatskoj stranci tamo.

Ali *Vijestima* to nije bilo prirodno, kao što im nije ni to da se hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori druži s najvišim predstavnicima Hrvata u toj zemlji.

Optužili su ih da su oni zbog toga ustaše i „ustaše“ dobiše mnogo manje glasova od očekivanih.

Vjerovali ili ne – samo su potvrdili jednu moju šaljivu priču o mojim Hrvatima iz Boke. Naime u njoj ih uspoređujem s Hercegovcima:

Kada Hrvat u Boke kotorske netko kaže da je Ustaša, onda od njega prvo pobjegnu svi Hrvati! A kad Hercegovcu netko kaže da je Ustaša – ima besplatno piće do kraja života.

U knjizi J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije*, Zagreb, 2017. dan je moj odgovor koji „Vijesti“ nisu objavili (str. 87-92): „Za dom spremni“ itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH.

I dok su Hrvati na izborima u Crnoj Gori bježali od „ustaša“, crnogorski predsjednik P.E.N-a mi je napisao (dano u mom pismu uredniku tih novina, u knjizi str. 150-156):

Dragi Josipe,

Čitam jutros tvoj tekst kojeg si napisao kao reagovanje na brljotine objavljene u crnogorskom tabloidu. Žao mi je što te toliko iritiraju čaršijska ogovaranja, da ne kažem nešto gore, u provincijskim novinama. Nekad su to bile prave novine, sa ozbiljnim novinarima i piscima. Kažem nekad... Najviše bi trebalo da se ja uzbuđujem zbog gluposti kojima su popunili dvije strane svojih nesrećnih novina. Ali mene to zabavlja, i nije mi ni na kraj pameti da se uvaljujem u njihov glib... To nije trebalo ni tebi. Tvoje vrijeme je mnogo dragocjenije... Dobro nam došao u DANU.

Čujem da su ove prljavštine diktirane sa drugog mjesta. I od pisca, koji više nema ništa vrijedno u svojoj mrčenoj glavi. Ali o tome kad se vidimo. jадnu stvarnost, i da im reagovanjem povećavam tiraž...

Ja iz svoje kože ne mogu, pa sam im se u tom pismu Glavnom uredniku i narugao: Posebno je priglupo da i pored mog (kod Vas neobjavljenog) odgovora ponavljate tvrdnju o pozdravu ZA DOM SPREMNI.

Naime, pozdrav je bio u zakonu o HOS-u koje su bile legitimne postrojbe Hrvatske vojske koje su zaustavile Srpsko-Crnogorsku agresiju na Hrvatsku i pobijedili u tom ratu. Zaustavili? Pa HOS-ovci su bili strah i trepet agresora, pa je doista smiješno da neke novine u Crnoj Gori koja je bila agresor na Hrvatsku proglašava njihov pozdrav ustaškim. To postaje i smiješno kada znamo da su i Crnogorci napadali Dubrovnik i držali ga u okruženju, a iz opkoljenog grada stigao je poziv za pomoć Glavnom stožeru HV:

“Molimo vas, ako nam ne možete poslati još HOS-ovaca, pošaljite nam njihove oznake jer se srpsko-crnogorski agresori panično boje kada vide znakove HOS-a na našim braniteljima!”

Možda se time želite narugati sami sebi, na način kako se tijekom rata crnogorski “Monitor” rugao Srbima koji su slavili pobjedu i osvajanje Vukovara. Naime u “Monitoru” su itekako znali kakav je bio odnos snaga u vrijeme kada su Srbi pokazali svoju veliku hrabrost i usudili se napasti razoružanu Hrvatsku kojoj je VS UN-a zabranio i kupovinu oružja da bi se obranila. Valjda su u UN-u znali da Srpsko-Crnogorski agresor može pobijediti samo kada smo mi bez oružja. A ta priča o pozdravu Za dom spremi i oznakama HOS-u u Dubrovniku sve kaže, zar ne?

<https://kamenjar.com/pismo-glavnom-uredniku-vijesti-g-jovovicu/>

U „Vijestima“ su tada spomenuli kako imam tridesetak publicističkih knjiga, a posebno im je smetalo, kao i danas Srpskim Novostima one o Jasenovcu, a povodom predstavljanja nove knjige o Jasenovcu RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ (sa Stjepanom Razumom) u kojoj su dani tekstovi o toj temi iz prethodnih mojih knjiga, pa i o toj o kojoj Igor Vukić piše. Zato ću ovaj tekst završiti s tim tekstom Igora Vukića:

Naslov: Serijal KPK br.54 – O knjizi “Oba su pala” akademika Josipa Pečarića

Datum: Thu, 7 Feb 2019 20:17:49 +0100

Šalje: Stjepan Mazar

Serijal KPK br.54 – O knjizi “Oba su pala” akademika Josipa Pečarića

Serijal KPK – Korak Po Korak do istine o Jasenovcu

IZVOR: Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

AUTOR: : Igor Vukić

Stjepan Mažar – Koordinator KPK projekta

Lili Benčik – Koordinatorica KPK projekta

O KNJIZI “OBA SU PALA” AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Objavio: Nada Landeka | Datum objave: 25/02/2016 |
Datum objave: 25. veljače 2016./Piše: Igor Vukić

Uzaludni pozivi na raspravu o povijesti

Novu knjigu „Oba su pala“ akademika Josipa Pečarića može se opisati kao zbirku pisama, komentara, intervjuja o različitim aktualnim temama i kontroverzama iz bliže i dalje prošlosti. Ima tu njegovih ocjena o izjavama i prijedlozima drugih ljudi, kao i ocjena drugih o njegovim inicijativama.

A zajednički nazivnik svim priložima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen.

Ima dosta ljudi koji vole i cijene akademika Pečarića i rado mu pišu kako bi ga podržali i pohvalili njegove tekstove. No rijetki su oni koji su spremni izaći mu na intelektualni megdan i staviti na procjenu svoje podatke i procjene. Valjda se boje njegova analitičkog, matematičkog uma.

I to se više boje ovdje, u Hrvatskoj, gdje bi se o temama koje akademik otvara trebalo razgovarati, nego drugdje.

Zato je paradoks da je najduža dijaloška forma u ovoj knjizi transkript razgovora s čovjekom iz – Beograda, Milanom Bulajićem, direktorom tzv. muzeja genocida. Transkript se proteže na pedesetak stranica. Riječ je o Radio-mostu, emisiji koju je emitirala Slobodna Europa.

Od naših, vidjet ćete u knjizi, dobilo se samo nekoliko redaka elektronske poruke Tvrтка Jakovine, kao odgovor na kritike za površnost koju su mu uputili akademik Pečarić i njegov prijatelj, Josip Stjepandić.

Uz gred, i to je od Jakovine puno. Sreo sam ga na jednom skupu, pristojno mu se predstavio i obratio prijedlogom da razgovaramo o logoru u Jasenovcu, o temi kojom se bavi naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Jakovina je prvo zbunjeno odgovorio da možemo o svemu razgovarati – samo ne o toj temi! Kad sam ga priupitao zašto tako govori i nije li upravo on pozvan da razgovara o tome jer se nalazi, kao predstavnik Ministarstva kulture u Savjetu Spomen područja u Jasenovcu, Jakovina je – doslovno – otrčao! Pobjegao!

Na tom skupu se inače javno pohvalio kako predaje povijest i na jednom talijanskom sveučilištu, čini mi se, u Milanu. Možete misliti što njegovi studenti znaju i misle o Hrvatima i hrvatskoj povijesti.

Iako, dakle, izbjegava izravan, kulturni razgovor, primjerice, u nekom akademskom ambijentu, na okruglom stolu ili u TV studiju, u Globusu od 19. veljače Tvrтко Jakovina osvrnuo se i na rad društva: „U Hrvatskoj ‘Društvo tri logora Jasenovac’ tvrdi da su ustaše ubile 15 ljudi. Takvi su danas na putu da uđu u maticu historiografije. Konačno, već su u Vinkovcima držali predavanje učenicima srednje škole“.

Ovdje je, doduše, pogriješio samo u brojci. Pokušava biti ironičan, umjesto da, kao što bi to učinio ozbiljan znanstvenik, pročita knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“ i osvrne se na nju argumentiranom kritikom.

Pitanje je može li to Jakovina uopće napraviti. Uže stručno područje kojim se bavi nema veze s Drugim svjetskim ratom. Zašto se onda opće javlja? Kako to da baš njega hrvatske državne institucije imenuju u tijela kakvo je Savjet JUSP Jasenovac?

Slično je bilo i s našim nastojanjima da razgovaramo s organizacijom koja se zove Documenta i hvali se da je centar za suočavanje s prošlošću.

Onđe je čak i postojala neka slabašna volja za razgovorom. Razmijenili smo nekoliko elektronskih poruka pa nikako da dogovorimo sastanak. I opet je uslijedio osobni susret, ovaj put s Vesnom Teršelič, koja se ipak pokazala hrabrijom od Jakovine. Nije otrčala, samo je pocrvenjela kad smo joj rekli da odbijanjem razgovora gubi ionako tanku vjerodostojnost. Ali apel za razgovorom na kraju nije donio nikakva ploda.

No da u hrvatskome društvu nije lako potaknuti ozbiljnu raspravu pokazao je i slučaj ministra Zlatka Hasanbegovića. Iako je riječ o zaista ozbiljnu znanstveniku i povjesničaru, što prepoznaje svatko tko je pročitao neku njegovu knjigu, kritičari su se na njega okomili hvatajući se na podatke izvučene iz konteksta, poigravajući se sa simbolikom, i ne udubljujući se u sadržaj onoga što pisao i govorio – i sada i ranije.

Optimistima je izgledalo da nakon sastavljanja Vlade dolazi vrijeme kad će se o stvarima o kojima ministar govori moći razgovarati u ozbiljnom tonu, i da će one za koju godinu biti općeprihvaćene u javnosti. Ali možda će prije biti u pravu oni koji su se pribojavali da će rasprava biti stopirana i prije no što je počela.

Ovih se dana u našim medijima piše kako treba prestati s raspravama o ustašama i partizanima, a da se treba okrenuti raspravama o ekonomiji.

Eto kakvi smo, mi bismo radije raspravljali o ekonomiji, nego se njome bavili, odnosno, radili.

Zapravo u hrvatskom društvu nema stvarne rasprave o ustašama i partizanima. Jer da ima, češće bi se čulo o domobranima, jednoj časnoj vojsci čiji je prikaz također još uvijek iskrivljen komunističkim povijesnim filtrom. O ustašama i partizanima, o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i neposrednom poraću piše se ozbiljnije tek u časopisu Vojna povijest te u knjigama koje izdaju primjerice povjesničari s Hrvatskog instituta za povijest, s Instituta Ivo Pilar. I te knjige uglavnom prolaze dosta tiho u javnosti, bez prikaza u središnjim medijima. Tu su i pojedini slobodni strijelci, publicisti, novinari... Neke od najboljih knjiga upravo o najkontroverznijim temama iz Drugog svjetskog rata, napisali su odvjetnici poput Ivana Gabelice ili Tomislava Jonjića, ili pak politolozi poput Ivana Kozlice.

Stoga se ova knjiga akademika Pečarića može razumjeti kao pokušaj da se ipak, uza sve teškoće, otvoreno raspravlja o tim temama. Da im se pristupi bez straha i predrasuda. Bez diskvalifikacija odmah na početku razgovora.

Ako samo ponekog čitatelja zainteresira za teme o kojima piše i potakne ga da čita dalje, da istražuje, da se informira...

*

Povodom najnovije knjige o Jasenovcu i srpskim portalima je zanimljivo moje publicističko stvaralaštvo. Tako čitam i ovo:

Njegovo publicističko stvaralaštvo sačinjeno je od niza nevjerojatnih djela, od kojih mnoge negiraju postojanje Holokausta i genocida kao takvog, a pisao je i nacionalističke pamflete sastavljene od otvorenih pisama “Za ponosnu Hrvatsku”, koje je posvetio osuđenim ratnim zločincima Dariu Kordiću, Slobodanu Praljku, Tuti Naletiliću i drugima.

<https://leutar.net/2019/01/18/skandalozna-knjiga-predstavljena-u-zagrebu-u-jasenovcu-su-logorasi-umirali-prirodnom-smrcu-zbog-bolesti-i-bili-su-uglavnom-hrvati/>

<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3025147-promocija-knjige-razotkrivena-jasenovacka-laz-u-jasenovcu-umrlo-nesto-vise-od-1000-ljudi-najbrojniji-logorasi-bili-hrvati>

<https://informer.rs/vesti/balkan/416875/promovisana-ustaska-knjiga-lazi-jasenovcu-ubijeno-hiljadu-ljudi-zrtve-uglavnom-hrvati-autor-studirao-beogradu-voli-hitlera-veruje-zemlja-ravna>

Zanimljivo mi je da još nisu primijetili da smo dr. Medimorec i ja upravo tiskali i četvrtu knjigu o generalu Praljku.

Akademik Josip Pečarić

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-thompson-problem-crnoj-gori/>

JOSIP ŠIMUNIĆ I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.**LIJEPO JE BITI „POVJESNIČAR AMATER, TE KAO TAKAV
SVAKOM LONCU POKLOPAC“**

Dragi prijatelj dr. Jure Burić pjesmom je podsjetio hrvatske političare, koji i dalje žele kažnjavati čak i HOS-ovce zbog uzvika ZA DOM, kao Markuša u Samoboru, kako su kažnjavali i zbog Bana Jelačića:

ZABRANE

Branili ste
Bana
Eno vam ga
Na
Trgu stoji
I
Broji
One što su ga
Branili
I
Sahranili
Al'
Ban se
Diže
I
Opet
Na svoj trg
Stiže

A
 Ti sad
 Pukni
 I
 Umukni
 Tako će
 Jednoga dana
 Biti
 I
 ZA DOM
 Tvoj
 HRVATSKI DOM
 Kojeg trebaš
 Voliti
 I
 Za njega
 Život dati
 SPREMAN
 Biti

Dr Jure Burić
 Ožujak,2019.

Možda sam i previše pažnje poklonio mojoj polemici s dr. Jarebom. Tomu je razlog što se Predsjednica prilikom svog posipanja pepelom pozvala upravo na hrvatske povjesničare. Zato sam i ukazao na reagiranja poslije njegovog drugog teksta na portal HKV-a.

Slično se dogodilo i poslije tiskanja na istom portalu i mog skraćenog odgovora iz Hrvatskog tjednika. Tako nije tiskan ni dio u svezi s naslovom ovog teksta:

Naravno, kao čovjek kome logika nije jača strana, dr. Jareb ne razumije da se ruga ustanovi u kojoj sam radi jer tiskaju knjige „povjesničarima amaterima, koji su kao takvim svakom loncu poklopac“.

Evo nekih od tih komentara:

mario budak • 2 days ago

Dr. Jareb je pokazao svu bijedu Hrvatskih povjesničara koji malo više dišu jugoslavenski nego Hrvatski i pod svaku cijenu žele osigurati da se nebi kojim slučajem usprotivili jugo-srbskoj propagandi, u slučaju da i ova Hrvatska država propadne. Sramotno i žalosno.

Zoran • 2 days ago

Kao i uvek gospodin Pečarić je u pravu.

Unuk iz Kornice Zoran • a day ago

...a ubogi Jareb se upustio u natjecanje u logici. :)))

Tus Rudolf • 2 days ago

Postavlja se pitanje dali su Hr povjesničari uopće kompetentni za posao koji su plaćeni? Nažalost sve što smo saznali o povjesti Hr naroda od početka stvaranja Domovine Hrvatske, saznali smo od "volontera/amatera-u pozitivnom smislu riječi" koji su napravili lavovski dio posla, a koji su trebali napraviti akademici-dr. prof itd specijalnost "povjest". No oni nažalost za proučavanje bliže i daljnje Hr povjesti po Goldstajnu, smatraju "revizijom povjesti".Pri ovom izuzimam časne izuzetke profila Blanke Matković i Pilća. Dok oni ne dobiju adekvatnu potvrdu i sljedbenike na njihovom tragu profesionalnog djelovana i istraživana, tj profesionalne povjesničare, sva podrška "amaterima" gosp. Pećariću, Leljaku, Borovčaku, Vukoviću...

odšrafili mi točak Tus Rudolf • 2 days ago

mr. sc. Stjepan Lozo, doc. dr. sc. Zlatko Begonja, izv. prof. dr. sc. don Josip Dukić!

Bobo Mostarac • 2 days ago

U pljuvanju na "Za dom spremni", pozdravu koji se koristio u Domovinskom obrambenom ratu i pomogao našoj uspješnoj obrani od jugovelikosrpske agresije, vidi se sva pokvarenost i licemjerstvo mrzitelja suverene Hrvatske države.

Njima ne smetaju "ustaške kune", ali im grozno smeta svaka Hrvatska država i svaka misao, čak i pozdrav, koji bi i malo pomogao, da se ta država učvrsti i opstane!

Uzalud vam trud svirači, sada "Sava teče uzvodno"!

MIJO F Bobo Mostarac • 2 days ago

..mora da je još zelen(taj dr Jareb) u **svetom Domovinskom ratu** smo za neprijatelje-maa **bilo kakove države za Hrvate** bili SVI ustaše. Tuđman je bio ustaša, a par g. G. prije, i ortodoxni yugić i komunjara 'nambr van' reformator Šušvar, je također bio ustaša-za svesrbstvo..a taman i da je nastao pozdrav **Za Dom spremni** u NDH-ništo to ne mijenja stvari-ustaše su bile u NDH-jednako kvalitetni ratnici kao i "tuđmanove gardijske brigade"(a svi SMO(čak i ja)zvani ustašama-od navedenih) i bitke-bitkovali za državom vlastitom i kontra partizanije-tvoraca Srbosrbije..koja i danas(mentalni komunisti i samoprolašeni antifa paraziti) poništava i ovu Tuđmanovu državu('alisvehrvatsku' u konačnici), jer je za njih TO rekonvalscencija NDH i priziva novu Srbosrbiju..domovnica, putovnica, sam pojam država..uz kunu-i neke časničke činove..je nastalo u NDH..sjetimo se pok.yuSlavka Goldsteina-lažnog liberala i lažnog židova..kada se Tuđman odlučio za **kunu i lipu**-kontra orjuni 'kruna' ili Letičinoj bedstoći-Jadran i 1000 otoka-podnovac..navodim..

Slavko GOLDSTEIN 1995. : „Ako se kuna uvede, bit će to za mnoge, ali i za mene, osobna uvreda preko koje ne ću moći prijeći.“ ili Tekica udbomanolić..

Josip MANOLIĆ 1995. : „Kuna nikada u povijesti nije bila novac, bila je legalno platežno sredstvo jedino u NDH. Ni Židovi ni Srbi ne će je nikada prihvatiti kao svoj novac.“ ..itd..itd.. ZDS-mfp!

odšrafili mi točak MIJO F • 2 days ago

Možda ova dvojica potonjih odmah mijenjaju Kune u "evre". Kuna spada u kategoriju zvijeri, pa ako ih "ugrize" bi mogli dobiti bjesnilo! Izgleda, ipak ih je ugrizla!

HISTrion odšrafili mi točak • 2 days ago

:) za komentar ali i za ime 😊

javornovak • 2 days ago

Odlično elaborirana tvrdnja te zaista "rastavljen" (kao povjesnik) dr Jareb. Što mu je to trebalo? Kome se želi uvući?

Unuk iz Kornice javornovak • a day ago

Natjecanje u logici s pridragim akademikom...

Uz to se blamirao pred konac ove emisije:

Ivan Buljan • a day ago

Visoka škola saveza komunista jugoslavije ili filozovski fakultet ZG, odgaja povjesničare koji su školovani za laž, a i žive i pokušavaju prodavati laž.

To su serviseri jugoslavenskog režima, koji pokušavaju pokrpati kantu koja pušta na sve strane. S obzirom na „zahtjevan“ posao i nisu tako dobro plaćeni pa ispada da su stvarno zadojeni idioti. Jedini legitimiteti pozornost dobivaju u medijima gdje znanstvenici i stvarni autoriteti ulaze unepotrebne rasprave sa njima. Ukoliko njihovo laprdanje i dođe u medije, treba samo naglasiti odakle to dolazi i kako ne zavrjeđuje nikakav komentar.

zokić • a day ago

Dr. Pečarić još jednom dokazuje koliko je superioran prema kumrovečkim doktorima i to u disciplini koja nije njegova specijalizacija. Ustrajnost dr. Pečarića u obrani povijesne istine hrvatskog naroda je mitska, nadnaravna jer stavlja svoj matematički autoritet na kocku i svjesno se izlaže riziku da ga udbaško KOS-ovske strukture proglase fašističkim kolaboracionistom. Njegov neumorni rad i lakoća iznošenja argumenata je epska a komunistički poslušnici nemaju odgovora na takovu argumentaciju. Može se reći kako teško mogu parirati istini, i to je točno, ali kada tu istinu iznosi genijalac, jedan od najvećih živućih matematičara današnjice, to ima svoju dodatnu težinu.

Hvala Vam!

Uljepšali ste mi večer!

Ponosan sam na imenjaka i prijatelja!

*

Zanimljivo je da je „zokić“ o ovoj polemici pisao i komentirajući tekst Hrvoja Hitreca:

zokić • a day ago

Intelektualno i moćno pisanje g. Hitreca ja ne mogu niti želim nadopunjavati. Ne želim biti dr. Jareb u intelektualnom sukobu s akademikom Pečarićem, pa samo mogu konstatirati da je ovo vrhunsko djelo koje treba dalje širiti i tako otvarati umorne oči hrvatskog puka.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/31534-h-hitrec-hrvati-trebaju-biti-svjesni-da-za-vukom-uvijek-dolazi-radovan-na-tenku.html>

Pri tome se nadam da je Predsjednica, kada se pozivala na hrvatske povjesničare, doista mislila na one hrvatske. Ako nije, već i na one koji zagovaraju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti, onda vjerojatno nisam trebao toliku pažnju posvetiti dr. Jarebu. U spomenutom tekstu Hrvoja Hitreca možete naći i dio o glupostima dr. sc. Iva Goldsteina.

Komentirali su Goldsteina Mladen Pavković i Marko Ljubić:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrsvijeta/53300-mladen-pavkovic-kako-goldstein-maze-to-ni-pas-s-maslom-ne-bi-progutao>

<https://kamenjar.com/marko-ljubic-ivo-goldstein-i-dalje-jase-na-svom-znanstvenom-sarcu-rujno-vino-pije/>

Ljubić me je podsjetio da sam Goldsteina u razgovoru za Podcastu Velebit nazvao Ivo Drobilica:

<https://www.youtube.com/watch?v=iGzsP9mqZSk>

Goldsteinovim glupostima posvetio je cijeli tekst prof. Marušić. Uvjeren sam da ste taj sjajan komentar pročitali:

<https://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-matko-marusic-nezamislivi-rasizam-ive-goldsteina-trazi-javnu-osudu>

Ovako sam mu ga komentirao:

Super je.

Kao da reklamiraš moje knjige o Goldsteinima. Recimo da ponovimo predstavljanje:

J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

:)))

Zapravo puno tekstova o ocu i sinu Goldstein ima i u knjizi koju smo nedavno predstavili, a zabranu tog predstavljanja su tražili diljem svijeta:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb 2018.

Zanimljivo je da i prvi tekst u toj knjizi je uzet iz jedne knjige o Ivu Goldsteinu, tj. knjizi o tome kako sam pomogao u zaustavljanju Goldsteinova ulasku u HAZU:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.

Lijepo je biti „povjesničar amater, te kao takav svakom loncu poklopac“, zar ne.

Josip Pečarić

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

GOSTOVANJE NA AUSTRALSKOM RADIJU 3zzz

U nedjelju 2.2.2020. bio sam gost hrvatskog programa australskog radija 3zzz. Razgovarao sam s tamošnjim urednikom g. Petrom Gelom.

Pitao sam ga kako možemo na Internetu odslušati taj razgovor. Odgovorio mi je:

Našu emisiju možeš poslušati kad otvoriš..www.3zzz.com.au

Kad otvoriš stranicu na lijevom prozoru piše Listen to a show.. Odaberi Croatia, vidi datum nedjelja 02 veljače 2020, program ide od 8-9 na večer i od 9-10..Tamo možeš čuti cijeli naš program kao i Tvoj cijenjeni razgovor.

Dotakli smo se mnogih tema. Australskim Hrvatima je Hrvatska uvijek u srcima i uvijek se rado sjetim mojih odlazaka tamo. O tome sam i napisao knjigu *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Najavili smo i skori izlazak iz tiska engleskog prijevoda knjige:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Zahvala za to ide našem sjajnom publicisti g. Damiru Borovčaku, koji je organizirao i prijevod prethodne knjige g. Igora Vukića *Radni logor Jasenovac*.

Zapravo je povod tiskanja i naše knjige bila hajka koju su u RH vodili svi oni koji podržavaju ili su miljenici srpsko-hrvatske koalicije na vlasti u Hrvatskoj.

Nije napadnut samo Vukić već je smijenjena i urednica HTV-a Karolina Vidović Krišto zato što su pozvani sam Vukić i prof. dr. sc. Hrvoje Klasić poznati zagovornik srbo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Poznato je da se Klasić uplašio i nije došao, a onda im je bila kriva gđa Vidović Krišto.

Naravno, i naša knjiga je izazvala pristojnu pozornost pa je u nizu tiskovina i u zemlji i van nje tražena zabrana samog promoviranja iste.

O tome se još uvijek govori. Evo jednog pitanja i odgovora iz razgovora s prof. dr. sc. Ivom Bancem:

Crkvi se dosad zamjeralo da sudjeluje i u promociji publikacija koje negiraju holokaust i zločine u Jasenovcu?

Meni takve publikacije nisu poznate. Ako mislite na knjige Vukića, Pečarića i Razuma, nije riječ o crkvenim publikacijama premda su one bile predstavljene i u crkvenim prostorima. Pored toga, što je mnogo važnije, do istine nećete doći potiskivanjem bilo koje publikacije, bez obzira na to je li riječ o Pečariću ili Goldsteinu. Uostalom, Crkva je pluralna ustanova, u kojoj su u proteklom stoljeću zastupane mnoge opcije – od onih koje je predstavljao mons. Jozef Tiso do onih koje je sa strojnicom u ruci zagovarao isusovački guerrillero p. Camilo Torres Restrepo.

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ivo-banac-i-dalje-se-relativizira-zds-koji-je-izmislio-pavelic-1298124>

Zapravo sam se i u emisiji zapitao koliko su Srbi u Hrvatskoj, dakle pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na njihovu domovinu Hrvatsku, mogli popraviti svoj položaj da su prihvatili svojevremenu sugestiju tadašnjeg novinara njihovih novina „Novosti“ da svoje spoznaje o logoru Jasenovac tiskaju oni. Dakle razgovarali smo o g. Vukiću, koga je nedavno spomenuo i dr. sc. Damir Pešorda:

Kada bih u suvremenoj Hrvatskoj trebao izabrati Hrvatinu, to jest normalnog političkog Hrvata - onda bi mi prvo na um pao netko kao Petar Mitrikeski. Ili Zlatko Hasanbegović. Ili Peđa Mišić. Ili Igor Vukić. Po svemu različiti ljudi, osim po odnosu prema Hrvatskoj. Koji, kranjčevićevski rečeno, boljim pojmom grle Hrvatsku od etničkih Hrvata i katolika.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33395-d-pesorda-hrvatine.html>

Danas je g. Vukić predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koje je i izdavač naše knjige.

Društvo mi je dalo potporu i povodom hajke na mene zbog Peticije ZDS kojom smo 2015. branili Thompsona i “Bojnu Čavoglave”. Kao slučajno su od tada problem postali i članovi moje obitelji i moj znanstveni rad, svjetski priznati matematički časopisi itd. Desetak knjiga sam napisao o tome, a jedna je nastala i zbog nevjerojatnog prozivanja u Hrvatskom saboru od Glavnog tajnika HAZU zbog Peticije ZDS.

Nedavno sam pisao o problemima koje je imao Član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/19888-predsjednici-o-njenoj-ulozi-u-napadu-na-fakultet-hrvatskih-studija-i-novinar-marka-jurica>

Dakle, na prof. Grčevića pokrenuta je hajka i zbog toga što mi je dao potporu zbog te hajke na mene povodom ZDS. Očito drugačiji pogled na etičnost od onoga koji je HAZU prije par godina manifestirala u HAZU, zar ne?

Istina, odmah poslije prvih napada na Peticiju ZDS slično, zapravo još gore su se ponašali veći dio povjesničara sa Zagrebačkog Filozofskog fakulteta. O tome se tada doznalo zahvaljujući prof. Bancu.. O tome je pisao poznati kolumnist i vrhunski odvjetnik Zvonimir Hodak:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglašenju da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih ćelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: “U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela

znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara“. Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnom sucu Ivanu Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi “prevaspitati“. Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama “hrvatskih povjesničara.“ Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest **dr. Tvrtkom Jakovinom** i glavnim režiserom hajke **Hrvojem Klasićem**. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. **Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan** i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: “van s njima iz svih strukovnih udruga“. I tako drug do druga, eto nam povijesna udruga!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552> Kao što vidimo tada se kao nepodoban pokazao dopisni član naše akademije dr. Ivo Banac pa se on još tada morao pravdati:

"U vezi s izjavom povjesničarskih udruga o kojoj sam pisao prošlog tjedna, Novi list (6. rujna) objavio je članak novinara L. Tomičića u kojemu se tvrdi da sam jedini na Odsjeku za povijest bio protiv ove izjave. Činjenica je da je uz izjavu od oko 35 anketiranih (u nekim mailovima ima ih više, u nekima manje) 17 bilo za, dodatna 3 s rezervama oko pojedinih točaka, 1 protiv, a 15 se nije izjasnilo. Kao uvijek, poluinformacije su specijalitet ideologiziranih medija i njihovih suflera.“

<http://www.jutarnji.hr/kako-unistiti-palmiru/1414740/>

O tome smo razgovarali i na Radiju 3zzz. Zapravo bit će zanimljivo je li našoj Akademiji takav stav i zahtjev na izbacivanje povjesničara iz strukovnih udruga nešto pozitivno, tj. hoće li netko od spomenutih postati i akademik. Sve bi to bilo sukladno sa spomenutim napadom na nas pokretače Peticije ZDS u Hrvatskom saboru. Pogotovu sada kada znamo da je nedavno na sudu dano za pravo Thompsonu i „Bojni Čavoglave“, dakle svima nama na koje je pokrenuta hajka i koji do danas imamo probleme zbog toga.

Naravno ima danas u RH onih koji imaju mnogo više problema zbog borbe za hrvatske interese. Govorili smo i o novinaru Marku Juriću

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/33492-d-dijanovic-je-li-za-hrvatsko-pravosude-cetnistvo-zastite-vrijedno-pravno-dobro.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33489-d-pesorda-protuhrvatski-kontinuitet.html>

<https://projektvelebit.com/smicanje-ustasa-prvi-dio/>

<https://projektvelebit.com/smicanje-ustasa-drugi-dio/>

I o smijenjenom direktoru gimnazija Krešimiru Mihajloviću:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/19980-nastavak-muke-prof-kresimira-mihajlovica-senzacionalna-sudska-trakavica-jos-uvijek-traje>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19994-mladen-pavkovic-sramota-i-dalje-mu-sude-zbog-slika-gotovine-i-markaca>

Naravno, razgovarali smo i o drugim temama kao što je veličanje komunističkih simbola, vidjeti npr.

<https://narod.hr/hrvatska/podcast-davor-dijanovic-rijecki-crveno-transvestitski-festival-nekulture>

<https://narod.hr/hrvatska/barbara-jonjic-meni-je-petokraka-u-rijeci-zapravo-simbol-toga-kako-ja-svoje-vlasti-zaprave-neman>

Ali i o nedavnim predsjedničkim izborima. Ponovo sam naglasio kako je jedino Miroslav Škoro ukazivao na fašističku agresiju Srbije u Domovinskom ratu, dok se drugi glavni kandidati ne usude koristiti ni riječ „agresija“. Zato treba spomenuti da danas, slično Škori, govore i na nekim portalima koji ga nisu podržavali tijekom kampanje. Zato pogledajte portal narod.hr spominje „**nacističku** paradržavu **takozvanu Republiku Srpsku Krajinu**“:

<https://narod.hr/sport/napustio-hrvatsku-nakon-sloma-nacisticke-krajine-vucicev-tabloid-o-nogometasu-rodenom-u-kninu-koji-tvrdi-kako-se-rodio-u-srpskoj-dalmaciji>

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20063-gostovanje-na-australskom-radiju-3zzz>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovoliko velikom broju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“..

A predstavljanje je tek danas najavio Hrvatski tjednik i jučer portal dragovoljac.com! Predstavljanje se održava u vrijeme kada se proziva vlast na spaljivanje ove knjige kako je to u Slobodnoj Dalmaciji definirao Vlaho Bogišić.

Zapravo radi se o vremenu kada i u RH i u BiH imamo hrvatsko-srpsku koaliciju.

O tome pogledajte najnovije tekstove naših sjajnih kolumnista Ivice Šole (Pupovac naprijed, Penava – stoj!) i Josipa Jovića (Zašto se, gospodo, čudite Čoviću?).

Zapravo pišu, kao i mnogi drugi, o onome što sam davno nazvao „pomirbom djece partizana iz svih stranaka“. S druge strane ponašanje Bošnjaka sam definirao pitalicom:

-Znate li kako će te od nekog naroda stvoriti neprijatelja?

-SPASI GA OD GENOCIDA!

Nedorasli hrvatski političari sprovode politiku svjetskih moćnika. Vjerojatno i ne znaju zašto je kardinal Franjo Kuharić svojevremeno rekao hrvatskim vlastima:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. Vlast je na koljenima pa imamo i srpsko-hrvatska koaliciju i u Hrvatskoj i u BiH. Ali kada si na koljenima onda je takva politika malo složenija. Tako Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Nema opravdanja za bliskost s četnicima, ali nema ni izgovora Zagrebu za povlačenje i sramotno prepuštanje Hrvata iz BiH bošnjačkoj majorizaciji...

A uvjet za takovu politiku je nova detuđmanizacija! Ne izravna nego kroz obnavljanje, bolje reći pojačavanje Jasenovačkog mita. Jović konstatira:

I ove godine na domjenku SNV i Srpske pravoslavne crkve okupili su se premijer, pet ministara, vodeći oporbeni političari. Krešimir Beljak je prizivao novo bratstvo i jedinstvo i dobio nagradu „Svetozar Pribičević“, kao da je Pribičević obijao tuđe automobile. (u današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić nas podsjeća kako je Beljak nagradu primio

u društvu Porfilija koji pjeva četničke pjesme, a Thompsona je proglasio fašističkim smećem!, JP). Nagrađeni su i propagatori srpskog mita o Jasenovcu.

Logični su onda i pozivi vlastima za 'spaljivanjem' knjige koja više ne govori o mitu već o Jasenovačkoj laži! S druge strane vlast će sve više i više biti izložena optužbi za sluganstvo tj. za veleizdaju. Uostalom vidjeli smo nervozno reagiranje jučer u Saboru na takve optužbe. A zapravo je tako očito sudjelovanje hrvatskih vlasti u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Vlastima je posebno neugodno što vjerojatno nema Hrvata koji ne zna čemu je služio Jasenovački mit, a vlast ga mora podržavati.

Meni je posebno bilo drago jer je ova knjiga na neki način obilježila i 20 godina od pojave moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“, a koja je bila polemički odgovor na knjigu Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Knjigu je izdao Hrvatski institut za povijest, a napisao sam je na poziv tadašnjeg ravnatelje dr. sc. Mirka Valentića. U ovoj knjizi imate i moj razgovor na Radiju Slobodna Europa s Bulajićem. Bulajić je poslije bulazio o „ideologiji genocida hrvatskih autora“, proglasio moju knjigu uz Cohenovu najantisrpskijom knjigom u povijesti, Odgovorio sam drugim djelom svoje knjige. Slušatelji snimke tog razgovora na Radiju Slobodna Europa u Australiji organizirali su tiskanje mojih knjiga zajedno i na engleskom („Serbian myth about Jasenovac“).

Ali poraz na radiju Slobodna Europa jasno je pokazao, a to sam i najavio, da će Bulajićevu ulogu morati preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su tada bili Goldsteini. U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni i dr. sc. Juri Krištu koji je napisao predgovor ovoj knjizi Napomenut ću da je pogovor ovoj knjizi napisao drugi naš poznati povjesničar dr. sc. Mato Artuković. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega - „gadam“. Ponavljam, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana.

Odgovorili su Goldsteini tekstom „Akademik Pečarić uporno laže“.

Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u daljnjem laganju. Vjerovali ili ne?

Kada su to vidjeli u Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

Zato će te u ovoj knjizi vidjeti niz mojih tekstova s „njihovim“ naslovom o tome kako neki od Goldsteina uporno laže.

Naravno treba naglasiti da su o Jasenovcu svoje knjige pisali i dr. sc. Josip Jurčević, mr.sc. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci i dr. sc. Vladimir Horvat. Za knjigu Mrkocija i Horvata „Ogoljena laž logora Jasenovac“ iz 2008. napisao sam predgovor.

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.

Poznato je da sam se suprotstavio takvoj sramoti. O tome sam napisao knjigu „Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?", Zagreb, 2012.

Veći dio knjige sastavljen je od tekstova hrvatskih povjesničara u kojima oni pokazuju koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Na kraju je jedna sekcija posvećena dr. sc. Stjepanu Razumu i s njom je počela i ova knjiga. Zašto?

Iako smatram da je neizbor Goldsteina u HAZU bio prvi neuspjeh tadašnjih srbo-komunističkih vlasti, ipak je za konačno razotkrivanje Jasenovačke laži prijelomni trenutak tadašnji intervju dr. Razuma u Hrvatskom listu! To su dobro uočili i tadašnji srpski veleposlanik i tadašnji predsjednik Josipović pa su napali dr. Razuma.

Uskoro se s dr. Razumom povezao i Igor Vukić što je dovelo do osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

U prvom poglavlju knjige dani su dijelovi kasnijih mojih knjiga u kojima sam pisao o djelovanju članova Društva ili davao njihove tekstove.

U drugom poglavlju dani su oni tekstovi dr. Razuma koji nisu ušli u prvo poglavlje.

Tako kroz ta dva poglavlja možete pratiti djelovanje Društva, pa na ovom mjestu neću o tome govoriti.

Najznačajniji trenutak ostvarenja zadaća Društva je za mene objavljivanje knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. Poslije Vukićeva nastupa u emisiju HTV-a Hrvatska danas krenula je prava hajka na njega i njegovu knjigu. U trećem poglavlju sakupljeno je niz tekstova hrvatskih pisaca koji su stali u obranu i Vukića i njegove knjige. Mislili smo da je važno to imati sakupljeno na jednom mjestu.

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispao smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobjegne od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno inteligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskih autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

Posljednje poglavlje sastavljeno je od tekstova koji su se pojavili kada smo već završavali s radom na knjizi.

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugokomunističkim povjesničarima je Tuđman bio revizionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj najveći revizionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske.

A zapravo danas jest revizionizam na djelu u Hrvatskoj – revizionizam Domovinskog rata! Zato je jasno zašto im ova knjiga nije draga. Čak im je pro-nacistička. Samo da bi mogli nastaviti reviziju Domovinskog rata!

Josip Pečarić

PRVI STUP MOJE HRVATSKE

Govor na početku predavljanja

Zahvaljujem se svima što ste danas došli, a HVIDRI grada Zagreba što su nam omogućili predavljanje mojih najnovijih samostalnih knjiga o, kako ih je nazvao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić, 'stupovima Pečarićeve Hrvatske' (Tuđman, Kordić i general Praljak, Thompson, biskup Košić). Zapravo, četiri osobe koji su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predavljanju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države.

Dakle, danas predavljanje knjige o drugom stupu (*Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.), trećem stupu tj. Thompsonu (*Matematika, pjesme i nogomet*. Zagreb, 2018. pp. 347.; *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019. str. 214.) i četvrtom stupu (*Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.).

Zapravo je zanimljivo kako sve četiri knjige predavljanje u pravom trenutku kada su one i odgovor na ono što se danas događa u Hrvatskoj ili o Hrvatskoj.

Knjigu o Dariju Kordiću smo nedavno predstavili, a ona je i bila odgovor na najnovije napade na ovog izuzetnog Hrvata.

A Thompson ne prestaje biti u centru pažnje. Najaktualniji je bio i na nedavnim izborima tj. zar nisu svi zapazili kako su vladajući dočekali gđu Merkel pjevajući Thompsonovu pjesmu, a prije godinu dana su mu isključili mikrofon na trgu, o čemu i govori knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*. Ali evo kao da o toj knjizi govori vijest od prije dva dana. U knjizi, naime, imate tekstove o rektoru Borasu. A Boras predlaže Plenkovićeva oca za profesora emeritusa Zagrebačkog sveučilišta, a prof. Tuđman to nije (inače Boras je doktorirao kod prof. Tuđmana u 48. godini života i to pošto je bio 15 godina na Filozofskom fakultetu).

<https://narod.hr/hrvatska/tko-je-mario-plenkovic-otac-hrvatskog-premijera-kojega-ректор-boras-predlaže-za-profesora-emeritusa>

<https://www.jutarnji.hr/komentari/profesor-emeritus-kojega-ce-zezati-klinci-iz-kvarta-mario-plenkovic-dobit-ce-uglednu-titulu-a-boras-poziciju-da-se-premijer-osjeca-kao-njegov-duznik/8997170/>

A da je „Bojna Čavoglave“ i ZDS u njoj ledila srpskim vojnicima krv u žilama u Domovinskom ratu pa sve do danas svjedoči najnoviji nastup Pupovca kojemu je za sve kriv Thompson, „Bojna“ i ZDS. Thompsonov odgovor pogledajte npr. na portalu narod.hr. <https://narod.hr/hrvatska/thompson-odgovorio-pupovcu-prestanite-sijati-mrznju-i-govoriti-lazi>

A zar o tome ne govori knjiga *Predsjednica i 'Za Dom spremni'?*

Zapravo, zahvaljujući i Thompsonu Pupovac je u Saboru o sebi izrekao istinitu tvrdnju, tj. priznanje o sebi kao ratnom zločincu.

<https://kamenjar.com/glasnovic-sto-mislite-kako-je-reagirao-usmrdeni-neoprani-cetnik-na-vijest-da-je-pokršteno-10-000-srpske-djece/>

A to priznanje – vidim danas – podržao je Vukovarski junak Predrag Peđa Mišić.

<https://kamenjar.com/predrag-peda-misic-da-mi-je-netko-jucer-rekao-da-cu-milorada-podrzati-mislio-bih-da-je-lud/>

Knjiga o četvrtom stupu predavljanje Crkvu u Hrvata. Treba li uopće spomenuti kako danas Papa slavi zagovaratelja fašističke agresije na Hrvatsku. Spomenimo u svezi s tim kako je u Hrvatskom tjedniku od 30. svibnja 2019. objavljen dokument o tome kako je čak i

Balkanski krvnik Slobodan Milošević optužio patrijarha Irineja da je pomogao rat te snosi dio odgovornosti za njega. Dakle dio odgovornosti za fašističku agresiju na Hrvatsku! Knjiga o četvrtom stupu pokazuje kako je Crkva u Hrvata zastupala istinsko kršćanstvo i tako brani Katoličku crkvu od nje same.

Velika zahvalnost današnjim predstavljacima g. Mati Kovačeviću i profesorima Zdravku Tomcu i Miroslavu Tuđmanu. Za sve četiri knjige korice je napravio – sjajno kao i uvijek g. Branko Hrkač.

Govor na kraju predavljanja

Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše i Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Prof. Tokić je čovjek iz struke pa je zato i moguće na tako jednostavan način, meni najdraži, opisati bit mojih knjiga kojih je već do tada bilo puno.

Moje veliko zadovoljstvo bilo je i to što je prof. Tokić sudjelovao kao predstavljac na većini predavljanja mojih knjiga u BiH. Tek je nedavno prvi put to učinio u Zagrebu predavljavajući knjigu “Dario Kordić” i doživio prave ovacije prepune dvorane Vjenac na Kaptolu.

Izdvojit ću samo jedan detalj iz impozantne biografije prof. Tokić koji malo tko spominje a doista to treba istaknuti. On je na Sveučilištu u Osijeku započeo svoju znanstvenu karijeru. Kada je u ratu postao političar u BiH prekinuo je znanstvenu karijeru. Kada su mu strani gubernatori zabranili daljnje bavljenje politikom jer je bio nepokolebljivi borac za hrvatske interese vratio se znanstvenoj karijeri, doktorirao i sada je sveučilišni profesor. Nama je mnogo poznatija praksa da se znanstveno napreduje dok su pojedini političari na vlasti, zar ne?

Zato ću ja danas nešto reći o prvom stupu moje Hrvatske o dr. Franju Tuđmanu.

Bolje reći govorit ću o knjigama zbog kojih je prof. Tokić i stavio dr. Tuđmana na prvo mjesto tih mojih stupova, a prvi stup posvećen je ljudima koji su najzaslužniji što imamo svoju Hrvatsku, a zbog toga su najnapadaniji i od strane svjetskih moćnika i doma od onih koji nisu željeli Hrvatsku.

Danas kada smo doživjeli veliko divljenje širom svijeta našim Vatrenima, jasno je koliko je veličanstveno ostvarenje stvaranje neovisne Hrvatske. Iako su svi važni mediji stvarali lažnu sliku o Domovinskom ratu ipak je bilo mnogo onih u svijetu koji su znali koliko je veliko to Hrvatsko čudo.

Tako je Papa Ivan Pavao II za nas Hrvate govorio da smo NAROD NADE, a bivši francuski vojni biskup Michel Dubost na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdu je rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. (*Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.). Slično je doživio

don Anđelko Kaćunko u Lurdu na vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Kardinal i nadbiskup Kölna, Joachim Meisner je tvrdio: “Hrvati su sol u njemačkoj katoličkoj juhi.” Ili da vas podsjetim što sam sam pisao još daleke 1996. godine u tekstu “Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava” (*Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.*; J. Pečarić, “Borba za Boku kotorsku”, str. 126-128.):

.... očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji (Čečenija, JP) pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne recimo donositi silne rezolucije o tome da se neće priznati rezultati etničkog čišćenja. A onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava - etničkim čišćenjem.

Zato ne iznenađuje ta mržnja prema najzaslužnijem za to što imamo svoju Hrvatsku hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

Logično je bilo očekivati da će više mojih knjiga biti o njemu.

Već knjiga *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001 je posvećena predsjedniku Tuđmanu. Jedan od predgovora napisao je profesor Miroslav Tuđman (drugi je napisao akademik Dubravko Jelčić). Meni je posebno bilo zanimljiva reagiranje profesora Tuđmana na nju – zamolio me da mu dam neku od mojih matematičkih knjiga da bi proučio kako ja to razmišljam.

U nekoliko knjiga je ime predsjednika Tuđmana u naslovu ili u podnaslovu:

Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.; *Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2*, Zagreb, 2003. I u knjizi s akademikom Dubravkom Jelčićem *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004., a drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Međutim o predsjedniku Tuđmanu je bila već prva moja publicistička knjiga *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Naime, to je bio polemički odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića iz Beograda *Tuđmanov Jasenovački mit*.

Zbog nje je na radiju Slobodna Europa organizirana rasprava između dr. Bulajića i mene. Nesretan tom raspravom on je napisao novu knjigu kojom se pokušao opravdati. A to je prirodno dovelo do mog odgovora, tj. do knjige *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

To je bilo vrijeme kada sam bio u Australiji pa su snimak tog razgovora mogli čuti tamošnji Hrvati. Prvi put na Hrvatskom radiju Australija, kada je snimak prekinut jer su na radiju imali dogovoren prijenos utakmice Sydneyske Croatije koja se borila za prvo mjesto u australskom nogometnom prvenstvu. Međutim mnogi slušatelji su zvali radio i protestirali: *Nećemo nogomet – hoćemo profesora!* To je dovelo do velike akcije australskih Hrvata za engleski prijevod tih knjiga: *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001. Korice za tu knjigu napravio je veliki hrvatski slikar iz Australije Charles Billich. Predstavljanja knjige diljem Australije bila su veličanstvena. Poslije predstavljanja u Zagrebu bio sam pozvan na ručak s američkim stručnjakom za holokaust iz Američkog veleposlanstva.

Dr. Bulajić je poslije toga postao smiješan kao glavni propagator Srpskog mita o Jasenovcu, pa su to – kako sam najavio 2000-e godine – morali preuzeti „istoričari” iz Hrvatske. Ubrzo su Goldsteini izdali knjigu *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb 2001. S posebnim poglavljem o revizionistima u Hrvatskoj. Imao sam veliku čast da sam po prostoru koji su dali hrvatskim revizionistima, bio odmah poslije dr. Tuđmana. Odgovorio sam knjigom *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

Činjenica da su dva hrvatska akademika Tuđman i Pečarić proglašena revizionistima sigurno je pomogla da neki u HAZU zaključke kako bi mlađi Goldstein, čiji je tata bio posebni savjetnik Predsjednika Vlade, bio idealan izbor za novog akademika. Nisu uspjeli. Mnogi i danas smatraju da mi je to jedan od najvećih uspjeha u mom radu. Dapače, mislim da je to bio prvi neuspjeh te neokomunističke vlasti. O tome govori knjiga *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012. U knjizi je dan i niz tekstova hrvatskih povjesničara koji pokazuju koliko je loš Goldstein kao povjesničar. Tako je – zapravo – spriječena velika sramota HAZU da takvog znanstvenika, ako se za njega to uopće može reći, primi u svoje članstvo.

Dvadeset godina od moje prve knjige o Jasenovcu, tj. tog mog revizionizma, obilježen je knjigom:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Posebno mjesto u toj priči o predsjedniku Tuđmanu i sramotnom ponašanju svjetskih moćnika i njihovih domaćih slugu koji su podržavali fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku je Sud u Haagu o kome sam napisao niz knjiga. Npr.:

Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.; *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008.; *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. (s Matom Kovačevićem); *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.; *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.; *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.

Treba ovom prigodom izdvojiti samo ovo:

“U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI. upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno, planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna.“

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.”

Na žalost, to predviđanje se pokazalo točnim. A da je osuda Predsjednika Tuđmana bila glavna zadaća Suda u Haagu pokazuje i slijedeće svjedočenje Venere Kordić u Hrvatskom listu od 23. prosinca 2004.:

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je

bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Naravno to svjedočenje pokazuje sve veličinu samog Daria, tj. kako je dr. Tokić znalački znao odrediti tko su stupovi „moje Hrvatske“, zar ne?

Zapravo, možemo konstatirati ono isto o čemu sam pisao daleke 1996-e godine: Hrvatska je u Tuđmanovo vrijeme bila znatno ispred europskih država, pa su smiješne tvrdnje današnjih političara kako Hrvatska treba dostići njihove vrijednosti. Dostići – da, ali smanjivanjem ili čak odustajanjem od vlastitih vrijednosti, a kojih u Europi nema.

HVALA!

Zahvaljujem predsjednici Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara gđi Zorici Gregurić koja je na Youtubeu stavila snimak ovog govora:

<https://www.youtube.com/watch?v=pTz-Gs0m1o0>

<https://narod.hr/kultura/video-akademik-pecaric-tudman-kordic-i-general-praljak-thompson-i-biskup-kosic-stupovi-su-hrvatske>

<http://dragovoljac.com/index.php/obavijesti/16743-josip-pecaric-govor-na-predstavljanju-knjige-prvi-stup-moje-hrvatske>

LAKŠE SE DIŠE: IMA ME U BILTENU SNV-A ZA 2018.

Doista mi nije bilo lako čitajući članak Davora Dijanovića: *Bilten SNV-a za 2018. – Vječno uplakani Pupovac i njegova velikosrpska družina i ove godine sastavili popis onih koji promiču 'povijesni revizionizam', 'govor mržnje' i 'etničku netrpeljivost'* u Hrvatskom tjedniku od 10.10.2019.

<https://narod.hr/hrvatska/davor-dijanovic-bilten-snv-a-za-2018-pupovac-i-njegova-druzina-i-ove-godine-sastavili-popis-onih-koji-promicu-povijesni-revizionizam-govor-mrznje-i-etnicku-netrpeljivost>

Zar je moguće da me nema na tom popisu?

Prestrašen upitao sam g. Dijanovića:

„Vidim nema me u Tvom tekstu. Jesam li se to popravio? Ranije me je bilo u srpskom Biltenu.“

Umirio me je njegov odgovor:

Niste se popravili, i dalje ste "banda" kao i ja :)

Samo nisam navodio sve spomenute u biltenu, nego uglavnom iz svoje novinarske struke.

Dio gdje se spominjete:

"Pred sâm kraj 2018. godine iz tiska je izašla knjiga akademika Josipa Pečarića i Stjepana Razuma pod nazivom Razotkrivena jasenovačka laž, kao dio projekta spomenutog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, čime je zaokružen niz revizionističko-negacionističkih publikacija i njihovih promocija u 2018. godini. U knjizi se, već po običaju, tvrdi da je Jasenovac bio radni logor, da je u njemu umrlo tek nešto više od 1000 ljudi, uglavnom od bolesti, te da masovnih ubojstava, a naročito Srba, nije bilo. Josip Pečarić inače je matematičar i član HAZU-a, a poviješću se, kao i većina spomenutih revizionista i negacionista, tek amaterski bavi. Aktivno se zalagao za povratak ustaškog pozdrava "Za dom spremni" u Hrvatsku vojsku, a još mu je 1998. godine objavljena knjiga Srpski mit o Jasenovcu i te dvije godine kasnije i Srpski mit o Jasenovcu II, u izdanju Elementa. Pečarić se snažno protivio primanju Ive Goldsteina u HAZU. Stjepan Razum, osim što je na čelu Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, svećenik je koji se trenutno nalazi na poziciji voditelja Matičnog ureda Zagrebačke nadbiskupije te je čest organizator krajnje negacionističkih i antiprosvjetiteljskih manifestacija, poput negiranja masovnih ubojstava u NDH te protivljenja demokraciji i bazičnim znanstvenim spoznajama. Razum je u više navrata tvrdio da ne postoje dokazi za masovna ubijanja u Jasenovcu od strane ustaša, ali da navodno postoje dokazi o ubijanju od strane partizana." Zanimljivo je da nisu primijetili kako u toj knjizi i mi kao i oni negativno pišemo o HRT. Oni kažu:

„ŠTO se tiče televizijskih medija, 'osim već standardne Bujice Velimira Bujanca koja se prikazuje na više lokalnih TV-stanica' – ističu Pupovčevi istražitelji – 'posebnu pažnju valja posvetiti Hrvatskoj radioteleviziji koja je u nekoliko navrata u 2018. godini u udarnim terminima ugostila negacionističke nadripovjesničare te otvoreno promovirala njihovu literaturu prepunu neistina o ustaškom logoru Jasenovac i tendenciozne antisrpske propagande. 'Nadripovjesničar je za SNV-ovu potjernicu, dakako, novinar i povijesni istraživač Igor Vukić čije je gostovanje na HRT-u svojedobno izazvalo pravu ujdurmu kod čuvara povijesne 'istine' koja baštini svijetle tradicije jugoslavensko-komunističkoga totalitarnog sustava.“

U našoj knjizi je niz tekstova o tom žalosnom slučaju kada su povodom izlaska knjige Igora Vukića koju je HTV mjesecima reklamirao pozvali autora i „istoričara“ prof. dr. sc. Hrvoja

Klasića u studio. Poznato je da „istoričar“ nema objavljen niti jedan rad iz te problematike već puno nastupa ponavljajući pamflete koje su služile u korištenju Jasenovačkih laži da bi Hrvatsku zadržali, a danas vratili u nekakvu Srboslaviju. S druge strane Igor Vukić je kako i u Biltenu priznaju „povijesni istraživač“ pa se „istoričar“ prepao i nije usudio izaći na to sučeljavanje. Na HTV-u su za to optužili urednicu Karolinu Vidović Krišto i od tada je ne gledamo na malim ekranima. Očito je znala da se „istoričar“, koji se ne bavi time za što je navodno stručnjak, neće doći pa je za to ona kriva.

Da, nisu nas izravno spomenuli u vezi s tim slučajem, ali kao da jesu, zar ne?

Međutim, iako još jedna moja knjiga, nije spomenuta u Biltenu - kao da jest!

Radi se o knjizi *MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET*. Ne treba biti previše inteligentan pa zaključiti da se ono „matematika“ odnosi na mene, „pjesme“ na Thompsona, a „nogomet“ na Vatrene. Dakle knjiga je itekako povezana s dočekom Vatrenih, i s Thompsonom u tom dočeku.

Oni koji su sastavljali Bilten toliko inteligentni baš i nisu bili.

Evo tog dijela iz Dijanovićeve teksta:

„Slavlje na dočeku nogometaša iz Rusije bilo je šovinističko

Uspjeh Vatrenih u Rusiji za Pupovčev je bilten bio popraćen kolektivnom euforijom, histerijom i javnim linčom, a Hrvati ne znaju slaviti uspjehe nacionalne vrste drukčije nego nacističkim pozdravima. Mržnja prema reprezentaciji i njezinu uspjehu jasno odražava mržnju prema hrvatskoj državi onih koji po svoje savjete odlaze u Beograd:

‘Nakon kolektivne euforije i histerije uslijed osvojenoga srebra hrvatske nogometne reprezentacije na Svjetskom nogometnom prvenstvu krenula je hajka na novinare i aktiviste koji su pisali kritički spram određenih pojava oko reprezentacije, **naročito nakon dočeka na kojemu se pojavio Marko Perković Thompson**, što je izazvalo buru reakcija i u domaćim, ali i u brojnim stranim medijima. Tako su desničarski mediji i njihovi internetski ‘trolovi’ objavljivali članke i komentare u kojima se paušalno proziva nekih dvadesetak uglednih novinara i intelektualaca da stranim medijima stvaraju sliku o Hrvatskoj kao rasističkoj i fašističkoj zemlji. To paušalno prozivanje i optuživanje za ‘jugoslavensku diplomaciju’ i ‘ne-hrvatstvo’ neko je kraće vrijeme poprimalo značajke javnoga linča’. (...)

Ni nogometna euforija vezana uz Svjetsko prvenstvo u Rusiji nije prošla bez šovinističkih incidenata. Na samom početku prvenstva, kada je hrvatska nogometna reprezentacija igrala protiv Argentine, u centru su Zagreba navijači dizali ruku u nacistički pozdrav, a sami su nogometaši proslavili pobjedu protiv Argentine **uz Thompsonovu pjesmu Čavoglave**, koja počinje s ustaškim pozdravom ‘Za dom spremni’. Taj se isti Thompson pojavio na dočeku hrvatskih nogometaša u Zagrebu 16. jula, i u autobusu i na bini. Iako nije bio predviđen službenim protokolom, to je bila želja samih igrača i izbornika Zlatka Dalića. Medijski osvrti nakon velikog uspjeha hrvatske nogometne reprezentacije nerijetko su bili praćeni politizacijom koja je opet uključivala ‘Srbe’, ‘komuniste’ i ‘Jugoslavene’ kao glavne neprijatelje. Iako o medijima govorimo u sljedećem poglavlju, za ovu svrhu valja izdvojiti tekst **Višnje Starešine** u Slobodnoj Dalmaciji u kojemu je ona **uspjeh hrvatskih nogometaša svela na borbu između ‘djece Oluje’ i ‘djece komunizma’.**“

Da, zaslužio sam mnogo više da me spominju u Biltenu.

Ali nije ni tako loše kako sam u prvi tren pomislio tj. kada sam se prepao da me uopće nema, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/18484-lakse-se-dise-ima-meu-biltenu-snv-za-2018>

KOMENTARI:

Naslov:Re: LAKŠE SE DIŠE: IMA ME U BILTENU SNV-A ZA 2018,

Datum:Sun, 13 Oct 2019 15:41:25 +0200

Šalje:Matko Marusic

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Čestitam i zavidim - mene nema iako sam napisao knjigu od 600 str. Mi Hrvati. Matko

Naslov:Re: LAKŠE SE DIŠE: IMA ME U BILTENU SNV-A ZA 2018,

Datum:Sun, 13 Oct 2019 19:44:13 +0200

Šalje:Dragovoljac urednistvo <www.dragovoljac.com@gmail.com>

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ovaj vaš test je zabrinuo i mene, jer nisam znala spominje li Pupovac dragovoljac.com obzirom da nas je svake prethodne godine uredno navodio.

stoga sam otišla potražiti i pao mi je kamen sa srca, nije nas izostavio.

gdje ćeš veću potvrdu da ispravno radiš

pozdrav, Diana

KNJIGA RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

“PROMOCIJA REVIZIONISTIČKE KNJIGE U CRKVENOJ DVORANI”

Naslov: Predstavljanje knjige + Bujica

Datum: Tue, 8 Jan 2019 18:30:38 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

20 godina od moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu"

Evo 20 godina je prošlo od tiskanje moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima".

Knjiga koju smo napisali dr. Razum i ja je na neki način i obilježavanje te okrugle obljetnice.

U vrijeme kada je tiskana organizirao je radio "Slobodna Europa" moj dvoboj s dr. Milanom Bulajićem iz Beograda.

U ovoj knjizi je ponovno tiskan cijeli taj razgovor koji je svojevremeno oduševio australske Hrvate tako da su organizirali tiskanje te knjige i nastavka iz 2000. na engleski-Zanimljivo je da se u tu proslavu uključio i bilten "Novosti".

Čini mi se da su oni jedini do sada najavili to predstavljanje:)))

<https://www.portalnovosti.com/promocija-revizionisticke-knjige-u-crkvenoj-dvorani>

Promocija revizionističke knjige u crkvenoj dvorani

U dvorani isusovačke crkve, u kojoj se održavaju mise za poglavnika Antu Pavelića, organizira se promocija knjige Josipa Pečarića i Stjepana Razuma

Ni nova 2019. godina neće proći bez promocije povijesnog revizionizma i to na njenom samom početku. Pobrnilo se za to Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac koje sljedećeg četvrtka – 17. siječnja 2019. godine u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Zagrebu organizira predstavljanje nove knjige ‘Razotkrivena jasenovačka laž’, akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma. Promocija će se održati u dvorani isusovačke crkve u Palmotićevoj ulici u kojoj se redovito održavaju mise zadušnice za ustaškog poglavnika Antu Pavelića.

Izdavač knjige Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac je, kako smo u nekoliko navrata pisali, udruga čiji se članovi otvoreno zalažu da se iz preambule Ustava izbaci ZAVNOH i uvrsti NDH. Osim ove, izdali su i knjigu ‘Jasenovački logori – istraživanja’

autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. U njoj se, među ostalim, navodi: 'Zatočenicima u logor nisu dovođeni da bi bili ubijani. Uzroci smrti bili su bolest, odmazde i kazne na pojedine prijestupe te partizanski i saveznički napadi... Nitko u logor nije dospio, niti bio ubijen, samo zato što je Srbin ili pravoslavac... Desetljeća u kojima se o Jasenovcu nije moglo normalno istraživati i razgovarati stvorila su od tog logora propagandni mit protiv kojeg se teško boriti'. Članovi Društva, osim genocida počinjenog nad Srbima otvoreno negiraju i holokaust.

I autore nove knjige u izdanju ove udruge, javnost poznaje po aktivističkom revizionističkom djelovanju.

Pečarić je ugledni matematičar koji se u slobodno vrijeme bavi revizijom povijesti, a široj javnosti je poznat jer je 2015. godine dao podršku protuhrvatskoj inicijativi da ustaški poklič 'Za dom spremni' postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojsci.

Drugi autor, Razum, katolički je svećenik zaposlen u Hrvatskom državnom arhivu, koji se bavi crkvenom povijesću. Razum je na svom Facebook-profilu tijekom 2017. godine, kako smo već pisali, u nekoliko navrata objavio video-uratkne u kojima se rehabilitira politika Adolfa Hitlera i negira postojanje plinskih komora u Auschwitzu. Jedan od njih upotpunio je i statusom: 'Ne radi se o podmetanju samo Hrvatima u Jasenovcu, već se to isto radi i Nijemcima s Auschwitzom'.

Upitan za komentar o tim postupcima, Razum je tada odgovorio: 'Bogu sam zahvalan što živim u Republici Hrvatskoj, koja je slobodna i demokratska država, a blagodati toga su da slobodno mislimo, slobodno govorimo, slobodno se koristimo Facebookom, slobodno komentiramo, slobodno istražujemo, slobodno se bavimo znanstvenim radom, slobodno propitujemo, slobodno se čudimo, slobodno čestitamo... Nadam se da nisam neko vrijeme 'prospavao', u kojem bi neka od ovih sloboda bila ukinuta. Ako bi to bilo točno, molim Vas, upozorite me na to, kako bih se mogao prilagoditi novim zakonskim okolnostima.'

BUJICA:

<https://www.youtube.com/watch?v=ECO3MkP7aU8>

U jučerašnjoj Bujici je dan i razgovor s Stjepanom Tuđmanom.

Nedavno smo zajedno bili nazočni kod otkrivanja spomenika hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

O tome sam pisao i svojim kolegama akademikima još 15.12.:

"3.Predsjednik je naveo imena akademika koji su bili na otkrivanju spomenika predsjedniku Tuđmanu.

Mene nije spomenuo!

Valjda zato što su oni pozvani zato što su akademici, a ja sam pozvan zato što sam Josip Pečarić.

Prijatelj i autora i obitelji Tuđman. Da je malo bolje pogledao vidio bi da Stjepan Tuđman sa kćerkama nije sjedio u prvom redu gdje su mu rekli već u sedmom do mene!

Neobično mi je što nije primijetio da sam se zajedno sa hrvatskim generalima i članovima obitelji Tuđman slikali s kardinalom Bozanićem, koji me je veoma srdačno pozdravio. Vjerojatno je i znao da ja tamo nisam zato što sam akademik.

Zato se moram zahvaliti Predsjedniku, koji vjerojatno i ne zna da sam neizravno i spomenut u govorima jer je Bandićeva zamjenica u svom govoru citirala pismo Henryja Kissingera predsjedniku Tuđmanu koje sam ja dao u Proslavu knjige „Za hrvatsku Hrvatsku“ iz 2001. g. Na predstavljanju je bila nazočna i gđa Tuđman koja je poslije toga i pronašla to pismo. Na misi za Predsjednika bio sam, kao i ranije, s hrvatskim generalima. Misu je predvodio biskup Vlado Košić, koji je blagoslovio i konferenciju MIA 2018. i govorio o mom

domoljubnom radu. Sve to imate u knjizi koja nije spomenuta u izvješću Predsjednika. Priznajem, ni ja nisam primijetio spomenute akademike (osim akademika Reinera) na misi za Predsjednika!"

U jučerašnjoj Bujici kao da su znali dali su sliku s tog događaja kao potvrdu onog o čemu sam pisao: VIDJETI PRILOG!

Pozz

Josip

Naslov: I Srbi i Židovi vas pozivaju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!

Datum: Thu, 10 Jan 2019 08:54:25 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Za tjedan dana je predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“!

I Srbi i Židovi pozivaju na predstavljanje knjige:

<http://hr.n1info.com/Vijesti/a361184/Centar-Simon-Wiesenthal-Hrvatskoj-Zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina.html>

<https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3022355-centar-simon-vizental-trazi-od-hrvatske-da-zabrani-knjigu-koja-negira-ustaske-zlocine-u-ndh-ne-mogu-se-izbeci-masovna-ubistva-u-jasenovcu>

https://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2019&mm=01&dd=09&nav_category=167&nav_id=1490991

<https://net.hr/danas/hrvatska/lovac-na-naciste-opet-napao-vladu-16-sijecnja-u-crkvi-u-zagrebu-promocija-djela-koje-bi-moralo-biti-zabranjeno-zaustavite-to/>

<https://www.srbijadanas.com/vesti/region/centar-posvecen-pronalazenju-nacista-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina-2019-01-09>

http://standard.rs/2019/01/09/centar-simon-vizental-hrvatskoj-zabranite-negiranje-ustaskih-zlocina/?ns_abc=latin

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/11/region/3381958/zurof-trazi-da-se-zabrane-dela-kojima-se-negiraju-ustaski-zlocini.html>

<https://www.teraz.sk/najnovsie/chorvatsko-csw-ziada-zakazat-knihu/371357-clanok.html>

<https://informer.rs/vesti/politika/415535/hrvati-stop-dalje-mozete-vredjate-srbe-centar-simon-vizental-zabraniti-negiranje-ustaskih-zlocina>

<http://www.balkaninsight.com/en/article/od-hrvatske-zatra%C5%BEeno-da-zabrani-negiranje-usta%C5%A1kih-zlo%C4%8Dina-01-09-2019>

<https://time.rs/c/696764173c/>

Zato vam ponovno šaljem prikaz knjige iz Hrvatskog tjednika:

Iz tiska upravo izašla NOVA KNJIGA akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma

RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

Dr. Razum je prije šest godina raskrinkao i srušio komunističke dogme o logoru Jasenovac, a što danas svojim radom potvrđuju i drugi istraživači

Piše: A. ČERNIVEC

Razotkrivena jasenovačka laž naziv je nove knjige akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma koja je iz tiska izašla prije nekoliko dana. Riječ je o je zbirci objavljenih i neobjavljenih tekstova akademika Pečarića i dr. Razuma, koje su o jasenovačkoj zbilji i mitu pisali od 2012. do 2018. Niz članaka započinje razgovorom objavljenim u Hrvatskom listu, budućem Hrvatskom tjedniku, davne 2012. Predgovor i pogovor za ovu knjigu napisala su dvojica istaknutih hrvatskih povjesničara dr. sc. Jure Krišto i dr. sc. Mato Artuković.

Dr. sc. Stjepan Razum predsjednik je Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, pročelnik je odjela Nadbiskupijskoga arhiva u Zagrebu Hrvatskoga državnog arhiva, koji je izazvao pravu paniku u 'antifašističkim' i velikosrpskim redovima kada je dao intervju pod nazivom 'Vrijeme je da srušimo velikosrpski mit o Jasenovcu' u Hrvatskom listu 9. kolovoza 2012. Taj intervju nalazi se i u knjizi 'Zabranjeni akademik', iz 2012. gdje je dano cijelo poglavlje na kraju knjige 'Dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist'. Pored intervjuja, u knjizi se nalazi i tekst glavnoga urednika Hrvatskoga tjednika Ivice Marijačića pod nazivom 'Ne može se komunističkim dogmama protiv razuma i Razuma' (Hrvatski list, 30. 8. 2012.) koji predstavlja komentar na napade na dr. Razuma. Da se doista radilo o pravoj panici, pokazala je činjenica što su protiv dr. Razuma ustale takve povijesne 'veličine' kao što su bili veleposlanik Republike Srbije u RH, kao i tadašnji Predsjednik RH Ivo Josipović. Možemo reći da je u tom intervjuu dr. Razum dao načela na kojima se zasniva udruga Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac čiji je on predsjednik, a svi ti napadi koji su nakon toga uslijedili na dr. Razuma samo su pokazali kolika je bila potreba za osnivanjem jednoga takvog društva. Sve ono što je uslijedilo nakon toga, sva ona otkrića oko logora Jasenovac samo su potvrdila sve ono što je još prije šest godina govorio dr. Razum.

U predgovoru koji potpisuje dr. sc. Jure Krišto, znanstvenik emeritus, zanimljivo je kako se on nije osvrnuo na sadržaj knjige već je želio odgovoriti na pitanje je li danas dopušteno istraživati povijest logora Jasenovac. Dr. Krišto piše kako 'danas postoji stanovit broj znanstvenika koji tvrde da su pronašli nove dokumente i na temelju toga zaključili kako ocjena Jasenovca kao logora za likvidacije nije posve vjerodostojna. Piše kako jedni tvrde da nema niti može biti bilo kakvih dokumenata na temelju kojih se o Jasenovcu mogu donijeti drukčiji zaključci od poznatoga: da je bio logor za sustavno uništenje velikoga broja ljudi, dok drugi tvrdi da oni koji na temelju nekih novih dokumenata zaključuju suprotno nisu sposobni stručno tumačiti te dokumente i donositi takve zaključke. Takve vrste neslaganja postoje oduvijek i ne bi trebale biti problem u znanstvenoj zajednici, ali postoji jaka struja među znanstvenicima i laicima koja zabranjuje istraživanje o logoru Jasenovac i pogotovo da plodove svojih istraživanja objavljuje i na druge načine širi. Zato

je nametanje 'ispravnoga mišljenja' i zabrana drukčijih znanstvenih zaključaka odioznije od bilo čega drugoga, zaključuje među ostalim dr. Krišto.

Nadalje ističe kako 'oni koji znaju što je ispravno mišljenje, posežu za argumentom da istraživanje o Jasenovcu predstavlja revidiranje povijesti i popravljjanje slike o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, niječući njezin 'zločinački karakter'. Naravno da će nova saznanja o Jasenovcu utjecati i na razumijevanje ND Hrvatske', ali drži kako to ne smije biti razlog za zabranu istraživanja logora Jasenovac i propagiranja eventualnih novih saznanja. 'Uostalom, zar se upravo o logoru Jasenovac i o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj nije izreklo i napisalo bezbroj paušalnih ocjena i najobičnijih laži! Zar ne bi bila odgovornost svih znanstvenika u svijetu da se takve laži razobliče ako i kad za to postoje čvrsti dokazi! Tu pokazujemo staru boljku lakoga zaboravljanja i nedavnih događaja.... stoji među ostalim u predgovoru dr. Krište.

**Knjiga *Razotkrivena jasenovačka laž* akademika Pečarića i dr. Razuma može se naručiti putem e adrese:
drustvo.jasenovac@gmail.com.**

Hrvatski tjednik, 27. prosinca 2018., str. 34

OTVORENO PISMO PROF. MATKA MARUŠIĆA

Dobio sam izvrsno reagiranje na moj tekst s nizom linkova o tekstu srpskih Novosti i upletanja notornog, u Srbiji odlikovanog, Efraima Zuroffa:

„Zuroffa su obavijestili da se oglasi: poznata španca. Možemo li očekivati sljedeći četvrtak policiju u Palmotićevoj i zabranu promocije?

A.

<https://www.msn.com/en-xl/europe/top-stories/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/ar-BBS0YaM?li=BBKxJ6T&ocid=UP97DHP>“

Zamolio sam Predsjednicu da mi sugerira odgovor na ovaj upit. Poslao sam joj i niz linkova iz svijeta koji prenose Zuroffov poziv na zabranu knjige (Hitler je nepoćudne knjige palio, zar ne?):

<https://www.apnews.com/11edaa150f63423989db3540cbbdbd69>

<https://www.nytimes.com/aponline/2019/01/09/world/europe/ap-eu-croatia-book.html>

https://www.washingtonpost.com/entertainment/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/2019/01/09/7f6266d4-141b-11e9-ab79-30cd4f7926f2_story.html?noredirect=on&utm_term=.8170c02d9497

<https://www.timesofisrael.com/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/>

<https://www.msn.com/en-xl/europe/top-stories/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/ar-BBS0YaM>

<https://www.660citynews.com/2019/01/09/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pro-nazi-book/>

<https://www.klfy.com/news/world-news/jewish-rights-group-urges-croatia-to-ban-pronazi-book/1693493836>

https://www.whig.com/article/20190109/AP/301099870?template=art_print#

<http://www.tribtown.com/2019/01/09/eu-croatia-anti-semitism/>

A netko tko je u Srbiji nagrađivan sigurno impresionira hrvatske političare. Oni daju i silne novce srpskim Novostima, pa će biti zanimljivo njihovo reagiranje na poziv Novosti-Zuroff. Zapravo je zabavno vidjeti kako hrvatske političare impresionira ovakvo reagiranje u svijetu na Zuroffovo poziv na „paljenje“ knjige.

A ono što mi mislimo napisao je don Kačunko:

„Poštene i pametni Židovi se stide organizacije "Simon Vizental" (kako Srbi pišu), jer ih samo sramote svuda po svijetu, mladeći lovu na račun "holokausta" - zato treba pročitati knjigu INDUSTRIJA HOLOKAUSTA, autora židovskog povjesničara Normana G. Finkelsteina! Naime, ako Zuroff&com prihvate ISTINU o Jasenovcu, oni automatski bankrotiraju, ostaju bez love kao pijavice bez krvi i ugibaju... Zato se oni 'krvavo' bore protiv "negiranja ustaških zločina" i "revizije povijesti". A zapravo, oni ustraju u širenju LAŽI, čime pokazuju da su u službi Onih koji služe Sotoni - "ocu laži" i "čovjeku ubojici od početka" (kako ga je definirao Isus Krist, kome slava u vijeke vjekova, amen!).,,

A kako bi hrvatski političari trebali reagirati uči ih – a tko bi drugi -

profesor emeritus dr. sc. Matko Marušić svojim otvorenim pismom Zuroffu:

<https://kamenjar.com/matko-marusic-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/31025-m-marusic-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2019/01/10/matko-marusic-profesor-emeritus-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu/>
<https://www.braniteljski-portal.com/prof-matko-marusic-otvoreno-pismo-gospodinu-efraimu-zuroffu-centar-simon-wiesenthal>

Ali jesu li hrvatski političari i njihovi savjetnici dovoljno inteligentni da bi shvatili kako trebaju učiti od prof. Marušića?

Vaš,
Josip Pečarić

PRILOG:

Matko Marušić: Otvoreno pismo gospodinu Efraimu Zuroffu

Otvoreno pismo gospodinu Efraimu Zuroffu

Poštovani gospodine Zuroff,

pročitao sam 10. siječnja na hrvatskom portalu *Indeks.hr* da ste od hrvatske Vlade zatražili da se zabrani knjiga „Razotkrivena jasenovačka laž“

(<https://www.index.hr/tag/37694/efraim-zuroff.aspx>). U tom smislu, radi točnosti prijenesa, citiram dijelove Indexova izvješća:

„CENTAR Simon Wiesenthal, međunarodna židovska udruga za ljudska prava koju vodi poznati „lovac na naciste“ Efraim Zuroff, oštro je prozvala hrvatsku vladu zbog toleriranja radova koji negiraju ustaške zločine u Drugom svjetskom ratu.

U priopćenju koje potpisuje direktor Centra dr. Efraim Zuroff i koje je objavljeno na njihovim stranicama, upozorava se na promociju knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“, zakazanu 16. siječnja u crkvi u Zagrebu, a koja negira sustavna i masovna ubojstva Srba, Roma i Židova, kao i hrvatskih antifašista.

„Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ koje sponzorira taj događaj, stvoreno je kako bi se sakrili stravični zločini ustaša, kojima nema ravnih na Balkanu. Te zločine potvrdili su povijesni dokumenti, svjedočenja svjedoka kao i znanstvena otkrića brojnih uglednih povjesničara. Djela kao što su „Razotkrivena jasenovačka laž“ u Njemačkoj i Austriji bi odmah bila zabranjena, i to opravdano“, stoji u priopćenju koje potpisuje Zuroff.

Centar Simon Wiesenthal pozvao je Hrvatsku i da zabrani djela koja negiraju i iskrivljuju ulogu NDH u holokaustu. „Kao članica Međunarodnog saveza za sjećanje na holokaust (IHRA), Hrvatska bi trebala učiniti sve potrebne korake da spriječi sve one koji negiraju holokaust i iskrivljenje povijesnih činjenica. Kontinuirana pozitivna pažnja dana je naporima da se prekrojila i iskrivila povijest u Hrvatskoj što je suprotno međunarodnim obvezama koje je preuzela Hrvatska kada se priključila IHRA-i“, izjavio je Mark Weitzmann, direktor za politike Centra i bivši direktor Međunarodnog saveza za sjećanje na holokaust.“

Ne ulazeći u razmatranje povijesnih događaja, za što nisam kvalificiran, dopustite da Vam izrazim prijateljske, ali i vrlo ozbiljne primjedbe na rečenu reakciju. Jako mi je važno to učiniti, jer sam osvjedočeni prijatelj države Izrael, poštovatelj židovskoga naroda i Hrvat koji se stidi nedjela dijela Hrvata, poznatih kao Ustaše odnosno ustaški režim, u vrijeme II.

svjetskoga rata i smatra da mi Hrvati, i kao narod i kultura, židovskom narodu zbog toga jako puno dugujemo, a prije svega duboko poštovanje i obzir. Nikako ne treba smetnuti s uma da sam ja katolički vjernik pa susljedno prema židovskom narodu osjećam dodatno, golemo poštovanje, jer je u tom narodu rođen moj Bog. Molim Vas da to nikako ne podcijenite, bez obzira na to što Vi mislite ili osjećate prema bilo kojoj vjeri – ili njezinu izostanku.

Ja sam znanstvenik i istraživač u biomedicini, sveučilišni profesor u mirovini i, premda ne znam ni puno povijesti niti metodologije povijesnih istraživanja, znam pravila znanstvenih istraživanja, metodologiju, publiciranje, komuniciranje i sve ono što ide, i mora ići, zajedno sa znanstvenim istraživanjima bez obzira na područje istraživanja. Još usrdnije se pozivam na običnu ljudsku logiku, dobru volju, toleranciju različitosti i privrženost istini, bez obzira na to gdje ona Apsolutna leži, a koliko je njoj bliža, ili daleka ona kojom smrtni čovjek barata.

Upotrijebit ću nekoliko vrlo jednostavnih argumenata da Vam prenesem i ilustriram moje duboko i nemirno nezadovoljstvo Vašim nastupom (pretpostavljam pritom da je Indeks.hr primjereno prenio rečenu vijest).

1. Laž o broju žrtava u ustaškom logoru Jasenovac postojala je i dokazana je

U komunističkoj Jugoslaviji mi đaci smo u školama, svim koje smo pohađali, učili da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi, pretežno Srba. To je pisalo u našim udžbenicima, u enciklopedija, a i vrlo često u novinama. Ta se brojka nije smjela dovoditi u pitanje, po cijenu vrlo ozbiljnih posljedica. Primjerice, pokojni gospodin Franjo Tuđman, prvi predsjednik slobodne i demokratske Republike Hrvatske, bio je u tom režimu osuđen na dvije godine zatvora jer je u jednoj svojoj knjizi procijenio da se broj žrtava u Jasenovcu kreće između 60.000 i 80.000.

Broj o 700.000 tisuća nisu opovrgli ni Tuđman, ni Ustaše, niti, na primjer g. Igor Vukić ili ja. Opovrgao ga je, u vrijeme toga istoga komunističkoga režima g. Vladimir Žerjavić, hrvatski ekonomist, demograf i stručnjak UN-a, koji je broj Jasenovačkih žrtava procijenio na oko 50.000, a to je onda i okvirno prihvaćeno. (Nemoguće mi je ovdje navesti sve procjene i njihove razlike, pa Vas time ne želim zamarati; držat ću se g. Žerjavića, jer je Titov režim njega i prihvatio.) U Hrvatskoj postoji Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac

(<http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=6467>) koja žrtve toga logora navodi poimenično, i taj se broj kreće oko 84.000.

To pitanje do dana današnjega nije zaključeno, ali meni je za poruku Vama dovoljno to što sam naveo. Naime, ako se laž koja se službeno učila u školama u sustavu istoga režima otkrila kao razlika između 700.000 i 80.000, pozivam Vas da se zgрозite kao i ja, s tim da se ja imam pravo zgрозiti mnogo više, jer je ta i takva strašna laž pripisana narodu kojemu ja (ponosno i sretno) pripadam.

A ako je tako objektivno i nesporno dokazano da se je radilo o strašnoj, namjerno i malignoj laži (da se zastrašujuće ružno ocrni moj dragi narod), na osnovi čega bi mi itko, uključivši i Vas, imao obraza reći da sada vjerujem u taj novi broj i da dalje ne treba (i da se ne smije!) istraživati?

Kratko rečeno: navedeni primjer govori da bi svaki pošten i obrazovan čovjek morao ustrajati na istraživanjima, ne samo zbog čežnje za istinom, nego i zbog suzbijanja laži kao nečega neprihvatljiva Čovjeku, a ponajviše zbog onoga zbog čega Vam ovo i pišem: da se izbjegnju dodatni prijevori, raspirivanje neraspoloženja i remećenje mira među ljudima.

2. Hrvatsko društvo razdiru kontroverze oko broja jasenovačkih žrtava i konsenzus uglednih stručnjaka preporučio je intenziviranje istraživanja

Radi se o dokumentu koji je donijelo Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima

(<https://vlada.gov.hr/dokument-dijaloga-temeljna-polazista-i-preporuke-o-posebnom-normativnom-uredjenju-simbola-znakovlja-i-drugih-obiljezja/23424>). Vijeće je formirala Vlada Republike Hrvatske svjesna da kontroverzije narušavaju odnose u hrvatskom društvu. Članovi Vijeća odabrani su iz vrlo različitih političkih grupacija, pa je u njemu sudjelovao i „Dokument dijaloga“ potpisao i g. Ivo Goldstein, koji Vam je, vjerujem, dobro poznat.

Ćitiram odgovarajući odlomak iz Dokumenta dijaloga:

„Ne ulazeći u pitanja “povijesnoga revizionizma”, ipak treba reći da tamo gdje je povijest već “revizionistička”, neki novi “revizionizam” može se javljati i kao potreba za “revizionizmom revizionizma”. Dobroj praksi suočavanja s prošlošću pogodovala bi historiografska i druga istraživanja, sa znanstvenim preispitivanjem izvora i kritičkim ispitivanjem i neselektivnim izborom i objavljivanjem građe, što uključuje uz dostupnost arhivskog gradiva i nova istraživanja i otkrivanja žrtava nedemokratskih režima te dostojanstveno obilježavanje pijeteta na mjestima njihova stradanja. Svojedobne licitacije s brojem žrtava bilo kojega od nedemokratskih režima i dalje su smetnja sagledavanju povijesne istine, pa prema tomu i suočavanja u smjeru kulture dijaloga i nekrivotvorenoga povijesnog sjećanja. Tu svakako ne spada savjesno kritičko i znanstveno utvrđivanje stvarnoga broja žrtava, posebno tamo gdje je on dokazano višestruko uvećan iz političkih, politikantskih ili nekih drugih razloga.“

Ne znam jeste li svjesni postojanja toga dokumenta, ali ovdje bih Vas, držim s pravom, zamolio da mu posvetite dužno poštovanje, jer je to dokument napravljen na inicijativu Vlade Republike Hrvatske, a njegovo supotpisivanje od strane g. Ive Goldsteina, vjerujem, nepobitno dokazuje njegov demokratski karakter i suglasje hrvatskoga društva oko pitanja istraživanja hrvatske povijesne istine.

3. Nekoliko riječi o g. Igoru Vukiću

Zasad mi nije poznata knjiga čiju zabranu tražite, ali poznajem g. Igor Vukića, predsjednika „Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac“. Imao sam čast upoznati g. Vukića osobno i pročitati njegova djela. No, ovdje ne želim biti „njegov svjedok“, nego izraziti svoje ljudsko i znanstveničko mišljenje o g. Vukiću i njegovu radu, a na to, vjerujem, imam pravo kao dokazani znanstvenik i profesor znanstvene metodologije.

Prvo, neka mi oprost i g. Vukić (ali on je to i objavio), on je podrijetlom mješavina Srba, Hrvata i Čeha, s predominacijom srpskoga podrijetla. Drugo, on je iz gradića Jasenovca, odnosno iz sela u njegovoj blizini. Treće, njegov je otac kao dijete prošao kroz Jasenovac. Četvrto, to je jedan ozbiljan, učen i vrlo pristojan čovjek i onaj tko vrijedna njega vrijedna sve ozbiljne, učene i pristojne ljude, uključivši i mene. A meni se to nimalo ne sviđa. Jer g. Vukić nije ni ustaša, ni nacionalist niti revizionist, nego intelektualac kojega bi poželjela svaka, i najučenija i najciviliziranija sredina. (Ako mi ne vjerujete, upoznajte ga osobno.) Naposljetku, g. Vukić (i njegovi suradnici) nisu svoje nalaze tajili, ni tajno dijelili, nego su ih objavili kao što kvalificirani znanstvenici i rade. Djela su, kao i sva druga znanstvena djela, dakle na uvidu i raspolaganju cijeloj svjetskoj znanstvenoj zajednici za provjeru i kritiku.

Ne znam jeste li, gospodine Zuroff, Vi ili Vaši suradnici ta djela proučili prije nego što ste tražili njihovu zabranu, ali – ako niste – moram Vas upozoriti da je to neprimjeren postupak

jednak postupanju Staljinova (i Titova) režima prema djelima koja im nisu odgovarala. A civilizirani i obrazovani ljudi u 21. stoljeću to nikako ne bi trebali raditi, pače takvih bi se postupaka trebali stidjeti i kad ih itko drugi radi.

A ako ste ta djela proučili – nitko sretniji od mene! Onda možemo čuti Vaše objektivne argumente koji ih pobijaju! Ja ne navijam za g. Vukića, nije to nogomet; ja navijam za znanstvenu istinu. Jako mi je važna, još me peče onaj podatak o 700.000 jasenovačkih žrtava za čije sam citiranje u školi dobivao odlične ocjene i ne znajući što mi se događa.

Tu Vas, ako ne znate, moram obavijestiti da su dio nalaza g. Vukića priznali i njegovi ogorčeni protivnici (dakle, oprostite, ujedno i Vaši sumišljenici) dr. Ivo Goldstein i dr. Mirjana Kasapović. Nakon proučavanja dokaza g. Vukića, za njih više nije sporno da je jasenovački logor bio radni logor, da su zatočenici primali plaće za svoj rad, da su u logor stizali paketi pomoći izvana (napose od hrvatske židovske zajednice) i da su se, oprostite, ali rečeno je javno, u logoru održavale priredbe s pjevanjem opera (nije još sigurno kojih sve) i da su se održavali nogometni turniri (nogomet je u Hrvatskoj uvijek bio jako popularan, eto, moj klub, splitski „Hajduk“, osnovan je još 1911. godine). Doktori Goldstein i Kasapović zamjeraju g. Vukiću da nije dokazao bezbrojna ubojstva u logoru, ali ono što sam naveo nije im sporno. Vjerujem da će se i broj žrtava s vremenom utvrditi konsenzusom. Zasad od brojeva od 700.000 i 84.000 najviše odstupa mišljenje slovenskoga istraživača g. Romana Leljaka, koji je objavio da dokumentacija u Beogradu otkriva oko 1.600 ljudi stradalih u Jasenovcu, s tim da je nešto više od pola umrlo od bolesti. Pretpostavit ću da ni g. Leljaku ne ćete povjerovati, pa predlažem da to i sami provjerite kad ste u Beogradu.

4. Dokumenti

U slučaju da Vam se to ne će svidjeti, moram Vas upozoriti da je do danas (u slobodi od komunističkoga nedemokratskoga terora) u Hrvatskoj objavljeno mnogo, mnogo dokumenata koji govore da su g. Vukić i njegovi suradnici u pravu. Budete li uspjeli zabraniti njihove dokaze, morat ćete zabraniti i još mnogo drugih.

Kad već spominjemo dokumente, dopustite i ovo. Potpuna dokumentacija o radu ustaškoga logora Jasenovac nalazila se (u Titovo vrijeme) u Jasenovcu. U srpskoj agresiji na Hrvatsku 1990.-1995. srpske su snage vrlo rano, još 1991. zauzele Jasenovac i svu dokumentaciju odnijele u – Beograd. Odluka da se dokumentacija odnese u Beograd indikativna je sama po sebi, jer u Srbiji tvrde da je to bila pobuna Srba u Hrvatskoj (a da Srbija i njezina vojska s tim nije imala ništa); pobunjeni Srbi u Hrvatskoj su kao svoj glavni grad proglasili Knin; nejasno je zašto su onda tu dokumentaciju otpremili u Beograd, zar ne? I ne samo to – nije jasno zašto im u Beogradu nije rečeno: „Što će to nama, to je stvar između vas i Hrvatske, uskladištite to u Kninu, nije pošteno da mi uzimamo tuđe dokumente i još otete silom.“

Meni se čini da i taj potez, diskretno ali i jako lijepo, ilustrira da je agresiju na Hrvatsku 1991. izvršila Srbija, a ne kninski Srbi. No, to je jedna druga tema kojom Vas ne želim zamarati.

Ali saga o jasenovačkoj dokumentaciji nije završena! Srbija danas odbija vratiti tu dokumentaciju u Hrvatsku. Navodno se „boje da bi to Hrvati iskoristili za daljnje laganje o logoru Jasenovac“. Ja to ne razumijem! Prvo, ako je dokumentacija, onda se ne može lagati, a drugo, Srbija bi lako mogla sebi ostaviti kopije (npr. na mikrofilmovima) ili čak i originale, a Hrvatskoj dati kopije (na mikrofilmovima). Tada Hrvati nikako ne bi mogli lagati – vjerujem da Vam je to sasvim prihvatljivo.

5. Forenzička istraživanja

Što se tiče konkretnih istraživanja broja žrtava u Jasenovcu, ona su provedena. Tri puta, u Titovo vrijeme i preko komisija i stručnjaka koje je određivao tadašnji režim. Kopalo se stručno forenzički tri puta, na mjestima koja se spominju kao najveće i najžasnije grobnice, i ukupno je nađeno nešto manje od 500 kostura. Mislim da bi bilo logično da i Vi (zajedno sa mnom i g. Vukićem) predložite da se kopa sada ponovno. Bio bih sretan da se Vi, odnosno Vaša organizacija, prihvatite sudjelovanja u nadgledanju tih istraživanja.

6. *Jasenovac Research Institute*

O *Jasenovac Research Institute* priča je ista kao sa strašnom (a dokazanoj, v. gore) laži o 700.000 žrtava, a spominjem je zbog sljedećih razloga.

1. a) Taj broj je, prema Titovu stručnjaku g. Žerjaviću i popisu današnje Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac (v. gore) ordinarna laž, sramota ljudska, povijesna i pojedinačno svih onih koji u toj laži sudjeluju ili je podržavaju. Ili o njoj šute. Oprostite, ali meni se čini da među te posljednje pripadate i Vi! Nikad nisam čuo da ste rekli da *Jasenovac Research Institute* navodi neopisivo i neoprostivo krive brojeve (i imena) i da ste ga zamolili da to ispravi. A siguran sam da za njega znate, jer to nije neka skromna hrvatska Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, nego veliki institut u slavnom i poznatom gradu New Yorku!
2. b) Na suđenju hrvatskom nogometašu Joeu Šimuniću za izvikivanje ustaškoga pozdrava „Za dom – spremni“ (iako je on viknuo samo „Za dom“, ali jasno je na što je mislio) svjedočio je i direktor *Jasenovac Research Institute*, g. Barry M. Lituchy o 600.000 žrtava Jasenovca; njegovo je svjedočenje prihvaćeno i g. Šimunić je osuđen i kažnjen kaznom koja je okončala njegovu blistavu karijeru profesionalnoga nogometaša. Vi ste svjetski čovjek, poznat i stručnjak i zacijelo pošten i dobronamjieran čovjek i ja se pitam kako to da u toj međunarodnoj aferi, u predmetu za koji ste Vi stručnjak koji se njome karijerno bavi, niste intervenirali i rekli, na primjer: „Časni sude, nije 600.000, nego 84.000, jer to tvrde (i javno su objavili) stručnjaci iz Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac, oni se time bave specifično profesionalno, znam ih, poštene i stručni ljudi, moji su kolege, pozovite njih za svjedoke“.
3. c) Čvrsto vjerujem da znate da su tisuće ljudi koji su na popisu *Jasenovac Research Institute* navedene kao jasenovačke žrtve dokazano stradale na sasvim drugim. Navodim samo primjer koji mi je blizak: svi ljudi koji su u gradu Kaštela (kraj grada Splita) poginuli 1943. u savezničkom bombardiranju, njih nešto više od 100, tako da je bomba pogodila crkvu u Kaštelima za vrijeme mise – nalaze se na popisu *Jasenovac Research Institute*, iako su im grobovi, s istim imenima i stvarno s kostima – na kaštelanskom groblju.

7. Malo pitanje, ali jako potrebno

Gospodine Zuroff, ako ćete ustvrditi da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi, usprkos g. Žerjaviću (50.000) i službenom današnjem popisu u Jasenovcu (oko 84.000), morat ću Vam izraziti osjećaje mogega iskrenog i zaprepaštenog najdubljeg zgražanja i prezira. Pomislit ću da ste zbog nekog razloga (ne znam kojega, ne mogu ni pretpostaviti) neprijatelj mogega naroda i njegove države, bez obzira što Vam to moglo ili ne moglo značiti. Ako to doista jeste bilo bi mi to jako žao, ali mislim da nije civilizacijski i demokratski primjereno da se obraćate Vladi, dakle i narodu koji ju je demokratski i slobodno izabrao, države kojoj ste neprijatelj. Neugodno mi je o tome i misliti, a to sam Vam eto rekao samo u ime civilizacijskoga i pristojna ponašanja.

S druge strane, ako ćete reći da ne znate broj jasenovačkih žrtava, molim Vas, da se, između ostalih, svakako obratite i g. Igoru Vukiću i njegovim suradnicima jer on tvrdi da ima jako dobro dokumentirane podatke. To traži znanstvenoistraživačka metoda i etika, a i najobičnije ljudsko poštenje i pristojnost. To ne znači da se g. Vukiću mora vjerovati, ali sigurno znači da ga se mora saslušati i njegovim argumentima suprotstaviti bolje, jače i brojnije argumente. Dopustite da Vas podsjetim da sam, kao dokazani znanstvenik, i ja upućen u metodologiju procjene znanstvenih argumenata, njihovo uspoređivanje i sravnjivanje i putove dolaska do ljudske istine kolikogod ona možda odudarala od one Božje.

8. Prijateljsko mišljenje i savjet

Tužan sam zbog Vašega postupanja prema mojemu narodu i državi. I onom prema znanosti i znanstvenoj istini, konsenzusu dobronamjernih a učenih ljudi i naporima hrvatskoga Vijeća za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima, u koje su, eto, uključeni i naponi g. Ive Goldsteina. Nije dobro to što radite. Svi ljudi na svijetu, dakle i mi Hrvati, danas su dovoljno dobro obrazovani (slobodni i većinom bez predrasuda bilo koje vrste) da vrlo nepovoljno gledaju na bilo koju zabranu ili ograničenje bilo kojih istraživačkih pitanja oko kojih ne postoji potpuni konsenzus. Čini nam se to ne samo neutemeljenim i neznanstvenim nego i kao nešto iza čega stoje nakane skrivanja istine, promicanja laži a oboje dakle s nečasnim namjerama, jer – koje druge namjere mogu stajati iza skrivanja istine i promicanja laži?

A to nije dobar osjećaj.

Vaša akcija o kojoj piše *Index.hr* nije dobra ni za koga – za Hrvatsku i Hrvate, za Vas, a ni za časni židovski narod od kojega smo toliko mnogo naučili o mudrosti, znanju, znanosti i poštovanju istine, a sve u svrhu boljega, mirnijega i ljepšega života. To navlastito nije dobro za nužno poštovanje i sjećanje na tragediju koju je židovski narod doživio za vrijeme II. svjetskoga rata, pa ni za sve one nesreće koje su ga pratile i prije i poslije toga. Oprostite što to govorim Vama, ali ja to iskreno mislim i moram Vam reći: tragedija II. svjetskoga rata, a u njemu strašna i najstrašnija tragedija židovskoga naroda, toliko je velika i strašna da ne smije ničim, nikakvim sporom, nikakvom pogreškom biti uvrijeđena ni oskrvnjena! Ona je prevelika da bi joj trebalo preuveličavanja i prestrašna da se o njoj misli išta osim poštovanja i kajanja.

U to ime, dopustite da Vam se osobno ispričam za sve ono ružno i strašno što su članovi mojega naroda nanijeli Vašem u II. svjetskom ratu, pa i prije i poslije toga. Neka Gospodin blagoslovi i Vas i mene, i naše divne narode, da im se to nikad više ne ponovi.

Ali i mi tome moramo pridonijeti.

Matko Marušić, profesor emeritus

Naslov: MARUSICEVO PISMO ZUROFU
Datum: Sat, 12 Jan 2019 16:45:38 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi svi,

Pismo profesora Marušića objavili su i:

<https://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-marusic-odgovorio-zuroffu-manipulacije-brojkama-o-jasenovcu-kako-bi-se-ocrnio-hrvatski-narod>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/14444-otvoreno-pismo-prof-emeritusa-matka-marusica-efraimu-zuroffu>

Slično don Angelu reagirao je i dr. Burić:

Naslov: MARUSICEVO PISMO ZUROFU
Datum: Fri, 11 Jan 2019 11:16:44 +0100
Šalje: Jure Burić
Prima: pecaric@element.hr

MARUSICEVO PISMO ZUROFU

Ovako: kratko i jasno!

Gospodine (ako to uopće jeste) Zurof!

Ja neću biti ugladeni ali stvarni gospodin- kao prof. Matko Marušić. Ja ću biti izravan : Vi ste jedno nesretno “zborilo” i piskaralo koje Hrvatskom narodu neprekidno čini veliko zlo. Vaša mržnja prema mom narodu vrijeđa, boli, umara i provocira. Ona zabrinjava, jer je uvijek ista i računati na Vašu savjest i ljudski moment je iluzija.

Zapamtite - u mojoj domovini nećete Vi i Vaši istomišljenici stvarati zakone i donositi zabrane, pogotovo ne one po kojima bi trebalo spaliti ili zabraniti javno objavljivanje napisanih knjiga ma kakav sadržaj u njima bio- poglavito ne onih koji koriste snagu dokumenta- dakle argumenta u svojim sadržajima.

Ako nemate potrebu demantirati napisanu laž koju sam i ja kao učenik morao poput papagaja ponavljati kako je u Jasenovcu pobijeno 700.000 ljudi, ponajviše Srba, onda nemam ni ja potrebu prema Vama gajiti nikakvo ljudsko poštovanje.

Vi ste za mene obična kukavelj, koja sije zlo.

I polagat ćete račune za svoja nedjela, ako ne na ovome svijetu, a onda zasigurno na onom gdje će Vaš ZEMLJAK suditi, pa i za one presude koje Vaši preci izrekoše.

Mislite malo na ovo i na vrijeme se popravite.

Dr Jure Burić

Naravno naši političari daju puno novaca Novostima. Oni im to i vraćaju. Evo najnovije naslovnice:

Zapravo nije ni čudno što napadaju knjigu RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ.

Zapravo ona je na neki način i tiskana kao spomen na moju knjigu SRPSKI MIT O JASENOVCU,

koja je bila odgovor na knjigu dr. Bulajića TUĐMANOV JASENOVAČKI MIT.

I optužba za REVIZIONIZAM je doista zgodna.

U knjizi Goldsteinovih HOLOKAUST U ZAGREBU imate cijelo poglavlje o najpoznatijim našim revizionistima.

Znate tko je uvjerljivo najveći revizionist?

FRANJO TUĐMAN!

Uvijek sam bio ponosan što su meni dali najveći prostor poslije Tuđmana.

Poslije toga moja akademija je htjela tatinog sina u akademike!

A današnja vlast podržava sve koji pričaju o revizionizmu. A vodi ih Tuđmanova stranka.

Vjerovali ili ne!

I tako se prikriva istinski revizionizam: REVIZIJA POVIJESTI DOMOVINSKOG RATA!

Da nije tako svi bi došli na predstavljanje knjige RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ.

Pozz

Josip Pečarić

PISMO OBITELJI TUĐMAN

Naslov: Pismo obitelji Tuđman

Datum: Mon, 14 Jan 2019 05:11:02 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: miroslav tudjman, st.tugjman, Ivan Tolj, predsjednica@predsjednica.hr, predsjednica@predsjednica.hr, Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@sabor.hr <predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr <predsjednik@vlada.hr>, hina@hina.hr <hina@hina.hr>, Hrvatski generalski zbor <hgz@hrvatski generalski zbor.hr>, Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>

Poštovani članovi obitelji Tuđman,

Pozivam vas na predstavljanje knjige "**Razotkrivena jasenovačka laž**", čiji smo autori dr. Stjepan Razum i ja. Predstavljanje će se održati u četvrtak, 17. siječnja 2019., u 20 sati, u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Palmotićevoj 31., u Zagrebu. O knjizi će govoriti novinar i publicist Igor Vukić i mi autori.

U Prilogu vam dostavljam i tekst o napadima na knjigu iz Slobodne Dalmacije koji završava sa sekcijom „Josip Pečarić: I Tuđmana su prozivali za revizionizam“.

U knjizi, koja evo izlazi dvadeset godina poslije moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ – polemične knjige s knjigom „Tuđmanov Jasenovački mit“, a u njoj je ponovno dan i moj „dvoboj“ s autorom te knjige dr. Milanom Bulajićem.

Svojevremeno je general Ivan Tolj – oduševljen tim razgovorom – ustvrdio da je u njemu sve rečeno. Toga smo se prisjetili i poslije otkrivanja spomenika našem predsjedniku (šaljem vam i zajedničku sliku s kardinalom Bozanićem).

U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ oca i sina Goldstein, s kojom sam također polemizirao, a i niz takvih tekstova je ponovno tiskano u ovoj knjizi, postoji poglavlje o revizionistima u Hrvatskoj povijesti. I Prvi i najveći revizionist im je dr. Franjo Tuđman. Kao sramota HAZU ostat će činjenica da je kasnije prof. dr. Ivo Goldstein predložen za redovitog člana. Poznato je da sam se i tada tome (srećom uspješno) suprotstavio.

Svjedoci ste i činjenice da danas revizionizma u Hrvatskoj doista ima tj. postoji revizionizam povijest Domovinskog rata. Na stalnom udaru su i Domovinski rat i Predsjednik Tuđman.

Zato bi prirodno bilo da prozване vlasti jednostavno odgovore zahtjevima za zabranu svojom nazočnošću na ovom predstavljanju. Zato ću ovaj poziv proslijediti i njima.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG

LOVAC NA NACISTE Zuroff pisao Plenkoviću: zabranite knjigu akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma

Nakon zastupnika SDSS-a Milorada Pupovca i Borisa Miloševića koji su poručili kako najavljena promocija knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“ akademika Josipa Pečarića i

dr. Stjepana Razuma kod njih "izaziva zebnju", u srijedu je zabranu knjige zatražio i Centar "Simon Wiesenthal".

Sporna knjiga izdana je nešto prije Božića, izdavač je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a promocija je planirana za 17. siječnja u dvorani crkve Presvetog Srca Isusova u Palmotićevoj ulici u Zagrebu.

U knjizi se na petstotinjak strana ponavljaju već prije objavljene teze dvojice autora poznatih po aktivističkom revizionističkom djelovanju i tvrdnjama da je broj jasenovačkih žrtava preuveličan. U odnosu na njihove prethodne knjige sad su dodana i poglavlja s reakcijama na knjigu Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“ koja iznosi iste teze.

Istraživanja povjesničara

Poznati lovac na naciste Efraim Zuroff jučer je od hrvatskih vlasti zatražio zabranu ove knjige, kao i ostalih djela koja negiraju povijesne činjenice i ustaške zločine počinjene za vrijeme NDH. Iz Centra "Simon Wiesenthal" navode kako se u knjizi negiraju masovna ubojstva Srba, Židova, Roma i hrvatskih antifašista u Jasenovcu.

- Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koje sponzorira ovaj događaj, osnovano je radi skrivanja strašnih zločina koje su na Balkanu počinili ustaše. Ove zločine potvrđuju povijesni dokumenti, svjedočanstva preživjelih i brojna istraživanja uglednih povjesničara.

Djela poput "Razotkrivene jasenovačke laži" u Njemačkoj ili Austriji odmah bi bila zabranjena – navodi Efraim Zuroff. Također podsjeća da je Hrvatska članica Međunarodnog saveza za sjećanje na holokaust te da bi sukladno tome trebala poduzeti sve korake kako bi spriječila negiranje holokausta i povijesnih činjenica.

Ogorčen je i Franjo Habulin, predsjednik Saveza antifašističkih boraca i antifašista, koji podsjeća kako je još prošlu jesen zajedno s manjinskim saborskim zastupnicima Milorodom Pupovcem i Veljkom Kajtazijem, te Ognjenom Krausom, predsjednikom Koordinacije židovskih općina, uputio predsjednici Republike, predsjedniku Sabora, predsjedniku Vlade i državnom odvjetniku dopis u kojem upozoravaju na alarmantno širenje, dopuštanje i podršku revizionizmu i negacionizmu u Hrvatskoj.

U dopisu su tražili da se odlučno osudi i suzbije širenje mržnje prema pripadnicima naroda žrtava i antifašistima, kao i širenje neistina o zločinačkoj NDH sazdanjoj na rasnim zakonima.

- Tražili smo da se prema tim pojavama i naša država odnosi kao Njemačka i Austrija. No, do dana današnjeg nismo dobili ni od jedne institucije odgovor na taj naš dopis. Jasno je da se ni nakon 28 godina otvorenog revizionizma iz pozicija vlasti i školskog sustava u kojem se djecu ne uči dovoljno o antifašizmu društvo nije spremno suprotstaviti tome - žali se Habulin.

Vlaho Bogišić, leksikograf i književnik, koji se kao član Programskog vijeća HRT-a već susretao s ovakvim kritikama, pogotovo nakon gostovanja Igora Vukića na HRT-u, kaže kako on ne misli da se u suvremenom društvu knjige trebaju cenzurirati i zabranjivati.

Ja sam krležijanac

- Kao krležijanac mislim da knjigama nije mjesto u sudnici, ni u cenzorskom uredu. Evo pogledajte primjer Šešeljevih knjiga, on je napisao pedeset protuhrvatskih, skandaloznih i strašnih knjiga. One nisu zabranjene u Hrvatskoj. Mogu se slobodno prodavati i reklamirati.

Moje je mišljenje da ni jedna javna institucija kao što je, recimo, HRT nipošto ne smije takve knjige reklamirati, međutim, to ne znači da se one trebaju spaljivati – kaže Bogišić i zaključuje kako sve što nije protivno zakonu može izlaziti, pa i najgore budalaštine.

Josip Pečarić: I Tuđmana su prozivali za revizionizam

Jedan od autora sporne knjige akademik Josip Pečarić odgovara kako su oni koji prozivaju njega, Stjepana Razuma i Igora Vukića na isti način prozivali i Franju Tuđmana za revizionizam.

- Točno je 20 godina prošlo od tiskanje moje knjige 'Srpski mit o Jasenovcu'. Ova nova knjiga koju smo napisali dr. Razum i ja na neki je način i obilježavanje te okrugle obljetnice - kaže Pečarić.

Piše Anita Belak-Krile

[https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/584018/zuroff-pisao-
plenkovicu-zabranite-knjigu-akademika-josipa-pecarica-i-dr-stjepana-razuma](https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/584018/zuroff-pisao-plenkovicu-zabranite-knjigu-akademika-josipa-pecarica-i-dr-stjepana-razuma)

IGOR VUKIĆ:

POZDRAVNI GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ

Dragi prijatelji, dame i gospodo, dobrodošli na predstavljanje knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“, akademika Josipa Pečarića i dr. Stjepana Razuma!

Izuzetna mi je čast što vas mogu pozdraviti u ime svih članova Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koje je nakladnik ove knjige. Zahvaljujem i župi Presvetog Srca Isusova što su nam ljubazno ustupili ovu dvoranu za predstavljanje. Hvala i Hrvatskom društvu katoličkih prosvjetnih djelatnika koji su za danas također ovdje imali zakazanu jednu tribinu, ali su se složili da je održe u maloj dvorani. Stoga ako netko kasnije želi pogledati što oni rade, ulaz je također slobodan.

Knjiga koja je pred nama izazvala je svjetski odjek i pozornost i prije no što je ovdje prvi put predstavljena. Bila je dovoljna samo najava da se jave dežurni osporavatelji koji bi željeli da povijesna slika logora o Jasenovcu ostane onakva kakvu su oni projektirali. I da im služi za njihove interese pokoravanja i discipliniranja hrvatskog naroda, svih hrvatskih građana, a i naroda u susjednim državama.

Ali najave ovog događaja, objavljene na elektroničkim stranicama novina kao što su New York Times, Washington Post, slovački Teraz ili beogradski Telegraf, izazvale su kontraefekt.

Umjesto zabrana knjige, koja po hrvatskim zakonima gotovo i da nije moguća, ove su prijeteće najave samo pojačale zanimanje za knjigu i općenito za naš rad.

O tome se u ovoj knjizi i radi. Ona je poziv na javnu raspravu i ujedno jedan iscrpni izvještaj o tome kako se situacija u pogledu rastjerivanja propagandne magle mijenjala u posljednjih 20 godina.

Toliko je prošlo od objave knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ koju je 1998. napisao naš akademik Pečarić. Bio je to njegov pokušaj da u tada još monolitni blok jasenovačkih laži zabije bar jedno dljeto i napravi bar malu pukotinu.

U knjizi su obavijesti i o drugim njegovim radovima s ovom temom, a osobito o lobističkom pothvatu kojim je 2012. godine uspio spriječiti da historičar Ivo Goldstein postane član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Uživat ćete čitajući akademikove komentare i intervjuje koje je davao tim povodom.

Uzged, prije koji tjedan Ivo Goldstein uspio je postići da ga imenuju *inozemnim članom* Akademije nauka Bosne i Hercegovine. Dakle postao je ipak *akademik*. I pored svih javnih upozorenja na nedostatke Goldsteinova znanstvenog i stručnog rada. Ne želimo ništa loše reći o Akademiji nauka BiH, ali nam je ipak žao što se u Sarajevu nije našao neki *Pečarić* pa da i bosansku akademiju sačuva od tako drastičnog snižavanja kriterija.

Sve zajedno podsjeća na slučaj iz jednog slavonskog gradića u kojem je prije godinu-dvije gradonačelnik odlučio za vrijeme svojega mandata napokon diplomirati na fakultetu. I kad je to postigao, u lokalnom tjedniku, koji je naravno, pun gradonačelnikovih slika, izašla je vijest o tome. Novinar je u članku još i točno napisao da je gradonačelnik postao „akademski građanin“. Urednik je na taj članak stavio naslov: Gradonačelnik postao akademik!

No vratimo se knjizi – događaji koje opisuje ubrzali su se osnivanjem Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac 2014. godine. Pronaći ćete osvrte i odjeke na javne nastupe i objave prvih rezultata rada društva.

Ovdje je dr. Stjepan Razum, suautor ove knjige. Svećenik, ravnatelj arhiva Nadbiskupije zagrebačke, urednik književnog časopisa Marulić i obnašatelj niza drugih dužnosti. Unatoč zauzetosti, prihvatio se marljivo i predsjedničke dužnosti u Društvu za istraživanje Jasenovca.

Svojim iskustvom znatno je utjecao da društvo u svoje prve četiri godine postigne prepoznatljivost, koja, kao što vidimo, jamči spominjanje čak i u New York Timesu. Članovi društva mu na tomu zahvaljuju, a on će i dalje raditi s nama kao član Upravnoga odbora.

U knjizi ćete naći priloge o nizu autora koji su i ranije, uz mnoge teškoće pa i osobne žrtve, dali svoj doprinos istraživanju jasenovačkog logora. Primjerice, o našem pokojnom članu Vladimiru Mrkociju, zatim o Mladenu Iveziću pa tako i o autorima koji nisu članovi našeg društva poput Nikole Banića, Nikole Koića ili Romana Leljaka. Objavljeni su i tekstovi novinara i kritičara koji su analizirali rad društva i njegovih članova. Među ostalim u knjizi su tekstovi prof. Matka Marušića, Zlatka Pintera, Milana Ivkošića i Zvonimira Despota.

Opisane su peticije koje su organizirane za potporu slobodi istraživanju povijesti jasenovačkog logora i općenito, i drugih kontroverznih, nedovoljno istraženih tema. Kad čitate imena potpisnika peticija – a tu ima akademika, sveučilišnih profesora, bivših veleposlanika i konzula, biskupa, poduzetnika i brojnih drugih zainteresiranih građana – čudite se kako već rezultati novijih istraživanja Jasenovca nisu dobili dominantnu poziciju u hrvatskoj javnosti.

Ili bar kako glavne struje u toj javnosti nisu prihvatile ideju da je potrebno što prije provesti temeljito, sveobuhvatno pa i interdisciplinarno istraživanje Jasenovca.

Paradoksalno je da je takav prijedlog prije godinu dana iznio – nitko drugi – do Ivica Dačić, ministar vanjskih poslova Srbije. S nekim svojim predodžbama i zamislama, ali upravo s tim riječima.

S naše strane čuli smo pomalo sramežljiv prijedlog predsjednice Kolinda Grabar Kitarović o osnivanju međunarodne komisije. Predsjednica je zapravo prenijela ideju njezina savjetnika Ivana Zvonimira Čička. Uslijedile su većinom negativne kritike prijedloga, i kasnije se o njemu više nije mnogo čulo.

Moglo bi se čak reći, da se u Hrvatskoj u nekim stvarima nismo pomakli s mjesta na kojem smo bili prije 20 godina. Naša udruga i autori ove knjige učinili sve što je u našoj, relativno, skromnoj moći da se razotkrije jasenovačka laž. No još će se mnogo morati gaziti tim tek donekle utabanim prtinama u snijegu. Snijeg spominjem, naravno, zbog fotografije jasenovačkog logora objavljene u ovoj tjednom Nacionalu. Snimljena je u siječnju 1945. godine, kad je i Jasenovac bio zasut snijegom. Suprotno naslovima u Nacionalu, ta fotografija ne otkriva ništa posebno – a na kraju pridonijet će i našim rezultatima istraživanja logora. Ali da vas s tim ne zamaram – članak s analizom te fotografije i članaka u Nacionalu, bit će objavljen idući tjedan u Hrvatskom tjedniku.

Kad vidimo reakcije koje je izazvala ova knjiga i najava njezina predstavljanja, vidimo da i u svijetu, čak i onom koje pripada razvijenoj liberalnoj demokraciji 21. stoljeća, ima onih koji bi zabranjivali istraživanja i kažnjavali za napisane knjige. I onda vjerojatno spaljivali – i knjige i autore.

Stoga valja naglasiti rečenice koje je u predgovoru ove knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“ napisao uvaženi povjesničar dr. Jure Krišto:

„Oni koji znaju što je 'ispravno mišljenje' posežu za argumentom da istraživanje o Jasenovcu predstavlja revidiranje povijesti i popravljavanje slike o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj te nijekanje njezina „zločinačkog karaktera“.

Naravno, historiografija živi od revizija! I naravno da će nova saznanja o Jasenovcu utjecati i na razumijevanje ND Hrvatske. No, ponovo treba naglasiti načelo: to ne smije biti razlog za zabranu istraživanja logora Jasenovac i propagiranja eventualnih novih saznanja.

Uostalom, zar se upravo o logoru Jasenovac i o ND Hrvatskoj nije izreklo i napisalo bezbroj paušalnih ocjena i najobičnijih laži! Zar ne bi bila odgovornost svih znanstvenika u svijetu da se takve laži razobliče ako i kad za to postoje čvrsti dokazi!“

A u pogovoru, koji je napisao naš član, vrsni povjesničar dr. Mato Artuković, naglašava se kako je mit o Jasenovcu „udario je Hrvatima pečat genocidnog naroda. Stjerao ga pola stoljeća u ispovjedaonicu za grijehе koje nije počinio, i grijehе koji nisu počinjeni ni izbliza kako se to i danas tvrdi. I zato se protiv toga mita treba boriti.

Znanstvenici koji se bave ovom problematikom na to su prvi pozvani. Kod nas ih je premalo. No, nakon što je u Hrvatskoj uglavnom odbačena brojna „700.000“, zadana je kao nova dogma broja ubijenih u logoru Jasenovac: „80.000 do 100.000“. Pri tome zagovornici ove brojke ne samo da odbijaju mogućnost drukčijeg rezultata, nego ne dopuštaju ni istraživanja koja bi tu novu brojku, koju sada pretvaraju u dogmu, doveli u pitanje.“

S velikim zadovoljstvom riječ sada prepuštam autorima, dr. Razumu i akademiku Pečariću.

Zagreb, 17. siječnja 2019.

SISAK: PREDSTAVLJENA KNJIGA „RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ“

ČETVRTAK, 14. OŽUJAK 2019.

Predstavljanje knjige „Razotkrivena jasenovačka laž“ akademika Josipa Pečarića i dr. sc. Stjepana Razuma održano je u srijedu 13. ožujka u sisačkom Velikom Kaptolu. Knjigu su predstavili predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac Igor Vukić i autori, a predstavljanju je nazočio i sisački biskup Vlado Košić.

Obraćajući se okupljenima Vukić je istaknuo kako je ovom knjigom pokazano što zajedničkim radom može postići jedno društvo novinara istraživača, akademika i doktora znanosti, a koje se nalazi na zajedničkom putu prema istini. „Mi ne tvrdimo da je ono što smo pronašli i objavili konačna istina, ali to su stvari koje su u najboljoj mjeri nađene u arhivima, razgovorima sa svjedocima, pa čak i knjigama koje su objavljivane i u doba komunizma. Recimo, u Novom Sadu 1970. godine objavljena je knjiga 'Sećanje Jevreja na logor Jasenovac' u kojoj 25 Židova koji su preživjeli logor u Jasenovcu govore kako im je bilo tamo. Relativno nedugo nakon Drugog svjetskog rata oni govore stvari koje mi sada objavljujemo i potvrđujemo mnogim drugim dokumentima. Nas napadaju da smo revizionisti, da falsificiramo povijest, da izmišljamo, ali mi donosimo ono što su ti ljudi vidjeli i doživjeli sami na svojoj koži. I to ono što je bilo dobro, ali i ono što je zločin i nije valjalo. Ovdje smo u Sisku ne prvi puta i znam da većina od vas zna za naš rad. Ova knjiga je jedan osvrt na ono što smo napravili u posljednje četiri godine. To su komentari ne samo naših članova nego i naših gostiju i ljudi koji su pisali o nama, dobro ili loše“, rekao je Vukić te dodao kako time pokazuju da su otvoreni prema svakoj kritici i da žele dijalog.

Autor dr. sc. Stjepan Razum upozorio je kako živimo u dob izokrenutih vrijednosti. „Očigledna istina se niječe, a promiče se laž. Knjiga koju večeras predstavljamo ima u svom naslovu riječ laž koja se odnosi na ratni logor ili sabirno polje Jasenovac i koju mi tom knjigom razotkrivamo. Osmo zapovijed Božja slovi: 'Ne reci lažna svjedočanstva', dakle ne laži! Unatoč tome ovaj svijet u kojem živimo satkan je od laži, a Jasenovac je očit primjer takvih laži. Rekli bismo velike laži! No, u odnosu na sveukupnost svjetskih laži to je mala neznatna laž. Možemo samo slutiti o kakvim se sve lažima radi. Svi koji smo svoju školsku naobrazbu stekli do godine 1990. morali smo učiti povijest tzv. narodnooslobodilačke borbe i učiti o junačkim podvizima hrabrih partizana. Istodobno smo bili podučavani o hrvatskim ustašama koji su prema tadašnjem, a nažalost i današnjem prevladavajućem obrazovnom sustavu, utjelovljenje zločina.... Ova knjiga predstavlja zbirku raznih članaka objavljenih tijekom posljednjih godina, a tiču se zbilje i mita ratnog logora Jasenovac. Namjerno, kažem ratnog logora, jer znamo da je postojao i onaj poratni. Ta štiva nisu napisana na temelju arhivskog istraživanja, takvu je knjigu napisao Igor Vukić, nego su ona izraz naše borbe za istinu o hrvatskom narodu i njegovoj ulozi u Drugom svjetskom ratu“.

Razum je istaknuo i kako se hrvatsku javnost više ne može vući za nos. „Hrvatski čovjek i preko djelovanja našeg društva i ovih knjiga spoznao je da nam je desetljećima nametana laž o jasenovačkom ratnom logoru. Preko te laži se željelo držati hrvatski narod u pokornosti da se ne usudi pomisliti na vlastitu državu. Premda već i danas možemo dobro razlučiti što je jasenovačka zbilja, a što mit, ipak nam se i dalje boriti za hrvatsku istinu jer je naša hrvatska elita navezana na komunističko-jugoslavenski mentalni sklop i istina joj je ono čime nas je indoktrinirao bivši propali komunistički sustav“, zaključio je Razum.

Na kraju okupljenima se obratio akademik Pečarić zahvalivši biskupu na mogućnosti da se predstavljanje ove knjige održi i u Sisku. Pečarić je okupljene upoznao i s pismom koje je uputio predsjednici RH Kolindi Grabar Kitarović u kojem predsjednicu kroz primjer Karoline Vidović Krišto i Ester Gitman upozorava na komunistički revizionizam.

Na kraju u zanimljivoj raspravi posebno je problematiziran broj žrtava stradalih u Jasenovcu, između ostalih spomenut je primjer kozaračke djece umrle u zagrebačkim bolnicama od zaraznih bolesti i sahranjenih na Mirogoju, a čija se imena danas nalaze na službenom popisu Spomen područja Jasenovac.

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/arhiv/5048-predstavljana-knjiga-razotkrivena-jasenovaka-la>

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020.

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN

**KNJIGA BEZ KOJE JE NEMOGUĆE PISATI POVIJESNU
ZNANOST**

Igor Vukić: RADNI LOGOR JASENOVAC, Naklada PAVIČIĆ,
Zagreb 2018.

1. MOTIV MOJEGA BAVLJENJA KNJIGOM O JASENOVCU

Cijeli život izbjegavam čak i misliti o Jasenovcu; što li je to Hrvatsku snašlo da je napravljena takva grozota da su u tomu logoru čak i djecu klali. Istina, nikada nisam povjerovao da bi to moglo biti „dvadeset tisuća ubijene djece“, naprosto nema logike, ali već sama činjenica da netko u ratu smišljeno ide nauditi nedužnima malenim, ispunjala me osjećajem nelagode što pripadam narodu u kojemu se to tako moglo dogoditi. Da bih se ogradio od toga, da bih rekao „ne, ja s tim nemam veze!“, napisao sam stihove kojima uklanjam djecu od noža u Jasenovcu. Ona je u jednoj od mojih knjiga. A onda, mnogo kasnije, pročitam članak Igora Vukića, zatim i ovu knjigu u kojoj tvrdi i dokumentima potvrđuje da u Jasenovcu nije ubijeno ni jedno jedino dijete, nije ni moglo biti ubijeno jer tamo djeca nikada i nisu internirana. Stihovi neka ostanu; oni su moje uklanjanje od zločina, makar u „pjesničkoj mašti“, ali nastali su na osnovi onoga što godinama i desetljećima, od ranoga djetinjstva do slobodne i kako-tako demokratske Hrvatske slušam, u školi učim, (u moje doba čak i „milijun i sedamsto tisuća ubijenih“, na nastavi povijesti!), na televizijama o godišnjicama gledam komemoracije, slušam govore, objavljuju se tisuće i tisuće članaka, priča o groznim klanjima i to Srba u Jasenovcu...,na mojemu primjeru se potvrđuje učinak sto puta ponovljene laži koja na taj način postaje istina. Međutim, sve to

više odklanjam od sebe nego primam, ne bavim se time, neću ni znati (zato i nisam znao!), da bih ovom knjigom potvrdio kako je sve to uglavnom gnjusna laž. Zločin, jednako kao i zločin u Jasenovcu. Zapravo, puno veći i pogubniji zločin jer u Jasenovcu su ustaše, vješanjem ili strijeljanjem, ne klanjem, ubijali pojedinačno ili skupno, uglavnom one koji su sudjelovali u nečijem bijegu, zbog osvete, one kojima su mogli dokazati da su se diverzijama ili oružanim napadom ogriješili o državu, pa i svoje vlastite ljude zbog kriminalnih ili izdajničkih djela te zbog maltretiranja zatočenika, ali masovnih smaknuća, kaže ova knjiga, nije bilo. Nisam u njoj pročitao da je odjednom ubijeno više od 30 osoba, zbog pomaganja bjeguncima i iz osvete (za jednog našeg, deset puta više vaših, prema nacističkim uzorima!), no već i to je golem zločin.

Službene liječničke ekipe iz Ljubljane, nakon obavljenih izkapanja 1964., utvrdile su 475 ubijenih (str. 298). Jedino ta brojka je znanstveno dokazana. Da i podvostručimo te znamenke, od 700 do 900, što se ne smije bez dokaza, čak i službene brojke nekih hrvatskih „znanstvenika“, političara ili novinara i danas u Hrvatskoj su između 70 i 90 tisuća „stradalih u Jasenovcu“. Već to je **ne deset puta, nego zapravo dvjesto puta uvećana stvarna brojka**, smaknutih tijekom trajanja ustaškog radnog logora u tomu hrvatsko-srbskom selu (danas: 54 posto Hrvati, a oko 37 posto Srbi i Jugoslaveni, op. aut.) u zapadnoj Slavoniji, prema utvrđenim činjenicama u ovoj knjizi. Međutim, aktualni srbijanski vođe i ministri izravno ili diplomatskim posredovanjem šalju u svijet i pred svoj i pred hrvatski narod krupnu laž izopačene mašte o „dvadeset hiljada ubijene dece u Jasenovcu“. Izmišljanje i dopisivanje lažnih žrtava, to je postupno i strateški (memorandumima srbijanskih intelektualaca/akademika!) osmišljeno ubijanje i stalno držanje pod krivnjom čitava hrvatskog naroda, ako ne pristaje uz jugoslavenski projekt i uz komunizam, a to znači i uz velikosrbsku/četničku prevlast u svemu. Svjesno je to i dalekosežno zločinačko okrivljavanje svakoga tko se suprotstavi lažima o Jasenovcu i o hrvatskomu narodu kao genocidnom. (Genocidnost, ali ne Hrvata, nego prema Hrvatima, dokazana je, ali to je već izvan sadržaja ove knjige, u onoj naslovljenoj *Maribor, najveće stratište Hrvata* Romana Leljaka, *Radenci*, 2017.)

Mit, politička i ideološka halabuka, nametati hrvatskom narodu osjećaj krivnje, hrvatsku državu smatrati zločinačkom čim je samostalna i odvojena od sijača laži o njoj, knjiga *Radni logor Jasenovac* to potire. Masovnih zločina u Jasenovcu, dakle, nije bilo, samo pojedinačnih i skupnih, a sve što tvrdi Igor Vukić podkrjepljuje bilješkama ispod teksta, gdje je našao podatak o tomu. Dakle, **nepriistrano traganje za istinom**, to je ova knjiga.

„Kada smo povijest razglobili posve/ i proučili sve znano/ našli smo da je naopako/naše rođenje prikazano“, prema sjećanju navodim čuvene stihove Josipa Severa. Ne samo rođenje, sve su nam naopako prikazivali: političari, komunisti, koje je ustaški režim proganjao i ubijao, a oni, kada su se našli na strani pobjednika, stotruko i više osvetili su se, ne samo ustašama, koji su se također osvećivali četnicima/žandarima za kraljevske Jugoslavije od kojih to zlo počinje; pobili su nevinih ljudi neusporedivo s ustaškim zločinima. Pojačano naopako svi oni i danas, osobito u hrvatskom tisku i po ratnim televizijskim prikazima, prikazuju nam lažno i sebe i stvarnost. No, sreća je što danas dakle ipak ima neke demokracije i ne ide se u logor zbog napisanoga.

Povijest nam određuje sadašnji naš život, tu spada sve što se priča da se dogodilo, što o nečemu piše ili se pjeva, što je naslikano, ufilmljeno, odsvirano, odglumljeno ili oblikovano u nečemu, u što spada i sva dosadašnja literatura o Jasenovcu, dakle sve što je filološko, a **historija je znanost, povijesna znanost** koja zapisuje samo ono što se može dokazati i što se dokazuje, kao u knjizi Igora Vukića. Ovo je dakle **znanstvena knjiga čiji su nalazi učvršćeni činjenicama i stoga neporecivi**.

To sve je itekako dostatan razlog da se i ja pozabavim ovom dokumentarnom i znanstvenom knjigom, ma koliko da je ona izvan mojih zanimanja, izvan i književne i filmske umjetnosti.

2. ŠTO I KAKO IGOR VUKIĆ PIŠE

Igor Vukić (Zagreb, 1966.) naprosto je otišao u *Hrvatski državni arhiv* u Zagrebu, zasukao rukave i prekapao 700 kutija raznih dokumenta iz Drugoga svjetskog rata, sve što je našao da ima veze s ustaškim logorom u Jasenovcu. Izražuje i „200 kutija administrativnih i vojnih vlasti NDH, golemu građu Ozne, i Udbe, kasnije Službe državne sigurnosti, zbirke dokumenata iz partizanskih izvora...“

U knjizi izpod tekstova nalazimo čak 514 bilježaka, da svatko može provjeriti napisano. (Evo prve i zadnje bilješke: „1 Hrvatski državni arhiv, HDA, Ravnateljstvo državnih željeznica, kut. 8...“; „514 Beogradski novinar Vladimir Marković osuđen je 1978. godine na obavezno liječenje i boravak u psihijatrijskoj klinici zato što je napisao da se brojem od 600 000 navodnih jasenovačkih žrtava potencira nekakva kolektivna i trajna krivnja hrvatskog naroda. Sud je to ocijenio širenjem lažnih vijesti. Marković je nakon tri godine pušten, ali je i dalje morao ići na psihijatrijske tretmane. Obustavljeni su tek 1984., kad je uznapredovao raspad jednopartijskog komunističkog sustava.)

Budući da su dokumente o logoru vlasti u komunističkoj Hrvatskoj uništile, ili su oni negdje u Beogradu ili drugdje u Srbiji, Vukić po tim kutijama uglavnom nalazi mrvice, pojedinačne razne potvrde, izvješća na nižim razinama vlasti, pisma, poruke, fotografije i slično. Međutim sve to, objedinjeno, itekako otkriva što se tamo zapravo događalo i kako. Zatim čita sve knjige i dostupne članke o jasenovačkom logoru u novinama i časopisima te odatle navodi ono što nalazi ili istinitim ili lažnim, ali zanimljivim za neki detalj u knjizi. Zatim i razgovara s preživjelim bivšim zatočenicima i s njihovom rodbinom, s kim god stigne i može. Tako i gradi svoju knjigu, od skupljenih „mrvica“, od pojedinačnih izkaza...pronađenih dokumenata, od svjedočanstava preživjelih logoraša i drugih... Tako je nakupio 77 kratkih poglavlja, ukupno 336 str. srednjeg formata knjige.

3. O ČEMU SE PIŠE U TIH 77 KRAĆIH POGLAVLJA

Piše se o Jasenovcu kao „sabirnom i radnom logoru“. O načinu utvrđivanja smrti zatočenika. O gradnji nasipa i brojnom stanju 1941. te o gradnji židovskog naselja i predratnim zaposlenicima. O zakonskim osnovama za zatočenje. O nabavi hrane i molbama za puštanje iz logora. O kažnjavanju zbog bijega i o strijeljanju stražara zbog pljačke zatočenika (!). O „bjeguncu Hahnu kod nadbiskupa Stepinca“ i o proceduri interniranja. O partizanskom napadu i o međunarodnoj komisiji 1942. O obilasku radnog i stanbenog dijela logora te o „1 500 zatvorenika koje čuva 300 ustaša“. O planovima proizvodnje „za tržište“ i o izvještajima „Masuccija i Pröbsta. O novoj međunarodnoj komisiji, „spomenuo i AVNOJ“. O puštanju skupine srbskih zatočenika, o pisanju dopisnica i primanju paketa. O epidemiji tifusa. O Stepinčevu pismu Paveliću. (Naslov je samo „Poglavniče“ bez ikakva pridjeva, „poštovani“ ili „gospodine“ ili slično!) O smrtnim kaznama zbog događaja izvan logora i o stalnoj pomoći zagrebačke Židovske bogoslovne općine. O deportiranju u Treći Reich i kako Njemačka po logorima traži stručnjake. O interniranju Roma i partizanskim akcijama oko Logora. O kažnjavanju partizanskih pomagača i o „slučaju Lađevac, o „intervenciji župana Uroića“ (založio se za puštanje

partizana, a oni ga kasnije ipak strijeljali kao suradnika ustaša). O obsežnim radovima u brojnim logorskim radionicama i o zabavi „nakon rada“: „logorski orkestar“. O znanstvenom radu zatočenika i o „zatočeničkoj opereti“. O kazališnim predstavama (objavljen je plakat s izvođačima *Gospođe ministarke* srpskog autora Branislava Nušića, 16. srpnja 1944). O radionicama u Staroj Gradiški, o „zboru i glazbenim sekcijama“. O pravoslavicima i vojnim obveznicima te „Nakon bitke na Kozari“. O liječnicima u Jasenovcu koje je „slalo Ministarstvo zdravstva“. O dječjem prihvatilištu u Jastrebarskom i o izlascima iz Logora. O komunističkim vezama i bijegu Emerika Bluma (kasnije direktora sarajevskog *Energoinvesta*). O komunističkim frakcijama u logoru i o osuđenima „na smrt glađu i žeđu“. O slobodi za pravoslavce s rođacima u vojsci NDH. O intervenciji Ante Cilige te da „za otpremu u logor nije dovoljno biti samo pravoslavka“. O obrtničkoj školi u logoru te o „nogometnom prvenstvu“ i unutarnjoj logorskoj upravi. O posjetu Međunarodnog odbora Crvenog križa te radovima izvan logora 1944. O prvom ustaškom obranbenom zdruhu, o pripremama za veliki bijeg i o presudi skupini Mila Boškovića. O zatočenicama u logoru. O zubarskim pregledima te o skupnim pomilovanjima. O razmjeni zarobljenika. O zagrebačkoj kartoteci Jasenovačkog logora (koja je kasnije uništena). O vjerskom životu zatočenika i o savezničkim bombardiranjima 1944. O „pismu jednoga hrvatskog vojnika iz Jasenovca“. O gradnji nove električne centrale. O partizanskom špijunu koji „postaje ustaški službenik“. O Stipetićeveu putu iz Jasenovca u Njemačku i obratno. O „pritvorenicima, novoj kategoriji u Jasenovcu“. O odlasku većeg broja zatočenika u Njemačku i o „zračnim napadima na Veliki petak. O posljednjim danima i „bijegu iz glavnog logora“.

Naveo sam gotovo doslovno sva poglavlja jer je već iz toga vidljiv ustroj logora i način njegova djelovanja.

4. TKO JE IGOR VUKIĆ I ŠTO ZAKLJUČUJE

Igor Vukić je politolog (Fakultet političkih znanosti u Zagrebu), predhodno se školovao u Pakračkoj Poljani i u Kutini, nakon diplome bio je novinar u više glasila, a od 2014. tajnik je *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*. S dr. Vladimirom Horvatom, Stipom Pilićem i Blankom Matković suautor je knjige *Jasenovački logori, istraživanja*. Vukićeva „obitelj po ocu potječe iz srpsko-pravoslavnog sela Gradina koje se nalazi s druge strane Save, nasuprot jasenovačkog logora. Poslije bitke na Kozari 1942., zbjega i predaje hrvatskim vojnicima, taj dio obitelji prošao je kroz Jasenovac, a zatim je, kao i mnogi drugi zarobljenici i izbjeglice, preseljen u Slavoniju, u Pakračku Poljanu.“ (Iz *Bilješke o piscu*.)

Jest, ova je knjiga pokušaj revizije novije hrvatske povijesti, piše Vukić. Bez takve, znači znanstvene revizije, ni u znanosti ni u životu ni u sudbini nekoga naroda nema napredka, **bez toga bi laži o Jasenovcu bile zauvijek cementirane** (op. aut.). Ova knjiga, piše dalje na zadnjoj vanjskoj korici, „nastoji uništiti crni mit o Jasenovcu“, to jest „dogovorenu povijest“ jugoslavenske historiografije. Na vlastito pitanje „je li ova knjiga proustaška“ odgovara „jest, koliko i prokomunistička i pročetnička“. A namijenjena je „svakom čitatelju koji se ne boji istine.“

Evo nekoliko naglasaka iz zadnjega poglavlja *Zaključaka prema realnoj povijesnoj slici*: „Ustaški logor u Jasenovcu osjetljiva je povijesna tema koja izaziva jake političke sukobe i više od 70 godina nakon zatvaranja logora.“ (Opaska: *Hrvatski tjednik* je nedavno objavio dokument, faksimil izvješća CIA iz Beograda u Washington 1953. godine gdje piše da

postoji više logora u Jugoslaviji, a u onom u Jasenovcu da ima tri tisuće utamničenika. Preslik toga američkog dokument je objavljen bez komentara, ali i ranije se pisalo da je Ustaški logor 1945. bio pretvoren u komunistički, navođeno je više dokaza, op. aut.) Dakle, ne zna se iz kojega su razdoblja pronađeni tjelesni ostaci u logoru.

„Preko medija, školskog i represivnog sustava, stvarana je slika o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj kao o gotovo apsolutnom zlu prema kojemu bi vodila i svaka tražena težnja za jačanjem hrvatskih nacionalnih prava“. „Stepinac je (...) Jasenovac nazvao 'sramotnom ljagom za NDH'“, (nakon što su u Jasenovcu smaknuli onu šestoricu slovenskih svećenika kojima je on bio dao hrvatske župe da ih zaštiti od progona zbog optužbe za suradnju s partizanima, op. aut, str. 82), moglo bi ga se parafrazirati pa reći da je jasenovački mit iz doba socijalističke Jugoslavije, zbog posljedica koje je proizveo, daleko veća sramota i ljaga za tu, Titovu Jugoslaviju“ (str. 293). Barata se i dalje absurdnim brojem od 700 000 žrtava (sedam stotina tisuća!). „U Hrvatskoj je nekritično prihvaćen popis od 80-tak tisuća žrtava logora Jasenovac i Stara Gradiška“. Hrvatska država i hrvatske znanstvene ustanove, prije svih HAZU, zakazale su u konačnom pronalaženju istine o Jasenovcu, iako Vukić navodi kako je Hrvatska vlada 2018. osnovala *Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih sustava*, no već to Vijeće, nekoliko po vladinu nalogu odabranih ljudi, osramotili su i Vladu i sebe, selektirajući te sustave; to je zaključak ovoga prikazivača, ne Vukićev. Vukić se pouzda u što se jedino u Hrvatskoj danas čovjek i može pouzdati: u sebe sama. I u znanstvenu istinu. Niz samostalnih poduzimanja i privatnih iztraživača ipak uspijevaju postupno razotkrivati istinu o Jasenovcu, a to je i ova knjiga.

Vukić ispravno zaključuje da se demokratska hrvatska u borbi za međunarodno priznanje trudila ne biti „optužena da obnavlja fašizam“, a to su „optužbe nalik na one iz jugoslavenskih vremena“. Tko se imalo prigine, lakše ga je oboriti nego onoga tko ostane uspravan i na čvrstim nogama (op. aut.). Tko dirne u mit o Jasenovcu, taj već „obnavlja fašizam“, što se i samom autoru događa. Ma koliko istina bila posve drugačija. Mnogi pogrešno shvaćaju i ne misle da je bilo kakva samostalna hrvatska država, čak i ova s osam neustavnih manjinskih, u zbilji zapravo srbskih glasova u Hrvatskom državnom saboru i s širenjima laži o Hrvatskoj plaćene hrvatskim novcem, kost u grlu velikosrbskim posezanjima za hrvatskim morem i tlom, od čega nikada neće odustati. Tomu služi, i to najučinkovitije, upravo mit o Jasenovcu.

Ovom se knjigom, piše Vukić, „pronalaženjem autentičnih dokumenata, njihovim uspoređivanjem i izjavama sudionika događaja (...) nastoji proniknuti ispod naslaga jasenovačkog mita“. „Istraživanje je pokazalo da su jasenovački i starogradiški logor bili dio represivno obranbenog sustava ondašnje hrvatske države „čije je osnivanje „pozdravila većina hrvatskog naroda“. Saveznici NDH, Italija i Njemačka utjecali su bitno na njezino unutarnje uređenje, a komunistička gerilska borba i „srpski nacionalni ustanak“, „otežavali su joj život do krajnjih granica“, zaključuje Vukić te nalazi da je „Jasenovac bio jedan od odgovora na takvu situaciju.“ Miniranja pruga i ratovanje s oružjem u ruci zasluživala su prijeke sudove i likvidacije. Međutim, većina protudržavnih djelovanja bila su pomaganja neprijatelja države, novčana i druga, te srbske ustaničke i /ili komunističke djelatnosti, a ta **„ipak nisu bila toliko opasna“** pa se takve **„slalo u Jasenovac na rok od tri mjeseca do tri godine“**. U logor se slalo i kriminalce.

Nacističke službe poticale su deportacije Židova u Njemačku, međutim, „u logoru internirana skupina Židova izuzeta je od velikih deportacija kojima je bila izložena židovska zajednica u NDH pod njemačkim utjecajem i kontrolom.“ Premda su hrvatske vlasti tim deportacijama sudjelovale u izvršenju holokausta, piše Vukić, „valja uzeti u obzir i nalaze analitičara UDB-e iz 1955., da ta deportacija „nije provedena tako temeljito kao u

drugim zemljama u Europi pod njemačkim utjecajem.“ Zatim iznosi, što je još u tomu režimu otežavalo ili izbjegavalo deportacije i bilo stanovita obstrukcija nacističkih zakona, osim zadržavanja Židova u logoru na raznim radnim mjestima; inženjeri, liječnici, službenici u upravi ili brijači i drugi zanatlije te rukovoditelji i zaposlenici u brojnim logorskim radionicama. Deportaciju su izbjegavali i miješani brakovi, zatim obitelji židovskih liječnika poslanih u Bosnu „pod izlikom da tamo idu suzbijati endemski sifilis“. Izuzeti su bili i „počasni arijevc“, to jest Židovi s područja Hrvatske pod talijanskim utjecajem, a postojala je i mogućnost „prebjegavanja Židova iz njemačke u talijansku zonu“. U tim uvjetima, to obstruiranje nacista je bilo mnogo, spasilo je brojne živote, ali ne i dovoljno da se izbjegne žig i činjenica suradnje s nacistima te načelno provođenje nacističke volje i zakona.

„Uvjeti života u jasenovačkom logoru bili su relativno dobri za ratne uvjete, s ambulantom, zubarskom ordinacijom, bolnicom, paketima s dodatnom hranom i odjećom (...) s radnim vremenom i slobodnim nedjeljama, s vjerskim obredima, čak i s rasonodom u sportu, na kazališnim i drugim zabavama i priredbama.“ (str. 297).

Zatočenici su stradavali i zbog bolesti, dezinterije i epidemije tifusa, što se nastojalo spriječiti „raznim mjerama prevencije, redovitim šišanjem, brijanjem, čišćenjem nastamba“; „stradavali su i u represijama nakon pokušaja bjegova, pripremanju pobuna“. U početku su „provođene odmazde za protudržavne akcije na drugim krajevima države“ pa je u Logor dolazio „Pokretni prijeki sud...“ Ginulo se i „od zračnih bombardiranja zapadnih saveznika.“ Vukić navodi svjedočenje da je znalo proći i po dva tjedna a da nitko ne strada. Ili ne umre. Zatim pomno bilježi sve što se zna o dosadašnjim iskapanjima.

U Gradini, selu Vukićeva porijekla, na desnoj obali Save, u „130 bušotina“ pronađena su 282 tijela, što je s onih 193 na lijevoj obali Save, ukupno spomenutih 475. Mnogo! No, neusporedivo manje od pobijenih na beogradskom Sajmištu i na Banjici neposredno nakon rata. (Ti podatci se zamagljuju!) A za rata i odranije to je bio hrvatski grad Zemun, tada dio Nezavisne države Hrvatske. Danas je dio Beograda. Sa zemunskim sabirnim logorom Sajmište surađivao je i onaj u Jasenovcu, tamo su deportirani Židovi i drugi, pod izravnu nacističku upravu ili neposredno u Njemačku. „Nije lako procijeniti koliko je zatočenika tih dana odvezeno iz Jasenovca (Njemačkoj je trebala i radna snaga!) Procjene samih logoraša kreću se od nekoliko stotina do 2000“ (dvije tisuće, str. 276). Njih je mnogo više bilo iz „Nedićeve Srbije“ (op. aut.) Pa Srbiju nije snašla istina, a Hrvatsku je snašla laž kojom su zagađeni svi hrvatski naraštaji, do današnjih, a moguće i današnji, to je neminovan zaključak nakon čitanja Vukićeve knjige.

Nakon naknadno obavljenih izkapanja, 1976. godine, „Od 191 bušotine, u 23 su pronađeni neki ostaci povezani s ljudima, kost, kožna cipela...“. Djece zatočene u Logoru nije bilo, naime nikakva dokaza tomu nema. U logoru je postojala obrtnička škola, to je u Logoru bila jedina „grupa dječaka“, neki su još živi, Vukić je razgovarao s njima. „Djeca s Kozare“ tamo nisu bila internirana. (Endeha vlasti dopustile su zbrinjavanje te djece, onih koji nisu stradali u epidemijama ili od gladi, sva su zbrinuta zahvaljujući najviše Stepincu i suradnici mu, aktivistici Dani Budisavljević, Austrijanki udatoj u Zagreb, za hrvatskog liječnika, op. aut.)

„Razlog za internaciju srpskih, odnosno grkoistočnih i pravoslavnih stanovnika tadašnje Hrvatske ležao je prvenstveno u protudržavnom djelovanju pojedinca.“ (str. 299)

„Unatoč svim indicijama i dokumentima, popis od 83 000 imena navedenih žrtava uglavnom nema stvarne veze s Jasenovcem, a on je i dalje u Hrvatskoj službeno prihvaćen.(...) Prema dokumentima i izjavama, tamo je npr. 1941, bilo „oko 1 200 zatočenika“, dok ih lažni popis te godine tamo „ubijenih“ nalazi „10 700“; tko zna od kuda

sve to, jesu li ti „popisani“ svi oni internirani i poslani na Sajmište, dodani drugdje pogubljeni ili naprosto lažna imena (zna se da je jedno ime ponovljeno 26 puta, dosta je sličnih, op. aut.)

„Komunistički sustav pažljivo je nadzirao da se ne šire informacije koje nisu propagandno filtrirane“. (str. 299) Nakon objavljene Vukićeve knjige, taj isti sustav infiltriran u suvremenu hrvatsku državu, ponaša se dosljedno tomu! Neshvatljivo, ali bjelodano istinito. Igor Vukić na kraju knjige zaključuje „Dokumenti navedeni u ovoj knjizi ukazuju na potrebu da se nastavi s istraživanjem...“.

Kolo, br. 4/2019.

Promišljanje

ISTINA I SAMO ISTINA NAM TREBA

Piše: dr. sci. Stijepo Mijović Kočan

Bilo bi dobro kada bi sve najvažnije hrvatske znanstvene i humanističke ustanove, na čelu s Hrvatskom akademijom znanosti i umjetnosti, neke još ideološki duboko zagađene, zauzele osjetno aktivniji stav prema znanstvenom istraživanju posljedica «Bijelog terora» te 2. svjetskog rata i poraća. O znanstvenom raščišćavanju svega toga danas još neraščišćenog i u glibu politikantstva te u jalovim polemikama - ovisi normalan, totalitarnim ili bilo kakvim ideologijama neobterećen život i napredak zajedničke nam domovine Hrvatske. Dakle - na osnovi činjenica i jedino činjenica. Pečarićevo i Marušićevo Pismo HAZU, s još 160 supodpisnika, akademika, doktora znanosti i više od toga broja drugih suglasnih s njima, Akademiju obvezuje neminovnom odlukom: kako dalje?!

Osjećaj grijeha propustom - nemoralno je šutjeti

Osjećaj grijeha propustom je moj, posve osobni. Kada danas razmislim jesam li doista mogao nešto učiniti - ipak nisam. Osim dovesti sebe i svoju obitelj u opasnost, a bez ikakva učinka: psi laju, a karavana prolazi - to jest pisci i novinari pišu, a ideolozi i političari lažu i ne rade ništa doista korisno. Naime, kada bi konačno uradili to što obećavaju, dalje ih i ne bismo trebali. Bilo bi tada bolje i nama i njima, ali političari nisu ni bolji ni pametniji dio, ne samo hrvatskog naroda, nego samo onaj najlukaviji, najbahatiji, često i najnemoralniji i najnezasitniji - vladanja i imanja više od ostalih. Ionako - nenadareni za ikakve lijeposti - najčešće ni po čemu drugom nisu sposobni da ih ljetopisi zapišu i zapamte.

I ovo što sada poduzimam, jednako je - mokrenje u vjetar; sve će pasti prvo po meni. Odlučio sam bio ne pisati više ništa osim svoje književnosti, ali... Moguće da je to stanovita ovisnost o izgovaranju istine. S punim znanjem koliko je laž često učinkovitija. Ma koliko se ja trudio «popraviti svijet» i ljude, oni iz dana u dan bivaju sve pokvareniji i sve primitivniji, usuprot silnim tehnologijskim napretcima.

Nastojat ću ipak riješiti se te ovisnosti, čim prije budem mogao. Moram naučiti mirno spavati i bez toga.

Međutim, u ovomu je trenutku nemoralno - ništa ne reći.

Znakoviti detalj o broju umnožavanja žrtava

Ne znam koje je to godine bilo, ali one kada je u Jasenovcu prikazan Zafranovićev dokumentarni film o Titu ili o nečemu već u čemu je bilo i Josipa Broza. Neki su - ne tiče me se ni koji ni kakvi - bili narogušeni na poznata redatelja zbog montaže kojom je - nespretno ili namjerno, ne znam - u kadru nakon Hitlerova dizanja ruke na pozdrav - bio Broz koji također diže ruku, iako drugačije - i pozdravlja masu... (Mislim da je to kasnije «doživjelo korekciju»...)

Ja sam tamo bio u dvostrukoj ulozi: na novinarskom zadatku, ali i sudionik jednoga od skupova »jugoslavenskih pjesnika«, takvih je i drugdje bilo.

Ništa nisam zapisivao, to me i nije zanimalo, stradanje u logorima nije mi ni struka ni preokupacija. Oslanjam se na sjećanje koje, međutim, blijedi i nestaje...

A sjećam se da sam bio u jednoj grupi pjesnika kojima je pokazano «novootkriveno ustaško stratište», nekih trideset i pet (?) grobova za koje se ranije «nije znalo». Jedan od njih bio je pred nama, plitko iskopan, u njemu kosti žrtve...

Obavivši novinarski dio posla, zamolio sam Juru Kaštelana, svojega bivšeg profesora, a tadašnjega kolegu da me - on i njegov prijatelj - prime u auto i da se s njima vratim u Zagreb. Automobil je bio privatni, toga Kaštelanova prijatelja, koji mi se predstavio, ali ja sam mu i ime i prezime u međuvremenu zaboravio. Sjećam se tek da je bio inženjer, neki rukovodilac, rekao bih negdje u privredi, i da je bio partizan, kao i Jure. Na toj osnovi su oni i bili prijatelji, kako sam shvatio. Točno znam da smo se rastali u Draškovićevoj, ispred današnjega Konzuma; Jure kući, tada je još stanovao u Martićevoj, a ja na tramvaj...

Taj inženjer je u Jasenovac bio pozvan kao bivši zatočenik ustaškoga logora. To sam razabrao iz razgovora tijekom vožnje (vozio je inženjer). Pričali su o onom filmu, o dojmovima... ja sam, na sjedištu otraga, bio uglavnom pasivan.

I njega su, u drugoj nekoj grupi, pozvali da mu predoče ono novootkriveno ustaško stratište. On je tada - osporio taj podatak, toga se dobro sjećam, jer sam, ranije stalno ispirana mozga - bio silno iznenađen time što je rekao. A rekao je da je tom zgodom primijetio, glasno, da je i on jedan od tridesetak ljudi koliko ih je tu «izvedeno na strijeljanje», ali da su pogubljena svega trojica. Dokaz je što je on - živ. A bio je toga dana u toj grupi.

(Baratam riječju «tridesetak» jer nisam siguran koliko ih je točno spomenuto. Siguran sam da je inženjer rekao kako je ispravio mladu kustosicu, da ih je bilo dva više (ili dva manje?) nego je ona rekla, ali nisam siguran u točnu brojku. Međutim, da je riječ o «trideset» i ne-znam-precizno-koliko-još-njih više od trideset, u to jesam siguran. Stoga je istina ako kažem - tridesetak.)

Ono što je svemu tomu važno jest **činjenica da je deset i više puta - broj žrtava umnožen**. Iz prve ruke spoznano. Na izvoru.

(Smanjenjem broja žrtava - zločin nije manji, ali je povećanjem laž o tomu zločinu - veća.)

Znači, kada su, u nekoliko zadnjih brojeva Hrvatskoga tjednika, autori pronalazili činjenicu da su neke žrtve i po dvadeset i više puta umnožavane, da je toliko puta ponavljano ispisivana jedna te ista žrtva, ako je te žrtve i bilo te ako i ime žrtve nije fiktivno ili odnekuda drugo (!) - nije me iznenadila: imao sam već potvrdu za to. Ne od nekog desničara, nego od preživjelog zatočenika.

Hrvatska je stalni «dežurni krivac», a laži i objede se množe

Prošlo je dvadeset godina od oslobođenja Hrvatske od velikosrbskoga okupatora, a - mnoge stvari su i gore negoli su bile prije okupacije ili za njezina trajanja.

Gotovo sav hrvatski tisak i gotovo beziznimno svi tzv. audio-vizualni mediji su ili provelikosrbski (jasno ili prikriveno/poluprikriveno) ili i dalje posve absurdno (da: ad absurdum!) jugo-unitaristički ili naprosto - antihrvatski, ako je o državi riječ, to jest regionalni su na antihrvatski način. (O tomu sam već dokazano pisao u HT-u).

Iznimke su tek Hrvatski tjednik i 7Dnevno također tjednik (ne uvijek smireno i razložno, a od ismijavanja i etiketiranja - više je štete nego koristi!). Međutim, oni su, i jedan i drugi, dobili naljepnicu desničarskih i rigidnih, nacionalističkih i šovinističkih... svašta! Sve što tamo piše, ma koliko bilo nepobitno istinito i dokazano, «službena štampa»,

dakle gotovo sva i sve dalekoglednice - ignoriraju, kao da to i ne postoji, kao da to i ne vide!

Istinито jest to da se može govoriti o «desnom usmjerenju» tih glasila, ali zašto razvikana «hrvatska ljevica» koja se diči, primjerice, Krležom, dopušta da ta, prema njima desnica, jedina štiti državne i nacionalne interese?! Da jedina brani neke nepobitne istine. Zašto oni to dopuštaju «takvima»? Ili se samo uvlače u rektum inozemnim kapitalistima i vlasnicima «svojih» novina i televizija?!

Što se tiče velikosrbskoga okupatora on i dalje sanja zauzimanje Hrvatske uz hrpe domaćih izdajnika, (nepobitne dokaze o tomu već sam javno iznosio), i ne samo da sanja nego se i ponaša kao da i Hrvatska spada u »srpske zemlje»: nikad se toga nisu odrekli i ne odriču se, na štetu i svoju i našu, na štetu međusobnih dobrih odnosa, a osobito moguće na štetu srbske nacionalne manjine u Hrvatskoj: što god se poremeti - sirotinja plati ceh! Normalni i obični ljudi, i Hrvati i Srbi, postaju žrtve...

(U onoj vožnji ipak sam se jednom priključio zatočenikovu i Kaštelanovu razgovoru upadicom da su u memorijalnomu muzeju gotovo sva tamo istaknuta imena hrvatska, pretežno katolička, moleći da mi to objasne, ali inženjer je to prečuo, a Jure je samo odmahnuo rukom uz jedno «a!», rekao bih u smislu - «a, što ćemo govorit!?» Ne zaboravimo, Kaštelan je, odmah nakon onoga tamo, 2. svjetskog rata, pisao ode «Jugoslaviji na Balkanu» i pozivao sve da je posjete: «dođi i vidi» itd. Bilo je to u svim tadašnjim srednjoškolskim čitankama.

Hrvatski dužnosnici, poznato glupava vrsta političara, dopuštaju četnicima da po Hrvatskoj švrljaju kada se sjete i na načine kako god hoće, u izmišljanju «srpskih žrtava» i »genocida nad Srbima» (upravo vidjesmo kako to izgleda, jedini su oni, ne normalni Srbi, nego četnici u Srbiji sada na vlasti, dokazano počinili genocid, ne jednom!), a iz Hrvatske ih je «protjerano», prema izjavama srbijanskih političara - više nego ih je u Hrvatskoj ikada bilo: bezobrazlucima, lažima i podvalama nikada kraja, kao ni maloumnim hrvatskim regionalizmima.

Pritom, Europa je uvijek na strani regije, odnosno južnoslavenstva, nikada na strani Hrvatske: od 1850. do danas. Danas ćete, primjerice, čim su u pitanju nekakvi hrvatsko-srpski ljubavnici ili «zajednički kazališni projekt» više regionalnih kazališnih grupa, i od domaćih ustanova i od EU- fondova za kulturu sigurno dobiti novac, a pokupiti i nagrade, ali za bilo što hrvatsko - ni od domaćih ni od inozemnih «faktora» nećete primiti ni lipe pripomoći, osim ako je moguće riječ o kakvu socijalnom programu...

Međutim, kako a i zašto danas Hrvatima išta dati, kada oni sami sebi ništa ne daju, a nisu davali ni u prošlosti?!

U 19. stoljeću, kada se bude europski nacionalizmi i stvaraju današnje nacionalne države, Prešern pjeva «Poet tvoj Slovencem nov venec vije», a Njegoš piše «Posvetu prahu oca Srbije» pa kliče «Oltar pravi na kamen krvavi» (oltar pravoslavlja, iza kojega se i danas kuje osvajački plan o Velikoj Srbiji i klanju Hrvata, sjećamo li se: «Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate», orilo se 1991.Vukovarom, nakon ulaza četnika u grad, a koliko se puta i kada to prikaže mladim naraštajima na HRT-u?!). Dok slovenski i srpski pjesnik, (prema Srbima, a crnogorski prema Crnogorcima) - veličaju svoj narod, Mažuranić, vodeći hrvatski nacionalni pjesnik romantizma, u isto to vrijeme opjevava jedan tobože junački upad crnogorskih hajduka, danas znamo - pljačkaša i ubojica i Turaka i imućnijih Srba podjednako - ne zanima ga nešto nacionalno hrvatsko, npr. blistava pobjeda Hrvata i drugih Srednjoeuroljana nad osmanlijskim osvajačima kod Siska, nego bratstveno-jedinstveno istočno-hercegovačko Gacko polje («lijepo ti si kad u tebi gladi

nema)» na kojemu Osmanlije kupe harač, a hajduci ih pljačkaju - Mažuranić misli: bore se za slobodu! (Uvijek iste ili slične podvale!)

U isto to vrijeme, Hrvati osnivaju svoju Akademiju znanosti i umjetnosti, ali ne daju joj ime svojega naroda, nego svih južnoslavenskih naroda zajedno - te je zazivaju «južnoslavenska», potom «Jugoslavenska akademija...» (JAZU). Međutim, jedini nacionalisti, šovinisti, fašisti itd. «u regionu» nisu ni onda ni danas ni Slovenci ni Srbi, nego baš Hrvati?! A tko je kriv? Na primjer zna se da je Jevreja u Beogradu pobijeno i više nego Židova u Jasenovcu (i to znam iz prve ruke, od svojega prijatelja Židova M. M.), da je Srbija proklamirala »Juden frei«, ali - hrvatskom su predsjedničkom naivčini i kompartijskoj »beloj lali« lukavi četnici uspjeli podvaliti kako «Srbina keva uči da u Hrvatu guja čuci», ona ustaška, dakako, koju «bela lala» i dokazani Jugoslaven, naravno, nema, što je ovaj popušio bez prigovora te odmah potom to o ustaškoj guji kao sadašnjem(!) problemu u Hrvatskoj - izrekao usred izraelskoga Kneseta; «za ne povjerovat!» I, kako naprijed s takvim Hrvatima? Nismo bolje ni zaslužili!

Istina je, i ona sjajna pobjeda bana Bakača, hrvatskoga vojskovođe, kod Siska 1593., nakon koje se izmijenila politička slika Europe, opjevana je, no Tomaš Goričanec, međimurski klerik, svoj ep ne piše «zajedničkim jezikom svih Južnih Slavena», nego kajkavski hrvatski, te smjesta biva prešućen i uklonjen iz književnosti do dana današnjega.

(Onaj 22. lipnja je datum te povijesne pobjede pod Siskom 1593. a taj datum nosi i «ustanak hrvatskih partizana protiv Hitlera» 1941. u «šumi Brezovica». (Ne ulazim u suvremene prijepore oko toga, svašta se može reći te kojtko koješta i govori.) Kako je i zašto došlo do toga da taj datum ostane skromna republička proslavica, Hrvatima za po doma, a da se »ustanak naroda Hrvatske« preseli u Srb, i u drugi datum, 27. srpnja - to je već u mnogim smjerovima moguće zanimljivo!)

Ukratko: Hrvati su se tukli s okupatorima i - vojnički nevjestiji od moćne osmanlijske vojske - sve do Siska, tada su pobjednici - izginuli su u više presudnih bitaka, a Srbi su surađivali sa svojim okupatorima, čuvali se pogibija, od bitke na Kosovu pa dalje, s Osmanlijama su, kao njihovi sluge, potkivači konja i slično, ušli i u Bosnu, gdje danas imaju državu - na hrvatskom etničkom prostoru! I to Europa mirno promatra: nikomu ništa!

(Srbi raspolažu sjajnom diplomacijom, u vještinama podvala i obmana svjetski su prvaci! Hrvati su pak u ratu izvojevali pobjedu i dobili svoju državu u okvirima već ranije okljaštrene «socijalističke republike», a Srbi - pobjegavši od svih bitaka - dobili su i odmah zauzeli pola Bosne i Vojvodinu.)

Međutim, budući da ne odustaju od zauzimanja još i hrvatske jadranske obale (do Karlobaga, zasada!), a i drugih «srpskih zemalja» na području Hrvatske, u miru nastoje postići što im u ratu nije uspjelo. (Vidi javno obznanjene nakane Dobrice Ćosića, najutjecajnijega vožda velikosrbskih osvajanja!)

U tu svrhu (porobljavanja Hrvatske) najbolje i najučinkovitije mirnodobsko oružje su - ustaše. Njihovi ratni zločini u 2. svjetskom ratu.

Ustaša danas u Hrvatskoj zapravo uopće nema, osim ponekoga ili provokatora ili budale na masovnim skupovima gdje očekuju «biti snimljeni za televiziju»; time se onda trži na sve strane i tržišna cijena im raste iz dana u dan. Sadašnje vlasti izgleda, u tu svrhu i u svrhu svojega «drugoga mandata» - čini se ne sustežu se čak i od toga da same sebi podvale nacističku svastiku, kao tobožnji ustaški čin «u režiji oporbe», pa onda - nikako da nađu krivca, ali - naći će ga, ma kakvog! U svakomu slučaju i to je voda na mlin antihrvatima i velikosrbima, ma koliko da je moguće i djelo osvetoljubivih navijačkih čovjekolikih majmuna - ljaga pada na Hrvatsku i na hrvatski narod.

Neminovno je utvrditi istinu i samo istinu

Od »antifašističkih« masovnih zločina neslućenih razmjera 1945. do danas traju prijepori o broju žrtava, ne onih koje su pobili pobjednici u ratu tako da su prvo sve svoje protivnike ili samo »neopredijeljene« proglasili «narodnim neprijateljima» (vae victis), a onda ih smaknuli nebrojeno i bez suđenja te sve to pripisali u vlastite zasluge, zabranivši o tomu čak i spomen, nekmoli još i riječ.

Jednako se ne zna, ali to se moguće lakše dade saznati - koliko su točno nevinih ljudi pobili ustaše.

Čim je uspostavljena samostalna hrvatska država, jedno je saborsko ili vladino tijelo krenulo utvrđivati žrtve 2. svjetskog rata i poraća, dokazima. No, čim se promijenila vlast te čim su državu zaposjeli sljedbenici i čuvari nedodirljivosti antifašističkih ubojstava - to je istraživačko tijelo ukinuto, ma koliko da je i ranija vlast zasnovana na antifašističkim temeljima, kao i sama hrvatska država i ma koliko da je zapravo svima u interesu da se te stvari raščiste. Osim onima koji od neraščišćenih tih stvari imaju neke koristi: čuvaju zaposjednute pozicije, pišu izmišljotine, love u mutnom, boje se istine... Kako tko! Napadati ustaše i pisati protiv njih, to im nitko neće i ne smije odbiti! To je kurentno, a i plaća se. Ima uvijek onih koji postojeće stanje prikrivanja činjenica žele cementirati kao nedodirljivu istinu za sva vremena te sve u cilju otkrivanja istine proglašavaju revizionizmom, a to je u rječniku krivaca za zlodjela i njihovih zagovornika - isto što i proglasiti nekoga ustašom ili «narodnim neprijateljem», samo što sada ipak nemaju streljački vod - ni u crvenom ni u crnom - da njime okončaju diskusiju, paljbom.

Revizija, preciznije raščićavanje svih tih očito neraščišćenih strahota - ne samo da je nužna nego je i hitna. Stalno petljanje s time i oko toga - sprječava normalan razvitak nacije i napredak svih građana Hrvatske.

Stvorile su se dvije društvene grupacije.

U nizu napisa u novije doba mogli smo se uvjeriti da je mnogo nataložene laži oko broja žrtava: na jednoj strani (antifašističkoj, na staljinistički način negiranja nacije) oni koje su «njihovi» pobili smanjuju se ili ih «nema» (doista ih i nema, pod zemljom su bez dokaza o tomu!). Na drugoj strani, onoj također antifašističkoj (jer komu bi danas u Hrvatskoj moglo biti stalo do ikakva fašizma!?), ali nepristranoj, izvan svake ideologije, znanstveničkoj i temeljenoj na nacionalnoj povijesti i poštivanju vlastitoga naroda - nalaze se ljudi kojima je u misli i u postupanju do istine i do nesputana napredka. To su ljudi koji - kako ja vidim - žele samo znati voljeti i poštovati svoju domovinu i svoj «narod među narodima», na osnovi utvrđivanja činjenica, ma kakve one da jesu i ma komu da su mrske ili mile.

Stoga je iznimno važan poduhvat akademika Josipa Pečarića i prof.dr.sci. Matka Marušića, te svih ostalih znanstvenika i drugih koji ih u tomu podupiru - uključivši i moju malenkost - da se donese Deklaracija o slobodi znanstveničkog istraživanja, čime su se oni obratili Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, točnije akademiku Zvonku Kusiću, njezinu predsjedniku. (Na Pismu, na žalost, ne vidim datum!?)

U tom Pismu HAZU traži se da «Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenog istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskog rata i poslije njega.» Ima li išta normalnije od toga?! Trijumf znanosti nad politikantstvom, ali i nad politikama. Tako mora biti i bez ikakva «traženja», to je Akademija odavna već trebala zatražiti sama od sebe. Ima li strategije u njezinim pogledima?

Pečarić, Marušić i svi ostali obraćaju se Akademiji kao «najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu». Sumnje nikakve nema da bi tako trebalo i biti, ali -mene muči nešto drugo: je li Akademija dosadašnjim svojim djelovanjem, u posljednjih dvadeset godina, doista dokazala ili je propustila dokazati svoj «najviši znanstveni autoritet». Ako je propustila, sada joj se pruža prigoda to ispraviti.

Znanost je već odavna trebala raščistiti ono što je jasno da treba raščistiti, kao što je očito da zagađenu ranu treba operirati i tijelo osloboditi bolesnog tkiva. Tako i hrvatsko društvo valja što prije osloboditi kontaminacije i fašističkih i antifašističkih zločina, a da je bilo i jednih i drugih, i to stravično mnogo - to je, na žalost - nepobitno točno.

I prije nego su Pečarić i Marušić napisali ovo Pismo, javno sam se u svojim tekstovima zalagao da se nešto slično poduzme. Sada, idući i dalje od onoga što je u tom pismu, bilježim što mislim da je nužno čim prije istražiti.

Što sve sadrži naše oslobađanje od zagađenja fašističkim i antifašističkim zločinima

Sve hrvatske bitne znanstvene i humanističke nacionalne ustanove: Akademija, Hrvatski institut za povijest, Matica hrvatska, povijesne katedre na fakultetima, a i Društvo hrvatskih književnika, zašto ne i Hrvatsko društvo pisaca - da upriliče veliki i višekratni međunarodni znanstveni skup o temi 2. svjetskog rata i poraća u Hrvatskoj, na kojemu bi se raspravilo

- o Bijelom teroru (time treba početi!) u Kraljevini Jugoslaviji, zašto je i kako do njega došlo i zašto su se pojavili ustaše i ustanici protiv kraljevsko-jugoslavenskog, odnosno velikosrbskog terora;
- o stvaranju i počecima ustaškog pokreta, koliki je udio hrvatskih Židova u tomu, kako su se i zašto ustaše priklonili fašizmu i nacizmu, kako je došlo do stvaranja logora, zločini u tim logorima, tko ih je pokretao, tko organizirao i ostvarivao i kako;
- o stvaranju i počecima ustaničkog protufašističkog pokreta, osobito u Dalmaciji, o ustaničkom i antifašističkom otporu kraljevsko-jugoslavenskom teroru i ustaničkoj borbi protiv njega, kako je i zašto antifašistički ustanički pokret preuzela i upravljala njime Komunistička partija Hrvatske, odnosno staljinisti; kako je i zašto do toga došlo;
- o načinu osnivanja komunističke Jugoslavije, (famozni izbori neposredno nakon rata!) o značaju hrvatskih antifašističkih nastojanja, osobito na polju kulture, o skupu u Topuskom i njegovu nacionalnom usmjerenju, o «hrvatskom krvavom proljeću» 1945., o «osvetama» i masovnim masakrima pobjednika nad zarobljenim vojnicima i civilima, o vladavini staljinizma i njegovim posljedicama, o posljedicama Titove abolicije četnika i njihova promicanja u partizane i komuniste; o komunističkim zločinima nakon rata i kasnije;
- o međusobnim odnosima naroda (republika, pokrajina) i narodnih manjina u socijalističkoj Jugoslaviji i danas u «regiji», o načinima suradnje i suživota, što je neminovno za sve ...

Sve je ovo tek skica, nacrt, ali - od nečega treba početi. U cilju postizanja humanističkog istraživačko-znanstvenog nadvladavanja ideoloških zabluda i posrtanja koja nam truju život, djecu i Domovinu.

Je li HAZU spremna za bitan zaokret u svojem djelovanju?

Sumnjam da jest. Tu je još nataloženo sljedbeničkog duha i straha od neovisnosti, a ima tu i »članova JAZU«, dok politika i država ne «daju novac» za njezino djelovanje, nego tim novcem osiguravaju i svoj i naš život. Tomu je malo teže doći do shvaćanja.

U svakom slučaju, pred HAZU i pred njezinim predsjednikom kao i pred svim članovima Akademije presudan je povijesni trenutak: poštovati to pismo i udovoljiti njegovu razložnu traženju ili - nastaviti umnažati vlastiti grijeh nečinjenja i nemogućnosti razabiranja bitnog od manje bitnog.

U Pismu se iznosi i slučaj knjige «Jasenovački logori - istraživanja» više autora (čija su imena navedena), a čiji je izdavač «Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac». To je i povod Pismu. Tu su knjigu napali neki ljudi i neke novine, ali ne činjenicama odnosno kontra-argumentima, nego političkim frazemima i frazama, čime su sebe izložili sprdnji i podsmijehu s jedne strane, a s druge, sve nas strahu od takvih ljudi kao rigidnih, nerazumnih, zaguljenih i opasnih. Sigurno je da se Akademija neće staviti u obranu nalaza te knjige (i ne mora i ne treba!), nadajmo se kao ni onih koji je napadaju, ali - mora stati na stranu razložnog zahtjeva da donese deklaraciju o slobodi znanstvenog istraživanja. (Konačno, to podržava i toliko značajan broj potpisanih znanstvenika i drugih kojih je više nego svih akademika zajedno i koji u ovoj državi baš i nisu neki neznačajni «mačji kašalj». Sam Pečarić ima međunarodno priznatih znanstvenih radova moguće i više nego svi ostali hrvatski akademici zajedno!?) Ne prihvati li osnovni zahtjev toga pisma, Akademija ocrnjuje samu sebe, što će, nadajmo se, svakako nastojati izbjeći. Odbijanjem prihvaćanja da bude «glavna» u istraživačkom i znanstvenom radu, pa i »škakljivih pitanja» (!?) u Hrvatskoj, samu sebe vodi u vlastiti beznačaj. S druge strane, vreba opasnost «institucionalizacije». Istraživački rad ne smije biti podložan nikakvim ustanovama, nego punoj slobodi, ali i odgovornosti svakoga istraživača i znanstvenika. Osobito - izvan šapa politike i političara.

Istraživački i znanstveni rad mora biti oslobođen ne tek od svake politike, nego i od svake ideologije, od bilo čijega tutorstva. Pismo s razlogom traži da se poštuju temeljna pravila znanstveno-istraživačke etike, koja se tamo i navode. (Potičem urednika da objavi to pismo u cijelosti, da se vidi o čemu je riječ).

Osobno, poštujući «slobodu istraživanja i mišljenja» s jednim se detaljem u tim pravilima ne mogu suglasiti. Traži se, naime, da znanstvenik «bude objektivn». To nije moguće. Samo Bog može biti objektivn, a svaki ljudski subjekt može biti samo subjektivn, to stalno ponavljam. Ispričavam se što podjećam na to da se u humanističkim znanostima u SAD-u, u nastavničkim učbenicima i priručnicima, već duže ne koristi riječ »objektivn«, nego «vjerodostojan», «istinit», «pošten»... ali najbolje je reći - nepristran. To je temeljno pravilo svake znanosti. (To «nepristran», istina, i u Pismu se napominje.)

Bitno je, u deklaraciji ili bez nje, da svim znanstvenicima i istraživačima svi podatci u svrhu stjecanja spoznaje budu dostupni, uz obvezni oprez da to netko ne zlorabiti ili krivotvori odnosno otuđi neki dokaz nečega: mora se znati i obvezujući način postupanja s dokumentacijom!

Još je bitnije da hrvatske znanstvene i kulturne ustanove budu usuglašene oko velikoga (međunarodnog) znanstvenog skupa, odnosno više njih, svjesne da je put do znanstvenih spoznaja o tomu - zajednički nam interes.

Kao što je nedavno usuglašen stav svih političkih čimbenika oko hrvatskog državnog interesa u jadranskom akvatoriju, tako bi morala biti prihvaćena i predložena deklaracija o znanstvenom radu, odnosno o nuždi raščišćavanja dvojbi i neznanja o zbivanjima nakon 2. svjetskog rata, prije njega i u njemu. (Klica svega je u «guskama u magli» i u «Bijelom teroru», četničkom; sve ostalo su posljedice.

To je iznimno važno za neometan život ne samo nas današnjih, nego i još nerođenih unuka.

(N.V. 5. 8. 2015.)

DRUKER, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

JOŠ JEDAN PREDSJEDNIK DRŽAVE – REVIZIONIST?

(PREDSTAVLJANJE KNJIGE „REVIZIONISTI U HAZU“)

Dopustite da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste i pored svih ovih ograničenja došli na današnje predstavljanje.

Velika zahvalnost ide don Damiru Stojiću koji nam je omogućio ovo predstavljanje.

Korice knjige je napravio opet sjajno moj prijatelj Branko Hrkač, Veliko hvala Branko!

Veliko hvala i predstavljacima mojim prijateljima koji su vam svojim govorima prikazali na najbolji mogući način ovu knjigu. To su književnik i kolumnist Mate Kovačević, koji je bio najmlađi osnivač HDZ-a ali je uvijek ostao u novinarskoj struci, novinar i publicist Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE čovjek koji me je svojim tekstovima o Australskim Hrvatima natjerao da počnem intenzivnije razmišljati o položaju nas Hrvata u ondašnjoj državi poznatoj po imenu Srboslavija i novinar i publicist Igor Vukić, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, društva kojemu i sam pripadam.

Često se autori na kraju predstavljanja knjiga samo zahvale nazočnima i onima koji su zaslužni za nastanak i predstavljanje knjige. Ja ću ipak napraviti i jedan izuzetak pa ću se zahvaliti i jedinom kome sam osobno poslao pozivnicu, a što su i objavila jedino dva portala koja još uvijek rado objavljuju moje tekstove dragovoljac.com i bezcenzure.hr:

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Oprostite što Vam ovu pozivnicu nisam poslao na vrijeme nego tek danas dva dana prije predstavljanja knjige o revizionistima u HAZU. Knjiga je o dvojici revizionista (hrvatski PREDSJEDNIK AKADEMIK Franjo Tuđman i ja) koje su takvim proglasili otac i sin Goldstein još u njihovoj knjizi „Holokaust u Zagrebu“. Otac Goldstein je bio Vaš posebni savjetnik u vrijeme kada ste bili predsjednik Vlade RH. Njegov sin je u to vrijeme postao veleposlanik u Parizu poslije žalosnog pokušaja da postane akademik. Vjerujem da i ja imam nekakve zasluge što je tada spriječena velika sramota za Akademiju i izbor takvog

kandidata, ali i veliki plus za nju jer je – vjerujem – to bio i prvi poraz tadašnjih vlasti u kojima ste Vi bili predsjednik Vlade.

Iako bi se nekome moglo učiniti da je ovaj poziv provokacija - on to nije. Naime tek sada vidimo priopćenje Radničke fronte ogorčene Vašim izjavama, kako kažu “skandalozne izjave predsjednika Milanovića o antifašizmu”.

Priopćenje počinje ovako...

“Milanovićeve izjave kako ‘ne mogu svi biti antifašisti’ na koju je dodao ‘da su većina ljudi domobrani i da je to dobro’ predstavlja neistinu i opasnu relativizaciju koja pridonosi rastućem revizionizmu.”

<https://www.dnevno.hr/vijesti/radnicka-fronta-osudujemo-skandalozne-izjave-predsjednika-milanovica-o-antifasizmu-1583113/>

S obzirom da očito i Vi pridonosite radu nas revizionista, sigurno nije pošteno da i Vama ne pošaljem ovu Pozivnicu.

Srdačno Vas pozdravlja

Dr. sc. Josip Pečarić,

redoviti član HAZU

izvanjski član DANU

<http://bezcenzure.hr/vlad/za-predsjednika-rh/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/23383-poziv-predsjedniku-rh-na-predstavljanje-knjige-revizionisti-u-hazzu>

Mislim da je i predsjednik našeg društva g. Vukić zadovoljan pojavom još jednog uglednog revizioniste u RH koji je kao i jedan od dvojice revizionista iz HAZU predsjednik RH. Naime, u pozivnici koju sam poslao i g. Milanoviću navedene su izjave dane i na koricama knjige koji navode osude takvih revizionista od „stručnjaka“ za revizionizam:

Andrej Plenković: „Nulta je tolerancija na revizionizam “

Ivo Goldstein: “Dr. Franjo Tuđmana je rodonačelnik povijesnog revizionizma“

„Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.“

Milan Bulajić: "Ideologiji genocida Cohen-Pečarić" (naziv poglavlja u knjizi)

„Pečarićeva knjiga Srpski mit o Jasenovcu, uz Cohenovu je najantisrpskija knjiga u povijesti.“

Vidimo da je prvi od tih „stručnjaka“ predsjednik Vlade Plenković. On je uvijek i dosledno potvrđivao tu svoju ulogu u obrani tekovina revolucije. Spomenut ću samo njegovu komisiju za obranu zvijezde petokrake i osudu ZDS (tj. Vijeće za suočavanje s prošlošću). On je i „maknuo“ spomen-ploču hrvatskim braniteljima jer je na njoj grb HOS-a koji je odobrila ova drežava. Pisao sam mnogo prije ove spoznaje o Milanovićevom revizionizmu kako je Milanović svojim izjavama o toj spomen-ploči samo pomagao Plenkoviću da bi ga se uoči izbora prikazalo kao hrvatskog domoljuba.

Kao podpredsjednik HNES-a sudjelovao sam u etičkoj osudi Milanovića, tadašnjeg predsjednika Vlade, za veleizdaju. Napisao sam i niz drugih tekstova u osudi njegovih postupaka kao predsjednika Vlade.

Ali činjenica je da je on i tada imao nekih domoljubnih poteza. To konstatira i Zvonimir Hodak u svojoj jučerašnjoj kolumni (Hodaku je Milanović osoba mjeseca):

U prvoj velikoj imigrantskoj krizi na kratko je zatvorio granicu sa Srbijom, a na njihovu poviku i optužbe izjavio je bez okolišanja kako su Srbi "šaka jada".

Zatim se dogodilo opet jedno novo "događanje naroda" u BiH. "Ogorčeni i obespravljani narod" iz istočnog Mostara počeo je paliti kuće po zapadnom Mostaru kako bi se "ogrijao

i protestovao" protiv visokih cijena grijanja u svom dijelu grada. Milanović se u roku odmah našao na licu mjesta da pomogne smiriti stanje, ali tamo je naletio na njihovu Daliju, Jasmilu Žbanić, koja mu je onako liberalna, miroljubiva i gostoljubiva prosiktala "Marš u Hrvatsku!".

Ja bih dodao da sam iskoristio jednu njegovu izjavu o ratu u BiH i tome kako su ih Hrvati spasili od genocida koju tada hrvatski političari, a valjda i danas, nisu smjeli izreći da bih mu, prije oslobađajuće presude našim generalima, napisao 12 pisama s prijedlogom da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir. Na kraju to je dovelo i do u SAD nagrađenog filma „Oluja“ u kome se ponavlja prijedlog za Nobelovu nagradu. O tome govori i moja knjiga: Nobelova nagrada za 'Oluju'. Knjiga je objavljena na portalu dragovoljac.com. Teško je u državi u kojoj je problem pozdrav branitelja ZDS, a nisu problem simboli onih koji su izvršili fašističku agresiju na nju (zvijezda petokraka i kokarda) tiskati knjigu u kojoj tadašnji američki veleposlanik govori o fašizmu agresora, zar ne? Uostalom poznato je da su Milanović i Gotovina u dobrim odnosima.

U svakom slučaju mislim da je zato bilo u redu pozvati Predsjednika RH, a ne i Predsjednika Vlade RH bez obzira što je bilo očito da se Milanović neće pojaviti na ovom predstavljanju. Uostalom ni kao predsjednik Vlade nije mi odgovorio na spomenuta pisma pa ih je ipak bilo toliko, a nije odgovorio ni na pismo u kojem sam tražio da pomogne u prikazivanju spomenutog filma "Oluja". Vjerojatno će i knjiga "Druker" na kojoj radim biti objavljena samo na Internetu. Završit ću je s ovim tekstom koji sam i nazvao JOŠ JEDAN PREDSEDNIK DRŽAVE – REVIZIONIST?

A kada sam već spomenuo knjigu koju nisam mogao tiskati, a ima ih popriličan broj, spomenut ću dvije koje su tiskane i koje imamo ovdje zajedno s knjigom koju predstavljamo. To su knjige Sto mojih knjiga i Karolina Vidović Krišto. Prva knjiga je posvećena dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu Stanku Šariću povodom njegovog šezdesetog rođendana, a druga je itekako povezana s ovom koju predstavljamo jer i u njoj govorimo o napadima na gđu Karolinu Vidović Krišto. Govori i o napadu na nju zbog toga što je kao urednica HTV-a pozvala u emisiju g. Vukića. Naime ona je napravila veliki grijeh jer je pozvala i prof. dr. sc. Hrvoja Klasića za kojega je morala znati da nije stručnjak za tu problematiku već, kao tipični zastupnik jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti, o tome piše samo pamflete. Karolina je ponovo trebala biti najurena s posla jer je trebala znati da se Klasić neće usuditi doći na sučeljavanje s g. Vukićem najvećim današnjim istraživačem Jasenovca. Doista su s pravom na HTV-u procijenili da bi takvo sučeljavanje hrvatske i jugo-komunističke povjesnice bilo pogubno za pamflete Klasića, Goldsteina, Markovine, Jakovine i drugih, zapravo za njihovu podršku Srpsko-hrvatskoj koaliciji na vlasti. Ipak nisu uspjeli u pokušaju da se Karolina Vidović Krišto kazni gubitkom posla. Samo joj nisu više dali da na HTV-u javno nastupa. A za to im se moramo zahvaliti jer su postigli – kako to obično i biva – ono što se ni u snu nisu nadali jer gđu Karolinu danas slušamo mnogo više kao zastupnicu u Hrvatskom saboru. Zapravo, knjiga je trebala biti moj prilog njenoj kampanji za ulazak u Sabor, mada je jasno da joj takva pomoć nije ni trebala jer je vrlo brzo prepoznata kao najveći zastupnik domoljubne misli u državi.

HVALA!

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-jos-jedan-predsjednik-revizionist>

ĐURO VIDMAROVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

**USTAVNI PATRIOTIZAM: ONO ŠTO U RH VRIJEDI ZA
HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE!**

(Odgovor Đuru Vidmaroviću)

Dragi Đuro,

Hvala Ti na Tvom komentaru mog pisma Redakciji Portala narod.hr MILANOVIĆ ZAPRAVO MOLI HOSOVCE DA MU POMOGNU U PROGLAŠAVANJU DOMOVINSKOG RATA NACISTIČKIM RATOM:

Milanoviću se ne treba čuditi. On nije sudjelovao u Domovinskom ratu i nije mu dao nikakav doprinos. On nastupa ex cathedra kao intelektualac titoističke provenijencije. Izabrali su ga i neka uživaju.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/24809-milanovic-zapravo-moli-hosovce-da-mu-pomognu-u-proglasavanju-domovinskog-rata-nacistickim-ratom>

U pravu si. Ipak je zanimljivo komentirati nevjerojatnu političku scenu u RH. Ulaskom Milanovića u Četničku koaliciju mnogo toga se u Hrvatskoj promijenilo. Naime, stvarni šef (upravitelj ili kako to već nazvati) u RH Milorad Pupovac tako je u tu koaliciju koju predvodi dobio i drugog „velikog igrača“. Do sada mu je glavni sljedbenik bio Andrej Plenković i njegova stranka koja se poslije 2000. pretvorila u stranku političkih prostitutki jer su nasljednici velike hrvatske domoljubne stranke, kao takvi se izdaju kada im je to korisno, a provode politiku svjetskih moćnika koji nikada nisu željeli neovisnu

hrvatsku državu i koji su koristili srpski naci-fašizam protiv nje. Svi znamo koliko je onih kojima služe došlo na sahranu našeg predsjednika, zar ne?

A političke prostitutke su korisne ali ne možeš im se vjerovati, zar ne? Ponavlja se priča u prvoj velikoj ulozi prostituiranog HDZ-a – dakle onog iz Sanaderovog vremena. Kada Račanova vlada nije smjela uhapsiti generala Gotovinu, doveden je Sanader tako da je to odrađeno za svjetske moćnike. Kada je to odradio znamo kako je Sanader završio (tada sam to najavio tvrdeći: „Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!).

I Sanader je napadao ZDS i Thompsona. Ali Plenković je uklonio spomen-obilježje hrvatskim braniteljima i konačno sam ovih dana „priznao“ da je njegova koalicija četnička. To je izgleda bio krajnji domet koji se očekivao od HDZ-a. Izgleda da u HDZ-u razumiju da uvođenjem Milanovića u Četničku koaliciju njihove gazde smatraju da im političke prostitutke više nisu potrebne. Donošenjem zabrane ZDS predstavljat će i konačnu pobjedu njihovih gazda nad omraženim HRVATSKIM predsjednikom akademikom Franjom Tuđmanom i konačni slom Domovinskog rata. Zato vidimo da i kolumnisti koji vjerno služe političkim prostitutkama sada sugeriraju potporu HOS-u i Domovinskom ratu i zaštitu njihovih znakovlja. Zato se uopće i ne spominje činjenica o uklanjanju spomen ploče hrvatskim braniteljima. To je zbog toga što je na spomen ploči bio od hrvatskih vlasti odobren znak HOS-a. Sada bi se s takvim opterećenjem morali boriti za ZDS svjesni svoje nepotrebnosti gazdama ako do kraja ispune i tu naredbu.

Milanoviću se pamti i što je o Srbiji rekao kad je bio predsjednik vlade, pa mora oštrije nastupati da im se i dodvori.

Pupovac uživa pa nastavlja s ruganjem političkim prostitutkama. Pogledaj kako je to učinio 27. siječnja 2021. uvođenjem tzv. ustavnog patriotizma: PUPOVAC O POZDRAVU ‘ZA DOM SPREMNI’: ‘ONO ŠTO VRIJEDI U RATU, NE MOŽE VRIJEDITI U MIRU’:

O pozdravu “Za dom spremni”

Voditeljica je upitala: “Hoće li se u mandatu ove Vlade riješiti “Za dom spremni”?

Pupovac je rekao:

– Svaka čast i privilegija ljudima koji su svoje živote i zdravlje izložili za državne interese, državnu samostalnost i integritet, ali ono što vrijedi u ratu ne može vrijediti u miru. Ako su u ratu dopuštene neke stvari kao što su bile dopuštene pojave te vrste, s veličanjem Pavelića ili isticanjem ustaškog znakovlja, to kada završi rat i kada se gradi ustavni patriotizam koji će poštovati demokratske vrijednosti civiliziranog svijeta nakon II. svj. rata, onda nema mjesta tome. Onda ljude koji su se borili kao HOS-ovci razlikujemo od ljudi koji se kite ustaškim znamenjem. Najbolje je, kao što je predsjednik Milanović zamolio danas HOS-ovce, maknite to znamenje od sebe i bit ćete poštovani kao svaki drugi čovjek, rekao je.

Pupovac je rekao da je to delikatno pitanje za Hrvatsku, ali da treba biti jasne svijesti o tome što je ustaško nasljeđe, a što moderna i suvremena Hrvatska i što je u njoj dopušteno, a što nije dopušteno.

– Svaka čast ljudima koji su se borili, ali daleko trebaju biti i oni i mi od onoga što kompromitira našu zemlju, što izaziva zebnju i što zabluduje mlade ljude koji ne znaju o povijesti ono što bi trebali znati jer u školi ne uče dovoljno, zaključio je.

Zapravo stvarna definicija ustavnog patriotizma je dana u naslovu ovog mog odgovora Tebi: ONO ŠTO U RH VRIJEDI ZA HRVATE NE VRIJEDI ZA SRBE!

Kako to?

Poslije ovog citata slijedi dio teksta s naslovom: **Znakovlje HOS-a legalno je i registrirano**

<https://narod.hr/hrvatska/pupovac-o-pozdravu-za-dom-spremni-ono-sto-vrijedi-u-ratu-ne-moze-vrijediti-u-miru>

<https://kamenjar.com/pupovac-o-zds-ono-sto-vrijedi-u-ratu-ne-moze-vrijediti-u-miru/>

<https://direktno.hr/domovina/pupovac-porucio-pripadnicima-hos-maknite-znamenje-od-sebe-i-bit-cete-postovani-svaki-drugi-covjek-221830/>

Svima je poznato da je uklanjanje spomen ploče hrvatskim braniteljima ostvario vodeći čovjek stranke političkih prostitutki. Znamo da je to tražio Milorad Pupovac uz sve one koji su protivnici neovisne hrvatske države iz uvjerenja ('izdajice' po Matošu, 'ljudi koji strasno mrze svoj narod' po Šegedinu ili jednostavno 'najogavniji ljudi' po Sun Tzu-u) tražio je to uklanjanje bez obzira na to što je znak HOS-a legalan. Onaj koji djeluje nepoštivajući zakone države u kojoj živi radi suprotno od onoga što bi bio „ustavni patriotizam". Samo glup čovjek može tvrditi da je to po Ustavu. A Pupovac i kako Ti kažeš intelektualci titoističke provenijencije to dobro znaju. Ali i znaju da najogavniji ljudi moraju služiti gazdama tj. kada izdaju „svoj“ narod na račun njegovog naroda (u njegov narod tj. Srbe podrazumijevam sve one koji provode srpske interese) to ne smiju reći. Zato on i govori i javno demonstrira kako ono što vrijedi za Hrvate ne vrijedi za Srbe. Sigurno znaš kako je on to radio zapravo govorio o tom stvarnom sadržaju ustavnog patriotizma baš kada je u pitanju bilo Plenkovićevo uklanjanje spomen ploče hrvatskim braniteljima:

Pupovac tvrdi da se četnička kokarda u Hrvatskoj ne može zabraniti

<https://www.youtube.com/watch?v=ktBVMSHblFc>

To je, dakle, bilo u vrijeme kada je tražio da se po zahtjevu pripadnika naroda koji su izvršili naci-fašističku agresiju na Hrvatsku uklone spomen-ploče braniteljima koji su dali svoj život za tu državu i to zbog obilježja koje je odobrila vlast te države. I iz gornjeg teksta je očito da sve to on zna, ali i zna da s političkim prostitutkama možeš raditi što god te je volja, zar ne?

Pogledajte samo jedan naslov kako tekst koji sam naveo u kome se tako očito ruga i njima i hrvatskim braniteljima koji imaju takvu vlast koju je izabrao njihov narod:

Pupovac poručio pripadnicima HOS-a: Maknite to znamenje od sebe i bit ćete poštovani kao svaki drugi čovjek

Da, to im je poručio pripadnik naroda koji je i sudjelovao u fašističkoj agresiji (dr. Šreter, laž o 11,000 prekrštene srpske djece) i od čijih su 'hrabrih' ratnika hrvatski branitelji napravili zečeve.

Zapravo tu je zanimljivo vidjeti kako će Plenković i druge političke prostitutke tražiti spas da bi ostali u milosti onih kojima služe, a da i dalje dobivaju glasove onih koje je Thompson davno opjevao u pjesmi ***Kletva kralja Zvonimira***:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima
a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škode*

Naravno, stranka političkih prostitutki bi mogla pronaći spas u savezu s onima koji se nisu ogriješili po tom pitanju. Ali smiju li političke prostitutke to učiniti (znaju sudbinu Sanadera kad nije slušao gazde) i s druge strane tko želi ići zajedno s političkim prostitutkama. Ali u politici nikad ne kaži nikad, zar ne?

Da čeka nas zanimljivo razdoblje!

Josip Pečarić

STJEPAN RAZUM U SLUŽBI ISTINE, ZAGREB, 2021.

IGOR VUKIĆ,

LJUBAV PREMA TRADICIJI I PROTURJEČNIM FENOMENIMA

Stjepan Razum nesvakidašnja je osoba na hrvatskoj intelektualnoj sceni. Katolički svećenik, arhivist, doktor povijesnih znanosti, aktivist u nevladinim udrugama, sudionik javnih polemika o osjetljivim crkvenim, društvenim i povijesnim pitanjima. I prirodnim – ako pridodamo i njegovo intenzivno zanimanje za oblik planeta na kojem živimo. Predan svome osnovnom poslu ravnatelja zagrebačkog Nadbiskupijskog arhiva, Razum stiže biti i predsjednik Hrvatskog književnog društva Sv. Jeronima i urednikom njegova časopisa *Marulić*, te urednik *Danice*, godišnjeg pučkog kalendara u nakladi Svetojeronimskog društva. Organizira i vodi redovite „Književne večeri četvrtkom“ u prostorijama Svetojeronimskog društva. Član je Komisije za martirologij Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine. Istodobno je i tajnik Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije „Tkalčić“, koje izdaje istoimeni časopis, također pod njegovom uredničkom rukom. Kao arhivski savjetnik mentor je i nastavnik mladim arhivistima. I još gotovo svakog jutra predvodi misu i ispovjeda u jednoj zajednici časnih sestara...

Zanimanje za izvanredne i često proturječne fenomene, koje proizlazi iz njegove duboke vjere te ljubavi prema tradiciji Katoličke Crkve, doveli su ga i do delikatne teme povijesti jasenovačkog logora. Ova se knjiga u najvećem dijelu i bavi njegovim zauzimanjem za rasvjetljavanje te neuralgične točke hrvatske povijesti i sadašnjosti. I tome je pristupio na svoj način, jasno i otvoreno, dok su mnogi drugi oklijevali o Jasenovcu nešto javno napisati ili reći izvan glavne struje, plašeći se za svoje karijere i za dobar glas u društvu.

U ovoj knjizi nalazi se i opis njegova puta prema istini o jasenovačkom logoru. Prva pobuda bila mu je čitanje knjige Franje Tuđmana „Bespuća povijesne zbiljnosti“, koju je kupio odmah čim je izašla 1989. godine. „Tada sam bio mladi svećenik i tek sam započeo studij crkvene povijesti, a Tuđmanovu sam knjigu pročitao na dah“, prisjetio se nedavno dr. Razum. Slijedilo je čitanje djela Ljubice Štefan i sličnih radova pa onda, 2008. godine, susret s nevelikom ali vrlo sadržajnom knjigom „Ogoljela laž logora Jasenovac“ što su je napisali dr. Vladimir Horvat i prof. Vladimir Mrkoci.

Stjepan Razum uočio je da se iz te knjige nameću sljedeće tvrdnje, koje su, kako kaže, daljnjim i svim dosadašnjim istraživanjima potvrđene kao istinite: „1. Sabirno polje ili logor Jasenovac bio je radni logor, a ne logor uništenja; 2. logor Jasenovac bio je prijelazni logor, za logore i tvornice u Njemačkoj i Austriji; 3. za množstvena ubijanja u logoru Jasenovac u doba Drugoga svjetskoga rata nema nikakvih dokaza; 4. od svih nacionalnosti najbrojniji su logoraši bili sami Hrvati, protivnici ustaškog režima; 5. u logor nije doveden nijedan Srbin samo zato što je bio Srbin, a kamo li da bi bio ubijen samo zato jer je bio Srbin (kao što je to više puta istaknuo Igor Vukić); 6. točan broj žrtava logora Jasenovac niži je od najniže službene komunističke procjene.“

Ovdje dolazi do izražaja jedna od crta njegova značaja – dok bi se drugi intelektualci zadovoljili objavom nekog članka ili komentara, Stjepan Razum shvatio je da ta važna tema zaslužuje i konkretnu akciju. Krenuo je okupljati ljude sa sličnim pogledima na jasenovačku povijest. Ideja o okupljanju sazrela je 2014. godine i tada je nastalo Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Među osnivačima našli su se već spomenuti isusovački svećenik dr. Vladimir Horvat, zatim povjesničari Josip Jurčević i Vladimir Mrkoci, te autor i priređivač ove knjige - akademik Josip Pečarić. U krugu osnivača bio je i Mate Rupić, svojedobno ravnatelj Javne ustanove spomen područja Jasenovac, kojeg je Račanova vlada smijenila naslućujući da kao ravnatelj namjerava proširiti istraživanja Jasenovca i izvan službene, državno zacrtane slike Jasenovca. Bio je tu i dr. Stjepan Kožul, svećenik bogatoga životnog i znanstvenog iskustva, autor niza knjiga i članaka o povijesti, od kojih se neke, poput „Martirologija Crkve zagrebačke“ iz 1998. godine, bave upravo stradalnicima Drugog svjetskog rata i poratnih godina. Među osnivačima Društva bio je i Mladen Ivezić, koji je svojom knjigom „Jasenovac-brojke“ iz 2003. godine dao vrijedan doprinos jasenovačkoj tematici. Zatim, novinari Smiljana Šunde (Hrvatski radio) i Tomislav Vuković (Glas Koncila), prof. povijesti i zemljopisa Stipo Pilić, ekonomist Goran Ante Blažeković i drugi.

Iako je već bio zauzet brojnim drugim obvezama, Stjepan Razum pristao je biti predsjednikom Društva i voditi ga iduće četiri godine. Iskustvom stečenim radom u sličnim udrugama pomogao je Društvu da se razvije i postane nezaobilazni čimbenik na javnoj sceni, koji stalno potiče rasprave o jasenovačkom i starogradiškom logoru te drugim temama iz Drugog svjetskog rata i poraća.

Zato se u ovoj knjizi nalaze i dokumenti o osnivanju Društva i njegovim pravilima rada. Prati ih zanimljivo dopisivanje Stjepana Razuma i državnih tijela zaduženih za registraciju udruga (Ured grada Zagreba za opće poslove, Odjel za registraciju udruga, Ministarstvo uprave), a u vezi s registracijom Društva. Naime, zagrebački je Gradski ured za opće poslove isprva odbio upis Društva u registar udruga, jer su se njegovi čelni ljudi uplašili za svoja radna mjesta ako registriraju udrugu za koju su smatrali da ima problematičan program. I donekle su imali pravo – za neke sudionike u hrvatskoj javnosti nastojanja Društva i jesu problem. Primjerice, za one koji svoja znanja o suvremenoj povijesti temelje na literaturi iz jugoslavenske komunističke promidžbene kuhinje.

Nakon žalbe Ministarstvu uprave, koja je pozitivno riješena, Društvo je u zagrebačkom uredu 2015. godine upisano u registar udruga. Za povijest valja zabilježiti da je žalbu uvažio tadašnji ministar uprave Arsen Bauk, član Socijaldemokratske partije (SDP), u Vladi koju je kao premijer vodio SDP-ovac Zoran Milanović.

Kao predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Stjepan Razum bio je odličan suradnik, težeći postizanju što je moguće boljih rezultata i kvalitetnijih napisanih radova, uza što manje troškove. Tako je i sam uložio mnogo vlastitoga neplaćenog rada u uređivanje, oblikovanje i jezičnu obradu knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Knjiga je izdana u nakladi Društva, a rasprodana je u 2000 primjeraka, bitno pridonijevši vidljivosti Društva u javnosti. Nakon predsjedničkog mandata, Razum je nastavio sudjelovati u Društvu kao član Upravnog odbora.

Na javnoj sceni od njega se očekuje još mnogo priloga, sudjelovanja u polemikama ili kritičkih osvrtu, u kojima će vrlo vjerojatno inzistirati na stavovima ili pristupima koje je većina odbacila, zaboravila ili svjesno zanemarila (poput korijenskog pravopisa koji primijenjuje u uređivanju *Marulića* ili u osobnim pismima).

Premda je svjestan crkvene hijerarhije i poštuje je u skladu s pravilima Crkve, teško je očekivati da će izbjegavati (uostalom, kao i do sada) i oštre kritike ckvenih odličnika. Naravno, kada to smatra opravdanim. Ne čini on to zbog nekog kapricioznog izazivanja ili vlastite promocije, nego iz želje da se važne, ozbiljne teme sagledaju sa svih strana i da se dođe do zaključaka koji bi bili i na slavu Božju i na čast hrvatskoga naroda.

Bez obzira na sve taj pristup donosi brojne rizike. Među prvima onaj da bude krivo shvaćen, unatoč jasnoći iznesenih argumenata. Knjiga akademika Josipa Pečarića mogla bi poslužiti kao jedno od sredstava za bolje razumijevanje, odnosno kao katalizator da ipak na kraju r/R/azum prevlada.

Igor Vukić, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

UVOD

Nedavno su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven Elezović u respektabilnom Q1 svjetskom znanstvenom časopisu objavili rad o metodi kojom su pokazali da je popis u JUSP Jasenovac neistinit. U svojim javnim nastupima dr. Banić je spomenuo dr. sc. Stjepana Razuma koji mu je prvi ukazao na velike nedostatke tog popisa:

Sa Stjepanom sam prvi put u kontakt došao negdje u drugoj polovici 2015. godine i to putem elektroničke pošte. Uživio mi je ispričao svoja dodatna saznanja vezana za jasenovački popis i dao mi je uvid u tiskanu inačicu iz 2007. godine u kojoj je bilo moguće stanje prije mnogih promjena. Za Hrvatski tjednik smo zajedno radili na nekoliko članaka i još smo kasnije komentirali više stvari. Zbog Stjepanova rada sam se između ostaloga i uključio u stvari vezane za jasenovački popis jer je on javno ukazao na masovne nepravilnosti na mrežnom jasenovačkom popisu. Nakon toga me jedan prijatelj pitao mogu li ga preuzeti, to se učinilo u više navrata, našlo se puno neslaganja, vidjelo se i da se isti zapisi nalaze u popisa njemačkih logora i tako se rad nastavio i dalje.

Zapravo zasluge dr. Razuma su izuzetno velike jer je on bio inicijator osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, čiji sam član i ja, i bio mu prvim predsjednikom. A to je dovelo u konačnici i do znanstvenog dokaza velike laži u kojoj sudjeluje vlasti i Srbije i Hrvatske. Zato kao priloge ovom Uvodu dajem i ta dva rada dr. Razuma u kojima je koautor bio dr. Banić, kao i rad u kome je sam s prof. emeritusom dr. sc. Matkom Marušiće pisao o tom velikom znanstvenom otkriću dvojice hrvatskih znanstvenika.

Knjiga daje izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje ili im je autor dr. Razum. Pri tome nije dan cijeli niz otvorenih pisama kojima je dr. Razum bio potpisnik:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM
SPORU SA SLOVENIJOM

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A

PROSVJEDNO PISMO

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE

HRVATSKE

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM

MANIPULACIJAMA!

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

OTVORENO PISMO TOMISLAVU KARAMARKU, MILANU KUJUNDŽIĆU, I

ŽELJKI MARKIĆ

OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI

BOŽIDARU ALIĆU

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

PISMO HAZU

OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH

OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU

NAGRADU ZA MIR

PISMO PREDSEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA

Ovaj Uvod završit ću sa životopisom dr. sc. Stjepana Razuma koji je dan u mojoj knjizi OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.:

Stjepan Razum rođen je 16. prosinca 1960. u Konščici, župa Sveti Martin pod Okićem, općina Samobor, kao treći od šestoro djece svojih roditelja Mije i Dragice rođ. Šoić. Osnovnu školu polazi u Svetom Martinu pod Okićem (1967.-1975.). Kao pitomac Nadbiskupskoga dječjačkog sjemeništa u Zagrebu-Šalata polazi klasičnu gimnaziju u Interdijecezanskoj srednjoj školi za spremanje svećenika (1975.-1979.). Zbog onodobne školske politike na kraju svake godine polaže sve ispite, kao većina sjemeništaraca, na državno priznatim srednjim školama: prva dva razreda na XII. gimnaziji (ulica baruna Filipovića), a treći i četvrti na klasičnoj gimnaziji u Križanićevoj ulici. Ispit zrelosti položio je 1979. Kao pitomac Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu mudroslovlje i bogoslovlje uči na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1979.-1986.). Studij je prekinuo nakon prve godine zbog služenja vojnog roka u Svilanju i Šabcu, u Srbiji (1980.-1981.). Ljetne praznike provodi na dvomjesečnom radu u Belgiji (1982.) i Njemačkoj (1983., 1984.). Diplomirao je radnjom "Župna crkva Svetog Martin pod Okićem, povijesni prikaz". Svećenički red podijelio mu je nadbiskup Franjo Kuharić 29. lipnja 1986. u Zagrebu. U dušobrižništvu radi kao duhovni pomoćnik Danijelu Labašu u župi Sv. Blaža u Zagrebu-Deželićev (1986.-1989.).

Nastavlja studij u Rimu (1989.-1995.). Kao pitomac Papinskoga hrvatskog zavoda Sv. Jeronima polazi Fakultet crkvene povijesti na Papinskom grgurovskom sveučilištu (1989.-1995.). Ujedno polazi Školu za arhivistiku, diplomatiku i paleografiju pri Vatikanskom arhivu, najprije jednogodišnji, a potom dvogodišnji tečaj. Magisterij iz crkvene povijesti postigao je 15. lipnja 1992. Doktorsku radnju iz crkvene povijesti o biskupu Osvaldu Thuzu i o Zagrebačkoj biskupiji u njegovo vrijeme (Osvaldo Thuz de Szentlászló, vescovo di Zagabria, 1466-1499) obranio je 17. lipnja 1995. U ljetu 1995. vraća se u domovinu.

Od jeseni 1995. godine do danas zaposlen je u Hrvatskom državnom arhivu s radnim mjestom u Nadbiskupijskom arhivu u Zagrebu. Od 1996. godine voditelj je, odnosno pročelnik Nadbiskupijskoga arhiva. Radi kao arhivist-specijalist za starije arhivsko gradivo (1995.-2008.), zatim kao viši arhivist (2008.-2010.), te kao arhivski savjetnik (2010.-). Ujedno je znanstveni suradnik u Hrvatskome državnome arhivu (2002.-). Upisan je u Popis znanstvenika i istraživača kod Ministarstva znanosti i tehnologije, odnosno Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, pod brojem 209493.

Tijekom četiri akademske godine predavač je na Odsjeku za informacijske znanosti Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (1997./98.-2000./01.). Predavao je "pomoćne povijesne znanosti".

Bio je voditelj Vlatka Dolenčića kod izrade doktorskoga rada "Središnja biskupijska uprava u Đakovu" (2011.-2013.), koji je uspješno obranjen.

Član je više nevladinih udruga. Kao tajnik i kao urednik časopisa "Tkalčić" najviše radi unutar Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić" (1996.-). Od 2009. godine član je Hrvatskoga književnog društva Sv. Jeronima, a od 2012. i njegov predsjednik. Godine 2014. izabran je za prvoga predsjednika novoosnovanog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Član je Hrvatskoga arhivskog vijeća kod Ministarstva kulture, dosada već u pet

razdoblja (1998.-2000., 2000.-2005., 2005.-2009., 2009.-2013., 2014.-). Također je član Povjerenstva HBK-a i BK BiH-a za hrvatski martirologij (2013.). Konačno, ima čast biti članom Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta (2015.).

Bavi se istraživanjem povijesti Zagrebačke nadbiskupije i suvremene povijesti hrvatskoga naroda XX. stoljeća. Radove objavljuje u časopisima: “Arhivski vjesnik”, “Fontes”, “Marulić”, “Tkalčić” i drugim, kao i u raznim novinama, od kojih najviše u “Glasu Koncila” i “Hrvatskom tjedniku”. Urednik je mnogih knjiga, te pisac ili priređivač 12 knjiga u izdanju Društva za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije “Tkalčić”.

Akademik Josip Pečarić

DODATAK

DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

IZPRAVE O OSNUTKU I POČETKU RADA

Izprava 1. Usvojena Pravila od 6. lipnja 2014., te dopunjena i ovjerovljena 27. travnja 2015.

Na temelju članka 11. Zakona o udrugama ("Narodne novine" broj 88/2001.) Osnivačka skupština Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, održana 6. lipnja 2014. u Zagrebu, donijela je ova

P R A V I L A DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

Članak 1. Naziv i sjedište

- (1) Društvo se zove "Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac".
- (2) Skraćeni naziv društva je: "Društvo jasenovački logori" i "DJL".
- (3) Sjedište Društva je: Pavlenski put 7D, 10.090 Zagreb-Susedgrad.

Članak 2. Znakovlje

(1) Znak Društva su tri četvorine postavljene romboidno i nanizane u vodoravnom smjeru, tako da srednja četvorina, crvene boje, djelomično prekriva skrajnje dvije četvorine, bijele boje, a preko svih prelazi žica s tri bodlje, prekinuta iznad srednje četvorine.

(2) Službeni žig Društva je okrugli, promjera 35 mm, sa znakom Društva u sredini. Znak je okružen tekstom: DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC - ZAGREB. Društvo se koristi istovjetnim žigom promjera 25 mm, kao i četvrtastim žigom, koji sadrži naziv i sjedište Društva. Upotreba žigova opisana je u Poslovniku Upravnog odbora.

Članak 3. Predstavljanje i zastupanje

(1) Društvo predstavlja i zastupa predsjednik Društva (u daljnjem tekstu: predsjednik), a u slučaju njegove ostavke, spriječenosti, izočnosti ili nečinidbe zamjenjuje ga dopredsjednik Društva. Predsjednik može drugoj osobi izdati punomoć za zastupanje u pojedinom poslu.

Članak 4. Područje djelovanja

- (1) Društvo djeluje na području Republike Hrvatske.
- (2) Društvo može surađivati s odgovarajućim inozemnim i međunarodnim organizacijama i udrugama, u skladu sa zakonima odnosnih zemalja.
- (3) Radi ostvarenja zajedničkih ciljeva Društvo se može udruživati u saveze i druge oblike udruživanja.
- (4) Odluku o suradnji, učlanjivanju i udruživanju iz st. 2. i 3. ovog članka donosi Upravni odbor Društva.

Članak 5. Javnost rada

(1) Rad Društva je javan za sve njegove članove, kao i za širu javnost, ako ju zanima. Načelo javnosti ostvaruje se održavanjem javnih godišnjih skupština, javnim nastupima, kao i objavljivanjem ljetopisa u društvoivnom glasilu.

(2) Izvješća za javnost u ime Društva daje dužnostnik iz čl. 3. ili osoba koju on ovlasti.

Članak 6. Značaj Društva

(1) Društvo je dragovoljna udruga, koja djeluje neprofitno.

(2) Društvo je upisano u državni Registar udruga Republike Hrvatske, te ima svojstvo pravne osobe.

(3) Društvo se ravna ovim Pravilima, a Upravni odbor ovim Pravilima i Posloivnikom koji sam izrađuje i koji sadrži potanje odredbe za njegov rad.

Članak 7. Svrha Društva

(1) Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugoga svjetskog rata i poraća.

(2) Svrha je zatim istraživati okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, činjenice o događajima u logorima Jasenovac i Stara Gradiška od 1941. do 1945. i poslijeratnim logorima za hrvatske domoljube, druge zatočenike komunističkog režima i informbiroovce u Jasenovcu i Staroj Gradiški, te nastanak i razvoj jasenovačkoga mita.

Članak 8. Djelatnosti Društva

(1) Radi ostvarenja svoje svrhe, Društvo obavlja sljedeće djelatnosti:

1. istražuje i objavljuje izvore i rasprave iz razdoblja Drugoga svjetskog rata i poraća, vezane uz trostruki susljedni logor u Jasenovcu,
2. istražuje i popisuje ljudske žrtve radnoga i sabirnoga logora u Jasenovcu za vrijeme rata, ali i poslijeratnoga logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i njemačke nacionalne manjine,
3. surađuje sa sličnim ustanovama i udrugama na ustanovljenju pojedinačnog popisa svih žrtava, bez obzira na njihove počinitelje,
4. potiče i vodi znanstvene skupove i predavanja te priređuje izložbe iz hrvatskoga žrtvoslovlja,
5. predstavlja pisane radove iz područja hrvatskoga žrtvoslovlja,
5. potiče i zauzima se za stvaranje jedinstvenog spomen-područja u Jasenovcu za sve žrtve, svih totalitarizama XX. stoljeća (nacionalsocijalizma, fašizma i komunizma),
6. objavljuje vlastito glasilo sa žrtvoslovnim radovima i ljetopisom svoje djelatnosti, pod imenom: "Jasenovački logori",
7. otvara i vodi vlastito mrežno sjedište preko kojega izvješćuje javnost o rezultatima istraživanja i o svome radu.

(2) Sve ove djelatnosti Društvo obavlja sukladno važećemu Zakonu o udrugama i drugim hrvatskim zakonima.

Članak 9. Vrste članstva

(1) Tri su vrste članova Društva: 1. redoviti članovi, 2. članovi podupiratelji i 3. počastni članovi.

Članak 10. Redoviti članovi

(1) Redoviti članovi Društva mogu biti poslovno sposobne fizičke osobe u Republici Hrvatskoj, koje su spremne ostvarivati ciljeve Društva.

(2) Redovitim članom postaje se ispunjenjem i podpisom pristupnice, koju Upravni odbor prihvati. Nakon prihvaćanja pristupnice, početak članstva računa se od dana njezinoga potpisivanja.

(3) Redoviti članovi dužni su godišnje plaćati članarinu, čiju visinu određuje Upravni odbor Društva.

(4) Redoviti članovi dužni su sudjelovati u radu Skupštine.

(5) Redoviti članovi mogu birati i mogu biti birani na Skupštini, kao i u tijelima u kojima budu izabrani.

Članak 11. Članovi podupiratelji

(1) Članovi podupiratelji Društva mogu biti pojedinačne, kao i pravne osobe u Republici Hrvatskoj i iz inozemstva.

(2) Članom podupirateljem postaje se ispunjenjem i podpisom pristupnice, koju Upravni odbor prihvati. Nakon prihvaćanja pristupnice, početak članstva računa se od dana njezinoga potpisivanja.

(3) Članovi podupiratelji dužni su godišnje plaćati članarinu, čiju visinu određuje Upravni odbor Društva.

(4) Članovi podupiratelji mogu sudjelovati na Skupštini, ali nisu dužni. Mogu sudjelovati i na skupštinskim raspravama, ali kod odlučivanja nemaju pravo glasa. Ne mogu birati, niti mogu biti birani na Skupštini, kao ni u tijelima uprave.

Članak 12. Počastni članovi

(1) Počastne članove proglašava Skupština Društva, na prijedlog Upravnog odbora.

(2) Za počastne članove predlažu se i proglašavaju osobe koje su svojom djelatnošću zaslužne za promicanje hrvatskoga žrtvoslovlja, bilo u Republici Hrvatskoj, bilo u inozemstvu.

(3) Počastni članovi ne plaćaju članarinu Društvu.

(4) Počastni članovi mogu sudjelovati na Skupštini, kao i na skupštinskim raspravama, ali kod odlučivanja nemaju pravo glasa. Ne mogu birati, niti mogu biti birani na Skupštini, kao ni u tijelima uprave.

Članak 13. Obća prava i dužnosti članova

(1) Podpisivanjem pristupnice, redoviti članovi i članovi podupiratelji prihvaćaju ova Pravila i ostale isprave Društva.

(2) Svi članovi pridonose ostvarivanju ciljeva, sudjeluju u djelatnostima i izvršavanju zadaće Društva.

(3) Članom Društva ne može postati osoba koja je (bila) pripadnikom tajnih ili javnih služba protuhrvatskoga značaja.

(4) Svi su članovi upisani u popis članova Društva.

(5) Svi članovi Društva dobivaju pisanu obavijest o prijemu u Društvo.

(6) Društvo može nagraditi i pisano pohvaliti svoje članove za osobitu djelatnost. Nagrade i pisane pohvale dodjeljuje Skupština Društva na prijedlog Upravnog odbora Društva. Obrazac pisane pohvale ustanovljuje Upravni odbor Društva.

Članak 14. Prestanak članstva

(1) Članstvo prestaje smrću, trogodišnjim uzastopnim neplaćanjem članarine, pisanom izjavom o istupu, koja se može predati Upravnom odboru uvijek, kao i isključenjem. Razlog isključenja je teška povreda Pravila o kojoj težini odlučuje Upravni odbor.

(2) Isključeni član ima pravo žalbe Skupštini Društva. Žalba se podnosi 15 dana nakon primitka obavijesti o isključenju.

Članak 15. Tijela Društva

(1) Tijela Društva su: 1. Skupština, 2. Upravni odbor, 3. Predsjednik i 4. Nadzorni odbor.

(2) O sastavu pojedinih tijela vodi se službeni popis.

Članak 16. Skupština

(1) Skupština Društva je najviše tijelo Društva. Čine ju svi redoviti članovi Društva (skupštinari).

(2) Skupština može biti redovita i izvanredna.

(3) Redovita Skupština održava se svake godine.

(4) Redovita Skupština saziva se pisanim putem (elektroničkim ili poštanskim) najmanje deset dana prije početka Skupštine.

(5) Skupštini predsjedava radno predsjedništvo, koje čini predsjednik Društva i dva redovita člana neposredno izabrana na Skupštini. U slučaju predsjednikove spriječenosti, u radno predsjedništvo ulazi osoba koju on ovlasti.

(6) U radu Skupštine dužni su sudjelovati svi redoviti članovi, koji na njoj mogu birati i mogu biti birani. Ostali članovi mogu biti nazočni na Skupštini, i sudjelovati na skupštinskim raspravama, ali bez prava odlučivanja.

(7) Za vođenje i ovjeru zapisnika skupštinari izabiru zapisničara i dva ovjerovitelja.

(8) Kod izbornih Skupština izabiru se dvojica brojača glasova.

Članak 17. Izvanredna Skupština

(1) Izvanrednu Skupštinu saziva Upravni odbor na pisani zahtjev jedne trećine redovitih članova Društva, ili najmanje četiri člana Upravnog odbora, ili na zahtjev Nadzornog odbora, odnosno stjecanjem okolnosti ako predsjednik Društva dadne ostavku.

(2) Izvanrednoj Skupštini predsjedava također radno predsjedništvo, koje čini predsjednik Društva ili njegov ovlaštenik i dva redovita člana neposredno izabrana na Skupštini.

(3) Ako Upravni odbor zbog bilo kakva razloga ne odluči sazvati redovitu Skupštinu, ili po isteku trideset dana od dana uručenja zahtjeva ili stjecaja okolnosti iz 1. stavka ovog članka ne odluči sazvati izvanrednu Skupštinu, podnositelj zahtjeva iz 1. stavka ovog članka stječe pravo sazivanja redovite odnosno izvanredne Skupštine. Tada Skupštini predsjedava najstariji član podnositelja zahtjeva, uz dva izabrana redovita člana.

Članak 18. Pravovaljanost Skupštine

(1) Redovita i izvanredna Skupština sposobna je odlučivati, ako je nazočna nadpolovična većina redovitih članova Društva.

(2) Ako u zakazano vrijeme za održavanje Skupštine nema nadpolovične većine iz stavka 1. ovog članka, početak Skupštine odgađa se za 15 minuta i tada Skupština može početi s radom i pravovaljano odlučivati s onim brojem redovitih članova koji joj nazočuju.

(3) Na Skupštini se odlučuje nadpolovičnom većinom glasova nazočnih iz predhodnoga prvoga ili drugoga stavka. Kod jednakoga broja glasova odlučuje glas predsjednika.

(4) Ako najmanje jedna trećina redovitih članova, zbog očevidnih kršenja Pravila, zatraži glasovanje o povjerenju predsjedniku Društva, pojedinom članu Upravnog ili Nadzornog odbora, ili cijelom Upravnom ili Nadzornom odboru, tada će Skupština donijeti odluku o tom povjerenju.

(5) Kada se biraju osobe, predsjednik Društva i članovi Upravnog odbora, kao i članovi Nadzornog odbora, tada se provodi tajno biranje, osim ako Skupština nije drugačije odredila.

(6) Kada se donose poslovne i druge odluke, tada se glasuje javno, osim ako Skupština nije drugačije odredila.

Članak 19. Zadaće Skupštine

(1) Na Skupštini Društva:

1. predsjednik podnosi izvješće o radu Društva od zadnje Skupštine;
2. tajnik daje godišnje novčano izvješće, koje je prije toga potvrdio Nadzorni odbor;
3. Nadzorni odbor izvješćuje Skupštinu o izvršenom pregledu novčanoga poslovanja Društva;

(2) Skupština Društva:

1. donosi, mijenja, dopunjava i tumači Pravila Društva;
2. bira i razrješuje predsjednika i članove Upravnog odbora;
3. bira i razrješuje članove Nadzornog odbora;
4. raspravlja o izvješćima i odlučuje o njihovu usvajanju;
5. raspravlja i odlučuje o radu Društva;
6. raspravlja i odlučuje o proračunu za nadolazeće razdoblje;
7. raspravlja i odlučuje o podnesenim joj prijedlozima;
8. raspravlja i odlučuje o molbama i žalbama, što su pisano podnesene najmanje deset dana prije Skupštine;
9. na prijedlog Upravnog odbora proglašava počasne članove Društva;
10. na prijedlog Upravnog odbora dodjeljuje pohvalnice i zahvalnice zaslužnim hrvatskim istraživačima;
11. na prijedlog Upravnog odbora bira pokrovitelja Društva;
12. odlučuje o prestanku rada Društva;
13. odlučuje o prizivima na odluku Upravnog odbora o isključenju iz Društva.

Članak 20. Predsjednik Društva i Upravni odbor

(1) Društvo ima svoga predsjednika, koji je ujedno i predsjednik Upravnog odbora.

(2) Predsjednik Društva i Upravni odbor biraju se na Skupštini, svake četiri godine. Ako, zbog određenih razloga, jedan ili dva člana ne mogu više sudjelovati u radu Upravnog odbora, prva Skupština izabrat će na njihovo mjesto nove članove, čiji mandat traje do isteka četverogodišnjega mandata tada djelatnog Upravnog odbora. Ako bi u međuvremenu s radom u Upravnom odboru prestala trojica ili više njegovih članova, tada će Skupština birati cijeli novi Upravni odbor koji će voditi Društvo tijekom svoga četverogodišnjega razdoblja. Ponovni je izbor dopušten.

(3) Upravni odbor ima 5 (pet) članova. To su: 1. predsjednik Društva, 2. dopredsjednik, 3. tajnik, 4. dva odbornika.

(4) Sjednice Upravnog odbora saziva i predsjedava im predsjednik Društva.

(5) Na zahtjev barem trojice članova Upravnog odbora ili predsjednika Nadzornog odbora, predsjednik mora sazvati sjednicu Upravnog odbora. Predsjednik je dužan sazvati izvanrednu sjednicu odbora u roku od 8 (osam) dana računajući od dana slanja zahtjeva za sjednicu.

(6) Dopredsjednik odbora zamjenjuje predsjednika odbora i ima sve njegove ovlasti i odgovornosti u slučaju predsjednikove ostavke, spriječenosti, izočnosti ili nečinidbe.

(7) Tajnik vodi zapisnik sa sjednice, koji potpisuju predsjednik, odnosno dopredsjednik i sam tajnik.

(8) Tajnik vodi popis članova Društva, prikuplja članarinu, vodi blagajnički dnevnik i obavlja sve poslove koje je zacrtao Upravni odbor.

(9) Odbornici su dužni nazočiti sjednicama Upravnog odbora, na kojima imaju pravo i dužnost djelatno sudjelovati svojim prijedlozima, te u slučaju donošenja odluka glasovati.

(10) Upravni odbor donosi odluke, ako je nazočna najmanje nadpolovična većina. Odluke se donose nadpolovičnom većinom nazočnih članova. U slučaju jednakoga broja glasova odlučuje glas predsjednika.

(11) Svakom članu Upravnog odbora dostavlja se papirnati ili elektronički primjerak potpisanog zapisnika.

Članak 21. Ovlaсти i zadaće Upravnog odbora i predsjednika

(1) Upravni odbor:

1. prihvaća u Društvo nove članove, te odlučuje o isključenju iz Društva;
2. priprema radno gradivo, predlaže dnevni red i saziva Skupštinu Društva;
3. redovito izvješćuje Skupštinu o svome radu;
4. predlaže Skupštini program rada za sljedeće razdoblje;
5. provodi odluke i smjernice Skupštine;
6. ako bi Društvo imalo jednog ili više zaposlenih radnika, Upravni odbor vodi postupak zapošljavanja i razrješavanja poslovnih odnosa sa zaposlenim radnicima, te im određuje opis radnih zadataka;
7. vodi opće poslove oko ostvarivanja svrhe Društva;
8. izrađuje Poslovník koji sadrži potanje odredbe za njegovo poslovanje;
9. imenuje urednika društvoznog glasila, kao i urednika mrežnoga sjedišta;
10. cijelim svojim sastavom čini uredničko vijeće društvoznog glasila;
11. određuje visinu članarine za redovite članove i članove podupiratelje;
12. predlaže Skupštini proglašavanje počasnih članova;
13. predlaže Skupštini dodjelu pohvalnica i zahvalnica zaslužnim hrvatskim istraživačima;
14. predlaže Skupštini izbor pokrovitelja Društva;
15. priprema predavanja, predstavljanja knjiga, te znanstvene i stručne skupove;
16. upravlja imovinom Društva;
17. ostvaruje suradnju s drugim društvima i međunarodnim udrugama radi ostvarenja zajedničkih ciljeva;
18. obavlja i druge poslove Društva koji ovdje nisu posebno navedeni;
19. prihvaća godišnje izvješće o poslovanju i završni račun.

(2) Za svoj rad Upravni je odbor odgovoran Skupštini Društva.

(3) Predsjednik:

1. zastupa i predstavlja Društvo;
2. odgovara za zakonitost rada Društva;
3. potpisuje isprave koje je usvojila Skupština;
4. potpisuje novčarske i trgovačke isprave kojima Društvo stječe prava i prihvaća obveze, te naloge za plaćanje;
5. skrbi o poštivanju isprava i izvršavanju odluka, koje je donijela Skupština;
6. usklađuje rad svih tijela Društva;

7. odgovara Skupštini za opći razvoj, za provođenje programa i postizanje svrhe Društva, te za ostvarenje obećanja koja je dao pri izboru.

Članak 22. Nadzorni odbor

(1) Nadzorni odbor obavlja nadzor nad radom Upravnog odbora, kako bi se on uvijek odvijao prema ovim Pravilima i zakonskim odredbama.

(2) Nadzorni odbor ima tri člana. Bira ih Skupština Društva za razdoblje od četiri godine.

(3) Izabrani članovi Nadzornog odbora biraju između sebe predsjednika.

(4) Članovi Nadzornog odbora ne mogu biti birani iz Upravnog odbora.

(5) Sjednice Nadzornog odbora saziva i predsjedava im predsjednik Nadzornog odbora. U slučaju njegove spriječenosti sjednicu vodi stariji član.

(6) Nadzorni odbor donosi odluke, ako su nazočna barem dva člana. Kada su nazočna sva trojica ili troje članova, odluke se donose njihovom nadpolovičnom većinom, a kada su nazočna samo dva člana, odluka se donosi njihovom suglasnošću.

(7) Nadzorni odbor stalno nadzire zakonitost novčanog i stvarnog poslovanja Društva.

(8) Nadzorni odbor dužan je uoči Skupštine pregledati novčano poslovanje Društva i o tome izvijestiti Skupštinu.

(9) Nadzorni odbor može zbog uočenih nepravilnosti zahtijevati sazivanje sjednice Upravnog odbora.

(10) Predsjednik Nadzornog odbora je obavezan sazvati sjednicu Nadzornog odbora u roku od tri (3) dana računajući od dana primitka zahtjeva za sazivom, ako to zatraži predsjednik Upravnog odbora Društva ili većina članova Upravnog odbora.

(11) Zapisnik sjednice Nadzornog odbora potpisuje predsjednik Nadzornog odbora. Papirnat ili elektronički primjerak potpisanog zapisnika dostavlja se članovima Nadzornog odbora, te Upravnom odboru.

(12) Nadzorni odbor za svoj rad odgovara Skupštini Društva.

Članak 23. Časni sud

(1) Zahtjev o pokretanju spora među članovima Društva, a u svezi s njihovim radom u Društvu, podnosi se Upravnom odboru radi rješavanja. Ukoliko stranke ne bi bile zadovoljne rješenjem Upravnog odbora, mogu, osim u slučaju isključenja iz Društva, tražiti rješenje Časnog suda, koji se sazivlje za pojedini spor. U Časni sud svaka stranka bira po dva člana, a ovi petoga kao predsjednika.

(2) Časni sud donosi odluke, kada je nazočno svih pet članova. Odluke se donose nadpolovičnom većinom svih članova.

(3) Pravorijeku Časnog suda ima se pokoriti svaki član Društva.

(4) Zapisnik sjednice Časnog suda potpisuje predsjednik Časnog suda.

Članak 24. Pokroviteljstvo Društva

(1) Društvo može imati svoga pokrovitelja, kojega Skupština na prijedlog Upravnog odbora bira između hrvatskih zaslužnih osoba koje su se svojim časnim radom dokazale u javnom životu.

(2) Godišnje izvješće ima se pokrovitelju uvijek podastrijeti.

Članak 25. Zaposleni radnici Društva

(1) Radi ostvarivanja svoje svrhe, Društvo može zaposliti jednoga ili više radnika.

(2) Zaposleni radnici obavljaju radne zadatke radi kojih su zaposleni.

(3) Postupak oko zapošljavanja i razrješavanja poslovnih odnosa sa zaposlenim radnicima obavlja Upravni odbor.

(4) Opis radnih zadataka radnicima određuje Upravni odbor.

Članak 26. Imovina Društva

(1) Imovina Društva sastoji se od uplaćenih članarina, dragovoljnih priloga članova i darivatelja, te druge imovine, koju Društvo tijekom svoga rada stječe.

(2) Godišnju članarinu, čiju visinu određuje Upravni odbor, plaćaju redoviti članovi kao i članovi podupiratelji.

(3) Prihodi se koriste samo u svrhe određene u Pravilima. Članovima se ne dijeli nikakav dobitak niti ikakva podpora iz sredstava Društva.

Članak 27. Nova i promijenjena Pravila

(1) Nova Pravila, te promjene i dopune Pravila, moguće je učiniti samo na redovitoj ili izvanrednoj Skupštini.

(2) Na prijedlog Upravnog odbora ili drugog sazivatelja Skupštine iz članka 17., stavci 1 i 3, Skupština donosi nova Pravila, te promjene i dopune Pravila, nadpolovičnom većinom nazočnih skupština, prema članku 18., stavci 1 i 2 ovih Pravila.

Članak 28. Prestanak postojanja Društva

(1) Društvo može prestati odlukom redovite ili izvanredne Skupštine i u slučajevima propisanim Zakonom.

(2) Odluku o raspuštanju Društva Skupština donosi dvotrećinskom većinom nazočnih skupština, prema članku 18., stavci 1 i 2 ovih Pravila.

(3) Nakon raspuštanja Društva, njegova imovina prelazi u vlasništvo Nadbiskupijskoga arhiva.

Članak 29. Završne odredbe

Za tumačenje Pravila mjerodavna je Skupština Društva, a kada Skupština ne zasjeda, Pravila mjerodavno tumači Upravni odbor Društva.

Ova Pravila stupaju na snagu danom donošenja, tj. 6. lipnja 2014.

U Zagrebu, 6. lipnja 2014.

[Žig]

Stjepan Razum [v.r.]
dr. Stjepan Razum,
predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

[Grb]

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
GRADSKI URED ZA OPĆU UPRAVU

Ovjerava se da je ovaj Statut u skladu sa Zakonom o udrugama temeljem rješenja ovog

Gradskog ureda KLASA: UP/I-230-02/2014-01/398, URBROJ: 251-07-11-15-12 od 27. travnja 2015.

PROČELNIK
Krešimir Ladešić, dipl. iur.

[Žig]

Ladešić [v.r.]

+++++++

Izprava 2. Društvo zahtjeva od Gradskoga ureda za opću upravu upis u Registar udruga, 24. rujna 2014.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
Pavlenski put 7d
10.000 Zagreb
Br. 30/2014.
Zagreb, 24. rujna 2014.

Republika Hrvatska
Grad Zagreb
Ured za opću upravu

Predmet: Zahtjev dostave rješenja o upisu u registar udruga

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovano je 6. lipnja 2014. Poštujući zakonsku odredbu još uvijek važećega Zakona o udrugama (čl. 15), podnijeli smo 27. lipnja 2014. zahtjev za upis u registar udruga i očekivali smo da ćemo u propisanom roku od najviše 30 dana dobiti rješenje o upisu. S obzirom na to da u zakonskom roku nismo dobili nikakve obavijesti o možebitnom nedostatku našega zahtjeva i priloženih dokaza, nije bilo nikakvog razloga da nam mjerodavni Ured za opću upravu ne dostavi rješenje o upisu.

No, dopisom od 21. srpnja 2014. Gradski ured za opću upravu zatražio je od Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa stručno mišljenje, može li se naše Društvo upisati pod odabranim nazivom i jesu li ciljevi Društva u skladu s Ustavom i zakonima RH. Isti smo dopis i mi dobili na znanje.

Takav postupak u Zakonu o udrugama nigdje nije predviđen i ne smatramo da to pismo predstavlja zakonski temelj za odgodu izdavanja rješenja o upisu. No, Upravni odbor i članovi Društva odlučili su, u dobroj vjeri pričekati mišljenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, odnosno, rješenje Ureda za opću upravu.

Budući da je i nakon toga pisma sada prošlo više od dva mjeseca, čime su svi rokovi iz Zakona o udrugama prekoračeni, naše se Društvo na temelju članka 17. Zakona o udrugama smatra upisanim u registar udruga, pa zahtijevamo da nam u roku od osam dana donesete rješenje o upisu u registar udruga.

Podsjećamo, iz Pravila Društva se vrlo jasno vidi da ciljevi Društva nisu protivni Ustavu. Istraživanje hrvatske povijesti nije suprotno Ustavu. Ni ime našeg Društva, koje je obrazloženo u Pravilima i koje uvažava znanstvene spoznaje hrvatske povijesničke znanosti, ne može biti sporno u ustavnome smislu.

Ujedno ističemo da Ustav Republike Hrvatske u članku 43. jamči pravo na slobodno udruživanje radi zauzimanja za socijalna, gospodarska, politička, nacionalna, kulturna ili druga uvjerenja i ciljeve. Radi toga svatko može slobodno osnivati sindikate i druge udruge, uključivati se u njih ili iz njih istupati u skladu sa zakonom.

Također, člankom 68. Ustava jamči se sloboda znanstvenoga, kulturnog i umjetničkog stvaralaštva. Djelatnost našeg Društva uklapa se i u odredbe 3. Ustavne glave posvećene zaštiti ljudskih prava i temeljnim slobodama, što je razvidno i iz naših Pravila.

Zbog svega toga, a na temelju čl. 17. još uvijek važećega Zakona o udrugama, zahtijevamo da našem Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac izdate rješenje o upisu u registar udruga.

Stjepan Razum [v.r.]
dr. sc. Stjepan Razum
predsjednik Društva

+++++++

Izprava 3. Gradski ured za obću upravu odbija upisati Društvo u Registar udruga, 21. listopada 2014.

[Grb]
REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
GRADSKI URED ZA OPĆU UPRAVU

KLASA: UP/I-230-02/2014-01/398

URBROJ: 251-07-11-14-7

Zagreb, 21. listopada 2014.

Gradski ured za opću upravu, u postupku pokrenutom na zahtjev Stjepana Razuma iz Konščice, Konščica 38[!], za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D, za upis u Registar udruga Republike Hrvatske, na temelju članka 18. Zakona o udrugama ("Narodne novine" broj 88/01. i 11/02.) i članka 10. Odluke o ustrojstvu i djelokrugu gradskih upravnih tijela (Službeni glasnik Grada Zagreba, br. 16/09. i 22/09., 9/12., 4/13., 17/13. i 24/13.), donosi

RJEŠENJE

Odbija se zahtjev Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D, za upis u Registar udruga Republike Hrvatske.

O b r a z l o ž e n j e

Stjepan Razum iz Konščice, Konščica 38[!], podnio je ovom Gradskom uredu zahtjev za upis [u] Registar udruga Republike Hrvatske udruge "Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac", skraćeno "Društvo jasenovački logori" i "DJL" (u daljnjem tekstu: Društvo), sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D.

Uz zahtjev priložen je popis osnivača (17), popis osoba ovlaštenih za zastupanje, dva primjerka Pravila Društva, Zapisnik s osnivačke sjednice Skupštine Društva održane 6. lipnja 2014., Odluka o pokretanjju postupka za upis u Registar udruga RH, preslike osobnih iskaznica osoba osnivača i osoba ovlaštenih za zastupanje Društva i upravna pristojba u iznosu od 70 kuna.

U članku 7. Pravila Društva kao Svrha Društva navedeno je: "Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugoga svjetskog rata [ispušteno: i poraća], svrha je zatim osvjetliti okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, kao i narav i postojanje ratnoga sabirnog i radnog logora, te poslijeratnog logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i

informbiroovaca u Jasenovcu, ali isto tako nastanak i razvoj velikosrbskoga i jugoslavenskoga jasenovačkoga mita”, odnosno u stavku 3. istoga članka navedeno je: “Svrha je dakle osloboditi hrvatski narod nametnutoga tereta izmišljenih mitova”, dok je u članku 8. Pravila određeno da radi ostvarivanja svoje svrhe, Društvo obavlja sljedeće djelatnosti: istražuje i objavljuje izvore i rasprave iz razdoblja Drugoga svjetskog rata i poraća, vezane uz trostruki susljedni logor u Jasenovcu, istražuje i popisuje ljudske žrtve radnoga i sabirnog logora u Jasenovcu za vrijeme rata, ali i poslijeratnog logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i njemačke nacionalne manjine, surađuje sa sličnim ustanovama i udrugama na ustanovljavanju pojedinačnog popisa svih žrtava, bez obzira na njihove počinitelje, potiče i provodi znanstvene skupove i predavanja te priređuje izložbe iz hrvatskog žrtvoslovlja, predstavlja pisane radove iz hrvatskog žrtvoslovlja, potiče i zauzima se za stvaranje jedinstvenog spomen-područja u Jasenovcu za sve žrtve, svih totalitarizama XX. stoljeća (nacionalsocijalizma, fašizma i komunizma), objavljuje vlastito glasilo sa žrtvoslovnim radovima i ljetopisom svoje djelatnosti, pod imenom: “Jasenovački logori”, otvara i vodi vlastito mrežno sjedište preko kojega izvješćuje javnost o rezultatima istraživanja i o svome radu, a “sukladno važećemu Zakonu o udrugama i drugim hrvatskim zakonima”.

S obzirom na navedenu svrhu (ciljeve) Društva kao i opisane djelatnosti, ovaj je Gradski ured u skladu s nadležnostima Ministarstva kulture i Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, određene Zakonom o ustrojstvu i djelokrugu ministarstava i drugih središnjih tijela državne uprave (Narodne novine, 150/11., 22/12., 39/13., 125/13. i 148/13.), uputio dopis istima s upitom može li se smatrati da su naziv, ciljevi i djelatnosti Društva opisani u članku 7. i 8. Pravila Društva u skladu s posebnim propisima iz njihovog djelokruga. Na ovaj upit, Ministarstvo kulture dostavilo je svoj odgovor dok Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta do dana izrade ovog rješenja nije. Međutim, kako je dana 24. rujna 2014. u ime Društva, Stjepan Razum, Gradskom uredu dostavio Zahtjev za dostavu rješenja o upisu u registar udruga između ostalog pozivajući se na to da Ustav RH jamči pravo na slobodno udruživanje dok se člankom 68. Ustava RH jamči sloboda znanstvenoga, kulturnog i umjetničkog stvaralaštva, a člankom 17. Zakona o udrugama, određeno je da ako ured državne uprave ne donese rješenje o upisu u registar udruga u roku od 30 dana od dana predaje urednog zahtjeva, smatrat će se da je udruga upisana u registar idućeg dana od protoka toga roka, a kako je zahtjev podnesen 27. lipnja 2014., to e zahtjeva rješenje o upisu, pa je ovaj Gradski ured ocijenio da može riješiti ovu upravnu stvar bez mišljenja Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta.

Zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 43. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, 85/10.-pročišćeni tekst i 5/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: SuP-O-1/2014.), propisano je da se svakom jamči pravo na slobodno udruživanje radi zaštite njihovih probitaka i zauzimanja za socijalna, gospodarska, politička, nacionalna, kulturna ili druga uvjerenja i ciljeve te radi toga svatko može slobodno osnivati sindikate i druge udruge, uključivati se u njih ili iz njih istupati **u skladu sa zakonom**.

Odredbom članka 2. stavka 1. Zakona o udrugama propisano je, da je udruga u smislu navedenog zakona svaki oblik slobodnog i dobrovoljnog udruživanja više fizičkih, odnosno pravnih osoba, koje se, radi zaštite njihovih probitaka ili zauzimanja za zaštitu ljudskih prava i sloboda, te ekološka, humanitarna, informacijska, kulturna, nacionalna, pronatalitetna, prosvjetna, socijalna, strukovna, sportska, tehnička, zdravstvena, znanstvena ili druga uvjerenja i ciljeve, a bez namjere stjecanja dobiti podvrgavaju pravilima koja uređuju ustroj i djelovanje toga oblika udruživanja.

Isto tako, odredbom članka 18. Zakona o udrugama, propisano je da će se zahtjev za upis u registar udruga odbiti, ako su statutom utvrđeni ciljevi i djelatnosti udruge u suprotnosti s Ustavom ili zakonom.

Iz spisa predmeta, dotično iz odredaba članka 7. Pravila Društva razvidno je da je svrha Društva osim istraživanja hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća "...osvijetliti okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske...". Međutim, u izvorišnim osnovama Ustava Republike Hrvatske izrijekom je navedeno da se povijesno pravo hrvatskog naroda na punu državnu suverenost očituje, između ostalog i "u uspostavi državne suverenosti u razdoblju drugog svjetskog rata, **izraženoj nasuprot proglašenju Nezavisne Države Hrvatske (1941.) u odlukama Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske (1943.)**", što je prema Izvorišnim osnovama pored ostalih, **"iznesena povijesna činjenica"**. Iz ove konstatacije razvidno je da se Ustav Republike Hrvatske već u Izvorišnim osnovama odredio prema Nezavisnoj Državi Hrvatskoj izrijekom navodeći da se radi o "iznesenoj povijesnoj činjenici" što u kontekstu u Pravilima opisane svrhe Društva znači da su Ustavno nedvojbeno povijesno osvjetljene okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske. Sukladno tome, ovaj Gradski ured ocjenjuje da je svrha Društva opisana u članku 8. Pravila u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske.

Isto tako, kada se radi o djelatnostima Društva navedenim u članku 8. Pravila (npr. istražuje i objavljuje izvore i rasprave iz razdoblja drugog svjetskog rata i poraća, vezane uz trostruki susljedni logor u Jasenovcu, istražuje i popisuje ljudske žrtve radnoga i sabirnoga logora u Jasenovcu za vrijeme rata, ali i poslijeratnoga logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i njemačke nacionalne manjine i dr.), u Zakonu o spomen području Jasenovac (Narodne novine, 15/90., 28/90. i 22/01.), u članku 1. navedeno je sljedeće: "Radi očuvanja trajne uspomene na žrtve fašističkog terora i borce narodnooslobodilačkog rata stradale u drugom svjetskom ratu u **koncentracijskim logorima** Jasenovac i Stara Gradiška, kao i radi očuvanja tekovina antifašizma, ovim Zakonom proglašava se Spomen područje Jasenovac". Dakle, logor Jasenovac Zakonom je **definiran kao koncentracijski, a ne ratni radni i sabirni odnosno trostruki susljedni** kako ga Društvo naziva u svojim Pravilima, iako je s obzirom da su u javnom glasilu Nezavisne Države Hrvatske javno objavljavani tada donijeti propisi, Zakonske odredbe o sačuvanju hrvatske narodne imovine, Zakonske odredbe o državljanstvu, Zakonske odredbe o rasnoj pripadnosti, Zakonske odredbe o zaštiti arijske krvi i časti Hrvatskog naroda i dr.), poglavnik Nezavisne Države Hrvatske donio i **Zakonsku odredbu o upućivanju nepoćudnih i pogibeljnih osoba na prisilni rad u sabirne i radne logore** pa su i svrha i djelatnosti Društva opisani u Pravilima usklađeni s nazivom te Zakonske odredbe. Međutim, kako je razlika između pojmova sabirni i radni logor i koncentracijski suštinska u konkretnom slučaju i pojmovno i činjenično pa je ne treba posebno obrazlagati, to se ocjenjuje da navedene djelatnosti Društva nisu zakonite s obzirom na važeći Zakon koji je donio Sabor Republike Hrvatske. To tim više što je istim Zakonom, člankom 6. određeno da se u "cilju osiguravanja politike zaštite, uređenja, korištenja i prezentiranja spomen područja Jasenovac osniva Savjet Spomen područja Jasenovac" koji između ostalog "predlaže programe znanstveno-istraživačke aktivnosti na proučavanju događaja vezanih za bivše **koncentracijske** logore **Jasenovac** i Stara Gradiška, predlaže izdavačke programe u odnosu na povijest Spomen područja Jasenovac" i dr. Nadalje, Zakonom je određeno da Spomen područjem Jasenovac upravlja Javna ustanova Spomen-područja Jasenovac koja **osobito sakuplja, čuva, stručno obrađuje, istražuje i prezentira muzejsku i drugu građu** vezanu za Spomen-

područje Jasenovac, organizira poslove vezane za rekonstrukciju i adaptaciju postojećih autentičnih logorskih objekata i njihovo opremanje” i dr. Istim je Zakonom određeno da nadzor nad zakonitošću rada i stručni nadzor nad radom Javne ustanove Jasenovac provodi Ministarstvo kulture dok se čuvanje, zaštita, održavanje i prezentiranje Spomen područja Jasenovac provodi sukladno propisima o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara, muzejske djelatnosti, zaštite arhivske građe i arhivima i o zaštiti prirode.

Zakonom o zaštiti očuvanju kulturnih dobara (NN 69/99., NN 152/03., NN 157/03. Ispravak, NN 87/09., 88/10., NN 61/11., NN 25/12., NN 157/13.) određeno je da su kulturna dobra od interesa za Republiku Hrvatsku i uživaju njezinu osobitu zaštitu te da kulturna dobra i sva preventivno zaštićena dobra sukladno tome Zakonu predstavljaju nacionalno blago te je između ostalog Zakonom određeno da poslove istraživanja, proučavanja, čuvanja, restauriranja, održavanja, obnove, korištenja, prometa kulturnim dobrima mogu obavljati specijalizirane pravne i fizičke osobe, a ministar kulture uz suglasnost ministra gospodarstva pravilnikom propisuje uvjete koje mora ispunjavati fizička ili pravna osoba da dobije dopuštenje za obavljanje navedenih poslova.

Osim toga, s obzirom na svoj djelokrug, Ministarstvo kulture je kao mjerodavno, odgovarajući na upit ovog Gradskog ureda o tome jesu li naziv, cilj i djelatnosti Društva u skladu s posebnim propisima iz nadležnosti Ministarstva, svojim dopisom KLASA: 612-01/14-01/0221, URBROJ: 532-06-01-01/4-14-2, od 8. kolovoza 2014. odgovorilo da **ne može dati pozitivno mišljenje** za osnivanje ove udruge jer između ostalog za obavljanje djelatnosti koje Društvo navodi u svojim Pravilima, sukladno Zakonu o spomen području Jasenovac, osnovana je Javna ustanova koja ovu djelatnost obavlja kao “javnu službu u javnom interesu” i zadovoljavajuće, te navodi “da sam naziv udruge izaziva veliku bojazan da se udruga neće baviti znanstveno utemeljenim istraživanjima ne samo Jasenovca nego i holokausta i genocida općenito, jer u članku 8. Pravila Društva, djelatnost Društva, se govori o radnom i sabirnom logoru u Jasenovcu za vrijeme rata, a poznato je da se radilo o logoru smrti”, kao i radi toga što se radi o udruzi odnosno osnivačima “od kojih su se neki već izjasnili o tematici pišući u tisku”, te se izražava bojazan da će udruga “iznositi stavove koji se kose sa prihvaćenim međunarodnim proučavanjem o temi holokausta i genocida, a posebno istraživanjima Jasenovca koje je pod budnim okom međunarodne zajednice i struke”.

Nadalje, odredbom članka 5. stavka 2. Ustava Republike Hrvatske, propisano je da je svatko dužan držati se Ustava i zakona i **poštivati pravni poredak Republike Hrvatske**, što se u konkretnom slučaju odnosi i na ovo registracijsko tijelo pa stoga uzimajući u obzir sve spomenuto, ovaj Gradski ured kao upravno tijelo Grada Zagreba, ovjerom Pravila Društva kao zakonitih, izvrgao bi Grad Zagreb mogućem kaznenom progonu jer je člankom 325. stavak 4 Kaznenog zakona RH (Narodne novine, 125/11. i 144/12.), propisano sljedeće: “Kaznom iz stavka 1. (zatvor do tri godine) kaznit će se tko javno odobrava, poriče ili znatno umanjuje kazneno djelo genocida, zločina agresije, zločina protiv čovječnosti ili ratnog zločina, usmjereno prema skupini ljudi ili pripadnika skupine zbog njihove rasne, vjerske, nacionalne ili etničke pripadnosti, podrijetla ili boje kože, na način koji je prikladan potaknuti nasilje ili mržnju protiv takve skupine ili pripadnika te skupine”.

Budući da je odredbom članka 18. Zakona o udrugama, propisano da će se zahtjev za upis u registar udruge odbiti ako su statutom utvrđeni ciljevi i djelatnosti udruge u suprotnosti s Ustavom ili zakonom, to je ovaj Gradski ured ocjenjujući da su svrha (cilj) i djelatnosti Društva iz svih naprijed navedenih razloga u suprotnosti s Ustavom i navedenim zakonima, riješio kao u izreci rješenja.

Upravna pristojba u iznosu od 70,00 kuna po Tarifnom broju 1. i 2. Tarife upravnih pristojbi Zakona o upravnim pristojbama (Narodne novine, broj 8/96., 77/96., 131/97., 68/98., 66/99., 145/99., 116/99., 116/00., 163/03., 17/04., 110/04., 141/04., 150/05., 153/05., 129/06., 117/07., 25/08., 60/08., 20/10., 69/10., 26/11., 112/12., 19/13., 80/13., 69/14., 87/14. i 94/14.) naplaćena je i na zahtjevu poništena.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja može se izjaviti žalba Ministarstvu uprave u roku od 15 dana od dana primitka ovog rješenja. Žalba se neposredno predaje ili šalje poštom ovom Gradskom uredu, a može se izjaviti i na zapisnik istom upravnom tijelu. Na žalbu se plaća upravna pristojba u iznosu od 50,00 kuna prema Tarifnom broju 3. Tarife upravnih pristojbi Zakona o upravnim pristojbama.

**VODITELJICA ODJELA
ZA REGISTRACIJU UDRUGA**

Nataša Bramberger, dipl. iur.
Bramberger [v. r.]

DOSTAVITI:

1. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, Pavlenski put 7D.
2. Ministarstvo uprave, Zagreb, Maksimirska 63.
3. Pismohrana, ovdje.

+++++++

Izprava 4. Društvo podnosi žalbu Ministarstvu uprave, 10. studenoga 2014.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
Pavlenski put 7D
10090 Zagreb-Susedgrad
Br. 38/2014.

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
GRADSKI URED ZA OPĆU UPRAVU
10000 ZAGREB
Trg Stjepana Radića 1

za

MINISTARSTVO UPRAVE
10000 ZAGREB
Maksimirska 63

U Zagrebu, 10. studenoga 2014.

DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, 10.090
Zagreb-Susedgrad, Pavlenski put 7D

podnosi ovu

ŽALBU

na Rješenje, klasa: UP/I-230-02/2014-01/398, urbroj: 251-07-11-14-7, od 21. listopada 2014.

Upravna pristojba: 50,00 kn

Registracijsko tijelo:

Republika Hrvatska, Grad Zagreb, Gradski ured za opću upravu,
10.000 Zagreb, Trg Stjepana Radića 1

Žalitelj:

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 10.090 Zagreb-
Susedgrad, Pavlenski put 7D

I. Registracijsko tijelo, Gradski ured za opću upravu Grada Zagreba, donijelo je Rješenje kojim odbija zahtjev žalitelja, Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, za upis u Registar udruga Republike Hrvatske.

Rješenje je, prema dokumentaciji registracijskog tijela, dostavljeno žalitelju 30. listopada 2014., ali koje dosada zbog loše poštanske usluge žalitelj stvarno nije primio, pa je registracijsko tijelo 5. studenoga 2014. predalo žalitelju preslik pobijanog rješenja. Uvažavajući nadnevak od 30. studenoga 2014. žalitelj podnosi ovu žalbu u roku od 15 dana, koji rok istječe 14. studenoga 2014.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac osnovano je na osnivačkoj Skupštini 6. lipnja 2014. u Zagrebu. Dne 27. lipnja 2014. predan je Gradskom uredu za opću upravu Grada Zagreba zahtjev za upis u Registar udruga Republike Hrvatske. Uz zahtjev predane su sve potrebne isprave: popis 17 osnivača, popis osoba ovlaštenih za zastupanje, dva primjerka Pravila Društva, zapisnik s osnivačke Skupštine, odluka o pokretanju postupka za upis u Registar udruga Republike Hrvatske, preslik osobnih iskaznica osnivača i ovlaštenih osoba za zastupanje, te upravna pristojba od 70 kuna.

Prema članku 15., stavak 2. Zakona o udrugama (NN broj 88/2001. i 11/2002.) “zahtjev za upis u registar udruga ne može se podnijeti nakon isteka roka od tri mjeseca od dana donošenja odluke o pokretanju postupka za upis udruge u registar”. Žalitelj je nakon osnivačke Skupštine, održane 6. lipnja 2014., zahtjev za upis u Registar udruga podnio 27. lipnja 2014., dakle unutar zakonom određenog roka.

Prema istom, tada važećem Zakonu o udrugama, “Ured državne uprave dužan je donijeti rješenje o zahtjevu za upis u roku od 30 dana od dana predaje urednog zahtjeva za upis” (članak 16., stavak 1.). Dakle, zakon obvezuje registracijsko tijelo da je **dužno** u roku od 30 dana donijeti rješenje, osim “ako ured državne uprave utvrdi da statut udruge nije u skladu sa zakonom, ili ako zahtjevu nisu priloženi odgovarajući dokazi navedeni u članku 15. stavku 1. ovoga Zakona”, te tada “zaključkom će podnositelju zahtjeva za upis u registar udruga odrediti rok za usklađivanje statuta, odnosno dostavu dokaza, koji ne može biti kraći od 15 dana niti dulji od 30 dana” (članak 16., stavak 2.).

Registracijsko tijelo u zakonskom roku od 30 dana nije donijelo (1.) ni rješenje o upisu, (2.) niti je žalitelju odredilo “rok za usklađivanje statuta”, (3.) niti je ukazalo na možebitno nedostatne dokaze ili priložene isprave. Sve te tri mogućnosti ili samo neku od njih registracijsko je tijelo bilo dužno učiniti unutar zakonskog roka od 30 dana.

No, registracijsko je tijelo učinilo nešto četvrto, čega nema u Zakonu o udrugama. Dne 21. srpnja 2014. poslalo je dopis Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa (klasa: UP/I-230-02/14-01/398, urbroj: 251-07-11-14-2), kojim je zatražilo stručno mišljenje

glede naziva, ciljeva i djelatnosti Društva. Primjerak dopisa dostavljen je nižepodpisanom predsjedniku Društva na znanje. Sličan dopis poslan je i Ministarstvu kulture.

II. Šaljući ovaj dopis navedenim ministarstvima, odgovorna osoba u registracijskom tijelu vjerojatno je mislila da time odgađa zakonsku obvezu izdavanja rješenja unutar 30 dana. Ako je ta pretpostavka točna (a druge logične pretpostavke nema), tada je to bio pogrešan korak koji je proizveo nezakonito postupanje. U tada važećem Zakonu o udrugama stoji, doduše, odredba da podnositelj zahtjeva, a ne registracijsko tijelo, treba dobiti “suglasnost ili odobrenje nadležnog tijela državne uprave za obavljanje određene djelatnosti, kada je to propisano posebnim zakonom kao uvjet za upis udruge” (članak 15., stavak 1.). Ova se dužnost odnosi, dakle, na podnositelja zahtjeva – udrugu, a ne na registracijsko tijelo. Kako Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac ne treba za svoju svrhu i djelatnosti dobiti nikakve posebne suglasnosti ili odobrenja, a što se može zaključiti i po tome što mu registracijsko tijelo nije unutar zakonskog roka od 30 dana odredilo pribavljanje takve suglasnosti ili odobrenja, ova zakonska odredba u ovom slučaju ne ulazi u razmatranje. Ali isto tako nikakve druge odredbe Zakona o udrugama ne nalažu registracijskom tijelu dužnost ili pravo (a na štetu podnositelja zahtjeva) traženje stručnog mišljenja kod upisa pojedinih udruga, pogotovo ne na način da se krši sam zakon na štetu udruge. Postojeće zakonske odredbe omogućuju registracijskom tijelu da samostalno donese odluku o upisu u Registar udruga. Ako bi se radilo o slučaju da statut nije usuglašen za zakonom ili pak da nedostaje neka nužna isprava, tada taj nedostatak također samostalno ustanovljuje samo registracijsko tijelo. Tražeći mimo zakona mišljenje nekog drugog tijela, podsjeća na praksu komunističkoga režima, u kojem su odluke donosili neki skriveni partijski sekretari i komiteti.

Premda je registracijsko tijelo očevidno prekršilo zakonsku obvezu o izdavanju rješenja unutar 30 dana, imajući razumijevanja prema službenicima Gradskoga ureda za opću upravu, jer se radilo o ljetnom razdoblju, strpljivo smo čekali rješenje. No, i nakon isteka sljedećih 30 dana nakon slanja navedenih pisama dvama ministarstvima, nije stizalo nikakvo rješenje. Stoga je žalitelj 24. rujna 2014. podnio zahtjev dostave rješenja o upisu u Registar udruga, a na temelju zakonske odredbe članka 17., stavka 1. Zakona o udrugama, koja slovi: “Ako ured državne uprave ne donese rješenje o upisu u registar udruga u roku od 30 dana od dana predaje urednog zahtjeva, smatrat će se da je udruga upisana u registar idućeg dana nakon proteka toga roka”, te stavka 3. istoga članka: “U slučaju iz stavka 1. ovoga članka, ured državne uprave dužan je, na zahtjev udruge, u roku od osam dana od dana ponovljenog zahtjeva, donijeti rješenje o upisu u registar udruga iz članka 16. stavka 3. ovoga Zakona”.

Nakon ovog zahtjeva, umjesto zakonom jedino mogućeg pozitivnog rješenja, žalitelj je dobio rješenje od 21. listopada 2014., kojim se odbija zahtjev o upisu u Registar udruga. Na temelju naprijed iznesenog, žalitelj smatra da je pobijano rješenje potpuno nezakonito i, štoviše, protuzakonito i diskriminatorno u odnosu na žalitelja.

III. Nezakonitost i protuzakonitost objašnjena je u dosadašnjem dijelu žalbe, a u čemu je rješenje diskriminatorno, vidljivo je iz njegova obrazloženja. Diskriminatorno postupanje prema žalitelju ne bi trebalo biti predmet ove žalbe, već tužbe mjerodavnom sudu protiv registracijskog tijela i odgovornih osoba u njemu (gradonačelnik Milan Bandić, pročelnik Krešimir Ladešić i voditeljica odjela za registraciju udruga Nataša Bramberger), ali da ne bi Ministarstvo uprave ostalo uskraćeno žaliteljevog mišljenja, potrebno ga je ovdje iznijeti.

S obzirom na to da su registracijskom tijelu sporni kako naziv Društva - žalitelja, tako i njegova svrha i djelatnosti, treba navesti što o tome piše u Pravilima Društva:

“Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugoga svjetskog rata i poraća. Svrha je zatim osvijetliti okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, kao i narav i postojanje ratnoga sabirnog i radnog logora, te poslijeratnog logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i informbiroovaca u Jasenovcu, ali isto tako nastanak i razvoj velikosrbskoga i jugoslavenskoga jasenovačkoga mita. Svrha je dakle osloboditi hrvatski narod nametnutoga tereta izmišljenih mitova.” (Članak 7. Pravila).

A glede djelatnosti, Pravila donose sljedeće: “Radi ostvarenja svoje svrhe, Društvo obavlja sljedeće djelatnosti: 1. istražuje i objavljuje izvore i rasprave iz razdoblja Drugoga svjetskog rata i poraća, vezane uz trostruki susljedni logor u Jasenovcu; 2. istražuje i popisuje ljudske žrtve radnoga i sabirnoga logora u Jasenovcu za vrijeme rata, ali i poslijeratnoga logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i njemačke nacionalne manjine; 3. surađuje sa sličnim ustanovama i udrugama na ustanovljenju pojedinačnog popisa svih žrtava, bez obzira na njihove počinitelje; 4. potiče i vodi znanstvene skupove i predavanja te priređuje izložbe iz hrvatskoga žrtvoslovlja; 5. predstavlja pisane radove iz područja hrvatskoga žrtvoslovlja; 5. potiče i zauzima se za stvaranje jedinstvenog spomen-područja u Jasenovcu za sve žrtve, svih totalitarizama XX. stoljeća (nacionalsocijalizma, fašizma i komunizma); 6. objavljuje vlastito glasilo sa žrtvoslovnim radovima i ljetopisom svoje djelatnosti, pod imenom: 'Jasenovački logori'; 7. otvara i vodi vlastito mrežno sjedište preko kojega izvješćuje javnost o rezultatima istraživanja i o svome radu. Sve ove djelatnosti Društvo obavlja sukladno važećemu Zakonu o udrugama i drugim hrvatskim zakonima.” (članak 8. Pravila).

Žalitelj smatra da u navedenoj svrsi i djelatnostima, kao i u nazivu udruge nema ništa sporno, a pogotovo nema ništa protuzakonitoga i protuustavnoga, što bi bilo razlog za odbijanje upisa u Registar udruga.

Žalitelj smatra da u jednom demokratskom društvu, kojemu je svojstvena otvorenost prema napredku i znanstvenom istraživanju bez kojega nema napredka, znanstveno je istraživanje na bilo kojem području ljudske djelatnosti dobro došlo i korisno za cjelinu ljudske zajednice. Stoga je žalitelj začuđen nad činjenicom da registracijsko tijelo svojom odlukom želi zakočiti znanstveno istraživanje, njegovu djelatnost staviti izvan zakonskog okvira, te preko toga izravno ili posredno hrvatskom narodu nametati dogmatske stavove koji su svojstveni nekadašnjem komunističkom režimu. Taj komunistički režim, kojega je bitno obilježje diktatura, i u ovom se pobijanom rješenju registracijskog tijela žilavo drži i nikako ne želi uzmaknuti pred demokratskim postupcima za koje se opredijelilo naše hrvatsko društvo. Da je duh komunističkoga režima nazočan u mislima i svijesti službenika registracijskog tijela vidljivo je po tome što ti službenici nisu sposobni suvereno djelovati prema zakonskim odredbama, već im je potrebno mišljenje ili dozvola nekog autoriteta – nekada su to bili partijski sekretari i komiteti, a danas politički moćnici u ministarstvima. Bit demokratskog ponašanja je u tome da svi postupci državljana, pravnih tijela, kao i službenika državne uprave moraju proizlaziti iz zakonskih odredaba, a ne na temelju mišljenja trenutačno političkih moćnika. Pobijano rješenje registracijskog tijela prepuno je ostataka komunističkoga, dogmatskoga načina razmišljanja i djelovanja.

Registracijsko tijelo poznaje zakonsku odredbu da, ako u roku od 30 dana od dana predaje urednog zahtjeva ne donese svoje rješenje, “smatrat će se da je udruga upisana u registar idućeg dana od proteka toga roka” (vidi str. 2. rješenja), ali ono po onoj, kako je rekao jedan od vodećih svjetskih diktatora i komunističkih zločinaca Josip Broz, samozvani Tito, da se ne treba “držati zakona k'o pijan plota”, prelazi preko te odredbe i

misli da i nakon tog roka može izdati rješenje o odbijanju upisa, premda zakon izričito kaže da se dan nakon isteka roka **predmijeva da je udruga upisana**. Prema tome, nakon ponovljenog žaliteljeva zahtjeva registracijsko je tijelo moglo i **moralo izdati samo potvrdno rješenje**.

Registracijskom je tijelu sporno to što žalitelj želi "...osvijetliti okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske..." (početak 3. stranice rješenja), navodeći kod toga izvorišne osnove Ustava Republike Hrvatske u kojim je navedeno da se suverenost Republike Hrvatske temelji, među inim, na odlukama Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske, a ne na proglašenju Nezavisne Države Hrvatske. To je, kako navodi registracijsko tijelo, "iznesena povijesna činjenica", što znači da je Ustav nedvojbeno povijesno osvijetlio okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, pa ako bi žalitelj sada ponovno istraživao, odnosno osvijetlio okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, on bi radio u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske.

Iz ovoga nevjerovatnog tumačenja Ustava Republike Hrvatske mogli bismo zaključiti sljedeće: (1.) treba ukinuti pravnu znanost, jer kad je nešto stavljeno u Ustav, tada pravnici nemaju više o tome što govoriti, ne smije više biti rasprava, ne smije biti znanstvenih radova iz pravne znanosti jer je Ustav jednom zauvijek rekao absolutnu istinu o svim činjenicama navedenim u njegovim odredbama; (2.) treba ukinuti Ustavni sud, jer je on nepotreban budući da je Ustav napisan i objelodanjen; (3.) treba ukinuti sve školske učbenike iz hrvatske povijesti, jer je prema registracijskom tijelu, u Ustavu rečena posljednja riječ glede naše hrvatske prošlosti; (4.) treba kazniti predsjednika Republike Hrvatske dr. Ivu Josipovića, jer on već mjesecima nastoji mijenjati Ustav Republike Hrvatske, a prema registracijskom tijelu, ono što je jednom zapisano u Ustavu ne može se i ne smije se mijenjati, jer bi to bilo u suprotnosti sa samim Ustavom.

Svi ovi zaključci, a mogli bismo ih nizati u nedogled, su besmisleni jer se temelje na besmislenom obrazloženju registracijskog tijela. Problem je u tome što registracijsko tijelo imputira žalitelju, što se može zaključiti iz obrazloženja u rješenju, da on hoće utemeljivati neku drugu Hrvatsku, različitu od današnje Republike Hrvatske, i ne uviđa da se radi o udruzi znanstvenika koji žele udruženo proučavati hrvatsku prošlost, a ne baviti se politikom. Drugi je problem je u tome što registracijsko tijelo ne priznaje Nezavisnu Državu Hrvatsku kao dio hrvatske prošlosti, o kojem povjesničari smiju i moraju ponovno i ponovno propitivati i izučavati ga. Zabranom izučavanja tog dijela hrvatske prošlosti postupa se diskriminacijski prema današnjem naraštaju povjesničara, u odnosu prema povjesničarima iz vremena komunističkog režima. Tadašnji su povjesničari objavljivali knjige i knjige o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, ali zbog činjenice da su po tom dijelu hrvatske prošlosti pljuvali i prikazivali ju u najcrnijim tonovima, oni su to smjeli raditi. Današnji povjesničari, koji ne žele biti povjesničari u službi komunističke ideologije, prema registracijskom tijelu, ne bi smjeli izučavati taj dio hrvatske prošlosti. Tu je očevidni diskriminacijski postupak registracijskog tijela prema današnjim povjesničarima.

Registracijskom je tijelo sporno to što žalitelj u svojim Pravilima koristi izraz "ratni radni i sabirni odnosno trostruki susljedni" logor, a ne koristi izraz "koncentracijski" logor, koji se koristi u Zakonu o Spomen-području Jasenovac (NN, broj 15/1990., 28/1990. i 22/2001.). To mu je sporno usprkos činjenici, koju i samo navodi, da se taj logor za vrijeme svoga ratnoga postojanja službeno nazivao "sabirni i radni logor" (sredina 3. stranice rješenja). No, registracijsko tijelo smatra da je "razlika između pojmova sabirni i radni logor i koncentracijski logor suštinska u konkretnom slučaju i pojmovno i činjenično", pa ocjenjuje da "navedene djelatnosti Društva nisu zakonite s obzirom na važeći Zakon" o

Spomen-području Jasenovac. Dalje u svom obrazloženju registracijsko tijelo navodi da prema navedenom Zakonu o Spomen-području Jasenovac postoji Savjet Spomen-područja Jasenovac, koji ima svoje dužnosti, a i samo Spomen-područje Jasenovac ima svoje dužnosti i zadatke koji su opisani u navedenom zakonu.

Prema ovom obširnom obrazloženju ispada da je Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac neko ustrojbeno tijelo Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac, ili od njega barem novčano ovisi, pa bi se trebalo ravnati prema tom specijalnom Zakonu o Spomen-području Jasenovac. S obzirom, pak, na to da je tim zakonom sve područje djelovanja unutar Javne ustanove već pokriveno, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac nema tu što raditi. Naravno je da je to pogrešan zaključak. Treba prije svega reći, Zakon o Spomen-području Jasenovac specijalni je zakon i on se odnosi na Javnu ustanovu Spomen-područje Jasenovac. Sve ostale činbenike u javnom hrvatskom životu on obvezuje samo ukoliko žele imati bilo kakvog udjela u radu, ovlastima ili bilo čemu Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac. Žalitelju to nije ni u kojem slučaju namjera, već mu je namjera, kao što je to naveo u Pravilima, znanstveno istraživati ratni radni i sabirni logor i njegov poslijeratni nastavak (za što Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, prema navedenom zakonu uobće nije mjerodavna), a sve to skupa unutar postojanja Nezavisne Države Hrvatske i unutar hrvatske povjesnice XX. stoljeća. Sasvim je razumljivo da će žalitelj nastojati očuvati trajne uspomene “na žrtve fašističkog terora”, kako je navedeno u prvom članku navedenoga zakona, ali žalitelj se ne zadovoljava dosadašnjim spoznajama, a još manje prihvaća podmetnute krivotvorine, pa sam želi poraditi na ustanovljenju žrtava fašističkog, ali i komunističkog terora. Time žalitelj radi uslugu ne samo obćoj hrvatskoj javnosti, već i samoj Javnoj ustanovi Spomen-područje Jasenovac, jer svaki istraživački rezultat predstavlja javnu korist i javno dobro za sve sudionike javnoga života.

U svakom slučaju treba reći da se osnivanje, registracija i djelatnost jedne nevladine udruge u Republici Hrvatskoj ne zasniva na temelju bilo kojeg specijalnog zakona, pa ni Zakona o Spomen-području Jasenovac, već na temelju Zakona o udrugama.

Što se tiče hrvatskog naziva (radni i sabirni logor) ili međunarodnog naziva (koncentracijski logor), žalitelj se i u ovom, kao i u drugim slučajevima priklanja hrvatskom nazivu, i u tome ne bi trebalo biti ništa sporno. Sporno može biti jedino ako netko nekim nazivima želi prilijepiti neka negativna značenja, etiketirati ih, pa onda ustraje na njima radi tog etiketiranja i nametnutog značenja. Ako bi to bilo mjerodavno, onda bi trebalo ukinuti svaki znanstveni napor kojim se – to je dokazano tijekom prošlih stoljeća – kidaju nametnuti stavovi i etiketiranja. Ako ikome drugome, to znanstvenicima mora svako etiketiranje biti strano. Nasuprot tome, registracijsko tijelo stoji na stajalištu da je etiketiranje dobro i, štoviše, da su međunarodni nazivi jači od hrvatskog naziva. U svom gramatičkom i značenjskom smislu koncentracijski logor nije ništa drugo nego sabirni logor, i riječ koncentracijski nije ništa jača od riječi sabirni.

Osim toga, Pravila Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac nisu nikakav podzakonski spis navedenoga Zakona o Spomen-području Jasenovac, da bi trebala upotrebljavati u doslovnom smislu nazive koji se upotrebljavaju u tom Zakonu, već su ona samostalni pravni spis. Kad bi svaki novi samostalni pravni spis, statut ili zakon, morao robovati jezičnom izričaju predhodnih pravnih spisa, tada bismo u našim zakonskim spisima imali u upotrebi hrvatski jezik 19. stoljeća. Stoga žalitelj odbacuje raspravu i argumentaciju o gramatičkom obliku i značenjskom smislu pojedinih izraza kao mjerodavnu za donošenje pobijanog rješenja.

Ako je registracijsko tijelo, obširnim navođenjem djelovanja Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac, mislilo da uz njezino postojanje ne treba postojati nitko drugi

tko bi se bavio poslom kojim se bavi ta ustanova, onda bismo mogli zaključiti na usporedni način da u Republici Hrvatskoj ne treba postojati nikakvo povjesničko društvo (kao npr. Povijesno društvo Hrvatske, Povijesno društvo Požega, Istarsko povijesno društvo, Povijesno društvo Koprivnica, Povijesno društvo Križevci, Povijesno društvo Međimurske županije, Društvo za povjesnicu Zagrebačke nadbiskupije 'Tkalčić' itd.), jer u Republici Hrvatskoj postoji državna ustanova koja se naziva Hrvatski institut za povijest, i koji bi prema tome morao imati monopol nad istraživanjem hrvatske povjesnice. Naravno da bi to bilo besmisleno kao što je besmisleno onemogućavati rad Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac samo zato jer postoji Javna ustanova Spomen-područja Jasenovac.

Registracijsko se tijelo u svom obrazloženju poziva na Zakon o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara (dno 3. stranice rješenja), prema kojemu kulturna dobra uživaju osobitu zaštitu Republike Hrvatske, te navodi da “kulturna dobra i sva preventivno zaštićena dobra sukladno tome Zakonu predstavljaju nacionalno blago te je između ostalog Zakonom određeno da poslove istraživanja, proučavanja, čuvanja, restauriranja, održavanja, obnove, korištenja, prometa kulturnim dobrima mogu obavljati specijalizirane pravne i fizičke osobe, a ministar kulture uz suglasnost ministra gospodarstva pravilnikom propisuje uvjete koje mora ispunjavati fizička ili pravna osoba da dobije dopuštenje za obavljanje navedenih poslova”. Uz najveći napor razmišljanja, žalitelj ne može povezati svoju namjeru istraživanja hrvatske povjesnice XX. stoljeća s ovim pozivanjem na Zakon o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara. Prema navedenom tekstu koji nam u svom rješenju donosi registracijsko tijelo, radi se očito o tvarnim, opipljivim, materijalnim kulturnim dobrima, a žalitelj nema nikakve namjere baviti se takvim kulturnim dobrima, niti je to naveo u svojim Pravilima. Uvrštavanjem ovog dijela obrazloženja u svoje rješenje, žalitelj drži da je to “bacanje prašine u oči” ili “zamagljivanje stvarnosti” od strane registracijskog tijela.

IV. Konačno, registracijsko tijelo svoju odbijenicu temelji na mišljenju 'mjerodavnog' Ministarstva kulture, koje je na upit registracijskog tijela o tome “jesu li naziv, cilj i djelatnosti Društva u skladu s posebnim propisima iz nadležnosti Ministarstva” odgovorilo da ne može dati pozitivno mišljenje – za što? – ne za registraciju, već za “osnivanje ove udruge, jer između ostalog za obavljanje djelatnosti koje Društvo navodi u svojim Pravilima, sukladno Zakonu o spomen području Jasenovac, osnovana je Javna ustanova koja ovu djelatnost obavlja kao 'javnu službu u javnom interesu' i zadovoljavajuće”. Osim toga, Ministarstvo kulture u svom odgovoru navodi “da sam naziv udruge izaziva veliku bojazan da se udruga ne će baviti znanstveno utemeljenim istraživanjima ne samo Jasenovca nego i holokausta i genocida općenito, jer u članku 8. Pravila Društva, djelatnost Društva, se govori o radnom i sabirnom logoru u Jasenovcu za vrijeme rata, a poznato je da se radilo o logoru smrti”. Štoviše, Ministarstvo kulture “izražava bojazan da će udruga 'iznositi stavove koji se kose sa prihvaćenim međunarodnim proučavanjem o temi holokausta i genocida, a posebno istraživanjima Jasenovca koje je pod budnim okom međunarodne zajednice i struke’.”

Da nije ovo napisano, čovjek ne bi vjerovao! Kao prvo, treba ponoviti ono što je već u prvom dijelu žalbe iznijeto, a to je da je traženje stručnog mišljenja od Ministarstva kulture i Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa nezakoniti čin koji je doveo do štetne odluke za žalitelja. Treba priznati da se Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa ponijelo mudro kad je uskratilo bilo kakvo mišljenje glede postavljenoga upita o prikladnosti registracije žalitelja. U tom ministarstvu, očito, postoje stručne službe koje znaju što na koga spada. To, međutim, nije slučaj s Ministarstvom kulture koje je svojim dopisom

političkog ili politikantskog sadržaja utjecalo da registracijsko tijelo donese pobijano rješenje.

Kao drugo, treba reći da nije Ministarstvo kulture, već Ministarstvo uprave mjerodavno za osnivanje udruga, bez obzira kojim djelokrugom rada se koja udruga želi baviti.

Kao treće, Ministarstvo kulture je toliko površno, pa stoga i nestručno, da ne razlikuje čin osnivanja od čina registracije. Registracijsko tijelo zatražilo je mišljenje o prikladnosti registracije, a Ministarstvo kulture piše “da ne može dati pozitivno mišljenje za osnivanje ove udruge”. U Ministarstvu kulture, očito, ne znaju da udrugu ne osniva ni jedno, ni drugo ministarstvo, već to čine sami njezini osnivači – budući članovi. Sama ta činjenica iznesenog neznanja dovoljna je da se mišljenje Ministarstva kulture u cjelini odbaci. No, ono što tek dolazi jest prava poslastica za sakupljače ljudske gluposti, a koju, nažalost, nalazimo u Ministarstvu kulture.

Činjenica da postoji Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, Ministarstvo kulture misli da više nitko u hrvatskom društvu ne bi trebao postojati koji bi se smio baviti istraživanjem prošlosti sabirnog i radnog logora Jasenovac, Nezavisne Države Hrvatske i obćenito hrvatske prošlosti XX. stoljeća. Javna ustanova SPJ jest vladina ustanova, državna ustanova ili javna ustanova koja se financira proračunskim sredstvima. Međutim “stručnjacima” u Ministarstvu kulture nije poznato da postoje nevladine udruge koje isto tako smiju – a po kojem zakonu to ne bi smjele? – istraživati ono čime se bavi i vladina ustanova. Drugo je pitanje, hoće li Vlada takvoj udruzi dodijeliti novčana sredstva, ali to i nije bio predmet žaliteljevog zahtjeva za upis u Registar udruga RH. Kad bi se uvažio ovakav stav Ministarstva kulture, tada bi trebalo ukinuti, kao što je već navedeno, sva povjesnička društva, jer u Republici Hrvatskoj postoji Hrvatski institut za povijest. Uz Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata, koji je specijalizirani arhiv i znanstvena ustanova koja proučava Domovinski rat, trebalo bi ukinuti udrugu “Documenta – centar za suočavanje s prošlošću”, koja se kao udruga također bavi Domovinskim ratom. Trebalo bi ukinuti sva kulturno-umjetnička društva jer postoji Ansambl narodnih plesova i pjesama Hrvatske Lado. Trebalo bi ukinuti dobrovoljno-vatrogasna društva, jer postoje javne vatrogasne postrojbe, itd. Na takav zaključak navodi “stručno mišljenje” Ministarstva kulture kad piše da uz Javnu ustanovu Spomen-područje Jasenovac ne treba postojati nikakva udruga koja bi se bavila poviješću Jasenovca.

Ministarstvo kulture usuđuje se, nadalje, insinuirati hrvatskim povjesničarima da se “ne će baviti znanstveno utemeljenim istraživanjima” oko Jasenovca, holokausta i genocida, jer, kako navodi, u Pravilima Društva “se govori o radnom i sabirnom logoru u Jasenovcu za vrijeme rata, a poznato je da se radilo o logoru smrti”. Ministarstvo kulture nije navelo ni jednu knjigu koja bi bila dokaz njegove bojazni o neznanstvenom istraživanju. Također nije navelo odkuda mu je “poznato da se radilo o logoru smrti”. Žalitelj, međutim, znade, a to znade već i široka hrvatska javnost da se članovima Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac ne može na temelju njihova dosadašnjeg rada insinuirati neznanstvenost. O tome svjedoči i članak objavljen na mrežnom sjedištu Naroda:

Društvo već ima veliki broj članova. Predsjednik mu je dr. Stjepan Razum, voditelj Arhiva Zagrebačke nadbiskupije. Dr. Razum je u nizu novinskih intervjuja govorio o potrebi da se utvrdi što se stvarno događalo u jasenovačkim logorima, jer se to u doba jugoslavenske komunističke vlasti namjerno iskrivljavalo lažnim podacima i izjavama. Preuveličavanjem broja stradalih u logorima do 1945. stvarala se izrazito negativna slika o NDH i cijelom hrvatskom narodu. Slobodna istraživanja i javna rasprava stavit će i

logore i NDH u realni povijesni kontekst i na mjesto koje u povijesti zaslužuju, smatra dr. Razum. Među članovima društva je i Josip Pečarić, član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Pečarić je autor nekoliko publicističkih knjiga u kojima polemizira s onima koji su se Jasenovcem služili kao alatom za demoniziranje hrvatskog naroda (Srpski mit o Jasenovcu iz 1998., Brani li Goldstein NDH iz 2002. i druge). Član Društva Mladen Ivezić objavio je 2003. godine knjigu "Jasenovac, brojke" u kojoj je analizirao brojne proturječnosti u knjigama koje su Jasenovac prikazivale kao "logor smrti". Ove godine Ivezić je objavio i novu knjigu s naslovom "Titov Jasenovac". Članovi društva Vladimir Horvat i Vladimir Mrkoci objavili su 2007. godinu knjigu "Ogoljela laž logora Jasenovac". U knjizi također koriste objavljenu literaturu, osobito knjigu beogradskog autora Antuna Miletića "Koncentracioni logor Jasenovac" iz 1988. godine. Ta knjiga, izdana u tri sveska, zbirka je arhivskih dokumenata vezanih uz jasenovački logor. Iako je objavljena u namjeri da prikaže logor mnogo gorim nego što je bio, iz objavljenih dokumenata mogu se iščitati upravo suprotne stvari: tu su podaci o amnestijama i puštanju iz logora, o zdravstvenim uvjetima (bolnica, zubarska ordinacija), o radnom dijelu logora, i slično. Horvat i Mrkoci donose i dio o poslijeratnom logoru. Josip Jurčević je 1998. objavio knjigu "Nastanak jasenovačkog mita" u kojoj prikazuje kako se iz političko-propagandnih razloga povećavao broj navodnih žrtava u Jasenovcu: od 55 koliko je zabilježila prva partizanska komisija koja je ušla 1945. u logor, do 1,4 milijuna koliko su navodili pojedini srpski autori, pripremajući teren za rat 1990-ih godina. U Društvu je i Tomislav Vuković, urednik u tjedniku Glas Koncila, autor više knjiga, članaka i feljtona o povijesti 20. stoljeća, a osobito o kontroverznim temama iz Drugog svjetskog rata. Vuković je 2012. objavio knjigu "Drugačija povijest" u kojoj se bavi i temom jasenovačkog logora. Uz ostalo, analizirao je memoare bivših logoraša pokazujući kako u njima prikazani događaji odudaraju od službene verzije. Knjiga donosi i nove dokumente o poslijeratnom komunističkom političkom nasilju u Hrvatskoj. Članom Društva postao je i katolički svećenik dr. Stjepan Kožul, koji se bavio proučavanjem žrtava komunističke vladavine, sudjelujući u radu Komisije za martirologij koju je osnovala Katolička crkva. Potpredsjednik Društva je Mate Rupić, povjesničar koji je početkom 2000-ih bio ravnatelj Muzeja u Jasenovcu. Istaknuo se angažiranjem u povratu građe koju su za vrijeme rata od 1991. do 1995. iz Jasenovca odnijeli srpski okupatori. Građa je vraćena suradnjom s američkim vlastima. Iz Banje Luke je prebačena u New York a odatle opet u Jasenovac. Rupić se bavi i proučavanjem žrtava komunizma i poviješću Domovinskog rata. Povjesničar Stipo Pilić zaposlen je kao profesor u Zagrebu u jednoj osnovnoj školi. Njegovo zanimanje pretežno je usmjereno na postojanje logora nakon 1945. godine. U Jasenovcu su tada uz zarobljene pripadnike domobranskih i ustaških jedinica na prisilnom radu bili i zarobljeni njemački vojnici. Prikupio je izvanredne arhivske materijale o tome koji bi uskoro trebali biti objavljeni. Tajnik društva Igor Vukić radi kao novinar u tjedniku Privredni vjesnik. Objavio je 2013. feljton "Zanemarene činjenice o jasenovačkom logoru" u 22 nastavka u tjedniku Glas Koncila. U feljtonu se, uz ostalo, donose novi arhivski materijali pronađeni u Hrvatskom državnom arhivu. Podaci iz njegova istraživanja objavljeni su i u dijelu knjige "Hrvatske kontroverze" objavljene u veljači 2014. u izdanju Večernjeg lista. I drugi članovi Društva istaknuli su se u svojim područjima djelovanja. Mato Artuković vodi projekt istraživanja povijesti Slavonije, Srijema i Baranje od 1860. do 1945. Branko Hebrang, sin Andrije Hebranga, jednog od vođa partizanskog pokreta, autor je dokumentarnog filma o sudbini svog oca koji je stradao u komunističkim čistkama nakon 1948. godine. Svi elementi tog slučaja ni do danas još nisu rasvijetljeni. Član Društva je i Goran Ante Blažeković, sin Zdenka Blažekovića, aktivan u "Kругu za

trg”, udruzi koja traži promjenu imena Trga maršala Tita u Zagrebu (trga na kojem se nalazi Hrvatsko narodno kazalište). (<http://narod.hr/hrvatska/drustvu-za-istrazivanje-trostrukog-logora-jasenovac-odbijen-zahtjev-za-upis-u-registar-udruga-rh-u-suprotnosti-s-ustavom/>).

Već je iz ovog članka vidljivo da se radi o ozbiljnim znanstvenicima, među kojima su doktori znanosti, sveučilišni profesori i akademici. Ti znanstvenici na temelju dosadašnjega istraživanja znaju, kao i Ministarstvo kulture, da se radilo o logoru smrti, ali nisu suglasni s Ministarstvom kulture o vremenu postojanja logora smrti, odnosno o vremenu masovnih pogubljenja. Ako se znanstvenici i Ministarstvo kulture ne slažu oko nekih činjenica, bilo bi mudro da ministarstvo ne bude preuzetno, već da prizna da se radi o području u kojem su mjerodavni znanstvenici, a ne “stručne službe” u ministarstvu. Činjenica jest da su se događala strašna pogubljenja na području logora Jasenovac, a ta pogubljenja do dana današnjega nisu istražena. Oni koji žele spriječiti ta istraživanja, trebali bi doći na udar Kaznenoga zakona (NN, br. 125/2011. i 144/2012.), u kojem je navedeno:

“Tko na temelju razlike u rasi, etničkoj pripadnosti, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju, bračnom ili obiteljskom statusu, dobi, zdravstvenom stanju, invaliditetu, genetskom naslijeđu, izražavanju rodnog identiteta, spolnom opredjeljenju ili drugim osobinama uskrati, ograniči ili uvjetuje drugome pravo na stjecanje dobara ili primanje usluga, pravo na obavljanje djelatnosti, pravo na zapošljavanje i napredovanje, ili tko na temelju te razlike daje drugome povlastice ili pogodnosti glede navedenih prava, kaznit će se kaznom zatvora do tri godine. Kaznom iz stavka 1. ovog članka kaznit će se tko progoni pojedince ili organizacije zbog njihova zalaganja za ravnopravnost ljudi.” (Članak 125., stavci 1 i 2). I još: “Tko uskrati ili ograniči pravo na osnivanje političkih stranaka, sindikata ili drugih udruga, uključivanje u njih ili istupanje iz njih koje je u skladu sa zakonom, kaznit će se kaznom zatvora do jedne godine”. (Članak 129).

Znanstvenici koji su okupljeni u Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac žele biti samo ravnopravni u mogućnosti istraživanja s onima koji su dosada istraživali logor Jasenovac, pa i s onim znanstvenicima koji istražuju unutar Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Ministarstvo kulture ponaša se neprimjereno i preuzetno kad iznosi svoju bojazan da će znanstvenici Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac iznositi stavove koji se kose sa prihvaćenim međunarodnim proučavanjem. Što je to prihvaćeno međunarodno proučavanje? U komunističkom sustavu se određivalo što je umjetnost, što je znanost, što je istina, i svi su se morali pokoravati diktatorskim željama vladarova. U demokratskom društvu nema nametnute istine, a ne bi smjelo biti niti političkih zaštitnika koji će određivati što je to prihvaćeno međunarodno proučavanje. Sami znanstvenici će na međunarodnim skupovima utvrditi što je to prihvaćeno, a što nije.

Toliko o “stručnom mišljenju” Ministarstva kulture, a koje je preuzeto i prihvaćeno i od strane registracijskog tijela.

V. Na kraju, registracijsko se tijelo poziva na poštivanje pravnog poredka Republike Hrvatske, izraženog u Ustavu i zakonima, pa u skladu s time ne može ovjeriti Pravila Društva, jer u Kaznenom zakonu, članak 325., stavak 4 (NN broj 125/2011. i 144/2012.) piše da će se kazniti onoga “tko javno odobrava, poriče ili znatno umanjuje kazneno djelo genocida, zločina agresije, zločina protiv čovječnosti ili ratnog zločina, usmjereno prema skupini ljudi ili pripadnika skupine zbog njihove rasne, vjerske,

nacionalne ili etničke pripadnosti, podrijetla ili boje kože, na način koji je prikladan potaknuti nasilje ili mržnju protiv takve skupine ili pripadnika te skupine”. Prema mišljenju registracijskog tijela, Grad Zagreb bio bi kažnjen ako bi to registracijsko tijelo ovjerilo Pravila Društva.

S obzirom na to da su se masovna ubojstva, do razmjera genocida obavljala na području logora Jasenovac, što je kazneno djelo iz navedenoga članka, žalitelj smatra da Grad Zagreb i Gradski ured za opću upravu uistinu može biti kažnjen po tom članku, ali ne stoga što će ovjeriti Pravila Društva, već stoga što sprečavanjem istraživanja tih zlodjela sudjeluje u njihovu poricanju i umanjenju.

Na temelju svega obrazloženoga vidljivo je da je registracijsko tijelo podpuno krivo zaključilo da su svrha i djelatnosti Društva u suprotnosti s Ustavom i navedenim zakonima.

Štoviše, ograničavajući hrvatske znanstvenike u istraživanju istine hrvatske prošlosti XX. stoljeća, registracijsko tijelo izravno podupire neprijateljski naklonjene pojedince i skupine iz susjednih zemalja, koji nastoje krivnju za vlastite zločine učinjene za vrijeme Drugoga svjetskoga rata pripisati Hrvatima.

Zbog svega naprijed iznesenog žalitelj

predlaže

da Ministarstvo uprave naloži registracijskom tijelu da izda potvrdno rješenje o upisu u Registar udruga Republike Hrvatske.

[Žig]

Stjepan Razum [v.r.]

Dr. zn. Stjepan Razum

predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

+++++

Izprava 5. Ministarstvo uprave prihvaća žalbu, 10. veljače 2015.

[Grb]

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO UPRAVE

KLASA: UP/II-230-02/14-01/50

URBROJ: 515-03-02/1-15-2

Zagreb, 10. veljače 2015.

Ministarstvo uprave, na temelju članka 21. stavka 1. Zakona o udrugama (“Narodne novine”, broj 88/01. i 11/02.), a u vezi s člankom 58. Zakona o udrugama (“Narodne novine” broj 74/14.), povodom žalbe Stjepana Razuma iz Konščice, Konščica 36, podnesenim u ime udruge pod nazivom Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D, izjavljene protiv rješenja Gradskog ureda za opću upravu Grada Zagreba KLASA: UP/I-230-02/2014-01/398, URBROJ: 251-07-11-14-7 od 21. listopada 2014. godine, u postupku upisa te udruge u Registar udruga Republike Hrvatske, donosi

Z A K L J U Č A K

Poziva se **Stjepan Razum**, da u ime udruge, pod nazivom Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, u roku od trideset (30) dana od dana dostave ovog zaključka, dostavi ovom Ministarstvu u dva primjerka usklađenih Pravila Društva u sljedećim odredbama:

- članak 7. stavke 2. i 3. Pravila, potrebno je izmijeniti ili brisati jer im je konotacija protivna vrijednostima demokratskog društva.

O b r a z l o ž e n j e

Ministarstvo uprave zaprimilo je žalbu Stjepana Razuma iz Konščice, Konščica 36, podnesenu u ime udruge pod nazivom Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D (u daljnjem tekstu: Društvo), a izjavljenu protiv rješenja Gradskog ureda za opću upravu Grada Zagreba KLASA: UP/I-230- 02/2014-01/398, URBROJ: 251-07-11-14-7 od 21. listopada 2014. godine, kojim je odbijen zahtjev za upis Društva u Registar udruga Republike Hrvatske.

U ovom postupku ocijenjena je potreba djelomičnog usklađenja ili brisanja članka 7. stavaka 2. i 3. Pravila Društva od 6. lipnja 2014. godine. Naime, postavljeni ciljevi "oslobađanja hrvatskog naroda nametnutoga tereta izmišljenih mitova" i "nastanak i razvoj velikosrpskoga i jugoslavenskoga jasenovačkog mita" upućuju da će istraživanja koja Društvo namjerava provoditi unaprijed njima biti opterećena i usmjerena, a time i ograničena u odnosu na nužnost objektivnog i nepristranog istraživanja povijesnih činjenica. Sukladno tome, navedene odredbe Pravila upućuju da bi djelovanje Društva bilo u suprotnosti s temeljnim vrijednostima Ustava Republike Hrvatske i Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, ili općenito, demokratskog društva.

Slijedom navedenog, sukladno članku 77. stavku 3., a u vezi s člancima 8. i 30. stavku 1. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj 47/09.), valjalo je odlučiti kao u izreci ovog zaključka.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv zaključka ne može se izjaviti žalba niti pokrenuti upravni spor. Zaključak se može pobijati tužbom protiv rješenja kojim se rješava o ovoj upravnoj stvari.

DOSTAVITI:

1. Stjepan Razum, Konščica, Konščica 36,
2. Pismohrana, ovdje

+++++++

Izprava 6. Društvo šalje Ministarstvu uprave usklađena Pravila, 4. ožujka 2015.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
Pavlenski put 7D
10.090 Zagreb-Susedgrad
Br. 11/2015.
Zagreb, 4. ožujka 2015.

MINISTARSTVO UPRAVE
10000 ZAGREB
Maksimirska 63

Predmet: Dostava usklađenih Pravila, prema zaključku Ministarstva uprave, klasa UP/II-230-02/14-01/50, urbroj 515-03-02/1-15-2, od 10. veljače 2015.

Visoki Naslove!

Prema zaključku tog Visokog Naslova, od 10. veljače 2015., dostavljenom ovom Društvu 17. veljače 2015., dostavljamo u zadanom roku od trideset dana, koji istječe 19. ožujka 2015., usklađena Pravila ovoga Društva.

Prema navedenom zaključku trebalo je uskladiti ili brisati 2. i 3. stavak 7. članka Pravila Društva, pa smo u skladu s tim zaključkom 2. stavak preoblikovali, a 3. stavak izbrisali. Cijeli 7. članak s dva stavka sada slovi:

Članak 7. Svrha Društva

(1) Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugoga svjetskog rata i poraća.

(2) Svrha je zatim istraživati okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, činjenice o događajima u logorima Jasenovac i Stara Gradiška od 1941. do 1945. i poslijeratnim logorima za hrvatske domoljube, druge zatočenike komunističkog režima i informbiroovce u Jasenovcu i Staroj Gradiški, te nastanak i razvoj jasenovačkoga mita.

Dostavljajući dva primjerka usklađenih Pravila, zahvaljujem Visokom Naslovu na navedenom zaključku, prema kojem smo dobrohotno postupili, jer smo u njemu prepoznali brigu za objektivnost našega istraživačkoga rada. No, istovremeno izražavam čuđenje da se Visoki Naslov nije u navedenom zaključku ni jednom riječju osvrnuo na nezakonito postupanje Gradskog ureda za obću upravu Grada Zagreba, u smislu prekoračenja vremenskoga roka, što je trebalo dovesti do automatske registracije našega Društva, bez obzira na možebitne sadržajne zamjerke naših Pravila. Nadam se da smo taj nedostatak u postupanju Gradskoga ureda za obću upravu dovoljno obrazložili u našoj žalbi.

Zapravo, u smislu slova i duha Zakona o udrugama, mi se smatramo registriranim, ali nam nedostaje potvrda o toj činjenici, radi daljnjega postupanja.

Svjесni smo da je u međuvremenu nastupio novi Zakon o udrugama, pa ćemo unutar nekoliko mjeseci morati doraditi naša Pravila prema tom Zakonu.

Na kraju, molim Visoki Naslov da registraciju našega Društva što prije ostvari, kako bismo mogli već ove godine, na koju pada 70. obljetnica prestanka rada ratnoga sabirnoga i radnoga logora Jasenovac, ostvariti neke zacrtane svrhe.

S poštovanjem,

Stjepan Razum [v.r.]
[Žig] Dr. zn. Stjepan Razum
predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Prilog: Pravila Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac – 2 primjerka

+++++

Izprava 7. Gradski ured za obću upravu odobrava usklađena Pravila i upisuje Društvo u Registar udruga, 27. travnja 2015.

[Grb]
REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD ZAGREB
GRADSKI URED ZA OPĆU UPRAVU

KLASA: UP/1-230-02/14-01/398

URBROJ: 251-07-11-14-12

Zagreb, 27. travnja 2015.

Gradski ured za opću upravu, u postupku pokrenutom po zahtjevu **Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac** sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D, za upis u Registar udruga, temeljem članka 14. stavka 3. i 4. Zakona o udrugama ("Narodne novine" broj 88/01. i 11/02.) i članka 10. Odluke o ustrojstvu i djelokrugu gradskih upravnih tijela ("Službeni glasnik Grada Zagreba" broj 16/09., 22/09., 9/12., 4/13., 6/13. i 17/13.), donio je

R J E Š E N J E

1. **Odobrava se** upis udruge pod nazivom **DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC**, sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D, u Registar udruga Republike Hrvatske.

Skraćeni nazivi Udruge su: **DRUŠTVO JASENOVAČKI LOGORI i DJL**.

Upis je izvršen pod registarskim brojem **21011555** dana 27. travnja 2015. godine, kojim danom **Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac** stječe svojstvo pravne osobe, pa tim danom može početi s radom kao udruga.

2. **Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac**, sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D, osnovano je u cilju istraživanja hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskog naroda za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća te istraživanje okolnosti nastanka trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, činjenica o događajima u logorima Jasenovac i Stara Gradiška od 1941. do 1945. i poslijeratnim logorima za hrvatske domoljube, druge zatočenike komunističkog režima i informbiroovce u Jasenovcu i Staroj Gradiški, te nastanak i razvoj jasenovačkog mita.

3. U svrhu ostvarenja ciljeva Udruge obavlja djelatnosti sljedećeg sadržaja: istražuje i objavljuje izvore i rasprave iz razdoblja Drugog svjetskog rata i poraća vezane uz trostruki susljedni logor u Jasenovcu; istražuje i popisuje ljudske žrtve radnoga i sabirnoga logora u Jasenovcu za vrijeme rata, ali i poslijeratnoga logora za uništavanje hrvatskih domoljuba i njemačke nacionalne manjine, surađuje sa sličnim ustanovama i udrugama na ustanovljenju pojedinačnog popisa svih žrtava, bez obzira na njihove počinitelje, potiče i vodi znanstvene skupove i predavanja te priređuje izložbe iz hrvatskog žrtvoslovlja i predstavlja pisane radove o tome, potiče i zauzima se za stvaranje jedinstvenog spomen-područja u Jasenovcu za sve žrtve, svih totalitarizama XX. stoljeća (nacionalsocijalizma, fašizma i komunizma), objavljuje vlastito glasilo sa žrtvoslovnim radovima i ljetopisom svoje djelatnosti, pod imenom "Jasenovački logori" te otvara i vodi vlastito mrežno sjedište preko kojega izvješćuje javnost o rezultatima istraživanja i o svome radu.

4. Ovjeravaju se Pravila Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac usvojena na sjednici Osnivačke skupštine održanoj 06. lipnja 2014.

5. Za zastupanje Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac ovlaštteni su: **STJEPAN RAZUM, predsjednik i MATE RUPIC, dopredsjednik Društva.**

6. Ovlaštene osobe obvezne su prijaviti svaku promjenu podataka iz članka 19. Zakona o udrugama, nastalu nakon izdavanja ovog rješenja, budući da prema stavku 5. istog članka udruga ne smije u pravnom prometu postupati po promjenama niti rabiti podatke o tim promjenama prije nego što su isti upisani u registar udruga.

7. Žalba na rješenje ne odgađa izvršenje rješenja.

O b r a z l o ž e n j e

Stjepan Razum iz Konšćice, Konšćica 38 podnio je dana 27. lipnja 2014. ovom Gradskom uredu zahtjev za upis u Registar udruga Republike Hrvatske, udruge pod nazivom Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, skraćenog naziva Društvo jasenovački logori i DJL (u daljnjem tekstu Društvo) sa sjedištem u Zagrebu, Pavlenski put 7D.

Uz zahtjev priložen je popis osnivača (17), popis osoba ovlaštenih za zastupanje, dva primjerka Pravila Društva, zapisnik s osnivačke sjednice Skupštine Društva održane 6. lipnja 2014. Odluka o pokretanju postupka za upis u Registar udruga RH, preslike osobnih iskaznica osnivača i osoba ovlaštenih za zastupanje Društva i upravna pristojba u iznosu od 70 kuna.

Ovaj je Gradski ured po provedenom postupku, ocjenjujući da su ciljevi (svrha) Društva i djelatnosti u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske, rješenjem KLASA: UP/I- 230-02/2014-01/398, URBROJ: 251-07-11-14-7 od 21. listopada 2014. odbio zahtjev za upis dotične udruge u Registar udruga Republike Hrvatske. Naime, člankom 18. Zakona o udrugama ("Narodne novine", broj 88/01. i 11/02.), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva, propisano je da će se zahtjev za upis u registar udruga odbiti ako su statutom utvrđeni ciljevi i djelatnosti udruge u suprotnosti s Ustavom ili zakonom ili podnositelj u roku ne postupi po zaključku iz članka 16. stavka 2. Zakona, dok je u članku 16. Zakona određeno da je ured državne uprave dužan donijeti rješenje o zahtjevu za upis u roku od 30 dana od dana predaje urednog zahtjeva, a ako se utvrdi da statut udruge nije u skladu sa zakonom ili zahtjevu nisu priloženi odgovarajući dokazi, zaključkom će podnositelju zahtjeva odrediti rok za usklađivanje sa zakonom. Kako je u članku 7. Pravila Društva navedeno da je svrha Društva, osim istraživanja hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskog naroda za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća i osvjetljavanje okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, dok je u Izvorišnim osnovama Ustava Republike Hrvatske izrijeком navedeno da se povijesno pravo hrvatskog naroda na punu državnu suverenost očituje, između ostalih povijesnih činjenica i u "uspostavi državne suverenosti u razdoblju drugog svjetskog rata, izraženoj nasuprot proglašenju Nezavisne države Hrvatske (1941.) u odlukama Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske (1943.), a što je Izvorišnim osnovama "iznesena povijesna činjenica", to je s obzirom na navedeno, ovaj Gradski ured zaključio da se Ustav Republike Hrvatske već u svojim Izvorišnim osnovama odredio prema Nezavisnoj državi Hrvatskoj, izrijeком navodeći da se radi o "iznesenoj povijesnoj činjenici". Stoga u kontekstu u Pravilima opisane navedene svrhe Društva, ocjenjeno je nedvojbenim da su povijesno osvjetljene okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske.

Kako člankom 18. tada važećeg Zakona nije predviđeno da se zaključkom određuje rok za usklađivanje ciljeva i djelatnosti udruge s Ustavom Republike Hrvatske, već da će se zahtjev odbiti ako su ciljevi i djelatnosti u suprotnosti s Ustavom, to je predmetni zahtjev, s obzirom na svrhu (cilj) Društva odnosno uvjerenje kao ideološki temelj djelovanja društva opisano u Pravilima Društva odbijen.

Kada se radi o nazivu, ciljevima i djelatnostima Društva, ovaj se Gradski ured s obzirom na njihov sadržaj, a u skladu sa člankom 67. Zakona o sustavu državne uprave ("Narodne novine" 150/11. i 12/13.) kojim je određeno da su ministarstva, državni uredi i državne upravne organizacije dužne uredima državne uprave u jedinicama područne (regionalne) samouprave pružati stručnu pomoć, a osobito stručno obrađivati pitanja i pojave u svezi s izvršavanjem zakona i drugih propisa, davati stručna mišljenja i objašnjenja o načinu provedbe zakona, dana 21. srpnja 2014., pisanim putem obratio i Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta sa zahtjevom da dostavi ovom Gradskom uredu stručno mišljenje o tome jesu li naziv, ciljevi i djelatnosti Društva u skladu s Ustavom i zakonima RH iz njegove nadležnosti, o čemu je obaviješten i izabrani predsjednik Društva.

Isto tako, upućen je i dopis Ministarstvu kulture s obzirom na njegove nadležnosti određene člankom 24. Zakona o ustrojstvu i djelokrugu ministarstava i drugih središnjih tijela državne uprave ("Narodne novine" 150/11., 22/12., 39/13., 125/13. i 148/13.), a posebice što ono obavlja nadzor nad zakonitošću rada i stručni nadzor nad Javnom ustanovom Jasenovac osnovanom Zakonom o spomen području Jasenovac ("Narodne novine", broj 15/90., 28/90. i 22/01.).

Naime, budući da je člankom 1. istog Zakona, propisano da se "radi očuvanja trajne uspomene na žrtve fašističkog terora i borbe narodnooslobodilačkog rata stradale u drugom svjetskom ratu u koncentracijskim logorima Jasenovac i Stara Gradiška, kao i radi očuvanja tekovina antifašizma, ovim Zakonom proglašava Spomen-područje Jasenovac" te da je istim tim Zakonom određeno "da se čuvanje, zaštita, održavanje i prezentiranje spomen područja Jasenovac, provodi sukladno propisima o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara, muzejskoj djelatnosti, zaštiti arhivske građe i arhivima i o zaštiti prirode..." te da Ministarstvo kulture, između ostalih, obavlja i poslove što se odnose na istraživanje, proučavanje, praćenje, evidentiranje, dokumentiranje i promicanje kulturne baštine, središnju informacijsko-dokumentacijsku službu, utvrđivanje svojstva zaštićenih kulturnih dobara itd., od istog je zatraženo mišljenje o tome jesu li ciljevi i djelatnosti Društva u skladu s posebnim propisima iz oblasti Ministarstva odnosno sa znanstveno istraženim, proučenim, evidentiranim i dokumentiranim povijesnim činjenicama s kojima to Ministarstvo raspolaže.

Pisani odgovor Ministarstva kulture ovaj je Gradski ured zaprimio 18. kolovoza 2014., dok je pisani odgovor od Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta zaprimio 19. studenog 2015.[!] dakle, nakon što je doneseno prvostupanjsko rješenje, no o svome je mišljenju to Ministarstvo unaprijed upoznalo Gradski ured telefonskim putem. Ministarstvo kulture je, u bitnome, odgovorilo da ne može dati pozitivno mišljenje na osnivanje ove udruge ali bez izričitog pozivanja na ijedan propis, međutim su razlozi takvog mišljenja sadržajno prvostupanjskom tijelu bili vrlo određeni i nedvojbeni, dok je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta pozivajući se na Izvorišne osnove Ustava RH, istaknulo da nije suglasno s osnivanjem i upisom predmetnog društva u Registar udruga Republike Hrvatske.

Na rješenje ovog Gradskog ureda kojim se obrazlaže odbijanje zahtjeva prvenstveno pozivom na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o spomen području Jasenovac koji je donio Sabor Republike Hrvatske, Zakon o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara, pisano mišljenje Ministarstva kulture, telefonski dano mišljenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta, podnositelj zahtjeva i predsjednik Društva Stjepan Razum podnio je žalbu Ministarstvu uprave 10. studenog 2014. koju je isto Ministarstvo svojim rješenjem, KLASA: UP/II-230- 02/14-01/50, URBROJ: 515-03-02/1-15-4 od 15. travnja 2014. uvažilo, poništilo rješenje ovog Gradskog ureda i predmet vratilo na ponovni postupak.

U svom rješenju, povodom široko obrazloženih žalbenih navoda podnositelja žalbe a u kojima se ističe da Društvo već djeluje te se navode neki autori i njihova djela, gdje su i kada objavljena na temu ciljeva i djelatnosti Društva, drugostupajnsko je tijelo, između ostalog, navelo da “razmatrajući odredbe članka 7. i 8. Pravila Društva, kojima su propisane svrha (cilj) i djelatnosti Društva, ocijenjeno je da razlozi na kojima se temelji obrazloženje prvostupajnskog tijela nisu prihvatljivi” te da je “nedvojbeno da su istraživanja i rasvjetljavanja činjenica i okolnosti vezanih uz Jasenovac i Nezavisnu državu Hrvatsku načelno pod zaštitom Ustava i Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda. Ipak, nijedna udruga koja bi se željela baviti istraživanjima i proučavanjem povijesnih činjenica ne bi smjela biti odbijena s registracijom zbog razloga i s obrazloženjem koje je dano u pobijanom rješenju. Naime, pobijano rješenje pogrešno se temelji na postavci da se u Ustavu iznesene povijesne činjenice ne mogu dalje znanstveno istraživati, iako je u članku 69. stavku 1. Ustava propisano da se jamči sloboda znanstvenog, kulturnog i umjetničkog stvaralaštva.”

Međutim, Ministarstvo je utvrdilo “da odredbe članka 7. stavka 2. i 3. Pravila Društva sadržavaju svrhu (ciljeve) koja je u svojoj konotaciji protivna vrijednostima demokratskog društva” te je ocijenjena potreba djelomičnog usklađivanja ili brisanja članka 7. stavka 2. i 3. Pravila Društva od 6. lipnja 2014.

“Naime, postavljeni ciljevi “oslobađanje hrvatskog naroda nametnutoga tereta izmišljenih mitova” i “nastanak i razvoj velikosrpskog i jugoslavenskog jasenovačko mita” upućuju da će istraživanja koja Društvo namjerava provoditi unaprijed njima biti opterećena i usmjerena, a time i ograničena u odnosu na nužnost objektivnog i nepristranog istraživanja povijesnih činjenica” pa se dalje zaključuje da “sukladno tome, navedene odredbe Pravila upućuju da bi djelovanje Društva bilo u suprotnosti s temeljnim vrijednostima Ustava i Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda ili općenito, demokratskog društva”. Radi svega navedenog, Društvo je u drugostupajnskom postupku, pozvano zaključkom da navedene odredbe izmijeni ili izbriše što je ono i učinilo dostavom dva primjerka novog teksta Statuta uz dopis Vis[o]kom naslovu (Ministarstvu uprave) da su stavak 2. i 3. članka 7. stavak 2, preoblikovali, a stavak 3. brisali pa sada članak 7. Svrha Društva glasi: “(1) Svrha društva je istraživanje hrvatske povijesti XX. stoljeća, osobito položaja i uloge hrvatskoga naroda za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća. (2) Svrha je zatim istraživati okolnosti nastanka, trajanja i prestanka Nezavisne Države Hrvatske, činjenice o događajima u logorima Jasenovac i Stara Gradiška od 1941. do 1945. i poslijeratnim logorima za hrvatske domoljube, druge zatočenike komunističkog režima i informbiroovce u Jasenovcu i Staroj Gradiški, te nastanak i razvoj jasenovačkog mita.”

Nadalje, Ministarstvo uprave u rješenju navodi: “Obzirom na postupanje žalitelja po zaključku ovog Ministarstva i naprijed iznesenom mišljenju Ministarstva kulture, ocijenjeno je da nema na zakonu utemeljenog razloga za odbijanje upisa Društva u registar pod nazivom iz članka 1., te sa usklađenom svrhom (ciljem) iz članka 7. i djelatnostima iz članka 8. Pravila” pa nastavlja “Stoga će u ponovnom postupku registracijsko tijelo, uvažavajući već utvrđene činjenice u ovom postupku, ocijeniti da li su ostale odredbe pravila sukladne Zakonu o udrugama, neovisno o korištenju u njima pojedinih izraza odnosno načina izražavanja, te će nakon toga ponovno odlučiti o predmetnom zahtjevu za upis u registar, sukladno odredbama materijalnog i postupovnog propisa”. Ministarstvo na kraju u svom rješenju zaključuje: “Slijedom navedenoga, kako su u provedenom prvostupajnskom postupku činjenice pogrešno utvrđene, a za donošenje novoga rješenja je, s obzirom na prirodu ove upravne stvari (upis u Registar), nužno neposredno rješavanje

prvostupanjskog tijela, valjalo je temeljem članka 117. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku, riješiti kao u izreci ovoga rješenja.”

Kako ovaj Gradski ured prigodom rješavanja zahtjeva i provodi postupke u kojima utvrđuje njihovu ustavnost i zakonitost (materijalnu i postupovnu), to je u ponovljenom postupku, provodeći naredbu drugostupanjskog tijela za donošenje ovog rješenja, utvrđeno da su ostale odredbe Pravila Društva u skladu sa Zakonom, da su uz zahtjev priloženi svi propisani dokumenti potrebni za upis u registar udruga pa je temeljem navedenog, a sukladno odredbama članka 2. stavka 2., članka 10., članka 11., te članka 16. stavka 3. citiranog Zakona riješeno kao u izreci.

Upravna pristojba u iznosu od 70,00 kuna po Tarifnom broju 1. i 2. Tarife upravnih pristojbi Zakona o upravnim pristojbama (“Narodne novine”, broj 8/96., 77/96., 95/97., 131/97., 68/98., 66/99., 145/99., 116/00., 163/03., 17/04., 110/04., 141/04., 150/05., 153/05., 129/06., 117/07., 25/08., 60/08., 20/10., 69/10., 126/11., 112/12., 19/13., 80/13., 69/14. i 87/14.) naplaćena je i na zahtjevu uredno poništena.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ovog rješenja može se izjaviti žalba Ministarstvu uprave u roku od 15 dana od dana primitka rješenja. Žalba se neposredno predaje ili šalje poštom ovom Gradskom uredu, a može se izjaviti i na zapisnik. Na žalbu se plaća upravna pristojba u iznosu od 50,00 kuna po Tarifnom broju 3. Tarife upravnih pristojbi Zakona o upravnim pristojbama. Stranka se može odreći prava na žalbu, sukladno članku 106. Zakona o općem upravnom postupku (“Narodne novine”, broj 47/09.).

PROČELNIK

Krešimir Ladešić, dipl. iur.

[Žig]

Ladešić [v.r.]

DOSTAVITI:

1. Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, Pavlenski put 7D
2. Ministarstvo uprave Zagreb, Maksimirska 63
3. Ministarstvo obrazovanja, znanosti i sporta Zagreb, Donje Svetice 38
4. Ministarstvo kulture, Zagreb, Runjaninova 2
5. Ministarstvo financija, Sektor za izvršenje Državnog proračuna, Zagreb, Katančićeva 5
6. Zbirka isprava, ovdje
7. Pismohrana, ovdje

+++++

Izprava 8. Upit Ministarstvu kulture o iztrazi i kažnjavanju krivotvoritelja jasenovačkoga popisa, 15. lipnja 2015.

Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
Pavlenski put 7D
10.090 Zagreb-Susedgrad
Br. 232/2015.-J.
Zagreb, 15. lipnja 2015.

MINISTARSTVO KULTURE
10000 ZAGREB
Runjaninova 2

Predmet: Velika prijevarena s popisom jasenovačkih žrtava – upit o istrazi i kažnjavanju krivotvoritelja s ravnateljicom Natašom Jovičić na čelu.

Visoki naslove!

U hrvatskom je tisku objavljeno otkriće velike prijevare Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac, koja se pod ravnateljstvom gospođe Nataše Jovičić proizvoljno igra s popisom žrtava ratnoga sabirnoga i radnoga logora Jasenovac.

U prilogu Vam dostavljamo primjerak “Hrvatskoga tjednika”, u kojem je objavljen članak: *Dr. Stjepan Razum: Obavješćujem hrvatsku javnost da sam otkrio veliku prijevare u Jasenovcu*. Nadnaslov: *Aktualno. Jasenovac, najveća povijesna laž koja iz dana u dan postaje sve prozirnija*. Podnaslov: *Pozivam Dorh da pokrene istragu protiv ravnateljice Nataše Jovičić koja ne bi više smije[la] biti savjetnicom Predsjednice RH*. U: **Hrvatski tjednik**, 2015., br. 559, od 11.VI.2015., str. 18-29. Isti je članak objavljen na desetak mrežnih sjedišta.

Zanima nas hoće li Ministarstvo kulture, pod čijom se mjerodavnošću nalazi JUSP Jasenovac, poduzeti bilo kakve korake u utvrđivanju i kažnjavanju navedenih nečasnih i kriminalnih radnji u svezi s popisom jasenovačkih žrtava.

Hrvatska javnost, kao i naša udruga koja se posvetila istraživanju trostrukoga logora Jasenovac, s opravdanjem očekuje poduzimanje nekih koraka, jer radnici JUSP-a Jasenovac primaju plaće za svoj rad – u ovom slučaju nečastan i kriminalan rad – iz proračuna Republike Hrvatske, koji punimo svi mi državljani Republike Hrvatske.

Molimo Visoki naslov da nas izravno ili preko javnih priobćajnica obavijesti o poduzetim koracima i krajnjem ishodu provedene istrage.

S poštovanjem, za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,

Igor Vukić [v.r.]

Igor Vukić
tajnik

[Žig]

Stjepan Razum [v.r.]

dr. Stjepan Razum
predsjednik

Prilog: *Hrvatski tjednik*, br. 559, od 11. VI. 2015.

+++++

Izprava 9. Društvo donosi Pravila o izmjeni i dopuni Pravila, 25. kolovoza 2015.

Na temelju članaka 13. i 55. Zakona o udrugama (“Narodne novine”, br. 74/2014.), te članka 27. Pravila Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Skupština Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, održana 25. kolovoza 2015., donosi sljedeća

**PRAVILA
O IZMJENI I DOPUNI PRAVILA
DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC**

Članak 1.

U dosadašnjem članku 4. stavak četvrti se mijenja i on sada slovi:

(4.) Odluku o suradnji, učlanjivanju i udruživanju iz st. 2. i 3. ovog članka donosi Skupština Društva.

Članak 2.

Dosadašnji članak 5., o javnosti rada, nadopunjuje se te sada u potpunosti slovi:

Članak 5. Načela djelovanja

(1) Djelovanje Društva temelji se na načelu neovisnosti, što znači da samostalno utvrđuje svoje područje djelovanja, svrhu i djelatnosti, te svoj unutarnji ustroj.

(2) Djelovanje Društva temelji se na načelu javnosti. Stoga je njegov rad javan za sve njegove članove, kao i za širu javnost, ako ju zanima. Načelo javnosti ostvaruje se održavanjem javnih godišnjih skupština, javnim nastupima, priobćenjima, kao i objavljivanjem ljetopisa u društvovnom glasilu.

(3) Izvješća i priobćenja za javnost u ime Društva daje dužnostnik iz čl. 3. ili osoba koju on ovlasti.

(4) Djelovanje Društva temelji se na načelu demokratskog ustroja, što znači da Društvom upravljaju članovi na način da unutarnji ustroj Društva osigurava svim članovima očitovanje njihove volje.

(5) Djelovanje Društva temelji se na načelu neprofitnosti, što znači da se Društvo ne osniva sa svrhom stjecanja dobiti, ali može obavljati gospodarsku djelatnost, sukladno zakonu i Pravilima.

(6) Djelovanje Društva temelji se na načelu slobodnog sudjelovanja u javnom životu, što znači da Društvo slobodno sudjeluje u razvoju, praćenju, provođenju i vrednovanju javnih politika, kao i u oblikovanju javnog mnijenja, te izražava svoja stajališta i mišljenja i poduzima postupke od vlastitog probitka.

Članak 3.

U dosadašnjem članku 7. naslov se proširuje te on sada slovi:

Svrha (cilj) Društva i područje djelovanja sukladno ciljevima.

Tom se članku dodaje treći stavak koji slovi:

(3) Društvo sukladno ciljevima djeluje na području kulture i umjetnosti, te obrazovanja, znanosti i istraživanja.

Članak 4.

Dosadašnjem članku 8. dodaje se treći stavak:

(3) Društvo obavlja izdavačku djelatnost kao gospodarsku djelatnost.

Članak 5.

Dosadašnji naziv “članovi podupiratelji” sustavno se mijenja u naziv “podupirajući članovi”. Ta se promjena odnosi na članke 9., 11., 21. i 26.

U članku 11., prvi stavak počinje riječima: Podupirajući članovi (podupiratelji) Društva.

Članak 6.

U dosadašnjem članku 13., četvrti stavak se dopunjuje, te on u cijelosti sada slovi:

(4) Svi su članovi upisani u popis članova Društva, koji sadrži ime i prezime ili naziv, vrstu članstva, osobni prepoznavaajući broj (OIB), nadnevak i mjesto rođenja, nadnevak pristupa i nadnevak prestanka članstva, te druge podatke: župu krštenja, ime i prezime roditelja i supruga ili supruge, prebivalište, zvanje i zanimanje, brzoglasni broj i elektroničku adresu.

Popis članova uvijek je dostupan na uvid svim članovima Društva kao i mjerodavnim tijelima na njihov zahtjev.

Članak 7.

U dosadašnjem članku 14., dosadašnji drugi stavak zamjenjuje se s novim drugim i trećim stavkom, koji u cijelosti slove:

(2) Nakon isteka trogodišnjeg uzastopnog neplaćanja članarine, Upravni odbor utvrđuje tu činjenicu, briše tog bivšeg člana iz knjige članova, bez obveze da ga o tome obavješćuje.

(3) Isključenog člana Upravni odbor obavješćuje o isključenju, navodeći razlog isključenja. Isključeni član ima pravo žalbe Skupštini Društva. Žalba se podnosi Upravnom odboru unutar 15 dana nakon primitka obavijesti o isključenju.

Članak 8.

U dosadašnjem članku 16. nadopunjuje se treći stavak te on u cijelosti sada slovi:

(3) Redovita Skupština održava se svake godine. Redovita je Skupština svake četvrte godine ujedno izborna skupština.

Članak 9.

Dosadašnjem članku 17. dodaju se nova dva stavka, četvrti i peti:

(4) Izvanredna Skupština raspravlja i odlučuje o onom predmetu koji je naveden u pisanom pozivu Upravnog odbora, odnosno u zahtjevu za sazivanje Skupštine.

(5) I kod izvanredne Skupštine, za vođenje i ovjeru zapisnika skupštinari izabiru zapisničara i dva ovjervitelja.

Članak 10.

U dosadašnji članak 18. dodaje se novi četvrti stavak:

(4) Iznimke nadpolovičnog odlučivanja iz predhodnoga stavka čini odluka kod raspuštanja Društva (članak 30.).

Dosadašnji 4., 5. i 6. stavci prebrojavaju se u 5., 6. i 7. stavak.

Na kraju članka 18., iza dosadašnjeg šestog, a sada iza sedmog stavka, dodaje se osmi stavak:

(8) O odlukama zapisničar vodi zapisnik, kojega podpisuje sam zapisničar i dva ovjervitelja zapisnika.

Članak 11.

U dosadašnjem članku 19., pojedine točke u drugom stavku su nove ili dopunjene, pa nakon treće točke, preostale točke 4.-15. u cijelosti slove:

4. odlučuje o suradnji s drugim društvima i međunarodnim udrugama radi ostvarenja zajedničkih ciljeva;

5. raspravlja o izvješću o radu i o novčanom izvješću za proteklu godinu, te odlučuje o njihovu usvajanju;

6. raspravlja i odlučuje o programu rada i o proračunu za nadolazeću godinu;

7. raspravlja i odlučuje o podnesenim joj prijedlozima;

8. raspravlja i odlučuje o molbama i žalbama, što su pisano podnesene najmanje deset dana prije Skupštine;

9. raspravlja i odlučuje o sukobu interesa među članovima;

10. na prijedlog Upravnog odbora proglašava počastne članove Društva;

11. na prijedlog Upravnog odbora dodjeljuje pohvalnice i zahvalnice zaslužnim hrvatskim istraživačima;
12. na prijedlog Upravnog odbora bira pokrovitelja Društva;
13. odlučuje o prestanku rada Društva;
14. odlučuje o prizivima na odluku Upravnog odbora o isključenju iz Društva;
15. odlučuje i o drugim pitanjima predviđenim Zakonom.

Članak 12.

Dodaje se novi članak 20. koji u cijelosti slovi:

Članak 20. Saziv Skupštine nakon isteka mandata

(1) U slučaju isteka mandata tijelima Društva, Skupštinu saziva zadnja osoba za zastupanje upisana u registar udruga ili, u slučaju njegove spriječenosti, bilo koja tri člana iz zadnjega sastava Upravnog odbora.

Sljedeća četiri članka, od dosadašnjega članka 20. do 23. prebrojavaju se za jednu brojčanu vrijednost.

Članak 13.

U dosadašnjem članku 20., a odsada u članku 21, osmi stavak se dopunjuje te u cijelosti sada slovi:

(8) Tajnik vodi uručbeni zapisnik, popis članova Društva i popis članova pojedinih tijela Društva, prikuplja članarinu i novčane darove, vodi blagajnički dnevnik, čuva rukopise i izvore primljene u pismohranu Društva, te vodi pismohranu Društva. Obavlja sve poslove koje je zacrtao Upravni odbor.

Članak 14.

U dosadašnjem članku 21., a odsada u članku 22., u prvom stavku ispušta se njegova 17. točka, i dodaje se nova 17. točka, koja slovi:

17. imenuje likvidatora Društva.

Članak 15.

U dosadašnjem članku 23., a odsada u članku 24., dodaje se novi prvi stavak koji slovi:

(1) Časni je sud mjerodavan za rješavanje sporova samo između članova Društva, a ne između članova i pojedinih tijela Društva.

Dosadašnji stavci 1., 2., 3. i 4. prebrojavaju se u stavke 2., 3., 4. i 5.

Članak 16.

Dodaje se novi članak 25. koji u cijelosti slovi:

Članak 25. Rješavanje sukoba interesa

(1) Ako član Društva smatra da je oštećen u smislu ovih Pravila ili drugih obćih spisa Društva, ovlašten je na to upozoriti Upravni odbor, odnosno Skupštinu, te zahtijevati pisanim putem da se njegovo upozorenje razmotri i donesu sukladne odluke.

(2) U roku od trideset dana od dana dostavljenog pisanog zahtjeva mora se sazvati sjednica Upravnoga odbora, odnosno izvanredne Skupštine, i na njoj raspravljati i donijeti odluka glede toga zahtjeva. Odluka Skupštine je konačna.

(3) Nezadovoljni član može podnijeti tužbu Obćinskom sudu u Zagrebu radi zaštite svojih prava propisanih Pravilima Društva. Tužba ne odgađa izvršenje skupštinske odluke.

Sljedećih pet članaka, od dosadašnjega članka 24. do 28. prebrojavaju se za dvije brojčane vrijednosti.

Članak 17.

U dosadašnjem članku 28., a odsada u članku 30., treći stavak se dopunjuje te sada u cijelosti slovi:

(3) Nakon raspuštanja Društva i nakon podmirenja potraživanja svih vjerovnika, imovina Društva prelazi u vlasništvo Nadbiskupijskoga arhiva u Zagrebu.

Članak 18.

Dodaje se novi članak 31. koji u cijelosti slovi:

Članak 31. Likvidator Društva

(1) U skladu sa zakonskim odredbama Društvo ima svoga likvidatora.

(2) Likvidatora Društva imenuje i opoziva Upravni odbor.

Članak 19.

U dosadašnjem članku 29, a odsada u članku 32., drugi stavak se mijenja te sada slovi:

(2) Ova izmijenjena i dopunjena Pravila stupaju na snagu danom donošenja izmjena i dopuna, tj. 25. kolovoza 2015.

Članak 20.

Zadužuje se Upravni odbor da izmjene i dopune ugradi u postojeća Pravila, te da ih podastre na odobrenje Gradskom uredu za obću upravu.

U Zagrebu, 25. kolovoza 2015.

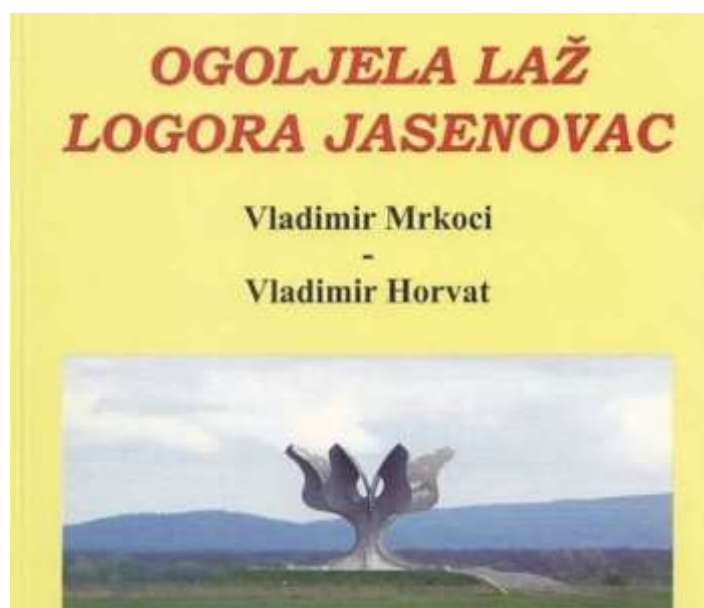
[Žig] Stjepan Razum [v.r.]
dr. zn. Stjepan Razum,
predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

VLADIMIR MRKOCI, ZAGREB, 2021.

UVODNI TEKSTOVI

**24. VELJAČE 2017. UMRO VLADIMIR MRKOCI –
POVJESNIČAR KOJI JE RAZOTKRIVAO LAŽI
KOMUNIZMA I MITOVE O JASENOVCU**

Petar Horvatić
24. veljače 2018.

Vladimir Mrkoci mnogo se u svom životu bavio komunizmom, ali se i komunizam prilično bavio njime. Rođen je 1924. u Zagrebu, a već je u jesen 1945. završio u komunističkom zatvoru. S obzirom na sve što znamo o poratnoj komunističkoj represiji, trebalo je zaista imati hrabrosti pa se upustiti u javnu protukomunističku kampanju. Mrkoci i nekoliko njegovih prijatelja udružili su se u ABB, Antiboljševički blok, kako bi provjerili izjavu novih vlasti da će izbori 11. studenoga 1945. godine biti slobodni. Lijepili su plakate i dijelili letke protiv komunističke opasnosti.

Dana 24. veljače 2017. u 93 godini umro Vladimir Mrkoci, jedan od osnivača Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Među najvažnijim Mrkocijevim doprinosima hrvatskoj povijesnoj publicistici je knjiga „Ogoljela laž logora Jasenovac“ iz 2008. godine koju je napisao zajedno s dr. Vladimirom Horvatom. Kritičkom analizom zbirke dokumenata što ih je Antun Miletić objavio 1986. godine pod nazivom „Koncentracioni logor Jasenovac, dokumenti.“, Vladimir Mrkoci je među prvima pokazao i zaključio da Jasenovac nije bio „logor smrti“ i da broj od 80.000 navodnih žrtava (a pogotovo broj od 700.000) nema veze s onim što se događalo u tom logoru.

Donoseći dotad malo poznate izjave bivših zatočenika i izvještaj Međunarodnog odbora Crvenog križa o inspekciji logora 1944. godine, Mrkocijeva i Horvatova knjiga bila je poticaj i drugima da hrabrije krenu u potragu za dokumentima i što realnijom povijesnom slikom jasenovačkog logora. Tako je nastalo i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, kojeg je Mrkoci bio doajen, piše drustvojasenovac.wordpress.com:

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/2017/02/28/umro-vladimir-mrkoci-jedan-od-osnivaca-naseg-drustva-suautor-ogoljele-lazi-jasenovca/>

Vladimir Mrkoci mnogo se u svom životu bavio komunizmom, ali se i komunizam prilično bavio njime. Rođen je 1924. u Zagrebu, a već je u jesen 1945. završio u komunističkom zatvoru. S obzirom na sve što znamo o poratnoj komunističkoj represiji, trebalo je zaista imati hrabrosti pa se upustiti u javnu protukomunističku kampanju. Mrkoci i nekoliko njegovih prijatelja udružili su se u ABB, Antiboljševički blok, kako bi provjerili izjavu novih vlasti da će izbori 11. studenoga 1945. godine biti slobodni. Lijepili su plakate i dijelili letke protiv komunističke opasnosti.

O slobodi tih izbora jasno govori podatak da se birala samo jedna lista, ona Narodnog fronta s nositeljem Josipom Brozom. Stare opozicijske stranke bile su sustavno onemogućavane u političkom radu pa su na kraju odustale od neravnopravne izborne borbe. Ipak, uz narodno frontovsku kutiju, ostavljena je kutija bez liste, tzv. ćorava kutija. Glasalo se gumenim kuglicama, a izborni odbori imali su zadatak dobro oslušivati gdje će je koji birač ubaciti.

Nije iznenađenje da su nakon takvih izbora, u okolnostima diktature, ubrzo iza rešetaka zatvora u zagrebačkoj Novoj vesi završili i mladići iz Antiboljševičkog bloka. U vrijeme istrage slušali su zvukove noćnih odvođenja na likvidacije na neka od stratišta u podsljemenskim područjima. Vladimir Mrkoci dobio je „samo“ jednu godinu zatvora. Odslužio ju je 1946. u kaznionici/logoru u Staroj Gradiški.

Uspio se poslije upisati na studij povijesti na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Diplomirao je 1951. godine i zatim radio kao profesor povijesti u gimnazijama i srednjim školama u Senju, Pazinu i Zagrebu. Bio je vanjski suradnik Leksikografskog zavoda. Suradivao je u Pomorskoj enciklopediji i napisao članke o pomorskoj povijesti niza europskih, azijskih i američkih država. Svojim člancima i reagiranjima javljao se

povremeno u Danasu, Obzoru, Vjesniku, Hrvatskom slovu, Fokusu. Bio je član Društva hrvatskih političkih zatvorenika.

Pokopan je u rodnom Zagrebu na Mirogoju.

<https://narod.hr/kultura/24-veljace-2017-umro-vladimir-mrkoci-povjesnicar-razotkrivao-lazi-jasenovcu-komunizmu>

KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA: IGOR VUKIĆ

Nema dvojbe da je Igor Vukić predsjednik *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* najznačajniji istraživač i najveći poznavatelj problematike vezane za taj radni logor iz NDH. Mit o Jasenovcu je osnova tvrdnji o genocidnosti hrvatskog naroda koji koriste svi oni kojima se bore za Veliku Srbiju (davno je Tanja Torbarina konstatirala kako je najveća Velika Srbija bila Jugoslavija). Takvi su i svi oni za koje je veliki hrvatski književnik Petar Šegedin rekao da „strasno mrze svoj narod“.

Ovih dana taj mit je srušen pojavom znanstvenog rada hrvatskih znanstvenika dr. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenom u međunarodnom Q1 časopisu u kome je dana znanstvena metoda kojom je pokazano da je Popis žrtava u Jasenovcu lažiran.

UZ TU SJAJNU VIJEST SLIJEDILA JE I DRUGA: IGOR VUKIĆ, ČIJ IISTRAŽIVAČKI RAD JE POTVRĐEN MATEMATIČKIM DOKAZOM PRIJAVIO SE ZA RAVNATELJA SPOMEN PODRUČJA JASENOVAC. Zapravo kolika je prednost Igora Vukića nad ostalima pa i znanstvenicima pokazuje činjenica da je on itekako razumio značaj znanstvenog rada u kome je dana spomenuta metoda pa je jedini među istraživačima Jasenovca i ukazao na značaj tog rada.

Konačno, Igor Vukić je u nastupu na beogradskoj HAPPY TV u potpunosti razobličio Jasenovačku laž.

U ovoj knjizi dajem izbor tekstova iz mojih knjiga o Igoru Vukiću. Sam taj izbor pokazuje koliko bi iz znanstveni rad Banića i Elezovića bilo značajno da i SP Jasenovac dobije ravnatelja. Tako bi i hrvatska vlast pokazala da je i njoj stalo do hrvatskih Nacionalnih interesa.

Knjigu IGOR VUKIĆ možete naručiti kod samog g. Vukića na e-mail:

igor.vukic.zg@gmail.com

Cijena knjige je 130 kn + poštarina.

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25648-knjiga-josipa-pecarica-igor-vukic>

<https://bezcenzure.hr/toptema/knjiga-josipa-pecarica-igor-vukic/>

NARAVNO NA VLASTI JE ČETNIČKA KOALICIJA I NJIMA NIJE U INTERESU RAVNATELJ KOJI ĆE PROMOVIRATI ISTRINU JER NIJE U INTERESU „SRPSKOG SVETA“ TJ. MEMORANDUMA SANU 2. VEĆ ONAJ KOJI SE DOKAZAO U RADU NA LAŽNOM POPISU!

O TOME NAM GOVORI I SLIJEDEĆI TEKST:

DR STJEPANDIĆ: DIANA BUDISAVLJEVIĆ U SLUŽBENU PRIJEPISKU UNIJELA JE „ZA DOM SPREMNA“,

Predmetni prikaz Diane Budisavljević kao vrlo pouzdane suradnice Ministarstva udružbe (socijalnog rada) Nezavisne Države Hrvatske temelji se na izvornim dokumentima iz Hrvatskoga državnog arhiva. Slijedom toga, Diana Budisavljević u službenu prijepisku unijela je stari tirolski pozdrav „Za Dom spremna“, te ga gotovo strastveno koristila u svojoj svakodnevnoj prijepisci, o čemu svjedoče brojne dopisnice (poštanske karte). Jednu od njih imate u pravitku.

„U Innsbrucku postavljena spomen-ploča Diani Budisavljević: iz Jasenovca je spasila tisuće srpske djece; u sve su se upleli pravoslavni svećenici, ali i poznati splitski liječnik“, autora Siniše Kekeza

Štovani dame i gospodo,

javljamo Vam se vezano uz članak u Vašem mrežnom izdanju od 9. travnja 2021. pod naslovom „U Innsbrucku postavljena spomen-ploča Diani Budisavljević: iz Jasenovca je spasila tisuće srpske djece; u sve su se upleli pravoslavni svećenici, ali i poznati splitski liječnik“, autora Siniše Kekeza

(<https://slobodnadalmacija.hr/mozaik/panorama/u-innsbrucku-postavljena-spomen-ploca-diani-budisavljevic-iz-jasenovca-je-spasila-tisuće-srpske-djece-u-sve-su-se-upleli-pravoslavni-svecenici-ali-i-poznati-splitski-lijecnik-1090085>).

Temeljem čl. 40. st. 1. – 3., te čl. 41. st. 1. Zakona o medijima (Narodne novine br. 59/2004, 84/2011, 81/2013) ovim putem zahtijevamo da objavite ispravak bez promjena i dopuna u istom ili istovrijednom mjestu novinskog prostora i na isti ili istovrijedni način na koji je bila objavljena i informacija na koju se ispravak odnosi.

Autor je iznio sljedeću činjeničnu tvrdnju:

„Hrvatska strana, koliko je poznato, nije se službeno očitovala, ali jest prof. dr. Matko Marušić na Facebook stranici Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori i domovini. On je 20. prosinca 2020. uputio pismo gradonačelniku i gradskim vijećnicima Innsbrucka.“

Dalje se citiraju dijelovi objave.

Prof. dr.sc. Matko Marušić, o kojem se kao nenadmašnom stručnjaku i pedagogu ne samo u medicinskim krugovima prenose legende, izvrstan je autor, te nam služi na čast da ste našu objavu doveli u vezu s njim.

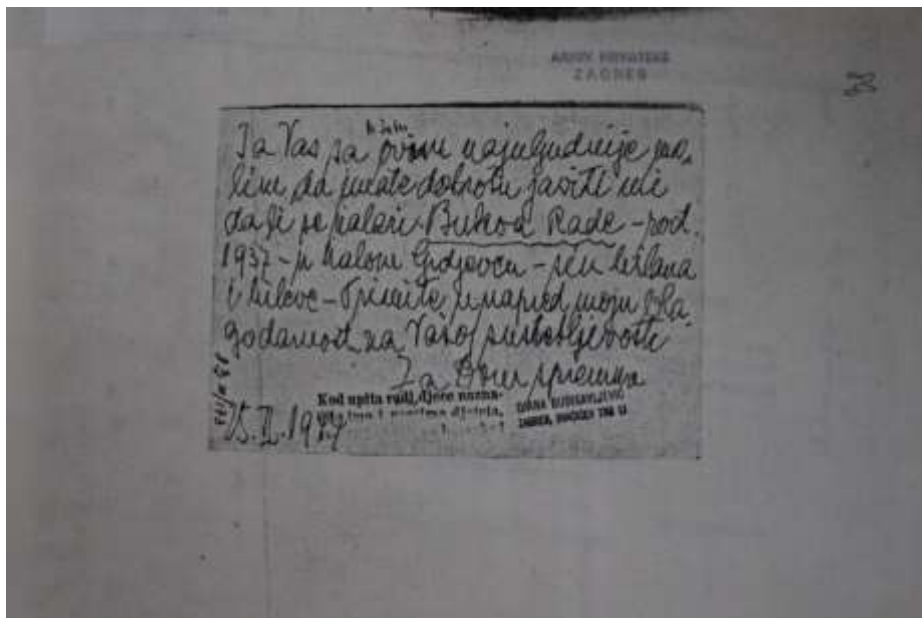
Međutim, on niti s predmetnom niti s bilo kojom drugom našom objavom i dopisom nema nikakve veze. On nije naš član, iako bismo ga rado imali u našim redovima.

Ne želimo nagađati kako je došlo do ove groteskne pogriješke. Šteta je da nas nitko ništa nije pitao.

Naša akademija okuplja 60 znanstvenika i umjetnika iz 9 zemalja s 4 kontinenta koji su ili hrvatskog podrijetla ili imaju jaku osobnu ili obiteljsku vezu s Hrvatskom, u svrhu razmjene i promicanja znanosti i umjetnosti.

Skoro svaki tjedan obraćamo se pretežito stranim i europskim institucijama po pitanjima koja se tiču Hrvatske i hrvatskog naroda. Skromno opažamo da su nam vrata skoro svuda otvorena: od Europskog parlamenta, preko njemačkog Bundestaga i austrijskog Nationalrata do manjih institucija i pojedinaca.

Predmetni prikaz Diane Budisavljević kao vrlo pouzdane suradnice Ministarstva udružbe (socijalnog rada) Nezavisne Države Hrvatske temelji se na izvornim dokumentima iz Hrvatskoga državnog arhiva. Slijedom toga, Diana Budisavljević u službenu prijepisku unijela je stari tirolski pozdrav „Za Dom spremna“, te ga gotovo strastveno koristila u svojoj svakodnevnoj prijepisci, o čemu svjedoče brojne dopisnice (poštanske karte). Jednu od njih imate u privitku.

Do sada Vam nismo dostavljali naše objave, jer smo pretpostavljali da Vas one ne zanimaju.

Ako ubuduće želite pisati o našem radu i našim predstavkama, molimo za kratku poruku, pa ćemo Vas redovito izvješćivati.

Vašoj pozornosti preporučamo aktualno očitovanje dr. Esther Gitman, našeg člana, koja je počasna doktorica znanosti Sveučilišta u Splitu, o najnovijim objedama na račun bl. Alojzija Stepinca od strane velikosrpskih krugova.

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25788-dr-stjepandic-diana-budisavljevic-u-sluzbenu-prijepisku-unijela-je-za-dom-spremna>

<https://hrvatskonebo.org/2021/04/12/dr-josip-stjepandic-predsjednik-hazzud-demant-clanka-u-innsbrucku-postavljena-spomen-ploca-diani-budisavljevic-iz-jasenovca-je-spasila-tisuce-srpske-djece-u-sve-su-se-upleli-pravoslavni-s/>

KNJIGA O OSNIVAČU DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC

Danas kada je i znanstveno potvrđeno kako su popisi u Jasenovcu obični falsifikati pokazuje koliko su važni doprinosi članova Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. A osnivač i prvi predsjednik Društva je dr. sc. Stjepan Razum. Upravo je tiskana knjiga:

J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.

Ako želite nabaviti knjigu pišite dr. Razumu na e-mail:

stjepan.razum@zg.t-com.hr

A koliki je značaj rada članova Društva pokazao je nedavno objavljeni znanstveni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića u vrhunskom svjetskom Q1 časopisu koji je pokazao koliko je opravdan rad spomenutog Društva koji su u nemilosti vlasti jer ruše jednu od glavnih poluga velikosrpske politike „Srpskog sveta“ koja se sprovodi u Hrvatskoj. Danas već imamo i prijedlog zakona koji bi zakonski kažnjavao one koji se protive srpskom Memorandumu SANU 2.

O tome treba pročitati tekst hrvatskog književnika Hrvoja Hitreva:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/36450-h-hitrec-u-remetince-ce-svi-koji-crtaju-simbole-jednoga-totalitarnog-rezima.html>

Znamo da je u tijeku potpisivanje i Pisma HRT-u, jer se i HRT uključila u borbu za Hrvatsku kao dijelu „Srpskog sveta“. Peticija je poslana pošto je za dva dana sakupljeno 539 potpisa a zatim je stavljena i na Internet. Do sada je Peticiju ukupno potpisalo više od 2,800 naših ljudi. Možete je potpisati na:

<https://community.sumofus.org/petition/67e6d627-44c7-440c-bc35-388bb914e88f/?source=mlt>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25836-knjiga-o-osnivacu-drustva-za-istrazivanje-trostrukog-logora-jasenovac>

Jedan od prvih potpisnika je i hrvatski književnik Javor Novak pa će vas sigurno zanimati što on piše o spomenutom zakonskom prijedlogu:

13. travnja 2021.

ZAKONODAVAC KRAUS

Nije tajna da dr. Ognjena Krausa nikada nismo čuli kako govori o pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

Nije tajna da istoga nikada nismo čuli kako govori o žrtvama u Vukovaru ili Škabrnji. Nismo od njega nikada čuli ni ime agresora. Nije tajna ni da ga nikada nismo čuli kako govori o junačkoj obrani ne samo Vukovara, u kojoj su se istakli hrabri pripadnici HOS-a, Hrvatske vojske. Odakle mu, dakle, moralno pravo jadikovati što se slabo posjećuje Jasenovac? Isti taj logor za koji se Kraus zalaže da se nikada ne istražuje jer njemu je, iz jugoslavenske mitomanije, sve poznato. Povijesna istraživanja, neumoljive rezultate, on ne priznaje. Tako ga nikada nismo čuli ni da govori o tom logoru i logorašima koji su stradavali od 1945. do 1949. Izgleda to nisu žrtve. Ako prešućuje žrtve u drugim narodima, odakle mu moralno pravo zahtijevati poštovanje žrtava samo u svome narodu? A Krausu je do naglašavanja da smo dva naroda. Može li se poštovanje uopće zahtijevati?

Za razliku od dr. Krausa mi poštujemo sve žrtve, ali ne zaboravljamo kakve su bile obje Jugoslavije, tko nas je napao i tko izvršio novu krvavu agresiju. Mi ne želimo niti čemo ikada zaboraviti junake HOS-a čija je hrabrost ušla u legendu hrvatskoga naroda. Jer Krausa ne smetaju simboli zločinačkoga komunizma, crvena petokraka pod kojom je ubijan Vukovar. Od njega nikada nismo čuli osudu Titova zločinačkog režima. Je li zato čudno što je Google pun negativnih članaka o njemu?

Često je citirana izjava u kojoj Kraus kaže: „Mi ne možemo biti u istoj koloni dok se izjednačavaju žrtve, naglašavam, Bleiburškog polja i rasnih zakona NDH i logora Jasenovac.“ Izjava je dana povodom obilježavanja dana proboja logoraša. Krausa tim povodom smetaju i udžbenici izdavača Alfe i dvoje povjesničara. Smetao ga je i voditelj odjela za informiranje HDZ-a (A. Rora) pa kaže, sasvim neumjesno, povodom obilježavanja dana proboja iz Jasenovca: sve dok su u školama u upotrebi navedeni udžbenici i dok je na mjestu voditelja narečeni, „mi ne možemo u istu kolonu“. Iz tih izjava je jasno kako Kraus politizira nad žrtvama, postavlja ultimatum, čak želi i politički kadrovirati. Žrtve mu očito nisu na prvome mjestu.

Kad kaže: „ne možemo biti u istoj koloni“ on kaže da se izjednačavaju žrtve, znači priznaje da to sve jesu žrtve. Možda je Bleiburške žrtve slučajno nazvao žrtvama, možda mu se omaklo a možda se izrazio tako da ne bi morao kazati: ubijeni, strijeljani bez suda, pobijeni, vojska i civili, likvidirani kao razoružani...

Izjava o koloni nedvojbeno podsjeća i na vukovarsku Kolonu sjećanja. Kraus to podrazumijeva? Ima li on i za nju neke ucjene, zahtjeve, lekcije ili ultimatum? Postavlja li uvjete da bi bio u toj, istoj koloni? Podjele koje sadi Kraus, koje on vidi, osim toga potpuno su u suprotnosti s vrlo dobrim odnosima koje država Hrvatska ima s državom Izrael. A kako to da ih imamo? A po Krausu je RH usporediva s NDH-om? Samo u njegovoj glavi... Što je dakle to što Kraus vidi a moćni Izrael ne?

Da, mi smo očito u NDH-oj, zato se rabin Kotel Da-Don, gradeći mostove, i može pohvaliti s dvije godine dugom listom čekanja za upis djece u zagrebačku židovsku osnovnu školu. Vrlo obrazovan, nasmijan i druželjubiv rabin jasno pokazuje što je to tolerancija ali i kako ga je Zagreb primio. Kao erudit, predstavlja otvorenu prijetnju mrzovoljnom i docirajućem, tolerancijski nedoučenom Krausu. Da je Izrael bio zadovoljan goldsteinima i krausima, ratarima podjela i pljeve, zar bi nam slao svoje mlađe snage, odlične predstavnike obrazovanih Židova?

Ovakvim se dugogodišnjim izjavama dr. Kraus očito želi opasno odvajati od hrvatskoga naroda, opasno jer želi širiti podjele kao predsjednik Židovske općine Zagreb i koordinator Židovskih općina Hrvatske. Želi optuživati i prozivati a ne komemorirati žrtve. Tako se ne gradi tolerancija i ne stvara povjerenje, tako se ne širi pijetet. Ništa nije naučio ni od rabina Luciana Moše Prelevića. Ako mu žrtve nisu prve, želi li on pobjednicima nametnuti poraz, onaj koji sanja velikosrpska politika?

Želi li on i poslije i dalje i iznad Jugoslavije, širiti njezine mitove o divnoj crvenoj zvijezdi, ljepoti kape sa tri roga i tako biti djelić Memoranduma 2?

Kad ste primjerice čuli zakonodavca Krausa da priznaje žrtvu hrvatskih logoraša srbijanskih koncentracijskih logora? To nisu žrtve? Nećemo u istu kolonu? Prozivanjima svih Hrvata ne gradi se boljitak. Dijeliti žrtve na svoje i druge, nije tek sebično i kontradiktorno, to je i poništavanje suštine samog pojma žrtve. Ako na Bleiburgu po Krausu nije bilo nevinih žrtava, onda je to ne samo otvoreno razaranje svakog pijeteta nego je to i odobravanje zločinačkog Titova režima. Je li upravo to provirilo i u novo-starom Krausovu pokušaju donošenja zakona kojim se u crvenu petokraku ne smije dirati ali HOS-ov Za dom spremni treba zbrisati. Neka na krivotvorenoj povijesti krivotvorimo novu? Kraus se napokon i politički svrstao uz SDP-e koji kao stranka „socijaldemokrata“ jednako jako ljubi svog Ukrajinca Tita.

Opće je poznato da je njihov Tito i kroz Pokret nesvrstanih obožavao arapski i muslimanski svijet te Jugoslavija nikada nije uspostavila diplomatske odnose s Izraelom. Šutite i o tome da je Tito „pustio“ Židove da se isele u Izrael ali ne prije nego se potpisom odreknu svih svojih nekretnina. Šutite o (i) tome da je Vaš drug Tito još duboko poslije rata, sve do 1963. rušio sinagoge po Jugoslaviji i srušio ih na desetine. Vječni vam je problem jedna jedina: ona u Zagrebu, za rata.

U knjizi “Stogodišnji teror Jugoslavenstva i komunizma u Hrvatskoj” auctor dr. Josip Jurčević navodi Titovo rušenje sinagoga te dodaje: “Tito je prema CIA dokumentima i engleskoj dokumentaciji u samom vrhu svjetskih zločinaca.

Ostavio je oko 2.000 masovnih grobnica ispunjenih pretežno hrvatskim starcima, ženama, djecom i nedužnim seljacima (Ranković, drugi čovjek odmah iza Tita, na sjednici CKJ u Beogradu je 1951. izjavio da je poubijano preko 500.000 Hrvata) i brojne logore smrti.” Tu nije bilo i Židova?

Čak i poštteni Srbi u članku “Srpske sinagoge kojih nema” pišu: “Znamo da su postojale sinagoge u Pančevu, Vrbasu, Novom Bečeju, Kikindi i u mnogim drugim manjim gradovima širom Srbije...” srušene su “u toku ili nakon Drugog svetskog rata.” Živana Krejić o Židovima u Srbiji i sinagogi u Pančevu piše: “Veliko hapšenje Jevreja u Banatu odigralo se u noći između 14. i 15. avgusta 1941. godine, kada su hapšeni i odvođeni uglavnom u logore u Beogradu i Zemunu. Žene i deca su bili prebačeni u logor „Sajmište” i drugi u logor „Topovske šupe”, dok su ostali bili ugušeni ili ubijeni, a neki su streljani...” Bili su ugušeni, ističem... Godine 1956. srušena je velika, vrlo lijepa sinagoga u Pančevu...

U članku "Sećanje na vojvođanske sinagoge kojih više nema" piše kako je sinagoga u Kikindi srušena 1952/53 ali iznosi se i ovaj zastrašujući podatak: "U Vojvodini je pre Drugog svetskog rata bilo 76 sinagoga a danas ih ima samo tri..."

Kraus je notorna hrvatska priča. U amalgamu s povijesnim krivotvoriteljima u Hrvatskoj, bijesnim borcima protiv povijesne znanosti i revizije koja joj je konstitutivna i naravno imanentna. Ako revizija znanosti nije nužna, vrijedi li to tako i u Krausovoj medicini? Je li ostao na onoj urologiji iz 1945? No on na žrtvama želi sagraditi svoj značaj a ne na urologiji. On ima političke ambicije, iz sjene. Kao i Pupovac, vječnim optužbama želi bolji život. Za sebe. Pita li se: uz kakve opće štete?

Nad Jazovkom, na Golom i Grguru, nad Hudom Jamom... nema kolone, kako to da se Ognjen Kraus „civilizacijski“ ovdje nikada nije pojavio? Kako to da ga nema u Maclju gdje nema državnoga protokola? Nije tajna da dr. Krausa nikada nismo čuli da Tita i Hudu Jamu spaja u istoj rečenici. Ni riječi o arhipelazima gulazima koje je posijala krvava petokraka. U njima nije bilo stradalih Židova? Ali njega se to uopće ne tiče... preko sporednih žrtava do onih probranih? Kako dakle takva osoba može osnivati ikakve komisije? Kako takva osoba uopće misli da može biti zakonodavac? I to na način da proskribira hrvatsku obranu i nastoji zabraniti obilježja jedinica koje su obranile Hrvatsku. Kako to da ne spominje Daksu, Orsulu ili Jakljan nego uvijek žrtve s jednog mjesta? Sam si ruši kredibilitet i otvara kontradikcije i prijepore.

Nikada nije priznao da je pozdrav Za dom spremni ledio krv u žilama oružano nadmoćnome neprijatelju. Koliko su dečki dugo izdržali i kakvu žrtvu u krvi i životu podnijeli. Iznijeli slabo odjeveni i naoružani u obrani Vukovara i kako neprijatelj, sve do danas, ne vjeruje da ih je bilo tako malo. Zabrana će samo pogoršati stvar, verbalni i ideološki sukob dobit će svoj policijski, sudski a moguće i još gori nastavak. Ovdje se dira u sam Hrvatski domovinski rat.

Krausi i goldsteini ne žele znati koliko se neprijatelj bojao HOS-ovaca. Nikada se nisu poklonili junacima Hrvatske vojske, tolikim poginulima kojima imaju biti zahvalni što sjede tu gdje sjede već četvrt stoljeća. U Zagrebu. Jer Hrvatske i dakako Zagreba ne bi bilo. Vrlo je uljudbeno opasno, nakon groznog iskustva 2. sv. rata, ponovno pokušati nametati odium među narodima. Živjeti s narodom a odricati mu i pobijati junaštvo njegovih ponajboljih sinova, hrvatskih branitelja.

Na kraju, treba reći: čuli smo mnoge HOS-ovce koji ne žele imati baš nikakve veze s 2. sv. ratom, kao što neki drugi slave 10. travnja, ustaške ratne vođe iz Drugoga rata te „poginulu braću“. Što je više bjesnila iz neradničke fronte, više histerije u raznih padobranskih teršeličkih i sumnjivih svjedoka puhovskih to će više biti ovih drugih reakcija. U 45 godina mega-zločinca Tita, partizanski genocid, nije se smjelo ni povodom ikojeg stravičnog lokaliteta, niti spomenuti bez posljedičnog utamničenja. Zločinci, baš niti jedan, do danas nisu osuđeni. Za vrijeme Hrvatskog domovinskog rata ta suđenja nisu bila moguća. No, sasvim je stravično da od 1998. do danas, u punih 22 godine, nitko od komunističkih zločinaca nije odgovarao. Pa čak ni mesar ljudi Simo Dubajić, koji je svoja masovna klanja često opisivao a još 2006. i priznao u knjizi. Navodio je 23.000 do 30.000 pobijenih. Optužnica ga nije stigla, podignuta je tek 2009. nekoliko mjeseci prije smrti, kad se već znalo da je dugo i teško bolestan. Za vođenje četnika u tzv. Krajini „nije“ se znalo.

Sve to nije opravdanje, ali svatko razuman svjestan je činjenice kako ovakve goleme nepravde koje vuku korijene kroz cijelo XX stoljeće i evo već kroz dva desetljeća u 21-om, ne mogu i ne će proći bez protureakcije. Upravo zato razni krausi, goldsteini, trešeličke i puhovski, kao publiciteta vječno gladni a prestarjeli aktivisti ili nisu svjesni koju vatru

izazivaju ili namjerno žele sukobe demonstranata i novu 1971-vu: ponovno krvave glave i na hrvatskim ulicama.

Javor Novak

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/36460-j-novak-zakonodavac-kraus.html>

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/25816-j-novak-zakonodavac-kraus>

PROF. DR. SC. JOSIP JURČEVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

UVOD

Iako je ova knjiga pisana u povodu 70. rođendana poznatog hrvatskog znanstvenika prof. dr. sc. Josipa Jurčevića ipak je zanimljiva „čestitka“ koju je on doživio ovih dana. O tome piše „Hrvatski tjednik“ od 15. travnja 2021.:

Upravno vijeće javne ustanove Spomen-područje Jasenovac jednoglasno je na novi mandat izabralo dosadašnjeg ravnatelja Ivu Pejakovića. Na natječaj su pristigle četiri kandidature, osim Pejakovića, nadmetali su se Igor Vukić, dr. Josip Jurčević i Petar Bašić, povjesničar iz Slavonskog Broda.

Upravno vijeće zaključilo je da svi kandidati udovoljavaju propisanim uvjetima, osim dr. Jurčevića za kojega su zaključili da je u mirovini. Ovaj je zaključak diskriminatoran i daje mogućnost dr. Jurčeviću da ih tuži s obzirom na to da on kao umirovljenik ima pravo zatražiti novi angažman i prekinuti mirovinu te kao kandidat ne smije zbog toga biti u nepovoljnijem položaju.

Upravno je vijeće očito jako zadovoljno dosadašnjim radom ravnatelja Ive Pejakovića za kojega je utvrdilo da je u kandidaturi predstavio konkretne prijedloge i da ima, za razliku od ostalih kandidata, bolje razumijevanje raznih izazova....

Danas je hrvatskoj javnosti poznato da je dosadašnja Uprava JUSP Jasenovac radila no Popisu žrtava tog logora za koji je u znanstvenom radu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenom u uglednom svjetskom Q1 časopisu dokazano da je lažiran. Očito je zato s čime su jako zadovoljni članovi Upravnog vijeća i sigurno su u pravu kada tvrde da je dosadašnji ravnatelj i do sada pokazao bolje razumijevanje raznih izazova, jer tko može očekivati da bi danas netko drugi nastavio sudjelovati u takvom nečasnom poslu osim onoga tko je i do sada radio na tome.

Knjiga sadrži izbor tekstova iz mojih knjiga u kojima se spominje poznati hrvatski povjesničar Josip Jurčević. Pri tome treba naglasiti da smo puno radili na najvažnijim

temama koje koriste svi oni koji su protivnici hrvatske države: logor u Jasenovcu i pozdrav ZA DOM SPREMNI. Zajedno smo djelovali i u Društvu za proučavanje trostrukog logora Jasenovac i u Hrvatskom nacionalnom etičkom sudištu (podpredsjednici).

ŽIVOTOPIS prof. dr. sc. Josipa Jurčevića

- Osobni podaci

- Datum rođenja: 19. travnja 1951.
- Mjesto rođenja: Studenci, (kod Imotskog), Hrvatska
- Broj djece: sedam
- Adresa:
Remetinečka 119, Zagreb
mob.++385 (0)98 480067
e-mail: *jurjosip@gmail.com*

- Naobrazba

- 2016. - izabran u naslovno znanstveno-nastavno zvanje redovitog profesora
- 2015. - izabran u znanstveno zvanje znanstvenog savjetnika
- 2008. - izabran u naslovno znanstveno-nastavno zvanje izvanrednog profesora
- 2007. - izabran u znanstveno zvanje višeg znanstvenog suradnika
- 2001. - izabran u znanstveno zvanje znanstvenog suradnika
- Doktorat: 2000. - Filozofski fakultet u Zagrebu
Doktor humanističkih znanosti, znanstveno polje povijest
(Tema: *Represivnost jugoslavenskog sustava 1945. g. u Hrvatskoj*)
- Magisterij: 1996. - Filozofski fakultet u Zagrebu
Magistar humanističkih znanosti, znanstveno polje povijest
(Tema: *Problemi proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata na području Hrvatske*)
- Diploma: 1975. - Filozofski fakultet u Zagrebu (povijest i filozofija)
- Matura: 1970. - Gimnazija Ljudevit Gaj (XIII gimnazija), Zagreb
- Osnovna šk: 1966. - OŠ Braća Horvat, Zagreb

- Stručno usavršavanje

- 1970.-1975. Paralelno studirao i završio po četiri semestra na Fakultetu ekonomskih nauka, Pravnom fakultetu i Fakultetu političkih nauka u Zagrebu, te dva semestra Laičke teologije na Teološkom fakultetu u Zagrebu.
- 1975. – 1980. Završio šest semestara studija Informatike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu; diplomirao četverosemestralni studij Marksizma i TIPSS-a
- 1977. – 1978. Upisao poslijediplomski studij povijesti na filozofskom fakultetu u Zagrebu, te položio sve ispite prve godine, a potom – zbog nemogućnosti slobodnog istraživačkog rada - prekinuo studij. Poslijediplomski studij nastavio 1993. godine.

- Strani jezici

- Engleski
- Talijanski

- Zaposlenja

- 1997.-2017. *Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb:*
voditelj *Centra za istraživanje mira, rata i terorizma*
- 1994.-1997. *Sabor Republike Hrvatske, Zagreb:*
samostalni savjetnik u *Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava.*
- 1991.-1992. *Ministarstvo obrane RH,*
osnivač i prvi ravnatelj *Središnjeg arhiva MORH-a.*
Dragovoljac Hrvatskog domovinskog rata.

Časnički čin: bojničnik Hrvatske vojske.

• 1975.-1991. Bez stalnog zaposlenja. Kratke periode radio na određeno vrijeme, honorarno i sl. u nizu osnovnih škola, gimnazija, muzeja, turističkih organizacija, te petnaesetak godina egzistenciju osiguravao baveći se primijenjenom umjetnošću i različitim vrstama obrta i kućne radinosti.

- Djelovanje u javnim tijelima

• 2018. ---- član *Povjerenstva za povijest i arhivistiku u Biskupskom postupku za proglašenje blaženima sestara milosrdnica*

• 2010. ---- član *Komisije za hrvatski martirologij Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine*

• od 2004.–2009. član *Savjeta Vlade RH za pripremu prijatelja suda pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju*

• 2009. --- neovisni kandidat za predsjednika Republike Hrvatske

• 2005. --- član *Povjerenstva za vrednovanje umjetničke i dokumentarne građe, praćenje obnove kulturne i spomeničke baštine, te postavljanje spomen obilježja u Gradu Vukovaru*

• 2005. član *Odbora za izgradnju spomen sobe Ovčara, u Vukovaru*

- Članstvo u udrugama

• *Matica Hrvatska*

• *Družba Braće Hrvatskog Zmaja*

• *Dokumentacijsko informacijsko središte*

• *Hrvatsko društvo za istraživanje ratnih i poratnih zločina*

• *Hrvatski krug 144*

• *Ranjena Hrvatska*

• *Pelješki most*

▪ *Udruga hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata*

• *Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca Domovinskog rata*

• *Udruga civilnih branitelja Domovinskog rata*

• *Zavjet, udruga hrvatskih branitelja*

• *Alpinistički odsjek Planinarskog društva «Velebit»*

• *Hrvatsko akademsko športsko društvo «Mladost»*

Akademik Josip Pečarić

MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

**IZ KNJIGE O MARKU FRANOVIĆU: MARKO JE ČOVJEK
OD VELIKOG ZNAČAJA KOJI VOLI KORAČATI DALEKO
OD SVJETLA POZORNICE**

Povodom njegovog 80. rođendana 2021. godine možemo ponosno i sa dubokim divljenjem reći da su protekla barem četiri desetljeća Marka Franovića obilježena izvanrednim gestama velikodušnosti prema australskoj i hrvatskoj zajednici. Marko je filantrop koji svojim darežljivim djelima personificira definiciju upravo te riječi: osoba koja osjeća duboku ljubav prema čovječanstvu i koja se pokazuje praktičnom dobrotom i uslužnošću prema čovječanstvu.

Marko se ne poštuje samo kroz njegovu filantropiju. Integrirao je s očitom i neobičnom lakoćom svoje

poslovne, filantropske i građanske obveze i slijedio je standard za individualno i korporacijsko građanstvo, koji odražava sjajno mjerilo onoga u društvu u što se ugledavamo i na što se oslanjamo u očuvanju velikodušnosti i dobrote prema drugima.

Marko je čovjek od velikog značaja iako najradije hoda nesebično, tiho, ispod radara svijetla pozornica; nije mu stalo do slave niti do priznanja jer on je čovjek koji najviše voli pružati i davati, a ne primati.

Njegovo čvrsto koračanje kroz društveni krajolik Domovine Hrvatske i Australije, njegove mnoge javne uloge, doprinosi društvenoj, političkoj i kulturnoj skrbi i postignućima o kojima se često govori i o kojima će se govoriti i analizirati još dugi niz godina kolosalnog su obilježja i teško ih je sve nabrojiti na jednom mjestu kao što je ovo.

Živio je i živi život onoga što ljudi vole nazivati dobrim čovjekom.

Filantropsko djelovanje i novčani darovi koje je Marko iz srca davao i nastavlja nesebično poklanjati

sačinili bi gotovo neiscrpni popis, pa i evo nekoliko s tog popisa kako bi predočili duljinu, širinu i dubinu Markovog zalaganja za dobrobit i boljitak ljudi, društva i nacija (fotografije privatne kolekcija i preslike ekrana):

- **Hrvatsko katoličko sveučilište** (Catholic University of Croatia)
- **Društvo Huda Jama** (Huda Pit Society/ Mass grave of victims of communist Yugoslavia crimes)
- **Društvo za rizikovanje polpretekle zgodovine** (Association for the Research of Semi-past History/ Roman Leļjak)
- **Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac/Igor Vukić** (Association for Research into the Ternary Camp Jasenovac/ Igor Vukic)
- **Hrvatska pravoslavna crkva** (Croatian Orthodox Church)
- **Udruga U ime obitelji** (Association “In the Name of Family”)
- **Brojne udruge branitelja Hrvatske** (Several Croatian War Veterans’ Associations)
- **Udruga Macelj 1945.** (Macelj 1945 Association)
- **Udruga Vigilare** (Association Vigilare)
- **Societe Generale Foundation**
- **Hrvatsko žrtvoslovno društvo** (Croatian Society of Victimology)
- **Bujica TV program Z1TV**
- **Jakov Sedlar (projekti dokumentarnih filmova)** (Jakov Sedlar documentary film projects)
- **Zajednica Susret** (NGO “Meet Community” supporting people with drug, alcohol, gambling, and other addictions)
- **Hrvatski institut za povijest / za obnovu Zagreba** (Croatian Institute for History/ for restoration of Zagreb)
- **St Anthony’s Bread Sydney Earthquake Relief Fund** (“Kruh sv. Antuna” Sydney pomoć za stradanja od potresa u Hrvatskoj)
- **Družba sestara milosrdnica sv Vinka Paulskog** (Sisters of Mercy of St Vincent de Paul Association, Zagreb)
- **Karitativno društvo ABAL za pomoć žrtvama potresa u Lebanonu** (ABAL Lebanon Earthquake Relief)
- **Glas hrvatske dijaspore “Hrvatska bez cenzure” projekt 2018.** (Croatian Diaspora Voice project “Croatia Uncensored”, 2018)
- **Domovinski pokret** (Homeland Movement)
- **Hrvatska konzervativna stranka** (Croatian Conservative Party)
- **Hrvatski suverenisti** (Croatian Sovereignists)
- **Hrast – Pokret za uspješnu Hrvatsku** (Hrast Movement for Successful Croatia)
- **The Franciscan Fathers, Blacktown, NSW** (Franjevci, Blacktown)
- **Prince of Wales Hospital Foundation** (Zaklada bolnice Prince of Wales)
- **St Vincent de Paul Society** (Društvo sv. Vincenta de Paula)
- **The Kidman Centre-UTS** (Kidman Centar sveučilišta tehnologije u Sydneyu za mentalno zdravlje mladih)
- **Youth Off the Streets** (Mladost s ulice, projekt potpore mladeži u nepovoljnom položaju)
- **Community Mental Health Awareness** (Svijest o mentalnom zdravlju u zajednici)
- **Fred Hollows Foundation** (monthly donation since Sept. 2015) (Zaklada Fred Hollows) (mjesečna donacija od rujna 2015.)

- **St. Columban's Mission Society** (monthly donation since Febr. 2012) (Misijsko društvo sv. Kolumbana (mjesečna donacija od veljače 2012.))
- **Vision Australia** (Vid Australija)
- **Sydney Children's Hospital Foundation** (Zaklada za dječju bolnicu u Sydneyu)
- **Advance Australia** (Unaprijedi Australiju – pokret jačanja vrednota života)
- **St Vincent Hospital Sydney St Vincent's Curran Foundation** (Bolnica St Vincent Sydney Zaklada sv Vincent Curran)
- **Sydney United 58 FC (Football Club)** (Sydney United nogometni klub)
- **Croatian Catholic Centres Sydney (Blacktown, St John's Park, Summer Hill)** (Hrvatski katolički centri u Sydneyu – Blacktown, St John's Park, Summer Hill)
- **Časne sestre klanjateljice Krvi Kristove, St John's Park, Sydney** (Adorers of the Blood of Christ Sisters, St John's Park, Sydney)
- **Hamish McDonald knjiga i vezane aktivnosti za "Hrvatsku šestoricu"** (Hamish McDonald book and activities regarding the "Croatian Six" case)
- **Izgradnja crkve sv. Ivana u Bogišićima, Boka Kotorska** (zajedno sa svojom braćom) (building of the church of St. John in Bogisici) (together with his brothers)
- **Hrvatsko građansko društvo Crne Gore** (Croatian Civil Society of Montenegro)
- **Hrvatska bratovština bokeljstka mornarica 809** (Croatian Confraternity Boka Navy 809)
- **Projekt Velebit** (Project Velebit)
- **Memorijalna Župna crkva Našašća Svetog križa u Zrinu** (Memorial Parish Church of the Assumption of the Holy Cross in Zrin, Croatia)
- **Ekumenski Centar "Don Branko Sbutega"** (Ecumenical Center "Don Branko Sbutega")
- **"Kruh sv Ante" franjevačke provincije Bosne Srebrene, Sarajevo** ("Bread of St. Anthony" of the Franciscan Province of Bosnia Srebrena, Sarajevo)
- **Royal North Shore Hospital, Sydney** (Bolnica Royal North Shore, Sydney)
- **University of Technology, Sydney** (Sveučilište tehnologije, Sydney)
- **University of Sydney** (Sveučilište Sydney)
- **Sutherland Hospital Sydney (Medical research centre)**
- **Liberal Party of Australia** (Liberalna stranka Australije)
- **Crkva sv Mateja Borota Kotor** (Church of St Matthew in Dobrota, Kotor)
- **Otok Gospe of milosti, Tivatski zaljev** (The Island of Our Lady of Mercy, Tivat Bay, Boka Kotorska)
- **Zajednica bokeljskih Hrvata Zagreb** (The Community of Boka Croats in Zagreb)
- **Crkva sv Franje u Rovinju** (St Francis church in Rovinj)
- **The building of the Croatian Embassy in Canberra** (Izgradnja zgrade veleposlanstva Republike Hrvatske u Canberri)
- **Production of several documentary films in Australia and Croatia including:** (Produkciju većeg broja dokumentarnih filmova uključujući:
"Enemy of the People"/2015 A testimony to repression, fear and silence. The film documents the system of communist repression: from mass post-war liquidations and the targeted elimination of the intelligentsia and the bourgeoisie, to today's silence. (Film 'Neprijatelj naroda'/2015. je svjedočanstvo o represiji, strahu i šutnji. Film dokumentira sustav komunističke represije:

od masovnih poslijeratnih likvidacija i ciljane eliminacije inteligencije i građanske klase, do današnje šutnje.

- **Redovita mjesečna sponzorstva za studente sveučilišta u Hrvatskoj i Australiji te brojnim potrebitim osobama i obiteljima** (Regular monthly sponsorships of a number of University students in Croatia and Australia and numerous individual persons and families in need)

- **Redovite mjesečne donacije za Hrvatske misionare u Papua Novoj Gvineji** (Regular monthly donations for Croatian Catholic Missionaries in Papua New Guinea)

Popis Markovih filantropskih djela je mnogo dulji od ovdje navedenih .

This book has been produced in honour of Marko Franovic's 80th birthday and in celebration of his remarkable business achievements and his extraordinary philanthropic activities for the betterment of the Australian and Croatian communities. We thank all of the contributors who, with their tributes to Marko, created a lasting testament to his enduring love of humanity. We also thank Koraljka Sonja Miletic, Jadranka Rukavina and Dr. Josip Stjepandic for generously assisting Branko Miletic and Ina Vukic in the editing of this book.

Ova je knjiga nastala u čast 80. rođendana Marka Franovića i u znak proslave njegovih izuzetnih poslovnih postignuća i njegovih izvanrednih filantropskih aktivnosti za boljitak australske i hrvatske zajednice. Zahvaljujemo svim suradnicima koji su svojim izjavama počasti u ovoj knjizi stvorili trajni dokaz stalnosti Markove ljubavi prema čovječanstvu. Također se zahvaljujemo Koraljki Sonji Miletić, Jadranki Rukavina i Dr. Josipu Stjepandiću što su nesebično pomogli Branku Miletiću i Ini Vukić u lektoriranju ove knjige.

2021

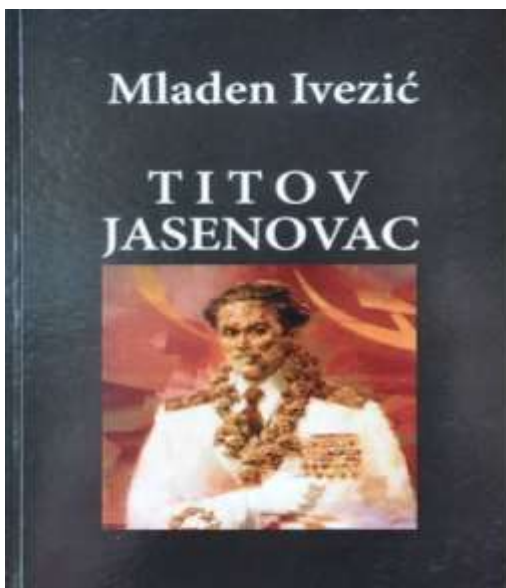

Marko Franović i uzvanici prelistavaju knjigu.

**MR. SC. MLADEN IVEZIĆ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE
TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, 2021.**

UVOD

**UMRO JE HRVATSKI POVJESNIČAR MR. SC. MLADEN
IVEZIĆ**

Gđa Gordana Turić mi je javila tužnu vijest:

Date: Fri, 3 Dec 2021 19:05:12 +0100
From: gordanaturic@gmail.com
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani gospodine akademiče,

S tugom Vas obavještavam, da je sinoć, 2. prosinca, umro naš veliki domoljub, povjesnik, jezičar i filozof, prof. mr. Mladen Ivezić. Sprovod će mu biti u petak, 10. prosinca u 12:30 sati na Krematoriju, a Sv. Misa zadušnica u subotu, 11. prosinca u 9 sati u dvorani u dvorištu Bazilike Srca Isusova u Palmotićevoj ulici. Neka ga dragi Bog uzme u naručje, kako je on u naručju nosio Hrvatsku!

Da, napustio nas je još jedan velikan hrvatski povjesničar mr. sc. Mladen Ivezić, član *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*. Na svaki način su mu onemogućavali rad i napredovanje oni koji su bili upitni povjesničari ali podobni vlastima kojima nisu bili u interesu istine o hrvatskoj povijesti, kojima su odgovarale laži iz jugo-komunističke historiografije u cilju držanja u pokornosti hrvatskog naroda. Na žalost ista politika se provodi u današnjoj RH. Dovoljno je pročitati naslove njegovih knjiga, koje je uglavnom tiskao u vlastitoj nakladi, pa vidjeti zašto je bio nepodoban.

Mladen Ivezić rodio se 1957. godine u Zagrebu. Osnovnu školu i gimnaziju polazio je i završio u Zagrebu.

Studij povijesti i komparativne književnosti upisao je 1976. godine na zagrebačkome Filozofskome fakultetu, 1977. godine upisao je i psihologiju i filozofiju a diplomirao je 1982. godine. 1984. godine Ivezić je upisao poslijediplomski studij iz povijesti a magistrirao je godine i to s obranom teze *Društvena uvjetovanost i kulturni utjecaj pučkih kalendara u sjevernoj Hrvatskoj i Slavoniji od ilirizma do sedamdesetih godina 19. stoljeća*. Od 1991. godine bio je član Komisije za utvrđivanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća Republike Hrvatske. 2002. godine pokrenuo je satirično-politički časopis *Hrvatski zvekan* i bio mu nakladnikom i glavnim urednikom te piscem većine članaka. *Hrvatski zvekan* u kojemu su, između ostalih, surađivali Nela Eržišnik, akademik Josip Pečarić, prof. dr. Nedjeljko Kujundžić i prof. dr. Tomislav Sunić izlazi u samo četiri broja i gasi se.

Skupština *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* dodijelila mu je pohvalnicu kao istaknutom istraživaču jasenovačkog logora zajedno s akademikom Josipom Pečarićem, prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem, dr. sc. o. Vladimirom Horvatom i Vladimirom Mrkocijem.

Djela

Hrvatski kalendari, Hrvatski Forum, Zagreb, 1997.

Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito, vl. naklada, Zagreb, 1999.

Titova umjetnost mržnje, vl. naklada, Zagreb, 2001.

Jasenovac - brojke, vl. naklada, Zagreb, 2003.

Profiterna: I. dio, Marx i Engels, vl. naklada, Zagreb, 2003.

Titov Jasenovac, vl. naklada, Zagreb 2014.

Ratni zločinac Tito, vl. naklada, Zagreb 2015.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Mladen_Ivezi%C4%87

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/2015/09/02/skupstina-drustva-dodijeljene-pohvalnice-istaknutim-istrazivacima-jasenovackog-logora/>

Neka Svemogući Bog, našem Mladenu podari laku hrvatsku zemlju, koju je toliko volio.

Tvoj prijatelj,
Josip Pečarić

<https://hrvatskonebo.org/2021/12/04/umro-je-hrvatski-povjesnicar-prof-mr-mladen-ivezic/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28758-umro-je-hrvatski-povjesnicar-mr-sc-mladen-ivezic>

UMRO JE NAŠ ČLAN MR. MLADEN IVEZIĆ

4 prosinca, 2021

U Zagrebu je 2. prosinca preminuo mr. Mladen Ivezić (64), povjesničar i jedan od osnivača našeg društva. Njegova knjiga “Jasenovac – brojke” iz 2003. godine predstavljala je jedno od prvih nastojanja da se sustavno povijesno-publicistički sruši mit o logoru u Jasenovcu iz vremena Drugog svjetskog rata. Bavio se i istraživanjem ratnih i poratnih komunističkih zločina te objavio knjige “Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito” (1999), “Titov Jasenovac”(2014), “Ratni zločinac Tito” (2015), i druge.

Povijesne znanosti magistrirao je 1989. godine, a uspostavom samostalne hrvatske države postao je suradnikom (1991) i saborske Komisije za utvrđivanje žrtava Drugog svjetskog rata i poraća. Ta tzv. Vukojevićeva komisija ukinuta je nakon dolaska vlade Račan-Budiša, a sličnu sudbinu imala je i znanstveno-publicistička karijera Mladena Ivezića. Prešućivan i onemogućivan u radu, svoje je knjige objavljivao u vlastitoj nakladi, uz pomoć prijatelja. Naše društvo odalo mu je priznanje za dugogodišnji rad na utvrđivanju činjenica o jasenovačkom logoru dodjeljivanjem Pohvalnice, 2015. godine. Uz tugu zbog njegova preranog odlaska, sjećat ćemo ga se sa zahvalnošću za sve što je učinio na rasvjetljavanju proturječnih i prikrivenih tema iz suvremene hrvatske povijesti. (I. Vukić)

<https://drustvojasenovac.wordpress.com/2021/12/04/umro-je-nas-clan-mr-mladen-ivezic/>

Ivezić je, kao što vidimo, objavio dvije knjige o logoru u Jasenovcu, tako da danas kada su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven Elezović dokazali istinitost njegovih tvrdnji itekako se trebamo sjetiti njegovog rada zbog kojeg, dakle zbog istine, imao puno problema. Između ostalog onemogućeno mu je i da doktorira.

Danas kada je šira javnost upoznata s činjenicom kako su oni povjesničari koji su stekli titzule i pozicije na sveučilištima govoreći i pišući neistine, a posebno prof. dr. sc. Ivo Goldstein u ovoj knjizi možete naći ponešto i o tome da je taj profesor, danas poznatiji kao Ivo Drobilica svojevremeno i tužio Ivezića zbog članka o Goldsteinovim neistinama:

Utorak, 10. ožujka 1998.

PISMA ČITATELJA

Goldsteinove neistine o Canjugi i hrvatskoj povijesti

Hrvatski književnik i povjesnik Zvonimir Kulundžić uporno se bori dokazati da je prva tiskara na području europskoga juga bila u Lici, a ne u Crnoj Gori.

Tko mu se najgorče suprotstavljao? Neki povjesničari s Filozofskog fakulteta u Zagrebu!!! Kulundžić je stanje u tadašnjoj, jugokomunističkoj, povijesti nazvao tragedijom hrvatske povijesne znanosti i bio je u pravu.

U svome napadu na Zlatka Canjugu dr. Ivo Goldstein piše kolektarje i bježi od povijesne tematike. Kad govori o povijesti, on govori o vremenu o kojemu pojma nema, o 19. stoljeću.

Goldstein se napadajući Canjugu petlja u područja svojih kolega i time njima, oduzimlje vjerodostojnost. Goldstein kvari položaj sveučilišnoga profesora politizacijom te time gubi poštovanje i vjerodostojnost od mladeži koja bitno drugačije misli! On zlorabi ugled Sveučilišta jer se služi njegovom, a ne samo svojim titulom (iako je, doduše, titulu doktora znanosti stekao u Beogradu tomom o Bizaniju).

Nelogičnošću i pristranošću Goldstein odvrća studente od povijesti i grubo zlorabi svoj položaj na štetu bivšega studenta i kandidata za asistent-sko mjesto, Canjuge. Ako se Canjuga dostiže tri puta obratio FF u tražeći asistent-sko mjesto, onda je on to učinio «in camera caritatis», bez hitjenja i dozvole da se time javno manipulira.

Tko daje pravo Goldsteinu baratati službenim podacima? Tko mu daje pravo rabiti svoj položaj službeno pretpostavljenoga profesora prema kandi-

datu, da se time hvali i razmeće?

Koja je poruka dr. Ivo Goldsteina takvim istupom? Nije to samo napad na prof. Zlatka Canjugu i HDZ! To je prijetnja svim studentima Odsjeka za povijest FF-a u Zagrebu - budete li imali hrvatski orijentirani, budete li mi malo smetali, ja ću vas uništiti! Vi, Hrvati, nemate što raditi na mome studiju!

Goldstein navodi kako se u trima stranin jezicima kaže «stališ». Pokazuje da ne zna lučiti određeni od neodređenoga pridjeva u hrvatskome jeziku. Ne zna što je to «nebulosa», iako bi, kao povjesničar, trebao znati latinski. Prezire hrvatski jezik odbačajem izraza «stališ» kao zastarjelo (on će, naravno, «arhaizam»). Laže o Canjuginoj tvrdnji prikazujući je kao konzervatoricu neraskidive podjele na stališe, dok je ovaj tražio baš suprotno.

Goldstein je posve nelogičan, kada rezonira da su «staleži i redovi» u Hrvatskoj 1848. prestali postojati kao pravne osobe pa da zato dalje stališi nisu postojali. To nije ni istina. Goldstein ne zna društvenih znanosti i gradi se žrtvom neovisne Hrvatske, a skriva što je sve sa svojim jugokomunjarima radio protiv otvorenih Hrvata. Njih je onemogućio, a gje, on sada Hrvatima predaje povijest.

Da bi se napredovalo na Sveučilištu, osobito u društvenim znanostima, a bolno akutno u povijesti, moralo se objavljivati radove. Tu se priznavahu samo oni u časopisima u kojima sjedahu jugokomunisti najčešće nehrvati i izraziti protuhrvati.

Već pri polagnaju ispita i priznavanju radova li su ljudi namjerno šikarirali hrvatske studente. Idahu tako daleko da su i u toku nastavne godine mijenjali uvjete studija, sprječavajući Hrvate i privilegirajući komuniste i nehrvate (kao Goldsteina).

«Mi, koji smo voljeli i volimo Hrvatsku, nemamo i, kako sada stvari stoje na Odsjeku za povijest, nemamo mogućnosti napretka, osim uz znatne ustupke i opreze.

Goldstein je tražio zabranu javnih nastupa prof. Crljena. U ime demokracije zahtijeva, kao povjesnik, zabranu prouke nekih tema i rada nekih povjesnika! Mirjana Gross ponižava Hrvate gdje stigne, osobito dr. Tudmana. To je jaka protuhrvatska jugokomunistička jezgra. Što su oni učinili za hrvatsku povijesnicu?

Svako su povijesno vrelo što govori u prilog hrvatskoj državi i narodu izložili žestokoj kritici. Hrvatske dinastije za njih nisu postojale, a krunidbe se nisu dogodile! Krunidba hrvatskih vladara od strane Pape (dakle jedino pravo međunarodno priznanje u Srednjem vijeku) za njih je postajanje vazalom (slugom).

Latinska imenica «rex» samo u Hrvatskoj tobože ne znači «kralj», nego nešto sitno. Što su primijeli hrvatskoj povijesnici, što su istražili i novo otkrili? Ništo! Samo neosnovanu tezu o Srbima u Dalmaciji u osmome stoljeću! Vrijedali su pokojnoga akademika Stipu Gunjača i Josipa Antoljaka, sada Tudmana i svatoga hrvatskog povjesnika. Od etnogeneze i Srednjega vijeka,

od Bleiburga, u SFRJ jugokomunistička protuhrvatska ćelija na Odsjeku za povijest FF-a u Zagrebu predvodena Goldsteinima sve čini da bi omalovažila Hrvate i Hrvatsku. Mnoge nam nastaje već uništiti. I još se ne predaju!

Marx je podcijenivao Hrvatsku zbog njezina odbačanja mađarske revolucije 1848. godine. Marksisti je ne mogu smisliti, jer su najčešće nehrvati i jednostavno osjećaju da će sve svoje otmahinom i prijevarom stečene privilegije izgubiti, budemo li dosti stotni.

Zbog toga je Goldsteinov zemljak i komunist Vladimir Kupfer alias Bakarić potakao i organizirao genocid nad Hrvatima o Drugeome svjetskom ratu.

Goldsteinov savjetnikog, tassa je nakaradan i protuhrvatski. Jedina kazna za njega i njegove istomisljenike jest to što predaju o onome što najviše mrze - o hrvatskoj povijesti, što susreću one od kojih najviše strepe i koje najviše preziru - hrvatsku mladež.

Vama, studenti povijesti na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, uza sav respekt prema mnogim dobronamjernim nastavnima, mogu reći: ako ste Hrvati ili drugi dobronamjernici, niste komunisti ni potkupljivi, nemate što raditi na tome odsjeku, dok Goldstein i njegovi stariji mladi jugokomunistički drugovi ondje vladaju. Oni će vas sprječati, a po potrebi blatiti i godinaima nakon diplome!

MLADEN IVEZIĆ,
Zagreb

Naravno, za razliku od Goldsteina Ivezić je istinski povjesničar pa je to pokazao i na sudu. Akademik Josip Pečarić

**ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI,
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.**

**FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM
TJEDNIKU'**

(1.)

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

Javio mi se dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan:

Pratim!

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. *zvonin Novoga saziva*

Ustaše su samo izgovor pa da se
Sramoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
Za Dom spremni znači sačuvati glavu

Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknet će to je čin izdaje
Konteso srca nas nikada ne lažu
Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao– Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici *Broj žrtava logora Jasenovac prema: broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o broji o 7000 žrtava.*

Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneci autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti': akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospičko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković

doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pečnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje
 žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwert
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti profesor u trajnom zvanju

dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist i kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljić
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković

prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
 prof. dr. sc. Mladen Petravac
 prof. dr. sc. Ivan Bodrozić
 prof. dr. sc. Luka Tomašević
 prof. dr. Ante Čuvalo
 dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
 dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
 izv. prof. dr. Ante Pavlović
 prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
 doc. dr. sc. Ante Periša
 Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
 Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
 dr. sc. Ante Matana, dr. med
 prof. dr. sc. Milan Nosić
 don Anđelko Kačunko
 dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
 prof.dr. sc. Mile Dželalija
 dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
 prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
 prof. dr. sc. Vlado Dadić
 prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
 prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
 prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
 Potporu su im pružili i drugi.

Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:

J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.

Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.

Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb 2018.

Qn uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.):

Pretpostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i poraća još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izađe u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i poraća, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci

i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1 svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato ću završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslužuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslužuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.

PISMO KOLEGAMA I PRIJATELJIMA

Drage kolege i prijatelji,
Ponavljam vam ispravljenu obavijest o mojoj novoj knjizi:
Knjiga akademika Josipa Pečarića 'Dubravko Horvatić'
Objavljeno: Srijeda, 09 Lipanj 2021 06:55

Nova knjiga akademika Josipa Pečarića "Dubravko Horvatić" dana je na našem portalu:
LINK: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/horvatic.pdf>

Mate Kovačević u Predgovoru

ŽEPE BEVANDA KAO HRVATSKI ZLODUH piše:

Knjiga akademika Josipa Pečarića "Dubravko Horvatić" nije samo rezultat, premda je i to, publicističke suradnje dvojice hrvatskih intelektualaca s kraja 20. i na samom početku 21. stoljeća, nego je inteligentan, istraživački i argumentiran odgovor na politiku jugokomunističkoga revivala, što se sručio na Hrvatsku u razdoblju nakon smrti obnovitelja hrvatske države te genijalnoga ratnog i diplomatskoga pobjednika dr. Franje Tuđmana.

Preciznije, radi se o razdoblju neposredno nakon što je trećejanuarski režim 2000. godine prigrabio vlast u Hrvatskoj, a mjesto šefa države zaposjeo Stjepan Mesić, ovjekovječen kao lik Žepe Bevande u "Ambri", nezaboravnom romanu živućega klasika hrvatske književnosti - Ivana Aralice.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26565-knjiga-akademika-josipa-pecarica-dubravko-horvatic>

Jedan prijatelj mi piše kako bi volio čitati više mojih članaka. Nisam siguran da sam ja dobar u tome jer moji komentari su jednolični. Svaki događaj promatram u svjetlu borbe za prvog slugu u Hrvata i ostvarenje interesa svjetskih moćnika. Ne vidim zašto bih uopće razglabao o tome tko će pobijediti u toj borbi. Nekome može biti zanimljiva ta borba jer se sada predsjednicima Vlade, Države pridružio i Gradonačelnik Zagreba, koji bi trebao imati i najveće izgleda. Odrastao je na novcu svjetskih moćnika, iza sebe nema stranke koje mogu gazde podsjećati na HRVATSKOG predsjednika koji je protiv njihove volje stvorio hrvatsku državu.

Jest da se HDZ pretvorio u njihovu slugansku stranku.

Jest da je SDP uglavnom bio za ostvarenje njihovih interesa, ali „uglavnom“ nije dovoljno kada si sluga.

„Možemo“ nema takvih mrlja!

Trenutno je tema proslava „Oluje“.

Plenković se diči pred svjetskim moćnicima prošlogodišnjom proslavom kada su pokazali da su spremni izjednačiti pojedinačni zločin na hrvatskoj strani i zločine srpske fašističke agresije na RH.

Milanović predlaže drugačije sjećanje na „Oluju“.

Tomašević i ne zna što bi to trebalo slaviti zbog „Oluje“.

Što bih ja mogao o tome pisati kada su meni prave proslave „Oluje“ bile u Čavoglavama. Bile su izraz ponosa i prkosa prema slugama i njihovim gazdama. Ali bili smo naivni i povjerovali da ne vrijedi ona moja tvrdnja:

Jednom sluga – uvijek sluga. Jednom izdajica – uvijek izdajica.

Pozvali Thompsona 2015. u Knin, pa ga tužili.

Pozvali Thompsona 2016. u Knin, pa ga tužili. Ali ohrabрили se pa otvoreno napali i HOS.

Thompsona više nisu zvali u Knin, već ga 2017. zovu u Glinu, pa ga opet tužili.

Ili pisati o presudi Mladiću. Njegova ostavština: Srpske sluge vladaju Hrvatskom, pola BiH je etnički čista srpska država, Crna Gora je u srpskim rukama. A kako Vučić kaže:

‘Glavu gore, Srbija i srpski narod nisu ni za što osuđeni’

<https://narod.hr/svijet/vucic-nakon-presude-mladicu-glavu-gore-srbija-i-srpski-narod-nisu-ni-za-sto-osudeni>

Sretni i oni, a sretne i srpske sluge. Što bih ja tu mogao pisati. Pa poznato je da ja ne volim biti sluga!

Valjda misle kako je lijepo biti sluga pa im on treba prihvatiti to biti.

Zato mi je mnogo draže knjigama se sjetiti na svoje prijatelje koji su se svojem djelovanjem borili za očuvanje ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda.

To je izvrsno osjetio i opisao prof. dr. sc. Mihovil Biočić:

<https://narod.hr/kultura/prof-biocic-o-pecaricevoj-knjizi-prof-emeritus-dr-sc-matko-marusic-svjedocanstvo-o-borbi-za-istinu>

Pri tome ne treba zaboraviti što je moja struka. Recimo ovih dana imam i mali jubilej objavljivanje dvadesete monografije u seriji monografija koje tiska „Element“:

M. Andrić, G. Farid, J. Pečarić, Analytical Inequalities for Fractional Calculus Operators and the Mittag-Leffler Function / Applications of integral operators containing an extended generalized Mittag-Leffler Function in the kernel, Monographs in inequalities 20, Element, Zagreb, 2021, pp 272.

A „Element“ je imao problema i zbog tiskanja te serije, kao i zbog izdavanja tri časopisa koja su po Scopusu već godinama među najboljim znanstvenim časopisima koji se tiskaju u Zagrebu.

Slugama sigurno nije drago to što takva serija i takve časopise tiskamo u RH, kad sam u uredništvima niza svjetskih časopisa. Upravo sam prihvatio biti glavnim urednikom novog časopisa *Pakistan journal of mathematical science*, a nisam pozive za članstvo u drugim časopisima kao npr. *Entropy* koji je Q2 časopis. (Zapravo sam taj časopis izdvojio jer je za to velika zasluga prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana koji nije postao prof. emeritus na Zagrebačkom sveučilištu i na niz upita o tome nisam nikada dobio odgovor.)

Da, Pakistanci bi htjeli biti na tim svjetskim listama, a u RH nisu vrijedni ni moji Q1 časopisi pa „Element“ ima probleme što tiska takve časopise koji „nisu dobri“.)

A ni tu seriju monografija po slugama nije trebalo tiskati. Istina već su mi objavljivali knjige vani: Kluwer Acad. Publ., Dordrecht-Boston-London, Academic Press, New York-London-Toronto-Sydney-San Francisco, World Scientific Publishing Co., Singapore, LAP Lambert Academic Publishing, a i nedavno su prihvatili za tisak monografiju:

N. Irshad, A.R. Khan, F. Mehmood, and J.E. Pečarić, *New Contributions to the Theory of Inequalities for Integral and Sum*, Birkhauser, to appear.

Da, zapravo sluge misle na moje dobro pa bi više voljeli da tiskam vani a ne u RH. Kao što su i postigli da me se vodi kao ruskog znanstvenika, a ne hrvatskog na onim listama o *uvrštenim u 2% svjetskih znanstvenika s najjačim znanstvenoistraživačkim karijerama* koje spominje prof. Biočić.

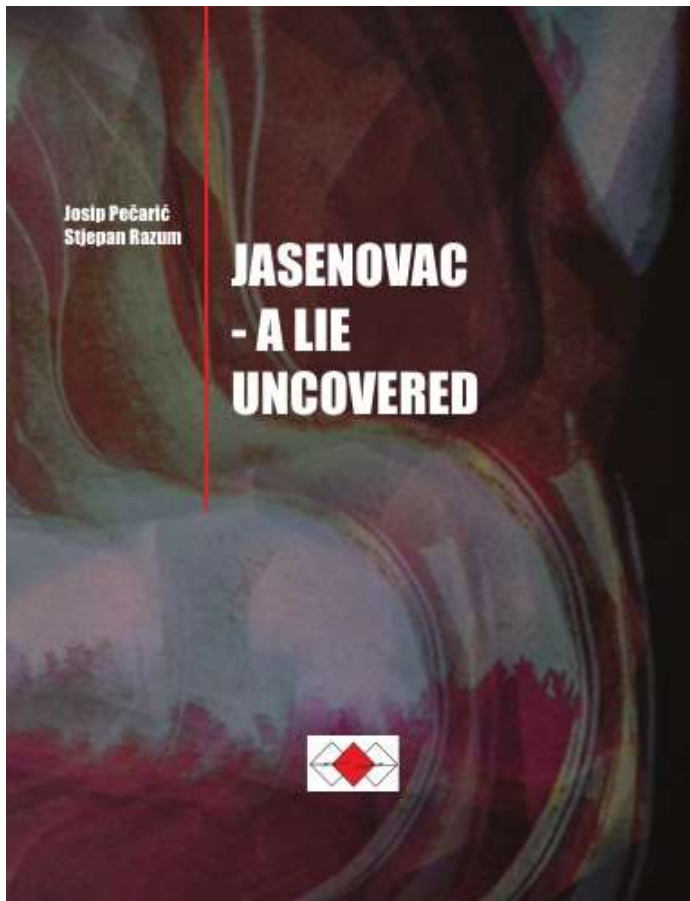
Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26575-jednom-sluga-uvijek-sluga-jednom-izdajica-uvijek-izdajica>

PS. (Knjiga Jasenovac - A Lie Uncovered)

Naravno to što sam vam pisao o knjigama posvećenim Hrvatima koji su se borili za dostojanstvo i ponos hrvatskog naroda, ne znači da mi nisu drage i knjige o temama koje se koriste za stigmatizaciju hrvatskog naroda. Kolega Biočić posebno naglašava i nedavni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića koji su objavili u poznatom svjetskom Q1 časopisu netodu kojom su pokazali da je trenutno važeći popis žrtava u Jasenovcu običan falsifikat. Falsifikat u režiji hrvatskih vlasti. Nisam to spomenuo u svom pismu i onda sam dobio e-mail od Predsjednika Društva za proučavanje trostrukog

logora Jasenovac o engleskom prijevodu knjige o Lasenovačkoj laži. Dakle u naslovu knjige je ono za što danas postoji i matematički dokaz, a hrvatske sluge o tome šute.

Naslov: Knjiga Jasenovac - A Lie Uncovered

Datum: Wed, 9 Jun 2021 16:29:48 +0200

Šalje: Igor Vukić

Prima: Josip Pecaric, Stjepan Razum

Na stranici www.lulu.com može se naručiti engleski prijevod knjige "Razotkrivena jasenovačka laže", autora Josipa Pečarića i Stjepana Razuma.

Engleski prijevod ima naslov: "Jasenovac - A Lie Uncovered".

poveznica:

<https://www.lulu.com/en/ca/shop/stjepan-razum-and-josip-pecaric/josip-pečarić-stjepan-razum-jasenovac-a-lie-uncovered/paperback/product-jwq72e.html?page=1&pageSize=4>

Josip Pečarić, Stjepan Razum: JASENOVAC - A LIE UNCOVERED

By Josip Pecaric Stjepan Razum

Paperback

CAD 46.99

Add to Cart

Share

Usually printed in 3 - 5 business days

The authors of the book, academician Josip Pečarić and historian dr.sc. Stjepan Razum, have gathered, besides their own texts in the book, also the opinions of other respected authors. They uncovered the lies of some pro-communist writers who systematically, successively and speculatively deceive about the truth by spreading lies regarding the number of victims in the Jasenovac camp. This forms the contents of this book, which is a contribution to the public debate based on factual arguments. The Ustasha camp in Jasenovac is a sensitive historical theme, which still provokes strong political conflicts more than 70 years after the closure of the camp. During the time of the second Yugoslavia, the camp was made into a myth and one of the main levers for disciplining the society of the time. The Communist Party imposed the number of 700,000 victims and an exaggerated view of the alleged crimes and methods of killing inmates. The aim was to present itself as sole guarantor of security, because in the case of its „reigning-in“, the fratricidal war would happen again, with Jasenovac as its main symbol. At the same time, that black myth served to suppress the aspirations of independence for the Croatian people. Through media, school and a repressive system, a picture of almost absolute evil was being formed about the Independent State of Croatia, toward which any expression of an aspiration to strengthen Croatian national rights would also lead. Before 1990, an attempt to point out the absurdity of the 700,000 alleged victims of Jasenovac entailed going to prison or compulsory psychiatric treatment. The documents referenced in this book indicate the need to continue with research of the Jasenovac camp and that in a democratic atmosphere, as far as possible, its realistic historical picture may be reached.

Details

Publication Date 5/15/2020

Language: English

ISBN 9781716955563

Category: History

Copyright: All Rights Reserved - Standard Copyright License

Contributors: By (author): Josip Pecaric, Stjepan Razum

Specifications

Pages: 506

Binding: Paperback

Interior Color: Black & White

Dimensions: Crown Quarto (7.44 x 9.68 in / 189 x 246 mm)

Keywords

Camp Jasenova labour realistic historical documents referenced absurdity of the 700 000 alleged victims Tito Yugoslavialies

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetnom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića. Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: citata: 18804, H-index: 50;

MathSciNet: publikacija: 1350, citata: 6610, H-index: 26;

Scopus: publikacija: 799, citata: 7319, H-index: 37;

WoS: publikacija: 809, citata: 6683, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2290. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih

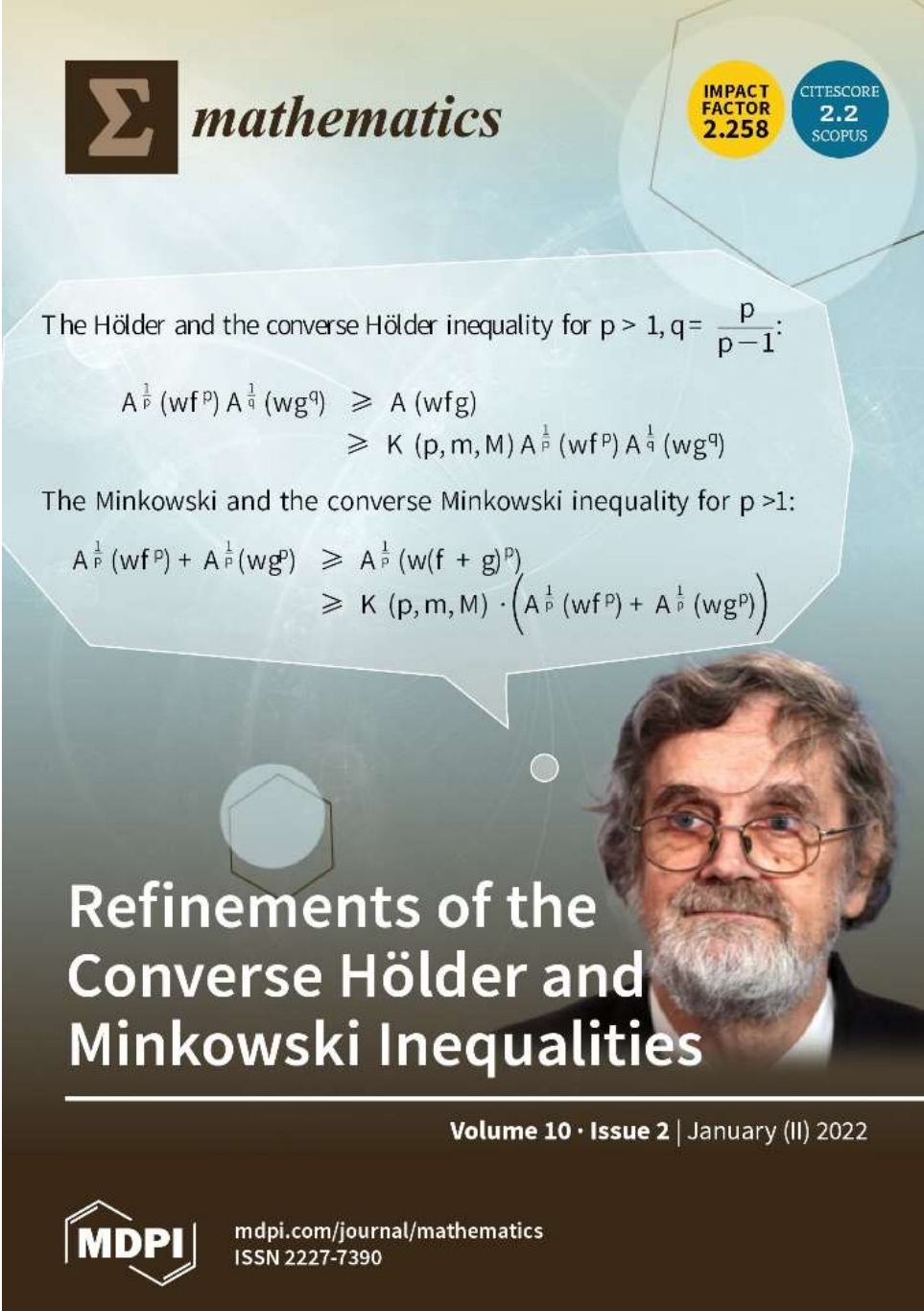
znanstvenika, a prvi iz RH je 14538. Na njihovoj listi za zadnju godinu koja ima 200409 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2195. mjestu, a prvi iz RH je 13457. Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258
CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: [Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities](#)

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:[10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 150 publicističkih knjiga.

17/04/2023.